

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்
பிற்பகுதி

(மெய்ப்பாட்டியல் - உவமவியல் ~~- செய்யுளியல்~~
மரபியல்)

பேராசிரியர் உரை
(குறிப்புரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர் :

டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி

அண்ணமலைப் பல்கலைக்கழகம்
1985

முதற்பதிப்பு: 1985

திருப்பனந்தாள் அறக்கட்டளை வெளியீடு

விலை ரூ. [illegible]

அச்சிட்டோர்:

கஜேந்திரா பிரிண்டர்ஸ்

சிதம்பரம்.

முன்னுரை

தொல்காப்பியம் தமிழுக்குக் கிடைத்த மூத்த இலக்கணம். இதன் சீரும் சிறப்பும் வெளிப்படுத்தியவர்கள் உரையாசிரியர்கள். இளம் பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார், கல்லாடர் ஆகிய அறுவரும் தொல்காப்பிய உரையாளர்கள். சொல்லதிகாரத்திற்குப் பெயர் தெரியா உரை ஒன்றும் உள்ளது.

உரைகளில் எழுத்துக்கு இளம்பூரணம், சொல்லுக்குச் சேனா வரையம், பொருளுக்கு நச்சினார்க்கினியம் எனச் சிறப்பித்துக் கற்றல் புலமையுலகின் போக்கு பொருளுக்கு நச்சினார்க்கினியம் எனச் சொன்னாலும் முன் ஐந்து இயல்கள் நச்சினார்க்கினியர் உரை கொண்டன. பின் நான்கு இயல்கள் பேராசிரியர் உரை பெற்றன இவ்விரட்டையர் உரையும், இலக்கிய நயமும் இலக்கண நுட்பமும் ஆய்வுத் திறனும் வாய்ந்தன.

பேராசிரியர் உரை விரிவானது. மெய்ப்பாட்டியலும் உவமவியலும் அவர் உரையால் தெளிவு பெறுகின்றன. செய்யுளியலில் அவரது யாப்பறிதிறன் வெளிப்படுகின்றது. 'நோக்கு' என்னும் உறுப்பிற்கு இவர் எழுதிய விளக்கம், அவ்வுறுப்பின் சிறப்புக் காட்டும். இலக்கிய வுரை எழுதும் பேராற்றல் பெற்றவர் என்பதனை இவ்விளக்கம் மெய்ப்பிக்கும்.

பேராசிரியர் உரையை நோக்கின் அவர் இளம்பூரணத்திலிருந்து வேறுபட்டுச் செல்கின்றமையை உணரலாம். 'பேராசிரியரின் இலக்கணக் கொள்கை' என்பது தனியாய்வுக்கு உரியது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் பேராசிரியம் என்னும் பதிப்பு, முத்தொகுதிகள் கொண்டது. இம்மூன்றாம் தொகுதி, பின் நான்கியல்கள் அமைந்த பேராசிரியம். இதன் பதிப்பாசிரியர் பேராசிரியர் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள், தொல் காப்பியச் செல்வர். தொல்காப்பியம் முழுமையும் தமிழ் உலகிற்கு விளக்கப்படுத்தியவர்.

பல்கலைக் கழக மானியக்குழு உதவியுள்ளமை ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாம். திருப்பனந்தாள் காசித் திருமடத்தில் 19வது பட்டத்தில் வீற்றிருந்தருளிய ஸ்ரீலஸ்ரீ காசி வாசி சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் இவ்வாறுகிய பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவும் வெளி வருதற்கென ஒரு அறக் கட்டளையை நிறுவி அதன்வழி வெளியிடும் பொறுப்பை அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வழங்கியருளினுர்கள். அந்நிதியிலிருந்து இதனை அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டு உதவுகின்றது. இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்களும் என் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கும் உரியவர்களுமான மேதகு அமரர் இராஜா சர் முத்தையச் செட்டியார் அவர்கட்கும், அப்பல்கலைக் கழகத்தின் இணைவேந்தராக இருக்கும் மேதகு, டாக்டர் எம். ஏ. எம். இராமசாமி அவர்கட்கும், துணை வேந்தராக இருக்கும் மேதகு பேராசிரியர் சை. வே. சிட்டிபாபு அவர் கட்கும் என் நன்றி என்றும் உரியதாகும்.

எளியேனது பணிகளுக்கெல்லாம் ஆக்கமும், ஆசியும் வழங்கியருள்பவர்களும், திருப்பனந்தாள் காசித் திருமடத்தின் அதிபராக விளங்கி அருள்பவர்களுமான கயிலைமா முனிவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கட்கு என் வணக்கம் என்றும் உரியதாகும்.

பேரன்பிற்கும், பெருமதிப்பிற்குமுரிய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் டாக்டர் திரு. ஆறு. அழகப்பனுர் அவர்கட்கும் என் நன்றி என்றுமுரியதாகும்.

இதனை நன்முறையில் பதிப்பித்துத் தந்த சிதம்பரம் கஜேந்திரா அச்சகத்தார்க்கு என் நன்றி மிகவும் உரியதாகும்.

இங்ஙனம்,

திருப்பனந்தான்
9-11-1985

கு. சுந்தரமூர்த்தி,
முதல்வர்.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	முன்னுரை	i — ii
2.	பதிப்புரை	iii — iv
3.	ஆராய்ச்சி முன்னுரை	i —xxxii
4.	மெய்ப்பாட்டியல்-பொருளமைப்பு	1 — 7
5.	மெய்ப்பாட்டியல்	8 — 98
6.	உவமஇயல்-பொருளமைப்பு	99 — 104
7.	உவம இயல்	105 — 193
8.	செய்யுளியல்-பொருளமைப்பு	194 — 209
9.	செய்யுளியல்	210 — 580
10.	மரபியல்-பொருளமைப்பு	581 — 591
11.	மரபியல்	592 — 733
12.	நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	735 — 740

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து
இருபத்தொன்றாவது பட்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
அதிபர் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்

சிவசிவ

ஆராய்ச்சி முன்னுரை

(டாக்டர் கு. சுந்தரமூர்த்தி, எம். ஏ. பி. எச். டி.
முதல்வர், திருப்பனந்தாள்)

தன்னடைந்தார்க்கு இன்பங்கள் தருவானைத் தத்துவனை கல்லடைந்த மதில்பிரம புரத்துறையும் காவலனை முன்ன டைந்தான் சம்பந்தன் மொழிபத்தும் இவைவல்லார் பொன் னடைந்தார் போகங்கள் பல அடைந்தார் புண்ணியரே.

இற்றைக்கு இருக்கும் தமிழ் நூல்களுள் தொன்மையும் தலைமையும் சான்ற பெருநூலாக விளங்குவது தொல்காப்பிய மாகும். இவ்வரிய நூல் தாமும் மொழி, சமுதாயம் ஆகிய இரு நலன்களையும் இனிதெடுத்து இயம்புவதாகும். தமிழ் நூல்களுள் உரை பலவாகச் சமைந்த பெரு நூல்கள் நான்காம். அவை இந் நூலொடு, திருக்குறள், திருமுருகாற்றுப்படை, சிவஞானசித்தி யார் ஆகிய நான்குமாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்டார் எழுவராவர். அவர் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர் தெய்வச்சிலை யார், கல்லாடர், பேராசிரியர், பெயர் அறிய இயலாத பழைய உரையாசிரியர் ஆகியோர் ஆவர். முதல் உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் உரையில் 'என்பாரும் உளர்' என வரும் குறிப்பைக் காணுகிற பொழுது, அவருக்கு முன்னரும் உரை யெழுதியோர் உளர் எனத் தெரிகிறது அப்பெரியாரைப் பற்றி யும், அவர் உரையைப் பற்றியும், முழுமையாகவும், செழுமை யாகவும் அறியயியலாமையின் முதல் உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் என்றே குறிப்பிடும் மரபு ஏற்பட்டது.

இவர்களுள் பேராசிரியர் என்பாரின் உரை தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபென வரும் நான்கு இயல்களுக்கு மட்டுமே காணப்படுகிறது. எனினும்

பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் இவர் உரை எழுதியுள்ளமை புலனாகின்றது.

1. இவையெல்லாம் (புகுமுகம் புரிதல்முதல் கையறவுரைத்தல் ஈறாக) முறையானே நிகழ்ந்தமை நோக்கி யாமோர் கூட்டத் தொன்மையும், தோலும் போலப் பொருள் தொடர் நிலையாக்கி உரைப்பாரும் உளர். அஃது ஆகாமைக்குக் காரணம் களவியலுள் கூறினாம் என்பது[1]

2. 'ஒருக்கு நாம் ஆடும் குரவையுள்[2]', மற்று இது முல்லைத் திணைப் பாட்டு அன்றோ எனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற்று என்பது அகத்திணை யியலுள் கூறினாம்[3]

3. சொல்லோத்தினுள் கூறிய மரபிற்கும், மரபியலுள் உரைப்பனவற்றிற்கும், செய்யுளியலில் கூறப்படும் மரபிற்கும், வேற்றுமை என்னை யெனின் செய்யுளியலில் கூறும் மரபு செய்யுற்கே உரித்து; எஞ்சிய இரண்டும் வழக்கிற்கும், செய்யுட்கும் பொது என்பது. அல்லதூஉம் அவற்றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறிவந்தாம்[4]

4. நான்கு நிலத்திலும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்தவாகச் சொல்லுதலும், உலகொடு மலைதலும், சமயங்களோடு மலைதலும், கலையொடு மலைதலும், பிறவும் இன்னோரன்னவும், பொருள் மரபின் பால் பட்டடங்கும். இவை நாடக வழக்கின் ஆம் என்பது, முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறினாம்[5].

5. கைகோள் என்பது ஒழுக்கம் கோடல், எனவே அகத்திற்குப் புறனாயினும் புறத்திணைக்குக்கைகோள் அவ்வாறு வேறு வகைப் படக்கூறப்படா; பொது வகையான் மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடும் என இரண்டாகி அடங்கும் அவையும் என்றவாறு. அவை வெட்சியுள்ளும், ஒழிந்த திணையுள்ளும் காட்டப் பட்டன[6] இவற்றால் இவ்வுண்மை அறியப்படும்.

---

1. மெய்ப்பாட்டியல்—18 உரை.
2. கலித்தொகை—104.
3. மெய்ப்பாட்டியல்—19. உரை
4. செய்யுளியல்—1. உரை
5. செய்யுளியல்—81. உரை
6. செய்யுளியல்—188—உரை

இவ்வாறு பொருளதிகாரம் முழுமைக்கு மட்டுமன்றி எழுத்ததிகாரத்திற்கும் உரை எழுதியது போன்ற'ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. 'வலம்புரிமுத்தில் குலம்புரிபிறப்பும்' என்னும் பொதுப் பாயிரமும், 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' என்ற சிறப்புப் பாயிரமும் ஒழிந்த நூற்பாக்கள் போல நூற்பா அகவலாகி நூலின் வேறாகி இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்கு நூற்பா உரையோடு மயங்காமல் வேறு உரையும் ஆண்டெழுதப் பட்டன[1].

பேராசிரியர் எனும் பெயருடையார்:-

இப்பெயருடையார் ஐவர் காணப்படுகின்றனர். அவர்:

1. தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம் எழுதிய ஆத்திரையன் பேராசிரியன்.

2. யாப்பருங்கல உரையாசிரியரால் குறிக்கப்படும் பேராசிரியர்.

3 தொல்காப்பியத்திற்கு உரை செய்த பேராசிரியர்.

4. திருக் கோவையார்க்கு உரை செய்த பேராசிரியர்.

5. தமிழ் நாவலர் சரிதையில் குறிப்பிடப்படும் பேராசிரியர்.

தொல்காப்பிய மரபியல் 98 வது நூற்பாவில்.

'வலம்புரி முத்தின் குலம்புரி பிறப்பும்'

என்னும் பொதுப்பாயிரம் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனப் பாயிரம் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு எனத் தொல்காப்பிய உரை கண்ட பேராசிரியர் படர்க்கையில் வைத்துக் கூறுவதால் இவர் அவரின் வேறானவர் என்பது தெளியலாம்.

யாப்பருங்கல உரையில் குறிக்கப்படும் உரையாசிரியர் பல்வேறிடங்களிலும் அடைமொழி கொடுத்தே கூறப்படுகின்றார்

1. மரபியல்—99 - உரை.

'பிறை நெடுமுடிக்கறை மிடற்றரனுர் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்'

'நீர்மலிந்த வார்சடை யோன்பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்'

'காமவேளைக் கறுத்த புத்தேள் நாமந்தாங்கிய நல்லாசிரியர்'

'பெண்ணொரு பாகன் பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்'

என அத்தொடர்கள் வருகின்றன. இந்நான்கு தொடர்களுள் மூன்று தொடர்களில் சிவபெருமான் பெயர் மகிழ்ந்த எனவும், ஒரு தொடரில் அப்பெருமானின் நாமம் தாங்கிய நல்லாசிரியர் எனவும் குறிப்பிடப்படுவதால் இவர் மயேச்சுரர் என்னும் பெயருடைய பேராசிரியர் என்பது தெளிவு. மயேச்சுரர் செய்த நூல் மயேச்சுரர் யாப்பெனப்படும். அவர் பேராசிரியர் எனப் பாராட்டப் பெற்றிருப்பதோடு நல்லாசிரியர் என்றும் பாராட்டப் பெற்றிருப்பதால், பேராசிரியர் என்றே குறிப்பிடப்படும் தொல்காப்பியப் பேராசிரியரினும் இவர் வேருவர் என்பது தெளிவு.

இனித்திருக்கோவையாருக்கு உரை செய்த பேராசிரியர் அந்நூற் பாடல்களுக்கு முன்னுரையும், சொற் பொருள் விளக்கமும், இலக்கணக் குறிப்பும், பாடவேறுபாடும், அவ்வப் பாடல்களில் காணும் மெய்ப்பாடு, பயன் ஆகியவற்றைக்கூறி அக்கோவையாரைப்பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்துள்ளார். அவரே தொல்காப்பிய உரைகண்ட பேராசிரியராயின் திருக்கோவையார் பாடல்கள் பலவற்றையேனும் ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டியிருப்பர். அவ்வாறு அந்நூற் பாடல்கள் யாண்டும் காட்டப் படவில்லை. அன்றியும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் தொல்காப்பியரைப் படர்க்கை ஒருமையிலேயே 'கூறினன்' உரைத்தான்' எனக்கூறுகின்ருர் திருக்கோவையார் உரையாசிரியரோ அதன் நூலாசிரியராகிய மணிவாசகரைப் பன்மையிலேயே வைத்து (என்ருர், கூறினர். எனக்கூறுகின்ருர். ஆதலின் திருக்கோவையாருக்கு உரைகண்டபேராசிரியரினும் தொல்காப் பியத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர் வேருனவர் என்பது தெளிவு

தமிழ் நாவலர் சரிதையில் 'செங்கால்மட அன்னம்' என்று தொடங்கும் பாடலில் ஒட்டக்கூத்தர் உலாப்பாடியபோது பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலைபிடிக்கப் பாடியது என்ற குறிப்பு

உள்ளது. ஒட்டக்கூத்தார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டினராவர். எனவே மேற்குறிக்கப் பட்ட பேராசிரியர் ஐவரும் வெவ்வேறானவர் என்பது புலனாகும்.

பேராசிரியர்:- இவர் வரலாற்றை அறிதற்கு யாதொரு கருவியும் கிடைத்திலது. சீவகசிந்தாமணி உரையின் சிறப்புப் பாயி ரத்தில்,

'நல்லறிவுடைய தொல் பேராசான்
கல்வியுங் காட்சியும் காசினி யறியப்
பொருள் தெரி குறுந்தொகை இருபது பாட்டிற்கு
இதுபொருள் என்றவன் எழுதா தொழிய
இதுபொருள் என்றதற்கு ஏற்ப உரைத்தும்

எனக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து, இவர்தம் அறிவும் ஆற்றலும் அறியப்படுவதோடு,குறுந்தொகையில் 380 பாடல்களுக்கு உரை கண்டமையும் அறிய முடிகின்றது. எனினும் இவ்வுரை இது பொழுது கிடைத்திலது. பேராசிரியர் உரையில் ஏனைய நூல் களில் காட்டப்பட்ட மேற்கோள் பாடல்களைவிடக் குறுந் தொகைப்பாடல்கள் மிகுதியாகக் காட்டப்பட்டிருப்பது கொண்டு இவரே குறுந்தொகைக்கு உரையெழுதினார் என்று துணியலாம். செய்யுளியல் 11வது நூற்பா உரையில் அசையை யும், சீரையும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்து உணர்த்துதல் 'எஃகு செவியும், நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணர லாகா என்ப' எனவும், செய்யுளியல் 212 வது நூற்பாவில் 'வண்ணம் என்பது நூறும் பலவுமாகி வேறுபடினும் அவை யெல்லாம் ஆசிரியர் கூறிய இருபதில் அடங்கும். அச்சந்த வேறுபாடு நுண்ணுணர்வு உடையார்க்குப் புலனாம்.' எனவும் மரபியல் 98 வது நூற்பா உரையில் 'முதல்வன் செய்த நூலா யினும் வழி நூலாயினும் அவ்வழிநூலின் முழுவதும் தெரிந்துணா ரும் நுண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவது எனக்கொள்க' எனவும் இவர் கூறுவதிலிருந்து இவர் தம் நுண்ணுணர்வு புலனாகும். இவரை அடுத்துத் தொல்காப்பி யத்திற்கு உரை கண்ட நச்சினார்க்கினியர் இவரைப் பேராசிரிய

ரென மனங்குளிரக் குறிப்பிடுகின்றார். புகுமுகம் புரிதல் எனத் தொடங்கும் மெய்ப் பாட்டியல் 96வது நூற்பா உரையில் 'அதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானும் உணர்க' எனவும், பேராசிரியர் தாமே மறுத்தவாறு காண்க' (238) எனவும், இது வெள்ளடிமுழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார்' எனவும் (324) வரும் நச்சினார்க்கினியர் உரையிலிருந்து இவ்வுண்மை விளங்கும்.

நாடு:- இவர் சோழநாட்டினராவர். அந்நாட்டிடத்து மிக்க பற்றும் உடையவராவர். இதனை இவர் எடுத்துக் காட்டும் பாடல்களிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. சோழனைப்பற்றிய பாடல்களை மிகுதியாகக் காட்டுவதோடு அமையாது, சோழ நாட்டின் வளத்தை ஓர் அழகான பாடலில் இவர் காட்டுகின்றார்.

வான் பொய்யாது தீம்பெயல் பெய்து
மால்யாறு போந்து கால்சுரந்து பாய்ந்து
சுரைபொய் யாது தந்து நிரை வளஞ்சான்று
வரையாது தந்து பலாப்பழுத்து வீழ்ந்து
பாம்பு கொள்ளாது வீங்குசுடர் நீண்டு
வித்துநாறு வாய்த்து முத்துக் கரும்பு பூத்து
வரம்பு கொள்ளாது நிரம்பு பெருங்கூட்டு
வாழை ஓங்கிய சோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த்து என்ப என்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தருஉம் வேந்தன்
நெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே

இதனை இவ்வாசிரியரே செய்தார் என்பர்[1]

சமயம்:- இறையனார் களவியலைச் செய்த இறைவனைப் 'பெருமானடிகள்' எனக் (நூற்பா 649 உரை) குறிப்பிடுகின்றார்

மெய்யுவமத்திற்கு [2] எடுத்துக் காட்டாக

'வேயொன்று தோளொரு பால்'
வெற்பொன்று தோளொரு பால்

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

---

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: 13ஆம் நூற்றாண்டு. பக்கம் 147. மு. அ.
2. தொல் உவம. நூற்பா— 286,

இத்தொடர் யாண்டுள தெனத் தெரியவில்லை. எனினும் அம்மையப்பராக விளங்கும் இறைவனின் திருமேனியை இத் தொடர் குறிக்கிறது. வினை உவமத்திற்கு[1]

'யாழ் கெழு மணிமிடற்று அந்தணன்' என்றும், அன்ன என்னும் உவம உருபு வருமாற்றிற்குச்

'செவ்வானன்ன மேனி'

'அவ்வான் இலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று

என்றும், நேர் என்னும் உவம உருபு வருமாற்றிற்குக்

'கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்'

என்றும், அடியும் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி உணருமாற்றிற்கு[2]

'நுதலது இமையா நாட்டம் இகலட்டு
கையது கணிச்சியொடு மழுவே'

என்றும் சிவபெருமானைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியையே தொடர்ந்து காட்டுகின்றார்.

இனி ஆசிரியத்துள் ஈற்றயலடி சிந்தடியாய் வருமாற்றிற்குப்[3] புறநானூற்றில் சிவபெருமானைப்பற்றிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளைக் காட்டுகின்றார். முரண் தொடை வருமாற்றிற்கு[4]

'தீநீர் நஞ்சம் திருமிடற்று ஒடுக்கிய
உவரியன்ன உடைப் பெருஞ்செல்வர்

என்னும் தொடரையும், கொச்சக ஒரு போகிற்குக்[5], கலித் தொகையில் உள்ள சிவபெருமானைப் பற்றிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளையும், வாழ்த்தியல் வகைக்கு [6]மீண்டும் அகநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை முழுமையாகவும் காட்டுகின்றார். புறநிலை வாழ்த்திற்கு,

'இமையா முக்கண் இலங்குசுடர் பயந்த
உமை யொருபாகத்து ஒருவன்'

என்வரும் இடம் விளங்கா மேற்கோள் செய்யுளையும்,

---

1. தொல். பொருள். சூ. 287
2. தொல்: பொருள் சூ. 323
3. தொல். பொருள் சூ. 380
4. தொல்; பொருள் சூ. 407
5. தொல், பொருள் சூ. 461
6. தொல், பொருள் சூ. 421

சொற்சீரடி வருமாற்றிற்

'கறையணி மிடற்றினவை
கண்ணணி நுதலினவை
பிறையணி சடையினவை'

எனவரும் தொடர்களையும், கலிவிருத்தத்திற்கு

'நெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோர் நெற்றி
உருப்பில் பொடிபட்டு இடைவிழுந்த மாரன்
அருப்புக் கணையால் அடப்பட்டார் மாதர்
விருப்புச் செயநின்னை விரும்புகின்றார்களே'

என்னும் பாடலையும், தாழிசைக் கொச்சகத்திற்குக்

'கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியிணை
என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் நாமே'

என்னும் பாடலையும், குறளடி நான்காக வந்தமைக்கு

'நெய்யொடு தீயொக்கச்
செய்யானைச் சேர்வார்க்குப்
பொய்யாத வுள்ளமே
மெய்யாகல் வேண்டுமே'

என்னும் பாடலையும், முச்சீரடியான் வந்த கொச்சகத்திற்கு

'மையணி கண்டனை வானோ
ரையனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணு
மெய்யனை மேயது வீடே'

என்னும் பாடலையும் சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து, இடையடி குட்டம் பட்டதற்குப்

'பூண்ட பறையறையப் பூதமருள
நீண்ட சடையாளுடு மென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே'

என்னும் பாடலையும், நிரையசைச்சீர் முதற்கண் வந்த அளவடி நான்கான் வந்தமைக்கு

'ஒருவான்யா றொடுச டாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமா
னரு வாயினு ளுயினு மன்பர்க்
குரு வாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே'

எனவரும் பாடலையும், கொச்சக வொருபோகு வேறுபட்டு வரு மாற்றிற்கு:

'கல்லாலந் தண்ணிழற் கீழ்க் கல்வித்துறைபயந்த காமர் காட்சி
நல்லானை நல்லாளொரு பாகமாகிய ஞானத் தானை
யெல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ்
சொல்லாதார்க் கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை தொழுமின் கண்டீர்'

எனவரும் பாடலையும், நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கியமைக்குத்

'தடந்தாட். கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ
வென்றூடு திருந்தாதை வியந்துகை துடிகொட்ட
நின்றாடு மழகளிற்றை நினைவாரே வினையிலரே'

எனவரும் பாடலையும். நான்கடியும் முடிந்தவழி இரண்டடி வேறுவந்த கொச்சகத்திற்குக்

'கடாமுங்குருதியுங் கால்விழ்ந்த பச்சைப்
படாமும் புலித் தோலுஞ் சாத்தும் பரம
னிடா முண்டா நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விடா முண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தோன்
மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை
யையுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை'

எனவரும் பாடலையும், படர்க்கையவாய்த் தெய்வம் பராஅத லிற் பொருள் வேறுபட்டமைக்குப்

புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந் திலங்கி
யகல் விசும்பிற் சுடர்மாட்டியைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணக மிருணீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா
லண்ணலேற் றெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்
தண்ணறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரைக்கண்ணனும்
வண்ணம் வேறுடம் பொன்றாய் வானவில்லனையரே'

என்னும் பாடலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஆசிரியப்பா மூன்றடியான் வந்தமைக்கு ஐங்குறுநூற்றிலுள்ள,

'நீல மேனி வாலிழை பாகத்து' எனத் தொடங்கும் சிவ பெருமானைப் பற்றிய கடவுள் வாழ்த்தையும் காட்டுகிறார்

இவ்வாற்றான் இவரைச் சைவசமயத்தவர் என்று கருதலாம். அன்றியும் 'தாமரை புரையும் காமர் சேவடி' எனவரும் குறுந்தொகைக்கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் தொடரைப் பல இடங்களில் எடுத்தாள்வதிலிருந்தும்,

'சேவற் பெயர்க் கொடைசிற கொடுசிவணும்
மாயிருந்தூவி மயிலலங் கடையே'

எனவரும் மரபியல் நூற்பாவில் 'செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற் காயின் சேவல் என்னும் பெயரும் பொருந்தும்' எனக் கூறியிருப்பதும் இதற்கு அரணாகும். இவர்காட்டியுள்ள பாடல்களில் அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கொன்றைவேந்தன் ஆகிய நூல்களின் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்கள்தவிர ஏனையவை யாவும் யாண்டுள்ளன என அறிய இயலவில்லை ஆயினும் அவை சிவபெருமானை வழிபட்டுவரும் தக்கோரால் பாடப் பெற்றவை எனத் தெரிகிறது. இவ்வழி இலக்கண நூல்களின் உரைவழி அறியப் பெறும் இடம் விளங்கா மேற்கோள்பாடல்களைத் தொகுத்து அவற்றைப்பற்றிய தொரு ஆய்வு செய்தலும் பயனுடையதாகும். ஆய்வுலகம் எண்ணுக.

காலம்:- இவர் 11ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இளம்பூரணருக்கும், யாப்பருங்கல விருத்தி செய்த குண சாகரருக்கும், 12ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தண்டியலங்கார உரைகாரருக்கும், பிற்பட்டவர் என்பது இவர் உரையகத்துக் காணும் குறிப்புக்களால் அறிகிறோம். நச்சினார்க்கினியர் காலம் கி பி 14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். அவர் பேராசிரியர் பெயரைப் பல இடங்களிலும் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். ஆதலின் அவருக்கு முற்பட்டவராவர் என்பது தெளிவு. அன்றியும் இவர் உரையில் நுளம்பர் தலைவனான வல்லமன் என்பானைப் பற்றிய தொருபாடல் காணப்படுகிறது.

'நன்னர் நன்னு டென்னு ளுவகொல்
பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருநன் எங்கோன்
தாள் தோய் தடக்கை வல்லமன்
நாடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே?

என்பது அப்பாடலாகும். இவன் விக்கிரமசோழனின் காலத்தவன் என்பது. 'மீனவர்தம் - கோட்டாறும் கொல்லமும் கொண்ட கொடை நுளம்பன் — வாட்டார் மதயானை வல்ல

மனும்' என வரும் விக்கிரம சோழன் உலாவால் அறிய இயலு கின்றது. இவன் காலம் 1118—1132 ஆகும். எனவே இப்பேரா சிரியர் காலம் 13ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கருதலாம்.

உரைத்திறன்:— இவர் தம் உரை அழகிய, இனிய செவ்விய நடையால் அமைந்ததாகும். ஒவ்வொரு நூற்பாவிற் கும் உரை எழுதுங்கால் இதன் பொருள் என்ற பகுதியில் சொற்படு பொருள் தந்து, அதன்பின் அருகியும் கருகியும் இருக் கும் இடங்களுக்குத் தக்க விளக்கமும் தந்து போதல் இவர்தம் உரைத்திறனாகும். சிலசொற்களுக்கும், சொற் றொடர்களுக்கும் இவர் கூறும் உரை ஆழமும், நுட்பமும் உடையவாம். நூற் பொருளை விளக்குங்கால் தாமே பல உவமைகளை எடுத்தாண்டு பொருண்மையை விளக்குதலும், தாம் கூறும் உரைக்கு வேறாகப் பிறர் கூறியிருக்கும் உரைகளை எடுத்துக் காட்டுதலும், அக் கருத்து ஆசிரியர் கருத்துக்கு மாறாயின் மறுக்க வேண்டுழி மறுத்துச் செல்லுதலும், ஒரு நூற்பாவில் கூறப்படும் பொருண் மைகள் பலவாயின் அவை அந்நிரல் பட வைத்தற்கு உரிய காரணத்தை விளக்கிப் போதலும், பாட வேறுபாடு காட்டிச் செல்லும். சமுதாயத்தில் ஆடவர், பெண்டிர், சில இனத் தவர் ஆகியோரின் இயல்பு கூறிச் செல்லுதலும், தாம் காட்டும் மேற்கோள் பாடல்களுக்கு நயம்பட உரை காண்டலும், சில நூற்பாக்களுக்கு இலக்கண முடிபு கூறிச்செல்லலும், ஆசிரியர் கூறிய நூற்பாக்களின் இன்றியமையாமை கூறிச் செல்லலும், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல் முதலாய நூல்களின் சிறப்புக்களையும் அவை நுவலும் பொருட்டிறன் களையும் ஆங்காங்கு கூறிச் செல்லலும், முச்சங்கங்கள், முத்தமிழ் பற்றிய குறிப்புக்களை இயைபு உள்வழி எடுத்துக் கூறுதலும், பிறவும் இவர்தம் உரையில் காணும் அரிய சிறப்புக்களாம்.

ஆழம் மிகுந்த உரைக்கூறுகள்:—

மெய்ப்பாட்டியலுள் வருத்தம் (மெய்ப்-6), கள்வர், இறை, (மெய்ப்-8), கல்வி, இசைமை, கொடை (மெய்ப்-9), உறுப் பறை, குடிகோள், அலை, கொலை (மெய்ப்-10), செல்வம், புலன் (மெய்ப்-11), தெரிந்துடம்படுதல் (மெய்ப்-16), தெய்வமஞ்சல் (மெய்ப்-24), முதலிய சொற்களுக்கும், சொற்றொடர்களுக்கும்

இவர் கூறும் உரை மிகச் சிறப்பாகவும், ஆழமாகவும் அமைந்துள்ளன. இவையன்றி, செல்வம் உடைமை இவற்றிற்குக் காட்டியிருக்கும் வேற்றுமையும் (மெய்ப்-12), நினைதல், கருதல் என்பவற்றிற்குக் காட்டியிருக்கும் வேற்றுமையும் (மெய்ப்-12) வெருகு, பூசை என்பவற்றிற்குக் காட்டப்பட்ட வேற்றுமையும் (மரபு-68), தத்தை, சிறுகிளி என்பவற்றிற்குக் காட்டப்பட்ட வேற்றுமையும் (மரபு-68), கண்ணி, தார் என்பவற்றிற்குக் காட்டப்பட்ட வேற்றுமையும் (மரபு-69) மிகச் சிறப்புடையன. குதிரையைச் சேவல் என்றதன் காரணம் (மரபு 68). பொருள் நிகழ்ச்சியைக்காலம் என்றதன் காரணம் (செய்யு-202) ஆகிய உரைக்கூறுகளும் நினைவு கூர்தற்குரியன.

உரைவிளக்கம் பெற உதவும் உவமைகள்:—

1. காடு கெழு செல்விக்குப் பேய் கூறும் அல்லல் போல (மெய்ப்-12)
2. கையொடு பட்ட கள் வரைப் போல (மெய்ப்-18)
3. ஒருவரை விலக்க மூவரும் வந்திலர் என்றாற் போல (உவம-37)
4. பொன்மாலையும் பூமாலையும் போல (உவம-37)
5. பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சு வேற்றுமையால் பளிங்கு வேறுபடுமல்லது பஞ்சு வேறுபடாதது போல (செய்யு-62)
6. ஒன்றன் மதுரச்சுவைக்கு அதிசயம் கூறுவார் மயிலினைச் செவ்வன் தின்றன என்பது போலக் கொள்க. (மெய்ப்-14). என வருவன எண்ணற்குரியன.

பிறர் உரையும் மறுப்பும்:—

மெய்ப்பாட்டியல் 18, 20; உவம இயல் 9, 29, 37; செய்யுளியல் 1, 7, 8, 11, 12, 17, 41, 43, 57, 59, 71, 85, 99, 106, 100. 230 ஆகிய நூற்பாக்களிலும், வேறு சில இடங்களிலும் பிறர் உரையும் மறுப்பும் காணப்படுகின்றன.

முறைவைப்புக் கூறல்:—

ஆசிரியர் பல நூற்பாக்களில் பல பொருண்மைகளை அடுக்கிக் கூறுவர். அவ்வாறு கூறப்பட்டவற்றிற்கு இயைபு காட்டி

அவை முறையாக வைக்கப்பட்டன எனக் காட்டுதல் இவருக்கு இயல்பு.

1. மெய்ப்பாட்டியலில் மெய்ப்பாடுகள் நகை முதல் உவகையிறுகச்கூறப்பட்டுள்ளன. (மெய்ப்-3). இவை இம்முறை அமைதற்கு இயைபு காட்டுகின்றார் பேராசிரியர். எனினும் இஃது அத்துணைச்சிறக்கவில்லை.

2. மெய்ப்பாட்டியலில் புணர்ச்சிக்கு முன்னும், பின்னும் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளை மெய்ப்பாடு 13 முதல் 18வது நூற்பா வரை ஆசிரியர் கூறுகின்றார். அவை அம்முறையில் அமைந்த வற்றிற்குக் காரணம் கூறியிருப்பது ஓராற்றான் சிறந்துள்ளது.

3. உவம இயலில் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கையும், அம்முறை வைத்தற்குரிய காரணத்தை இவர் விளக்கியுள்ளார். (உவமஇயல்-1). இதுவும் ஓராற்றான் சிறந்து நிற்கின்றது.

4. செய்யுளியலில் [நூற்பா-189] களவினில் கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியாரை ஆசிரியர் கூறுகின்றார். அவர்களை அந்நிரல் படக் கூறியதற்கு உரிய காரணத்தைக் கூறுகின்றார். அஃது அத்துணைச் சிறப்பினதாய் அமையவில்லை.

5. இவ்வாறே கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துதற்கு [நூற்பா-190] உரியாரையும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தும் இந்நிரல் பட வைத்தற்குரிய காரணத்தை இவர் விளக்குகின்றார். இது சிறப்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

6. அந்தணர்க்குரிய மரபை

'நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க்குரிய'

(மரபு-நூற்பா-70)

என்னும் நூற்பாவில் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இவை இம்முறையில் அமைந்தவற்றிற்கு உரிய காரணம் கூறியிருப்பது சிறந்துள்ளது.

7. மரபியல் 87வது நூற்பாவில் தளிரினும் இலையை முற் கூறியிருப்பதற்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் காரணமும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

பாடவேறுபாடு:—

மெய்ப்பாட்டியல் முதலாக மரபியல் ஈறுகவுள்ள நான்கு இயல்களிலும் பாடவேறுபாடுகள் பல்வேறு இடங்களில் காணப் படுகின்றன. அவற்றுள் சிறப்பாகச் சில இடங்கள் குறிக்கத் தக்கன.

கிழவோற் குவம மீரிடத் துரித்தே' (உவம-29) என்பது இவர் கொண்ட பாடம்.

இவ்விடத்தில் 'கிழவோர்க் குவமம் பிறிவிடத்துரித்தே' (உவம—29)

எனப்பாடமாகக் கொள்வாரையும் குறிப்பிட்டு அதற்கும் அமைதிகண்டிருப்பதும், மெய்ப்பாட்டியலில் முதுமை, பெருமை எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் (நூற்பா-7) முதுமை பெருமை எனப் பாடம் கொள்வாரைக் குறிப்பிட்டு அதனை மறுத்திருப் பதும்,

'சீரியை மருங்கின் ஓரசை ஒப்பின்'

(செய்யு-56)

எனவரும் செய்யுளியல் நூற்பாவில், 'ஈரசை ஒப்பின்' எனப் பாடங்கொள்வாரைக் குறிப்பிட்டு அதற்கு அமைதி கண்டிருப் பதும் குறிப்பிடத்தக்கனவாம்.

'மெய் வருமரபின்' எனத் தொடங்கும் செய்யுளியல் 101வது நூற்பாவில், 'இனி இக்காலத்து உள்ள ஆசிரியருள் ஒரு சாரார் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை 'எழுநூற்று ஒன்றும்' எனப்பாடம் திரிப்பாரும்; இன்னொரு சாரார் 'எழுநூற்று ஒன்றும் எனப்பாடம் திரிப்பாரும் என இருபகுதியர் எனக் கூறியிருப்பது பேராசிரியர் பாடவேறுபாடு காட்டுதல் அன்றிப் பாடம் திரித்துப் பாடங் கொள்வாரையும் உளம்கொண்டு கூறியிருப்பது அவர்தம் ஆற்றலைக் காட்டுகிறது.

ஆடவர் பெண்டிர் இயல்பு:-

இவர் உரையில் ஆடவரைப் பற்றியும், பெண்டிரைப் பற்றியும், ஆங்காங்கு காணப் படுவதோடு பொதுவாக மக்களைப் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றன.

புகுமுகம் புரிதல் — அஃதாவது தலைமகன் கண்டவிடத்துத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறும். மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோ வெனின் அவன்தான் காண் பின்னல்லது தற்காண்டலை நயவான்; அது தலைமையன்று ஆகலின் என்பது. அது

'யான் நோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்
றானோக்கி மெல்ல நகும்'

எனவரும்.

பொறிநுதல் வியர்த்தல்; இம்மெய்ப்பாடும் தலைமகற்கு உரித்தன்று. உட்கும் நாணும் அவர்க்கு இன்மையின்.

நகுநய மறைத்தல்; மடமையாற் றோன்றிய நகையா கலான் இது மறைத்தலும் தலைமகர்க்கு உரித்தன்று; எனவே அவட்காயின் நகை தோன்றப் பெறும் என்பது.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை; இதுவும் தலைமகட்கு உரித்தன்று தன் சிதைவு உணர்த்தினல்லது மறைக்கும் துணைச்சிதைவு இன்மையின். என்னை?

'பெருமையும் உரனும் ஆடுஉமேன'

என்பவாகலின்.

'மற்றுத் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடு போலத் தலைமகற் குரியனவும் இன்னமுறையனவென்று வரையறுத்துக் கூறுரோ வெனின், அற்றன்று; தலைமகன் குறிப்புச்சில பற்றித்தலைமகள் குறிப்புப் பல பிறக்கு மாகலானும் ஐயமுதலாயின மெய்ப்பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன இன்மையானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப் பாடேசிறந்தன வென்று அவற்றை வரையறுத்துக் கூறினானென்பது' (மெய்-19-உரை)

கொச்சக மென்பது. ஒப்பினாகிய பெயர்; என்னை? பலகோடு படவடுக்கியுடுக்கும் உடையனைக் கொச்சக மென்ப;

அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுங் கொய்சக மென்று சிதைத்தும் வழங்குப. (செய்யு-152-உரை)

மக்களுள் நீரக்குறியானைக் குறளனென்றும், அவனினெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்ப அமைந்தானை அளவிற் பட்டானென்றும், அவனி னெடியானை நெடியானென்றும், அவனி நெடியானைக் கழியநெடியா னென்றுஞ் சொல்லுப (செய்யு-40-உரை)

ஒருகாலத்துக் குழைபெய்தாரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல் படமுடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்த காலத்தும் அது கூறுர். பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக் கூறுது அவ்வந்நாட்டாரே பூணு மாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச் சொல்லுதல் மரபு (செய்யு-80-உரை)

களம் பாடு பொருநர் கட்டுரையும், தச்சுவினைமாக்கள் சொற்ருெடரும் ஏற்று இக்காலத்து உரை நிகழ்ந்தனவும் ஓலைப் பாயிரமும் முதலாயின வெல்லாங் கொச்சக மாகற்கு இழுக்கென்னையெனின்—அவையே அடிவரையறையரையில்லன ஆறென்ற வழி உரை யெனப் பகுத்தோதார்க் கன்றே அது கடாவாதென மறுக்க. (செய்யு-149-உரை).

ஏற்களம் பாடுநரும், போர்க்களம் பாடுநரும் பொருநர் எனப் படுவர். இவர் தம் பேச்சுவழக்கும், தச்சுவினை மாக்களின் பேச்சுக்களும்' ஓலைப்பாயிரமும் அடிவரையிகந்து வரும் உரை என்னும் பகுதியில் அடங்கும். என இப்பகுதியால் அறிய இயலு கின்றது. ஓலைப்பாயிரம் என்பது யாதென விளங்கவில்லை.

இனம் (சாதி) பற்றிய செய்திகள்: -

பேராசிரியர் தம் உரையில் இனம் பற்றிய இயல்புகளை ஆங்காங்குக் குறித்துச் செல்கிறுர்.

1. தன்மை — சாதித்தன்மை அவையாவன பார்ப் பாராயிற் குந்தி மிதித்துக் குறுநடை கொண்டு வந்து தோன்ற லும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தொடும் அடுத்த மார்பொடும் நடந்து சேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடி யுடையும், விளித்தவிளியும் வெண்பல்லு மாகித் தோன்றலு மென்றின்னோரன்ன வழக்கு நோக்கிக் கொள்க.

2. வரைதல் — காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகும் ஒழுக்கம். அவை பார்ப்பாராயின் முத்தீவேட்டலும், புலவுங் கள்ளும் முதலாயின கடிதலு மென்றின்னோரன்ன கொள்க.

3 உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை வருண மென்ப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாராகலி லென்பது இனி அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும் போல இடையிருவகை யோரும் பயின்றில ரென்று சிறப்பிலராகாரென்பது.

4. அந்தணர் — 'ஆயுங்காலை' என்றதனுன், ஒரு கோலு டையார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகலின் உல கியலின் ஆராயப்படா ரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சைக் கொள்வானும் பிருண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகிய லின் நீங்காமையின் அவரையே வரைந்தோதினனென்பது.

5 'உழுதுண்டு வாழ்வார் என்பது இதன் (மரபு-80) பொருளாயிற்று. மற்றுப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் கூறினமையின் இச்சூத்திரமும் மேலைச் சூத்திரங்களும் மிகையாம் பிறவெனின், — அற்றன்று, பார்ப் பியலும், அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகிப் பொதுப்பட நின்ற ஓதலும், வேட்டலும், ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்த சிறப்பின வாகலானும், அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்த செய்தியனவாகிய உழவுத் தொழிலும், நிரைகாத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்த சிறப்பின வன்றி அவற்றுள் ஒரோ வொன்று ஒரோ வருணத்தார்க்கு உரிய வாமாகலானும் ஈண்டு அவை விதந்து கூறினனென்பது. நிரைகாவலும், உழவுத் தொழிலும் வணிகர்க்கும். வேளாளர்க்குந் தடுமாறுதல் போலாது வாணிகவாழ்க்கை வேளாண் மாந்தர்க்குச் சிறு வரவிற்றெனவும், உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவரவிற் றெனவும், எண்வகை கூலத்தொடுபட்டதே பெருவரவிற் றெனவுங் கூறினன். இச்சூத்திரங்களானென்பது. இதனது பயம்: புலனெறி வழக்கினுள் இவர்க்கு இவை சிறந்த மரபென் றலாயிற்று.

இவ்வாறு எல்லாம் இனம் பற்றிக் கூறியிருக்கும் இவ்வுரை யாகியிருக்கும் பார்ப்பார் சிறப்புடையர் என்பது கருத்தாகும். இதனை அறிவர் எனப்படுவார் மூன்று காலமும் தோன்ற நன் குணர்ந்தோரும், புலன் நன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆகலா

னும், இனிப்பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையர் ஆகலானும் அவர் வழி நிற்றல் அவர்க்கு (தலைமக்கட்கு) இடனாகலானும் என்பது (செய்யு-197) எனவரும் குறிப்பால் அறியலாம். வேளாளரை உயர்ந்தோர் என இவர் கருதவில்லை. இதனை 'வேந்து விடு தொழிலின் என வரும் மரபியல் 81வது நூற்பா வில 'அகத்திணையியலுள் உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான' என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின் வேளாளரை ஒழித்து ஒழிந் தோரை நோக்கிற்று அந்நூற்பா என்பது' என இவர் கூறுவ தால் அறியலாம். தாமும் வாழ்ந்து பிறரையும் வாழ்விக்கும் வேளாண்மக்கள் இவ்வாறு கூறப்பெறும் சூழ்நிலைக்கு ஆளாயின மையை எண்ணுக பார்ப்பனரை இவர் உயர்த்திக் கூறியிருப்பி னும் அவர் பேசுந்தமிழ் நகைச்சுவைக்கு ஏதுவாகும் என இவர் குறித்திருப்பதும் ஈண்டுக் காண்டற்குரியதாம் 'நகைக் சுவைக் குப் பொருளாவன ஆரியர் கூறும் தமிழும், குருடரும் முடவ ரும் செல்லும் செலவும், பித்தரும், களியரும், சுற்றத்தாரை இழந்தோரும் கூறும் சொற்களும், குழவி கூறும் மழலையும் போல்வன என்பது அவ்வுரைக் குறிப்பாகும் (மெய்ப் 1 உரை).

இலக்கிய நயம் பட உரைகாண்டல்:— பேராசிரியர் தம் உரை அளவில் அகன்று ஆழங்கால்பட்டு நிற்பதோடு அமையாது. இலக்கிய நயம் படவும் அமைந்துள்ளமை எண்ணற்குரியதாம்.

உவம இயல் முதல் நூற்பாவில் 'புலியன்னமறவன்' 'மாரியன்ன வண்கை' 'துடியிடை' 'களிற்றிரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின் ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல என்பனவாகிய பகுதிகளுக்கு இவர் கூறியிருக்கும் உரையும், 'உவமப் பொருளின் உற்றது உணரும் தெளிமருங்கு உளவே திறத்தியலான' (உவம-20) எனவரும் உவம இயல் நூற்பா விற்குக் காட்டப்பட்ட எடுத்துக் காட்டுகளும் அவற்றில் உற்றது உணரும் முகமாக இவர் காட்டியிருக்கும் உரை நலன் களும், வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றத்திற்குக் (உவம-32) காட்டப்பட்டிருக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல் பகுதிக்கு இவர் நுணுகிக் காட்டியிருக்கும் உரைநலனும், 'வெண்பாட்டு ஈற்றடி முச்சீர்த்தாகும்' என வரும் செய்யுளியல் 72வது நூற்பாவில் 'அட்டாலும் பால் சுவையில்' எனவரும் மூதுரை வெண்பா, யாப்பில் பிழையாது வந்துள்ளது. எனக்காட்டும் நுட்பமும், 'உகரமொடு புணரும் புள்ளியிறுதி யகரமும் உயிரும்

வரும்வழி இயற்கை' எனவரும் எழுத்ததிகார நூற்பா சூத்திரத்து இயல்பு முழுமையும் அமைந்து சிறந்து விளங்கும் பெற்றியை மரபியல் 10வது நூற்பா உரையில் இவர் விளக்கியிருக்கும் திறமும் இவ்வாற்றான் எண்ணத் தக்கனவாம்.

இலக்கண முடிபு கூறல்:—

நூற்பாக்களுக்கு உரை கூறுங்கால் ஒரோவழி அந்நூற்பா கொள்ளும் வினை முடிபையும் இவர் காட்டிச் செல்வர். உவம இயல் 26வது நூற்பாவிற்கு இவ்வாறு கூறியிருப்பதைக் காணலாம்

ஆசிரியர் கூற்றில் உறுதிப்பாடு உடைமை:—

பண்டைய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் தாம் உரை எழுதும் நூலாசிரியரின் மீது அளவு கடந்த அன்பும், அவர் கூற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் கொண்டிருந்தனர். ஆதலால் அவர்கள், தத்தம் நூலாசிரியர் கூற்றில் உறுதிப்பாடு கொண்டிருந்தனர்.

1 'அடியிகந்து வரினும் கடிவரையின்றே' (செய்யு-183) என்னும் நூற்பாவிற்கு உரை எழுதுங்கால் 'அவை முற்காலத்து உள்ளார் செய்யுளுள் காணுமையின் காட்டாமாயினும், இக் காலத்து உள்ளனவேல் கண்டு கொள்க.'' இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் காணுமாயினும் அமையுமென்பது.'' எனக்குறித்துள்ளார்.

2. 'நண்டும் தும்பியும் நான்கறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே' (மர-31)

என்னும் நூற்பாவில், 'நண்டிற்கு மூக்குண்டோ எனில், அஃது ஆசிரியன் கூறலால் உண்டென்பது பெற்றும்' எனக் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர் கூறும் நூற்பாக்கள் பலவும் இன்றியமையாதனவே என்றும், அவர் கூறாத கருத்திற்கு அது கூறத் தேவையின்று எனவும் விளக்கியிருப்பதும் இவருக்கு ஆசிரியர்மாட்டு உள்ள அன்புடைமையைக் காட்டுகின்றது. அந்நிலையில் இவர்க்குள்ள ஆற்றலையும் காண இயலுகின்றது. மெய்ப்பாட்டியலில் தலைமகனுக்கு ஆகாத மெய்ப்பாடுகளை வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார் ஆசிரியர் (மெய்ப்-26). ஆனால் தலைமகட்கு அவ்வாறு கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறாமைக்கு உரிய காரணத்தைத் 'தலைமகட்கு உரிய

மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்கு ஆகாதன கூறல் வேண்டுவது அன்று என்பது' எனக் கூறியிருப்பது காணலாம். 'கிழவோர்க்காயின் இடம் வரை வின்றே' எனவரும் உவம இயல் :0வது நூற்பாவின் இன்றியமை யாமையை வரையறை இல்லனவற்றிற்கு வரையறை கூறுமை முடியாவோ எனின் அங்ஙனமாயினும் கிழத்திக்கும், தோழிக்கும் இடம் வரையறுத்ததனைக்கண்ட மாணாக்கன் இவ்வாறே தலைமகட்கும் இடவரையறை உண்டுகொல் என்று கருதில் கருதற்க என்றற்கு இது கூறினும் எனபது எனக் கூறியிருப்பது கருதத்தக்கது. உவம இயல் 32வது நூற்பாவில் தோழியும், செவிலியும், உள்ளுறை உவமம் கூறுதற்குரியர் எனக்கூறப்படுகின்றது. அந்நூற்பாவில் தோழி பொருந்திய வழி கூறுமாறு முன் காட்டப்பட்டன. செவிலி பொருந்து வழி கூறுவனவும் கண்டு கொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் அவையும் உளதென்பது கருத்து. எனக்கூறியிருப்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கதாம்.

எனினும் ஆசிரியர் கூறும் கருத்துக்கள் சிலதம் மனத்துள் பட்டவாறு அதனை வெளிப்படையாகவும் தெரிவிக்கும் இயல் பினர் என்பது இவர் உரையில் இருந்து அறியக் கிடக்கின்றது. 'பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபுதொகவருதலும்' என்னும் நூற்பாவை மரபியல் 04வது நூற்பாவிலும், ஆசிரியர் தொல் காப்பியர் கூறிய நூற்பாக்கள் சிலவற்றை நூற்கூறிய குற்றம் கூறும் மரபியல் 108வது நூற்பாவில் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

உரையில் குறிக்கப் பெறும் நூல்கள்

1. அகத்தியம்:— இந்நூல் செய்தார் அகத்தியர் ஆவர். இவரைப்பற்றியும், இந்நூலைப் பற்றியும், பேராசிரியர் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியத்திற்கு முந்து நூல் இந்நூல் ஆகும். இதனை 'அகத்தியமே முற்காலத்து முதல் நூல் என்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழி நூல் என்பதூஉம் பெற்றாம்' (தொல்-மரபு-94) எனக் குறிப்பதால் அறியலாம். இயல், இசை, நாடகமாகிய முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் கூறுவது அகத்தியம் ஆகும். இதனைத் 'தோன்று மொழிப்புலவரது பிண்டமென்ப' என்ற

தனுல் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்டம் உளதென்பது. அது முதல் நூலாகிய அகத்தியமே போலும். என்னை? அஃது இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்றலின்.' (தொல்-செய்-172) என வரும் உரைக்குறிப்பால் அகத்தியம் முத்தமிழிற்கும் இலக்கணம் கூறும் நூல் என்பது அறியலாம். உவமையியல் 3'வது நூற்பா உரையிலும் இக்குறிப்பு உள்ளது. அகத்தியர் தலைவர் வழி நின்ற தலைவர். இதனைத் 'தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிபட்டுத் தலைவராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் நூல் செய்யின் முதல் நூல் ஆவதெனின், அற்றன்று. தாமே தலைவராயினார் முற்காலத்துத் தமிழ் நூல் செய்திலராகலின். தலைவர் வழி நின்று தலைவனாகிய அகத்தியனார் செய்யபட்டதும் முதல் நூல் என்பது அறிவித்தற்கும்'. (தொல் மரபு 94) எனவரும் உரைக்குறிப்பால் அறியலாம். அகத்தியர் வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப்பல்புகழ் ஆனாப் பெருமையுடையார் எனத் தொல் மரபு. 94வது நூற்பா உரையில் இவரைப் பாராட்டியுள்ளார். முதல் நூல் என்பது மொழி பெயர்ப்பாகச் செய்யப்படுதல இல்லை. இதனைத் 'தமிழ் நாட்டு வழக்கிற்கு முதல் நூலாகிய அகத்தியத்துள் மொழி பெயர்த்துச் செய்ய வேண்டும் பொருள் இலவாகலானும்' (தொல் மரபு. 107) எனவரும் உரைக்குறிப்பால் அறியலாம். வழி நூல் என்பது பிறனுடம் பட்டது, தானுடம் படுதல் எனும் உத்திக்கு இலக்காகாது. இதனை 'முதல் நூல் ஆசிரியனைப் பிறன் என எண்ணுமையானும் முதல் நூலின் வழித்தாகிய நூலுள் அவன் உடம்பட்டதொன்று. உடம்படு மென்று உத்திவகையால் கொள்ளாது முழுவதூஉம் கொள்ளுமாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூறலாகாது எனபது'(தொல்-மரபு-1:0) எனவரும் கூற்றால் அறியலாம்.

'ஆனந்த உவமை என்பன சிலகுற்றம் அகத்தியனாரால் செய்தாரெனக் கூறுப ஆகலின் அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின் அவைதாம் அகத்துள்ளும், பிறசான்றோர் செய்யுள்ளுள்ளும்' (தொல்-உவமம்-37) எனவரும் உரைக்குறிப்பால் அகத்தியத்துள் உவமை ‡என்பதாகியகுற்றம் உள்ளது ஆனந்த என்பது பெறுகிறது. இதன்முதல்நூல் செய்த ஆசிரியனால் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளும் சாதியும், உவமத்துருவும்' திரு

விரிசையும் எனக் கூறப்பட்டவற்றுள் கட்டளைப்பாட்டில் சிறப்புடையன சாதிப் பாட்டுக்களே அவை இக்காலத்துப் பயின்றில (செய்யு-51-உரை) எனவரும் உரைக்குறிப்பால் அகத்தியனார் யாழ்நூல் ஒன்றும் செய்திருந்தமை புலனாகிறது.

2. தொல்காப்பியம்:- இவ்வுரை இந்நூற்கு அமைந்தது ஒன்றாதலின் இந்நூலைப் பற்றியும், இவ்வாசிரியரைப் பற்றியும் பல்வேறு இடங்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்லல் இன்றியமையாதாகின்றது. தொல்காப்பியம் என்பது எழுத்து, சொல், பொருள் எனும் மூன்றுறுப்பு அடங்கிய பிண்டமாகும்.

'எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் என்பன படலம் எனப்படும்;' செய்யுளியல் 172 நூற்பா உரையில் இக்குறிப்புக் காணப் படுகிறது.

எழுத்ததிகாரத்தை எழுத்தோத்து என்றும் குறிப்பர் இவர். (செய்யு-2-18). நேரின மணியெனவே ஒரு சாதியாயினும் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல் வேண்டும் என்பதாம். வேற்றுமை ஒத்தும், வேற்றுமை மயங்கியலும், விளிமரபும் என மூன்றன் பொருளும் வேற்றுமை என ஓரினம் என்று ஓர் ஒத்தாக வையாது வேறு வேறு வைக்கப்படும் என்பது (தொல்-செய்யு-170 உரை)

பொருளதிகாரத்தில் எட்டாவது இயலாக அமைந்திருப்பது செய்யுளியல் ஆகும். மரபியல் ஒன்பதாவது இயலாகும் இவ்வாறு வைத்தற்குரிய காரணத்தைக் கூறும் முகமாகச் செய்யுளியலை ஒன்பதாவது இயலாக வைத்து எண்ணும் நிலையும் இருந்தமையைப் பேராசிரியர் விளக்குகின்றார். 'இந்நூல் இலக்கணத்தினை இவ்வோத்தின் (மரபியலில்) இறுதிக்கண் வைத்தான் வழக்குப், செய்யுளும் என்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும் முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணம் கூறலாகாமையின் என்பது. இக்கருத்து அறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்தென்ப எனவரும் மரபியல் 93வது உரை வழி இதனையறியலாம்.

செய்யுளியலினை யாப்பதிகாரம் என உரைப்பாரும் உளர் எனக் கூறி அதனை மறுத்திருக்கும் திறனும் ஈண்டு அறியத்தக்கது. அங்ஙனம் (யாப்பதிகாரம்) கூறின் வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறு வேண்டும் மென மறுக்க. அல்லதூஉம் எழுத்தும், சொல்லும் பொருளும் என மூன்றற்கும் மூன்று அதிகாரமாக்கி அதிகாரம்

ஒன்றற்கு ஒன்பது ஓத்தாகத் தந்திரம் செய்ததனேடு மாறு கோளாம்; இதனை வேறு அதிகாரம் என்பார்க்கு என்பது (செய்யு-1-உரை).

அகத்தியத்துள் செய்யுளிலக்கணம் பரந்து கிடந்ததென்றும் அதனைத் தொல்காப்பியர் சுருங்கச் செய்தார் என்றும் மரபியல் 95வது நூற்பாவில் கூறுகின்றார்.

மாபுராணம் பூதபுராணம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் அழியவும், தொல்காப்பியம் நின்று நிலவுதற்குக் காரணம் அதன் பயனும் நயனும் நோக்கியேயாம் என இவர் கூறியிருப்பது தொல்காப்பியத்தின் பெருமையை விளங்கச் செய்கிறது. இதனை 'இனிப் பரந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம் பூதபுராணம் என்பன சில் வாழ்நாள் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப் படாமையின் தொகுத்துச் செய்யப்பட்ட வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்று காறும் உளதாயிற்று எனக்கொள்க' (மரபு-97) எனவரும் உரைக்குறிப்பால் அறியலாம்.

இடைச்சங்கத்தார்க்கும், கடைச்சங்கத்தார்க்கும், நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம் என நக்கீரர் கூறியிருப்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாம். அகத்தியர் வழித் தோன்றிய ஆசிரியர் எல்லாருள்ளும் தொல் காப்பியனாரே தலைவர் என்பதை மரபியல் 94ஆம் நூற்பாஉரையில் மிகச்சிறப்பாகப் பல மேற் கோள்களுடன் விளக்கியுள்ளார். மேற்கண்ட நூற்பா உரையுள் தொல்காப்பியம் செய்த காலத்தையும், அறுதியிட்டு இருப்பது அறியத்தக்கதாம். ஆசிரியர் பனம்பாரனர் 'வடவேங்கடம் தென்குமரி எனக் குமரியாற்றின் எல்லையாகத் கூறிப் பாயிரம் செய்தமையின், சகரர், வேள்விக்குதிரை நாடித் தொட்ட கடலகத்துப்பட்டுக் குமரியாறும் பனை நாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னையது என்பதும்' எனவரும் உரைக்குறிப்பால் குமரியாறு கடல் கொள்வதன் முன் தொல் காப்பியம் செய்யப்பட்டது முன்பது பெறப்படுகிறது.

3. செயிற்றியம்: இது செயிற்றியனார் செய்தது. நாடக நூலின் வழி நூலாக விளங்குவது. சுவை உணர்வும் பொருளும் ஒன்ருக அடக்கிச்சுவையும், குறிப்பும், சத்துவமும் என மூன் ருக்கி அவற்றிற்குத் தனித்தனி இலக்கணமும், இந்நூற்கண்

கூறப்பட்டுள்ளது.

'எண்ணிய மூன்றும் ஒருங்கு பெறுமெனை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் நுவன்றனர் என்ப'

என்பது அந்நூற்கண் காணப்படுவதொரு நூற்பாவாகும் (மெய்-2-உரை).

4. காக்கை பாடினியம்:—

இதனைப் பாடியவர் காக்கைபாடினியார் ஆவர். இவர் எழுதிய யாப்பு நூலில் தளை இலக்கணம் கூறப்படவில்லை. (செய்யு-1உரை)

'வடக்கும் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனல் பெளவமென்று
இந் நான்கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் நுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்'

எனக் கூறுவதால் குமரியாறு கடல் கொள்வதன் முன் இவர் வாழ்ந்தவர் எனத் தெரிகிறது. (செய்யு-1-உரை).

5. சிறுகாக்கை பாடினியம்:

காக்கை பாடினியாருக்குப் பின்வந்த காக்கை பாடினியார் பாடியது. இவர் எழுதிய யாப்பு நூலில் தளை இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

' வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்திசை உள்ளிட்டு எஞ்சிய மூன்றும்'

என இந்நூற்கண்குறிக்கப்படுவதால் குமரியாறு கடல் கொள்ளப் பட்டதன் பின் இவர் வாழ்ந்தவர் என்பது புலனாகின்றது (செய்யு-1-உரை).

6. பரணி:—

பிற்காலத்தில் சிறுபிரபந்தங்கள் எனக் கூறப்படுவன வற்றுள் இதுவும் ஒன்று. இந்நூல் புறத்திணை பலவும் விராய் வரும் இயல்பினது. காடு கெழு செல்விக்கு பரணி நாளில் கூழும், துணங்கையும் கொடுத்து வழிபடுவதோர் இயல்பும், இந்நூற்கண் இயம்பப்பெறும். (செய்யு-149-உரை)
இந்நூல் தாழிசைக் கொச்சமாகிய யாப்பில் அமைந்து விளங்கும் (செய்யு-156-உரை).

7. கலித் தொகை:—

இந்நூல் அனைவராலும் அறியப்பட்டதொன்று. எனினும் இந்நூலைக்குறிக்கும் தொறும் பேராசிரியர் கலித்தொகை என்னுது அதன் கண் உள்ள பாடல் எண்ணிக்கையைக் குறித்து 'நூற்றைம்பது கலியுள்ளும்' என்றே பல விடத்தும் குறிக்கின் றார். (செய்யு-155,15 உரை முதலியன)

8. பாவைப்பாடலும் அம்மனைப்பாடலும்:—

இவை அடிநிமிர்ந்தோடியதன் சிற்றெல்லை யாகியபத்தடி அளவில் பாடப்பெறுவன (செய்யு-156-உரை)

9. பதினென் கீழ்க்கணக்கும் முத்தொள்ளாயிரமும்:

இவையும் நன்கறியப்பட்ட நூல்களாகும். அளவியல் வெண்பா சிறப்புடைத்தாதல் நோக்கி இந்நூல்கள் இவ் யாப்பில் எழுதப்பட்டன (செய்யு-158-உரை). இரண்டடி முதல் ஐந்தடி வரை உள்ள செய்யுட்கள் இக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களால் வந்த வாறும், அறம், பொருள், இன்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணம் கூறிய பாட்டுப் பயின்று வருமாறும், கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது முதலாயன வந்தவாறும் கண்டு கொள்க (செய்யு-235-உரை). முத்தொள்ளாயிரம் விருந்தென்னும் வனப்பு வகையது (செய்யு-239, உரை).

10. கைக்கிளைப் படலம்:

மருட்பா, வெண்பா. ஆசிரியம் ஆகிய இருபாவின் கூட்ட மாதலின் இரண்டடியாகி வாரா; அவை நான்கடியில் சுருங்கா. என்பது உய்த்துக் கொண்டு உணரவைத்தான் ஆசிரியன். இக் கருத்தை விளக்குதற்கு இந்நூற்கண் கைக்கிளைப்படலம்) உள்ள நூற்பா ஒன்று காட்டப்படுகிறது.

'போற்றி வெண்பா வாகி மற்றதன்
இறுதி ஐஞ்சீர் ஆசிரியம் மே'

என்பது அந்நூற்பாவாகும் (செய்யு-160-உரை).

11. தகடூர்யாத்திரை:

உரை வகை நான்கனுள் 'பாட்டிடைவைத்த குறிப்பிற்கு' இந்நூலை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். உரையினும் பாட்டு வருவது சிறுபான்மையாக இருக்கும் என்றும் குறித்துள்ளார்

(செய்யு-173-உரை).

12. நாடகச் செய்யுளாகிய பாட்டுமடையும், வஞ்சிப்பாட்டும், மோதிரப் பாட்டும் கடகண்டும் முதலாயின:

இந்நான்கு நூல்களும் மெய் வழக்கல்லாத புறவழக்கினை அதாவது பண்ணத்தியைப் பொருண்மையாகக் கொண்டு நிற்பன. இவை நோக்கு முதலாய உறுப்பின்மையின் பாட்டெண்ணுராயினர். அவை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க (செய்யு-180-உரை).

13. எட்டுத் தொகை:

இவையும் நன்கறியப்பட்டவையே. நற்றிணை முதலாகப் புறநானூறு ஈறுகக் கூறப்படும் வெண்பாவை நினைவு கொண்டு இத்தொகை நூலை நாம் காண்கின்றோம். ஆனால் பேராசிரியர் அகநானூற்றை முதலாகக் கொண்டு இத்தொகை நூல்களைக் குறிக்கின்றார். வனப்பு எட்டனுள் அழகு என்பதும் ஒன்று. அவ்வகையில் அமைந்ததே 'நெடுந்தொகை முதலாய தொகை எட்டும்' என இவர் குறித்துள்ளார். அடிவரையில் மிக்கதாதலின் இதனை முற்கூறினர் போலும் (செய்யு-236-உரை)

14. பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும். கலம்பகம் முதலாயினவும்;-

இவை புதியதாகத்தாம் வேண்டியவாற்றால் பல செய்யுளும். தொடர்ந்து வரச்செய்யுமாறு பாடப் பெற்ற விருந்தின் வகையின (செய்யு-239-உரை).

15. மணிமேகலையும், பெருங்கதையும்:-

இவையும் நன்கறியப் பட்டவையே. மணிமேகலை சீத்தலைச் சாத்தனரால் செய்யப்பட்டது. பெருங்கதை கொங்கு வேளிரால் செய்யப்பட்டது பெருங்கதையைப் பேராசிரியர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்று குறிக்கின்றார். 'னகர ஈற்றுன் முடிந்த இயைபு' என்னும் வனப்பிற்கு இவற்றை இலக்கியங்களாகக் குறித்துள்ளார்.

16. விளக்கத்தார் கூத்து:-

இது நாடகச் செய்யுளாகும். புலன் என்னும் வனப்பிற்கு இந்நூல் எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(செய்யு-241-உரை).

17. பெரும் பாணாற்றுப்படை:-

'வில்' வேல் முதலியன முடியுடை அரசரல்லாத குறுநில மன்னர்க்கும் உரியவாதல் இந்நூலுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்' என்பர் (மர-84-உரை). இந்நூல் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்று என்பது நன்கறிந்த தொன்றாகும்.

18. மாபுராணமும், பூதபுராணமும்:-

இவை இலக்கண நூல்களாம். சில் வாழ்நாள் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படாமையின் காலப் போக்கில் அழிந்தொழிவன வாயின. (மர-97-உரை)

19. மலைபடுகடாம்:-

இந்நூல் ஆனந்த குற்றம் உடையதெனப் பிற்காலத்தான் ஒருவன் ஒரு சூத்திரம் காட்டுதல் தன்னுன் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறலாம் (மர-109-உரை)- இதுவும் பத்துப் பாட்டுள் ஒன்று என்பது நன்கறிந்ததாகும்.

20. நன்னூல்:-

இந்நூற்கண் பதமுடிப்பு என்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கொண்டிருப்பது தன்னுன் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறலாம். (மர-109-உரை). இந்நூற் பெயரைப் பேராசிரியர் விதந்து கூறவில்லை.

21. ஏழில் கோவை:-

இதன் கண் உள்ள தொருபாடலைக் காட்டுகின்றார்.

'இருள்தீர் மணி விளக்கத்து ஏழிலார் கோவே!
குருடேயும் அன்று நின் கொற்றம்—மருள்தீர்ந்த
பாட்டும் உரையும் பயிலாதன இரண்டு
ஓட்டைச் செவியுமுள

என்பது அப்பாடலாகும். இது ஔவை முனிந்து பாடியது செய்யு-125-உரை

22. வசைக்கூத்து:-

இந்நூலின் கண் வசையாக வரும் கலிப்பாட்டு ஒன்று காட்டப்படுகிறது (செய்யு-125-உரை).

23. பாரதம்: பருப்பதம்:-

பாவின் றெழுந்த கிளவிக்கு இந்நூல்கள் எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன செய்யு-173-உரை).

24. சிறு குரீஇ உரையும் தந்திரவாக்கியமும்:-

இவை பொய் யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நடுதற்கு ஏதுவாகும் தொடர் நிலைகளை உடையவாம் (செய்யு-173-உரை)

25. இறையனுர் களவியல்:—

இதனை அருளியவர் இறையனுர் (சிவபெருமான்) ஆவர். இவரை இவ்வுரையாசிரியர் 'பெருமானடிகள் எனக்குறிப்பிடு' கின்ருர். (மர-94), இதற்கு உரை எழுதியவர் மதுரை கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரர்.

'அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப்படுவது
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்
கந்தர்வ வழக்கம் என்பனுர் புலவர்' (இறையனுர்-.நூ:1)

என்பது பாயிர மின்றித்தானே நூன் முகத்தினின்று இருவகைப் பாயிர உரையும் பெய்து உரைக்கப்பட்டது (மர-98-உரை).

தெற்கண் வாயில்திறவாத பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப் பாட்டாயின எனச் செய்யுளியல் 179 உரையில் காணப்படுகிறது இந்நக்கீரர் இறையனுர் களவியல் உரை செய்த நக்கீரர் போலும்.

தொல்காப்பியம், இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியற்கூட்டம் எனக் களவியல் நெறியை முறைப் படுத்திக் கூறுகின்றது.

'காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்படலும்
பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்க நால்வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோ ரானே' (செய்யு-178)

என்னும் தொல் காப்பியம். இறைனுர் களவியல்,

ஆங்கனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயின
பாங்கினோரிற் குறிதலைப் பெயலும்
பாங்கிலன் தமியோன் இடந்தலைப் படலும்' (இறை-3).

என இறையனுர் களவியல் கூறுகிறது. இடந்தலைப்பாட்டின் பின் பாங்கற்கூட்டத்தினைத் தொல்காப்பியம் கூறப், பாங்கற் கூட்டத்தின் பின் இடந்தலைப் பாட்டை இறையனுர் களவியல்

கூறுகிறது. இவ்வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்கின்றார் பேராசிரியர்.

'பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின்,- இது, கைகோள் கூறிய இடமமைமையின் முற்கூறினும் அமையுமென்பது. மற்று இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன் கண்டு இவ் வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்று வினவு மன்றே? அதனாற் பாங்கற் கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; யாழோர் கூட்டம் உலகியலாதலான் இல்லதன்றுமாகவே உலகத்தார் நிறையுடையாராகி மறை வெளிப்படாமல் ஒழுகுவாரும், மறை வெளிப்படுத்து விளம்பும் பாங்கனை யுடையாரும், இல்லாதாருமெனப் பலவகை யராதலின் வினுதல் ஒருதலையன்றென்பது; அல்லதூஉம், தன் இடந்தலைப்பாடு நிகழுமதானே துணைவேண்டு மென்பது; என்னை! துணையின்றி நிகழுங் களவு சிறப்புடைத்தாதலானும், பாங்கன் கழறுமென்று அஞ்சி அவனை முந்துற மறைத்தொழுகு மாகலானுமென்பது.

முச்சங்கங்கள்:—

பண்டைத்தமிழ் சான்றோர் தத்தம் கால எல்லையில் சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்தமையை உரையாசிரியர்கள் பலரும் குறித்துள்ளனர். பேராசிரியரும் அச்சங்கங்களைப்பற்றிக் குறித்துள்ளமை நினைவு கூரத்தக்கது. சங்கம் மூன்று இருந்தமையேயன்றி அச்சங்கத்தாரின் செயல் திறங்களும் இவர் உரையால் அறிய இயலுகின்றன

1. தலை, இடை, கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும், வெண்பாவும், கலியுமே பெரும் பான்மையும் செய்தார், வஞ்சிப்பா சிறு வரைவிற்று எனக்கொள்க (செய்யு-35உரை)

2. இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும், இடைச் சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியால் பயின்று வரச் செய்யுள் செய்தார் என்பது இச்சூத்திரங்களால் பெறுதும் என்பது. இனிக்கடைச் சங்கத்தார் 625 அடியும் பயின்று வரச் செய்யுள் செய்தி லராவெனின் —... ... , (செய்யு–51- உரை).

3. அதோளி, இதோளி, உதோளி எனவும், குயின் எனவும் இவை ஒரு காலத்து உளவாகி இக்காலத்து இலவாயின. அவை ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து உளவாயினும் கடைச சங்கத்தார் காலத்து விழ்ந்தன செய்யு-80-உரை).

4. '150 கலியும் 70 பரிபாடலும் எனச்சங்கத்தார் தொகுத் தவற்றுள்' (செய்யு-149-உரை).

5. வனப்பு எட்டனுள் அழகு என்ற வனப்பில் இடைச் சங்கத்தாரும், கடைச்சங்கத்தாரும் செய்யுள் செய்தார். (செய்யு-236- உரை)

முத்தமிழ்:-

தமிழ் இயல், இசை நாடகம் என முப்பகுதியாக விரிந்திருத் தலின் அதனை முத்தமிழ் என்றல் மரபு. அகத்தியம் இம்முத் தமிழுக்கு இலக்கணம் கூறுவது இம்முத்தமிழைப் பேராசிரியர் பல இடங்களிலும் குறித்துச் செல்லுகிறார். வழக்கியலும் வழக்கியலால் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழ் எனப்படும். அச்செய்ளின்றி அமையாத இசை இலக்கணம் இசைத்தமிழ் எனப்படும் இவ்விரண்டின் வழி நிகழ்த்தும் கூத்திலக்கணம் நாடகத்தமிழ் எனப்படும் (மரபு-110-உரை)

இனி, இசைநூலாரும் இத்தரவு முதலாயினவற்றை முகம் நிலை கொச்சகம் முரியென வேண்டுப கூத்தநூலார் கொச்சக முள்வழி அதனை நிலை பெற அடக்கி முகம், நிலை முரியென மூன்றாக வேண்டுப. அவரும் இக்கருத்திற்கேற்ப முகத்திற் படுந் தரவினை முகமெனவும், இடைநிற்பன வற்றை இடைநிலையென வும், இறுதிக்கண் முரிந்து மாறுஞ் சுரிதகத்தினை முரியெனவுங் கூறினாரென்பது (செய்யு-132-உரை).

கந்திருவ மார்க்கத்து வரியுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயின போலச் செந்துறைப் பகுதிக்கே உரியவாகி வருவன வும் கூத்தநூலுள் வெண்டுறையும் அராகத்திற்கே யுரியவாகி வருவனவும், ஈண்டுக் கூறிய செய்யுள் போல வேறுபாடப் பெறும் வழக்கியலவென்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பாவென வேறுபெயர்கொடுத்து வழங்குப (செய்யு-153-உரை)

'இசையின் பின்னரது நாடகமாகலிற் பாணன்பின் கூத்தனை வைத்தும், பெண்பாலாகலான் விறல் படஆடும் விறலியைக் கூத்தன் பின் வைத்தும்' (செய்யு-190-உரை).

புலனென்னும் வனப்பு வகையைக் குறிக்குங்கால் அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வன வென்பது கண்டு கொள்க' (செய்யு-241 உரை).

இஃது இசைப்பாட்டாகலின் இனி வருகின்றது இசைத் தமிழாகலின் அதற்குபகாரப்பட இதனை இறுதிக்கண் வைத்தா னென்பது. (செய்யு-242-உரை).

அல்லதூஉம் இசைநூலும் கூத்தநூலும் பற்றிப்பிறன் கோட் கூறலென்பதனுற் பிறனென்னினன்றி இயற்றமிழ்க்கண்ணே முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுனென்பது (மரபு-110-உரை .

அணியிலக்கணம் பற்றிய இவர் கருத்து:

உவமை என்பது தெரியாததொரு பொருளைத் தெரிவிப்பதற்கும், தெரிந்ததொரு பொருளின் அழகையும், சிறப்பையும் விளக்குதற்கும் அமைந்த ஒரு பொருளே யன்றி அதனை அணியாக்கோடல் பொருத்தமின்று என்பது இவர் கருத்தாகும், உவமமையின் வகைகள் சிலவற்றையே உருவகம் என மயங்குகின்றனர் என்பதும் இவர் கருத்தாகும். (உவம-39,. உவமை அணி அன்று என்பதற்கு இவர் கூறும் காரணங்களாவன:—

1. சாத்தனையும், சாத்தனுல் அணியப்பட்டமுடியும் தொடியும் முதலாயினவற்றையும், வேறு கண்டாற்போல அவ்வணியும் செய்யுளின் வேறுகல் வேண்டும்.

2. செய்யுட்கு அணி செய்யும் பொருட்பகுதி யெல்லாம் கூறுது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக் கூறலாகும்.

3. இரண்டு பொருள் எண்ணியவற்றை வினைப் படுக்குங்கால் ஒருங்கு என்பதோர் சொற் பெய்தல் செய்யுட்கு அணியெனின் மூன்று தாழிசையுள் மூன்று பொருள் கூறி எனவாங்கு என்பதோர் சொற் பெய்யின் அதனையும் ஓர் அணியெனக் கூறல் வேண்டும்.

4. பொருளதிகாரத்துள் கூறுகின்ற உவமங்களுள் சில வற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும், செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும வாங்கிக்கொண்டு மற்று அவை செய்யுட் கண்ணே அணியாமெனக் கூறுகின்றனர் அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட் கணியாமென்று இலக்கணம் கூறப்படா. என்னே? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும் அல்லார் செய்யின் அணி அன்றாகியும் வரும்; தாம் காட்டிய இக்கணத்தில் சிதையா வழியும் என்பது.

திருக்குறள் பற்றிய கருத்துக்கள்:-

வன்கண்குடி காத்தல் கற்றறிதல் ஆளெவினையோடு
ஐந்துடன் மாண்ட தமைச்சு

இக்குறட்பாவில் குடி காத்தல் என்பதைக் குடிப்பிறப்பும், அதனை ஒழுக்கத்தால் காத்தலும் எனப்பொருள் கண்டு ஐந்து என்னும் தொகையை அமைத்துக்காட்டுவர் மணக்குடவர் பருதி யார் கற்றறிதல் என்பதைக் கற்றலும் அறிதலும் எனப் பிரித்து ஐந்தென்னும் தொகை காட்டுவர். பேராசிரியர் இக்கருத்தினர் ஆவர் (மெய் 25-உரை). ஆனல் பரிமேலழகர் இதற்குக் கூறிய உரை எவ்வாற்றானும் பொருத்தமின்று என்பதை யான் பதிப் பித்துள்ள 'திருக்குறள் உரைத்திறன்' என்னும் நூலில் விளக்கி யுள்ளேன். ஆண்டுக் காண்க.

'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு'

இக்குறட்பாவை எடுத்துக்காட்டு உவமைப்பட வந்தது எனப் பரிமேலழகர் கூறுவர். பேராசிரியர் வேறுபட வந்த உவமம் என்பர் (உவமம்-32)

மேலும் நுனிந்தறிந்து இனைய பல உரை நலம் சான்ற இவர் உரையைக் கற்பின் மேலும் பல உண்மைகள் புலனாகும்.

தொல் - பொருள் - பேராசிரியம்

---o---

மெய்ப்பாட்டியல்

பொருளமைப்பு

பொருளதிகாரம் அகமும் புறமுமாய விதந்து கூறுவதாகும். அவற்றுள் அகம் பற்றிய ஒழுகலாறுகளை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல்- ஆகிய மூன்றியல்களும், புறம் பற்றிய ஒழுகலாறுகளைப் புறத்திணையியலும் விவரிக்கின்றன. பொருளியல் அவ்விரு ஒழுகலாறுகளுக்கும் ஒழிபாய சில செய்திகளை விவரிப்பதாகும். இவ்விருவகை ஒழுகலாறுகளிலும் மக்கட் சமுதாயம் பயின்று வரும் பொழுது அவரவர்கட்கும் உள்ளத்தில் நிகழும் குறிப்புகளுக்கு ஏற்பப் பல மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுதல் இயல்பே. அவற்றை இவ்வியல் விரித்துரைக்கின்றது.

மெய்ப்பாடாவது - உலக்கத்தாரது உள்ளத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அங்கு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்கும் புலனாகுமாற்றான் வெளிப்படுதலாகும். வடநூலார் இதனைச் சத்துவம் என்பர்.

நாடக நூலாசிரியர் கருத்து:

நகை, அழுகை, இளிவரல், வியப்பு, அச்சம், வீரம், உவகை, நடுநிலை ஆகிய எட்டும், சுவைக்கப்படும் பொருள், அதனை நுகர்ந்த பொறி உணர்வு, அது மனத்துட்பட்ட வழி உள்ளத்துள் நிகழும் குறிப்பு, அக்குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தால் கண்ணீர் அரும்பல் மெய் மயிர்சிலிர்த்தல் முதலாக உடம்பின்கண் வரும் வேறுபாடு ஆகிய நான்கினொடும் உறழ முப்பத்திரண்டாகும். சுவைப்பொருளும் அதனை நுகரும்பொறியும் ஆகிய இரண்டும் கூடிய வழி அல்லது சுவை பிறவாமையால் அவை இரண்டையும் ஒன்றாக்கியும், குறிப்பும் மெய்ப்பாடும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடுமாகலின் அவை இரண்டையும் ஒன்றாக்கியும் முற்கூறிய எண்வகைச் சுவையுடன் உறழப் பதினாறு ஆதலும் உண்டு. சுவைப்பொருள் அதனை

நுகரும் பொறியுணர்வு அதனால் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி அதனாலாய உடல் வேறுபாடு ஆகிய நான்கும் கூடிய வழியே நகை முதலாயின பிறத்தலின் மேற்கூறிய இரு வகையையும் விடுத்து இவ்வெண்வகைச் சுவைகளையும் கூறலும் உண்டு. இச் சுவை நிகழ்ச்சிகள் முடியுடை வேந்தரும் குறுநில மன்னர் முதலாயினாரும் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் இன்பம் நுகரும் விளையாட்டிடத்தில் தோன்றுவனவாம். இக்கருத்தினைத் தொல்காப்பியர் இவ்வியலின் தொடக்கத்தே பிறன்கோட் கூறலாகக் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் கருத்து: ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருட்குத் துணையாகும் மெய்ப்பாடுகளை மூன்றாவது நூற்பா முதல் விளக்குகின்றார். அவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகிய மெய்ப்பாடுகளும் அகத்திற்கே உரிய மெய்ப் பாடுகளுமாக இரு திறத்தனவாம்.

அகத்திற்கும் புறத்திற்குமுரிய மெய்ப்பாடுகள்

எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்: நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பன.

நகை: நகை - சிரிப்பு. அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே சிரித்தலும், பெருகச்சிரித்தலும் என மூவகைப்படும். இந்நகை, எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் எனும் நான்கு பற்றிப் பிறக் கும். எள்ளல்: இகழ்தல். இது தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும், பிறரால் எள்ளப்பட்ட வழித் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். இளமை: வயதில் இளமை; இது தன் இளமையால் பிறர் நகு தலும், பிறர் இளமை கண்டு தான் நகுதலும் என இரண்டாம். பேதைமை: அறிவின்மை: இது தன் பேதைமையால் பிறர் நகுத லும், பிறர் பேதைமையால் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். மடமை: ஒருவர் கூறியவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு அதனை விடாது கடைப்பிடித்தல். இது தன் மடமையால் பிறர் நகுதலும், பிறர் மடமையால் தான் நகுதலும் என இரண்டாம். இவையன்றி உள்ளத்தொடு பிறவாத நகையும் உளதாம்.

அழுகை: அழுகை - அழுதல். இது இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை எனும் நான்கையும் பற்றிப் பிறக்கும். இளிவு: பிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாதல். இழவு: தந்தையும், தாயும் முதலாகிய

சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலானவற்றை யும் இழத்தல். அசைவு: பண்டைய நிலைமை கெட்டு வேறொரு வராகி வருந்துதல். வறுமை: போகம் துய்க்கப்பெறாத பற்றுள்ளம். இவையும் தன் கண்ணும் பிறர்கண்ணும் தோன்றும். இத்தகைய அழுகையால் கண்ணீர் வருதல் போல - உவகை யால் கண்ணீர் வருதலும் உண்டு. அதுவும் இதன்பாற்படும்.

இளிவரல்: இளிவரல் எளியனாதல்; அஃதாவது பிறரினும் இழிந்தவனாதல். இது மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை எனும் நான்கையும் பற்றிப் பிறக்கும்.

மூப்பு: வயது முதிர்ச்சி. பிணி: நோய், வருத்தம்– முயற்சி. மென்மை: வலிமையின்மை. இவையும் தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும். இவையன்றி வீரம்பற்றி இகழும் இகழ்ச் சியும் உண்டு.

மருட்கை: மருட்கை - வியப்பு. இது புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் எனும் நான்கும்பற்றிப் பிறக்கும். புதுமை: புதியதாய்த் தோன்றுவது.

பெருமை: பெருமைக்குரியது. சிறுமை: சிறுமைக்குரியது. ஆக்கம்: ஒன்று ஒன்றாய்த்திரிதல். இவையும் தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றும். இவ்வாறன்றிச் சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில் செய்யினும் பெருமைப்பொருள் சிறுதொழில் செய்யினும் அவையும் வியத்தற்குரியனவாம்.

அச்சம்: அச்சம் - ஒன்றைக்கண்டு அஞ்சுவது. இது அணங்கு, விலங்கு கள்வர் இறை எனும் நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும்.

அணங்கு: பிறரை வருத்துதற்குரிய பேயும், பூதமும், பாம்பும், பதினென் கணனும், காலனும், இடி முதலியனவும் ஆம்.

விலங்கு: சிங்கம் முதலியன

கள்வர்: தீத்தொழில் புரிவார்.

இறை: தந்தையரும், ஆசிரியரும், அரசரும் முதலாயினார். இச்சுவை பிற பொருள் பற்றியே தோன்றும். இவையன்றி ஊடல் முதலியனவற்றாலும் அச்சம் உண்டு.

பெருமிதம்: பெருமிதம் - வீரம்.

இது கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை எனும் நான்கும் பற்றிப் பிறக்கும்.

கல்வி: தவ முதலாகிய விச்சை.

தறுகண்: அஞ்சத்தக்கன கண்ட விடத்தும் அஞ்சாமை.

இசைமை: இன்பமும் பொருளும் மிகுதியாகக் கிடைப்பினும் பழியொடு வருவன செய்யாமை.

கொடை: உயிர், உடம்பு, உறுப்பு, முதலிய எல்லாப் பொருளையும் கொடுத்தல், இச்சுவை தன்கண் தோன்றியே நிற்கும். இவையன்றிக் காமம் பற்றிப் பெருமிதம் வருதலும் உண்டு.

வெகுளி: வெகுளி - சினம் - இது உறுப்பறை, குடிகோள். அலை, கொலை, என நான்கும்பற்றிப் பிறக்கும்.

உறுப்பறை: கை, கண், முதலிய உறுப்புக்களைக் குறைத்தல்,

குடிகோள்: தாரமும், சுற்றமும், குடிப்பிறப்பும் முதலாய வற்றுக்கண் கேடு சூழ்தல்.

அலை: தமக்கிருக்கும் ஆட்சியினுலோ, பிறவலிமைகளாலோ பிறரைத்துன்புறுத்தல்.

கொலை: அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக்கொன்றுரைத்தல். இது பிறர்கண் தோன்றிய பொருள்பற்றிவரும். இவையன்றி ஊடலித்துத் தோன்றும் வெகுளியும் உண்டு. இது தன்கண் மட்டுமே தோன்றும்.

உவகை: உவகை - மகிழ்ச்சி. இதுசெல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு என நான்கும்பற்றிப் பிறக்கும்.

செல்வம் - நுகர்ச்சி. புலன் - கல்விப்பயனாகிய அறிவுடைமை.

புணர்வு - புணர்ச்சியால் மகிழ்தல். விளையாட்டு - பதியிகந்து யாறும் குளனும், காவும் ஆடி வருதல். இது தன் கண்ணும் பிறர் கண்ணும் தோன்றுவனவாம்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளே அன்றி உடைமை, இன்புறல். நடுவுநிலை, தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு, கைம்மிகல், நலிதல், சூழ்ச்சி, வாழ்த்தல், நாணுதல், துஞ்சல், அரற்று, கனவு, முனிதல், நினைதல், வெருஉதல், மடிமை, கருதல், ஆராய்ச்சி, விரைவு, உயிர்ப்பு, கையாறு, இடுக்கண், பொச்சாப்பு, பொறாமை, வியர்த்தல், ஐயம் மிகை, நடுக்கம், ஆகிய மெய்ப்பாடுகளும் உளவாம்.

அகத்திற்கே யுரிய மெய்ப்பாடுகள்

புணர்ச்சிக்கு முன் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இவை எனவும் புணர்ச்சிக்குப்பின் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் இவை எனவும் ஆசிரியர் வகுத்துக்கூறுகின்றார்.

புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளாவன·

1. புகுமுகம் புரிதல்
2. பொறிநுதல் வியர்த்தல்
3. நகுநய மறைத்தல்
4. சிதைவு பிறர்க்கின்மை
5. கூழைவிரித்தல்
6. காதொன்றுகளைதல்
7. ஊழணிதைவரல்
8. உடைபெயர்த்து உடுத்தல்
9. அல்குல் தைவரல்
10. அணிந்தவைதிருத்தல்
11. இல்வலியுறுத்தல்
12. இருகையுமெடுத்தல்

புணர்ச்சிக்குப்பின் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

[1] பாராட்டெடுத்தல் [2] மடந்தப உரைத்தல்.

[3] ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல் [4] கொடுப்பவை கோடல்

[5] தெரிந்துடம்படுதல். [6] திளைப்பு வினைமறுத்தல்.

[7] கரந்திடத்தொழிதல். [8] கண்டவழி உவத்தல்

[9] புறஞ்செயச்சிதைதல். [10] புலம்பித்தோன்றல்,

[11] கலங்கி மொழிதல். [12] கையற உரைத்தல்.

இம்மெய்ப்பாடுகளேயன்றி இவற்றொடு சார்ந்து வரும்சில மெய்ப்பாடுகளும் உளவாம்.

களவினுள் புணர்ச்சி நிகழ்தற்கு ஏதுவாகிய இம்மெய்ப் பாடுகள் தலைவிக்கே உரியனவாம். தலைமகள் குறிப்புச்சிலபற்றித் தலைமகன் குறிப்புப்பல பிறத்தலானும், தலைமகளைக் கண்டு தலைமகன் ஐயுறுதல் முதலாயின காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றி யமையாதன அல்ல ஆதலானும் தலை மகனுக்குரிய மெய்ப் பாடுகள் இவையென ஆசிரியர் விதந்து கூறாராயினர்.

களவினுள் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் நிகழ்தற்குரிய இம் மெய்ப்பாடுகள் கற்பினுள் இம்முறையே வரவேண்டுமென நியதியின்று. இம்மெய்ப்பாடுகளுள் சில கற்பி னுள் வேண்டியவாறு வருதலும் உண்டு. களவினுள்ளும் தலைவன் தலைவியரிடை ஆற்றாமை மிக்கு இன்ப எழுச்சி உண்டாகுங்கால் இம்மெய்ப்பாடுகள் இம்முறையே வருதல் வேண்டும் என்ற நியதியில்லை.

களவிற்கும் கற்பிக்குமுரிய மெய்ப்பாடுகள்

இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல், எதிர் பெய்து பரிதல், ஏதம் ஆய்தல், பசியட நிற்றல், பசலை பாய்தல் உண்டியிற்குறைதல், உடம்பு நனி சுருங்கல், கண்துயில்மறுத்தல், கனவொடுமயங்கல், பொய்யாக்கோடல், மெய்யே என்றல், ஐயம் செய்தல், அவன்தமர் உவத்தல், அறனளித்து உரைத்தல், ஆங்கு நெஞ்சு அழிதல், எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல், ஒப்புவழி உவத்தல், உறுபெயர்கேட்டல், கலக்கம் எய்துதல் ஆகிய மெய்ப்பாடுகள் களவின்கண் வரின் மேற்கூறிய இருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடுகளின் பின்னர் வரும். கற்பிற்காயின் பயின்று வரும்.

வரைந்து எய்தும் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடுகள்

முட்டுவயிற் கழறல், முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல், அச்சத் தினகறல், அவன் புணர்வு மறுத்தல், தூது முனிவின்மை, துஞ்சிச்சேர்தல், காதல் கைமிகல், கட்டுரையின்மை என வருவன எட்டும் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு ஏதுவா வனவாம்.

கற்பிற்குரிய மெய்ப்பாடுகள்

தெய்வம் அஞ்சல், புரையறந்தெளிதல், இல்லதுகாய்தல், உள்ளது உவர்த்தல், புணர்ந்துழி உண்மை, பொழுதுமறுப்பு ஆக்கம், அருள்மிகஉடைமை, அன்பு தொக நிற்றல், பிரிவாற்றுமை மறைந்தவை உரைத்தல், புறஞ்சொல் மாணுக்கிளவி ஆகிய பத்தும் கற்பின்கண் நிகழ்வனவாம்.

தலைவன் தலைவியரிடை இருக்க வேண்டிய ஒப்புமைப்பண்புகள்

ஒத்த பிறப்பு, ஒத்த ஒழுக்கம், தத்தமக்குரிய கடைமையை ஆற்றும் ஆண்மை, பெண்மை பிறந்தற்கும் ஆண்மை பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய ஒத்த ஆண்டு, உரு, ஒத்த அன்பு, ஒத்த நிறை, ஒத்த அருள், ஒத்த அறிவு, ஒத்த செல்வம் ஆகியன தலைவன் தலைவியரிடை இருக்க வேண்டிய ஒப்புமைப் பண்புகளாம்.

தலைமகனிடத்து நிகழத்தகாத மெய்ப்பாடுகள்

பொறாமை தோன்றும் குறிப்பு, கேடு சூழ நினையும் உள்ளம், தலைமகளிடத்துத் தெய்வத்தன்மை கண்டான்போல் வியந்து ஒழுகுதல், புறங்கூறல், கடுஞ்சொற் சொல்லல், நன்றாற்றுதலில உறுதியின்றி நெகிழ்ந்திருத்தல், சோம்புதல், பிறப்பால் தலைவியினும் தான் உயர்ந்தவன் எனக் கருதி ஒழுகுதல், தலைவியினும் தான் இன்புறுவதாகக் கருதி ஒழுகுதல், நுழைந்த உணர்வின்றி வெண்மையான அறிவுடையனாதல், மறதி, இன்னாளை ஒக்கும் இவள் என ஒப்புமை கருதித் தலைவி இடத்து அன்பு செய்தல் ஆகிய பன்னிரண்டும் தலைமகன் மாட்டு நிகழக்கூடாத மெய்ப்பாடுகளாம்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளைக் கண்ணாலும் செவியாலும் உணரும் அறிவுடையவர்களே உணர இயலும்: ஏனோர் உணர்வதற்கரிதாம்.

—o—

உ

திருச் செந்திலாண்டவன் துணை

ஆறுவது

மெய்ப்பாட்டியல்

மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டும் பதினாறுகவும் அடங்கும்

249. பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளுங்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின் மெய்ப்பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. மெய்ப்பாடென்பன சில பொருள் உணர்த்தினமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே ஓத்துநுதலியதூஉம் மெய்ப்பாடு உணர்த்துதலென்பது பெற்றாம்.

மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அஃதாவது, உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப் படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல். அதனது இலக்கணங்கூறிய ஓத்தும் ஆகுபெயரான் மெய்ப்பாட்டியலென்றாயிற்று.

மேலோத்தினோடு இவ்வோத்தினிடை இயைபு என்னையோ வெனின், மேலை ஓத்துக்களுட் கூறப்படும் ஒழுகலாற்றிற்குங், 'காட்டலாகாப் பொருள்' (தொல். பொருள். 247) என்ற வற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவை யாகலின் இவற்றை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டிய லென வேறோர் ஓத்தாக வைத்தமையானே எல்லாவற்றோடும் இயைபுடைத்தென்பது.

இதன் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், அம் மெய்ப்பாடு பிறர் வேண்டுமாற்றான் இத்துணைப் பகுதிப் படும் என்று உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) **பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்** —முடியுடை வேந்தருங் குறுநிலமன்னரு முதலாயினோர் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலுங் கண்டுங் கேட்டுங் காமநுகரும் இன்பவிளையாட்டினுள் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும்,

கண்ணிய புறனே நானான்கு என்ப—அவை கருதிய பொருட் பகுதி பதினாறாகி அடங்கும் நாடக நூலாசிரியர்க்கு (எ. று.)

அது முதனூலைநோக்கிக் கூறியவாறு போலும்.

முப்பத்திரண்டாவன யாவையெனின் — ஒன்பதுசுவை எனப்பட்டவற்றுள் உருத்திரமொழித்து ஒழிந்த எட்டனை யுங் கூறுங்கால், சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வும், அது மனத்துப்பட்டவழி உள்ளத்து நிகழுங் குறிப்புங், குறிப்புக்கள் பிறந்த உள்ளத்தாற் கண்ணீரரும்பலும் மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தலு முதலாக உடம்பின்கண்வரும் வேறு பாடாகிய சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அச்சுவை யெட்டோ டுங் கூட்டி, ஒன்று நான்கு செய்து உறழ, முப்பத்திரண்டா மென்பது. எனவே, சுவைப்பொருளுஞ் சுவையுணர்வுங் குறிப்பும் விறலுமென நான்காயின. விறலெனிலுஞ் சத்துவமெனினும் ஒக்கும்.

சுவைப்பொருளென்பன, அறுசுவைக்கு முதலாகிய வேம்புங் கடுவும் உப்பும் புளியுங் கரும்பும் போல்வன. அவை யாமாறு: நகைச்சுவைக்குப் பொருளாவன ஆரியர் கூறுந் தமிழும், குருடரும் முடவருஞ் செல்லுஞ் செலவும், பித்தருங் களியருஞ் சுற்றத்தாரை இகழ்ந்தாருங் குழவி கூறும் மழலையும் போல்வன. அச்சப்பொருளாவன,

> "வள்ளெயிற்று அரிமா வாள்வரி வேங்கை
> முள்ளெயிற்று அரவே முழங்கழற் செந்தீ
> ஈற்று மதமா ஏக பாதங்
> கூற்றங் கோண்மா குன்றுறை யசுணம்"

என்று சொல்லப்பட்டனபோல்வன.

இவற்றைச் சுவை கோட லென்பது என்னையெனின், நகையும் அச்சமு முதலாகிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலான் அறிவானொருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள்பிற கண்ட வழித் தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச்சுவை எனப்படும். வேம்பென்னும் பொருளும் நாவென்பொறியுந் தலைப்பெய்துழி யல்லது கைப்புச்சுவை பிறவாததுபோல, அப்பொருள் கண்ட வழியல்லது நகையும் அச்சமுந் தோன்றா. ஒழிந்த காமமுதலி

யனவும் அன்ன. இக்கருத்தே பற்றிப் பிற்காலத்து நாடக நூல் செய்த ஆசிரியரும்.

''இருவகை நிலத்தின் இயல்வது சுவையே'' (செயிற்றியம்) என்றாரென்பது.

இனி இருவகை நிலனென்பன உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க்கு எய்துதலன்றோ எனின் சுவையென்பது ஒப்பினாலாய பெயராகலான் வேம்புசுவைத்தவன் அறிந்த கைப்பறிவினை நாவுணர்வினாற் பிறனுணரான், இவன் கைப்புச்சுவைத்தானெனக் கண்ணுணர்வினான் அறிவதன்றி; அதுபோல அச்சத்துக்கு ஏதுவாகிய ஒரு பொருள்கண்டு அஞ்சி ஓடிவருகின்றான் ஒருவனை மற்றொருவன் கண்டவழி இவன் வள்ளெயிற்று அரிமா முதலாயின கண்டு அஞ்சினான் என்றறிவதல்லது வள்ளெயிற்றரிமாவினைத் தான்காண்டல் வேண்டுவதன்று; தான் கண்டானாயின், அதுவுஞ் சுவையெனவே படும். ஆகவே அஞ்சினானைக் கண்டு நகுதலுங் கருணைசெய்தலுங் கண்டோர்க்குப் பிறப்பதன்றி அச்சம் பிறவாதாகலான் உய்ப்போன்செய்தது காண்போன் உய்த்த அறிவின் பெற்றியாற் செல்லாதாகலின் இருவகை நிலமெனப்படுவன சுவைப்பொருளுஞ் சுவைத்தோனுமென இருநிலத்தும் நிகழுமென்பதே பொருளாதல் வேண்டுமென்பது.

குறிப்பென்பது, கைப்பின் சுவையுணர்வு பிறந்தவழி வெறுப்பு முதலாயின உள்ள நிகழ்ச்சிபோல அஞ்சுதக்கன கண்டவழி அதனை நோக்காது வெறுக்கும் உள்ளநிகழ்ச்சி. விறலென்பன, அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சி பிறந்தவழி வேம்புதின்றார்க்குத் தலைநடுங்குவதுபோலத் தாமே தோன்றும் நடுக்க முதலாயின. இவ்வகையால் இந்நான்கினையும் எட்டோடும் உறழவே முப்பத்திரண்டாயின.

இனி, அவை பதினாறு ஆயினவாறு என்னையெனின், வேம்பு முதலாயின பொருளும் அதனோடு நாமுதலாயின பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவையென்று சொல்வதே பிறவாமையானும் அவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவையென்பது பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் எட்டெனப்படும்; இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவம் என்பனவும் உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடும் என்பராகலின் அவ்வுள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பது

சத்துவமாகலின் அவை பதினாறும் எட்டாயடங்குமாகலின் அவை ஈரெட்டுப் பதினாருகு மென்பது.

மற்றிவை பண்ணைத் தோன்றுவனவாயின் இதுபொருளோத்தினுள் ஆராய்வதென்னை? நாடகவழக்கத்தானே, ஒருவன் செய்ததனை ஒருவன் வழக்கினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர்ச் செய்கிறன்றதாகலானும் வழக்கெனப்படாதாகலானும் ஈண்டு ஆராய்வது பிறிதெடுத்துரைத்தல் என்னுங் குற்றமாமென்பது கடா, அதுவன்றே இச்சூத்திரம் பிறன்கோள் கூறலென்னும் உத்தி வகையாற் கூறி, அதுதானே மரபாயிற்றென்பது.

விளக்கவுரை

மெய் - உடல். பாடு — நிகழும் தன்மை. உள்ளத்தில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்ப உடலின்கண் ஏற்படும் வேறுபாடு மெய்ப்பாடு எனப்படும். இளம்பூரணர் இவ்வாறே கருதுவர். பேராசிரியர், மெய் — பொருள்; பாடு — வெளிப்படுதல் எனவே நகை முதலாகிய பொருண்மை வெளிப்படுதல் மெய்ப்பாடு என்பர்.

மெய்ப்பாட்டியல் — மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணம்; ஈண்டு அவ்விலக்கணத்தை உணர்த்தியஇயலுக்கு ஆதல் ஆகுபெயராம். சேனாவரையர் முதலியோர் இவ்வாறு வருவதை இருபெயரொட்டாகு ஆகுபெயர் என்பர்.

ஒழுகலாறுகள் — களவு கற்பு என்னும் அக ஒழுகலாறுகளும் புற ஒழுகலாறுகளுமாம்.

பண்ணை — விளையாட்டு. 'கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு' (உரி, 23) என்பர் ஆசிரியரும். உருத்திரம் — வெகுளி. இது ஒழிந்த ஏனைய சுவைகளாவன: நகை, அழுகை, இளிவரல், வியப்பு, அச்சம், வீரம், உவகை, நடுவுநிலை (சமநிலை) என்பன. இவ்வெட்டும் சுவைக்கப்படும் பொருள், அதனை நுகர்ந்த பொறியுணர்வு, அதனால் உள்ளத்து நிகழும் குறிப்பு, அதனால் உடற்கண் ஏற்படும் வேறுபாடு ஆகிய இந்நான்களுடும் உறழ 32 ஆகும்.

கடு — கடுக்காய். துவர்ப்பிற்குரிய பொருள் இது. ஆரியரின் மொழியும் நாடும் வேறாதலின் அவர் தமிழை நன்கு ஓலியார் ஆதலின் அவர் கூறும் தமிழ் நகைச்சுவைக்கு ஏதுவாயிற்று.

செலவு - நடை. ஆசிரியர் செயிற்றியனார் நகைப் பொருட்கு உரிய பொருண்மையை 'உடனிவைதோன்றும் இடமியாதெனினே, மூடவர் செல்லும் செலவின் கண்ணும், மடவோர் சொல்லும் சொல்லின் கண்ணும், கவர்ச்சி பெரிதுற்றுரைப் போர்க்கண்ணும், பிதற்றிக்கூறும் பித்தற்கண்ணும், சுற்றத் தோரை இகழ்ச்சிக் கண்ணும், மற்று மொருவர்கட் பட்டோர்க் கண்ணும், குழவி கூறு மழலைக்கண்ணும், மெலியோன் கூறும் வலியின் கண்ணும் வலியோன் கூறும் மெலிவின் கண்ணும், ஒல்லார் மதிக்கும் வனப்பின் கண்ணும், கல்லார் கூறும் கல்விக் கண்ணும், பெண்பிரிதன்மை யலியின் கண்ணும், ஆண் பிரி பெண்மை பேடிக் கண்ணும், களியின் கண்ணும் காவாலி கண்ணும், தெளிவிலார் ஒழுகும் கடவுளின் கண்ணும், ஆரியர் கூறும் தமிழின்கண்ணும், காரிகையறியாக் காமுகர் கண்ணும், ஊமர் கண்ணும் செவிடர் கண்ணும். ஆன்ற மரபின் இன்னுழி எல்லாம், தோன்றும் என்ப துணிந்திசினோரே' என விளக்குவர். அரிமா — சிங்கம். ஈற்று - ஈன்ற ஆணிமையையுடைய பசு. மதமா — மதம் பொருந்திய யானை. ஏகபாதம் — ஒரு காலுடையராக அருளாளர்கள் கூறுவர்

''உள்ளமிக்கார் குதிரை முகத்தார் ஒருகாலர்கள்
எள்கலில்லா இமையோர்கள் சேருமிடமென்பரால்''

எனவரும் ஞானசம்பந்தர் திருவாக்கும் காண்க. கோண்மா — கொல்லும் தொழிலையுடைய மிருகங்கள். அசுணம - பறவை யினங்களுள் ஒன்று.

தலைப்பெய்த வழியல்லது - சேர்ந்தவிடத்தல்லது.

உய்ப்போன் செய்தது - நகை முதலாகிய பொருளுக்கு ஏதுவான வற்றை நுகர்ந்தவனது மெய்ப்பாடு. காண்போர்க்கு எய்துதல் - அவ்வேறுபாட்டைப் பார்த்தவர்களுக்குமஏற்படுதல், சுவையென்பது வாயால் நுகரப்படும் அறுவகைச் சுவையாம். ஈண்டு நகை முதலாயவற்றிற்கும் சுவையென்றல் ஒப்பினுனாய பொருளாம். ஒப்பினுனாய பொருள் - ஒப்புமைபற்றி ஒன்றற்குரிய பெயரைப் பிறிதொன்றற்கும் கூறுதலாம். 'உய்ப்போன் செய்தது காண்போர்க்கு எய்துதல், மெய்ப்பாடென்ப மெய் யுணர்ந்தோரே' என்பர் செயிற்றியனார். அதனையே ஈண்டுப் பேராசிரியர் மறுத்துள்ளார்.

பிறன்கோட் கூறல் - பிறருடைய கொள்கையைத் தாம் எடுத்துக் கூறுதல். எண்வகைச் சுவைபற்றி நிகழும் முப்பத்தி ரண்டு பொருண்மைகளும் பதினாறாக அடங்கும் என்றல் நாடக நூலார் கொள்கையாம். ஈண்டுத் தொல்காப்பியர் அவர் கொள்கையை எடுத்துக் கூறியிருத்தல் பிறன்கோட் கூறலாம். (1)

பதினாறும் எட்டாகும்

250. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே

இது மெய்ப்பாட்டின் அடக்கங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடும் பதினாறாதலே யன்றி எட்டாதலும் உண்டு, (எ-று).

அவை வீரம் அச்சம் வியப்பு இழிபு காமம் அவலம் நகை நடுவுநிலை யென்பன. இவற்றின் விகாரமாகிய சத்துவங்கள் எட்டனையும் இவற்றுளடக்கி எட்டாக்கிக் கூறியவாறிது வென்பது.

நாலிரண்டாதலும் உண்டென்றது பாலென்றதனான் எட்டாகலேயன்றி அவை ஒன்பதாதற்குப் பகுதியுமுடைய வென்பது; என்னை?

"உருத்திரந் தன்னோடு ஒன்ப தாகும்"

என்பவாகலின். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாதலான் இவையும் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கெனப்பட்டன. அவற்றுப் பகுதியென இதுவும் பிறன்கோட் கூறியவாறாயிற்று.

மற்றிவற்றது பயனென்னையெனின்; பொருளதிகாரத்துக் கூறுகின்ற வழக்கியலே அமையுமென்பது கூறி, அச்சுவைக்கு ஏதுவாய பொருளினை அரங்கினுள் நிறீஇ, அது கண்டு குறிப்புஞ் சத்துவமும் நிகழ்த்துகின்ற கூத்தனையும் அரங்கில் தந்து, பின்னர் அவையரங்கினோர் அவன் செய்கின்ற மெய்ப்பாட்டினை உணர்வாராக வருகின்ற முறைமையெல்லாம் நாடகவழக்கிற்கே உரிய பகுதியெனவும், அப்பகுதியெல்லாம் ஈண்டுணர்த்தல் வேண்டுவதன்றெனவுங் கூறியவாறு. இங்ஙனம் அடங்குமென்பது நாடக நூலுள்ளுஞ் சொல்லுபவோவெனின், சொல்லுபவாகலி னன்றே அதன்வழி நூல்செய்த ஆசிரியர் செயிற்றியனார் சுவையுணர்வும் பொருளும் ஒன்றாக அடக்கிச் சுவையுங் குறிப்

புஞ் சத்துவமுமென மூன்றாக்கி வேறுவே றிலக்கணங் கூறி அவற்றை,

"எண்ணிய மூன்று மொருங்கு பெறுமென
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் நுவன்றன ரென்ப"

என்றோதினர் ஆயிற்றென்பது

(வி—ரை)

மேல் பதினாறாகக் கூறிய பொருண்மை சுவையென்ற ஒன்றினுள் அடங்க எண்வகையாகக் கூறுதலும் உண்டு என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாம் இதுவும் நாடக நூலார் கருத்தா கலின் பிறன்கோட் கூறலாம்.

அஃதேல், இவ்விலக்கணம் கூத்தினுட் பயன்படல் உண்டா தலின் ஈண்டு வேண்டாவெனின், ஈண்டும் செய்யுள் செய்யுங் கால் சுவைபடச் செய்ய வேண்டுதலின் ஈண்டும் கூறவேண்டும் என்க. 'உய்த்துணர்வின்றித் தலைவரு பொருளின் மெய்ப்பட முடிவது மெய்ப்பாடாகும்' என இவ்வாசிரியர் மெய்ப்பாடும் செய்யுளுறுப்பென ஓதினமை உணர்க என உரைப்பர் இளம் பூரணர். (2)

எண்வகை மெய்ப்பாடு

**251 நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் [1]எட்டே மெய்ப்பா டென்ப.**

இது, பிறர்வேண்டுமாற்றானன்றி இந்நூலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இச்சொல்லப்பட்ட எட்டும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று.)

1 நகையென்பது சிரிப்பு; அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவே சிரித்தலும், பெருகச்சிரித்தலுமென மூன்றென்ப.

1. எட்டாம் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

2. அழுகையென்பது அவலம்; அஃது இருவகைப்படும், தானே அவலித்தலும், பிறரவலங்கண்டு அவலித்தலுமென. இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும் ஒன்று அவலமெனவும் பட்டுச் சுவை ஒன்பதாகலுமுடைய என்பது.

3. இளிவரலென்பது இழிபு.

4. மருட்கையென்பது வியப்பு; அற்புதமெனினும், அமையும்.

5. அச்சமென்பது பயம்.

6. பெருமிதமென்பது வீரம்.

7. வெகுளியென்பது உருத்திரம்.

8. உவகையென்பது காம முதலிய மகிழ்ச்சி. இவை அவ் வெட்டுமாவன. இவற்றைச் சுவையெனவுங் குறிப்பெனவும் வழங்கினும் அமையும்.

மற்று நகை முன்வைத்தது என்னையெனின், 'பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருட்கும்' (249) இவை யென்னும் இயல்பில்லனவல்ல என்றதற்கு விளையாட்டுப் பொருட்டாகிய நகையை முன்வைத்தானென்பது. அதற்கு மறுதலையாகிய அழுகையை அதன்பின் வைத்தான். இளிவரல் அதன்பின் வைத்தான், அழுகையும் இளிவரலோடு இயைபுடைமையின். தான் இளிவந்து பிறிதோர் பொருளை வியக்குமாதலின் இளிவரலின்பின் வியப்புவைத்தான். வியப்புப்பற்றியும் அச்சம்பிறத்தலின் அச்சத்தை அதன்பின் வைத்தான். அச்சத்திற்கு மறுதலையாகிய வீரத்தை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வீரத்தின் பயனாகிப் பிறர்க்கு வரும் வெகுளியை அதன் பின்னே வைத்தான். வெகுளிக்கு மறுதலை யாகலானும் எல்லாவற்றினும் ஈண்டு ஓதுதற்குச் சிறந்ததாகலானும் முதற்கண் ஓதிய நகைக்கு இயைபுடைத்தாகாலனும் உவகையை அவ்வீற்றுக் கண் வைத்தானென்பது.

இவ்வெட்டனுள் முதனின்ற நான்கும் முற்கூறுதற்கும் இறுதிநின்ற நான்கும் பிற்கூறுதற்குங் காரணம் வருகின்ற சூத்திரங்களானும் பெறுதும்.

மற்றிவ்வெட்டனோடுஞ் சமநிலைகூட்டி ஒன்பது என்னுமோ நாடகநூலுட்போலவெனின், அதற்கு ஓர் விகாரமின்மையின்

ஈண்டுக் கூறியதிலனென்பது; அதற்கு விகாரமுண்டெனின் முன்னையெட்டனுள்ளுஞ் சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அல்லதூஉம் அஃதுலகியல் நீங்கினார் பெற்றியாகலின், ஈண்டு உலக வழக்கினுட் சொல்லியதிலனென்பது. ஒழிந்த எட்டும் உலகி யலாகலிற் கூறினான். 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின் (தொல், சிறப்புப்பாயிரம்) என்று புகுந்தமையினென்பது. அவை எட்டும் ஆமாறு இனிக்கூறுதும்.

(வி—ரை)

தானே அழுதல் அவலமெனப்படும். பிறர் அவலம் கண்டு அவலித்தல் கருணையெனப்படும்.

என்னும் - சிறிதும். இயைபில்லன அல்ல - இயைபுடையன. உலகியல் நீங்கினார்—துறவியர். (3)

நகை

252. எள்ள லிளமை பேதைமை மடனென்று உள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப.

இது, நிறுத்தமுறையானே நகைக்குறிப்பு நான்கென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) எள்ளுதலும் இளமையும் பேதைமையும் மடனு மெனக் கருதப்பட்ட நகை நான்கு (எ—று)

இவை நான்கும் பொருளாகிச் சத்துவமுங் குறிப்பும் சுவையுமென்னும் மூன்றற்கும் முதற்கண்ணவாகலான் மூன் றனையும் அடக்கிப் பொருட்பகுதியான் அவற்றைக் கூறு கின்றவாறு இதுவென்பது. இவை நான்கும் ஒன்று இரண் டாகி எட்டாதலும் உடைய.

எள்ளலென்பது தான் பிறரை எள்ளிநகுதலும் பிறரால் எள்ளப்பட்டவழித் தான் நகுதலுமென இரண்டாம். இளமை யென்பது தான் இளமையாற் பிறரை நகுதலும் பிறரிளமை கண்டு தான் நகுதலுமென இரண்டு. பேதைமை என்பது அறிவின்மை. மடமை யென்பது பெரும்பான்மையுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. இவையுந் தன்

மடமையான் நகுதலும் பிறன்மடமையான் நகுதலுமென இவ்விரண்டாம்

எள்ளலென்பது இகழ்ச்சி.

"எள்ளி நகினும் வரூஉம்" (கலி-61)

என்பது, தன்கண் நிகழ்ந்த எள்ளல்பொருளாக நகை பிறந்தது.

"நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே" (அகம்-248)

என்பது பிறரெள்ளியது பொருளாகத் தன்கண் நகை பிறந்தது; என்னை? தன்மகள் தன்னை மதியாது இகழ்ந்தாளென நக்கவாறு. இது வெகுளிப்பொருளாக நக்கதன்றோ வெனின், அது வீரர்க்கே உரித்தாகல்வேண்டும்; இவள் அவளை வெகுண்டு தண்டஞ் செய்வாளல்லள் அதற்கே உவப்பினல்ல தென்பது. அல்லதூஉம்,

"நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்" (புறம்-72)

என்றாற்போல வீரத்தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல் நகையென்றே அடக்கவேண்டும் ஈண்டென்பது.

"நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே" (கலி-13)

என்புழித் தன் இளமை பொருளாக நகை பிறந்தது.

"திறனல்ல யாம் கழற யாரை நகும் இம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்" (கலி-86)

என்பதும் அது.

அங்ஙனம் மகன் சிரித்தவழித் தாய்க்கு நகை தோன்றிற்றேல் அது பிறரிளமை பொருளாக நகை தோன்றிற்றாம்.

"நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்" (அகம்-16)

என்பது பிறரிளமை பொருளாக நகை பிறந்தது.

"நகைநீ கேளாய் தோழி" (அகம்-248)

என்பது தன் பேதைமை பொருளாக நகைபிறந்தது; என்னை? தான் செய்த தவற்றிற்குத் தாய் தன்னை வெகுண்டது தனக்கு நகையாகக் கொண்டமையின்.

"நகையா கின்றே தோழி
மம்மர் நெஞ்சினன் தொழுதுநின் றதுவே" (அகம். 56)

என்பது பிறன் பேதைமை பொருளாக நக்கது.

"நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே" (குறுந்-'68) என்பது தன் மடத்தான் நகை தோன்றிற்று; என்னை? நீயிர் கூறிய அதனையே மெய்யெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து நக்கன மென்றமையின்,

"குறிக்கொண்டு நோக்காமை யல்லா லொருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்" (குறள்–1095)

என்பதும் அது.

"நாம்நகை யுடையம் நெஞ்சே நம்மொடு
தான்வரு மென்ப தடமென் தோளி" (அகம். 121)

எனப் பிறர்மடம் பொருளாக நகை தோன்றிற்று, பிறவும் அன்ன.

இவ்வோதப்பட்டவற்றுக்கெல்லாம் உவகை உரித்து. உள்ளப்பட்ட நகை நான்கு என்றதனுன் உள்ளத்தோடு பிறவாத நகையுமுள, அவை "வறிதகத் தெழுந்த வாயல் முறுவலள்." (அகம். 5) என்ருற்போல வருவனவெனக் கொள்க.

(வி-ரை)

எள்ளல் முதலிய நான்கும் நகைச்சுவை பிறத்தற்குக் காரணமாகும் பொருளாம். இவற்ருல் உள்ளத்துள் ஏற்படும் குறிப்பும் அதனுலாய சுவையும் அதனுலாய மெய்ப்பாடும் தோன்றும். ஆதலின் இம்மூன்றற்கும் முதலனவாக இந்நான் கும் அமையும்.

கொளுத்தக்கொண்டு — அறிவிக்க அறிந்து.

எள்ளிநகினும் வரூஉம்—தலைவன் தாள் குறையுறுகின்ற பொழுது தானிகழ்ந்து சிரிப்பினும் அவன் வருவன் எனத் தலைவி கூறுகின்ருள். ஆதலின் தன்கண் பிறந்த எள்ளல் பொருளாக நகை பிறந்தது என்ருர்.

செவிலி தலைவியின் செயல் கண்டு நீ மிகவும் நல்லை எனக் கூறிச் சிரித்தலின் பிறர் எள்ளியது பொருளாக நகை பிறந்தது என்ருர்.

இவனது நாட்டை உயர்த்திக் கூறுவார் நகுதற்குரியர் எனக் கூறலின் வெகுளி பற்றிய நகையாயிற்று.

நீ மெய்யினடுங்குதல் காண்பதற்காக இவ்வாறு நகை யாடிக் கூறினார். எனத்தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தலின் தலைவி தன் இளமை காரணமாக நகை பிறந்தது.

தன் மகன் நகுதலைக் கண்ட அத்தலைவி தன் இளமை காரணமாக நகுவதாகக் கருதுகின்றாள். நாவொடு நவிலா— நாவொடு படாத

தலைவன் தன்னில்லத்திற்கு வந்து நின்றமையைக் கண்ட செவிலி தலைவி தன்முகத்தை நோக்கி நல்லை எனக் கூறியதைத் தோழி தலைவியிடம் கூறுதலின் தன் பேதைமை பொருளாக நகை பிறந்தது என்றார்.

தலைவன் தொழுது நின்றமைக்குத்தான் நகுதலின் பிறன் பேதைமையாயிற்று.

தலைவன் தன்னை நோக்கியமைக்கு மாறுகத்தானும் நோக்கி தலைவி நகுதலின் தன் மடமை காரணமாக நக்கது என்றார். இந்நகுதல் தலைவன் குறிப்புரை நின்றதாதலின் இங்குக் காட்டு வது பொருத்தமின்றாம்.

தலைவி தன்னுடன் வருதற்கு ஒருப்படுகின்றமையைக் கண்டு தலைவன் கூறலின் இது பிறர் மடம் கண்டு நகையாயிற்று

வாயல் முறுவலள்—உண்மையல்லாத முறுவலித்தலுடைய வள்.

மடம் என்பதற்கும் பேதைமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னையெனின், மடம் என்பது பொருண்மை யறியாது திரியக் கோடல்; பேதைமையென்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக் கோடல் என விளக்கங் காண்பர் இளம்பூரணர். (4)

அழுகை

253 [1]இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே.

இது, முறையானே அழுகை யென்னுஞ் சுவையினைப் பொருள்பற்றி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

1. இழிவே எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்.) இளிவும் இழத்தலும் அசைதலும் வறுமையுமென இந்நான்கு பொருள்பற்றித் தோன்றும் அவலம் (எ-று)

இளிவென்பது பிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாதல். இழவென்பது தந்தையுந்தாயு முதலாகிய சுற்றத்தாரையும் இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலாயவற்றையும் இழத்தல். அசைவென்பது பண்டை நிலைமைகெட்டு வேறொருவாறாகி வருந்துதல். வறுமை யென்பது போகந்துய்க்கப்பெறாத பற்றுள்ளம். இவை நான்குந் தன்கண் தோன்றினும் பிறன்கண் தோன்றினும் அவலமாமென்பது. எனவே, இவையும் எட்டாயின.

விளிவில் கொள்கை, கேடில் கொள்கை; அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே அழுகைக் கண்ணீர்போல உவகைக் கண்ணீர் வீழ்தலும் உண்டு. அதனையும் அழுகைப்பாற் சார்த்தி உணரப் படும்.

"எழுதெழில் சிதைய அழுதனள் ஏங்கி
அடித்தென வுருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு
கூர்நுதி மழுங்கிய எயிற்றள்
ஊர்முழுது நுவலுநிற் காணிய சென்மே" (அகம்-176)

என்பது, பரத்தையை நீ யெள்ளினையென்று அழுது வருகின்றா ளென்று தலைமகற்குச் சொல்லியதாகலின் இது தன்கட் டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. "கயமல ருண்கண்ணாய் காணா யொருவன்" (கலி-47) என்னும் பாட்டினுள் "தானுற்ற நோயுரைக்கல்லான் பெயருமன் பன்னாளும்" எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுகுவது காரணமாகச் "சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பேன்" என்றமையின் இது பிறன்கண் தோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறந்தது. இது கருணையெனவும்படும்.

"மெழுகும் ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே" (புறம்-249)

என்புழிக் கணவனை யிழந்தாள் அவற்குப் பலிக்கொடை கொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றாளைக் கண்ணீரே நீராக மெழுகு கின்றாளென்றமையின் இது தன்கட் டோன்றிய இழவுபற்றிப் பிறந்த அவலச் சுவையாயிற்று.

"ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ் சுவலே" (புறம்-225)

என்பதும் அது.

"பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி"

என்னும் பாட்டினுள்,

"அணங்குறு கற்பொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்னோய்த் தலையையும் அல்லை தெறுவர
என்னா குவள்கொல் அளியள் தானென
என்னழி பிரங்கு நின்னொடியானும்." (அகம்-73)

என்றவழித் தலைமகன் பிரிவிற்குத் தோழி படர்கூர்ந்தாளெனச் சொல்லினமையின் இது பிறன்கட் டோன்றிய இழவுபற்றி அவலம் பிறந்ததாம்.

"துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றியொருத்தி
ஒளியோ டுருவென்னைக் காட்டி அளியளென்
நெஞ்சாறு கொண்டாள் அதற்கொண்டுந்துஞ்சேன்"
(கலி-139)

எனத் தன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

"இல்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்
சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே." (புறம். 252)

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய அசைவுபற்றிய அவலம்; என்னை? அள்ளிலைத்தாளி கொய்யா நின்றான் இதுபொழுதெனா அவலித்துச் சொல்லினமையின்,

"இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுகன் நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண" (புறம்-164)

என்புழி, முலைப்பசை காணாது அழுகின்றது குழவியென்பது தன்கட் டோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறந்தது. மகமுக னோக்கி அழுகின்றாள் என் மனைவி யென்பது பிறன்கட் டோன்றிய வறுமையவலம்.

"இன்ன விறலு முளகொல் நமக்கென
மூதிற் பெண்டிர் கசிந்தழ நாணிக்
கூற்றுக்கண் ணோடிய வெருவரு பறந்தலை" (புறம்-19)

என்புழி மூதிற்பெண்டிர் இழவுபற்றி அழுதாராயிற் கூற்றுக்

கண்ணேடாதாகலின் அவர் உவந்தனரென்பது பெற்றும்; அதனுனே அஃது உவகைக் கலுழ்ச்சியா மென்பது.

(வி-ரை)

வறுமை என்பதற்குப் பேராசிரியர் தரும் உரை நுண்ணி தாம்.

(நு.வி) அடித்தென வருத்ததித்தி—அழுத்தி விட்டது போல உருவு கொண்ட தேமல். பல்லூழ்—பலமுறை, திருகுபு கூர்நுதி -- (பலமுறை) திருகுதலால் கூரிய நுனி மழுங்கிய.

கண்ணிலிருந்து சொரிகின்ற நீரையே நீராகக் கொண்டு ஆவின் சாணத்தால் மெழுகுவாள் என்பது இதன்பொருளாம்.

ஐயோ என யான் வாய்விட்டு அரற்றின் அவ்வுரை வழி வந்து புலிதாக்குமென்று அஞ்சுவேன் என்பது இதன் பொரு ளாம்.

அணங்குறுகற்பு — தெய்வத்தை ஒத்த கற்பு. சாஅய்— மெலிந்து. நின்நோய் தலையையுமில்லை—நின் வருத்தத்திடத் தாயுமல்லை. என் அழிவு இரங்கும் — என் வருத்தத்திற்காக இரங்கும். தலைமகன் பிரிவினுல் தலைமகள் வருந்துவளெனத் தோழி வருந்தினுள் என்கின்றமையின் பிறன்கட் தோன்றிய இழவு பற்றி அவலமாயிற்று.

துளியிடை — மழையிடத்து. நெஞ்சு ஆறு கொண்டாள் — என் நெஞ்சைத்தான் வரும்வழியாகக் கொண்டாள். தலைவன், தலைவியால் தனக்கேற்பட்ட துஞ்சாமை கூறலின் தன்கண் தோன்றிய அவலமாயிற்று.

சொல்வலை - சொல்லாகிய வலை. முன்வேட்டுவனுயினுன் இது பொழுது அள்ளிலைத்தாளி கொய்யா நின்றுன் எனக்கூறலின் பிறன்கண் தோன்றிய அவலமாயிற்று. அள்ளிலைத்தாளி - செறிந்த இலைகளையுடைய தாளிச் செடி.

இல்லி — துளை. பெருந்தலைச் சாத்தனுர் குமணனிடம் தன் வறுமை நிலை கூறிப் பரிசில் கடாயது.

இன்ன விறலும் — (யானையை வெட்டி வீழ்த்திய வீரராய் எம் தலைவரொடு கிடந்தார் எம் புதல்வர்) இப்படிப்பட்ட

வெற்றியும். மூதில் பெண்டிர்—பழைய மறக்குடியில் வந்த பெண்டிர். கசிந்து அழ - மகிழ்ச்சியால் அழ. மகிழ்ச்சியால் அழுதலின் உவகைக் கலுழ்ச்சியாயிற்று. (5)

இளிவரல்

254. மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையோடு
யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே.

இது, மூன்றாம் எண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற இளிவரல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மூப்பும் பிணியும் வருத்தமும் மென்மையுமென நான்கு பொருள் பற்றிப் பிறக்கும் இளிவரல் (எ-று).

வருத்தமெனினும் முயற்சியெனினும் ஒக்கும்.

"யாப்புற வந்த" என்பது திட்பமுறவந்த என்றவாறு. அங்ஙனங் கூறிய மிகையானே வீரமுதலாயினபற்றியும் இளிவரல் பிறக்கும் என்றவாறு. இவையும் முன்னையபோலத் தன்கட் டோன்றுவனவும் பிறன்கட் டோன்றுவனவும் பற்றி எட்டாதலுடைய வென்பது கொள்க.

"தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று
இருமிடை மிடைந்த சிலசொல்
பெருமூ தாளரேம் ஆகிய எமக்கே". (புறம்-243)

என்பது தன்கட் டோன்றிய மூப்புப்பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது; என்னை? இளமைக்காலத்துச் செய்தன செய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின்.

"மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல." (அகம்-6)

என்பதும் அது.

"மூத்துத் தலை யிறைஞ்சிய நின்னோடு யானே
போர்த்தொழில் தொடங்க நாணுவல் அதனன்"

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய மூப்புப் பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது.

"இமயமுந் துளக்கும் பண்பினை
துணையிலர் அளியர் பெண்டிரிஃ தெவனோ" (குறுந்-158)

என்பது தன்கட் டோன்றிய பிணிபற்றி இளிவரவு பிறந்தது; என்னை? மலையைத்துளச்கும் ஆற்றலையுடையாய்! காமப்பிணி கூர்ந்தோரை அலைப்பது நினக்குத் தகுவதன்றென இளிவந்து வாடைக்குக் கூறினமையின்.

"குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை
திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன்துறை
அயிரை ஆரிரைக்கு அணவந் தாஅங்குச்
சேயள் அரியோள் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே" (குறுந்-128)

என்பது நெஞ்சினை வேறு நிறீஇக் கூறினமையிற் பிறன்கண் தோன்றிய பிணியெனப்படும்.

இதனுட் "சேய ளரியோட் படர்தி" என்றமையின் இது பிறன்கட் டோன்றிய வருத்தமும் வந்ததாயிற்று.

"யான்ற னறிவல் தானறி யலனே" (குறு-337)

என்பது தன்கட் டோன்றிய வருத்தம் பற்றி வந்த இளிவரல்; என்னை? அது பின்னின்ற தலைமகன் கூறியதாகலின்.

"ஒன்று, இரப்பான்போ லிளிவந்துஞ் சொல்லும்" (கலி-47)

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய வருத்தம்பற்றி வந்தது; என்னை? அவன் இவ்வாறொழுகுதல் நமக்கு இளிவரலாமென்னுங் குறிப்பினற் கூறிக் குறை நயப்பித்தமையின்.

"வலியரென வழிமொழியலன்
மெலியரென மீக்கூறலன்" (புறம்-239)

எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றிய மென்மை பற்றி இளிவரல் பிறந்தன; என்னை? மெலியார் இளிவந்தன கூறுவராயினும் வலியார் மீக்கூறுவராயினும் இவன் அவை செய்யானென்றலின்.

"தானல் விலங்கால் தனித்தால் பிறன்வரைத்தால்
யானை யெறிதல் இளிவரவால்—யானை
ஒருகை யுடையது எறிவலோ யானும்
இருகை சுமந்துவாழ் வேன்".

என்பது வீரம்பற்றி இளிவரல் பிறந்தது: இது தன் கண்ணும் பிறன்கண்ணுந் தோன்றுமையின் இலேசினுற் கொண்டா மென்பது.

(வி-ரை)

தொடித்தலை - பூண்கட்டிய தலை. இரும்இடை மிடைந்த சிலசொல் — இருமல் இடை இடையே தோன்றவரும் சில சொற்கள் இளமைக் காலத்துச் சிறுபெண்கள் சூழ நெடுநீர் குட்டத்துத்துடும் எனப் பாய்ந்தது இக்காலத்து செய்ய வியலாமை பற்றித் தன்னை இழித்துக் கூறியதாம்.

மாயப்பொய்மொழி — வஞ்சனையான பொய்மொழி சாயினை — பரத்தையரொடு சார்ந்து. தலைவி தன் முதுமை பற்றி என்ன வேண்டாமெனத் தலைவனிடம் கூறலின் தன்சண் தோன்றிய இழிவாயிற்று.

துளக்கும் — அசைக்கும்

பறைதபு — பறத்தற்குரிய வலிமை கெட்ட. அணவந்தாஅங்கு — விரும்பினுற்போல.

தலைவி வருத்துகின்றமையை யான் அறிவேன் அதனை அவளறிந்திலள் என்றலின் தன்கண் தோன்றிய வருத்தமாயிற்று. வழிமொழியலன் — வழிபாடு கூறியறியான். மீக்கூறலன் — மிகுத்துச் சொல்லியு மறியான்.

தானுல் — தன்னுடைய படைக்கலம் கொண்டோ. பிறன் வரைத்தால் — பிறர்துணை கொண்டோ.

பிணி உடம்பு தூயதன்று என இழித்தலும் ஆம். வருத்தம் — மென்மை; நல்குரவு எனப்பொருள் காண்பர் இளம்பூரணர். (6)

மருட்கை

255. புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.

இது, வியப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) புதிதாகக் கண்டனவுங், கழியப் பெரியனவாயினவும், இறப்பச் சிறியனவும், ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்தனவுமென நான்கும்பற்றி வியப்புத் தோன்றும் (எ று.)

'மதிமை சாலா மருட்கை' யென்பது அறிவினை உலக வழக்கினுள் நின்றவாறு நில்லாமல் திரித்து வேறுபடுத்து வருவதென்றவாறு. இவையுமெல்லாம் மேலனபோலத் தன்கட் டோன்றினவும் பிறன்கட் டோன்றினவுமென எட்டாதலுடைய

"மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவருள்
ஆரிருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி
ஓரியா னாகுவ தெவன்கொல்
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே" (அகம்-82)

என்பது தன்கட் டோன்றிய புதுமைபற்றிய வியப்புப் பிறந்தது; என்னை? தன்கருத்து வெளிப்படாது தன்மெய்க்கட் டோன்றிய புதுமையைத் தலைவி வியந்தாள்போலத் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றமையின்.

"மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத் தியலி யாடுமயில்
விழவுக்கள விறலியில் தோன்றும் நாடன்" (அகம்-82)

என்றவழிப் பண்டு ஒருகாலுங் கண்டறியாதபடி ஆடிற்று மயிலென்றமையிற் பிறபொருட்கண் தோன்றிய புதுமையாயிற்று.

"நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவு இன்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே" (குறுந்-3)

என்பது பெருமைவியப்பு; என்னை? கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு பெருந்தேன் இழைத்தாற்போல வழிமுறை முறையாற் பெருகற்பாலதாகிய நட்பு மற்றவனைக் கண்ணுற்ற ஞான்றே நிலத்தினதகலம் போலவும், விசும்பினுயர்ச்சிபோலவும், கடலினாழம்போலவும் ஒருகாலே பெருகிற்றென்றமையின்.

இது தன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பு. இது தலைமகன் கருத்தினுள் நட்பிற்குக் கொள்ளுங்காற் பிறன்கட் டோன்றிய பெருமை வியப்பாமென்பது கொள்க.

"மைம்மலர் ஓதி மணிநகைப் பேதைதன்
கொம்மை வரிமுலை யேந்தினும்—அம்ம
கடையிற் சிறந்த கருநெடுங்கட் பேதை
இடையிற் சிறியதொன் றில்"

என்பது பிறன்கட் டோன்றிய சிறுமை வியப்பு, தன்கட் டோன்றினவுங் கண்டுகொள்க.

"எருமை யன்ன கருங்கல் விடைதோறு
ஆனின் பரக்கும் யானைய முன்பில்
கானக நாடனை நீயோ பெரும". (புறம்-5)

என்பது நரிவெரூஉத்தலையார் தம்முடம்பு பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகலின் இது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றி வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று.

"உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி
இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு." (நாலடி-28)

என்பது பிறபொருளாக்கம் பற்றிய வியப்பு.

இனி, மதிமைசாலா மருட்கையானே சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில் செய்தலும் பெருமைப்பொருள் சிறு தொழில் செய்தலும் வியப்பாமெனக் கொள்க. "கிண்கிணி களைந்தகால் ஒண்கழல் தொட்டு" (புறம்-எஎ.) என்னும் பாட்டுச் சிறியோர் பெருந தொழிலைச் செய்தது.

ஒன்று, இரப்பன்போல் இளிவந்துஞ் சொல்லும் உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போல்
நல்லார் கட்டோன்றும் அடக்கமு முடையன்
இல்லோர் புன்கண் ஈகையின் தணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன்
அன்னான் ஒருவன் தன் ஆண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டீ சுடரிழாய்" (கலி-47)

என்பது பெரியோன் சிறு தொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று.

புதுமையை ஆக்கத்துளடக்கி முதுமை யென்பது பாடமாக வும் உரைப்ப. அன்னதோர் வழக்கின்மையானும், புதுமை ஒன்று ஒன்றுய்த் திரியுமெனப்பட்டு அவ்வாக்கத்துள் அடங்காமை யானும் அஃதமையா தென்பது.

இங்ஙனம் இவை நான்கு சூத்திரப் பொருளும் நானன்கு பதினுருகியும் முப்பத்திரண்டாகியும் விரியுமாகலின் இவற்றை ஓரினமாக்கி முதற்சூத்திரத்து முன் வைத்தானென்பது. இனி வருஞ் சூத்திர நான்கினும் எண்ணப்படும் பொருள் ஒன்று இரண்டாகாமையின் அவை பதினாறேயாமென்பது.

அஃதே யெனின் இத்துணையுங் கூறி வந்த முப்பத்திரண்டனை யும் இனிக் கூறும் பதினாறனையும் நோக்கி முதற் சூத்திரத்துள்,

"பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளுங்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" (தொல், மெய்ப்-1)

என்றுனென்னுமோவெனின், என்னுமன்றே; பதினாறு பொரு ளும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டுமென்று படாமையினென்பது; என்றூர்க்குத் தன்கட் டோன்றுதல் பிறன்கட் டோன்றுத லெனப் பகுத்துப் பொருளுரையாது மேலனவும் இனி வருகின் றனவும் நானான்கேயாகலாற் பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொரு' (249) ளென்றுனுமெனின், அங்ஙனங் கூறின் அவை "கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" (249) என்றும், நாலிரண்டா கும் பாலுமா ருண்டே' (தொல். மெய்ப் 2) என்றும் மடங்கக் கூறல் வேண்டாவாம்; வேண்டவே, இச்சூத்திரம் எட்டுவகை யாகியே செல்லுமென மறுக்க அல்ல தூஉம் இஃது உலகவழக் காதலிற் பண்ணைத் தோன்றிய பொருள் ஈண்டு ஆராயானென் பது. அன்றியும் இவற்றைப் பண்ணைத் தோன்றிய பொருளெ னின் ஒன்றொன்றுக்கிக் கூறுது கூத்தன் அரங்கினுள் இயற்றும் வகையானே சுவையுங் குறிப்புஞ் சத்துவமுமென வேறு வேறு செய்வான் ஆசிரியனென்பது.

(வி—ரை)

கழிய — மிகவும். இறப்ப - மிகவும்

ஆரிருள் — அரிய இருள். அணை - படுக்கை. தலைவனைக் கண் டோர் பலருள் யான் மட்டும் நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழக் காரணமென்ன எனத் தலைவி தன்னை வியந்தாற் போலக் கூறலின் தன்கண் தோன்றிய புதுமை பற்றிய வியப்பாயிற்று.

மருள்வன— மருண்டு. கழை – மூங்கில். விழவுக்கள விறலியின் – விழவுக் களத்தில் நடிக்கின்ற விறலியைப் போல.

கருங்கோல் – கரிய தண்டு. ஓக்கம் – உயர்ச்சி. தலைவி தலைவனொடு உற்ற நட்பை வியத்தலின் தன்கண் தோன்றிய பெருமை பற்றிய வியப்பாயிற்று. தலைவன் தன்னோடு உற்ற நட்பின் பெருமையைத் தலைவி வியந்ததாயின் பிறன்கண் தோன்றிய பெருமை பற்றிய வியப்பாகும்.

மைமலர் – குவளை மலர். கொம்மை - திரண்ட. கடையில் –கடைவிழியினும். இடையினும் சிறிய தொன்று இல் எனத் தலைவியின் இடையைத் தலைவன் வியத்தலின் பிறன்கண் தோன்றிய சிறுமை பற்றிய வியப்பாயிற்று.

கருங்கல் இடைதோறு – கரிய கற்கள் பொருந்திய இடந்தொறும். ஆனின் பறக்கும் யானைய – பெற்றம் போல நிறைந்து கிடக்கும் யானைகளை உடையவாய். முன்பின் – வலிமையுடைய, நரிவெரூஉத் தலையார் சேரமான் ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்டு தம் சாபம் நீங்கித் தமக்கியல்பான உடம்பைப் பெற்று வியந்து கூறியதாகலின் தன்கண் தோன்றிய ஆக்கமாயிற்று.

உறக்கும் துணையதோர் — கிள்ளியெடுக்கும் அளவினையுடையதொரு. ஆலமரத்தின் சிறிய வித்து பல் விழுதுகளை ஈன்று மிகு நிழல் தந்தாற்போல என்றலின் பிறபொருள் பற்றிய ஆக்கமாயிற்று.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மிகவும் இளமைக் காலத்தேயே தன்காலில் சதங்கை நீக்கி வீரக்கழல் அணிந்து பொருது வென்றனன்.

அன்னன் என்பதால் தலைவனது பெருமையும், 'ஆண்தகை விட்டென்னை சொல்லுஞ்சொல் கேட்டீ'' என்பதால் அவன் செய்ய இருக்கும் சிறுதொழிலும் கூறியதாயிற்று.

முதுமை எனப் பாடம் ஓதுவார் யார் எனத் தெரிந்திலது.

பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும் பதினாறாகவும் அடங்கும், எட்டாகவும் அடங்கும். இங்குக் கூறப்படும் முப்பத்தி

ரண்டு பொருளும்அவ்வளவில் குறையாது முப்பத்திரண்டாகவே அமையும். அன்றியும் இப் பொருண்மை உலக வழக்கில் வருவதாம். அங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் பொருண்மை நாடக வியலுக்கு உரியதாய் வரும். எனவே ஈண்டு முப்பத்திரண்டாகக் கூறப்படும் பொருண்மை ஆண்டுக்கூறிய முப்பத்திரண்டு பொருண்மையினும் வேறும்.

'புதுமை ஆவது-யாதொன்றாலும் எவ்விடத்தினும் எக்காலத் தினும் தோன்றாததோர் பொருள் தோன்றியவழி வியத்தல் அது கந்தருவர் அந்தரம் போவது கண்டு வியத்தல் போல்வன.

பெருமை என்பது-பண்டு கண்ட பொருள்கள் போலாத பொருள்கள் அவ்வளவிற் பெருத்தல் கண்டு வியத்தல். அவை மலையும் யானையும் செல்வமும் முன் கண்ட அளவின் மிக்கன கண்டவழி வியப்பு வரும்.

சிறுமை என்பது-மிகவும் நுண்ணியன கண்டு வியத்தல். அது கடுகின்கட் பலதுளை போல்வன' என விளக்கங் காண்பர் இளம் பூரணர். (7)

அச்சம்

**256. அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே.**

இது, முறையானே அச்சமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) தெய்வமும் விலங்கும் கள்வரும் தமக்கு இறைவ ராயினருமென நான்கு பகுதியான் அச்சம் பிறக்கும் (எ-று)

அணங்கென்பன பேயும் பூதமும் பாம்பும் ஈறாகிய பதினெண் கணனும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொழிலராகிய சவந்தின் பெண்டிர் முதலாயினரும் உருமிசைத் தொடக்கத் தனவு மெனப்படும். விலங்கென்பன அரிமா முதலாகிய அஞ்சு தக்கன. கள்வரென்பார் தீத்தொழில் புரிவார். இறையெனப் படுவார் தந்தையரும் ஆசிரியரும் அரசரும் முதலாயினர்.

பிணங்கல்சாலா அச்சமென்றதனுன் முன்னையபோல இவை தன்கட் டோன்றலும் பிறன்கட்டோன்றலு மென்னுந்துடுமாற்ற மின்றிப் பிறிது பொருள் பற்றியே வருமென்பது.

உ-ம். "யானை தாக்கினு மரவுமேற் செலினும்
நீனிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினுஞ்
சூன்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை"
(பத்துப். பெரும்பாண்-134, 136)

என்பதனுள் அணங்கும் விலங்கும் பொருளாக அச்சம் பிறத்தல் இயல்பென்பது கூறியவாறாயிற்று.

"ஒரூஉநீயெங் கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெரூஉதுங் காணுங் கடை." (கலி-87)

இது கள்வர் பொருளாக அச்சம் பிறந்தது; என்னை? அவனைக் கள்வர்பாற் சார்த்தி உரைத்தமையின்.

"எருத்துமே னோக்குறின் வாழலே மென்னும்
கருத்திற்கை கூப்பிப் பழகி—யெருத்திறைஞ்சிக்
கால்வண்ண மல்லாற் கடுமான்தேர்க் கோதையை
மேல்வண்ணங் கண்டறியா வேந்து". (இ.வி.ப-124)

இஃது, இறைபொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

பிணங்காத அச்சமென்றது 'சாலா அச்ச' மென்ற மிகை யான் இந்நான்குமேயன்றி ஊடன் முதலியனவும் அச்சத்திற்குப் பொருளாமென்று கொள்க.

"செய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
ஆணை கடக்கிற்பார் யார்" (கலி-81)

என்பது, புலவி பொருளாக அச்சம் பிறந்தது.

"அணிகிளர் சாந்தி னம்பட் டிமைப்பக்
கொடுங்குழை மகளிரி னொடுங்கிய விருக்கை"
(அகம்-235)

எனவும்,

"அச்சா றாக வுணரிய வருபவன்
பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவே னாகுவல்" (கலி-75)

எனவும் வருவனவும் அவை. பிறவும் அன்ன.

(வி—ரை)

நிரைய பாலர்-காலன் முதலியோர். உரும் இசை—இடியின் ஓசை. அரிமா—சிங்கம்

வல்லேறு—வலிய இடி. சூல் மகள் மாறு—தன் வயிற்றிடத் துற்ற கரு மாறுத. இவற்றுள் இடி அணங்கும் ஏனையவிலங்குமாம்.

ஒரூஉநீ—என்னிடத்தினின்றும் நீங்குவாயாக. வெரூஉதும்——அஞ்சுதும். தலைவனைக் கள்வனாகக் கூறியதாம்.

எருத்து மேல் நோக்குறின்—கழுத்தை எடுத்து மேல் நோக்கின். கோதை—சேரன். சேரனை மேல் நோக்கிப் பார்க்கினும் தனக்கு ஏதம் வருமென அஞ்சித் தலை இறைஞ்சியே காண்பர் என்பதாம்.

நின் ஆணை கடைக்கிற்பார் யார்? எனத் தலைவன் கூறலின் இது புலவி பொருளாக அச்சமாயிற்று.

மகளிரைப் போல தலைவன் ஒடுங்கியிருத்தலின் இதுவும் புலவி பொருளாய அச்சமாயிற்று. அச்சு ஆறுக—அச்சமே வழியாக. உணரிய வருபவன்—ஊடல் உணர்த்த வருபவன். இது தலைவி கூற்றும். (8)

பெருமிதம்

257 கல்வி தறுகண் [1]இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.

இஃது ஆறும் எண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற வீரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ.-ள்) கல்வியுந் தறுகண்மையும் புகழுங் கொடையு மென்னும் நான்கும் பற்றி வீரம்பிறக்கும் (எ-று).

இச்சூத்திரத்துள் வீரத்தினைப் பெருமிதமென்றெண்ணி னான்; என்னை? எல்லாரொடும் ஒப்பநில்லாது பேரெல்லையாக் நிற்றல் பெருமிதமெனப்படும் என்றற்கென்பது.

கல்வியென்பது தவ முதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமை. இசைமை யென்பது

1. புகழ்மை எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொடுவருவன செய்யாமை. கொடை யென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருளுங் கொடுத்தல்.

(உ-ம்). "வல்லார்முன் சொல்வல்லேன் என்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்" (கலி-141)

என்பது கல்விபற்றிய பெருமிதம்; என்னை? என்னையுங் கல்லாமை காட்டினளெனத் தன் பெருமிதங் கூறினமையின்.

"அடன்மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்" (கலி-141)

என்பது தறுகண்.

"கழியாக் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்" (அகம்-112)

என்பது புகழ்.

"வையம், புரவூக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை யிரவூக்கும்
இன்னா இடும்பை செய்தாள்" (கலி-141)

என்பது கொடை.

"தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகை உரவோன் மருக" (புறம்-43)

என்பதும் அது.

'சொல்லப்பட்ட பெருமித' மென்றதனாற் காமம்பற்றியும் பெருமிதம் பிறக்குமென்று கொள்க.

"பல்லிருங் கூந்தன் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் தாரே" (புறம்-73)

என்பது காமம்பற்றிய பெருமிதம். பிறவும் வருவன உளவேற் கொள்க.

இது தன்கட் டோன்றிய பொருள்பற்றி வரும். என்னை? கல்வியுந் தறுகண்மையும் இசைமையும் வேட்கையுங் கொடைத் தொழிலுந் தன் கண்ணவாகலின்.

(வி—ரை)

இறப்பப் பயப்பினும் - மிகுதியாகக் கிடைப்பதாயினும்,

வல்லார்—அறிஞர். வல்லார்முன் சொலல் வல்லேன் எனத் தலைவன் கூறுதலின் கல்வி பற்றிய பெருமிதமாயிற்று.

அடல்மா — போரின்கண் வெற்றி பெறும் குதிரை. ஆற்றுவேன்—போர் செய்வேன். இவ்வாறு கூறலின் தறுகண்மை பற்றியபெருமிதமாயிற்று.

கழியா – நீங்காத பழியொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகார். எனவே புகழொடு வரும் இன்பத்தை விரும்புவர் என்பது பெறப்படுதலின் புகழ் பற்றி வந்த பெருமிதமாயிற்று.

புரவு ஊக்கும் – பாதுகாத்தற்கு முயலும். இரவு ஊக்கும்— இரத்தற்கு முயலுமாறு. புரவு ஊக்கும் என்பதால் கொடை பற்றிய பெருமிதமாயிற்று.

தன்னகம் புக்க – தன்னிடத்து வந்த. புறவின் – புறாவின், தபுதி - அழிவு. சீரை புக்க - துலாக்கோல் தட்டில் சென்ற. உரவோன் - சிபி. மருக – மரபில் வந்தவனே. வரையா ஈகை உரவோன் என்றலின் கொடை பற்றிய பெருமிதமாயிற்று.

மகளிர் – பொது மகளிர். ஒல்லா முயக்கு – பொருந்தாத புணர்ச்சி. தார்-மாலை. என் தார் பொதுமகளிர் மார்பில் துவளு வதாகுக என்றது அங்ஙனம் துவளாமை குறித்தது. என்னே? இது வஞ்சினமாதலின் எனவே தன் வாழ்க்கைத் துணையோடு கூடி மகிழும் இன்பமே இன்பம் எனக் கருதுதலின் இது காமம் பற்றிய பெருமிதமாயிற்று.

வேட்கையும் என்பது நூற்பாவில் கூறப்படவில்லை சொல்லப்பட்ட என்றமிகையினுல் உரையாசிரியர் காமம் என்பதைக் கொள்ளுதலின் அவ்வேட்கை காமம் பற்றியதாகக் கொள்ளலாம். அங்ஙனம் கொள்ளினும் அதனை இறுதிக்கண் வைத்தலே தக்கதாம். (9)

வெகுளி

258. உறுப்பறை குடிகோ ளலைகொலை [1]யென்ற
[2]வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே,

இஃது ஏழாம் எண்ணு முறைமைக்கண் நின்ற வெகுளி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) உறுப்பறையென்பது, கைகுறைத்தலுங் கண் குறைத்தலு முதலாயின. குடிகோளென்பது, தாரமுஞ் சுற்றமுங் குடிப்பிறப்பும் முதலாயவற்றுக்கட் கேடுசூழ்தல். அலையென்பது, கோல்கொண்டலைத்தல் முதலாயின. கொலையென்பது அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்றுரைத்தல். இவை நான்கும் பொருளாக வெகுளி பிறக்கும் (எ-று.)

வெறுப்பின் என்றதனான் ஊடற்கண் தோன்றும் வெகுளி முதலாயினவுங் கொள்க.

"முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று" (கலி-௨2)

என்பது உறுப்பறையான்வந்த வெகுளி.

"நின்மகன், படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற,
மண்டமர்க் குடைந்தன ளாயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇ". (புறம்-278)

என்பது குடிகோள்பற்றி வந்தவெகுளி; என்னை? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடுசூழ்ந்தானென்று சினங்கொண்டாளாகலின்.

"நெருந லெல்லைநீ யெறிந்தோன் தம்பி
யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன்" (புறம்-300)

என்பதும் அது.

"வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல
இன்னும் மாறாது சினனே" (புறம்-100)

என்பதனுள், அலைபற்றிச் சினம்பிறந்தது; என்னை? புலியான் அலைக்கப்பட்ட யானை பொருது போந்தும் அவ்வலைப்புண்டலை

---

1. என்றன எனவும்.
2. வெறுப்ப எனவும் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

நினைந்து சினங்கொள்ளாநின்ற தென்றமையின்.

"உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை"
(புறம்-72)

என்பது கொலை பொருளாக வெகுளிச்சுவை பிறந்தது; என்னை? சிறுசொற் சொல்லுதலென்பது புகழ்கொன்றுரைத்தலாகலின்.

"செய்தவறு இல்வழி யாங்குச் சினவுவாய்" (கலி-87)

என்பது ஊடற்கண் தலைமகள் வெகுட்சி கூறியது. பிறவுமன்ன.

இன்னும் அவ்விலேசானே,

"நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை"
(புறம்-125)

என்றாற்போலச் சினமில்லதனை உள்ளது போலக் கூறுவனவுங் கொள்ளாமோவெனின், உணர்வுடையனவற்றுக் கல்லது சுவை தோன்றாமையின் வெகுளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படா வென்பது. இது பிறன்கண் தோன்றிய பொருள்பற்றி வரும்.

(வி-ரை)

தாரம்-மனைவி. முறஞ்செவி - முறம் போன்ற செவி. மறைப்பாய்பு-அச்செவிமறைப்பிடமாக வந்துபாய்ந்து. செற்று-சினந்து. எனவே புலி காதின் மறைவாக வந்து பாய்ந்து தன்னுறுப்பிற்கு ஊறு செய்தலின் உறுப்பறை பற்றிய வெகுளியாயிற்று.

படையழிந்து மாறினன் - படைக்குத் தோற்றுப்புறங் கொடுத்தான். உடைந்தனனாயின் - புறக்கிட்டானாயின். புறக்கிடுதல் குடிப் பழியாதலின் குடிகோள் பற்றிய வெகுளியாயிற்று.

நெருநல் எல்லை - நேற்றைய பகலில். அகல் பெய் குன்றியில்-அகலிடத்துப் பெய்த குன்றி மணியைப் போல. இளவவின் சினத்திற்குக் குடிகோள் காரணமாம்.

வரிவயம் - வரிகளையுடைய புலி.

உறுதுப்பு-மிகுந்த வலிமை. உடல்சினம் - மாறுபடும் சினம். செருக்கி - பெருகி. சிறு சொல் - தன்னை இகழும் சொல்.

செய்தவறு இல்வழி - யான் செய்த தவறு இல்லாதவிடத்து. யாங்குச் சினவுவாய் - எவ்வாறு வெகுளுவாய்.

ஊடற்கண்ணும் வெகுளி தோற்றுமால் எனின், அஃது இன்பத்திற்குக் காரணமாதலால் தலைமகள் புருவ நெரிவும் வாய்த்துடிப்பும் கண்டதலைமகற்கு வெகுட்சி பிறவாது உவகை பிறக்கும். தலைமகன் வெகுளுவனாயின் அதன் பாற்படும் என்பர் இளம்பூரணர். எனவே ஊடற்கண் வரும் வெகுளி வெகுளி யன்று என்பது இவர் கருத்தாம்.

நெருப்புச் சினந்தணிந்த - எரியாது பூத்துக் கிடக்கும் நெருப்புப் போன்ற (இறைச்சி). நெருப்பு உணர்வற்றதாதலின் அதற்கு வெகுளி வருமாறு இல்லை. எனவே இது வெகுளிச் சுவையாகா என்பது கருத்து.

'உறுப்பறையாவது — உறுப்புக்களாயவற்றை அறுத்தல்
குடிகோளாவது — கீழ்வாழ்வாரை நலிதல்
அலை என்பது — வைதலும் புடைத்தலும்
கொலை என்பது — கொல்லுதற் கொருப்படுதல்' என
விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (10)

உவகை

259. செல்வம் புலனே புணர்வு [1]விளையாட்டென்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே.

இஃது ஈற்றுக்கண்ணின்ற உவகை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) செல்வமென்பது, நுகர்ச்சி. புலனென்பது, கல்விப் பயனாகிய அறிவுடைமை. புணர்வென்பது காமப்புணர்ச்சி முதலாயின. விளையாட்டென்பது, யாறுங் குளனுங் காவுமாடிப் பதியிகந்து வருதல்' (191) முதலாயின. இவை நான்கும் பொருளாக உவகைச்சுவை தோன்றும் (எ-று)

உவகையெனினும் மகிழ்ச்சியெனினும் ஒக்கும்.

"உரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய
வளமையா னாகும் பொருளிது வென்பாய்" (கலி-12)

1. விளையாட்டென எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என்புழி வளமையானுகும் மனமகிழ்ச்சி இதுவெனக் கூறினமை யின் இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த உவகையாம்.

"நன்கலம் பெற்ற வுவகையர்" என்பதும் அது.

"பெண்டிர் நலம்வௌவித் தண்சாரல் தாதுண்ணும்
வண்டின் துறப்பான் மலை" (கலி-40)

என்பது அறிவுபொருளாக உவகை பிறந்தது; என்னை? முகைப் பதம்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம்பார்க் கும் அறிவுடைமை காமத்திற்கு ஏதுவாமாகலின்.

"இகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பாம்" (நாலடி-137)

என்பதும் அது. "இலமல ரன்ன வஞ்செந் நாவின்" என்னும் மணிமிடைபவளத்துள்,

"தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்
வடிப்புறு நரம்பில் தீவிய மொழிந்தே" (அகம்-142)

என்பது புணர்ச்சிபற்றிய உவகை; என்னை? அவள் இவ்வாறு முயங்கினமையான், "உவவினி வாழியென் னெஞ்சே" (அகம்-142) என்றமையின்.

"துயிலின்றி யாநீந்தத் தொழுவை அம் புனலாடி
மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைகுவான்மன்னே"
(கலி-30)

என்புழி ஆருடி விளையாடி மயிலியலார் மருவுண்டு மறைந்தமைகு வான்மன் என்றமையின் இது விளையாட்டுப் பொருளாக உவகை பிறந்தது.

'அல்லல் நீத்த வுவகை' யென்றதனாற் பிறர் துன்பங்கண்டு வரும் உவகையும் உவகையெனப்படா தென்பது.

இதுவுந் தன்கட் டோன்றிய பொருள்பற்றி வருமென்றார்க்குப் பிறன்கட் டோன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்கும், அஃதெப்பாற் படுமெனின், அதுவும் அல்லல் நீத்த வுவகை யென்றதனான் உவகை யெனப்படும்.

இனித் தன்கட் டோன்றிய பெருமிதமும் உவகையும் முற் கூறுது பிறன்கட் டோன்றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக்

கண் வைத்தமையான் எடுத்தோதிய நான்கும் போலாது, இது பிறன்கட் டோன்றிய இன்பம் பொருளாகவும் வருமென்பது கொள்க.

(வீ-ரை)

செய்பொருள் முற்றிய வளமையானும் பொருளிது என் பாய்-ஈட்டும் பொருளை, ஈட்டிய செல்வத்தால் உண்டாகும் பொருள் தான் இன்பம் என்று கூறுவாய். இவ்வாறு கூறலின் இது செல்வம் பற்றிய உவகையாம்.

நன்கலம் - நல்ல அணிகலன்கள். இதனால் பெற்ற உவகை எனவே இதுவும் செல்வம் பற்றிய உவகையாயிற்று.

தாது உண்ணும் வண்டின் - தாதை உண்ட வண்டு அப் பூவைத் தொடக்குமாறு போல. முகைப்பதம் – மலரும் பருவம். நகைப்பதம் – தன்னொடு நகையாடி இன்பம் உறும் பருவம்.

எஃகுடையார் – கூரிய அறிவுடையார். இத்தகையா ரொடு கூடி இன்ப முறுதலைவிடத் தேவருலகம் இனிதாயின் காண்பாம் என்றலின் அறிவு பொருளாக வந்த உவகை யாயிற்று.

வடிப்புறு நரம்பின் - வடித்த நரம்பையுடைய யாழைப் போல. தீவிய – இனிய

யாம் நீந்த – யாமமாகிய கடலை நீந்த.

புலன் - கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம் புலன்களால் நுகரும் நுகர்ச்சி என உரை காண்பர் இளம் பூரணர். இவ்வாறு அவர் கூறுதற்குச் செயிற்றியமே காரண மாகும். எனினும் இதற்குப் பேராசிரியர் கூறும் உரையே பொருத்தமுடைத்தாம்.

'தாமின்புறுவது உலகின்புறக்கண்டு காமுறுவர் கற்றறிந் தார்' எனக் கல்வியறிவான் வரும் இன்பத்தைச் சிறப்பாகத் திருவள்ளுவனார் எடுத்துக் கூறியிருப்பதும் காண்க. (11)

முற்கூறியனவன்றி இவையும் மெய்ப்பாடு எனல்

260. ஆங்கவை யொருபா லாக [1]வொருபால்
உடைமை யின்புறல் நடுவுநிலை யருளல்
தன்மை யடக்கம் வரைதல் அன்பெனா அக்
கைம்மிகல் நலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்தல்
நாணுதல் துஞ்சல் அரற்றுக் கனவெனா அ
முனிதல் நினைதல் வெரூஉதல் மடிமை
கருதல் ஆராய்ச்சி விரைவுஉயிர்ப் பெனா அக்
கையாறு இடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொறாமை
வியர்த்தல் ஐயம் மிகைநடுக் கெனா அ
[2]இவையும் உளவே அவையலங் கடையே.

இச்சூத்திரம் மேற்கூறிவந்த எண்ணான்குமன்றி இவை முப்பத்திரண்டும் அவைபோல மெய்ப்பாடெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஆங்கவை ஒருபாலாக—எள்ளல் (252) முதலாக விளையாட்டு(259) இறுதியாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்திரண்டும் ஒருகூறாக; ஒருபாலென்பது இனிச் சொல்லுகின்ற ஒரு கூறு என்றவாறு; பின்னர் அவற்றையெல்லாம் எண்ணி 'இவையு முளவே அவையலங் கடையே' யென்றார். ஈண்டெண்ணப் பட்டவையே ஆண்டடங்குவனவும் உள. அப் பொருண்மைய வல்லாதவிடத்து இவை முப்பத்திரண்டும் ஈண்டு மெய்ப் பாடெனப்படும் (எ-று.)

இவை முப்பத்திரண்டெனத் தொகை கூறியதிலனாலெனின், ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபாலென்றானாகலின் இருகூறெனப்படுவ தம்முள் ஒத்த எண்ணுதல் வேண்டுமாகலின் அவை முப்பத்திரண் டெனவே இவையும் முப்பத்திரண்டென்பது எண்ணி உணர வைத்தானென்பது.

உடைமையென்பது, செல்வம்; செல்வ நுகர்ச்சியாயின் உவகைப்பொருளாம்; இஃது அன்னதன்றி நுகராதே அச் செல்

---

1. ஒருபாலாக எனப் பாடங்கொள்வர் பேராசிரியர்.
2. அவையும் எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

வந்தன்னை நினைந் தின்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம்; அஃதா வது நிதிமேனின்ற மனம்போலச் செல்வமுடைமை யான்வரும் மெய்வேறுபாடு.

இன்புறலென்பது, அவ்வுடைமையை நினையுந்தோறும் இடை யிட்டுப் பிறக்கும் மனமகிழ்ச்சி.

நடுவுநிலையென்பது ஒன்பது சுவையுள் ஒன்றென நாடக நிலையுள் வேண்டப்படுஞ் சமநிலை; அஃதாவது "செஞ்சாந் தெறி யினுஞ் செத்தினும் போழினு நெஞ்சோர்ந்தோடா நிலைமை". அது காமவெகுளிமயக்க நீங்கினோர் கண்ணே நிகழ்வது: இது சிறு வரவிற்றாகலான் இவற்றோடு கூறினான்.

அருளலென்பது, மக்கள் முதலிய சுற்றத்தாரையருளுதல்: அஃது "அரிதாயவறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி—11) என்றாற்போல வருவது. ஆண்டைக் கருணையினை அழுகையென்றமையின் இஃது அதனோடடங்காது.

தன்மையென்பது, சாதித்தன்மை; அவையாவன: பார்ப் பாராயிற் குந்தி மிதித்துக் குறுநடை கொண்டு வந்து தோன்ற லும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தொடும் அடுத்த மார்பொடும் நடந்து சேறலும், இடையராயிற் கோற்கையுங் கொடுமடி யுடையும் விளித்த விளியும் வெண்பல்லுமாகித் தோன்றலு மென்று இன்னோரன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க.

அடக்கமென்பது, உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை: பணிந்தமொழியுந் தணிந்த நடையுந் தானை மடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாயின.

வரைதலென்பது காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்தொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை; பார்ப்பாராயின் முத்தீ வேட்டலும் புலவுங் கள்ளும் முதலாயின கடிதலுமென்று இன்னோரன்ன கொள்க. வரைதலென்பது தொழிலாதலான் இது தன்மையெனப்படாது.

அன்பென்பது, அருட்கு முதலாகி மனத்தினிகழு நேயம்; அஃதுடையார்க்குப் பிறர்கட்டுன்பங் கண்டவழிக் கண்ணீர் வழுமாகலின் அவ்வருளானே அன்புடைமை விளங்குமென்பது. இவையெல்லாந் தத்த மனத்தி னிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பன வாகலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. இனி வருகின்றவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

கைம்மிகலென்பது, ஒழுக்கக்கேடு. அது சாதித் தருமத்தினை நீங்கினமை தன்னுள்ள நிகழ்ச்சியானே பிறர் அறியுமாற்றால் ஒழுகுதல்.

நலிதலென்பது, பிறர்க்கின்னா செய்து நெருங்குதல்; அது தீவினைமாக்கட்கண் நிகழும். அவரைக் கண்டு அச்சம் எழுந்த தாயின் அஃது அச்சத்தின்கண் அடங்குமாகலின் அஃதன்று இஃதென்பது.

சூழ்ச்சியென்பது சுழற்சி, சூழ்வருவானைச் சுழல்வருமென்பவாகலின்; அது வெளிப்படுவதோர் குறிப்பின் அவன்கட்டோன்றின் அதுவும் மெய்ப்பாடு; அஃதாவது மனத்தடுமாற்றம்.

வாழ்த்தலென்பது, பிறரால் வாழ்த்தப்படுதல். இது பிறவினையன்றோவெனின், ஒருவனை நீடுவாழ்க என்று வாழ்த்தல் பிறவினையாயினும் அவன் வாழ்விக்கப்படுதலின் அவன் அவ்வாறு கூறல் அமையுமென்பது. நாணுதலென்பது நாணுள்ளம் பிறர்க்கு வெளிப்பட நிகழும் நிகழ்ச்சி. துஞ்சலென்பது, உறக்கம்; அது நடந்துவருகின்றான் கண்ணும் விளங்கத் தோன்றுதலின் அதுவும் மெய்ப்பாடெனப்பட்டது. அரற்றென்பது அழுகையன்றிப் பலவுஞ்சொல்லித் தன்குறை கூறுதல்; அது காடு கெழு செல்விக்குப் பேய்கூறும் அல்லல் போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன. கனவென்பது, வாய்வெருவுதல்; அதனானும் அவனுள்ளத்துக்கண் நிகழ்கின்ற தொன்று உண்டென்றறியப் படும். முனிதலென்பது, வெறுத்தல்; அஃது அருளுஞ்சினமுமின்றி இடைநிகர்த்தாதல்: 'வாழ்க்கை முனிந்தா' னெனவும் உறையுண் முனியுமவன் செல்லுமூரே'' எனவுஞ் சொல்லுபவாகலின். நினைதலென்பது விருப்புற்று நினைத்தல், நின்னை மிகவும் நினைத்தேனென்பது, வழக்காதலின்; அந்நினைவுள்ளம் பிறர்க்குப் புலனாதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. வெரூஉதலென்பது விலங்கும் புள்ளுமபோல வெருவிநிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி; அஃது, அஞ்ச வேண்டாதன கண்டவழியும் கடிதிற் பிறந்து மாறுவதோர் வெறி. மடிமையென்பது, சோம்பு. கருதலென்பது, மறந்ததனை நினைத்தல். ஆராய்ச்சியென்பது, ஒரு பொருளை நன்று தீதென்று ஆராய்தல். விரைவென்பது, இயற்கைவகையானன்றி ஒரு பொருட்கண் விரைவுதொழில்பட உள்ள நிகழுங் கருத்து. உயிர்ப்பென்பது, வேண்டியபொருளைப்

பெருதவழிக் கையற வெய்திய கருத்து; அது, நெட்டுயிர்ப் பிற்கு முதலாகலின் அதனையும் உயிர்ப்பென்றுனென்பது. கையாறென்பது, அவ்வுயிர்ப்புமின்றி வினையொழிந்தயர்தல். இடுக்கணென்பது, மலர்ந்த நோக்கமின்றி மையனோக்கம்பட வரும் இரக்கம். பொச்சாப்பென்பது, அற்றப்படுதல்; அஃதா வது, பாதுகாத்துச் செல்கின்ற பொருட்கண் யாதானும் ஓரிகழ்ச்சியான் இடையறவுபடுதல். பொறாமையென்பது, அழுக் காறு; அஃதாவது பிறர் செல்வங்கண்டவழி வேண்டாதிருத் தல். வியர்த்தலென்பது பொறாமை முதலாயினபற்றி மனம் புழுங்குதல். ஐயமென்பது, ஒரு பொருண்மேல் இருபொருட் டன்மை கருதி வரும் மனத்தடுமாற்றம். மிகையென்பது, கல்லாமையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலாகவரும் உள்ள மிகுதி. நடுக்கமென்பது, அன்பும் அச்சமும் முதலாக உடம்பிற் புலப்படுமாற்றுன் உள்ள நடுங்குதல்; புதல்வர்க்குப் பிணி இல்வழியும் எவனுங்கொலென்று நடுங்குதல் அன்பான் நடுங்கு தலாம். அச்சமென்னுஞ் சுவை பிறந்ததன் பின்னர் அதன் வழித் தோன்றிய நடுக்கம் அச்சத்தாற்றேன்றிய நடுக்கமாமென்பது.

இவை முப்பத்திரண்டும் மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் போல அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகி நிகழும் மெய்ப் பாடெனக் கொள்க. இவையெல்லாம் உலக வழக்காகலான் இவ் வழக்கே பற்றி நாடக வழக்குள்ளுங் கடியப்படா என்றவாறு. மற்றிவற்றை எண்ணிய மாத்திரை யல்லது இலக்கணங் கூறுகின் றிலனாலெனின், சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தவாகலின் சொல்லானாயினானென்பது. உதாரணம் இக்கூறியவாற்றான் வழக்கு நோக்கியுஞ் செய்யுளோக்கியுங் கண்டுணரப்படும்.

(வீ-ரை)

செல்வம்-பொருளால் துய்க்கும் உள்ள மகிழ்ச்சி—உடைமை— அப்பொருளுடைமை கருதி உடலில் வரும் வேறுபாடு இவை தம்முள் வேற்றுமை. நிதி - பொன்.

செஞ்சாந்து எறியினும் – சிவந்த சந்தனத்தைப் பூசினும். செத்தினும் – உடம்பைக் கூறுபடுத்தினும். போழினும் - துணிப் பினும். அருளல் - எஞ்ஞான்றும் நிகழும் நிகழ்ச்சி; கருணை-பிறர் துன்பங் கண்டுழி வருவது. இவை தம்முள் வேற்றுமை.

குந்தி மிதித்து-மெல்ல நடந்து, குறுநடை-சிறுக அடியிட்டு நடக்கும் நடை, கொடுமடி-வளைந்த மடி.

காடு கெழு செல்வி-காட்டின் கண் பொருந்திய வெற்றித் திரு. இத்தெய்வத்திடத்துப் பேய் தன் அல்லலைச் கூறுவதாகப் பரணி நூல்கள் விரித்துரைக்கும்.

உறையுள் முனியும்-தங்குமிடத்தை வெறுக்கும்.

இகழ்ச்சியால்-சோர்வால்; 'இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளுக என்னும் திருக்குறளும். இடையறவு படுதல்-தடைப் படுதல். வேண்டாதிருத்தல்-விரும்பாதிருத்தல்.

சொல்லின் முனியும் இலக்கணம்-அவ்வச் சொற்களாலேயே அவ்வவற்றின் பொருளும் தோன்ற அமைத்தல்.

'இன்புறலாவது நட்டாராகிப் பிரிந்து வந்தோரைக் கண்ட வழி வருவதோர் மன நிகழ்ச்சி போல்வது.

நடுவு நிலைமையாவது-ஒரு மருங்கு ஓடாது நிகழும் மன நிகழ்ச்சி. வரைவு என்பது செய்யத் தகுவனவும் தவிரத்தருவன வும் வரைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். கைம்மிகல் என்பது-குற்ற மாயினும் குணமாயினும் அளவின் மிகுதல். சூழ்ச்சி என்பது-எண்ணம். அரற்று என்பது-உறக்கத்தின்கண் வரும் வாய்ச் சோர்வு.

நினைத்தல் என்பது-கழிந்ததனை நினைத்தல். அது மறந் தாங்கு மறவாது பின்பும் தோற்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று.

கருதல் என்பது-குறிப்பு.

கையாறு என்பது-காதலர் பிரிந்தால் வருந்துன்பமும் அந் நிகரனவும் வருவன.

இடுக்கண் என்பது துன்ப முறுதல். மேலதனோடு இதனிடை வேறுபாடு என்னையெனின், கையாறு என்பது இன்பம் பெறுமை யின் வருந்துன்பம்; இடுக்கணுவது துன்பமாயின வந்துறுதல்.

கையாறென்பது-மனத்தின் கண் நிகழ்வதோர் மெய்ப்பாடு. இடுக்கணென்பது. மெய்யானுந் தோற்றுவதோர் மெய்ப்பாடு. மிகை என்பது-ஒருவனை நன்கு மதியாமை. நடுக்கம் என்பது-யாதானும் ஒரு பொருளை இழக்கின்றேமெனவரு மனநிகழ்ச்சி' என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (12)

புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்:

முதற்பகுதி

**261. புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.**

இதன் மேலெல்லாம் அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகிவரும் மெய்ப்பாடு கூறினன். இனி அகத்திணையுட் பெரும்பான்மையவாகி வரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான் தொடங்கி அவற்றுள்ளுங் களவிற்குச் சிறந்தவரும் மெய்ப்பாடு கூறுவான், ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழி அவ்வெதிர்ப்பாடு தொடங்கிப், புணர்ச்சியளவும் மூன்று பகுதியவாம் மெய்ப்பாடெனவும், புணர்ச்சிப் பின்னர்க் களவு வெளிப்படுந்துணையும் மூன்று பகுதியவாம் அவை யெனவும், அவையாறும் ஒரோவொன்று நந்நான்கு பகுதியான் ஒன்றன்பின்னொன்று பிறக்குமெனவுங் கூறுகின்றான். அவற்றுண் முதலன மூன்றினும் முன்னர் நின்ற ஒரு கூற்றினை இந்நாற்பகுதித் தென்கின்றது இச்சூத்திரமென உணர்க. ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்ட வழிக் கரந்தொழுகும் உள்ள நிகழ்ச்சி பெண்பாலதாகலாற் பெரும்பான்மையும் அவன் கண்ணே ஈண்டுக் கூறுகின்ற மெய்ப்பாடு சிறந்ததென்பது.

(இ-ள்). புகுமுகம் புரிதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவழித் தன்னை அவன் நோக்குதற்கண் விரும்பும் உள்ள நிகழ்ச்சி; புகுதலென்பது தலைமகன் நோக்கிய நோக்கெதிர் தான் சென்று புகுதல்; முகமென்பது அங்ஙனந் தான் புகுதற்கிடமாகிய நோக்கு; நோக்கெதிர் நோக்குதலை முகநோக்குதல் என்பவாகலின் இந்நோக்கினை முகமென்றானென்பது. புரிதலென்பது, மேவுதல் என்றவாறு; அஃதாவது, தலைமகன் காண்டலைத் தலைமகள் வேட்டல் என்றவாறும். மற்றிது தலைமகற்கு உரித்தன்றோவெனின் அவன்தான் காண்பினல்லது தற்காண்டலை நயவான், அது தலைமையன்றாகலினென்பது; அது,

'யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற்
றானோக்கி மெல்ல நகும்'' (1104)

எனவரும்.

பொறிநுதல் வியர்த்தல் என்பது தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி உட்கும் நாணும் ஒருங்கு வந்தடைதலின் வியர் பொறித்த நுதலளாதலும். அது,

"பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
உறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென" (அகம்-136)

என வரும். இம்மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்குரித்தன்று; உட்கும் நாணும் அவற்கின்மையின்.

நகுநயமறைத்தல் என்பது அதன் பின்னர்த் தலைமகன்கட் டோன்றிய குறிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய நயனுடைமை மனத்திற் பிறந்த வழியும் நகாது நிற்றலும். அது,

"முகைமொக்கு ளுள்ளது நாற்றம்போற் பேதை
நகைமொக்கு ளுள்ளதொன் றுண்டு" (குறள்-1274)

என வரும். இது மடமையால் தோன்றிய நகையாகலான் இது மறைத்தலுந் தலைமகற்குரித்தன்று; எனவே அவற்காயின் நகை தோன்றப்பெறுமென்பது. மற்றுச்,

"சுரஞ்செல் யானைக் கல்லுறு கோட்டின்" (குறுந்-169)

என்னும் பாட்டினுள் "நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறு" என நகை கூறிற்றாலெனின், அங்ஙனம் மறைக்கப்பட்ட நகை தலைமகன் அறிந்தது மெய்ப்பாடாமாகலான் அவ்வாறு கூறினா னென்பது.

சிதைவு பிறர்க்கின்மை என்பது அங்ஙனம் நகுநய மறைத்த வழியும் உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழியுமாகலின் அச் சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தலும்; அது,

"அகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்து
ஒய்யென இறைஞ்சி யோளே" (அகம்-86)

எனத் தலைமகன் அறிய மெய்ப்பட்டதென்பது. இதுவுந் தலை மகற்குரித்தன்று, தன் சிதைவுணர்த்தினல்லது மறைக்குந்துணைச் சிதைவின்மையின்; என்னை?

"பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன" (தொல். பொருள்-93)

என்பவாகலின்,

இவை களவிற் சிறந்தனவாவதல்லது கற்பினுள் வருவன வல்ல என்றுணர்க. 'சிதைவு பிறர்க்கின்மை' யெனவே சிதைவு தலைமக னுணருமென்றானும்.

தகுமுறை நான்கு என்பது, இங்ஙனம் ஒன்றன்பின் ஒன்று தோன்றுதற்குத் தகுமெனப்பட்ட முறையானே வந்த நான்கும் என்றவாறு; ஒன்றென மொழிப—களவிற்கு முதற்கூறென்ப (எ-று)

இனி, இவை நான்கும் முறையானே ஒருங்குவந்த செய்யுள் வருமாறு.

> "யான்தற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழாள்
> வாணுதல் வியர்ப்ப நாணினள் இறைஞ்சி
> மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் கரந்த
> நன்னுதல் அரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
> நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே
> யானறிந் தேனது வாயா குதலே." (இ.வி.ப-531)

இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. இதனுள் "தான் பெரிது மகிழாள்" என்புழிச் சிறிது மகிழுமென்றமையான் இது புகுமுகம் புரிதலாயிற்று. "வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி" என்பது பொறிநுதல் வியர்த்தல். "நகைமுகங் கரந்த" என்பது நகுநய மறைத்தல். "மிகை வெளிப்படாது" என்புழி மேல் 'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' (தொல். பொருள், 267) என்னும் புறனடையாற் றழீஇயின நகை மொக்குளும் பெற்றாம். "தன்மனஞ் சிதைந்ததை நீயறிந் திலையால்" என்பது சிதைவு பிறர்க்கின்மை. பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

பெரும் புழுக்குற்ற-பெரிய புழுக்கத்தையடைந்த. பொறி வியர் - புள்ளியமைந்த வியர்வை. உறுவளி-சிறிய காற்று. சிறுவரை . - சிறிது பொழுது.

முகை மொக்குள் உள்ளது நாற்றம் போல்-முகையது முகிழ்ப் பின் உளதாய்ப் புறத்துப் புலனாகாத நாற்றம் போல. பேதை நகை மொக்குள் உள்ளது ஒன்று உண்டு-நின்பேதை என்னொடு நக்க நகையது முகிழ்ப்பினுளதாய்ப் புறத்துப் போகாததோர் குறிப்புண்டு.

ஒய்யென இறைஞ்சி யோளே-விரைய தலையைத் தாழ்த்தாள். தலைவனுக்கும் மனச்சிதைவு உளதாமேனும், பிறர் அறியாவாறு மறைக்கும் அளவிற்கு ஏற்படாதாம்.

மிகை வெளிப்படாது-மிகுதியாக வெளிப்படாது. வாயாகுதல்-உண்மையாதல். (13)

இரண்டாம் பகுதி

262. கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலோடு
[1]ஊழி நான்கே இரண்டெனா மொழிப.

இஃது, இரண்டாம் மெய்ப்பாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று. என்னை? உள்ளத்துச் சிதைவறிந்தவழியன்றித் தலைமகளிடைத் தலைமகன் சென்று கையுங்காலும் மெய்யுறத் தீண்டிக் கண்ணுறுகலின், அங்ஙனஞ் சிதைவுபிறந்தது எழுவாயாகப், பின்னர்த் தலைமகன் மெய்யுற்றவழி நிகழ்ந்த உள்ள நிகழ்ச்சியை இரண்டாவதென்றானென்பது.

(இ - ள்) கூழைவிரித்தன் முதலாகிய நான்கும் முறையானே இரண்டாவதெனப்படும் (எ--று)

இவற்றுக்குத் தலைமகன் ஏதுவாவதல்லது இவைதாம் அவற்கு நிகழாவென்பது.

'கூழைவிரித்தலென்பது, மெய்யுமெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்கு வரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற்கண்ணதெனப்படும்; என்னை? தன்னுள்ளத்தில் நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகள் நிறையுடையளாகலாற் கரந்தொழுகற்பாலளே, அங்ஙனங் கரக்குங்கால் தன்வயத்ததாகிய உடம்புபற்றி வரும் வேறுபாட்டினைத்தாங்கும்; அங்ஙனந் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையவாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்ள நெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி ஞெகிழும்; ஆகலின் இது முற்கூறப்பட்டது. பிறசுவைபற்றியும் உலகினுண் மயிர்க்கு வந்த வேறுபாட்டினைக் கூறுப.

---

1. கெழீஇய எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என்னை? ஒன்றன் மதுரச் சுவைக்கு அதிசயங் கூறுவார் மயிரினைச் செவ்வனின்றனவென்பதுபோலக் கொள்க. அக் கூழை விரித்தற்கு ஏதுவாயினுள் இவளாகலின் அதனைச் சினை வினையானன்றி முதல்வினையாற் கூறினானென்பது.

காதொன்று களைதலென்பது, உறுப்பிடைப் பூட்டுறப் புனையாது பெய்து வைத்தனவாகலால் தோடு முதலாயின எளிதின் வீழ்வனவாயின: மற்றவை வீழ்தற்கு ஏதுவாய நெகிழ்ச்சி நிரம்பத் தோன்றாது இடைநிகர்த்ததாகலின் ஒன்று நிற்ப ஒன்று வீழ்தலென்றானென்பது. இது கூழை போலாது ஊறுணர்வுடைய உறுப்பாகலிற் காதின் வேறுபாட்டினைக் கூழைவேறுபாட்டின் பின் வைத்தான்: என்னை? கூழையிற் காது தனக்கு உறவுடைமையின்

ஊழணி தைவரலென்பது, அக்கூழையுந் தோடும்போலப் பெய்யப்படு முறைமையவாகிய வளைகளை முன்கைமேல் இறுகச் செறித்தலும் விரற்செறியினைத் திருத்தலும் முதலாயின. இவை தோடுபோலச் செறிவில்லன அன்மையின் அவற்றுப்பின் வைத்தான்.

உடைபெயர்த்துடுத்த லென்பது, உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல்; அது கழறொடி போலாது செறி வுடைமையின் அவ்வுடைநெகிழ்ச்சியைத்தொடி நெகிழ்ச்சிக்குப் பின் வைத்தானென்பது. மற்றுத்,

"தொடிநெகிழ்ந் தனவே தோள்சா யினவே" (குறுந்-239)

எனப் பிரிவின்கண் வந்த வேறுபாட்டினை ஈண்டுக் கூறாரோ வெனின், அவை இன்னதன் பின்னர் இன்னது தோன்றுமென னும் முறைமைய அல்லவாகலின் ஈண்டுக் கூறார். அவை,

"வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்து"
(தொல். பொருள்-268)

என்புழிச் சொல்லப்படுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅன் ஒருவன்
கண்ணி னோக்கிய தல்லது தண்ணென
உரைத்தலுமில்லை மாதோ அவனே
வரைப்பாற் கடவுளும் அல்லன் அதற்கே

ஓதி முந்துறக் காதொன்று ஞெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூண் நெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெடிதுநிமிர்ந் தனவே
நீயறி குவையதன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே'' (இ.வி.ப-532)

என்றது, தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றது. இதனுள் "ஓதி முந்துற ஞெகிழ" என்பது கூழைவிரித்தல்; "காதொன்று ஞெகிழ" என்பது காதொன்று களைதல்; "நிழலவிர் மணிப்பூ, ணெஞ்சொடு கழல" என்பது ஊழணி தைவரல்; "நெடிது நிமிர்ந்தன துகிலும் பன்முறை" என்பது உடைபெயர்த்துடுத்த லாயிற்று. இவை பாடாண்கைக்கிளையுள் இக்காலத்துப் பயின்றன பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

எழுவாயாக-முதன்மையாக. பிறசுவை-இன்னிசைகேட்டல், இறைவழிபாடு ஆற்றல், வியத்தகு நிகழ்ச்சி கேட்டல் முதலாயின. இவற்றானும் மயிர்க் கூச்செறிதலுண்டு. கூச்சு எறிதல் - மயிர் நேர் நிற்றல்: செவ்வன் நின்றன என்பதும் அது. விரிதல் - மயிர்க் கூந்தலின் வினை. விரித்தல் - தலைவியின் வினை. பூட்டுற - இறுக.

கூழை சொருகிக் கட்டுவது. பெய்யப்படும்-இட்டு வைக்கப் படும். 'விரற் செறி-மோதிரம். செறிவில்லன அன்மையின் - செறிவுடைமையின் - விறல் வரை-வலியமலை. கவாஅன்—பக்கம். வரைப்பாற் கடவுள்-மலையுறை தெய்வம். நிழல் அவிர்-ஒளி விளங்குகின்ற. நிமிர்ந்தன-சோர்வுற்றன. 'கூழை விரித்தலாவது- மேல் நகுநய மறைத்தாள், காதன் மேல் வேட்கை செல்லுமாயின் வாளாது நிற்றலாற்றாது மயிரினைக் குலைத்தல். காதொன்று களைதல் என்பது காதிலணிந்த தொன்றை விழ வைத்ததனைத் தேடுகின்றாள் போல நிற்றல். ஊழணி தைவரல் என்பது முறை முறையாக அணிந்த வணியைத் தைவரல்' என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (14)

மூன்றாம் பகுதி

263. அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலி யுறுத்தல் இருகையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றெண மொழிப.

இது, முறையானே மூன்றாவது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அல்குல் தைவரல் முதலாகக் கூறப்பட்டன நான்கும் மூன்றாவதெனப்படும். (எ-று).

மேலது உடை பெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன்வழித் தோன்றுவது உடை பெரிதும் நெகிழ்ந்து காட்டுதலாயிற்று; அதனைப் பாதுகாத்தலான், அவ்வற்றம் மறைக்குங் கையினை அல்குல்தைவர லென்றானென்பது.

அணிந்தவை திருத்தலென்பது, கடிசூத்திர முதலாயின திருத்தல்; அஃது உடைநெகிழ்ச்சிபோலப் போற்றிச் செய்வதாகலான் அதனை அல்குல்தைவரலின் பின் வைத்தான்.

இல்வலியுறுத்தலென்பது, புணர்ச்சியை வேண்டாதாள் போல்வதோர் வன்மைபடைத்துக்கொண்டு செய்தல்; என்னை? இல்லாத வலியை மிகுத்தலென்றமையின் அப்பொருட்டாயிற்று. அல்குல்தைவரலும் அணிந்தவை திருத்தலுந் தன்வலியின்மை காட்டவும் வலிதோற்றிக்கொண்டு செய்வதாகலின் அதனை இல்வலியுறுத்த லென்று மூன்றாமுறைமைக்கண் வைத்தானென்பது.

இனி இற்பிறத்தலான் அதன்வலி தோற்றுவதெனவுஞ் சொல்லுப; அஃதாவது, முற்பிறந்தவற்றிற்கு முன்னே கூறினானென்பது.

இருகையுமெடுத்த லென்பது, அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்ட வலியானுந் தடுக்கப்படாது நிறையழிதலிற் கைகள் தாமே முயங்கல் விருப்பத்தான் எழுவனபோல்வதோர் குறிப்பு. இந்நான்கும் மேலனவுமெனப் பன்னிரண்டு பகுதியும் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழ்வனவாம்,

'சொல்லிய வென்றதனான் இவையெல்லாஞ் சொல்லப்படுவதல்லது ஈண்டுச் சொல் நிகழ்தல் வேண்டிலவென்பது. எண்ணு

நிலைவகையால் தொகைபெற்ற நான்கென்னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப்பயனிலையாய் வந்தது. இவை நான்குந் தலைமகற்குரியவல்ல; தான் அவற்றுக்கு ஏதுவாவதல்லதென உணர்க. இவற்றுக்குச் செய்யுள்;

"ஒதியு நுதலு நீவி யான்றன்
மாதர் மென்முலை வருடலிற் கலங்கி
உள்ளத் துருகுநள் போல அல்குலின்
ஞெகிழ்நூற் கலிங்கமொடு புகுமிட னறியாது
மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்
யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதலின்
இம்மை யுலகத் தன்றியும் நம்மை
நீளரி நெடுங்கண் பேதையொடு
கேளறிந் தனகொலிவள் வேய்மென் றோளே"

(இ வி.ப-532)

இஃது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் தலைவன் தன்னிலையுரைத்தது. இதனுள் உடம்பும் உள்ளத்துருகுவன போன்றன வென்பது அல்குல்தைவரல்; என்னை? அவ்வேறு பாட்டானே அற்றப்படுதலின். "அல்குலின் ஞெகிழ்நூற் கலிங்கம்" என்பது அணிந்தவை திருத்தல்; அல்குலின் யாத்த நூலிற்கு ஞெகிழ்ச்சி கூறினமையின். "மெலிந்தில ளாகி வலிந்துபொய்த் தொடுங்கவும்" என்பது இல்வலியுறுத்தல்; "யாமெடுத் தணைத்தொறுந் தாமியைந் தெழுதல்" என்பது இருகையுமெடுத்தல்; அங்ஙனம் ஒடுங்கியவழியும் உயிர்ப்பினளல்லன் போலத் தோள்களைத் தன் வயத்தவாயின என்றமையின். "இம்மையுலகத்தன்றியு நம்மைக் கேளறிந்தன" என்றமையின், இருவர் அன்பும் எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்பெனச் சொல்லித் தன்னிலை யுரைத்தாளும். பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

அவ்வற்றம்—அத்தகைய மறைத்தற்குரிய உறுப்பு. கடிசூத்திரம்—அரையில் கட்டும் ஒட்டியாணம்.

இல்வலியுறுத்தல்-தமது இல்லதோர் வலியுறுத்தல். அது சாரநினைத்தாரைத் தனது இற்பிறப்புச் சொல்லி இசைவில்லாதாரைப் போல மறுத்துக் கூறுதல் என்பர் இளம்பூரணர். இதனை

அல்குல் தைவரலுக்கு முன் கூறியிருப்பினும் ஓராற்றான் பொருந்துவதாகும். அவ்வாறின்மையின் இவ்வாறு பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

உருகுநள்-உருகுபவள் மெலிந்திலளாகி-மெலியாதிருந்தவள் போன்று. தாம் இயைந்து - கைகள் தாம் இயைந்து. அல்குல் தைவரல் என்பது-மேல் உடை பெயர்த்துடுத்தவள் அதனைப் பேணும் மதிப்பு உள்வழித் தம்மைப் பேணுதல் பெண்டிர்க்கு அழகு. அணிந்தவை திருத்தலும் இவ்வாறே கொள்க. இருகையும் மெடுத்தல் என்பது அவ்வழி மறுத்த வாய்பாட்டாற் கூறினும் இரண்டு கையினையும் பிறிதோர் காரணம் பற்றிக் கிளர்த்தல். தலைமக்கள் முன்னர்ப் பெண்டிர் கை கிளர்த்தாரா. தலாற் புணர்ச்சிக்கொருப்பட்ட உள்ளத்தான் கிளர்த்துமென்க இதனாற் பயன் நாண் நீங்கல் என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (15)

புணர்ச்சிக்குப்பின் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள் என்னும்
முறைக்கண் நான்கு: பகுதிமுறைக்கண் 1''

264. பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்தல்
ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்
கொடுப்பவை கோடல் உளப்படத் தொகைஇ
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

இது, நான்காம் பகுதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பாராட்டெடுத்தல்—புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்னர்த் தலைமகனை இயற்பட நினையுங் குறிப்பும்; இது பாராட்டென்னுது எடுத்தலென்றதனால் அதனை உள்ளமெடுத்தன் மேற்கொள்க. இது தலைமகற்கும் ஒக்கும்.

மடந்தப வுரைத்தல்—விளையாடும் பருவத்து நிகழ்ந்த அறிமட நீங்கக் காமப் பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதலும்; உரைத்த லென்றதனால் அக்காலத்துப் பாங்கிக்குச் சில கூற்றுமொழி கூறவும் பெறுமென்பது கொள்க. அவை மேலே யோத்துக்களுட் கூறப்பட்டன. மடந்தபவுரைத்தற்கு ஏதுவாகிய கருத்து ஈண்டு மெய்ப்பாடெனப்படும்.

ஈரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்—அங்ஙனம் அறிமடங் கெடச் சொற்பிறந்தவழி இன்றளவுந் தமராற் கூறப்படாத கடுஞ்சொல் உளவாமன்றே, அவற்றை முனியாது ஏற்றுக் கொண்டு புறத்தார்க்கு இது புலனாங்கொலென்று நாணுதலும்;

கொடுப்பவைகோடல் — தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கோதையுந் தாருங் கண்ணியுந் தோண்மாலையு முதலாயினகொண்டு கையுறை பாராட்டுதலும்;

உளப்படத் தொகைஇ எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப—கொடுப்பவை கோடலகப்படத் தொகுத்தோதிய நான்கும் நான்காவது (எ-று).

'எடுத்த'வென்றதனாற் கொடுப்பவை கொள்ளாது மறுத் தன் முதலியனவுங் கொள்க.

புணர்ச்சிப்பின்னரல்லது பாராட்டுள்ளம் பிறவாமை யானும் அதன் பின்னரல்லதுபிறரொடு கூற்றுநிகழாமை யானும் அக்கூற்றுக்கேட்டல்லது தமரான் ஈரமில் கூற்றங்கோடலின்மை யானும் அவையெல்லாம் முடிந்தவழித் தலைவன் மேற்சென்ற உள்ளத்தாற் கொடுப்பவை கோடற் குறிப்பின ளாமாகலானும் அம்முறையான் வைத்தானென்பது, இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"ஒருநாள் வந்து பலநாள் வருத்தும்
நின்னே போலுநின் தழையே யென்வயின்
நிற்பா ராட்டியுஞ் சொற்கொளல் இன்றியும்
யாயெதிர் கழறலிற் பேரலர் நாணியும்
மயல்கூர் மாதர்க்குத் துயர்மருந் தாயினும்
நோய்செய் தன்றால் தானே
நீதொடக் கரிதலின் ஓரிடத் தானே" (இ.வி.ப-533)

இது கையுறை மறுத்தது. இதனுள், "நிற்பாராட்டி" என்பது பாராட்டெடுத்தல்; "சொற்கொளலின்றி" என்பது மடந்தபவுரைத்தல்; என்னே; கொளுத்தக் கொள்ளாதுவிடின் அது மடனாகாமையின். "யாயெதிர் கழறலிற் பேரலர் நாணி" என்பது ஈரமில்கூற்றமேற்றலர்நாணல்; "துயர்மருந்தாயினும் என்பது கொடுப்பவைகோடல். இத்தழை நின்கைப்பட்ட

வழிக் கரிந்துகாட்டி நின்மெய்வெப்பங் கூறுதலின் இதனை அவள் காணின் ஆற்ருளாமெனப் பின்ஒருகால் மறுத்தாளென்பது.

(வி-ரை)

இயல்பட—இயல்புமிக; பாராட்ட.

அறிமடம்—விளையாடுதலின்றிப் பிறவற்றை அறியாத மடமை

ஈரம் இல்—அன்பொடு கலவாத. கூற்றம்-கூற்றுக்கள்.

என் வயின்—என்னிடத்து

பாராட்டெடுத்தலாவது-தலைமகன் நின்ற நிலையுங் கூறிய கூற்றையும் தனித்த வழியும் எடுத்து மொழிதல். மடந்தபவுரைத்தல் என்பது-பெண்டிரது இயல்பாகிய மடப்பங்கெடச் சில கூறுதல். அது தலைமகன் கூற்று நிகழும்வழி யதற்கு மாற்றங் கொடுத்தலன்றித் தன்வேட்கை தோன்றக் கூறுஞ் சொல்.

ஈரமில் கூற்றமேற்றலர் நாணல் என்பது-ஊராருஞ் சேரியாருங் உறும் அருளில்லாத கூற்றைக் கேட்டு அலர் ஆயிற்றென நாணுதல். கொடுப்பவை கோடல் என்பது-கண்ணியாயினுங் தழையாயினும் பிறவாயினும் தலைமகன் கொடுத்தவற்றைக் கோடல். மனத்தினுன் உரிமை பூண்டாளல்லது பிறன் பொருள் வாங்காமையின் இதுவுமோர் மெய்ப்பாடாக ஓதப்பட்டது என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (6)

எண்ணு முறைமைக்கண் ஐந்து: பகுதி முறைக்கண் நான்கு

265. தெரிந்துடம் படுதல் திளைப்புவினை மறுத்தல்
கரந்திடத்து ஒழிதல் கண்டவழி உவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப.

இஃது ஐந்தாங்காலத்து மெய்ப்பாடுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய கொடுப்பவை கோடல் நிகழ்ந்த வழி அவ்வொழுகலாறு புறத்தார்க்கெல்லாம் ஐயமாகலின் அதன் வழித் தோன்றுவது தெரிந் துடம்படுதலென்ருரென்பது.

தெரிந்துடம்படுதல்—தலைமகனைத் தலைமகள் இவ்வொழுக லாறு நிகழ்ந்தவாற்றைப்பட்டாங்குணராதார் தலைமைசெய்தன ளிவளெனவுந் தகாத ஒழுக்கின ளிவளெனவும் பல்லாற்றானும் இவள் கண்ணே ஏதமிட்டுத் துணிந்துந் துணியாதும் உரைப்பா ராகலான், அதற்கு நாணி இனி யாதுசொல்லோ செயற்பால தென்று ஆராய்ந்து, இவ்வொழுகலாற்றினை அறிவிப்பேங்கொல் அறிவியேங்கொலெனத் தடுமாறிப், பின்னொருவகையான் ஆராய்ந்து, முழுவதூஉஞ் சொல்லாது தன் குலத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பெண்டன்மைக்கும் ஏற்றவகையான் வேண்டு வன தெரிந்துகொண்டு இன்னவாறு பட்டதென்று தோழிக்கு உடம்படுதலுந் தோழியாற் செவிலிக்கு உடம்படுதலுமென இன்னோரன்ன குறிப்பினைத் தெரிந்து உடன்படுதலும்:

திளைப்புவினைமறுத்தல் — அங்ஙனந் தமர்க்குத் தானுடம் பட்டதன்பின்னர்த் தலைமகனோடு பகலுமிரவும் பண்டு திளைத்த வாறு திளைத்தலை அச்சமு நாணு மடனுங் காரணமாக மறுத்த லும்;

உடம்பாட்டின் பின்னர் மறுக்குமாதலின் அதனைத் திளைப்பு வினை மறுத்தலென்று இரண்டாவது வைத்தா னென்பது.

கரந்திடத்தொழிதல் — அக்காலத்து இற்செறிக்கப்படுதலால் தான் அவனை மறுத்த ஏதத்திற்கு நாணியும் அஞ்சியும் அவற்கு வெளிப்படாதொழுகுதலை உடையளாதலும்:

தன்னிடத்தே தங்குதலை இடத்தொழிதலென்றான்.

கண்டவழி யுவத்தல்—அங்ஙனங் கரந்தொழுகுங் காலத்து அவனை ஒருஞான்று கண்டவழிக் கழியுவகை மீதூர்தலும்:

இது தலைமகற்கும் உரித்து.

பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப—இவை நான்கும் ஐந்தாங் கூறெனப்படும் (எ-று).

பொருந்திய நான்கென்றது இவை இடையறவின்றி ஒருங்கு தொடர்தலுமுடைய என்பது. இதனானே இவை நந்நான்கி னோடு வருகின்றதற்குச் சிறிது இடையறவும் படுமென்பது கொள்க.

புகுமுகம் புரிதன் முதலாயின நான்குந் தலைமகளனவே யாகி ஒரினத்தவாயின. அவற்றுப் பின்னர்த் தலைமகன் அவளைப் பொருந்தியவழிக் கூழைவிரித்தன் முதலாயின நான்கும் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றோடு சிறிது இடையறவு பட்டன. அல்குல் தைவரல் முதலாயின நான்கும் புணர்ச்சிக்கு மிகவும் இயைபுடைமையின் மேலவற்றோடொன்றுது வேருயின. பாராட்டெடுத்தன் முதலாயின புணர்ந்து நீங்கியபின் நிகழ்ந்தமையின் அவையும் அவற்றிற் சிறிது வேற்றுமையுடைய. தெரிந்துடம்படுதன் முதலாயின களவுவெளிப்படுத்தற் குறிப்பினவாகலின் மேலனவற்றோடு தழுவாது வேருயினவென்பது. இவற்றொடும் வருகின்ற நான்கன் வேறுபாடும் ஆண்டுச்சொல்லுதும். அவ்வாறு நோக்கியன்றே இவ்வாறு சூத்திரப் பொருளினையும் இருபத்துநான்காக உடனோதாது வேறுபடுத்தோதிய கருத்தென்பது. இங்ஙனம் பொருத்தமின்றி வருவனவல்ல நந் நான்கு பகுதியாற் கூறியவை தம்முட்டாமென்பான் பொருந்திய நான்கென்றானென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

> "அறியாய் கொல்லோ நீயே தெறுவர
> நோக்குதொறும் பனிக்கும் நெஞ்சமோ டிவளே
> யாய்க்கறி வுறலின் நின்னெதிர் நாணி
> மனைவயிற் பிரியலண் மன்னே யதற்கே
> நினைவிலள் இவளென வுரைத்தி
> புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே" (இ. வி. ப-534)

என்பது பகற்குறிக்கட் டலைமகளை இடத்துய்த்துவந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி வரைவுகடாயது. இதனுள் "யாய்க்கறிவுறலின்" என்பது தெரிந்துடம் படுதலென்பது; என்னை? அவள் நோக்குந்தொறும் பனித்தலென்றறிவுறுத்தாளென்றமையின். "நின்னெதிர் நாணி" என்பது திளைப்புவினை மறுத்தல்; என்னை? தமர்க்கு மறைத்தாள் இம்மறையினையென்று தலைமகன் குறிக்குமென நாணி எதிர்ப்படாமையின். "மனைவயிற்பிரியலள" என்பது கரந்திடத்தொழிதல்; "புனைதார் மார்ப காண்டியோ வதுவே" என்பது கண்டவழி உவத்தல்; என்னை? நிற்கண்டவழி நுதலுந்தோளும் பசலைநீங்கியவாறு கண்டிலையோ வென்னும் குறிப்பினாற் கூறினமையின். பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

பட்டாங்கு உணராதார்-உள்ளவாறு உணராதார். ஏதம் இட்டு—குற்றத்தை ஏற்றி.

தெறுவர-வருந்த. பனிக்கும்-நடுங்கும். யாய்க்கு அறிவுறு ரின்-தாய்க்கு அறிவுத்துதலின். நினைவிலள் இவளென உரைத்தி-இவ்வாறிந்தும் என் நினைவு இல்லாதிருக்கின்றாள் எனக் கூறுகின் றாய் 'தெரிந்துடம் படுதலாவது-தலைமகன் கொடுப்பவை கொண் டதலைமகள் ஆராய்ந்து உடம்படுதல் என்றவாறு. ஆற்றாமை பெருகுகின்றதாதலின் இத்துணையும் மறுத்தவள் உடம்படுதல் என்றாள். அவ்வழியும் தெரிந்துடம்படுதல் என்றமையான் ஆராய்த்தல்லது புணர்ச்சிக்கு உடம்படாமை கொள்க. திளைப்பு வினை மறுத்தல் என்பது-விளையாட்டாயமொடு திரிவாள் வேட்கை நலிதலான் அவ்விளையாட்டு வினையை மறுத்தல். கரந்திடத் தொழிதல் என்பது-தலைமகனைக் காண்டல் வேட்கையால் ஒளித்துப் படத்தினின்று மொழிதல்' என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (17)

எண்ணு முறைக்கண் ஆறு: பகுதி முறைக்கண் மூன்று

2.6. புறஞ்செயச் சிதைத்தல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல கையற [1]வுரைத்தலொடு
[2]புலம்பிய நான்கே ஆறெனு மொழிப.

இஃது, ஆறுவது கூறுகின்றது.

(இ-ள்). புறஞ்செயச்சிதைத்தல் — பூவுஞ்சாந்தும் பூணுந்து கிலும் முதலாயினகொண்டு புறத்தே கோலஞ் செய்ய அகத்தே சிதைவுண்டாதலும்;

மேல்நின்றது கண்டவழி உவத்தலாகலானும் இது காணாத வழி நிகழ்கின்றதாகலானும் அதற்கினமின்றியும் அதன்வழித் தோன்றியதெனப் படுமாகலான் இதனை இச் சூத்திரத்தின் முன்வைத்தானென்பது.

---

1. உரைத்தல் எனவும்.
2 விளம்பிய எனவும் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

புலம்பித்தோன்றல்—அங்ஙனம் புனைந்தகோலந் துணையொடுகழியப் பெருமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாகலான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியளென்பது அறிவியாநிற்றலும்;

கலங்கிமொழிதல் — கையொடுபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாற்றந் தோன்றச் சொல்லுதலும்:

அஃதாவது தன்மனத்து நிகழாநின்றன தன்னையறியாமற் சில புலப்படச் சொல்லுதலாயிற்று.

கையறவுரைத்தல்—கலங்காது சொல்லுங்காற் செயலறவு தோன்றச் சொல்லுதலும்;

அஃதாவது வன்புறையெதிரழிந்து சொல்லுவனபோல்வன.

புலம்பிய நான்கே ஆறெனமொழிப—இவை நான்குந் தனிமைவிகற்பமாகிய ஆறுங்கூற்று (எ–று).

கையறவுரைத்தலென்பதனை ஈற்றுக்கண்வைத்தான் களவொழுக்கத்தினுள் இதனினூங்கு மெய்ப்பாடு கூறப்படாதென்றற்கு. என்னை காரணமெனின், கையறவுரை தோன்றியதற் பின்னர் நிகழ்வன கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் மெய்ப்பாடாவதன்றி நற்காமத்துக் காகாவென்பது கருத்து. என்னை? கையறவுரைத்தலென்பது சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச் செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத்தடக்குதலை (196) எல்லையாகவுடைமையின். அதனினும் இறப்பத்தோன்றுவன மன்றத்திருந்த சான்றவரறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியுங் கூறி அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பியும் புள்ளொடு சொல்லியுநிகழும் மெய்ப்பாடாகலான், அவை நடுவணைந்திணை யெனப்பட்ட நற்காமத்திற்கு இலக்கணவகையான் ஏலாவாகலினென்பது.

கையறவு உரைத்தலென்றதனுன் இம்மெய்ப்பாடு மனத்தளவேயன்றி மாற்றத்தானும் பிறர்க்குப் புலனாக வெளிப்படுமென்பது கொள்க.

இவை எல்லாம் முறையானே நிகழ்ந்தமை நோக்கி யாமோர் கூட்டத்தினைத் தொன்மையுந் தோலும்போலப்

பொருட்டொடர் நிலையாக்கி உரைப்பாருமுளர். அந்து ஆகாமைக்குக் காரணங் களவியலுட் (101) கூறினுமென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"இவளே அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்
பல்கிளை நாப்பண் இல்கிளை போல
மொழிவகை யறியாள் பொழிகணீர் துடைத்து
யானே கையற வலமருங்
கூறாய் பெருமநிற் றேறும் ஆறே" (இ வி.ப-535)

என்பது வரைவு கடாயது. இதனுள் "அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇ" என்பது புறஞ்செயச்சிதைத்தல்; 'பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல" என்பது புலம்பித் தோன்றல்; "மொழி வகை யறியாள்" என்பது கலங்கி மொழிதல்; "யானே கையற வலமரும்" என்பது கையறவுரைத்தல்; என்னை? தன் கண்ணீர் துடைத்தலும் ஆற்றாளென்றமையின். பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

இதனினூங்கு-இதற்கு மேலாக. பொருள் தொடர் நிலை யாக்கி - கோவை என்னும் இலக்கியமாக்கி. அந்தாகாமைக்குக் காரணம் களவியலுள் கூறினும் எஸ்பதால் இவர் களவியலுக்கும் உரை கண்டுள்ளமை புலனாகும். ஆயினும் அவ்வுரை இது பொழுது கிடைத்திலது.

அசைஇ-வருந்தி. பல்கிளைநாப்பண்-பல்வேறு சுற்றத்தாரின் நடு நிற்பினும். இல்கிளை போல-சுற்றத்தார் இல்லாதார்போல.

புறஞ்செயச் சிதைத்தலாவது-தலைமகன் கோலஞ்செய்யும்வழி யதற்கு மகிழ்ச்சியின்றிச் சிதைவுடையளாதல். புலம்பித் தோன்றலாவது பொலிவழிந்து தோன்றல் கலங்கி மொழிதல் என்பது - கூறுங்கூற்றுக் கலக்க முற்றுக்கூறுதல். கையறவுரைத் தலாவது - செயலறவு தோன்றக் கூறுதல் என உரைப்பர் இளம்பூரணர். (18)

மேலனவும் அவை போல்வனவும் நடுவணைந்திணைக் கண் வரும் மெய்ப்பாடுகளாம்

267. அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப.

இது, மேலனவற்றிற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்) அன்னபிறவும்—மேற்சொல்லப்பட்ட இருபத்து நான்கு மெய்ப்பாடு போல்வன பிறவும்; அவற்றொடு சிவணி—அவற்றின் வேறன்றி அவை தம்முட் பகுதியாகி வருவன பிறவும்; மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப—நிலைபெறத் தோன்றும் காமவொழுக்கத்து நிமித்தமென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று)

'மன்னிய வினைய' வென்பது நடுவணைந்திணைக்கேயுரிய மெய்ப்பாட்டினவை என்றவாறு; என்னை? கந்தருவ வழக்க மல்லனவற்றை மன்னியகாமமென்னாரன்றே, அஃது இடையறவுபடாதாகலின். எனவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் வரையறையின்றி வேண்டியவாறு வரப்பெறு மென்பதாம். அவை மன்னிய வினையல்லாமையின்: என்னை? 'காமஞ்சாலா விளமையோள்வயி - னேமஞ்சாலா விடும்பை' யெய்துதலும் (தொல். பொருள்-50) நாற்பத்தெட்டியாண்டையானொடு பன்னீராட்டையாள் கூட்டஞ் சொல்லுதலும் ஒத்த காமமெனப்படா வாகலினென்பது. இவ்வாறு கூறவே, கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் இவை வைத்த முறையான் வரையறுத்துக் கூறப் படாவெனவும், அவை வருவன வந்துழிக் கொளப்படூஉ மென்பதும் பெற்றாம். இது புலனெறி வழக்கமல்லாத கந்தருவ மணத்திற்கும் ஒக்கும்.

'அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி' (267) வருவன யாவை யெனின் புகுமுகம் புரிதற்கட் டலைமகன் நோக்கியவழி ஒரு வல்லிப் பொதும்பரானும் மற்றொன்றானுஞ் சார்பெற்று மறைதலும் அவையில்லாதவழி இடர்ப்படுதலு மென்றாற் போல்வன புகுமுகம் புரிதலா யடங்கும்.

நகுநயமறைக்குங்கால் தலைமகன்கட் டோன்றிய நகை முதலாகிய குறிப்பேதுவாக நகை தோன்றியதனை மறைக்குங் கால் இதழ் மொக்குளுள் தோன்றுவது நகையெனப்படாது நகுநயமறைத்தலின் பாற்படு மென்பது.

இனிச் சிதைவு பிறர்க்கின்மையின்கண்ணும்,

"நாட்ட மிரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்"

(தொல். பொருள்-96)

என்றமையாற் கண்ணின் வேறுபாடுளவாமன்றே, அவை சிதைவு பிறர்க் கறிவிக்குமாயினும் ஆண்டுத் தானது மறைத்தா ளென்னுங் கருத்தினளாகலின் அதுவுஞ் சிதைவு பிறர்க் கின்மையாமென்பது. அவை யாவையெனின், அமர்த்து நோக் காது அலமர நோக்குதலும் நிலங்கிளைத்தலும் போல்வன.

மற்றுப் பொறிநுதல் வியர்த்தற்குப் புறனடையாற் கொள் வன யாவையெனின், புறனடையாற் கோடல் ஆணையன்றாக லான் உள்ளனவற்றிற்குக் கொண்டொழிக வென்றவாறு. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வருவன அறிந்து அடங்கக் கூறுக.

மற்றும், 'பிறவும் அவற்றொடு சிவணி' யெனவே, மேற் கூறியவற்றோடு பொருந்த வருவன கோடுமன்றே? 'அன்ன' என்றதென்னை? யெனின்; அதனானே தலைமகற்குரிய மெய்ப் பாடு வேறுளவாயினுங் கொள்க. அவை ஐயப்படுதலும் ஆராய்தலுந் துணிதலு முதலாயின.

மற்றுத் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடுபோலத் தலைமகற் குரியனவும் இன்ன முறையனவென்று வரையறுத்துக் கூறுரோ வெனின்; அற்றன்று. தலைமகன் குறிப்புச் சிலபற்றித் தலை மகள் குறிப்புப் பல பிறக்குமாகலானும் ஐயமுதலாயின மெய்ப் பாடு காமப்புணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன அன்மையானுந் தலைமகட்குரிய மெய்ப்பாடே சிறந்தனவென்று அவற்றை வரையறுத்துக் கூறினானென்பது.

மற்று, இவற்றை 'நிமித்த' மென்றதென்னையெனின், இவை முறையானே நிகழ்ந்து புணர்ச்சி நிகழுமாகலினென்பது. 'வினைய' என்பதில் அகரம் ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மையுருபு.

இம்மெய்ப்பாட்டினுட் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு வருவன வருமாறு:

"ஒருக்குநாம் ஆடுங் குரவையுள் நம்மை
அருக்கினான் போல்நோக்கி யல்லனோய் செய்தல்
குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யானென்னுந்
தருக்கன்றோ ஆயர் மகன்" (கலி-104)

எனப் புகுமுகம் புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்தது.

'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே' (தொல்.பொருள்-105) என்பதனான் இது கைக்கிளை யெனப்பட்டது.

மற்றிது முல்லைத் திணைப்பாட்டன்றோவெனின், அது நிலத்தான் முல்லையாயிற் றென்பது அகத்திணையியலுட் கூறினும்.

இனித் தொன்மையுந் (549) தோலும் (550) முதலாயின வனப்புக்களுட் புகுமுகம் புரிதல் முதலாயின பெருந்திணைப் பொருள்பற்றி வருவன வருமாறு அறிந்துகொள்க.

மற்றிவ் விருபத்துநான்கு மெய்ப்பாடுங் கற்பினுள் இம் முறையானே வரப்பெறுவோவெனின், அதற்கு இம்முறை யான் இவையனைத்தும் வரல் வேண்டுவதின்மையிற் களவிற்கே விதந்து கூறினனென்பது. அஃதென்னை பெறுமாறெனின், 'பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல் (665) என்னும் உத்திவகை.

இனிக் கற்பினுள் வருவன வருமாறு:

"இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே"
(குறுந்-167)

என்பதனுள் நகுநயமறைத்தல் வந்தது.

"மாணமறந் துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே உறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மென நெருங்கின் தப்பினேன்
என்றடி சேர்தலும் உண்டு". (கலி-89)

இதனுட் சிதைவு பிறர்க்கின்மை வந்தவாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

"நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாணன் எம்மனை
நீசேர்ந்த இல்வினாய் வாராமற் பெறுகற்பின்" (கலி-77)

என்பது மடந்தபவுரைத்தல்.

இவையெல்லாங் கற்பின்கண் வந்தன.

"அன்னை சொல்லு முய்க வென்னதூஉம்
ஈரஞ் சேரா இயல்பில் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக" (அகம்-65)

என்பதோவெனின், அது 'பாராட்டெடுத்தல் மடந்தபவுரைத்தல்' (தொல். பொருள். 264) என்புழி அடங்குமென்பது.

(வி–ரை)

அமர்ந்து நோக்குதல்-விரும்பி நோக்குதல். வினைய காம ஒழுக்கத்திற்குரிய. இதற்குரிய நிமித்தங்கள் பலவாமாதலின் ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மையுருபு என்றார்.

ஒருக்கு-ஆயத்தொடு சேர்ந்து. ஒருங்கு ஒருக் கென்றாயிற்று. அரிக்கினான் போல்-அருமை செய்தான் போல் குரூஉக்கண்-நிறம் பொருந்திய கண், தலைவன் நோக்குந் தனக்கு நோய் செய்தது என்றலின் புகுமுகம் புரிதலாயிற்று.

முன்னைய மூன்று, அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. நிலத்தான் முல்லையாயிற்றென்பது அகத்திணையியலுள் கூறினும் என்பதால் அகத்திணை இயலுக்கு இவருரை இருந்தமை புலனாகும். அதுவும் கிடைத்திலது.

மாண மறந்து உள்ளா-நம்மை மறந்து ஒரு காலமும் மாட்சிமைப் பட்டிருக்க நினையாத. இப் போர் புறஞ்சாய்த்து காண்டைப்பாய் என்றலின் சிதைவு பிறர்கின்மையாயிற்று.

நோய் சேர்ந்த திறம்-துன்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பண். பாணன் வினவா நின் கவின் பெறல் வேண்டேன்: ஆனால் அவன் வினவி வருகின்றனனே என உரைத்தலின் மடந்தப உரைத்தலாயிற்று. (19)

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளின்றியும் புணர்ச்சிநிகழும்

268. வினையுயிர் மெலிவிடத்து இன்மையும் உரித்தே.

இது, மேலனவற்றுக்கே ஆவதோர் விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) 'மன்னிய வினைய' (தொல். பொருள் 267) வெனப் பட்ட புணர்ச்சி மேல் அறுவகையான் இருபத்து நான்கெனக் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டினை அம்முறையானே நிமித்தமாகக் கொண்டு வருதலின்மையும் உரித்தெனப்படும், ஆற்றாமைவந்தவிடத்து (எ–று)

மேற்கூறிய இருபத்து நான்கினை யின்மை உரித்தென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்க.

"தன்நகை யுள்ளத்து நம்நகை வாய்ப்ப
இன்னுயிர் குழைய முயங்குதொறும் மெய்ம்மலிந்து
நக்கனென் அல்லனோ யானே எய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரஈண்டு
ஏதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே" (அகம்-22)

எனவும்,

"வணைந்துவரல் இளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார்பு அடைதலின் இனிதா கின்றே" (அகம்-58)

எனவும் இவை களவியலுள் (111) உயிர்மெலிந்தவிடத்துப் புணர்ச்சி நிமித்தமெனக் கூறப்பட்டவையின்றியும் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவாறு; என்னை? முயங்குதொறும் நகைதோன்றிற் றெனவே பாராட்டெடுத்தன் முதலாயினவின்றியும் புணர்ச்சி நுகழ்ந்ததாம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க.

இவை கண்டவழி யுவத்தலாகாவோவெனின்; ஆண்டுத் தன்னுவகை கூறுளன்றே கரந்திடத் தொழிந்தாளாகலி னென்பது.

"தண்துளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போல் நெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய அறிவி லேற்கே" (அகம்-26

என்புழிப் பாராட்டெடுத்தன் முதலாகிய பன்னிரண்டுநிமித்தமு மின்றி ஆற்றாமைநிமித்தமாக கற்பினுட் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது.

உம்மை, எதிர்மறை; உயிர்மெலிவிடத்து உடைமையுடைத்து மாம் அவ்வினையென்பது. தொடிநெகிழ்ந் தனவே தோள் சாயினவே" (குறுந்-239) என்பதனுள் ஊழணி தைவர லென்னும் மெய்ப்பாடு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இனி மேற் கூறிய ஆறுமேயன்றி இன்னும் இவற்றொடு நான்குகூட்டிப் பத்தென்பாருமுளர். அவை இன்பமாதற் குரியனவன்மையின் வரையறை கூறுதொழிந்தானென்பது.

(வி-ரை)

உயிர் வினை மெலி விடத்து என மாறிக் கூட்டுக. உயிர் வினை மெலிவிடத்து-உயிரினது செயல் மெலியும் பொழுது; எனவே

ஆற்றுமை மிகுந்த விடத்து. இன்மையும் உரித்து-மேற்கூறிய இருபத்து நான்கு மெய்ப் பாடுகளும் அம் முறையாலே வர வேண்டும் என்னும் வரையறை உடைத்தன்று.

'வினை என்பது-கற்பிற்குரிய கரணமாம். இவையெல்லாம் கற்பிற்குரிய கரணத்து — ... தற்கு நிமித்தமாம். அன்னவை பிறவுமாவன; நோக்கானை நோக்கியுன்புறுதல், தனியிடை நகுதல் நோக்குங்காலைச் செற்றார் போல் நோக்குதல், மறைந்து காண்டல், தற்காட்டுறுத்தல்.

இந் நிகரன அவத்தைை பற்றி நிகழ்ந்தனவாயின் ஏழாவது முதலாகப்பத்தாவது ஈறாகக் கூறவெனின் ஏழாமவத்தைை நாண் நீங்கிய தாதலின் தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதியாகிய பெருந்திணைப் பாற்படும். ஒத்த காமத்து நிகழாது. எட்டாவது உன்மத்தம்; ஒன்பதாவது மயக்கம்; பத்தாவது சாக்காடு; நடு ஆதலான் வணைந்திணைக்கண் வருவன ஆறு எனக் கூறினார் என்றுகொள்க' என முன் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் தருவர் இளம்பூரணர்.

தன் நசை உள்ளத்து-தமது வேட்கை பொருந்திய உள்ளத்தே: ஈண்டுத் தன் என்றது தலைவனை. நம் நசை வாய்ப்ப-எமது வேட்கையும் பொருந்த' ஈண்டு நம் என்றது தலைவியை. நக்கனன்-மகிழ்ந்தனன். இயைந்த - இளைத்த. உலந்தமை-தணித்தமை.

ஞெமுங்க-அழுந்த. கண்ட வழி உவத்தல்-தன்னை அவன் காணது தான் அவனைக் கண்ட விடத்து உளதாகும் மகிழ்ச்சியாம். அம் மகிழ்ச்சியும் உள்ளத்து ஏற்படுமேயன்றி அதனை வாய் விட்டுக் கூறான். ஈண்டு வாய்விட்டுக் கூறின் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த விடத்துக் கூறிய கூற்றேயாம்.

தண் துளி-குளிர்ந்த மழை நீர். பல உழு நெஞ்சை-பலமுறை உழப்பட்ட சிவந்த நிலம். மழைத்துளி பெற்ற நிலம் போல் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது. அறை போகிய-கீழற்றுப்போன.

பத்தென்பார் இளம்பூரணர். நான்கு கூட்டல்-நானுவரை இறத்தல், மறத்தல், மயக்கம், சாக்காடு என்பனவாம்.

'கரண நிகழ்ச்சி உயிர் மெலிந்த விடத்து இன்மையும் உரித்து என்றவாறு. எனவே இயற்கையும் நிகழும் என்றவாறும். உம்மை எதிர்மறையாகலால் கரண நிகழ்தல் பெரும்பான்மை உயிர்

மெலிவிடம் என்றமையால்ஐந்தாவது முதலாக இயற்கை நிகழும் என்று கொள்க. அதனானே யன்றே யவ்வழித் தெரிந்து டம்படுதல் என ஓதுவாராயிற்றென்க என்பர் இளம்பூரணர். (20)

புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் மெய்ப்பாடுகள் இனிவருவனவும் ஆம்.

269. [1]இவையு முளவே யவையலங் கடையே.

இஃது எதிரதுபோற்றி இறந்தது காத்தது.

(இ-ள்) இவையு முளவே — எதிர்வருகின்றனவும் உள வாவது; அவையலங்கடையே—இறந்தனவற்றுக்கு இடனல்லாத விடத்தே (எ-று).

இதனது கருத்து: மேற்கூறிய இருபத்துநான்கு மல்லாத வழி இன்பத்தை வெறுத்தன் (270) முதலாக இனிக்கூறுகின்ற மெய்ப்பாடும் உளவாம் என்றவாறு. அவையல்லாத விடத்து இவையும் உளவாமெனவே, வருகின்ற மெய்ப்பாடுங் களவிற்குங் கற்பிற்கு முரியவெனவும், களவிற்கு வருங்கால் முதற்கூறிய இருபத்து நான்கின் பின்னுமே இவை பெரும்பான்மையின் வருமெனவும், கற்பிற்காயிற் பயின்றுவருமெனவுங் கூறியவாறு. அவை இனிக் கூறுகின்றான்.

(வி-ரை)

இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்கு வேறு உரை காண்பர். அவை யலங்கடை-களவு கற்பு எனப் பகுத்துக் கூறப்படும் ஐந்திணை அல்லாத கைக்கிளைக்கண்; அவையும் உளவே-மேற்கூறிய புகுமுகப் புரிதல் முதலாய மெய்ப்பாடுகளும் உளவாம். எனவே ஐந்திணைக்கு உரிய வெனக் கூறப்பட்ட புகுமுகம் புரிதல் முதலாய மெய்ப்பாடுகள் கைக்கிளைக்கும் உரியவாம் என்பது இவர் கருத்தாகும். (21)

புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் மெய்ப்பாடுகள்.

270 இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்
எதிர்பெய்து பரிதல் ஏதம் ஆய்தல்
பசியட நிற்றல் பசலை பாய்தல்

---

1. அவையும் உளவே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

உண்டியிற் குறைதல் உடம்புநனி சுருங்கல்
கண்துயில் மறுத்தல் கனவொடு மயங்கல்
பொய்யாக் கோடல் மெய்யே யென்றல்
ஐயஞ் செய்தல் அவன்தம ருவத்தல்
[1]**அறனளித் துரைத்தல் ஆங்குநெஞ் சழிதல்**
எம்மெய் யாயினும் ஒப்புமை கோடல்
ஒப்புவழி யுவத்தல் உறுபெயர் கேட்டல்
நலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

இது, மேல் 'இவையுமுள' (தொல். பொருள்-269) எனப் பட்ட மெய்ப்பாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எண்ணப்பட்ட இருபதும் 'மன்னிய வினைய நிமித்தம்' (தொல். பொருள்.267) என்பான் 'நலத்தக நாடின் அதுவே' யாமென்றுனென்பது, இவை புணர்ச்சிக்கு நிமித்த மாகாதனபோன்று காட்டினும் அவற்றை மிகவும் ஆராய்ந் துணரிற் புணர்ச்சிநிமித்தமேயாம்.

இன்பத்தை வெறுத்தலென்பது, யாழுங் குழலும் பூவுஞ் சாந்தும் முதலாக இன்பத்திற்கேதுவாகிய பொருள் கண்டவழி அவற்றின்மேல் வெறுப்புத் தோன்றுதல்.

அவை காமத்திற்கு, ஒருவகையான் ஏதுவாகலின் 'மன்னிய வினைய நிமித்தம்' மெனப் படுமாதலான் அவற்றை வெறுத்தல் புணர்ச்சிக் கேதுவாகாதன்றே ஆயினும் அதனை ஆராய்ந் துணரின் நிமித்தமென வேண்டுமென்பான் 'நலத்தக நாடின் அதுவே' என்றுனென்பது. கலக்கமுமென நின்ற உம்மை மேற்கூறிய பத்தொன்பானையுந் தழுவுதலின் இறந்தது தழீஇயிற்றும்.

''நின்வலித் தமைகுவன் மன்னோ அல்கல்
புன்கண் மாலையொடு பொருந்திக் கொடுங்கோல்
கல்லாக் கோவலர் ஊதும்
வல்லாய்ச் சிறுகுழல் வருத்தாக் காலே'' (அகம்-74)

என்புழி, இன்பத்தை வெறுத்தனளாயினும் புணர்ச்சிக்கேது வாமென்பது கருத்து.

---

1. அறனழிந்துரைத்தல் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்

"எல்லி, மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்
துணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொண்டு கரக்கும்
ஒண்ணுதல் அரிவையான் என்செய்கோ வெனவே''
(அகம்-50)

என்பதும் அது.

துன்பத்துப் புலம்பல்; என்பது பிரிவாற்றுது துன்புறுங் காலை அவ்வாற்றுமை தலைமகற்கின்றித் தானே துன்புறுகின்ருளாகச் சொல்லுதல். அவை கூட்டத்தை வெறுத்த குறிப்பாயினும் அக்கூட்டத்திற்கே நிமித்தமாகும் ஆராய்ந்துணரினென்ற வாறு. அவை,

''நின்னுறு விழுமங் களைந்தோள்
தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ வெனவே'' (அகம்-170)

என வரும்.

எதிர்பெய்து பரிதலென்பது, உருவு வெளிப்பாடு; அது தலைமகனையும் அவன் தேர்முதலாயினவற்றையுந் தன்னெதிர் பெய்துகொண்டு பரிந்து கையறுதல்; அது,

"வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு
துயின்மறந் தனவாற் றோழியென் கண்ணே''
(குறுந்-301)

என்புழி வாராதென்றுணர்ந்தது இக்காலத்தாகலான் அதற்கு முன் இன்னவாறு பட்டதன்று என்றமையின் எதிர்பெய்து பரிதலாயிற்று.

ஏதமாய்தலென்பது, கூட்டத்திற்கு வரும் இடையூறுண் டென்று பலவும் ஆராய்தல். அது நொதுமலர் வரையக் கருது வர் கொல்லெனவும், பிரிந்தோர் மறந்து இனிவாரார் கொல் லெனவுந் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி; அது,

"வாரார் கொல்லெனப் பருவருந்
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே'' (அகம்-150)

என வரும்.

பசியடநிற்ற லென்பது, பசிவருத்தவும் அதற்குத் தளராது உணவு மறுத்தல்.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி'' (அகம்-48)

எனவும்,

''இனியான், உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்''
(கலி-23)

எனவும் வரும்.

பசலைபாய்த லென்பது, பசலைபரத்தல். அது

'கன்று முண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் தீம்பா னிலத்துக் காஅங்கு
எனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுணீஇயர் வேண்டுந்
திதலை யல்குலெம் மாமைக் கவினே'' (குறுந்-27)

என வரும்.

உண்டியிற்குறைத லென்பது, பசியடநிற்றலேயன்றிச் சிறிது உண்டி யூட்டியவழிப் பண்டுபோலாது கழியவுஞ் சிறிதுண்டல்; அது,

''தீம்பா லூட்டினும் வேம்பினுங் கைக்கும்
வாரா யெனினு மார்வமொடு நோக்கும்
நின்னிற் சிறந்ததொன் றிலளே
யென்னினும் படாஅ ளென்னிதற் படலே''
(இ.வி.ப-537)

என வரும்.

உடம்புநனி சுருங்க லென்பது, அவ்வுண்ணாமை உயிரிற் செல்லாது உடம்பிற் காட்டுதல்; அது,

''தொடிநிலை நெகிழச் சாஅய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறிய வாயினுங் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழிஎன்
நெஞ்சிற் பிரிந்ததூஉ மிலரே
தங்குறை நோக்கங் கடிந்ததூஉ மிலரே''
(தொல். பொருள். ௧௧௧-உதாரணம்)

என வரும்.

கண்டுயின்மறுத்த லென்பது, இரவும் பகலுந் துஞ்சாமை. அது,

"புலர்குரல் ஏனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்பன் நின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி அவருள்
ஆரிருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி
ஓரியா னாகுவ தெவன்கொல்
நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே" (அகம்-82)

என வரும்.

கனவொடுமயங்க லென்பது, அரிதினில் துயிலெய்திய வழித் தலைமகனைக் கனவிற்கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம்.

"அலந்தாங்கு அமையலெ னென்றானைப் பற்றியென்
நலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்பல் ஓம்பென அளிப்பான்போலவும்" (கலி-128)

என்பது கனவொடு மயங்கிற்று.

பொய்யாக்கோட லென்பது, மெய்யைப் பொய்யாக் கோடல். அது,

"கனவினா னெய்திய செல்வத் தனையதே
ஐயவெமக்குநின் மார்பு" (கலி-68)

எனவும்,

"வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை" (கலி-41)

எனவும்,

"வருதும் என்ற நாளும் பொய்த்தன
அரியே ருண்கண் நீரும் நில்லா" (அகம்-144)

எனவும் வரும்.

மெய்யேயென்ற லென்பது, பொய்யை மெய்யென்று துணிதல்; அது,

"கழங்காடு ஆயத் தன்றுநம் அருளிய
பழங்கண் ணேட்டமும் நலிய
அழுங்கினன் அல்லனே அயர்ந்ததன் மணனே"
(அகம்-66

என்பது. தானே தன்மகளை வாயில்கொண்டு புக்கானாயினும் அதனைப் பழங்கண்ணோட்டம் முன் நலிதரப் பொய்யே புகுந் தானென்று மெய்யாகத் துணிந்துகோடலின் அப்பெயர்த் தாயிற்று.

ஐயஞ்செய்த லென்பது,

"தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொல் நோதக
இருங்குயி லாலு மரோ" (கலி-33)

என்புழி நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல்லென வாளாதே ஐயஞ்செய்தமையின் ஐயமாயிற்று,

அவன்றம ருவத்த லென்பது,

"ஊர னூரன் போலுந்
தேரும் பாணன் தெருவி னனே" (இ.வி.ப-537)

என்பது. அவன் தமரைக்கண்டு உவந்தது. இது முனி வெனப்படாவோவெனின், அது தலைமகனைப் புலந்தாற்போல்வ தோர் முனிவாயினல்லது பகைபட நிகழாக்குறிப்பெனப்படும்; அல்லாக்கால், அது பெண்டன்மையன்றுமாகலின்.

"அவர் நாட்டு, மாலைப் பெய்த மணங்கம ழுந்தியொடு
காலை வந்த காந்தண் முழுமுதன்
மெல்லிலை குழைய முயங்கலும்
இல்லுய்த்து நடுதலுங் கடியா தோளே" (குறுந்-361)

என்பதும் அது.

அறனளித்துரைத்த லென்பது, அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல்; அது,

"பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்தி" (அகம்-9)

என வரும்.

ஆங்குநெஞ் சழித லென்பது, அங்ஙனம் உரைக்குங் கால் நெஞ்சழிந்துரைத்தல்; எனவே, அறனளித்துரைத்தல் அழிவின்றென்று மென்பது சொல்லினும்; அது,

"பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிரக்குவேன் வந்தேனென் னெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
ஒழிய விடாதீமோ வென்று" (கலி-143)

என வரும்.

எம்மெய்யாயினு மொப்புமைகோட லென்பது, யாதானும் ஒரு பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனோடொப்புமை கோடல்: அது,

"கணைகழி கல்லாத கல்பிறங்கு ஆரிடைப்
பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்
பிணையுங் காணிரோ பிரியுமோ அவையே" (கலி-20)

என எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கொண்டவாறு. 'எம்மெய் யாயினு' மென்றமையாற் கண்டபொருளும் கேட்டபொருளும் ஒப்புமை கொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.

ஒப்புவழியுவத்த லென்பது, ஒப்புமையுண்டாகிய வழியே உவமைகொண்டு அதனானே உவகை தோன்றுவது. எனவே, முன்னது ஒப்பின்றி ஒப்புமை கொண்டதாயிற்று; என்னை? எம்மெய்யாயினும் என்றமையின்.

"காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
தேமொழி கேட்ட லினிதுமற்று இன்னாதே" (கலி.-80)

என்பது ஒப்புவழியுவந்தது; என்னை? காமரு நோக்கினை யென்றமையின்.

"பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் முறைக்கு ஒல்காக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி"
(கலி-86)

என வருவதூஉஞ் சொல்லுப.

உறுபெயர் கேட்ட லென்பது, தலைமகன் பெரும்புகழ் கேட்டு மகிழ்தல்; அது,

"பலவின் பழத்துள் தங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வா" (கலி–41)

எனவும்,

"மென்றோள் ஞெகிழ்த்தான் தகையல்லால்யான்காணேன்
நன்றுதீ தென்று பிற" (கலி-142)

எனவும் வரும்.

கலக்க மென்பது, சொல்லத்தகாதன சொல்லுதல்; அது,

"பையெனக் காணஞ்சு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து" (கலி–142)

எனவும்,

"பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமணலாகப்
புறங்காலிற் போக இறைப்பேன் முயலின்
அறம்புணை யாகலு முண்டு" (கலி–14·)

எனவும் வரும். 'கலக்கமு நலத்தக நாடி (270)னதுவே என்னுது கலக்க மென்பதனை வேறுபெயர்த்து வைத்ததென்னையெனின் இக்காலத்து அதனினாங்கு நிகழும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்புள வல்ல தலைமகட்கென்பது அறிவித்தற்கென்பது. இன்னும் அதனானே தலைமகற்காயின் அதனினாங்கு வருவதோர் கலக்கமும் உளதாமென்றது; அவை, மடலூர்தலே வரைபாய்தலே என்றற்றொடக்கத்தன; அது,

"மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே" (குறுந் 17)

இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு கூறவே, இச்சூத்திரத்துள்ளோதிய இருபது மெய்ப்பாடுந் தலைமகற்கும் ஏற்ற வகையானே கொள்ளப்படு மென்பது. அவை,

"எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று
இனைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்

தெல்லுறு மௌவல் நாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கு'' (குறுந்-19)

என்பது, துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறு கின்றானாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்.

''அந்தீங் கிளவி ஆயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக்கு அமர்த்த நோக்கம்
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு ஞான்றே'' (அகம்-3)

என்பது, எதிர்பெய்து பரிதல்; என்னை? முற்காலத்து எதிர்ப் பட்டமை பிற்காலத்துச் சொல்லினமையின். ஒழிந்தனவுந் தலைமகற்குரியனவாகி வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இவையெல்லாம் அறனும் பொருளுமன்றி இன்பப்பொருள் நிகழ்ந்தவிடத்து அவரவருள்ளத்து நிகழ்வனவாதல் வழக்கு நோக்கி உணரப்படுமென்பது. மேற்கூறிய நகை முதலாய வற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும். இவ்வெண்ணப்பட்டன வெல்லாம் உள்ளத்து நிகழ்ந்தனவற்றை வெளிப்படுப்பன வாகலான் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன. மேல் வருவனவற்றுக்கும் இஃது ஒக்கும்

(வி-ரை)

குழலொலி யாழொலி முதலியன தலைவன் உள்வழி இன்பமும் இல்வழித் துன்பமும் செய்வன. ஆதலின் இன்பத்திற்கு ஏதுவாய இப்பொருள்களை வெறுத்தலும் புணர்ச்சியின்மை காரணமாகவேயாம். ஆதலின் இதுவும் புணர்ச்சி நிமித்தமாயிற்று.

நின்வலித்தமைகுவன் — நின்னுடைய மொழியை ஏற்று அமைகுவன். அல்கல்—இரவு. கல்லாக் கோவலர் — ஊது தலைக் கல்லாத இடைக்குலச் சிறுவர். வருத்தாக்கால் அமைகுவன் எனவே இது இன்பத்தை வெறுத்தலாயிற்று.

எல்லி—இரவு

நின்னுறு விழுமம் — நினக்கு உளதாய புணர்தல் வேட்கைத் துன்பம். தன்னுறு விழுமம் - (நீ பிரிதலால்) தனக் குற்ற துன்பம்.

எதிர் பெய்து கொண்டு — முன்னிறுத்திக் கொண்டு. இன்னவாறு பட்டதென்று — இவ்வாறு பட்டதன்று.

பருவந்து — துன்பப்பட்டு.

பழங்கண் — துன்பம்.

நிலத்து உக்கா அங்கு — நிலத்தின்கண் பயனின்றிச் சொரிந்தது போல. திதலை — மாமை.

என்னினும் படாஅள் — யான் வற்புறுத்தவும் அமையாள். என் இதற்படல் — இனி எவ்வாறு ஆற்றுவிப்பது

சாஅய் — மெலிந்து. தம் குறை நோக்கம் கடிந்ததூஉம் இலர் — தாம் இன்றியமையாது நோக்கும் நோக்கத்தினின்றும் நீங்கியதும் இலர்.

புலர்குரல் ஏனல் புழை — முற்றிய கதிரையுடைய தினைப்புனம். ஒருசிறை - ஒருபக்கத்தின்கண்.

அலந்தாங்கு அமையலன் — பிரிந்த இடத்து உயிர் வாழேன். தொடுப்பேன் — வளைப்பேன்.

இலங்கும் அருவித்து — விளங்கும் அருவியை உடையதாய் உள்ளது.

அரியேர் — வரிபொருந்திய

அழுங்கினன் அல்லனோ — தவிர்ந்தனன் அல்லனோ, அயர்ந்த - (முன்னமேயே பரத்தையரொடு) செய்த

விடுதரார் துறப்பார்கொல் — வரவிடாராய்த் துறப்பரோ.

ஊரன் — தலைவன். ஊரன் போலும் — பரத்தையின் ஊரினிடத்தான்.

உந்தி — ஆற்று வெள்ளம். முழுமுதல் — முழுமையான கொடி. பாங்கர் - பக்கம். படுதொறும் — சொல்லுந்தொறும்.

அறனளித்துரைத்தல் என்பது அறக்கடவுளிடத்து அன்பு செய்து உரைப்பதாம். ஆங்கு நெஞ்சழிதல் என்பது தன் நெஞ்சழிந்து அக் கடவுளிடத்து உரைப்பதாம். எனவே இவற்றுள் முன்னையது நெஞ்சழியாது கூறுவதாயிற்று.

பழிதபு — பழியினின்றும் நீங்கிய. பாடு — உலகியல். கதழ்வை — சீறவை.

கணைகழிகல்லாத — கல்லின் நெருக்கத்தால் எய்த அம்பு உட்செல்லாத. பணைபெருத்து — பெருமையுடைய கழுத்து. எழில் ஏறு—அழகிய ஆண்மான்.

காமரு நோக்கினை-விரும்புதற் கமைந்த அழகினையுடையாய். தலைமகனொடு தம் மகனை ஒப்பிட்டுக் கூறுதலின் ஒப்பு வழி உவந்ததாயிற்று.

பால் கொளல்-ஒரு பாற்கோடுதல். பகல்-நுகத்தடியில் இருக்கும் நடுவாணி. கோல் செம்மை-செங்கோலின் செம்மை.

பலவின் பழத்துள் தங்கும் - (யானையை ஓட்டுதற்காக எறிந்த கவண்கல்) பலாப்பழத்தினுள் தங்கும்.

திறம்-அழகு

பையென-மெதுவாக, காண்கு-காண்பதற்காக.

பிறங்கு—விளங்குகின்ற, புணையாகல்—துணையாதல்.

வேறு பெயர்த்து-முற் கூறப்பட்டவற்றோடு ஒன்றாக வையாது வேறு வைத்து. ஆர்க்கவும்-ஆரவாரிக்கவும். காழ்கொளின்-முதிரின்

எவ்வி-வள்ளல்களில் ஒருவர். பூ இல்-பொன்னாலாகிய பூ இல்லாத. இனைமதி—வருந்துவாயாக, எல்-விளக்கம். மவ்வல்-முல்லை.

அமர்த்த-மாறுபட்ட. விலங்கும் ஞான்றே-தடுக்கும்பொழுது.

இளம்பூரணர் இம்மெய்ப்பாடுகளைப் பெருந்திணைக்குரியவாகக் கொள்வர். இவை தேறுதலொழிந்த காமத்தின் பாற்படுவனவும் மிக்க காமத்தின் மிடலின் பாற்படுவனவும் ஆம். இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் ஒக்கும் என்பர் அவர். மேலும் அவர் இச் சூத்திரத்துள் நலத்தக நாடி எனக் கலக்கத்தைப் பிரித்து வைத்தமையாற் சொல்லப்பட்ட பத்தொன்பதினும் முதிர்ந்து வந்தநிலை என்று கொள்ளப்படும். இச்சூத்திரம் பொதுப்படக் கூறினமையால் தலைமகற்கு ஏற்ப வருவன கொள்க எனவும் உரைப்பர். (22)

வரைந்தெய்தும் கூட்டத்திற்கு நிமித்தமாகும் மெய்ப்பாடுகள்

271. முட்டுவயிற் கழறல் முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்
அச்சத்தின் அகறல் அவன்புணர்வு மறுத்தல்
தூதுமுனி வின்மை துஞ்சிச் சேர்தல்
காதல் கைம்மிகல் கட்டுரை யின்மையென்று
ஆயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்.

இது, வரைந்தெய்துங் கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகிய மெய்ப்பாடு இவை எட்டுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) முட்டுவயிற் கழறல்—தலைக்கூட்டத்திற்கு முட்டுப்பா டாகியவழிக் கழறியுரைத்தலும்: அது,

"நொச்சி வேலித் தித்தன் உறுறந்தைக்
கவ்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றால் தோழிநங் களவே" (அகம்-122)

என்பது; இது, தலைமகன் கேட்பக் கழறியுரைத்தது.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல் — தலைமகளுள்ளத்து வெறுப்பு வெளிப்பட நிற்கும் நிலைமையும்:
அஃது,

"இன்னுயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே" (அகம்-52)

என்புழி, வாழ்க்கை முனிந்து தலைமகள் சொல்லியது.

அச்சத்தினகறல்—தலைமகன்கண் வரும் ஏதமஞ்சி அவனை நீங்குங் குறிப்பும்:

"மன்று பாடவிந்து ......மயங்கி
இன்ன மாகவும் நன்னர் நெஞ்சம்
என்னொடும் நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்கு
இறும்புபட்டு இருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்பு

இட்டருங் கண்ண படுகுழி இயவின்
இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்றது இன்றே" (அகம்-128)

என்னும் பாட்டினை முழுதுங் கொள்க; அதன் கருத்தாவது நாம் அவர் இருளிடை வருதல் ஏதமஞ்சி அகன்று அவலித்திருப்பவும் என்னையும் நின்னையுங் கேளாது என்னெஞ்சு போவானேன் என்றவாறாயிற்று.

அவன் புணர்வுமறுத்தல்—இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் விலக்குதற்கெழுந்த உள்ள நிகழ்ச்சியும்:

அது, தமரையஞ்சி மறுத்தமையானும், இது வரைவுகடாவுதற்குக் கருத்தாகலானுந் திளைப்புவினை மறுத்தலோடு (265) இது வேற்றுமையுடைத்து.

"நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே" (அகம்-12)

என்பது, தலைமகள் குறிப்பினைத் தோழி கூறியதாகலான் அஃது அவன் புணர்வு மறுத்தலெனப்படும். இஃது 'ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன' (தொல். அகத்-39) என்னும் இலக்கணத்தால் தோழி குறிப்பாயினுந் தலைமகள் குறிப்பனவே படுமென்பது கொள்க.

தூது முனிவின்மை—புள்ளும் மேகமும் போல்வன கண்டு சொல்லுமின் அவர்க்கென்று தூது இரந்து பன்முறையானுஞ் சொல்லுதலும்: அவை,

"கானலுங் கழறாது கழியுங் கூறாது
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது
ஒருநின் னல்லது பிறிதியாதும் இலனே
இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்
கமழிதழ் நாற்றம் அமிழ்தென நசைஇத்
தண்டாது ஊதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறைஇய தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்ல வேண்டுமால் அலவ" (அகம்-170)

என்புழிக், கூறப்பட்டனவெல்லாந் தூதாகலின், தூது விடுதலை வெறாத தன்மை கூறியதாம் இப்பாட்டென்பது.

"புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியில் தோன்று நாடன்
தீதில் நெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று வாழி தோழி நாமும்
நெய்பெய் தீயின் எதிர்கொண்டு
தான்மணந்து அனையமென விடுகந் தூதே"

(குறுந் 106)

என்பதோவெனின், அது கற்பிற்கல்லது ஏலாது என்னை? களவினுள் நெய்பெய் தீயின்வந்து எதிர்கொளலாகாமையின்.

துஞ்சிச்சேர்தல் — மனையகத்துப் பொய்த்துயிலோடு மடிந்து வைகுதலும்:

துஞ்சுதலெனினும் மடிதலெனினும் ஒக்கும். வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழப் பெறுமையின் தலைமகனொடு புலந்தாள்போல மடிந்தொன்றுமாதலின் அதனைத் துஞ்சிச்சேர்தல் என்றானென் பது; எங்ஙனமோவெனின்,

" ... ...
என்மலைந் தனன்கொல் தானே தன்மலை
ஆர நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்து நின்றனனே" (குறுந்-161)

என்புழி, என்னகாரியம் மேற்கொண்டு வந்தானென்றமையின் இது துஞ்சிச்சேர்தலாயிற்று. அல்லாக்கால் அங்ஙனஞ்சொல்லு தல் அன்பழிவு எனப்படும்.

"ஆமிழி யணிவரை" என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியினுட்,

"பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோள் நட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுதலும் அஞ்சுவல் தாங்கிய
அருந்துய ரவலந் தூக்கின்
மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே" (கலி-48)

என்னுஞ் சுரிதகமும் அது.

காதல் கைம்மிகல் — காமம் கையிகந்தவழி நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சியும்; அது,

"உள்ளின் உள்ளம் வேமே உள்ளாது
இருப்பினெம் அளவைத் தன்றே வருந்தி

வான்றோய் வற்றே காமஞ்
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே'' (குறுந்-102)

என வரும்.

கட்டுரையின்மை — உரைமறுத்திருத்தலும்;

அதனானே அதற்குத் தோழிகண்ணாயினுந் தலைமகன் கண்ணாயினும் உரைமுறை நிகழ்வதல்லது தலைமகள் உரையா ளென்பது பெற்றாம். அது,

''யான்தன் அறிவல் தானறி யலளே
யாங்கா குவள்கொல் தானே
பெருமுது செல்வர் ஒருமட மகளே'' (குறுந்- 337)

என்பது தலைமகள் கட்டுரையாதிருத்தலின் தலைமகன் தமரி னெய்தல் வேண்டினமையிற் கட்டுரையின்மையின் வரைவு கடாதலாயிற்றென்பது. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே வரைவு கடாதற்கு ஏற்றவாறு உரையிற்கொள்க.

என்று ஆயிரு நான்கே அழிவில்கூட்டம் — என்றெண்ணப் பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பின் அழியாத கூட்டத்திற்கு ஏது வாம் என்றவாறு. அஃதாவது வரைந்தெய்துங் கூட்டமென உணர்க.

(வி-ரை)

வரைந்தெய்தும் கூட்டம்-திருமணம் செய்து கொண்டு பின்னர்க்கூடும் கூட்டம்.

நொச்சி வேலி-நொச்சியை வேலியாக உடைய. பல்முட்டின்று-பலதடைகளையுடையது. தடைகள்-தாய் துஞ்சாமை முதலியன.

காமநோய்-காமத்தால் வந்த நோய். சொல்லாதீமே-சொல்லாதீர். தலைமகன் கண் வரும் ஏதம்-தலைமகன் வரும் வழியிடத்து உளவாகும் தீங்கு.

கைம்மிக-கடந்து. இறும்புபட்டு-சிறுமலைகள் பொருந்திய. இட்டு அரும்-நுணுகியதும் வருதற்கு அரிதாயதும். நீர்வார்-நீர் நிரம்பிய, படுவுழி-யானையானது படும்குழி. இயவின்-வழியில், மெல்லியள்-தலைவி. ஒரும்-அசைநிலை. பறவைகிளரும்-வண்டினம் சிறகை உயர்த்திப் பறக்கும். அலவ-நண்டே.

புல் வீழ் இற்றி-புல்லிய விழுதையுடைய இற்றி மரம். தாம் மணந்தனையம் - (தலைவன்) மணந்த காலத்தை ஒத்த அன்பையுடையேம்.

மாரி யானையின் – மழையில் நனைந்த யானையைப்போல. உள்ளின்-தலைவனை நினைப்பின்.

யான்தன் அறிகுவன்-யான் அவனை வருத்தும் தன்மையன் என்பதை அறிவேன். தான் அறியலள்-அவ்வாறு அவள் என்னை வருத்துகின்றாளென்பதை அவள் அறியவில்லை.

மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகளெல்லாம் மனனழிவு நிகழ்ந்தவழி நிகழ்வன என்றும், இவை மனனழியாத வழி நிகழ்வன என்றும், இவை நடுவணைந்திணைக்குரிய என்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர். அழிவில் கூட்டம்-மனன் அழியாதவழி நிகழும் கூட்டம் என்பதிவர் கருத்து. (23)

வரைந்தெய்தியபின் தலைமகள் மனத்து நிகழும் மெய்ப்பாடுகள்

272. **தெய்வ மஞ்சல் புரையறந் தெளிதல்**
இல்லது காய்தல் உள்ளது உவர்த்தல்
புணர்ந்துழி யுண்மை பொழுது [1]மறுப் பாக்கம்
அருள்மிக வுடைமை [2]அன்புதொக நிற்றல்
பிரிவாற் றாமை மறைந்தவை உரைத்தல்
புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்துஞ் செப்பிய பொருளே.

இஃது, அழிவில்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர் வருதற்குரிய மெய்ப்பாடு இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினொன்றும் மேற்கூறிய அழிவில் கூட்டமெனப்படும் (எ-று.)

---

1. மறுப்பாதல் எனவும்.

2. அன்புமிக நிற்றல்எனம்வு பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

செப்பிய பொருளென்பது அழிவில் கூட்டமன்றே, அதற்கு முற்படும் மெய்ப்பாட்டினையும் அழிவில் கூட்டமென்றது போல அதற்குப் பிற்படும் மெய்ப்பாட்டினையும் அழிவில் கூட்டமென்பான் மேற்கூறிய அழிவில்கூட்டமே இவையுமெனக் கூறிய வாறு. எனவே, வரைந்தெய்திய பின்னர்த் தலைமகள் மனத்து நிகழ்வன இவையென்பது கூறினானும்.

தெய்வமஞ்சலென்பது, தலைமகற்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வமும் அவற்கு ஆசிரியராகிய தாபதரும் இன்னாரென்பது அவனான் உணர்த்தப்பட்டு உணர்ந்த தலைமகள் அத்தெய்வத்தினை யஞ்சி ஒழுகுமொழுக்கம் அவள்கட் டோன்றும்; அங்ஙனம் பிறந்த உள்ளநிகழ்ச்சியைத் தெய்வமஞ்சலென்று னென்பது. மற்றுத் தனக்குத் தெய்வந் தன் கணவனாதலான் அத்தெய்வத்தினைத் தலைமகளஞ்சுதல் எற்றுக்கெனின், அவனின் தான் வேறல்லளாக மந்திரவிதியிற் கூட்டினமையின் அவனான் அஞ்சப் படுந் தெய்வந் தனக்கும் அஞ்சப்படுமென்பது. அல்லதூஉந் தலைவற்கு ஏதம் வருமெனவும் அஞ்சுவளென்பது.

> ' சினைவாடச் சிறக்கும் நின் சினந்தணிந்து ஈகெனக்
> கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ''
> (கலி–16)

என்பது, தெய்வத்திறம் நோக்கித் தெருமந்ததாம்; என்னை? *அவற்கிலவெனவும் அன்னவெனவுந் தாம் வேண்டிய குறை முடியாது பிரிந்தார்மாட்டு ஏதஞ்செய்யுங்கொல் என்றஞ்சி உரைத்தவாறு.

> ''அச்சா றுக வுணரிய வருபவன்
> பொய்ச்சூ ளஞ்சிப் புலவேன் ஆகுவல்'' (கலி–75)

என்பதுவும் அது. இது ''ஐயர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ் செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற்கண்''(தொல்-கற்-5) தலைமகள் கருத்தின்கண் நிகழுங் குறிப்பென்பது.

புரையறந் தெளிதலென்பது, தனக்கொத்த இல்லறம் இன்னதென்று தலைமகள் மனத்துப் படுதல். அது,

> ''விரியுளைக் கலிமான் தேரொடும் வந்த
> விருந்தெதிர் கேடலின் மறப்ப லென்றும்'' (கலி–75

---

* இச்சொற்றொடர்ப் பிழைபடயுள்ளது.

எனவரும்; இஃது அவனோடு சொல்லாடாது ஊடியிருப்பேனு யின், விருந்துகொண்டு புகுதரும்; அதனால் ஊடலைமறப்பே னென்றமையிற் புரையறந் தெளிதலாயிற்று.

இல்லது காய்தலென்பது, கனவின்கட்போலாது தலை மகற்கு இல்லாததனை உண்டாக்கிக்கொண்டு காய்தல். அது,

"நற்றூர் அகலத்துக் கோர்சார் மேவிய
நெட்டிருங் கூந்தற் கடவுள ரெல்லார்க்கும்
முட்டுப்பாடு ஆகலும் உண்டு" (கலி-93)

எனவரும்; இது கடவுளரையே கண்டு தங்கினுனாயினும் நெட்டி ருங்கூந்தற் கடவுளரையே கண்டாயென்று இல்லது சொல்லிக் காயுமாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உள்ளதுவர்த்தலென்பது, தலைமகனுற் பெற்ற தலையளி உள்ளதேயாயினும், அதனை உண்மையென்றே தெளியாது அருவருத்துநிற்கும் உள்ள நிகழ்ச்சி; அது, "கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்" என்னும் பாட்டினுள்,

"வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கண் ணீர்ஞெண்டு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது
ஒலித்த பகன்றை யிருஞ்சேற்று அள்ளல்
திதலையின் வரிப்ப வோடி விரைந்துதன்
ஈர்மலி மண்ணளைச் செறியும் ஊர" (அகம்-176)

என்புழித், தலைமகன் வாயில்வேண்டச் சென்றுனைப் பிறர் கூறும் பழிக்கு வந்தாயென்றமையின் இஃது உள்ள துவர்த்த லாயிற்று.

"பட்டுழி யறியாது பாகனைத் தேரோடும்
விட்டவள் வரனுேக்கி விருந்தேற்றுக் கொளநின்றாய்"
(கலி-69)

என்பதுவும் அது.

புணர்ந்துழியுண்மையென்பது, முற்கூறிய இல்லது காய்தலும் உள்ளதுவர்த்தலுமாகிய விகாரமின்றிப் புணர்ச்சிக் காலத்துச் செய்வனசென்ற உள்ளநிகழ்ச்சி; அது,

"குளிரும் பருவத்தே யாயினுந் தென்றல்
வளியெறியின் மெய்யிற் கினிதாம்—ஒளியிழாய்
ஊடி யிருப்பினும் மூரவு நறுமேனி
கூடல் இனிதா மெனக்கு" (ஐந்திணை ஐம்-30)

என்பது; என்னை? புணர்ந்துழியுண்மை கூறினாள் விகாரமின்றி யாதலின்.

பொழுதுமறுப்பாக்கமென்பது, களவின்கட் பகற்குறியும் இரவுக்குறியுமென வரையறுத்தாற்போல்வதோர் வரையறையின்மையின் அப்பொழுதினை மறுத்தலாகிய ஆக்கமென்றவாறு; எனவே, களவுக்காலத்துப் பொழுது வரைந்து பட்ட இடர்ப் பாட்டினீங்கிய மனமகிழ்ச்சி ஆக்கமெனப்படும்; அது,

"அயிரை பரந்த அந்தண் பழனத்து
ஏந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்
ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்குஇவள்
இடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுது காண் பிறையிற் றோன்றி யாம்நுமக்கு
அரியே மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே" (குறுந்-178)

என்பதனுள், தொழுது காண்பிறையில் தோன்றின மென்பது களவுக்காலத்து இடையீடு பெருகிற்றெனக் கூறி அங்ஙனம் வரைந்த பொழுதினை மறுத்தகாலத்து நடுங்கலானீ ரென்றமையின் இஃது அப்பொருட்டாயிற்று.

அருள்மிகவுடைமை யென்பது, களவுக்காலத்துப் போலத் துன்பமிகுதலின்றி அருள்மிகத் தோன்றிய நெஞ்சினளாதல்; அது,

"நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்றும் என்தோள் பிரிபு அறியலரே (நற்றிணை-1)

என வரும்.

அன்புதொக நிற்றலென்பது, களவுக்காலத்து விரிந்த அன்பெல்லாம் இல்லறத்தின்மேற் பெருகிய விருப்பினானே ஒருங்குதொக நிற்றல்;

"எம்போற், புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் பயந்து
நெல்லுடை நெடுநகர் நின்னின் றுறைய
என்ன கடத்தளோ மற்றே" (அகம்-176)

என்புழிப் புதல்வற்பயந்து நின்னின்று உறையுங்கடத்தினம் யாமென்றமையின் இஃது அன்புதொக நிற்றலாயிற்று.

பிரிவாற்றாமை யென்பது, களவிற் பிரிவாற்றுதல் வேண்டுமாறுபோலக் கற்பினுட் பிரிவாற்றுதல் வேண்டப் படாமை: என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன்றாகலி னென்பது.

"இடனின்றி இரந்தோர்க்கொன்று ஈயாமை இளிவெனக்
கடனிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை"
(கலி-2)

என்புழி இனைய கற்பினாளைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி நும்மால் தரப்படும் பொருள் பொருளாகுமோ என்றதன் கருத்தாவது: பிரிவாற்றாமையின் இவள் இறந்துபடுவள், பின்னை அப்பொருள் கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவாறாயிற்று.

மறைந்தவை உரைத்தலென்பது, களவுக்காலத்து நிகழ்ந்த னவற்றைக் கற்புக்காலத்துக்கூறுதல்; அவை "களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமர லுள்ளமோ டளவிய விடத்தும்" (தொல். கற்-5) என்புழித் தோன்றிய மனக்குறிப்பு; அது,

"முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி
யான்நோம் என்னவும் ஒல்லார் தாம்மற்று
இவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே யினியே,
புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுதல் தாமஞ் சினரே" (அகம்-26)

என்பது. முன்னிலைப்புறமொழியாகலான் மறைந்த ஒழுக்கத்துக் கண் நிகழ்ந்த பொருளைக் கற்பினுள் உரைத்தவாறாயிற்று.

புறஞ்சொன் மாணுக்கிளவியென்பது, "தலைமகற்கு வந்த புறஞ்சொல்லின் பொல்லாங்கு குறித்து எழுந்த கிளவி. அவற்கு வரும் பழிகாத்தலுந் தனக்கு அறமாதலின் அதுவுங் கற்பின் கண்ணே நிகழுமென்பது; அது,

"களிறுகவர் கம்பலை போல
அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே" (அகம்-96)

என்றாற் போல்வன.

கிளவியொடு தொகைஇ யென்பது, இதனோடுந் தொகுத்தென்றவாறு. சிறந்த பத்தும் என்பது, விதந்தோதிய பத்தும். செப்பிய பொருள் என்பது, அழிவில் கூட்டமெனச் செப்பிய கற்பின்கண்வரும் மெய்ப்பாடெனப்படும் இவையும் என்பது.

மற்றுப் பதினொன்றனையெண்ணிச் சிறந்த பத்து இவை யென்றது என்னையெனின், அதனை,

"ஒன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே"
(தொல். பொருள்-556)

என்ற மரபியற் சூத்திரம்போல மொழிமாற்றியுரைக்கப்படும். அங்ஙனஞ் சிறந்த பத்தும் புறஞ்சொன் மாணுக் கிளவியொடு தொகைஇ யெனக் கூட்டியுரைக்க. சிறந்த பத்தென்றதனான் இவையன்றிக் கற்பினுள் வரும் மெய்ப்பாடு பிறவுமுளவேற் கொள்க.

(வி-ரை)

தாபதர்-தவவொழுக்கம் உடையோர்; அவ்வக்குலத்திற்கும் குருவாக உள்ளவர். மந்திரவிதியில்-திருமணம் நிகழ்த்தும் பொழுது இருவரையும் கூட்டுவிக்கும் மந்திரங்களின் ஆணையால்.

சினைவாட-மரங்களின் இலைகள் வாடும்படியாக, கனைகதிர்க் கனலி-செறிந்த கதிரையுடைய ஞாயிறு.

அவர்க்கு இல-தலைமகன் மாட்டு எவ்விதக் குற்றமுமில்லை. என்னையெனத் தொடங்கும் சொற்றொடர் பிழைபட உள்ளது. தாம்வேண்டிய குறை முடியாது பிரிந்தார்மாட்டு - தாம் வேண்டிய குறை முடியாமையால் பிரிந்தாரிடத்து.

அச்சு ஆறுக உணரிய-தான் கூறிய சூள் பொய்த்தமைக்கு அஞ்சும் அச்சமே தனக்கு ஊடல் உணர்த்துதற்குரிய வழியாக.

பொய்ச்சூள் அஞ்சி-மீண்டும் அவன் பொய்யான சூளுரைத்தற்கு அஞ்சி.

விரியுளைக் கலிமான் - விரிந்த தலையாட்டத்தையுடைய மனச்செருக்குற்ற குதிரை.

நற்றார் அகலம்—நல்ல மாலையணிந்த மார்பு. ஓர்சார் மேவிய-ஒரு சார்பாகப் பொருந்திய. கூந்தற் கடவுளர்-பரத்தையர்.

வேப்புநனை—வேம்பின் அரும்பு. சேற்று அள்ளல்—சேறுகிய அள்ளல். வரிப்ப-வரிபொருந்த. நண்டு குருகிற்கு அஞ்சித்தன் அளைபுகுதல் போலத் தலைவனும் பிறர் கூறும் பழிக்கு அஞ்சித் தன்மனைக்கு வந்தான் எனக் கருதுதலின் உள்ளது உவர்த்த லாயிற்று.

பட்டுழி அறியாது-பரத்தையரிடத்து அகப்பட்டமையால் அவர் நெஞ்சு வலித்தென்று அறியாது. அவள்வரல் நோக்கி-அப் பரத்தைநின்னை விருந்தாக எதிர் கொள்ள வருதலை நோக்கி.

ஏந்துஎழில்-தாங்குகின்ற அழகு. தூம்புடைத் திரள்கால்-உள்துளை யமைந்த திரண்டகால். தொழுது காண் பிறையின்-தொழுதுகாணும் மூன்றாம் பிறையைப் போல. நோன்றனிர்—பொறுத்தீர்.

புல்உளைக்குடுமி-புல்லிய உளை போன்ற மயிர். என்ன கடத்தலோ-என்ன கடமையை உடையளோ.

இடனின்றி - வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளின்றி. வயங்கிய - விளங்கிய.

முயங்கல் விடாஅல்-முயங்கலை ஒழுக. மயங்கி-தாம்மயங்கி. இவை பாராட்டிய பருவம் களவுக் காலமாம்.

களிறுகவர் கம்பலை போல-யானையைப் பிடித்த காலத்து எழும் பேரொலிபோல.

இளம்பூரணர் மறந்தவை உரைத்தல் புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவியொடு தொகைஇ-மறைத்த ஒழுக்கத்தைக் கூறிய புறஞ்சொல்லாகிய அலர் மாட்சிமைப் படாத கிளவியொடு கூட என உரைகண்டு இந்நூற்பாவில் உள்ள பத்தென்னும்

தொகைக்குப் பொருள் காண்பர். எனவே ஊரார் கூறும் அலர் தன் கற்பு ஒழுக்கத்திற்கு மாட்சிமைப்படாதவாறு செய்வது தலைவியின் மாண்பாகும் என்பது கருத்தாயிற்று. (24)

ஒப்பினது பகுதியில் வரும் மெய்ப்பாடுகள்

273. பிறப்பே குடிமை ஆண்மை யாண்டோடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.

இதுவும் அம்மெய்ப்பாட்டுப் பகுதியே கூறுகின்றது; மேற் களவியலுள்,

"ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப" (தொல்.பொருள்-93) என்றான், அவ்வொப்பினது பகுதி இத்துணைக் குறிப்பு உடைத் தென்பது உணர்த்தினமையின்.

(இ-ள்) ஒத்த பிறப்பும், ஒத்த ஒழுக்கமும், ஒத்த ஆண்மையும், ஒத்த பிராயமும், ஒத்த உருவும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த நிறையும், ஒத்த அருளும், ஒத்த அறிவும், ஒத்த செல்வமு மெனப் பத்து வகைய தலைமகளொப்பினது பகுதி (எ-று).

இவை தலைமகற்கு மெய்ப்பாடெனப்படாவோவெனின் படுமாயினும் அஃது ஒப்பினது வகையென்றதனானே தலை மகட்கே உரிமை கொளப்படும். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்: அதற்குத்தக்க ஒழுக்கங் குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறந்தாரது தன்மையைக் குடிமையென்றாரென்பது; அதனை ஊராண்மை யெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம் அஃது ஆள்வினை யெனப்படும். இது தலைமகட்கு ஒப்பதன்றாலெனின், குடியாண்-மை யென்புழி ஆண்மை யென்பது இருபாற்கும் ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது. யாண்டென்பது ஒத்தவாறென்னையெனின், பன்னீர் யாண்டும் பதினாறியாண்டுமே பெண்மையும் ஆண்மை யும் பிறக்கும் பருவமென்பது ஒத்தினுள் ஒப்பமுடிந்தமையின் அதுவும் ஒப்பெனவே படும். உருவு நிறுத்த காமவாயி லென்பது பெண்மை வடிவும் ஆண்மை வடிவும் பிறழ்ச்சியின்றி அமைந்த வழி அவற்றுமேல் நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன் பென்றவாறு.

இங்ஙனம் ஓதிய வகையான் இவை ஒன்பதாகலிற் பத்தா மாறு என்னையெனின், காமவாயிலெனப்பட்ட இயற்கை யன்பு வடிவுபற்றி யல்லது தோன்றாமையானுங், குணம்பற்றித் தோன்றுவன செயற்கை யன்பாகலானும் உருவினை யன்பிற்கு அடையாகக் கூறினா ராயினும் உருவு சிறப்புடைமையின் அதனை நாம் பகுத்தெண்ணிக் கொண்டாமென்பது. என்னை?

"வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு
ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு" (குறள்-632)

என்புழிக் கற்றறிதலென்பதனை இரண்டாக்கி ஐந்தென்ப வாகலின்.

அஃதேல், உருவென்பது குறிப்பின்றாகலின் மெய்ப்பாடாமாறு என்னையெனின், அவ்வுருப்பற்றி மனத்தின்கட் பிறப்பதோர் தருக்குண்டன்றே அதனான் அது மெய்ப்பாடெனப்படும். நிறை யென்பது மறைபிறரறியாமை (கலி. 133) நெஞ்சினை நிறுத்தல். அருளென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் இடுக்கண் செய்யாத அரு ளுடையராயிருத்தல். அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமை யாததோர் குறிப்பு. உணர்வென்பது அறிவுடைமை: அஃதாவது உலகியலாற் செய்யத்தகுவது அறிதல். திருவென்பது, பொருளுடைமையும் பொருள் கொணர்ந்து துய்த்தலுமின்றி எஞ்ஞான்றுந் திருத் தகவிற்றாகியதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது வினையுள்ளுடைமையெனவும் படும். இவையெல்லாம் இருவர்க்குந் தம்மின் ஒக்கும் பகுதியெனவும் அவை பற்றி மெய்ப்பாடு பிறக்குமெனவுங் கூறியவாறு.

'வகை' யென்றதனான் ஆண்மைவகை பெண்மைவகை யெனவுங், குடிமைவகை யென்பது இருவர்க்கும் இளமைப் பருவத்தே தங்கிய ஒழுக்கமெனவும், பிறப்பினது வகை அந்த ணர்க்கு நான்கும் அரசர்க்கு மூன்றும் வணிகர்க்கு இரண்டும் வேளாளர்க்கு ஒன்றும் பிறப்புவகை யெனப்படுமெனவுங் கூறுக. இனி, 'ஏவன்மரபின் ஏனோர் (தொல்.பொருள்-24) பாங்கினும்' 'அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்'(தொல். பொருள். 23) தம்மின் ஒத்த பிறப்புக்காரணமாக உள்ளத்து வருங் காமக்குறிப்பு முதலாயினவுங் கொள்க. இவ்வெண்ணப்பட்டன ஒத்துவரினன்றி அறிவுடையார்கட் காமக் குறிப்பு நிகழா மையின் இவற்றையும் ஈண்டு மெய்ப்பாடென்று ஓதினானென்பது.

அடியோர்பாங்கினும் வினைவலபாங்கினும் வரும் இக்குறிப்பு முதலாயவற்றை இலேசினுற் கொண்டான்; அவை பிறழ்ந்து வருமாகலி னென்பது.

எ—டு. "அவனுந்தான்,
ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை யுண்டு இயங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்" (கலி-39)

என்பது பிறப்பொப்புமை.

"உள்ளினென் அல்லனோ யானே யுள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன இனியோள்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே" (நற்-3)

என்பது தலைமகன் தனது இல்லறத்தைத் தலைமகள்மேல் வைத்துச் சொல்லினமையிற் குடிமையாயிற்று.

"கேள்கே டூன்றவுங் கிளைஞர் ஆரவுங்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவும்
ஆள்வினைக்கு எதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்து"
(அகம்-93)

என்புழி, இன்னகாரணத்திற் பிரிந்துபோந்து வினைமுடித்தன மாயினும் அவனை "மயங்குகஞ் செல்மோ" என்றமையின் தன் ஆள்வினைக்குத் தக்க பெண்மையான் அவள் ஆற்றி யிருந்தா ளென்பதூஉங் கருதிய கருத்தினுற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தமையின், அஃது ஆண்மையாயிற்று.

"என்றோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்"
(கலி-18)

என்பது யாண்டு.

"முல்லை முகையு முருந்துநிரைத் தன்ன
பல்லும் பணைத்தோளும் பேரமர் உண்கண்ணும்
நல்லேன்யா னென்று நலத்தகை நம்பிய
சொல்லாட்டி நின்னோடு சொல்லாற்ற கிற்பார்யார்"
(கலி-108)

என்பது உருபு.

''நின்மக ளுண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
சென்றோன் மன்றஅக் குன்றுகிழ வோனே
பகல்மா யந்திப் படுசுடர் அமையத்து
அவன்மறை தேஎம் நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்'' (அகம்-48)

என்பது உருவுநிறுத்த காமவாயில்.

''கண்ணியன் வில்லன் வரும்மன்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற
நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்
பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந்து'' (கலி-37)

என்புழி முன்னத்திற் காட்டுதலல்லது தானுரையானென்பது தலைமகனிறையுடைமை கூறியவாறு.

''அவன்வயிற்
சேயேன் மன் யானுந் துயருழப்பேன்'' (கலி-37)

எனத்தன்னிறையுடைமை காரணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்த வாறு.

''பெண்ணன்று உரைத்தல் நமக்காயின்'' (கலி-37)

என்பதும் அது. இது, தோழி கூற்றன்றோவெனின், அதுவுந் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினு மென்பது.

''தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்'' (அகம்-4)

என்பது அருள்பற்றிப் பிறந்த காமக்குறிப்பு.

''அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியின் இழிதரும்''(அகம்-22)
என்னும் பாட்டினுள்,

''தன்னிசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப''

என்பது இருவருணர்வும் ஒத்தவாறு; தலைமகள் குறிப்பு உணர்ந்து வந்தனனென்றமையின். இது 'செல்வம் புலன்' (தொல், பொருள்-259) என்புழிப் புலனெனப்படாது காமத் திற்கே உரித்தாகிய உணர்வாகி வேறு கூறப்பட்டது.

"நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன் நெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன் இளமுலைமேல்
தொய்யில் எழுதவும் வல்லன்தன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினு னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்" (கலி-143)

என்பது திருவினாற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தவாறு. என்னை? இனையன வல்லனாதல் செல்வக்குடிப்பிறந்தவரை அறிவிக்குமாகலின் அது காமக்குறிப்பினை நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்.

"உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னின்
இழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு" (கலி-94)

என்பதும் பிறப்புவகையின்பாற்படும். பிறவும் இவ்வாறே கொள்க.

(வி-ரை)

குடிமைக்கும் பிறப்பிற்கும் உரிய வேற்றுமை அறிந்து இன்புறத் தக்கதாகும். ஒழுக்கமுடைமை குடிமை என்பர் திருவள்ளுவரும். தன் குடியை ஆளும் தன்மை பெண்பாலார்க்கும் வேண்டுதலின் ஆண்மை இருபாற்கும் ஒத்ததாயிற்று. உரு-வடிவழகு. நிறுத்தகாமவாயில்-நிலைநிறுத்தப்பட்ட இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய அன்பு. வன்கண் குடிகாத்தல் எனத் தொடங்கும் குறட்பாவில் உள்ள ஐந்தென்னும் தொகைக்குக் குடிகாத்தல் என்பதைப் பிரித்தேனும், கற்றறிதலைப் பிரித்தேனும் அமைத்துக் கொள்ளும் கருத்து உண்டு. அவற்றுள் பேராசிரியருக்குக் கற்றறிதலைப் பிரித்து ஐந்தென்னும் தொகை கொள்ளுதல் கருத்தாகின்றது. திருவள்ளுவனாரும் கல்வி அறிவுடைமை என ஈரதிகாரங்களில் அவற்றைப் பிரித்து விளக்குகின்றாராதலின் பேராசிரியர் கருத்து மிகப் பொருத்தமுடையதாம். பரிமேலழகர் இதற்கு மாறாக உரைத்திருப்பது சிறிதும் பொருத்த மின்றாம். வினையுளுடைமை-பொருளின்றி வறிதாய தீவினைக் காலத்தும் பொருளுடையார் போலிருத்தல்.

அந்தணர்க்குரிய பிறப்பு வகை, நான்கு வருணத்துப்பெண்பாலாரையும் மணத்தலால் அவர்க்கு உளவாகும் மக்கட்பேறும். ஆதலின் இவர் பிறப்பு வகை நான்காயிற்று.

இவ்வாறே ஏனைய வருணத்தவரும் தத்தம் வருணத்துப்பெண் பாலாருடன் தம்மின் இழிந்தவரெனக் கருதும் பெண்பாலாரை மணத்தலின் அவர்க்கு உளவாகும் மக்கட்பேறு பற்றி மூன்றாகவும், இரண்டாகவும் ஒன்றாகவும் கருதப்படுவதாயிற்று. இவ்வொழுக்கம் தமிழினத்திற்கு உடன் பாடன்றாதலின் இப் பிறப்பு வகைகள் கொள்ளத் தக்கன வல்ல.

ஏனல் இதணம்-தினைப்புனம். அகில்புகை உண்டியங்கும்-அகில்புகையால் உண்ணப்பட்டு ஒளி மயங்கி. அகில் புகையால் உண்ணப்பட்ட மதியம் தேனிறால் எனத் தோன்றும்.

மனைமாண் சுடரொடு-மனையினிடத்து மாட்சிமைப்பட ஏற்றும் விளக்கொடு. படர் பொழுது-வருந்தும் பொழுது; மாலை.

ஊன்றவும்-பாது காக்கவும். கேளல் கேளிர்-சுற்றத்தார் அல்லாத சுற்றம் - நண்பர்கள். கெழீஇயினர் ஒழுகவும்-அன்பு செய்து ஒழுகவும். ஆள் வினைக்கு எதிரிய உள்ளம்-முயற்சிக்கு எதிர்ப்பட்ட ஒழுக்கம்.

என்தோள்-தலைவியின் தோள். தலைவியின் தோளைத் தோழி என்தோள் என்றாள். தொய்யில் எழுதப்பட்ட தோள், மைந்துடை மார்பு என்பன பருவம் குறித்தன.

முருந்து-பீலியின் முருந்து. நல்லேன் யான் என்று நலத் தகை நம்பிய சொல்லாட்டி-நல்லேன் என்று நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர்விரும்புதலின்றி, நீ தானே விரும்பியிருக் கின்ற சொல்லையுடையவளே!. நம்பிய-விரும்பிய; நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே என்பது தொல்காப்பியம்.

பகல் மாய் அன்றி-பகல் நீங்கும் அந்திப்பொழுது. முன்னத்தில் காட்டுதலல்லது – (தானுற்ற நோயைக்) குறிப் பால் யானுணரக் காட்டுவளல்லது. பாயல் பெறேன்-துயில் பெறேன். சேயேன்-உறவில்லாதேன். தலைவனிடத்து உறவில் லாத தானும் துயருழந்தேன் என்றமையின் தன் நிறை வுடைமை கூறியவாறாயிற்று. தோழி கூற்றாயினும் தலைமகள் குறிப்பையே கொண்டு கூறுதலின் தலைவியின் கருத்தாயிற்று. இது மேலதற்கும் ஒக்கும்.

பேதுறல்-வருந்துதற்கு.

பெய்கரும்பு-காமன் சிலையாகிய எழுது கரும்பு, சிலை வல்லான் காமன். நல்ல பல வல்லன்-வேட்கை நிகழ்த்திக் கூடுங் காலத்து ஆண்டு நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்.

உழுந்தினும் துவ்வா-உழுத்தம் பனியாரத்தைக் காட்டிலும் சிறிதாயிருக்கின்ற. (25)

காமக்குறிப் பாகாத மெய்ப்பாடுகள்

274. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொற் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டொப்புமை
என்றிவை யின்மை யென்மனார் புலவர்.

இது, காமக்குறிப்பாகாதன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிம்பிரி—பொறாமை தோன்றுங் குறிப்பும்; அவை இந்நாட் சிறிதுபொறாத்தாயென்றாற் போல்வன; கொடுமை—கேடுசூழ நினையுந் தீவினையுள்ளமும்; வியப்பு—தலைமகள்பால் தெய்வத்தன்மை கண்டான்போல் வியந்தொழுகுதலும்; இனிக் குணத்தின்மேற்கொண்டு தன்னை வியத்தலெனினும் அமையும். புறமொழி—புறங் கூற்றும்; வன்சொல்—கண்ணோட்டமின்றிச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; பொச்சாப்பு—கடைப்பிடியின்றி ஞெகிழ்ந்திருத்தலும்; மடிமை—சோம்புள்ளமும்; குடிமை—இவள் இழிந்தபிறப்பினளெனத் தன்னை நன்கு மதித்தொழுகுதலும்; இன்புறல்—ஒருவரொருவரில் தாமே இன்புறுகின்றாராக நினைத்தலும்; ஏழைமை—நுழைந்தவுணர்வினரன்றி வரும் வெண்மையும்; மறப்பு—மறவியும்; ஒப்புமை—இன்னாளையொக்கும் இவளென்று அன்புசெய்தலும்; என்று இவை இன்மை என்மனார் புலவர்—இவையெல்லாம் இன்றிவருந் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று)

எனவே, அவைதம்மை வரையறுத்துக்கூறாது அவற்றுக்கு ஆகாதன வரையறுத்துக் கூறினானென்பது. தலைமகட்குரிய

மெய்ப்பாடாயின வரையறுத்துக் கூறினமையின் அவற்றுக்கு ஆகாதன கூறல்வேண்டுவதன்றென்பது.

ஆகாதவற்றுக்கு உதாரணங் காட்டலாவதில்லை.

(வி- ரை)

கடைப் பிடியின்றி-உறுதியின்றி. தலைமக்கட்கு ஆகாத குணம் இவை என்பர் இளம்பூரணர். நச்சினார்க்கினியர் தலைமகனுக்கு ஆகாத குணம் இவை யென்பர். எனினும் இன்புறல் என்பதற்குக் கூறியிருக்கும் விளக்கம் இருவருக்குமாக உள்ளது. எனவே தலைமக்கட்கு ஆகாத குணம் இவையென்றலே பொருத்தமாம்.

கொடுமை என்பது—அறனிழியப் பிறரைச் சூழும் சூழ்ச்சி குடிமையின்புறல் என்பது—தன்குலத்தினானுந் தன்குடிப் பிறப்பினானுந் தம்மை மதித்து இன்புறல்.

மறப்பு என்பது—யாதொன்றாயினுங் கற்றதனையுங் கேட்டதனையும் பயின்றதனையும் மறத்தல். ஒடு எண்ணின் கண் வந்தது.

ஒப்புமை என்பது—ஆண்பாலாயினும் பெண்பாலாயினும் தான் காதலிக்கப்பட்டாரைப் போல்வாரைக் கண்டவழி அவரைப் போல்வர் என ஆண்டு நிகழும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அது உலகின் கண் கீழ்மக்கள் மாட்டும் கண்ணிலோர் மாட்டும் நிகழ்தலின் அது தலைமக்கட்காதென விலக்கப்பட்டது. என விளக்கங்காண்பர் இளம்பூரணர். (26)

மெய்ப்பாடுகளை அறியும் திறம்

275. கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங்
குரைத்தே.

இது, மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டிற்கெல்லாம் புறனடை

"எள்ள விளமை பேதைமை மடனென்
றுள்ளப் பட்ட நகைநான்கு" (தொல்.பொருள்-252)

என்புழி, நகைக்கேதுவாகிய பொருள் கூறியதல்லது அப்பொருள் பற்றிப் பிறந்த நகையுணர்வு புலப்படுமாறு இன்னவாறென்றிலன், இனி 'உடைமையின்புறல்'' (தொல். பொருள்-260) என்றற்றொடக்கத்தளவினும் அவ்வாறு எண்ணியதல்லது அவை உணருமாற்றுக்குக் கருவி கூறியதிலன். அங்ஙனமே பிறவுங் கூறியதிலனாகலான் அதனை ஒருவாற்றாற் கூறுகின்றான்.

(இ-ள்) கண்ணானுஞ் செவியானும் யாப்புற அறியும் அறிவுடையார்க்கல்லது மெய்ப்பாட்டுப்பொருள் கோடல் ஆராய்தற்கு அருமையுடைத்து (எ-று).

மற்று மனத்துநிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணானுஞ் செவியாலும் உணர்தலென்பது என்னையெனின், மெய்ப்பாடு பிறந்த வழி உள்ளம்பற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலுமுடைமையின் அவை கண்ணானுஞ் செவியானுமுணர்ந்து கோடல் அவ்வத் துறைபோயினரது ஆற்றலென்பது கருத்து.

''இரண்டறி கள்விநங் காத லோளே
முரண்கொடுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நாற வந்து
நள்ளென் கங்குல் நம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
அமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே'' (குறுந் 312)

என்பதனுள் அமராமுகத்தளாகுதலுந் தமரோரன்னளாகுதலுந் தலைமகற்குப் புலனாகலின் அவை கண்ணுணர்வெனப்படும்.

''ஒழிகோ யானென வழிதகக் கூறி'' (அகம்-110) என்புழித் தலைமகன்மனத்து நிகழ்ந்த அழிவெல்லாம் ஒழிகோ யானென்ற உரையானே உணர்ந்தமையின் அது செவியுணர்வெனப்படும். இங்ஙனம் உணர்தலும் உணர்வுடையார்க்கன்றிப் பெரிதும் அரிதென்பான் 'எண்ணருங்குரைத்' தென்றானென்பது.

(வி-ரை)

இரண்டறிகள்வி-நம்மோடு ஒத்தலும் தன் தமரொடும் ஒத்தலும் ஆகிய இருவேறு ஒழுகலாற்றை அறிந்த கள்ளத் தன்மையுடையவன். துப்பு - வலிமை. (27)

மெய்ப்பாட்டியற்குப் பேராசியருரை முற்றிற்று.

—o—

உவம இயல்

பொருளமைப்பு

ஒரு பொருளை அறியாத ஒருவனுக்கு அதனை அறிவிக்கும் பொழுது அதனோடு ஒத்த வேறொரு பொருளைக் காட்டி இது போலும் அது எனக் கூறின் அப் பொருளின் தன்மை விளங்கி விடும். அவ்வாறு விளக்குதற்குக் காட்டப்பட்ட பொருளே உவமையாகும். எனவே உவமை என்பது பொருளை விளக்குதற்குரிய கருவி எனலாம். அவ்வாறன்றி ஒரு பொருளைப் புனைந்துரைத்தற்காகவும் உவமை வருதல் உண்டு. அதற்குக் காரணம் அப்பொருளின் அழகினை மேம்படுத்துவதற்கு ஆம். இவ்வாறன்றி உவமையை அணி எனக் கூறல் அமையாது என்பர் பேராசிரியர். ஆனால் பிற்காலத்தார் உவமையை அணி என்றும், அதனின்றும் விரிந்தனவே பிற அணிகள் என்றும் கூறுவர்.

''உவமையென்னும் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய அரங்கினுள் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவர் இதயம்
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்கும்மே.''

என்பதை எடுத்துக் காட்டுவர் அவர்.

அணியிலக்கணம் ஒன்றே இல்லையென்றும், அப்பெயரே பொருத்தமற்றது என்றும் பேராசிரியர் கூறுவர். அவர் கூறுவதாவது: 1. சாத்தனையும் சாத்தனால் அணியப்பட்ட முடியையும் வேறு காண்கின்றோம். அதுபோல உவமை முதலாயின அணி என்பவாயின் அவ்வணிகளையும் அவ்வணி பெறும் செய்யுட்களையும் வேறு பிரித்துக்காட்டல் வேண்டும். அவ்வாறு காணுதற்கின்மையின் அணி என்ற பெயரே பொருத்த மற்றதாகும்.

2. அணி இலக்கணத்தில் பிறழ்ந்துழியும் வல்லார் செயின் அணி என்பர். அணி இலக்கணத்தில் பிறழா வழியும் அல்லார் செய்யின் அணி அன்றென்பர்.

3. பொருளதிகாரத்தின் பொருட் பகுதி எல்லாம் அணியேயாம். அங்ஙனமாகவும் இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து அணி எனக் கூறாது தாம் கூறும் சிலவற்றையே அணி என்றல் குன்றக் கூறலாம்.

4. இரண்டு பொருள்களை எண்ணி அவற்றை வினைப் படுக்குங்கால் ஒருங்கு என்பதோர் சொற்பெய்தலையும் அணி என்பர். அவ்வாறாயின் ஒரு பொருள் மேல் அடுக்கி வந்த மூன்று தாழிசைகள் முடியும் வழியும் 'எனவாங்கு' என்னும் சொல் வரக்காண்கின்றோம். அவ்வகையில் இதனையும் அணி எனல் வேண்டும். அவ்வாறின்மையின் அது பொருந்துவதன்றாம்.

இவ்வியலின்கண் ஆசிரியர் ஏனை உவமமே கூறத் தொடங்கி அவற்றை விரித்துரைத்து இடையில் இயைபு பட்டமையின் உள்ளுறை உவமத்தை விளக்கிப் பின்னும் தாம் எடுத்துக் கொண்ட ஏனை உவமத்தின் இலக்கணத்தையே கூறி முடிப்பர். எனினும் இக்கட்டுரையின்கண் ஏனை உவமத்தின் இலக்கணத்தை முற்பட ஒருங்கு தொகுத்தும், உள்ளுறை உவமத்தின் இலக்கணத்தைப் பிற்படத் தொகுத்தும் விளக்கப் பட்டுள்ளது. உள்ளுறை உவமம் பெரிதும் அகப்பொருள் பற்றியே வருதலின் அதனை அகத்திணையியலிலுள்ளும் ஆசிரியர் கூறினர். எனினும் இவ்வியல் உவமையியல் ஆதலின் அதன் இலக்கணத்தை ஈண்டு விரித்துரைத்துள்ளார்.

ஏனையுவமம் :

உவமை வினை, பயன், மெய், உரு என நான்கும் பற்றி வரும். வினை உவமம்: இது தொழில் பற்றி உவமிக்கப்படுவது (எ-டு) புலியன்ன மறவன்; பயன் உவமம்: இது பயன் பற்றி உவமிக்கப்படுவது (எ-டு) மாரியன்ன வண்கை தேர் வேளாயைக் காணிய சென்மே; மெய்யுவமம்: இது வடிவு பற்றி உவமிக்கப் படுவது (எ-டு) துடியிடை; உருஉவமம்: இது நிறம்பற்றி உவமிக்கப் படுவது (எ-டு) பொன் மேனி.

ஒரு பொருளொடு ஒரு பொருள் உவமிக்குங்கால் மேற் கூறிய நான்கினுள் ஒன்றேயன்றி இரண்டு மூன்றுமாக விரவி வருதலும் உளவாம், பெர்ருளிலும் (உவமேயத்தினும்) உவமை உயர்ந்து வருதல் வேண்டும். மேற்கூறியவாறு உவமிக்குங்கால்

அவை ஐவகைப் பொருளை அடியாகக் கொண்டு பிறக்கும். அவை சிறப்பு, நலன், காதல், வலி, கீழ்ப்பட்ட பொருள் என்பனவாம்.

1. சிறப்பு—உலகத்துள் இயல்பு வகையானன்றி விகாரத்தால் வரும் சிறப்பு. (எ-டு) "முரசு முழங்கு தானை மூவரும் கூடி அரசவை இருந்த தோற்றம் போலப் பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅல்"

2. நலன்: அழகு (எ-டு) 'ஓவத்தன்ன இடனுடை வரைப்பின்'

3. காதல்: அந்நலனும் வலியும் இவ்வலியும் உண்டாக்சி உரைப்பது (எ-டு) 'பாவையன்ன பலராய் மாண்கவின்'.

4. வலி: தன் தன்மையால் உள்ளதோர் வலி (எ-டு) "அரிமா வன்ன வணங்குடைத்துப்பின்.

5. கிழக்கிடு பொருள்: தாழ்வாகக் கருதப்படும் பொருள். எ-டு) அரவு நுங்கு மதியின் நுதல் கரப்ப"

முதற்பொருளும் சினைப் பொருளும் பற்றி உவமை வருங்கால் முதலொடு முதலும் சினையொடு சினையும் முதலொடு சினையும் சினையொடு முதலுமாக வேண்டியவாறு உவமம் செய்யலாம். ஆயினும் அவை மரபு பிறழாது செய்யப் பட்டனவாதல் வேண்டும்.

உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கும் இடையே உள்ள பொதுத் தன்மை சுட்டிக் கூறப்படின் அது சுட்டிக் கூறிய உவமையாம். அப்பொதுத் தன்மை சுட்டிக் கூறப்படா தாயின் சுட்டிக் கூறா உவமையாம். பவளம் போல் செந்துவர் வாய்; பவள வாய் என்பன அவற்றுக்குரிய எடுத்துக் காட்டாம்.

ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளுக்கு உவமை கூறுங்கால் அவற்றிடையே உள்ள ஒப்புமை ஒத்ததே என உலகத்தார் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அத்தகைய உவமை களே சிறந்தனவாம். மிகவும் உயர்த்தியும் மிகவும் தாழ்த்தியும் உவமிக்கப்படும் உவமைகளும் உள. அவை கேட்டார்க்கு இக்காரணத்தால் தான் இவ்வாறு உவமிக்கப்பட்டுள்ளன எனத் தெரியுமாற்றான் அமைதல் வேண்டும். மேற்கூறியவாறு வினை

பயன், மெய், உரு எனும் நான்கும் பற்றி உவமிக்கும் பொழுது அவ்வவற்றிற்குரிய உருபுகள் பின் வருமாறு அமைதல் வேண்டும். வினை உவமம் பற்றி வரும் உருபுகள்; அன்ன, ஆங்க, மான, இறப்ப, என்ன, உறழ, தகைய, நோக்கு.

பயன் பற்றி வரும் உருபுகள்: எள்ள, இழைய, புல்ல, பொருவ கள்ள, மதிப்ப, வெல்ல, வீழ, மெய்பற்றி வரும் உருபுகள்:

கடுப்ப, ஏய்ப்ப, மருள, புரைய, ஒட்ட, ஒடுங்க, ஓட, நிகர்ப்ப, .

நிறம் பற்றி வரும் உருபுகள் :

போல, மருப்ப ஒப்ப, காய்த்த, நேர வியப்ப நளிய, நடந்த.

வினை பற்றி வரும் உருபுகலில் அன்ன என்பது ஏனைய பயன் மெய் நிறம் பற்றியும் வரும். இவ்வாறு இவ்வுருபுகள் அவ்வப் பொருள் பற்றியே வருவதற்குக் காரணம் தொல்லாசிரியர்கள் இவற்றை இவ்வகையில் ஏற்று வழங்கி வந்தமையே ஆகும். எனினும், இம்மரபு பிற்காலத்துப்போற்றி வளர்க்கப் பெறவில்லை. இவ்வுருபுகளுள் நலிய, நந்த என்பன பேராசிரியர் காலத்திலேயே வழக்கு வீழ்ந்தன. இக்காலத்தே மேலும் பல வழக்கு வீழ்ந்தனவாய் உள்ளன. வினை, பயன், மெய், உரு, எனும் நான்கும் பற்றி உவமிக்குங்கால் மேற்கூறிய உருபுகள் இடையே விரிந்து வருதலும் உண்டு, மறைந்து வருதலும் உண்டு, முன்னையதை உவமை விரி என்றும், பின்னையதை உவமைத் தொகை என்றும் கூறுவர். பெருமையும் சிறுமையும் காரணமாக உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் உவமிக்கப் படும் உவமங்கள் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் தோன்ற வருதலும் உண்டு. ஒரு பொருளுக்குக் காட்டும் உவமையைக் கொண்டே அப்பொருளின் (உவமேயத்தின்) திறன் அனைத்தையும் அறிஞர்கள் உணர்த்திவிடுவர். நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கார் அவர் கருதியவாறே உணரவும் செய்வர். அவ்வாறு அவர்கள் உணர்தற்குக் கருவியாக வழக்கியல் மரபு அமையும். உவமை அடைமொழியுடன்வரின் பொருளும் அடை மொழியோடு வருதல் வேண்டும். ஒரோவழி மாறி வருதலும் உண்டு.

ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளை ஒத்தது எனக் கூறாது ஒவ்வாது எனக் கூறினும் அதுவும் உவமையாம். உவமையைப் புனைந்து கூறாது பட்டாங்குக் கூறுதலும் உண்டு. உவமையையும் பொருளையும் வேறு நிறுத்தி இது போலும் இது என்னாது இவ்விரண்டையும் ஐயுறச் சொல்லுதலும், உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளினை உவமையாக்கியும் உரைப்பதும் உண்டு. அவ்வாறு பொருளினை உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கினும் அப்பொருளும் உவமம் போல் உயர்ந்திருத்தல் வேண்டும். ஒரு பொருளுக்கு ஒரு பொருளை உவமையாக்குவதன்றி அதனைப் பிறிதொன்றனுக்கு உவமையாக்கியும் மீண்டும் அதனை வேறொன்றனுக்கு உவமையாக்கியும் வரும் அடுக்கிய உவமம் சிறப்புடையதாகா. உவமையையும் பொருளையும் நிரல்பட நிறுத்தி உவமிப்பதும் உண்டு. மேற்கூறியவாறன்றி வேறு பட வரும் உவமங்கள் பலவும் உள. அவற்றையும் ஏற்குமிடன் அறிந்து ஏற்றுக் கொள்க.

உள்ளுறை உவமம்:

உவமை என்றும் உவமிக்கப்படும் பொருள் என்றும் பிரித்துக் கூறாது உவமையையிலேயே உவமிக்கப்படும் பொருளும், அமைத்துக்கூறுவது உள்ளுறை உவமம் ஆகும். இவ்வாறு கூறுதற்கும் கேட்டற்கும் நுண்ணுணர்வு இன்றியமையாததாகும். உள்ளுறை உவமம் ஐந்து வகைப்படும். அவை: வினை, பயன், மெய், நிறம், பிறப்பு என்பனவாம்.

உள்ளுறை யுவமம் கூறுதற்குரியாரும் அவர் கூறும் மரபும்:

தலைவி: தலைவி உள்ளுறை உவமம் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்யின் அவள் அறியும் கருப்பொருள் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்களை மட்டுமேயாதல் வேண்டும். காரணம் அவள் அறியும் பயிற்சியுடைமை பற்றியாம். அவ்வாறு கூறுங்காலும் மருதம் நெய்தல் ஆகிய ஈரிடம் பற்றியே உள்ளுறை உவமம் கூறப்பெறும்.

தோழி: இவள் தான் வதியும் நிலத்து உள்ளன வெல்லாம் அறியும் பயிற்சியுடையவள். ஆதலின் அவளிருக்கும் நிலத்தின்கண் உள்ள பொருள்கள் அனைத்தின் கண்ணும் வைத்து உள்ளுறை உவமம் கூறப்படும். அன்றியும் தோழியும் செவிலியும் காலத்

திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றனும் உள்ளுறை உவமம் கூறுதற்குரியர்.

தலைவன்: தலைவன் உள்ளுறை உவமம் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்யின் அவனது அறிவுடைமை தோன்றச் செய்யப்பெறும். அவன் தானிருக்கும் நிலம்மட்டுமன்றி அதனை அடுத்திருக்கும் நிலங்களைப் பற்றியும் நன்கு அறியும் அறிவுடையனுதலின் அவ்வனைத்து நிலங்களிலுமுள்ள கருப்பொருள் பற்றியும் உள்ளுறை உவமம் கூறப்பெறும். பாங்கன், பாணன் முதலாயினுர்க்கும் இவ்வாறே உள்ளுறை உவமம் கூறப்பெறும். இவ்வுள்ளுறை உவமத்தின்கண் இன்பமும் துன்பமும் பயப்பக் கூறல் மரபாம்.

உள்ளுறை உவமம் கூறப் பெறுதார்:

நற்றாயும், ஆயத்தாரும், தந்தையும் தன்னையரும் உள்ளுறை உவமம் கூறப் பெறுர்.

—o—

ஏழாவது

உவமவியல்

உவமையின் பொதுவிலக்கணம்

276. வினைபயன் மெய்யுரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த வுவமத் தோற்றம்.

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், உவமவியல் என்னும் பெயர்த்து. உவமம் என்பது ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளினை ஒப்புமை கூறுதல். இதனானே இவ்வோத்து நுதலியதூஉம் உவமப்பொருளே கூறுதலாயிற்று. மற்று அகம்புறம் என்பனவற்றுள், இஃது என்ன பொருள் எனப் படுமோவெனின், அவ்விரண்டுமெனப்படும்: மெய்ப்பாடுபோல என்பது. என்னை?

"உவமப் பொருளின் உற்றது உணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான"
(தொல். பொருள்-295)

என மேல்வருகின்றதாகலின்.

மற்று இவ்விருதிணைப் பொருளும் உவமம்பற்றி வழக்கினுள் அறியப்படுதலானும், உவமம்பற்றியும் பொருள் கூறுகின்று னென்பது. மேல் அகத்திணையியலுள் (49) உவமத்தினை இரண் டாக்கி ஓதினன்; உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமமென. அவ்விரண் டினையும் ஈண்டு விரித்துக் கூறுகின்றவாறு. அவற்றுள், ஈண்டு ஏனையுவமத்தினை முற்கூறினன், அஃது அகத்திணைக்கே சிறந்த தின்றாயினும் [1]யாப்புடைமை நோக்கி; உலகவழக்கினுஞ் செய்யுள் வழக்கினும் வருமாகலானுமென்பது.

அஃதேல் உள்ளுரையுவமஞ் செய்யுட்கே உரிமையின் அதனைச் செய்யுளியலுட் கூறுகவெனின், உவமப்பகுதியாதல் ஒப்புமை நோக்கி ஓரினப்பொருளாக்கி ஈண்டுக் கூறினு னுயினும் வருகின்ற செய்யுளியற்கும் இயையுமாறறான் அதனை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், அது செய்யுட்குரித்தென்னுங் கருத்தா

---

1. பரப்புடைமை என்பதும் பாடம்.

னென்பது. எனவே, எழுத்திலுஞ் சொல்லினும் போலச் செய்யுட்குரியன செய்யுட்கென்றே ஓதலும் ஒருவகையாற் பெற்றும்.

மற்றுப் 'பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்' (53) அல்லாத வழக்கு ஆராயப் பயந்ததென்னையெனின், அப் புலனெறி வழக்கிற்கு உறுப்பாகிய வழக்கினை ஆராய்தலும் அதற்கு உபகாரமுடைத்து ஆதலானென்றவாறு.

மற்றிது மேல் எவ்வோத்தினெடு இயைபுடைத்தோவெனின் மேற்பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவமத்தானும் பொருள் புலப் பாடே கூறுகின்றுகலின். எங்ஙனமோவெனின், 'ஆபோலும் ஆமா' என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் சென்றவழி அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமை யேபற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலா னென்பது.

இவ்வோத்தின் தலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உவமத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறி அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ-ள்.) தொழிலும், பயனும், வடிவும், வண்ணமும் என்னும் நான்கெனப்படுங் கூறுபட வரும் உவமத்தோற்றம் (எ-று).

'உவமம்' என்பதனை வினைமுதலாகிய நான்கினெடுங் கூட்டி வினையுவமம், பயனுவமம், மெய்யுவமம், உருவுவமமெனப் பெயர் கூறப்படும்.

வினையாற் பயப்பது பயனுதலின் பயத்திற்கு முன்வினை கூறப்பட்டது; அதுபோலப் பிழம்பினுல் தோன்றும் நிறத்தினை அதற்குப்பின் வைத்தான்; பயனும் பொருளாக நோக்கி மெய் யினையும் அதனுடன் வைத்தானென்பது. மற்று மெய்யெனப் படுவது பொருளாதலின், அதன் புடைபெயர்ச்சியாகிய வினை பிற்கூறுக வெனின், வினையுவமந் தன்னுருபு தொக்கு நில்லாது விரிந்தே நிற்றற் சிறப்புடையனவும் உளவாக நோக்கி அது முற் கூறினுனென்பது. அது 'புலிமறவன்' எனத் தொகாது 'புலி யன்ன மறவன்' என விரிந்தே நிற்றலும், 'புலிப்பாய்த்துள்'

எனத் தொக்கு வருதலும் உடைத்தென்பது. தொகை நான் கென எண்ணிக் கொடுத்தான்.

வரலாறு: 'புலியன்ன மறவ' னென்பது 'வினையுவமம்'; அது பாயுமாறே பாய்வனென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்தமையின் அற்றன்றித் தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனை வண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"மாரி யன்ன வண்கைத்
தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே" (புறம்-133)

என்பது 'பயனுவமம்': என்னை? மாரியான் விளைக்கப்படும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்குமென்றவாறு.

'துடியிடை' யென்பது மெய்யுவமம்': அல்குலும் ஆகமும் அகன்றுகாட்ட அஃகித்தோன்றும் மருங்குலால் துடி அதனோடு ஒத்தது.

'பொன்மேனி' யென்பது 'உருவுவமம்;' பொன்னின்கண்ணும் மேனியின் கண்ணுங் கிடந்த நிறமே ஒத்தன, பிற ஒத்தில வென்பது. இந்நான்கு பற்றி உவமந் தோன்றுமென்பது கருத்து. 'உவமத்தோற்றம்' என்பது மூன்றாவதன் தொகை; உவமத்தாற் பொருள் தோன்றுந் தோற்றமென்றவாறு.

மற்று 'அடைசினைமுதல்' (தொல்-சொல்-கிளவி-26) என்றாற்போல அடையெனவே இந்நாற்பகுதியும் அடங்கக் கூறிப் பண்புத்தொகை யென்புழி வண்ணம் வடிவு முதலாயின அடங்கியவாறுபோலப் பண்பென்று அடக்குதல் செய்யாது ஈண்டு நான்கெனப் பகுத்தது என்னையெனின், இது பொரு ளாராய்ச்சியாகலாற் கட்புலனும் பண்பும் உற்றுணரும் பண்பும் வேறாக நோக்கி வடிவினையும் உருவினையும் வேறுபடுத்தான்; என்னை? வடிவுபற்றிய பண்பினை இரவின்கண் உற்றுணரப் படும்; வண்ணமாயின் அவ்வாறு உற்றுணரப்படாதென்பது. அல்லாக்காற் பகற்குறிக்கட் கூறப்படும் வண்ணம் முதலாயின வும் இரவுக்குறிக்கண் எய்துவான் செல்லும் வடிவும் பண்பும் ஒன்றாகக் கூறினானென்பது. அல்லதூஉம், உணர்த்துகின்ற தினைப்பொருளினை எளிதிற் புலப்படுத்தலுபகாரம் நோக்கியும் அவ்வாறு பகுத்தானென்பது.

"களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கின்
ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல" (அகம்-22)

என்புழிப் பார்வலொதுக்கமாகிய வினை பண்பெனப்படாது; என்னை? பண்பென்பது குறிப்பின்றி நிகழுங் குணமாகலி னென்பது. அடையெனினும் அதுவேயெனக் கூறி மறுக்க. எனவே, பார்வ லொதுக்கமெனப்பட்ட வினைப்பகுதியாற் பிழை யாமற் கோடற்குப் பார்வலொதுங்கி நின்றானென்பதும், பிறர்க் கஞ்சிப் பார்வலொதுங்குகின்றானல்ல னென்பதுஞ் சொல்லி யவன் தலைமைக்கேற்ற உவமையாதலின்' அது பொருட் டோற்றமாயிற்று.

"மாரி யன்ன வண்கை' (புறம்- 1‿3)

என்பதூஉம் பண்பாயின், அதன் நிறத்து மேற்கொண்டு வண்மையுங் கரிதெனல் வேண்டுமாகலின் அது பண்பென அடங்காது.

"அணைத்தோள்" (கலி- 87) என்பதும் அது.

"உருவுகிளர் ஏரோவினைப் பொலிந்த பாவை
யியல்கற் றன்ன வொதுக்கினள்" (அகம்-142)

என்றக்கால், வடிவுபற்றி உவமங்கொள்ளவே, உயிரில்லாதாள் போல, அச்சமின்றி, இரவிடை வந்தாளென்னும் பொருள் தோன்றும். வடிவு பண்பெனப்படாது; [1]பண்பு இழிபாகலின்.

"மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே" (குறுந்-98)

காட்டி,

"இன்னள் ஆயினள் நன்னுதல்" (குறுந்-98)

என்றவழிக், குறித்த பருவங் கழிந்ததென்னும் பொருண்மை விளங்கிற்று. இது உருவுமம்.

இவ்வாறு பொருளுணர்த்துதற் பகுதி நோக்கி உவமப் பகுதியென்றான் என்பது. என்றாற்கு, இந்நான்கு பகுதியே யன்றி அளவுஞ் சுவையுந் தண்மையும் வெம்மையும் நன்மையுந் தீமையுஞ் சிறுமையும் பெருமையும்முதலாயின பற்றியும் உவமப் பகுதிகூறுரோவெனின், அவையெல்லாம் இந்நான்கனுள் அடங்குமென்றற்கும் அந்நான்கும் இன்னபொருட்பகுதி உடைய

1. பண்பியாகலின் என்றிருப்பதே அமையும்.

வென்றற்குமன்றே அவற்றை 'வகைபெற வந்த' என்பானுயிற்றென்பது.

"பறைக்குர லெழிலி;' (அகம்-73)

என்றக்காற் பறையும் எழிலியும் ஒலித்தல் வினைபற்றி உவமை கொள்வான் ஒன்றற்குக் குரல் கூறி ஒன்றனை வாளாது கூறினு னுயினும் வினையுவமத்தின் வகையெனப்படும்.

கடைக்கண்ணுற் கொல்வான் போல்நோக்கி" (கலி-51)

என்பதூஉம் அதன் வகை.

'வந்த' என்றதனுன் இல்லாத வினை வருவித்துஞ் சொல்லப் படும். அவை,

"விசும்புரி வதுபோல்" (அகம்-24)

எனவும்,

"மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்ன" (நற்-184)

எனவும்,

"வான்றோய் வன்ன குடிமையும்" (பாயிரம்)

எனவும் வரும்.

இவை, உவமையும் பொருளும் ஆகிய வினைபற்றி வந்தில வாகலின் அதன் வகையெனப்பட்டன. 'அன்ன, 'ஆங்க' என் பன இடைச்சொல்லாகலின் வினைப்பின்னும் வந்தன. "நடை கற்றன்ன" என்புழிக் கற்று என்னும் வினையெச்சந் தன்னெச்ச வினை இகந்ததாயினும் அஃது உவமப்பகுதியாகலான் அங்ஙனம் வருதலும் வகையென்றதனுனே கொள்ளப்படும்.

"கொன்றன்ன வின்னு செயினும்" (குறள்-109)

என்பதும் அது.

"இணரெரி தோப்வன்ன இன்னு செயினும்" (குறள்-308) என்பது வினைப்பெயர்பற்றி உவமஞ் சென்றது.

'பொன்மரம் போலக் கொடுக்கு' மென்பது பயவுவமத்தின் பகுதியாய் அடங்கும்; [1]என்னே? மழைத்தொழிலாகிய பெயலாற் பயந்த விளையுளுடன் இடையிட்டுப்போய் உவமங்கொள்ளாது

1. இப்பகுதி ஈண்டைக்கு இயல்பில்லாதுள்ளது.

கொடைப்பொருள் இரண்டும் ஒத்தமையின் மெய்யுவமம் எனப் படாது, கொள்வார்க்குப் பயம் ஒத்தலாற் பயவுமத்தின் வகை யாயிற்று நிலம்போலுங் கொடை என்பதும் அது.

"தெம்முனை யிடத்துச் சேயகொல்"

என்னும் எல்லைப்பொருண்மை மெய்யுவமத்திற்கு வகையெனப் படும், அஃது அன்னவாகலினென்பது. இடைக்கிடந்த நிலம் இரண்டினையும் வடிவுபற்றி உவமஞ்செய்தானென்பது.

மற்றுச் சேய்மை அணுமை குணமாம் பிறவெனின், அற்றன்று துடியிடை என்றவழி அதன் இடைநுணுக்கமுங் குணனாகும், அவ்வாறு கொள்வார்க்கு என்பது; எனவே நிறப்பண்பு அல்லன வெல்லாம் மெய்யுவமத்தின் வகையெனப்படுவனவாயின. குணமாதலொப்புமையான் அவை நிறப்பண்பிற்கு இனமெனவும் படும். அவ்வாறு திரிபுடைமையின் அவற்றை விதந்தோதாது வகை யென்றதனாற் கொண்டானென்பது.

"தளிர்சிவந் தாங்குச் சிவந்தமேனி"

யென்பது உருவுவமத்தின் வகையெனப்படும்; என்னை? உவமத் தாற் கொள்ளப்பட்டுப் பொருள் நிறமாயினும் அதனை வினை விரித்தாங்கு விரித்தமையின் அவ்வேறுபாடு நோக்கி வகை யெனப்பட்டது. பிறவும் அவ்வாறே கொள்க. இப்பகுதி யுடைமை நோக்கி 'வகைபெற வந்த' என்றானென்பது.

(வி-ரை)

யாப்புடைமை நோக்கி-இயைபுடைமை நோக்கி. உள்ளுறை உவமம் அகத்திற்கும் செய்யுள் வழக்கிற்கும், ஏனையுவமம் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் வரும். உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்காகிய இருவழக்குகளுக்கும் வரும்.

எழுத்ததிகாரத்தும் சொல்லதிகாரத்தும் செய்யுட்குரியன வற்றை ஆங்காங்கெல்லாம் தொகுத்துக்கூறி வந்துள்ளார் ஆசிரியர். அவ்வாறே செய்யுட்குரிய உள்ளுறை உவமத்தைச் செய்யுளியனுக்கு முற்பட வைத்தமையால் இதுவும் ஒருவகையில் தொகுத்துக்கூறியதேயாகும்.

ஆமா — காட்டுப்பசு,

வினை — தொழில்

பிழம்பு— வடிவு

மாரி — மேகம்

வண்கை— தொடைத்தன்மையுடைய கை.

கட்புலனும் பண்பு - உரு (நிறம்). உற்றுணரும் பண்பு- தொட்டுப் பார்த்து உணரும் குணமுடையது.

வடிவு:

இந்நூற்பாவில் வினை பயன் மெய் உரு எனப் பகுத்துக் கூறாது அடையென்றே கூறியிருக்கலாம். அல்லது வண்ணம், வடிவு ஆகிய இரண்டையும் பண்பென அடக்கியது போல மெய் உரு என்பனவற்றையும் பண்பென ஒன்றாக அடக்கிக் கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறன்றிப் பகுத்துக் கூறியதேன்? எனத் தாமே வினா எழுப்பிக்கொண்டு அதற்கு விடைகூறுகின்றார். பேராசிரியர். மெய் (வடிவு) கண்ணால் காண்டற்கே உரியது. உருவினைப் பகலிலேயே அறியமுடியும். வடிவை இரவிலும் அறிய முடியும். இத்தகைய வேறுபாடு உடைமையின் மெய்யையும் உருவையும் வேறாகக் கூறினார். அன்றியும் உவமையின் வகையை எளிதில் விளங்குதற்காக இவ்வாறு விரித்துக் கூறினார் எனினும் அமையும். தண்டியாசிரியர் மெய், உருவை வேறாகக் கூறாது பண்பில் அடக்குவர். இக் கருத்தினை விளக்கும் பகுதியில் சொற்சிதைவு உளது.

களிற்றிரை தெரீஇய - களிறாகிய இரையைத் தேடும்படி பார்வல் ஒதுக்கின் - பார்வைக்கு ஒதுங்குதலோடு. வயப்புலி- வலியபுலி.

வினை மனத்தால் நினைத்துச் செய்யப்படுவது. பண்பு அவ்வாறன்று. ஆதலின் வினையைப் பண்பென்றல் கூடாதாம். அடை - அடைமொழி. ஒன்றற்கு வரும் அடைமொழி மனத்தால் நினைத்துச் செய்யப்படும் வினையைப் பற்றியதுமாகலாம்; அவ்வாறன்றிப் பண்பு பற்றியதுமாகலாம் ஆதலின் அடையெனக் கூறாது வினை பண்பு என விதந்து கூறினார்.

அணைத்தோள் - அணை போன்ற தோள்.

உருவுகிளர் - வடிவுவிளங்குகின்ற. ஓவினை - ஓவியர் தொழில்.

இயல் கற்றன்ன – நடையைப் பயின்றாற்போல.

மாரிப்பீரத்து அலர் – மழைக்காலத்து மலர்கின்ற பீர்க்கு மலர்.

இன்னல் ஆயினள் - இப்பூவின் நிறத்தையொத்தாள்: பசலை நிறம் பெற்றாள் என்பது கருத்து.

பறைக்குரல் ஏழிலி – பறை போன்ற குரலை உடைய மேகம். எச்ச வினை – தனக்குரிய முடிக்குஞ்சொல். நடை கற்றல் பாவை என்னும் வினையெச்சத்திற்குரிய சினை ஈண்டு இல்லை யென்பதாம். கொன்றன்ன என்றவிடத்தும் கொன்றற்குரிய முடிக்குஞ் சொல் இல்லையாம். தோய்வு என்பது – தோய்த லென்னும் தொழிற் பெயர். பொன்மரம் - கற்பக மரம். தெம்முனையிடத்தில் - போர் செய்யும் இடத்தைப் போல. இடைக்கிடந்த நிலம் – இடைவெளி இரண்டு என்றது பகை வரது முனையிடம், தலைவன் சென்ற பிரிவிடம் ஆகிய இரண்டு மாம்.

இதனால் (உவமையால்) பயன் என்னை மதிப்பதோவெனின், புலன் அல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க் கின்பம் பயத்தலும், ஆப்போலும் ஆமா என உணர்த்திய வழி அதனைக் காட்டகத்துக் கண்டான், முன் கேட்ட ஒப்புமை பற்றி இஃது ஆமாவென்று அறியும் ' தாமரை போல் வாண் முகத்துத் தையலீர்'' என்ற வழி அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயக்கும் அஃதாவது மேற் சொல்லப்பட்ட எழுதிணை யினும் யாதனுள் அடங்கும் எனின், அவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகிப் பெரும் பான்மையும் அகப்பொருள் பற்றி வரும். மேற்குறிப்பு பற்றி வரும் மெய்ப்பாடு கூறினார்: இது பண்பும் தொழிலும் பற்றி வருதலின் அதன்பின் கூறப்பட்டது என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (1)

வினை முதலியன விரவி வருதல்

277. விரவியும் வருஉ மரபின வென்ப.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது; நான்கென மேல் (276) தொகை கொடுத்தமையின் அவை வேறு வருத லெய்தியதனை அல்வாறேயன்றி விரவியும் வரும் என்றமையின்.

(இ-ள்) அந்நான்கும் ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருள் உவமஞ்செய்யும் வழி ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் விரவி யும் வரும் அதன் மரபு (எ-று)

"செவ்வா னன்ன மேனி" (அகம். கடவுள் வாழ்த்து) என வண்ணம் ஒன்றுமே பற்றி உவமஞ்சென்றது.

"அவ்வான்,
இலங்குபிறை யன்ன விலகுவால் வையெயிற்று"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

என்றவழி, வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றி உவமஞ் சென்றது.

"காயா மென்சினை தோய நீடிப்
பல்துடுப் பெடுத்த அலங்குகுலைக் காந்தள்
அணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி
கையாடு வட்டில் தோன்றும்
மையாடு சென்னிய மலைகிழ வோனே" (அகம்-108)

என்புழி, ஆடுதற் றொழில்பற்றியும் வடிவுபற்றியும் வண்ணம் பற்றியும் வந்தது. பிறவுமன்ன.

'மரபின'வென்றதனான் அவை அவ்வாறு விராய்வருதலும் மரபே; வேறு வேறு வருதலே மரபெனப்படாதெனக் கொள்க.

(வி-ரை)

விலங்குவால் - விளங்குகின்ற. வெண்மையான பிறைக்கும் பல்லிற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வளைவாகிய வடிவும் வெண்மை யாகிய நிறனும் பற்றியதாம்.

பல்துடுப்பெடுத்த - பல துடுப்பினை (நெய்த்துடிப்பு) யொத்த. அலங்குலை - விளங்குகின்ற குலை. கையாடுவட்டில்- கையினலெறிந்து விளையாடும் வட்டைப் போல. மையாடு- மேகம்படிந்துள்ள. வண்டு தாதுண்ணச் சூழ்தல்போல மகளிரும் விளையாடுதல் பற்றி வட்டைக்கொண்டனர். காந்தளின் மீதுள்ள வண்டு மகளிர் கையிடத்துள்ள வட்டைப் போன்றது. (2)

உவமையின் உயர்ச்சி கூறல்

278. உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்) உவமையெனப்பட்டது உயர்ந்த பொருளாகல் வேண்டும் (எ-று).

எனவே, உவமிக்கப்படும் பொருள் இழிந்துவரல் வேண்டு மென்பது.

'அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பின்''

எனவும், (பத்து-பட்டின-398)

''மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர்'' (அகம்-326)

எனவும்,

''கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பின்'' (அகம்-176)

எனவும்,

''பொன்மேனி''

எனவும் வரும்.

இவற்றுள் உவமையுயர்ச்சியானே உவமிக்கப்படும் பொருட் குச் சிறப்பெய்துவித்தவாறு கண்டுகொள்க.

'உள்ளுங்காலை' என்றதனான் முன்னத்தினுணருங் கிளவி (தொல்-சொல்-459) யான் உவமங்கோடலும், இழிந்தபொருள் உவமிப்பினும் உயர்ந்த குறிப்புப்படச் செயல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க. அவை: 'என்யானை' 'என்பாவை' என்றவழி அவை போலும் என்னுங் குறிப்புடையான், பொருள் கூறிற்றிலனாயி னும், அவன் குறிப்பினான் அவை வினையுவமையெனவும் மெய் யுவமை யெனவும் படும். இவற்றுக்கு நிலைக்களங்காதலும் நலனும் வலியுமென்பது சொல்லுதும்; அவை பற்றாது சொல்லுதல் குற்றமாகலின்.

''அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு'' (குறள்-1081)

என்பது ஐயுற்று முன்னத்தான் உவமஞ்செய்தது. தாமரை யன்று முகமேயெனத் துணிந்தவழியும், மழையன்று வண்டிருத்

தலிற் குழலேயெனப் பொருட்குக் காரணங்கொடுத்த வழியும், மதியங்கொல்லோ மறுவில்லை யென்று உவமைக் குறைபாடு கூறுதலும்,

"நுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணும்
இயலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
ஐதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று" (கலி- 55)

என்பனவுமெல்லாம் அவை. இவற்றுள் மலையுஞ் சுனையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக் கூறி எதிர்மறுத்தது என்னை யெனின், அவையாமாறு 'முதலுஞ் சினையும்' என்புழிச் (தொல். பொருள்- 281) சொல்லுதும்.

'என்ற வியப்ப என்றவை யெனுஅ' (தொல்-பொருள்-286) என மேல்வருஞ் சூத்திரத்துள் என்றவென்பதோர் உவம வுருபு கூறினமையின், "வாயென்ற பவளம்" எனவும். "வாய் பவளமாக" எனவும், "வாய்பவளம்" எனவும் வருவனவும் அக்குறிப்புவமையின் பகுதியெனவே படும்.

இவற்றை வேறு வேறு பெயர்கொடுத்து விரித்துக்கூறுது 'முன்னத்தினுணர்' வனவே இவையெல்லா மென்னுந் துணையே இலேசினாற் கூறி ஒழிந்ததென்னையின், இவற்றாற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொருட்படைப்பகுதி எண்ணிறந்தன வாகலின், அப்பகுதியெல்லாங் கூறுது பொதுவகையான் வரை யறைப்படும் இலக்கணமே கூறி யொழிந்தானென்பது.

வாயென்ற பவள மெனவும்" "வாய்பவள மாகவெனவும்" "வாய்பவளமெனவும்" வந்த குறிப்புவமைகளை இக்காலத்தார் உருவகமென்றே வழங்குப.

இனி, 'வாய்பவளம் (யா-வி-ப-362) எனவும், 'கண் குருவிளை' (யா-வி-ப-394) யெனவும் பெயர்ப்பயனிலை வரின்

அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவகம் [1]என்றுராகலின் அதுவும் உவமை யெனவே படுமென்பது.

(வி-ரை)

உவமிக்கப் படும் பொருளினும் உவமை அயர்ந்து விளங்க வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். "தீதிலா வட மீனின் திறம் இவள் திறம் என்றும்" என இளங்கோவடிகள் கூறியது இது பற்றியேயாம். வலிமையுடைய பலவற்றினும் அரிமா அயர்ந்ததாகலின் அதனை உவமையாகக் காட்டினர். மேலனவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

அரிமா - சிங்கம். துப்பு - வலிமை. இது வினையுவமமாம். மாரியம்பின் - மழைபோல் சொரிகின்ற அம்பு. பயிரை வளர்த்தலாகிய பயன் மழைக்குளதாதல் போலப் பகைவரையழித்தலாகிய பயன் அம்பிற்குளதாதல் பற்றி இது பயனுவமை எனப்பட்டது.

கடல் கண்டன்ன - கடலைப் பார்த்தாலொத்த. கண்ணகல்- இடமகன்ற. இது வடிவுவமையாகும்.

முன்னத்தால் - குறிப்பால்.

தாமரையன்று முகமே எனக் கூறுவதைத் தண்டியாசிரியர் உண்மையுவமையென்பர். மழையன்று குழலே எனப் பொருட்குக் காரணம் கொடுத்துக் கூறுவதைத் தண்டியாசிரியர் தேற்ற உவமையென்பர். மதியங்கொல்லோ மறுவில்லை என்பதைத் தண்டியாசிரியர் விலக்குவமை யென்பர்.

நுதலையும் முகத்தையும் தோள்களையும் கண்களையும் சாயலையும் சொல்லையும் நோக்கி (உவமை கூற நுதல் வியப்புடைத்தாய்த் தேய்ந்தது.; ஆயினும் பிறையுமன்று. முகம் மறுவற்றது; ஆயினும் மதியமுமன்று. தோள் மூங்கிலின் தன்மை நெருங்கிற்று.; ஆயினும் அது பிறக்கும் மலையிடமுமன்று. கண் பூவின் தன்மை நெருங்கிற்று: ஆயினும் அது பிறக்கும் சுனையிடமுமன்று. சாயலிருந்தபடி மெத்தென நடக்கும்; ஆயினும் மயிலுமன்று. சொல்லுச் சொல்லத் தளரும்.; ஆயினும் கிளியுமன்று என்பது கலித்தொகைப் (55) பாடற்பகுதியின் பொருளாகும்.

---

1. என்றுராயினும் என்றிருப்பின் நன்று.

இக்காலத்தார் - அணியிலக்கண ஆசிரியர்கள், வாய், கண் என்பனவற்றிற்கு முறையே பவளம் கருவிளை என்பன பயனிலை யாம். ஆதலின் அவற்றை உவமை என்றனர். (3)

உவமையின் நிலைக்களம்

**279. சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு
அந்நாற் பண்பு நிலைக்கள மென்ப.**

இதுவும், எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்) வினை பயன் மெய் உரு என்பனபற்றி உவமை கூறுங்கால் இவை நான்கும் இடனாகப் பிறக்கும் உவமை (எ-று)

'நிலைக்கள' மென்பது அவை அவ்வாறு உவமை செய்தற்கு முதலாகிய நிலைக்களமென்றவாறு.

''முரசுமுழங்கு தானை மூவருங் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றம் போலப்
பாடல் பற்றிய பயனுடை யெழாஅற்
கோடியர் தலைவ கொண்ட தறிந''

(பத்து–பொருந-54-57)

என்பது, சிறப்பினாற் பெற்ற உவமமாகலிற் சிறப்பு நிலைக்களனாகப் பிறந்தது.

''ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின்'' புறம்-251)

என்புழி அந்நகரினது செயற்கைநலந் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனாயிற்று,

''பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்'' (அகம்-98)

என்புழி மகள்கட் காதல் காரணமாக உவமை பிறந்தது. 'என் யானை' யென்பதும் அது.

''அரிமா அன்ன அணங்குடைத் துப்பின்''

(பத்துப்-பட்டின-298)

என ஒருவன் வலிகாரணமாக உவமம்பிறந்தமையின் அதற்கு நிலைக்களம் அவன் வலியாயிற்று.

இவ்வாறு கூறவே, உயர்ந்த பொருளின் இழிந்ததெனப் பட்ட பொருள் யாதேனும் இயைபில்லதொன்று கூறலாகா தெனவும், உவமையொடு முழுதும் ஒவ்வாமைமாத்திரையாகி அதனோடொக்கும் பொருண்மை உவமிக்கப்படும் பொருட் கண்ணும் உளவாகல் வேண்டுமெனவுங் கூறி, அவைதாமும் பிறர் கொடுப்பப் பெறுவனவும், ஒரு பொருட்கண் தோன்றிய நன்மைபற்றியவும்; காதன் மிகுதியால் உளவாகக்கொண்டு உரைப்பனவும், தன்றன்மையால் உளவாயின வலிபற்றினவுமென நான்காமென்றவாறு: இவற்றுக்கெல்லாம் வினை பயன் மெய் உரு என்னும் நான்குந் தலைப்பெய்யுமென்பது.

சிறப்பென்பது உலகத்துள் இயல்புவகையானன்றி விகார வகையாற் பெறுஞ் சிறப்பு. நலனென்றது அழகு. காத லென்பது அந்நலனும் வலியும் இல்வழியும் உண்டாக்கி யுரைப்பது: வலியென்பது தன்றன்மையானே உள்ளதொரு வலியெனக் கொள்க. இவற்றை நிலைக்களமெனவே இவை பற்றாது உவமம் பிறவாதென்பதாம்.

தன்மேல் வருகின்ற பகைவனைப் பகைவன் புலிபோலு மென்று அவன் வீரக்குறிப்பு அறியாமற் கூறுங் குறிப்பு இன்மையின் அவ்வுவமைக்குத் தோற்றம் ஆண்டில்லை; தன் வினை யுவம மாகலின திரியாதாயினு மென்பது.

(வி-ரை)

மூவர் - சேர சோழ பாண்டியர். பயனுடை எழாஅல் - பயனுடை யாழைக்கொண்ட. கோடியர்-கூத்தர். கொண்டதறிந - மனத்துக் கொண்டவற்றைக் குறிப்பால் அறிபவனே. மூவரால் அரசவை சிறப்புற்றது போல யாழ் முதலிய துணைக் கருவி களால் பாடலும் சிறப்புற்றது. ஆதலின் இது சிறப்புவமை யாயிற்று.

ஓவத்தன்ன - ஓவியம் போன்ற. இடனுடைவரைப்பு - அழகிய இடமுடைய நகரின்கண். ஓவியம் அழகு தருதல் போல அந்நகரின் கண் உள்ள இல்லங்கள் அழகு தருதலின் நலம் பற்றிய உவமையாயிற்று.

பாவையையொத்த பலர் ஆய்ந்து செய்த மாட்சிமைப் பட்ட அழகு என்றவிடத்துத் தலைவியைப் பாவையென்றலின்

காதல் காரணமாக உவமை பிறந்தது. மகனை என் யானை என்றலும் அவ்வாறேயாம்.

முழுதும் ஒவ்வாமை மாத்திரையாகிய - முழுதும் ஒவ்வாத தன்மையுடையதாகி. எனவே ஒரு பொருளை உவமிக்குங்கால் அவ்விரண்டும் முழுமையான ஒப்புமையுடையதென்று கருதலாகாது. எடுத்துக்காட்டாக "அரிமா அன்ன அணங்குடைத்துப் பின்" என்றவிடத்துச் சிங்கத்திற்கும் கரிகால் பெருவளத்தானுக்கும் உள்ள ஒப்புமை வலிமை பற்றியது ஒன்றே அன்றிப் பிறவாற்றான் அன்று. எனவே இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள ஒப்புமை, அவ்விரண்டிற்கும் உள்ள பொதுத் தன்மையாகிய வலிமை பற்றியேயாம் என்பது கருத்து.

இந்நூற்பாவின் இறுதியில் உள்ள பகுதி நூற்பாவின் உரையை அடுத்தும் ஈற்றயலிலுள்ள பகுதி அதனையடுத்தும், எடுத்துக்காட்டுக்கள் இவ்விரு பகுதியை அடுத்தும் இருத்தல் பொருத்தமுடையதாம்.

தன்மேல் வருகின்ற எனத் தொடங்கும் இந்நூற்பாவின் இறுதிப்பகுதி இயைபின்றி உள்ளது. பாடஞ் சொல்லுங்கால் இடையில் மாணாக்கன் ஒருவன் வினவியமைக்கு விடை இறுந்ததாகக் கொள்ளின் உமைவுடைத்தாம். பகைவனைப் புலி போலும் என்றது வினையுவமாம். எனினும் பகைவனது திறமைக்கு முன் அவ்வாறு கூறப்பட்டிருப்பின் அது வழுவாம். அவன் திறமையறிந்த பின் கூறியிருப்பின் அது வலிமை நிலைக்களமாகக் கூறப்பட்டது எனக் கூறற்கியலும். (4)

இதுவும் அது

280. [1]கிழக்கிடு பொருளோ டைந்து மாகும்.

இது, மேற்கூறிய நிலைக்களத்திற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்) அந்நிலைக்களம் நான்குமேயன்றிக் கிழக்கிடு பொருளோடு ஐந்தெனவும் படும் (எ-று).

கிழக்கிடுபொருளென்பது கீழ்ப்படுக்கப்படும் பொருள்; "கிளைஇய குரலே கிழக்குவீழ்ந் தனவே" (குறுந்-337)

---

1. கிழக்கிடும் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என்புழிக் கீழ்வீழ்ந்தன என்பதனைக் கிழக்குவீழ்ந்தன என்ப வாகலின். ஒரு பொருளின் இழிபு கூறுவான் உவமத்தான் இழிபு தோற்றுவித்தலின் அதுவும் நிலைக்களமா மென்றவாறு. அவை,

"உள்ளூது ஆவியிற் பைப்பய நுணுகி" (அகம்-71)

எனவும்,

"அரவுநுங்கு மதியின் நுதலொளி கரப்ப" (அகம்-313)

எனவும் வரும்.

இவை பொருளன்றி உவமையுங் கிழக்கிடப்பட்டன வாலெனின், அங்ஙனமாயினும் அவை பொருளோடு சார்த்தி நோக்க உயர்ந்தன வெனப்படும்.

(வி-ரை)

கிளைஇய குரலே - (தலையில்) கிளைத்த மெல்லிய மயிர். கிழக்கு வீழ்ந்தன - கீழ் வீழ்ந்தன (இவ்வாறு கூறியது பருவம் குறிக்கவேவாம்). கிழக்கு என்பதற்கு ஈண்டுக்கீழ் எனப் பொருள் கொண்டாற்போல, நூற்பாவிலும் கிழக்கிடுபொருள் என்ப தற்குக் கீழ்மையான பொருள்: அதாவது தாழ்ந்த பொருள் எனப் பொருள் கூறப்பட்டது.

உள்ளூது ஆவியின் - கண்ணாடியின் கண் வாயினால் ஊதிய ஆவியைப் போல. பைப்பயநுணுகி - மெல்ல மெல்லச் சுருங் கிற்று. தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைவி தன் வலிமை மெல்ல மெல்ல குறைதற்குப் பெருகிப் பின் சுருங்கும் உள்ளூது ஆவி உவமையாயிற்று.

அரவு நுங்கு மதியின் - பாம்பு விழுங்கிய திங்களைப் போல. பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைவியின் நுதல் ஒளியிழந் தமைக்கு உவமையாயிற்று.

இங்குக்காட்டப்பட்ட இரு பொருள்களும் தாழ்ந்த பொருளேயாயினும் பொருளை (உபமேயத்தை) நோக்க உயர்ந்தனவேயாம். பொருளினும் உவமை உயர்ந்ததன்றேல் 'உயர்ந்தன் மேற்றே உள்ளுங்காலை 'யென்பதோடு மாறுபடும்.(5)

உவமை, முதல் சினை பற்றி வருமாறு

281. முதலுஞ் சினையுமென் றாயிரு [1]பொருட்கும்
நுதலிய மரபி னுரியவை யுரிய.

இது, மேற் கூறிவருகின்ற உவமை முதல் சினைபற்றி வருங்கால் இன்னவாறாக வென்கின்றது.

(இ-ள்) முதற்பொருளுஞ் சினைப்பொருளும் என்னும் அவ்விரண்டு பொருட்குங் குறித்த வகையான் மரபு படவரின் உரியவை உரியவாம் (எ-று)

இதன் கருத்து, முதலொடு முதலும், சினையொடு சினையும், முதலொடு சினையும், சினையொடு முதலுவேண்டியவாற்றான் உவமஞ்செய்தற்கு உரியவெனவும், அங்ஙனஞ் செய்யுங்கால் மரபு பிறழாமைச் செய்யப்படுமெனவுங் கூறியவாறு :

"வரைபுரையு மழகளிற் றின்மிசை" (புறம்-38)

என்பது, முதற்கு முதலே வந்து உவமையாயிற்று.

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி"
(குறுந்-கடவுள்வாழ்த்து)

என்பது, சினைக்குச் சினையே வந்து உவமையாயிற்று.

"நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி" (அகம்-84)

என்பது, முதல் உவமமாகப் பொருள் சினையாகி வந்தது.

"அடைமரை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன் றுநின் செம்மலைக் காணூஉ"
(கலி-84)

என்பது, சினையுவமமாக உவமிக்கப்படும் பொருண் முதலாயிற்று.

'நுதலிய மர' பென்றதனால்,
"விசும்பி னன்ன சூழ்ச்சி" (புறம்-2)

என்றக்கால், விசும்பென்பது முதலாதல் கருதியுணர்தல் வேண் டும், முதற்சினைப்பகுதி அதற்கு இன்மையினென்பது.

---

1. பொருட்கு எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

இனி,

"வேயமன் றன்று மலையு மன்று" (கலி-55)

என்ற வழியும் மலைநோக்காது மலையுள் வேயெழும் இடங் கருதி அவ்விடமன்று என்றவாறெனக் கொள்க.

"பூவமன் றன்று சுனையு மன்று" (கலி-55)

என்பதற்கும் ஒக்கும்.

உரிய என்னாது 'உரியவை' என்றதனால் திணையும் பாலும் மயங்கிவரும் உவமையுங் கொள்ளப்படும். அவை,

"மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே" (குறுந்-161

என்பது, திணைமயங்கிற்று.

"கூவற், குராலான் படுதுய ரிரவிற் கண்ட
உயர்திணை ஊமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் றோழி நோய்க்கே"
(குறுந்-224)

என்பது, உயர்திணைப்பால் மயங்கிற்று.

"கடம்பமர் நெடுவே ளன்ன மீளி
யுடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்"
(பத்துப்-பெரும்பாண் 75)

என்பது, ஒருமை பன்மை மயங்கிற்று.

"இலங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது, அஃறிணைப்பால் மயங்கிற்று. பிறவுமன்ன,

இக்கருத்து அறியார் இவற்றையுஞ்

"செப்பினும் வினாவினுஞ் சினைமுதல் கிளவிக்கு"
(தொல்-சொல்-கிளவு-16)

என்புழி இலேசுகொண்டு உரைப்ப.

(வி-ரை)

புரையும்-ஒக்கும், மலையை மழகளிற்றொடு உவமித்தலின் முதற்கு முதலே வந்தது.

தாமரை-இது மலரைக் குறித்தலின் சினையாயிற்று. நெருப்பைக் கண்ணொடு உவமித்தலின் முதலும் சினையுமாக வந்தது.

அடைமரை - தாமரையின் இலை. தாமரையின் இலையின் கீழ் மறைந்து நிற்கும் தாமரை மலரைப்போல் குடையின் நிழலின் தோன்றும் புதல்வன் என்றமையின் முதற்பொருளுக்குச் சினையுவமையாயிற்று.

விசும்பின் அன்னசூழ்ச்சி — விண்ணை யொத்த அகன்ற சூழ்ச்சி. தோளுக்கு மூங்கில் உவமையேயன்றி அது உளவாகும் மலை உவமையன்று என்பது கருத்து. மழையில் நனைந்த யானை போல் தலைவன் வந்து நின்றான் எனவே உயர்திணைக்கு அஃறிணை உவமையாயிற்று.

கூவல் குரால் ஆன் — கிணற்றின்கண் வீழ்ந்த கபிலைப்பசு. உயர்திணை ஊமன் - உயர்திணை ஆண்பாலெனப்படுதற்குரிய ஊமையன். ஊமையன் இரவில் பசு படும் துயரைப் பிறர்க்கு வாயின்மையாலும் இரவாதலின் சைகையினாலும் அறிவிக்க இயலாது வருந்துவது போல, தலைவி, தன்பொருட்டுத் தோழி படும் வருத்தத்தைத் தான் பொறுக்கலாற்றாது வருந்துகிறாள் என்றமையின் பெண்பாலுக்கு ஆண்பால் உவமையாகி மயங்கிற்று.

கடம்பு அமர் நெடுவேள் - கடம்ப மரத்து அமர்ந்திருக்கும் முருகப்பெருமான். மீளி-கூற்றுவன். உடம்பிடி—வேல். முருகப் பெருமானை ஒத்த வம்பலர் (பகைவர்) என்றமையின் ஒருமை பன்மை மயங்கிற்று, பிறையன்ன பற்கள் என்பதால் அஃறிணையில் ஒருமை பன்மை மயங்கிற்று. (6)

சுட்டிக்கூறா உவமை

282. சுட்டிக் கூறா வுவம மாயிற்
பொருளெதிர் புணர்த்துப் [1]புணர்ந்தன கொளலே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) உவமத்திற்கும் பொருட்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைக்குணம் நான்கினையும் விதந்து சொல்லி உரையாதவழி அவ்விரண்டினையும் எதிர்பெய்து கூட்டி ஆண்டுப் பொருந்திய

1. புணர்த்தன எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

தொன்று பொருந்தியதுபற்றி வினை பயன் மெய் யுருவென்னும் நான்கினுள் இன்னதென்று சொல்லப்படும் (எ-று).

'பவளம்போற் செந்துவர்வா' யென்பது சுட்டிக் கூறிய வுவமம்; என்னை? இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய செம்மைக் குணத்தினைச் சொல்லியே உவமஞ் சொல்லினமையின். அது பவளவாயென்கின்றவழிச் சுட்டிக்கூறா வுவமமாம். ஆண்டுப் பவளத்தினையும் வாயினையுங் கூட்டிப்பார்த்துச் செம்மைக் குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியப்படும்; அல்லாக்கால், வல்லென்ற கல்லிற்கும், மெல்லென்ற இதழிற்கும் உள்ள தோர் ஒப்புமை ஆண்டில்லையென்பது; பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

ஒப்புமைக்குணம் நான்கு-வினை, பயன், மெய், உரு என்பன. சுட்டிக்கூறா உவமையைத் தாண்டியாசிரியர் தொகை உவமை என்பர். உவமைக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மை தொகுவதைத் தொகை உவமைஎன்பர் சிலர். சிலர் அதனோடு உருபு தொகுவதையும் தொகை உவமை என்பர். இளம்பூரணர் உவமையும் பொருளும் கூறி அவற் றிடையே உவமையுருபு புணராமையைச் சுட்டிக் கூறா உவமை என்பர். இதனை அணியிலக்கண ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டு வுவமை என்பர். (7)

உவமையும் பொருளும் ஒத்துவருதல்

283. [1]உவமையும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உவமானமும் பொருளுந் தம்மின் ஒத்தனவென்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சி செய்தல் வேண்டும் (எ-று)

"மயிற்றேரைகைபோலுங் கூந்தல்"

என்பதன்றிக்,

"காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர்"

என்று சொல்லின், அஃதொத்ததெனப் படாது என்றவாறு.

---

1. உவமமும் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"புலிபோலப் பாய்ந்தான்"

என்பதன்றிப் பிழையாமற் பாயும் என்பதேபற்றிப்

'பூசைபோலப் பாய்ந்தான்"

எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகமென்றவாறு. ஈண்டு ஒத்தவென்பதனை,

"ஒத்த தறிவான்" (குறள்-214)

என்பதுபோலக் கொள்க.

(வி-ரை.)

ஒரு பொருட்டு உவமை கூறுங்கால் வேண்டியவாறு உவமை கோடல் மரபுஅன்று. பொருட்கு வரும் உவமையைக் கேட்பார் மனமகிழ்ந்து ஏற்றுக் கோடல் வேண்டும். என்பது இந் நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

கருமை பற்றிக் கூந்தற்குக் காக்கைச்சிறகும் ஒப்புமை கூறற்கு உரியதாயினும் மரபும் அழகும் இன்மையின் மயில் தோகையே உவமை கூற வேண்டும். என்பதாம். இவ்வாறே பாய்தற்கும் புலியைக்கூறுதலே மரபும் அழகுமாம். ஒத்தல் வேண்டும் - உலகத்தார் ஒப்புக்கொள்ளுதற்குரியதாதல் வேண்டும்.

இளம்பூரணர் இரட்டைக்கிளவியாயினும், நிரனிறுத் தமைத்த நிரனிறைச் சுண்ணமாய் வரினும், மிக்கும்குறைந்தும் வருவதன்றி உவமை அடையடுத்துவரினும், ஒன்று பலவுமாகி வரினும் வருமொழியும்அவ்வாறே வருதல் வேண்டும். அவ்வழி வாராது மிக்கும் குறைந்தும் வருவது குற்றமாம் என இதற்கு விளக்கம் காண்பர். (8)

பொருளை உவமையாக்கிக் கூறல்

284. பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும்
மருளறு சிறப்பின ஃ துவம மாகும்.

இது, மேற்கூறியவாறன்றி வருவதோர் உவமை விகற்பங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) "உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை" (தொல். பொருள் 278) என்புழி உவமம் உயர்ந்துவரல் வேண்டுமென்றான் இனிப் பொருளினை உவமமாக்கி உவமையை உவமிக்கப் படும் பொருளாக்கி மயங்கக்கூறுங் காலும் அஃது உவமம்போல உயர்ந்ததாக்கி வைக்கப்படும் என்றவாறு.

"வருமுலை யன்ன வண்முகை யுடைந்து
திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை"
(பத்துப்-சிறுபாண்-72-73)

என்றவழி, வருமுலையுந் திருமுகமும் ஈண்டு உவமையாகி முகையும் பூவும் பொருளாயின; ஆண்டு முலையும் முகமும் உயர்ந்தவாகச் செய்தமையின் அவையே உவமமாயின.

இவை உவமைத்தொகையாங்கால் முலைக்கோங்கம் முகத்தாமரை எனப்படும். இவற்றை வேறு உருவகமென்றும் பிறர் மயங்குப.

சிறப்பென்றதனான் ஒப்புமை மாத்திரையன்றித் தான் புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்த பொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்தவாகச் சிறப்பித்துரைத்தானென்பது.

'மருளறு சிறப்பின்' என்றதனான் அங்ஙனஞ் சிறப்பிக்குங்கால் மயக்கந்தீரச் சிறப்பித்தல் வேண்டும். அன்றேல் உலகினுள் உயர்ந்ததென்று ஒப்ப முடித்த பொருளினையுஞ் சிறப்பித்தற்கு உவமஞ் செய்பவோ வெனிற், செய்யாரென்பது; என்னை? முகமொக்குந் தாமரை என்றால் முகத்திற்குந் தாமரைக்குஞ் சிறப்புடைமை மயங்கி வாராது,பின்னும் முகத்திற்கே சிறப்பா மென்பது கருத்து.

அஃதெனப்பட்டது பொருளாகலான் 'உயர்ந்ததன் மேற்று' (278) என்னும் விதி அப் பொருட்கு எய்துவிக்க.

(வி-ரை)

பொருள்- வடநூலார் இதனை உவமேயம் என்பர். இவ்வாறு வரும் உவமையைத் தண்டியாசிரியர் இதர விதர உவமை என்பர். உவமையின் வகையாக வருவதை உவமையின் பாற்படுத்தவேண்டுமேயன்றி அதனை உருவகம் எனப்பிறிதொரு அணியாக்குதல் வேண்டுவதன்று என்பது பேராசிரியர் கருத்து.

(9)

உயர்வும், இழிவும் பற்றி உவமை வருமாறு

285. பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக்
குறிப்பின் வருஉ நெறிப்பா டுடைய.

இஃது, உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இறப்ப உயர்வும் - இறப்ப இழிவும் உவமிக்குங் கால் இன்னுவாகச் செய்யாது சிறப்புடைமையில் தீராவாகிக் கோட்டார் மனகொள்ளுமாற்ருன் வருதலே வழக்கு வலியாக வுடைய (எ-று)

''அவாப்போல் அகன்ற அல்குன்மேற் சான்றோர்
உசாஅப்போ லுண்டே நுசுப்பு''

என்றவழி, உலகத்தார் அவாப்போலப் பெரிதாகிய அல்குலெனக் கழிபெரும் பரப்பிற்ருகக் கூறினும் அது சிறப்பில் தீராக் குறிப்பிற்ருதல் வழக்குண்டாகலின் உடம்படப்படும் என்றவாறு.

''மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்துப்
*பசுவெண் திங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்'' (குறு'ந்-129)

என்றவழிக், கடல்போன்றது கூந்தலெனவுங், கடனடு எழுந்த எண்ணாட் பக்கத்து மதிபோன்றது நுதலெனவுங் கூறினன். அதனற் கடல்போலும் மயிரென்றதும் பல காவதப் பரப் புடைய மதிபோன்றது நுதலென்றதுங் கழியப் பெரியவாயினும் அது வழக்காதலிற் சிறப்பிற் றீராது மனங்கொள வந்ததெனவே படும்.

''சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்''

என்பதும் அது. (பத்துப்-திருமுரு-43)

''சான்ரோர் உசாஅப்போ லுண்டே நுசுப்பு''

என்றவழியும், நுண்ணுணர்வின் ஆராய்ச்சி ஒருவர்க்கும் புலனுகாததனை ஒக்கும் இடையென்றமையின் அதுவுங் கழியச் சிறிதாக உவமித்தார்.

''யானை யனையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்'' (நாலடி-213)

என்பதும் அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீராக் குறிப்பின் வந்த வழக்காதல் அமைந்தனவென்பது பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி மேருமால்வரை காம்பொத்து விண்முகடு குடையொத்து விண்மீன்கணம் முத்துப்போன்றன வென வடிவு பற்றி உவமங்கூறுதல் தமிழ்[1] வழக்காகின்ற தென்பது.

இனி,

"வள்ளத்தின் நீர் கொண்டு உமிழ்ந்த முலைச்சாந்து மறுகிற்
பரந்து அள்ளல் யானை யெல்லா மடிவழுக் கினவே"

என்பதோ வெனின், அவ்வாற்றானும் இன்பங் கொள்வார்க்கு அவையும் இழுக்கில என்பது.

"சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி" (பத்துப்-பட்டினப்-44-45)

என்பதோ வெனின், யாறென்ற துணையானே பேர்யாறெனக் கொண்டு உலகிறந்தனவாகாமைக்கன்றே,

"ஏறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள்கெழுமி" (பத்துப்-பட்டினப்-46-47)

என்பதாயிற்றென்பது.

(வி- ரை)

ஒரு பொருட்கு உவமை கூறுங்கால் அதனை மிகவும் உயர்த்தோ அன்றி மிகவும் தாழ்த்தோ கூறினும் கேட்போர் அவற்றை ஏற்குமாறு கோடல் வேண்டும். எனவே அவ்வாறு கூறப்படுதல் சான்றோர் தம் மரபிற்கு ஒத்திருத்தல் வேண்டும். எல்பதாம்.

எண்ணாள் பக்கத்து - எட்டாம் நாளிடத்துப்பிறை. நிலத்தினும் சந்திரமண்டலம் பாதியளவுடையது என்பர் ஆதலின் அதனை பலகாவதற் பரப்புடையதென்றார்.

மூசா—மொய்க்காத. முருகன் விரும்பும் காந்தளாதலின் வண்டு மொய்க்காதாயிற்று.

---

1. தமிழ் வழக்காகின்றதன்று என்றிருப்பின் பொருத்தம் போலும்.

உசா – ஆராய்ச்சி.

மேரு மால் வரை காம்பொத்து என்றாற் போல உவமம் கூறுதல். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுள்ளும் காணப்படுகின்றது.

வேயுள் விசும்பு விளங்கு கதிர்வட்டம்
தாய புகழான் தனிக்குடைக்குத் – தோயம்
எதிர்வழங்கு கொண்மூ இடைபோழ்ந்த சுற்றுக்
கதிர்வழங்கு மாமலை காம்பு (பு.வெ.மா.வாகை-28)

வள்ளத்தில் – சிறு கிண்ணத்தில். உமிழ்ந்த – கழுவிய. அள்ளல்-சேறு.

வாக்கிய – வடித்தொழுக்கிய. ஏறு – ஆன் ஏறுகள். (10)

உவம உருபுகள்

286, அவைதாம்,
அன்ன ஏய்ப்ப உறழ ஒப்ப
என்ன மான வென்றவை யெனாஅ
ஒன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க
வென்ற வியப்ப என்றவை யெனாஅ
வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்பக்
கள்ளக் கடுப்ப ஆங்கவை யெனாஅக்
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப்
புல்லப் பொருவப் பொறப்ப் போல
வெல்ல வீழ வாங்கவை யெனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
வோடப் புரைய வென்றவை யெனாஅ
[1]ஆறாறு அவையு மன்ன பிறவுங்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே.

இஃது, உவமத்தினையும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவருஞ் சொல் இனைத்தென்கின்றது. 'அவைதா' மென்பது, வினை பயன் மெய் யுரு வென்னு நான்குவமையு மென்றவாறு.

1. ஆறாறு உவமையும் அன்னவை பிறவும் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்.) இவை எண்ணப்பட்ட முப்பத்தாறு சொல்லும் இவையே போல்வன பிறவும் வழக்கிடத்துஞ் செய்யுளிடத்தும் வேறுபடு குறிப்பினவாகி வரும் (எ-று.)

'ஆறாறவையு' மென்பது அவை முப்பத்தாறு மென்றவாறு. 'பல்குறிப்பின' வென்பது, அவை இடைச் சொல்லாகித் தொகுத்து வருவனவுந் தொகாதே நிற்பனவும் வினைச் சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவு மெனப் பலவா மென்றவாறு.

இவ்வோதிய வாய்பாடெல்லாம் நான்கு உவமத்திற்கும் பொது வென்பது ஈண்டுக் கூறி, இனி அவை சிறப்புவகையான் உரியவாறிது வென்பது மேற் கூறுகின்றான்.

'பிறவும்' என்பதனான் எடுத்தோதினவேயன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர அமர அனைய ஏர ஏர்ப்ப செத்து அற்று கெழுவ என்றற்றொடக்கத்தன பலவும், ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்பற்றி வருவனவும், எனவென் எச்சங்கள் பற்றி வருவனவும் பிறவுமெல்லாங் கொள்க. ஈண்டு எடுத்தோதியவற்றுள் வரையறை வகையவென மேற் கூறப்படுவன பொதுவகையான் வருமாற்றுக்கும் உதாரணம் அவற்றை உரிமை வகையான் உதாரணங் காட்டும்வழிக் காட்டுதும்.

ஆண்டு எடுத்தோதாதன ஆறெனப்படும். அவை, ஒன்ற என்ற மாற்ற பொற்ப நாட நடுங்க என்பன. அஃதேல் ஆண்டு வரையறை கூறப்பட்டன எண்ணான்கு முப்பத்திரண்டாயின வாறென்னை? முப்பதேயாகல் வேண்டுமால் அவையெனின், அவற்றோடு புறனடையாற் கொண்டவற்றுள்ளும் நேர நோக்க என்னும் இரண்டு கூட்டி ஓதினான் ஆண்டென்பது.

அது பொதுவகையான் வருமாறு:

> "வேலொன்று கண்ணார்மேல் வேட்கைநோய் தீராமோ
> கோலொன்று கண்ணொன்று கொண்டு"

என்பது வினையுவமம்.

> "மழையொன்று வண்தடக்கை வள்ளியோற் பாடி"

என்பது பயனுவமம்.

"வேயொன்று தோளொருபால் வெற்பொன்று தோளொரு பால்' என்பது மெய்யுவமம்.

"குன்றியுங் கோபமு மொன்றிய வுடுக்கை"

என்பது உருவுவமம்.

ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே நான்கு பகுதியும்பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க.

"வாயென்ற பவளம்" என்றது பண்புவமைபற்றி வந்தது இது "வாயாகிய பவளம்" என்று ஆக்கச் சொல்லானும் வரும்

"மணிநிற மாற்றிய மாமேனி"

என்பது உருவுமம்.

"மதியம் பொற்ப மலர்ந்த வாண்முகம்"

என்பது மெய்யுவமம்.

"வேயொடு நாடிய தோள்"

என்பது நாடவென்பது வந்த மெய்யுவமம்.

"படங்கெழு நாக நடுங்கு மல்குல்"

என்புழி, நடுங்கவென்பது மெய்யுவமம்பற்றி வந்தவாறு.

இவ்வோதிய வாய்பாட்டோடு பொருந்த வருஞ் சொல்லெல்லாம் பல் குறிப்பின வென்பதனுற் கொள்ளப்படும். இப்பகுதி யெல்லாம் புறனடையாற் கொள்வனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இச்சொற் பரப்பெல்லாம் நோக்கி, "உவமச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே" என்று ஓதி உரைப்ப; அவை அவ்வச் சொல்லுள் அடங்கு மாற்றான் வரம்பிகந்தனவாகா வென்பது.

இனிப் 'பிறவு' மென்றதனுன் ஓதப்பட்டன வறுமாறு:

"துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று" (குறள்-22)

என்பதனுள், துணைப்பவென்பதூஉம் அற்றென்பதூஉம் வந்தன.

"குன்றி னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ
குன்றி யனைய செயின்" (குறள்-965)

என்று அனையவென்பது வந்தது. பிறவுமன்ன

"கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9)

என, இன் வேற்றுமையும் உவமவுருபோடு வந்தது.

"குளித்துப் பொருகயலிற் கண்பனி மல்க"

என்பது, உவமவுருபின்றி இன்னுருபு தன்பொருட்கண்ணும் வந்தது.

"தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்"
(கலி- 56)

என்பது எனவெனெச்சத்தால் உவமம் வந்தது. பிறவுமன்ன.

இவை எல்லாம் வரைவின்றி நான்குவமமும்பற்றி வருமாறு கண்டுகொள்க. ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் வந்த உவமங்களும் பிறவும் உவமத்தொகை யெனப்படா, தொகைப் படாமையினென்பது. அங்ஙனந் தொகைப்பட்ட வழியும் மற்று மேலுரிமை கூறுகின்றதாமென்பது,

"மதியொத்தது மாசற்ற திருமுகம்"

என்றவழி, உவமமாயினும் உவமத்தொகை யெனப்படாது தொகைப்பாடின்மையினென்பது.

(வி- ரை)

தொகுத்து வருவன - உருபுகள் மறைந்து வருவன. தொகாதே நிற்பன - உருபுகள் விரிந்து நிற்பன.

ஈண்டுக் கூறப்படும் உருபுகள் வினை பயன் மெய் உரு ஆகிய நான்கிற்குமாக வரையறுக்கப்பெறுகின்றன. அவ்வவ்விடத்தும் சிறப்பு வகையான் உதாரணம் காட்டுகின்ற பொழுது அது பொது வகையான் வருவனவற்றிற்கும் உதாரணம் காட்டப் படும்.

இங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் முப்பத்தாறு உருபுகளுள் ஆறு உருபுகள் பின் வகைப்படுத்திக்காட்டும் பொழுது கூறப்பட வில்லை. எனவே முப்பது உருபுகளே வகைப்படுத்த வேண்டும். ஆயினும் வகைச்சூத்திரத்து முப்பத்திரண்டு உருபுகள் வகைப் படுத்தப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் இங்கு மிகையினால் கூறிய உருபுகள் இரண்டைக் கூட்டியேயாம்.

வேலொன்று கண்ணார் - வேலையொத்த கண்களையுடைய மகளிர். கோல் ஒன்று கண் - அம்பு போன்ற கண். வேலும் அம்பும் பகை விளைப்பது போலப் பெண்களின் கண்ணும் நோய்

செய்வது பற்றி இது வினையுவமையாயிற்று. ஒன்று நோய் நோக்கும் பிறிதொன்று நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் அமைதல் காண்க.

மழையென்று - மழைபோன்ற. வேயென்று - மூங்கில் போன்ற.

குன்றி - குன்றி மணி, கோபம் - இந்திர கோபப்பூச்சி. என்ற, மாற்ற, பொற்ப, நாடிய, நடுங்க, என்பன, போல என்னும் பொருள் படுவன. தன்பொருட்கண் - ஒப்புப் பொருளின்கண்.

தூது - கல். புறவென - புறாப்போல. தொகைப்பாடு - தொகைப்படுதல். அதாவது உருபுகள் தொக்குவருதல். (11)

வினையுவமைக்கண் வரும் உருபுகள்

287. அன்ன வாங்க[1] மான விறப்ப
வென்ன வுறழத் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய வெட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

இது மேற்பொதுவகையாற் கூறியவாறன்றி வினையுவமைக் சிறந்து வருவன இவையென வரைந்து கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இவ்வெட்டும் வினையுவமம், (எ-று)

"எரியகைந் தன்ன தாமரைப் பழனத்து" (அகம்-106)

எனவும்,

"கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாங்கு" (அகம்-16)

எனவும்,

"கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9)

எனவும்,

"புலி விறப்ப வொலிதோற்றலின்"

எனவும்,

---

1. வாங்கு எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"புலியென்னக் கலிசிறந் துராஅய்"

எனவும்,

"மின்னுற ழிமைப்பிற் சென்னிப் பொற்ப"

(பத்துப். திரு- 85)

எனவும்,

"பொருகளிற்று எருத்திற் புலித்தகைப் பாய்த்துள்"

எனவும்,

"மானேக்கு நோக்கு மடநடை ஆயத்தார்"

எனவும் வரும்.

இனிக்,

"கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்" (அகம்-14)

எனவும்,

"யாழ்கெழு மணிமிடற்று அந்தணன்"

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

எனவும்,

"ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல (அகம்–22)

எனவும்,

"ஒழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ" (அகம்-30)

எனவுங்,

"குறுந்தொடி யேய்க்கு மெலிந்துவீங்கு திவவின்"

(பத்துப்-பெரும்பாண்-13)

எனவும், பிறவாய்பாட்டாற் சிறுபான்மை வரும் வினையுவமம் பொதுவிதியாற் கொள்ளப்படும்; பிறவுமன்ன.

(வி–ரை)

எரியகைந்தன்ன – நெருப்புச் செறிந்தாற் போன்ற.

கயம்நாடு யானையின் - குளத்தை நாடிச்சென்று முழுகிய யானை போல

புலிவிறப்ப - புலி போல.

கலி சிறந்து உராய் - ஒளி சிறந்து உலாவி

மின்னுறழ் இமைப்பில் - மின்னலொடு மாறுபடுகின்ற விளக்கத்தோடு.

பொற்ப - பொலிவு பெற.

பொருகளிற்று எருத்தின் - போர் செய்கின்ற யானையது கழுத்தின்.

யாழ்கெழு மணிமிடற்று அந்தணன் - யாழின் தன்மையை ஒத்த அழகிய குரலினையுடைய அந்தணன்.

ஒழுகைநோன் பகடு - வண்டியில் பூட்டிய வலிய எருமைக் கிடாக்கள்.

குறுந்தொடி எய்க்கும் வீங்கு திவவின் - குறுகிய வளையல்களை யொக்கும் நெகிழ வேண்டிய இடத்து நெகிழ்ந்து இறுக வேண்டிய இடத்து இருகிய நரம்பு. (12)

அன்ன என்பது பிற உவமைக்கண்ணும் வருமாறு

288. அன்னவென் கிளவி பிறவொடுஞ் சிவணும்.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

(இ-ள்.) வினைக்கே உரிமை யெய்தியதாகக் கூறிய அன்ன. வென்பது நான்குவமைக்கும் உரிமையொக்க வரும் (எ-று) அவை:

"மாரி யன்ன வண்கை" (புறம்- 133)

எனவும்,

"இலங்கு பிறையன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

எனவும்,

"செவ்வா னன்ன மேனி" (அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

எனவும் ஒழிந்த மூன்றற்கும் பெருவரவினுன் வந்தவாறு வழக்கு நோக்கி உணர்க.

(வி-ரை)

ஒழிந்த மூன்றற்கும் - பயன் மெய் உரு என்ற மூன்றற்கும். பெருவரவினுன் - பெரு வழக்காக.

பயனிலைக்கண் வரும் உருபுகள்

289. என்ன விழைய புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
என்றுங் கெட்டே பயனிலை யுவமம்.

இது, முறையானே பயனிலையுவமைக்குச் சிறந்த வாய்பாடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இவை எட்டும் பயனிலையுவமம் (எ-று.)

"எழிலி வான மெள்ளினன் தரூஉங்
கவிகை வண்கைக் கடுமான் தோன்றல்"

எனவும்,

"மழைவிழை தடக்கை வயவாள் எவ்வி

எனவும்,

"புத்தே ளுலகிற் பொன்மரம் புல்ல"

எனவும்,

"விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சி" (புறம்-11)

எனவும்,

"கார்கள்ள வுற்ற பேரிசை யுதவி"

எனவும்,

"இருநிதி மதிக்கும் பெருவள் ளீகை"

எனவும்,

"வீங்குசுரை நல்லான் வென்ற வீகை"

எனவும்,

"விரிபுனற் பேர்யாறு வீழ யாவதும்
வரையாது சுரக்கு முரைசால் தோன்றல்"

எனவும் இவை ஓதிய முறையானே 'பயனுவமைபற்றி வந்தன.

இவை எட்டும் 'பெருவரவின' வெனவே சிறுவரவினுள்,

"அழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்"(அகம்-1)

எனவும்,

"மகன்ரு யாதல் புரைவதா லெனவே" (அகம்-16)

எனவும்,

"ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்ருய்" (கலி-20)

எனவும்,

"பல்லோர் உவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே"

எனவும்,

"யாழ்கொண்ட இமிழிசை இயன்மாலை அலைத்தரூஉம்"

எனவும், (கலி-29)

"உருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு" (அகம்-61)

எனவும்,

"யாழ்செத், திருங்கல் விடரளை யசுண மோர்க்கும்"

எனவும், (அகம்-88)

"செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை"

எனவும், (பத்துப். திரு-5)

"விண்ணதிர் இமிழிசை கடுப்பப் பண்ணமைத்து"
(பத்துப்-மலைபடு-2)

எனவும் வரும்; பிறவுமன்ன.

மேலைச்சூத்திரத்திற் சொல்லியவாறே இதற்கும் வேண்டுவன உரைத்துக்கொள்க.

(வி-ரை)

எழிலி வானம் - மேகமாகிய வானம். எள்ளினேன்- இகழ்ந்தவனுய். கவிகை-கொடுத்ததற்குக் கவிந்தகை. கடுமான்- விரைந்து செல்லும் குதிரை, எள்ளினன் – ஒத்தவனுய் என உரை காண்டல் பொருந்துவதாகும்.

விழை முதலாகிய உருபுகள் போல என்னும் பொருள்பட வந்தன.

பொன்மரம் – கற்பகம்

கார்கள்ள உற்ற பேரிசை - மேகத்தை ஒக்குமாறு பொருந்திய பெரிய இசை.

இருநிதி மதிக்கும் - குபேரனை ஒக்கும்.
யாழ்கொண்ட - யாழோசையை ஒத்த,
உரும் எனச்சிலைக்கும் - இடிபோல ஒலிக்கும்.
யாழ்செத்து - யாழென்று கருதி, . (14)

மெய்யுவமத்தின் கண் வரும் உருபுகள்

290. கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய
வொட்ட வொடுங்க வோட[1] நிகர்ப்பவென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா லுவமம்.

இது, முறையானே மெய்யுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இவ்வெட்டும் மெய்யுவமம் (எ-று).

"நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப" (அகம்-11)

எனவும்,

மோட்டிரும் பாறை ஈட்டுவட் டேய்ப்ப" (அகம்-25)

எனவும்,

"வேய்மருள் பணைத்தோள் வில்லிழை நெகிழ' (ஐங்குறு-318)

எனவும்,

"உரல்புரை பாவடி" (கலி-21)

எனவும்,

"முத்துடை வான்கோ டொட்டிய முலைமிசை"

எனவும்,

"பாம்புரு வொடுங்க வாங்கிய நுசுப்பின்"

எனவும்,

"செந்தீ யோட்டிய வெஞ்சுடர்ப் பரிதி"

எனவும்,

கண்ணொடு நிகர்க்குங் கழிப்பூங் குவளை"

1. வோட்ட எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

எனவும் இவை ஓதிய முறையானே மெய்யுவமத்துக்கண் வந்தவாறு.

இவற்றை உரிமைகூறிப் பெருவரவினவெனவே, ஒழிந்தன வுஞ் சிறுபான்மை வருமென்பதூஉம் அவை பொதுச் சூத்திரத் தான் அடங்குமென்பதூஉங் கொள்க. அவை:

"கடல் போல் தோன்றல காடிறந் தோரே" (அகம்-1)

எனவும்,

"அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி" (அகம்-11)

எனவும்,

"புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்" (அகம்-12)

எனவும்,

சேயித ழனைய வாகி" (அகம்-19)

எனவும்,

"மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுங்கும்" (கலி-20)

எனவும்,

"கண்போன் மலர்ந்த சுனையும்"

எனவும்,

"நறுமுல்லை நேர்முகை யொப்ப நிரைத்த" (கலி-22)

எனவும்,

"முழவுறழ் தடக்கையின் இயல வேந்தி" (பத்துப்-திரு-215)

எனவும் வரும்.

இவை புறனடையாற் கொண்டனவும் எடுத்தோதியனவும் பொதுவிதியான் வந்தவாறு.

(வி-ரை)

மோட்டிரும்பாறை - உயர்ந்த பெரியபாறை. ஈட்டு வட்டு - குவிந்தவட்டு. பாவடி - பரந்த அடி. முத்துடை வான்கோடு - முத்தினையுடைய வெள்ளிய யானைத்தந்தம். வாங்கிய நுசுப்பு - வளைந்த இடை. அஞ்சுடர் நெடுங்கொடி - அழகிய விளக்கின் வரிசை. (15)

உருவுவமத்தின்கண் வரும் உருபுகள்

**291. போல மறுப்ப வொப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப நளிய நந்தவென்று
ஒத்துவரு கிளவி யுருவி னுவமம்.**

இது, நான்காம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற உருவுவமத்திற்குரிய வாய்பாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இவ்வெட்டும் உருவுவமம் (எ-று).

அவை,

"தன்சொல் லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே" (ஐங்குறு-41)

எனவும்,

"மணிநிற மறுத்த மலர்ப்பூங் காயா"

எனவும்,

"ஒண்செங் காந்த வொக்கு நின்னிறம்"

எனவும்,

"வெயிலொளி காய்த்த விளங்குமணி யழுத்தின"

எனவும்,

"கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்"
(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து

எனவும்,

"தண்டளிர் வியப்பத் தகைபெறு மேனி"

எனவும் வரும்.

நளிய நந்த என்பன இக்காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, இவைபோல உரியவன்றி உருவுவமத்தின்கண்ணும் பொதுச்சூத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்பாடு சிறுவரவின வருமாறு:

"துளிதலைத் தலைஇய மழையேர் ஐம்பால்" (அகம்-8)

எனவும்,

"நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் மண்டிலம்" (அகம்-31)

எனவும்,

"செயலையந் தளிரேய்க்கும் எழினலம் அந்நலம் (கலி-15)

எனவும்,

"ஆயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை" (அகம்- 19)

எனவும்,

"பான்மருள் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி" (கலி-21)

எனவும்,

"எரியுரு வுறழ இலவம் மலர" (கலி-33)

எனவும்,

"பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு"

எனவும், (பத்துப் - திருமுரு-2)

"பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர்" (பத்துப்- திருமுரு-145)

எனவும்,

"தீயி னன்ன வொண்செங் காந்தள்
தூவற் கலித்த புதுமுகை யூன்செத்து"
(பத்துப்- மலைபடு 145-146)

எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

(வி-ரை)

தன் சொல் - தலைவனின் சொல். மணி நிறம் மறுத்த- நீல மணியின் நிறத்தை யொத்த. ஐம்பால் - கூந்தல். உருப்பவிர் மண்டிலம் - வெப்பம் விளங்கும் ஞாயிற்று மண்டிலம். செயலைந்தளிர் - அசோகின் தளிர். ருயிதழ் - குவளை. பால் மருள் மருப்பு- பாலும் வெண்மையால் மயங்கும் மருப்பு, எரியுறு - நெருப்பின் நிறம். தூவல் கலித்த - மழையால் செழித்து வளர்ந்த. ஊன் செத்து - ஊனென்று கருதி. (16)

உவமஉருபுகளுக்குப் புறனடை

292. தத்த மரபில் தோன்றுமன் பொருளே.

இது, நான்கு உவமைக்கும் ஒரோவொன்று எட்டாகக் கூறிய வாய்பாட் டிற்கெல்லாம் புறனடை.

(இ-ள்) இன்னதற்கு இன்ன வாய்பாடு உரியவென்றற்குக் காரணம் என்னையென்றார்க்கு, அவை தத்தம் வரலாற்றுமுறைமையானே அவ்வப் பொருடோன்ற நிற்கும் (எ-று)

'புலிபாய்ந்தாங்குப் பாய்ந்தா'னென வினையுவமத்திற்கு வந்த ஆங்கென் கிளவி 'தளிராங்குச் சிவந்தமேனி'யெனிற் பொருந்தாது.

இனி, எள்ளவென்பது பயனுவமைக்கு ஏற்குமென்றான், அது 'புலியெள்ளும் பாய்த்துள்' எனலாகாது; என்னை? புலிக்கு வலி கூறினன்றி அதனொடு உவமிக்கப்பட்ட சாத்தற்குப் புகழாகாது ஆகலானென்பது. ஒருவனை வென்றி கூறுங்கால் அவனோடு ஒப்பிக்கின்ற புலியேற்றினை அவனைக்கண்டு எதிர் நிற்கலாற்றாது புறங்கொடுத்ததெனலும், நடுங்கிற்றெனலும், கண்சிம்புளித்ததெனலும், அவற்குப் புகழாமென்பதே கருதிக் கூறின் கூறின உவமை வெளிப்பாடுமின்றி அதற்கது புகழுமாகாதென்பது கருத்து. இனி, மழையினைக் கொடைக்கு இழித்துச் சொல்லவும் பெறுபவன்றே, அவ்வாறு சொல்லினும் அதனை அவனின் இழித்து நோக்காது உலகமாதலின்.

விழைய வீழ புல்ல மதிப்ப வெல்ல என்பனவும் உவமைதான் பொருளை யொத்தற் கவாவினவென்று பொருள் தோன்ற நிற்குமென்றவாறு. கள்ளவென்பதூஉம் அதன் குணம் அதன் கண் இல்லாமற் கதுவிற்றென்னும் பொருட்டு, பொருவுவென்பதூஉம் மழையினையும் ஒருவனையும் உறழுந்துணைச் சிறந்தானெனச் சொல்லுதல். இவ்வாற்றான் இவை உரிமை கூறப்பட்டன.

இனி, மெய்யுவமத்திற்கு உரியவெனப்பட்டனவும் அவ்வாறே ஒரு காரணமுடைய போலும். கடுப்ப என்றக்கால் வினைக்கும் பயத்திற்கும் ஏலாது; என்னை? கடுத்தலென்பது ஐயுறுதல். புலியோடு மறவனை ஐயுறவேண்டுவதோர் காரணமின்மையானும், மழையின் விளைத்த பயத்தோடு உவமித்தலின் மழையோடு ஒருவனை ஐயஞ்செய்தல் வேண்டுவதின்மையானும், வடிவுகண்டவழி ஐயம் பிறக்குமாகலானும், உருவென்பது குணமாகலாற் பொருள்வேற்றுமை அறிந்தவழி ஐயஞ்செல்லாதாகலானும், மெய்க்குரிமை கூறினனென்பது. ஏய்த்தலென்

பதூஉம் பொருந்துதலாகலின் வடிவிற்கேற்கும். மருள புரைய ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவுங் கடுத்தல்போலும் பொருண்மைய; என்னை? மருட்சியும் புரையுணர்வுங் கவர்த்தலைக் காட்டுதலாலும், ஒட்ட ஒடுங்க என்பனவும் இரண்டனை ஒன்றென்னும் பொருண்மையவாகலானுமென்பது, நிகர்த்தலும் அவ்வினப் பொருளென்பதனைக் காட்டுதலின் வடிவிற்கேற்றது. ஓட வென்பதும் ஓடுதற்றொழில் வடிவிற் கல்லதின்மையின் அவ் வடிவிற்கேற்றது. [1]பண்பாயிற் பண்பு நிறப்பண்பு ஒடிற்றென லாகாமையின்.

இனி, உருவுவம லாய்பாட்டிற்குங் காரணங் கூறுங்காற் போலுமென்பது இடைச்சொல்லாகலானும், மரீஇவந்த வினைப் பாற் பட்டதாகலானும், அதற்குக் காரணங் கூறப்படா தென்பது, அஃதேல், அதனை இவ்வெட்டற்கும் முன்பு கூறிய தென்னை, பொருளுடையவற்றைப் பிற்கூறி யெனின், அதுவும் அன்ன வென்பதுபோல மற்றை மூன்று உவமத்தும் பயின்று வருமென்பது எய்துவித்தற்கென்பது. மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயினவும் ஒரு காரணமுடையவென்பது ஆசிரியன் பெரு வரவினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லதூஉம் 'மரபிற் றோன்றும்' எனறதனான் இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறியல் வேண்டும் எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினோர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தா மன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்தலாலென்பது.

(வி-ரை)

வரலாற்று முறைமையால் - மரபு வழியால். எனவே மேற் கூறப்பட்ட உருபுகள் நால்வகை உவமத்திற்கும் பாகுபாடு செய்திருப்பதற்குக்காரணம் மரபு வழியேயன்றிப் பிறிதில்லை என்பது கருத்து. ஆங்கு என்பது வினைவுவமத்திற்கு வருதல் போல உருவமத்திற்கு வருதல் சிறப்புடைத்தன்று, புலி எள்ளும் பாய்த்துள் - புலியை இகழும் பாய்ச்சல் எனப் பொருள்படுதலின் புலியை இகழ்ந்து கூறப்பட்டதாம். ஒருவனோடு உவமிக்கும் புலியை இகழின் அதுஅவர்க்கும் இகழ்ச்சியாமாதலின் இவ்வாறு கருதலாகாதென்றார். எனவே பொருளினும் உவமை இழிந்து

---

1. இத்தொடர் சிதைந்துள்ளது.

வரல் தவறென்பதாம். எள்ளும் என்பது போலும் என்ற பொருளில் வருதலின் இவ்வாறு பொருந்துமோ என ஆராயத் தக்கது. கண்சிம்புளித்தல் – கண் சுருங்குதல். கடுத்தல் – ஐயுறு தல்; 'கடுக்கும் என் நெஞ்சம்' (சிலம்பு), 'கடுத்தபின் தேற்று தல் யார்க்கும் அரிது' (குறள்) என்ற விடத்தும் இப்பொருள் படுதல் காண்க. விளைத்த பயர் – விளைந்த பயன்.

மரீஇ வந்த-மருவி வந்த; தொன்று தொட்டு வந்த.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் உவம உருபுகளை வகைப்படுத்தி யிருப்பதன் காரணம் அவர்தம் கால எல்லை வரை இருந்த இலக்கியங்கள் பற்றியேயாம். அக்கால எல்லைக்கண் இருந்த இலக்கியங்கள் பலவும் அழிந்தவாகலானும், பிற்கால இலக்கியங்கள் அம்மரபினைப் போற்றி வாராமையானும் தொல்காப்பியர் கூறிய அவ்வரையறைக்குக் காரணம் இன்று அறிய இயலாதாகின்றது. அவ்வாறாகவும் பேராசிரியர் காரணம் கூற முயன்றிருப்பது ஓராற்றாண் பாராட்டுதற்குரியதேயாம். ஆயினும் அவ்வுருபுகளும் அவ் வகையில் அடங்குதற்கும் வேறு வகையான் அடங்காமைக் கும் காரணம் கூறியிருப்பது முழுமையாக ஏற்றற்குரியதன்று. காரணம் உருபுகள் பலவற்றையும் உவம உருபாகக்கொள்ளாது வேறு பொருள் படுவதாகக் கூறி அமைவு காணுகின்ற மையின். (17)

நால்வகை உவமம் எட்டாகும்

293. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

இதுவும் மேலனவற்றையே பகுக்கின்றது.

(இ–ள்.) வினை பயன் மெய் உரு என்னப்பட்ட நான்கும் எட்டாம் பகுதியும் உண்டு. (எ–று.)

அவை: உவமத்தொகை நான்கும் உவமவிரி நான்குமென எட்டாதலும் உடையவென்றவாறு. அவை புலியன்ன பாய்த் துள் 'புலிப்பாய்த்துள்' எனவும், மழையன்ன வண்கை 'மழை வண்கை' எனவும், வேயன்னதோள் 'வேய்த்தோள்' எனவும்; பவளத்தன்னவாய் 'பவளவாய்' எனவுந் தொகைவிரிபற்றி நான்கும் எட்டாயினவாறு.

சொல்லோத்தினுள் இவ்வாய்பாடு விரிந்து வருமாறு கூறுது ஆண்டுத் தொகையாராய்ச்சிப் பட்ட மாத்திரையானே கூறினன். அவ்வுவமத்தான் ஈண்டுக் கூறப்படுதல் பொருளினவாகலானும், இடைச்சொல்லேயன்றிப் பொருள் பயப்பனவும் அவ்வுருபாக லானும், அதன் விரிவினை ஈண்டுப் பெயர்தந்து கூறி அதன் விரிவினை ஈண்டுப் பெயர்தந்து கூறி அதன் தொகையொடு படுப்ப இத்துணைப் பகுதியவாம் அந்நால்வகையுவமமும் என்றானென்பது.

இதுவுமொரு கருத்து: முன்னர் எவ்வெட்டாகக் கூறியவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு கூறுகி எட்டாம் பகுதியுடைய என்றவாறு. யாங்ஙனமெனின் அன்ன என்னுஞ் சொன்முத லாகிய எட்டனுள் அன்ன ஆங்க மான என்ன எனப்பட்ட நான்கும் வேறொரு பொருளை உணர்த்தாமையின் ஓரினமாகி ஒன்றாகவும், விறப்ப உறழ தகைய நோக்க என்னும் நான்கும் ஒரு பொருளுடைமையின் ஓரினமாகவும், இவ்வாறே இன நோக்குதற் குறிப்பினவாயிற்று; இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும் படும் எட்டுமென்றவாறு. இதனது பயன் இவ்விரண்டு கூற்றான் அடக்கப்படும் வினையுவமச்சொல் எட்டும் (287) என்றவாறு.

விறத்தல், இனமாகச் செறியுமென்னும் பொருட்டு. உறழ்ச் சியுந் தன் இனமாகக்கொண்டுமாறுதற் பொருட்டேயாம். தகுதி அதுவெனப்படுவது என்னும் பொருண்மைத்தாகலின் அவற்றோ டொக்கும். நோக்கென்பதூஉம் அவ்வாறே இனமாக்கி நோக்கு தற்பொருட்டு. இவ்வாற்றான் இரண்டெனவும் படும் எட்டு மென்றவாறு.

இதனது பயன் :—ஓதிய வாய்பாடு எண்ணான்கற்கும் இன்ன வாய்பாடும். இன்ன வாய்பாடும் ஒரு பொருளவென்று அறிதலுந், தத்தம் மரபிற் பொருள்தோன்ற வருமென்பதும், இடைச்சொல்லென்றலும், ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்யி னும் இடைச்சொல்லாகா, தெரிநிலைவினை உருபாயினும் என்ப தறிவித்தலு மெனக்கொள்க. மேல் வருகின்றனவற்றிற்கும் இஃதொக்குமென்பது.

இனிப், பயவுவமை வாய்பாடு எட்டனுள்ளும் எள்ள பொருவ கள்ள வெல்ல என்னும் நான்கும் உவமத்தினை யிழித்தற் பொரு ளவாகி ஒன்று யடங்கும். என்னை? மழையைப் பொரீஇச் சொல்

லுதலும் அதனது தன்மைக்குணங் கள்ளப் படுதலும் அதனை வெல்கையும் என்னுதலும் போல்வன இழிவினையே காட்டுதலின். இனி விழைய புல்ல மதிப்ப வீழ என்னும் நான்கும் உவமிக்கப் படும் பொருளினை உயர்த்தாமையானும் உவமத்தினை இழித்துக் கூறுமையானும் அவை நான்கும் ஒரு பொருளெனப்பட்டன. இவ்வாற்றாற் பயவுவமை யெட்டும் (289) இரண்டாயின வென்பது.

மெய்யுவமை இரண்டாங்கால்—ஐயப்பொருட்கண் நான்குந் துணிபொருட்கண் நான்குமென இரண்டாம். கடுப்ப மருள புரைய ஓட என்னும் நான்கும் ஐயப்பொருளவாகி ஒன்றும். ஓடவென்பது உவமத்தின் கண்ணும் பொருளின் கண்ணும் உணர்வு கவர்ந்தோடிற்றென்னும் பொருள் தோன்றச் சொல்லி னும் அதுவும் ஐயமெனப்பட்டது போலும். இனி ஏய்ப்ப ஒட்ட ஒடுங்க நிகர்ப்ப என்னும் நான்கும் ஐயமின்றி உவமையும் பொருளும் ஒன்றென உணர்வுதோன்றும் வாய்பாடாகலின் இவை நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையெட்டும் (290) இரண் டாயின.

இனி, உருவின் (291) கண்ணும் போல ஒப்ப நேர நளிய என்னும் நான்கும் மறுதலையின்றிச் சேர்ந்தனவென்று கோடற்கு வாய்பாடாகி வருதலின் அவை ஒன்றெனப்பட்டன. 'நளியென் கிளவி செறிவு மாகும்' (தொல்-சொல். உரி-17) என்றதனால், அதனொடு சேர்ந்ததென்னும் பொருட்டேயாயிற்று. இனி மறுப்ப காய்த்த வியப்ப நந்த என்னும் நான்கும் உவமையோடு மறுதலை தோன்றி நிற்கும் பொருளவாகலின் நான்கும் ஒன்றெனப்பட்டு இவையெட்டும் இரண்டாயின. நந்துதலென்பது கேடு. வியத்த லென்பது உவமையான் வியக்கத்தக்கது பொருளெனவே அதன் சண் அக்குணமின்றென மறுத்தவாறும். காய்த்தலென்பதூஉம் உவமையைக் காய்ப்பித்தலாகலின் அதுவும் மறுத்தலென்பதன் பொருளெனப்பட்டது.

இவ்வாறு இவையெல்லாந் தொகுப்ப எட்டாதலும் உண் டென்பது இதன் கருத்து.

இவற்றுட் பலவற்றையுஞ் செயவெனெச்ச வாய்பாட்டால் ஓதியது என்னையெனின் அஃது, (665) உடம்பொடு புணர்த்த லென்பதனான் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொற்போல

நிற்குமெனவும் அதனானே பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் முற்றுமாகி நிற்குமெனவும் அவையுந் தெரிநிலைவினையுவமை யாய் வருமெனவும் அறிவித்தற்கென்க. இவற்றை இவ்வாறு எட்டாகச் சொல்லுதல் பெரிதும் நுண்ணுணர்விற்றென வுணர்க.

(வி-ரை)

நான்கு - வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கு, இரண் டாகும்- ஒவ்வொன்றும் தொகை விரியென இரண்டாகும். பாலு மாருண்டே -பகுதியும் உண்டு. சொல்லோத்து - சொல்லதிகாரத்து. எச்சவியலுள் அறுவகைத்தொகை கூறுங் கால் உவமத்தொகையும் கூறப்பட்டது. எனினும் அவ்வுவமத் தால் பொருள் புலப்படுமாறு ஈண்டுக் கூறுகின்றாராதலின் அதனை விரிவாக மீண்டும் இங்குக் கூறுகின்றார். இரண்டாவது உரையாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்து அத்துணைச் சிறப்புடைத் தன்று. அன்ன, ஆங்க, மான, என்ன என்பன வேறொரு பொருளை உணர்த்தா என்றார். புலியன்ன மறவன் என்ற இடத்து அன்ன என்னும் உருபால் மறவன் வேறு, புலி வேறு என்பது அன்று; மறவன் புலியே என்னும் கருத்தாகின்றது என்பது இவர் கருத்தாகும். புலிவிறப்ப ஒலி - புலியை ஒத்த ஒலி. எனவே ஒலி யால் புலியின் இனமாகக் கருதலின் விறுத்தல் இனமாகச் செறியும் பொருட்டென்றார். பொரிசி - ஒப்புமைப்படுத்தி. 'பல்குறிப்பின' என்றதனான் இச்சொற்கள் பெயரெச்ச நீர்மை வாய் வருவனவும், முற்று நீர்மையாய் வருவனவும், இடைச் சொல் நீர்மையாய் வருவனவும் எனக் கொள்க. 'புலிபோன்ற சாத்தன் ''புலிபோலுஞ்சாத்தன் 'என்பன பெயரெச்சம். 'புலி போன்று வந்தான்' 'புலிபோலப்பாய்ந்தான் 'என்பன வினையெச்சம். 'புலிபோலும்' 'புலி போன்றனன்' என்பன முற்று.

இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் வேறு உரை கூறுவர். அது வருமாறு: மேற்சொல்லப்பட்ட உவமை நான்கு வகையாதலே யன்றி எட்டாம் பக்கமும் உண்டு என்றவாறு.

அவையாவன வினையும் வினைக்குறிப்புமென இருவகையாம். பயன் என்பது நன்மை பயத்தலும் தீமை பயத்தலும் என இரு வகையாம். மெய் என்பது வடிவும் அளவும் என இருவகையாம். உருவென்பது, நிறமுங் குணமுமென இருவகையாம். இவ்வகை யினுலெட்டாயின. (18)

பெருமையும் சிறுமையும் பற்றி உவமை வருமாறு கூறல்

294. பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பா டெட்டன்
வழிமருங் கறியத் தோன்று மென்ப.

இது மேற்கூறிய உவமை இன்னுமொருவாற்றான் எட்டெனப்படு மென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பெருமைபற்றியுஞ் சிறுமைபற்றியும் ஒப்புமை கொள்ளப்படும். உவமை மேற்கூறிய மெய்ப்பாடெட்டன்வழித் தோன்றுமென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று.)

மெய்ப்பாடு எட்டென்பன:

'நகையே அழுகை இளிவரன் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை'
(தொல்-பொருள்-21)

என மெய்ப்பாட்டியலுள் மேற்கூறப்பட்டன.

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா" (அகம்-16)

என்பது நகையுவமம்: என்னை? தலைமகனைக் கண்டறியாதாள் போலக் கரந்தொழுகுகின்ற பரத்தை அவனோடு ஒப்புமை கண்டு தனிநின்று விளையாடும் புதல்வனைக் கொண்டு மகிழ்கின்றாளை, வாயிற்கதவம் மறைந்து நின்ற தலைமகள் நீயும் அம்மகவிற்குத் தாயேகாண் என்றவழிக், களவுகண்ட பொருளோடு கையகப்பட்ட கள்வர்போலச் செய்வதறியாது தடுமாறி முகம் வேறுபட்ட நிலைமையை உவமித்துச் சிரித்தமையின் நகையுவமமாயிற்று.

"கலங்கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப்
புலம்புமென் னிலைகண்டும் போகலனே யென்றியால்"
(யா. வி. ப-318)

என்பது, அவலவுவமை; கலங்கவிழ்ந்த நீகாமன் போலப் புலம்பினளென்றமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

"பெருஞ்செல்வ ரில்லத்து நல்கூர்ந்தார் போல
வருஞ்செல்லும் பேருமென் னெஞ்சு" (முத்தொள்-88)

என்பது, இளிவரலுமவம்; என்னை? தலைமகன்மாட்டு இன்ப விளையாட்டெய்துவார் பலரையுங் கண்டு நெஞ்சு தீரப்

புன்கணெய்தித் தனிநின்று புகப்பெறுது இளிவந்தமையின் அப் பெயர்த்தாயிற்று.

"ஈரத்து ளின்னவை தோன்றின் நிழழ்கயத்து
நீருட் குவளைவெந் தற்று" (கலி-41)

என்பது மருட்கை யுவமம்; என்னை? நிழற்கயத்தின் குவளை வேவன வின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று.

"சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து" (நாலடி-126)

என்பது அச்சமாகலின் அச்சவுவமை.

"மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போல்தன் கிளைநாப்பண்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்" (கலி-52)

என்பது பெருமிதவுவமை.

"கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொடு
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணேக் கினையே" (புறம்-42)

என்பது வெகுளியுவமம்.

"பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி" (அகம்-65)

என்பது உவகையுவமை. பிறவுமன்ன.

இவற்றான் எண்வகை மெய்ப்பாடும்பற்றி உவமை எட்டெ னெப்படுமென்று அறிந்து கூறினன்.

"பெருமையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிற் றீரா" (பொருள்-285) என்புழிப், பெற்றுமகலின் மெய்ப்பாடெட்டன் வழிதோன்று மென்னுது 'மருங்கறிய' வென்றதனுற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் பற்றி வருதல் வழிமருங்கெனவும் அவைபற்றுது மெய்ப்பாடு எட்டும்பற்றி வாளாதே உவமை வருதல் செவ்வி தெனவுங் கொள்ளப்படும்.

"நீருட் குவளைவெந் தற்று" (கலி-41) என்பது, பெருமை பற்றியது. என்னை? உலகநடை யிறந்ததோர் உவமை கூறி அதனேடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின்.

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா" (அகம்-16) என்பது, தனக்கு நிகரா காமல் இழித்துரைத்தமையிற் சிறுமை பற்றி வந்ததாம்.

உவமையும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறுவேறு பொருள் அறிவித்தலின் ஒத்து வேறுபாடு உடையன வாயினுஞ் சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூறவேண்டியதென்பது.

(வி-ரை)

களவு உடம்படுநரின்-தாம் செய்த களவினைத்தாமே உடன்படுவாரைப்போல.

நாய்கண்போல்-மீகாமனைப்போல.

நெஞ்சுதீரப்புண்கண் எய்தி-நெஞ்சு முழுமையாகத் துன்பமுற.

ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின்-நின் அருளினிடத்தே இத்தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றின். கொடியவை-பிரிந்த தலைவன் வாராமை.

சாந்து அகத்து உண்டென்று-சந்தனம் உள்ளிடத்தே இருக்குமென்று கருதி.

மால்-திருமால்-மல்லரின் வீரத்தை வீழ்த்திய திருமாலைப் போல் தலைவன் தம் சுற்றத்தாரிடத்துப் பெருமிதத்தோடு விளங்குகின்றான் என்றலின் பெருமிதமாயிற்று.

முன்பொடு-வலிமையொடு.

உவவ இனி-இப்பொழுது உவப்பாயாக.

ஒத்து வேறுபாடு-மெய்ப்பாட்டியல் உவம இயல் என்னும் வேறுபாடுடையவாகி. மெய்ப்பாடும் உவமையும் வேறு வேறு இயல்களில் கூறப்பட்டிருப்பினும் அவை இரண்டும் மயங்கி வருதலும் உளவாதலின் ஈண்டுக் கூறினர் என்பது.

மெய்ப்பாடு தோன்றாத வழி இவ்வாறு பெருமையும் சிறுமையும் பற்றி உவமை கொள்ளுதல் பயனின்றாம் என்பர் இளம்பூரணர். (19)

உவமையால் பொருட்கு ஏற்றன அறியுமாறு

295. உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான.

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தல் நுதலிற்று; உவமையோடு பொருள் ஒவ்வாதனவும் ஒப்புமை சார்த்திக் கொள்ளுமாறு உணர்த்தினமையின்.

(இ-ள்.) உவமப்பொருளின் — உவமையெனப்பட்ட பொருளான்; இன் உருபு ஆன் உருபின்கண் வந்தது; உற்ற துணருந் தெளிமருங்குள — உவமிக்கவரும் பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்து துணியும் பகுதியுமுள; திறத்தியலான — அங்ஙனந் துணியப்படும் பொருட்டிறம் பலவாகிவரும் இலக்கண வகையான் (எ.று)

அப்பகுதி பலவும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழியும், அஃது உணரவருமென்பது கருத்து. 'திறத்தியலான' எனப்பட்ட பகுதியாவன; மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடெட்டும் பற்றி உவமங்கொள்ளுங்கால், உற்றதுணருந் தெளிமருங்கென உவமானவடைக்கு உவமேயவடை குறைந்து வருவனவும் யாதும் அடையின்றி வருவனவுமென்று இவ்விரண்டும் உற்றுணராமற் சொல்லியவழி, அவற்றுக்கும் உவமைப்பொருளே தெளிமருங்காமெனவும் வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றுணர்த்தாத வழியும் அதுவே தெளிமருங்காமெனவும் இன்ஞேரன்ன கொள்க.

உதாரணம்:

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளேயா" (அகம்-16)

என்றவழிக், கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவுண்டாகப்படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங்கிளேயாவென உற்றதுணரக் கூறியது இலஞயினுங் கையொடுபட்ட களவுடையார் போல நின்ருளென்னும் உவமப்பொருளானே எள்ளுதற்பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று.

"சாறுதலேக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றென
பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்
கட்டில் நிணக்கு இழிசினன் கையதும்
போழ்தூண் டூசியின் விரைந்தன்று மாதோ
ஊர்கொள் வந்த பொருநனொடு
ஆர்புனே தெரியல் நெடுந்தகை போரே" (புறம்.-82)

என்னும் பாட்டினுள் உவமப்பொருளாகிய "போழ் தூண்டூசிக் குப்" பல அடைகூறி அதனேடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினே யாதுமோர் அடையின்றி வாளாது கூறிஞயினும் உவமப் பொருளானே போர்த்தொழிற் குற்றதும் உணரக்கூறிஞும். என்னே? உண்டாட்டுங் கொடையும் உரனெடு நோக்கி மறுத்

தலும் முதலாகிய உள்ளக்கருத்தினால் ஒரு கணத்துள்ளே பல வேந்தரை ஒருங்கு வேறற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழி லென்பது தெளியப்பட்டமையின்.

"உழுத நோன்பக டழிதின் றாங்கு
நல்லமிழ் தாகநீ நயந்துண்ணு நறவே (புறம்-125)

எனவும்,

"மருந்துகொள் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி" (புறம்-180)

என்றாற்போல்வனவும் அவை.

இனி, வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்றதுணர்த்தாத வழித் தெளியுமாறு:

"உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தேர்க்கு
அச்சாணி யன்னா ருடைத்து" (குறள்-667)

என்பதனுள்; அவன் செய்கைவன்மை கூறாராயினும் அச்சாணி யென்று உவமப்பொருள் தானே அச்செய்கைவன்மை கூறிற்று.

"வேனிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார் யார்" (கலி-84)

என்பதும் அது. ஒழிந்தனவு மன்ன.

இனி, உவமத்தின் உற்றுதுணர்கவென்றது பொரு ளென்றதனாற் பொருட்கு அடுத்த அடையும் உவமவடைக்கு உற்றது உணரப்படாதன களையப்படுமென்பது. அது,

"பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்தல்
இனமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்" (குறுந்-9)

என்றவழிப் பாசடை நிவந்த கணைக்காலென நெய்தலாகிய பொருட்கு வந்த அடையிரண்டுங் கண்ணெனப்பட்ட உவமத் திற்கேற்ப வாராமையான் அவை தெளிமருங்கிலவென்று களைந்து கொள்க. ஒழிந்தனவு மன்ன.

மற்றுப்,

"புறமதி யன்ன திருமுக மிறைஞ்சி"

என்றவழி, அகத்துத் தோன்றும் மறுப்போலப் புறத்துமறு மதிக்கில்லையென்பதூஉம் புறமதிபோலக் கறைதீர்ந்த முகமென் பதூஉம் உவமப் பொருளின் உற்றதுணருந் தெளிமருங் கென் றதனாற் கோடுமோவெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாமைக்கன்றே வருகின்ற சூத்திரமென்பது.

(வி-ரை)

சாறுதலைக்கொண்டெனை- விழாக்காலம் நெருங்கியதாக; பெண் ஈற்று உற்றனை - தன் மனைவி கரு ஈன்றனளாக; பட்ட மாறி ஞான்ற ஞாயிற்று-பெய்கின்ற மழையையுடைய ஞாயிறு வீழ்ந்த பொழுதின்கண்.

கட்டில் நிணைக்கும்-கட்டிலைப்பிணிக்கும்; போழ்துண்டு ஊசியின்-வாரைச் செலுத்தும் ஊசியினும்; ஆர்புனை தெரியல்-ஆத்தி மலரால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலையையுடைய போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி. இழிசினன் கை-இழிந்தவனது கை. ஊசியை விரைந்து செலுத்தித் தைத்தற்கு நான்கு அடைமொழிகள் (காரணங்கள்) உள்ளன. 1. ஊரில் விழாத் தொடங்குதல் 2. மனைவி கருவுயிர்த்தல் 3. மழைபெய்தல் 4. பொழுது மறைதல். இவ்வாறு உவமைக்கு உளவாதல் போல பெருநற்கிள்ளி தன் பகைவனோடு விரைந்து போர் செய்தற்கு உரிய அடைமொழிகள் இல எனினும் உவமையால் அவற்றை உய்த்துணர வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம். அவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து பேராசிரியர் மூன்று காரணம் கூறுகின்றார். அவை உண்டாட்டு, கொடை, உரனொடு நோக்கி மறுத்தல் என்பனவாம். உரனொடு நோக்கி மறுத்தல்-தன் ஆற்றல் மிகுதியால் வந்த பொருநனிடம் எதிர் மொழி கொடுத்தல்.

அழிதின்றுங்கு-வைக்கோலைத் தின்றாற்போல. வலியபகடு தான் உழுது விளைத்த நெல்லை உண்ணாது வைக்கோலை உண்ணுதல் போலத்தேர்வன் மலையனாகிய நீயும் நின் முயற்சியால் உளவாகிய பொருள்களை உண்ணாது வெறும் கள்ளை உண்கின்றாய்! அது உனக்கு அமிழ்தாகுக என்பது இப்புறப்பாடற் பகுதியின் (125)கருத்தாகும். இதன் கண்ணும் பகட்டிற்குரிய அடைமொழியால் தேவர்வன் மலையனுக்கு உற்றபொருள் உய்த்துணர வேண்டியதாயிற்று,

மருந்தாகித்தப்பா மரத்தைப்போல வாள் வடுவிரவி நிற்கும். ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயமாறன் என்பது இப் புறப்பாடற்பகுதியின் பொருளாகும் (170). இங்கும் மரத்திற்குற்ற அடைமொழியால் அவ்வரசனின் வாள்வடுவிற்குக்காரணம் பெறப் பட்டது. மருந்தாதல் தன்மையால் அவ்வரசனின் உடலும் வடுப்பட்டதும்.

அச்சாணி- உருள் கழலாது கடைக்கண் செருகப்பட்டிருப்பது. அது சிறிதாயினும் பெரும் பளுவைக் கொண்டு நிற்கும் வண்டியைக் கொண்டுய்க்குமாறு போல, உருவால் சிறிய வராயினும் அரிய செயல்களைச்செய்யும் ஆற்றலுடையார் பலருளர் என இதனால் அறியப்படும்.

வேனிற்காலத்து நீர்நிலை பலரும் ஆடற்கு இடம் கொடுப் பது போல நின் தந்தையும் பல மகளிரும் புணர்ந்து விளையா டற்கு இடமானவன் என்பது இக்கலித்தொகை பாடற் பகுதி யின் (86) கருத்தாகும். இதுவும் உவமையால் பொருட்குற்ற பண்பு உய்த்துணரப்படுவதாயிற்று.

உவம அடையால் பொருட்கு (உவமேயத்திற்கு) உற்றது உய்த்துணரப்படுவது போல பொருளடையாலும் உவமைக்கு உற்றதை உய்த்துணரலாம் எனினும் அவ்வாறு வருதல் தெளி மருங்கில என்று கூறுகிறார் பேராசிரியர். பாசடை-பசிய இலை. ஓதம்-கடல்நீர். கடல்நீர் அலையால் மிகுந்தொறும் நெய்தற்பூ அதகைத்துத் தோன்றுதல் நீரில் மூழ்கி இருக்கும் பெண் களின் கண்களை ஒக்கும் என்பது கருத்தாகும்.

ஐயுற்றுக் கூறும் உவமையானும் பொருட் தெளிவு உள வாகும் என இந்நூற்பாவிற்கு உரை காண்பார் இளம்பூரணர். (20)

உவமப் பொருள் மரபுவழி அறியப்படுமாறு

296. உவமப் பொருளை யுணருங் காலை
மரீஇய மரபின் வழக்கொடு[1] படுமே

இது, மேலதற்கொரு புறனடை, மேல் உவமப்பொருளானே உற்றுணரச் செயல் வேண்டுமென்றான் இனி அங்ஙனம் உணரு மாறு இது கூறினுதலின்.

(இ-ள்) உவமப்பொருளான் உற்றதுணருங்காலை மரீஇ வந்த வழக்கொடுபடுத்து அறியப்படும் (எ-று).

அது வருமாறு :

"களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா" (அகம்-16)

1. வருமே எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என்பது களவுடம்படுநர்க்குள்ள வேறுபாடு உலகத்து அடிப்பட வந்த வழக்காதலான் அஃது ஏதுவாக அதனையும் அறிந்து கொள்ளப்படுமென்றவாறு. எனவே, உலகத்து வழக்கினுள் அடிப்படத்தோன்றும் உவமையாயிற்றாயினும் உவமப்பொருள் புலப்பாடு செய்யாது,

"புறமதி போலு முகம்"

என்றதுபோல்வது வென்பது இதன் கருத்து.

(வி-ரை)

மேல் உவமையால் பொருட் குற்றதை உணரலாம் என்றார். இந்நூற்பாவில் அவ்வுவமை தானும் உற்றது உணர்த்தும் திறனைக்கூறுகின்றார். உவமை என்றது தொன்று தொட்டுக் கூறப்படுவதேயாயினும் பலரும் அறிந்ததாகவும் இருப்பின் அவ் வேதுவாக அதன் திறயனைத்தும் உணரலாம். இன்றேல் உவமையின் திறமும் விளங்காது எனப் பேராசிரியர் விளக்குகின்றார். தங்களைத்தாமே உடம்பட்டு நிற்பாரின் நாணமும் சிறுமையும் அனைவரும் அறிந்ததொன்று. ஆதலின் அவ்வுவமையின் திறத்னையும் அதனால் பொருட் குற்றதையும் நன்கறியலாம். அதைப்போன்று முகத்திற்கு மதியையன்றிப் புறமதியை உவமை கூறுவாரின்மையின் புறமதி போலும் என்பதால் உவமையின் திறனோ அதனால் பொருட் குற்ற திறனோ விளங்குமாறு இல்லை.

உவமப்பொருளை உவமிக்கப்படும் பொருளாகக் கூறுங்கால் மரபு வழியாகக் கூறப்படுவனவற்றையே கூறவேண்டும் என இந்நூற் பாவிற்குப் பொருள் காண்பர் இளம்பூரணர். கயற்கண் எனக்கூறுவதன்றி கயல்சிலை எனக்கூறலாகாது என்பது இவர் கருத்தாகும். (21)

பொருள் அடையொடு வருமாறு

297. [1]இரட்டைக் கிளவி யிரட்டை வழித்தே.

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தது; அடையொடு வந்த பொருளோடு புணர்க்குமாறு கூறினமையின்.

---

1. இரட்டைக் கிளவியும் என்பது இளம்பூரணர் பாடம்.

(இ-ள்) இரட்டைக்கிளவி—அடையும் அடையடுத்த பொருளுமென இரண்டாகச் சொல்லப்படுங் கிளவி; இரட்டை வழித்தே—அடையும் அடையடுத்தபொருளுமென இரண்டாக்கி நிறுத்தப்படும் உவமையின் வழித்து (எ-று).

"பொன்காண் கட்டளை கடுப்பத் தன்ன
பைம்பூண் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்"
(பத்துப், பெரும்பாண்-220)

என வரும்.

தம் பைம்பூண் புடைத்த செஞ்சுவட்டினையும் மார்பினையும் பொன்னுரையோடுங் கல்லோடும் உவமித்தமையின் இரட்டைக் கிளவி இரட்டை வழித்தாயிற்று. இரட்டைக் கிளவியெனப் பொருளினை முற்கூறியதனான் இரண்டு பொருளினை ஒன்றாகக் கூட்டி உவமிக்கக் கருதினான் உவமையினையும் இரண்டு ஒன்றாக்கியே உவமிக்குமென்பது கருத்து. உம்மையான் ஒற்றைக்கிளவியும் இரட்டை வழித்தாகி வருவனகொள்க. அது,

"கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக
லிரும்புலிக் குருளையில் தோன்றுங் காட்டிடை" (குறுந்-47)

என வரும். இரும்புலிக்குருளை யொன்றனையே துறுகல்லோடும் வேங்கைவீயோடும் ஒப்பித்தமையின் இப்பெயர்த்தாயிற்று.

(வி-ரை)

பொன்னை உரைக்கும்உரை கல்லையொப்பத் தனது பசிய அணிகள் புடைத்ததால் உண்டான செஞ்சுவட்டை உடைய மார்பு (பெரும்பாண்-22.) என்பது இதன் பொருளாகும். பொன்னுரை-பொன் வண்ணம். பொன் வண்ணமும் அதனை யுடைய கல்லும் செஞ்சுவட்டினையும் அதனையுடைய மார்பினை யும் ஒத்தது என்றலின் இரட்டைக்கிளவி இரட்டைவழித்தா யிற்று. வேங்கைவீ-வேங்கை மலர். துறுகல்-பெரிய பாறை; புலிக்குருளை-புலிக்குட்டி. வேங்கை மலர் பரப்பப்பட்ட பெரியபாறை புலிக்குட்டி போறலின் ஒற்றைக்கிளவி இரட்டை வழித்தாயிற்று.

இரட்டைக்கிளவியாவது உவமை இரண்டு சொல்லோடு அடுத்து வருவதனோடு உவமிக்கப்படும் பொருளும் இரண்டு

பொருளாகி வருதல் வேண்டும் என உரை காண்பர் இளம்பூரணர்.

அவ்வழி இரண்டு சொல்லும் ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டு வருதல் வேண்டுமென்றுகொள்க.

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்" (குறள்-210)

இதனை வேறுபாடு அறிக என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும். (22)

உள்ளுறை உவமம்

298. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி
[1]முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்
துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே.

இது, மேலெல்லாம் ஏனையுவமங் கூறி உள்ளுறையுவமம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் 'இசைதிரிந்திசைக்கு' (195) மெனப்பட்டவற்றின் பகுதியாயினும் இதனை ஆண்டுக் (196) கூறாது ஈண்டுக் கூறினான் உள்ளுறையுவமமாகலானும் இவ் வோத்து உவமவியலாகலானுமென்பது.

(இ-ள்) பிறிதொடு படாது—உவமையொடு உவமிக்கப் படும் பொருள் பிறிதொன்று தாராது; பிறப்பொடு நோக்கி— உவமநிலங்களுட் பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி நோக்கி; முன்னை மரபிற் கூறுங்காலை — கருத்தினான் இதற்கு இஃது உவமையென்று சொன்ன மரபினாற் கூறுங்காலை; துணிவொடு வருஉம் துணிவினோர் கொளினே—இன்ன பொருட்கு இஃது உவமமாயிற்றென்பது துணிந்து கொள்ளத் தோன்றும், அவ்வாறு துணிந்துகொள்ளும் உணர்வுடையோர் கொள்ளின் (எ-று)

எனவே, அஃது எல்லார்க்கும் புலனன்று நல்லுணர் வுடையோர்க்கே புலனென்பதூஉம் அவர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறு. இதனானே செய்யுளுட்

1. முன்னம் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பயின்று வருமென்பது கூறினனும். அவற்றிற்கு உதாரணம் மேற்காட்டுதும்.

மற்றிதனை உவமையென்ற தென்னை? உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளுமாக நிறீஇக் கூறுனயினெனின் அங்ஙனங் கூறுனயினும் உவமம்போன்று பொருள் கொள்ளப் படுதலின் அதனை உவமையென்றுன். அஃது ஒப்பினுகிய பெயரென்பது; என்னை? இவற்றை உவமப்போலி யென்று கூறு மாகலின்

(வி–ரை)

இசை - சொல். திரிந்திசைப்பின் – சொல் அல்லது சொற் றொடர்; வெளிப்படையாக ஒரு பொருளைக் குறிப்பதன்றிக் குறிப்பாகவும் ஒரு பொருளை உட்கொணடிருக்குமாயின். இசை திரிந்திசைப்பினும் என்னும் நூற்பாவின் பகுதியில் உள்ளுறை யும் அடங்கும் என்பது இவர் கருத்து.

உவமநிலம் - வினை, பயன், மெய், உரு, பிறப்பு, என்பன. பிறந்த பிறவிகளோடு சார்த்தி – பிறந்த உள்ளுறைப் பொரு ளோடு உவமையையும் சார்த்தி. இது உவமை இது பொருள் என ஏனையுவமத்தில் விளங்க அறிவது போல உள்ளுறை யுவமத்தில் அறிய இயலாது. உவமையைக்கொண்டு உய்த் துரைத்தக்கதாய் அப்பொருள் அமையும். ஒப்பினுன் ஆகிய பெயர் - உவமையும் பொருளையும் வேறுக நிறுத்தி அறியப் படும் வகை உவமை என்றுற்போல இதனையும் அத்தகைய ஒப்புமை பற்றி உவமை என்றூர் என்பது

மேலைச்சூத்திரத்தளவும் பிறிது பொருளொடு உவமை கூறிப் போந்தார்: இனிப்பொருள் தன்னேடே யுவமை கூறுகின்றுர் எனக்கொள்க.

'நிலவு காண்பது போல அணிமதி ஏர்தர' (கலி-111)

என்றவழிக் காணப்பிறிதாகிய பொருளொடு உவமை கூறுமை யிற் பிறிதொடு படாதாயிற்று. மதியினது எழுச்சியை நோக்கு தலிற் பிறப்பொடு நோக்கிற்று. அவ்விடத்திற்கேற்பக் கூறுதலின் முன்னமாயிற்று. அம்மதியினது தோற்றம் இத்தன்மைத்தெனத் துணிதலின் அதன்கண் உவமைச்சொல் வந்தது.

(எ-டு)

"வள்ளிதழ் கூம்பிய மணி மருளிருங்கழிப்
புள்ளி புக்கதுபோலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப"
(கலித்-112)

என்பதும் அது என்பது இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் தரும் உரையாகும். எனவே ஏனையுவமத்தின் விகற்பமே இந்நூற்பாவிலும் கூறப்படுகின்றது என்பது இவர் கருத்தாகின்றது. (23)

அதன் வகை

299. உவமப் போலி யைந்தென மொழிப.

இது மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமை ஐவகைப்படுமென்கின்றது.

(இ-ள்) உள்ளுறையுவமை ஐந்துவகையெனக் கூறுவர் புலவர் (எ-று).

அவையைந்துமாமாறு முன்னர்ச் (300) சொல்லுதும். இதனது பயம் ஏனையுவமத்துக்கு நிலைக்களம் (289) (290) ஐந்து. ஓதினான், அவ்வாறே இதற்கு நிலைக்களம் ஓதாது அவை, போறலின் அவையே நிலைக்களமாமென்றலும், ஏனையுவமத்துள் ஒரு சாதியோடு ஒரு சாதியினை உவமித்தல் வழக்கன்றாயினும் உள்ளுறையுவமத்திற்கு அமையுமென்றலுமென்பது.

(வி-ரை)

ஏனையுவமத்திற்கு நிலைக்களம், சிறப்பு, நலன், காதல், வலி, இழிபொருள் என ஐந்துமாம் என மேல் 289, 290, ஆவது நூற்பாக்களில் கூறினார் ஆசிரியர். அதுபோன்று உள்ளுறை உவமத்திற்கும் நிலைக்களம் இவையென ஓதாராயினும் அவையே இதற்கும் நிலைக்களம் என உணரவும் ஏனையுவமத்தில் உவமையும் பொருளும் ஓரினமாதல் வேண்டும் என்னும் வரையறையுளது போல உள்ளுறையுவமைக்கு அவ்வரையறை இல்லை என்பது உணரவும் இந்நூற்பா கூறப்பட்டுள்ளது.

இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்குக் கொள்ளும் உரை வேறும். அவ்வுரை வருமாறு:—

உவமையைப் போன்று வருவன ஐந்தென்றும் சொல்லுவர். அவையாவன:- இதற்குவமையில்லை எனவும், இதற்கிது தானே யுவமை எனவும், பல பொருளினுமுளதாகிய வுறுப்புக்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டு சேர்த்தின் இதற்குவமையாம் எனவும். பல பொருளினுமுளதாகிய கவின் ஓரிடத்து வரின் இதற்குவமையாம் எனவும் கூடாப் பொருளொடு உவமித்து வருவனவும் ஆம். (24)

ஐவகை உள்ளுறை உவமம்

300. **தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்**
வினையினும் பயத்தினு முறுப்பினு முருவினும்
பிறப்பினும் வருஉந் [1]திறத்திய லென்ப

இது, மேற்கூறிய ஐந்தும் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்) வினை பயன் மெய் உருவென்ற நான்கினும் பிறப்பினும் வரும் மேற்கூறிய ஐந்தும் (எ-று)

உறுப்பென்றது மெய்யினை; உடம்பினை உறுப்பென்பவாகலானும் மெய்யுவமமெல்லாம் உறுப்பினையேபற்றி வருதல் பெரும்பான்மைய வாகலானும் அவ்வாறு கூறினனென்பது. 'தவலருஞ் சிறப்பினத் தன்மை நாடின்' என்றதனான் ஏனை யுவமத்திலும் உள்ளுறை யுவமமே செய்யுட்கும் பொருளிலக்கணத்திற்குஞ் சிறந்த தென்பது. அவை வருமாறு:

"கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வ னீன்றவெம் முயங்கல்
அதுவே தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே"–(ஐங்குறு-65)

என்பது வினையுவமப்போலி; என்னை? தாமரையினை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கு மூரனென்றாள். இதன் கருத்து காதற் பரத்தையர்க்கும் இற்பரத்தையர்க்கும் என்றமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுளமாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றனம் அதுபோல வென்பதாகலான் உவமைக்குப்

1. திறத்த எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பிறிதொரு பொருள் எதிர்ந்து உவமஞ் செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்றோடு நோக்கிக் கருத்தினுற் கொள்ளவைத்தலின் இஃது உள்ளுறை யுவமமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சுரும்பு பசிகளையுந் தொழிலோடு விருந்தோம்புதற்றொழில் உவமங் கொள்ள நின்றமையின் விளையுவமப் போலியாயிற்று. இங்ஙனங் கூறவே இதனை இப்பொருண்மைத் தென்பதெல்லாம் உணருமாறென்னை யெனின் முன்னர்த், "துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே" (தொல் - பொருள் - 298) எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றே யென்பது. அல்லாக் கால் 'கரும்புநடு பாத்திக் கலித்த தாமரை, சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர' என்பது பயமில கூறலாமென்பது.

"கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாமே
அல்ல னென்னும்என் தடமென் தோளே"

என்பது பயவுவமப்போலி! இதனுள் தலைமகன் கொடுமை கூறியதல்லது அக்கொடுமைக்கு ஏதுவாகியதொன்று விளங்கக் கூறியதிலளாயினும இழிந்த வேழம் உயர்ந்த கரும்பிற் பூக்கு மெனவே [1]அவற்றிற்கு இழிபுயர்வாமென்பது ஒன்றில்லை; எல் லாரும் இன்பங் கோடற்குரியர் தலைமகற் கென்றமையின் யாமும் பரத்தையரும் 'அவற்கு ஒத்தன மென்றமையின் அவை கூறினு ளென்பது.

"நீருறை கோழி நீலச் சேவல்
கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர
புளிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்
மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே" (ஐங்குறு-51)

என்பதும் அது. நீருறை கோழி நீலச் சேவலை அதன் கூருகிர்ப்பெடை நினைந்து கடுஞ்சூலான்வந்த வயாத் தீர்தற் பயத்தவாகும், அதுபோல நின்மார்பு நினைந்து தன் வயவுநோய் தீரும் இவளுமென்றவாறு. புளிங்காய் வேட்கைத் தென்பது நின் மார்புதான் இவளை நயவாதாயினும் இவள்தானே நின்மார்பை நயந்து பயம்பெற்றுள்போலச் சுவைகொண்டு

1. அவற்கும் (தலைவனுக்கும்)என்றிருப்பின் பொருத்தமாகும்

சிறிது வேட்கை தணிதற் பயத்தளாகும்; புளியங்காய் நினைய வாய்நீர் ஊறுமாறு போல என்பது.

"ஒன்றே னல்லென் ஒன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெறிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றுகொய மலரு நாடனொடு
ஒன்றேன் தோழி யொன்றி னானே" (குறுந்-208)

என்பது மெய்யுவமப்போலி; என்னை; மிதியுண்டு வீழ்ந்த வேங்கை குறையுயிரோடு மலர்ந்தாற்போல யானும் உளேனு யினேனென்றமையின்.

"வண்ண ஒண்டழை நுடங்க வாலிழை
ஒண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
கண்ணறுங் குவளை நாறித்
தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே
(ஐங்குறு-73)

இஃது, உருவுவமப்போலி. நீ புனலாடிய ஞான்று பரத்தை பாய்ந்தாடிய புனலெல்லாந் தண்ணென்றதெனக்கூறிய வழி, அத்தடம்போல இவள் உறக்கலங்கித் தெளிந்து தண்ணென்றுளென்பது கருதியுணரப்பட்டது; அவளொடு புனல் பாய்ந்தாடிய இன்பச் சிறப்புக் கேட்டு நிலையாற்றாளென்பது கருத்து. இது நிறமன்றாலெனின் நிறமும் பண்பாகலின் அந் நிறத்தோடு நிறமல்லாத பண்புங் கொள்ளப்படுமென்பது 'வகை பெறவந்த உவமத்தோற்றம்' (தொல். பொருள்-276) என்புழிக் கூறினானென்பது.

"பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறூஉ மூர
எந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே"
(ஐங்குறு-63)

என்பது, பிறப்புவமப்போலி. நல்ல குலத்திற் பிறந்தும் இழிந் தாரைத் தோய்ந்தமையான் அவர் நாற்றமே நாறியது, அவ ரையே பாதுகாவாய், மேற்குலத்துப் பிறந்த எம்மைத் தீண்ட லென்பாள் அஃதெல்லாம் விளங்கக் கூறாது பொய்கைப் பள்ளிப் பிறந்த நீர்நாய் முன்னாள் தின்ற வாளைமீன் புலவு நாற்றத்

தோடு பின்னும் அதனையே வேண்டும் ஊரன் என்றமையின் பரத்தையர் பிறப்பின் இழிந்தமையுந் தலைவி பிறப்பு உயர்ந் தமையுங் கூறி அவன் பிறப்பின் உயர்வுங் கூறினமையின் இது பிறப்புவமப்போலியாயிற்று.

இவையெல்லாங் கருதிக் கூறிற் செய்யுட்குச் சிறப்பா மெனவும், வாளாது நீர்நாய் வாளை பெறூஉ மூரனென்றதனுன் ஒரு பயமின்றெனவுங் கொள்க.

'பிறப்பொடு வரூஉந் திறத்த' என்றது தலைமகனல் இவ்வாறு திறப்பாடு வேறுமுளவென்பதூஉங் கொள்க அவை,

"தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூ ரென்ப,
அதனல் தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோன" (ஐங்குறு-41)

என்றவழித், தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை யென்பது இன்னுந் தலைமகனது கொடுமைக்கு உவமையாயிற்று வெண் பூம் பொய்கைத்து அவனூரென்பது தலைமகள் பசப்புநிறம் பற்றி உவமையாயிற்று. ஆதலான் வினையுவமமும் உருவுவமமும் ஒரு செய்யுளுள்ளே தொடர்ந்து ஒருங்குவருதலும் உடையவென் பது. இன்னும் 'திறத்தியல்' என்றதனனே இத்தன்மைத்தாகிய ஊரனையானெனச் சொல்லுதலுந், தலைவனூரின்கணுள்ளன சொல்லத் தலைவிக்கேற்ற உவமை தோன்றச் செய்தலுமென உவமங் கூறிய வழி உள்ளுறையுவமங் கோடலும், பிறவாறு வருவனவுளவாயினும் எல்லாங் கொள்க.

"தேர்வண் கோமான் தேனூ ரன்னவிவள்"
(ஐங்குறு-55)

என்பது அவனூரனையாளென வந்தது.

"வெண்பூம் பொய்கைத்து அவனூர்" (ஐங்குறு-41) எனத் தலைவனூரின் உள்ளதொன்றனல் தலைவிக்குவமையே பிறப்பித்த வாறுயிற்று. அல்லாக்கால், அதனற் பயமின்றென்பது.

(வி-ரை)

கலித்த—முளைத்த; சுரும்பு-வண்டு; எம் முயங்கல்—எம்மை முயங்கற்க. முயங்கின் நின் மார்பின் அழகு கெடும் என்ப தாம்.

கரும்பிற்பூக்கும்-கரும்பைப்போலப் பூக்கும். கூர்நுகிர்-கூரிய நகம். வயாஅம்-கருப்பத்தால் உண்டான வேட்கை. அவன் வயவு நோய்க்கு நின் மார்பு புளியங்காய் போன்றது என்பது கருத்து.

நெறிதாள்-நெறிந்த அடியை உடைய. பெய்ம்மார்-அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு. ஒன்றினனே-வேற்றுவரைவு நேரும் என்ற ஒரு காரணத்தால்.

நுடங்க-ஆசைய; வாள் இழை-சிறந்த அணிகலன்; பண்ணை பாய்ந்தன-விளையாட்டாகப்பாய்ந்தாளாக; கள்நுறுங் குவளை-தேனைப்பொருந்திய மணங்கமழும் குவளை.

நாள்இரை-விடியற்காலத்தே இரையாகப் பெறுகின்ற.

தன்பார்ப்பு-தனது குட்டி

'மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் உரைத்த வாய்பாட்டாற் கூறும் வழிச் சொல்லப்பட்ட ஐந்தினும் ஏதுவாகச் சொல்லிப் பின்னர்க் கூற வேண்டுமென' உரை காண்பர் இளம்பூரணர்.

நினக்குவமையில்லை என்னும் வழிச் செயலானுதல், பயனானுதல், உறுப்பானுதல், உருவானுதல், பிறப்பானுதல், ஒப்பாரில்லையெனல் வேண்டுமென்பது கருத்து என மேலும் விளக்கம் காண்பர் அவர். (25)

தலைவியும் தோழியும் உள்ளுறை கூறுமாறு

**301. [1]கிழவி சொல்லி னவளறி கிளவி
தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந் துரையாது.**

இது, மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமைக் காவதோர் இலக்கணம்.

(இ-ள்) ஐந்து வகைப்பட்ட உவமப்போலியும் பிறிதொடு படாது பிறப்பு நோக்கி உணரக் கூறியவழி அக்கூற்றுத் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உரித்தாங்கால், தலைவிக்காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செய்யல் வேண்டும்; தோழிக்காயின்

---

1. இந்நூற்பாவின் ஒவ்வொரு அடியையும் ஒவ்வொரு நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அந்நிலத்துள்ளன வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும்; பிறநிலத் துள்ளன அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறூர் (எ-று.)

இதனது பயம் தலைமகள் இந்நிலத்துள்ளன வெல்லாம் அறியுந் துணைப் பயிற்சியில ளெனவும் அவளாயத்தாராயின் அந்நிலத்துள்ளன அறியச் சிதைந்த தின்றெனவும் கூறியவாறு.

"ஒன்றே னல்லெ னொன்றுவென்" (குறுந்-208)

என்னும் பாட்டினுட், பொருகளிறு மிதித்த நெறிதாள் வேங்கை மரம் படப்பையிலுள்ள தாகலானுந் தன்னுற் பூக்கொய்யப்படு மாதலானும் அஃது அவளறிகிளவி யெனப்பட்டது.

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை" (ஐங்குறு-41)

என்பது தோழி கூற்று. என்னை? அவற்றின் செய்கையெல்லாம் அறியாளன்றே தலைமகள் பெரும் பேதையாதலினென்பது. அதிகாரத்தானின்ற உள்ளுறையுவமை யென்பதனை அவளறி கிளவி யென்றதற்குப் பெயர்ப்பயனிலையாகவும் நிலம்பெயர்ந் துரையாதென்னும் முற்றுவினைக்குப் பெயராகவும் வேறு வேறு சொல்லிக்கொள்க.

(வி-ரை)

அறியச்சிதைந்தது இன்று-அறியக் குற்றமுடைத்தன்று. படப்பை-தோட்டம்.

அதிகாரத்தால் நின்ற-மேல் தொட்டும் கூறப்பட்டு வந்த; பெயராகவும்-எழுவாயாகவும். (26)

தலைவனும், பாங்கன் முதலாயினுரும் உள்ளுறை கூறுமாறு

302. [1]கிழவோற் காயி னுரனொடு கிளக்கும்
ஏனோர்க் கெல்லாம் இடம்வரை வின்றே.

(இ-ள்.) கிழவோன் சொல்லும் உள்ளுறையுவமந் தன் னுரனுடைமை தோன்றச் சொல்லப்படும். ஏனோரெனப்பட்ட பாங்கனும் பாணனு முதலாயினோர் சொல்லுங்காலை வகையானே

1. இந்நூற்பாவின் ஒவ்வொரு அடியையும் ஒவ்வொரு நூற்பா வாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

தாந்தாம் அறிந்த கிளவி யானும் நிலம்பெயர்ந்துரையாத பொருளானும் மேற்கூறிய இடம் வரையப்படாது; என்நிலத் துள்ள பொருளானும் உள்ளுறையுவமை சொல்லப் பெறுப (எ-று.)

"கருங்கோட் டெருமைச் செங்கண் புனிற்றுக்
காதற் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்
நுந்தை நும்மூர் வருதும்
ஒண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே"
(ஐங்குறு-92)

என்றவழித், தாய்போன்று நும்மைத் தலையளிப்பலெனத் தலைமகன் தலைமை தோன்ற உரவொடு கிளந்தவாறு காண்க. ஒழிந்தோராயின் வரையறையின்மையிற் காட்டாமாயினும். அவை வந்துழிக் (கலி-69) காண்க.

(வி-ரை)

புனிற்று—ஈன்ற அணிமையையுடைய பசு. (27

இன்பமும் துன்பமும் பற்றியும் உவமை வருமாறு

303. இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியும்
உவம மருங்கில் தோன்று மென்ப.

இதுவும் அது.

இதுவும் மேலதற்கே யாவதோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற் கூறப்பட்ட உள்ளுறையுவமம் இன்ப துன்பங்கள் தோன்றச் சொல்லவும்படும் (எ-று.)

"கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்" (குறுந்-8)

என்பது, பலவகை யின்பமும் வருந்தாது பெறுவரென்பதற்கு உவமையாகி வருதலின் இனிதுறு கிளவி யெனப்பட்டது.

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்து" (ஐங்குறு-24)

என்பது, தலைமகன் கொடுமை கூறினமையின் துனியுறு கிளவி யாயிற்று.

இவ்விரு பகுதியும்படச் செய்யப்படும் மேற்கூறிய உள்ளுறையுவமமென்பது இதன் கருத்து.

"மருங்கு" என்னும் மிகையானே ஏனையுவமத்தின்கண்ணும் இப்பகுதி கொள்ளப்படும்; அவை,

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே (குறுந்-71)

என்பது இனிதுறு கிளவி.

"கராத்தின் வெய்யவெந் தோள்" (ஐந்திணையம்பது-24)

என்பது, துனியுறு கிளவி.

(வி-ரை)

கழனிமா அத்து-வயலில் உள்ள மாமரத்தினது.

புள்ளிக் கள்வன்-புள்ளிகளையுடைய நண்டு. நண்டும் முதலையும் அன்பின்றித் தம் சுற்றத்திற்கே கொடுமை செய்தல் போலத் தலைமகனும் தம் சுற்றத்திற்குத் (தலைவிக்கு) கேடு சூழ்கின்றான் என்றமையின் துனியுறு கிளவியாயிற்று.

தலைவி அமிழ்தமெனின் அமிழ்தமேயாகின்றாள், ஐம்புல இன்பங்களையும் ஆரத்துயத்தற்குரிய செல்வமெனின் செல்வமேயாகின்றாள் எனத்தலைவன் தலைவியைப் பிரிதலருமை காட்டிச் செலவழுங்குகின்றானாதலின் இது இனிதுறுகிளவியாயிற்று.

கராம்-முதலை. (28)

தலைவி உள்ளுறை கூறும் நிலம்

304. கிழவோட் [1]குவம மீரிடத் துரித்தே.

இஃது, அவ்வுள்ளுறையுவமையை வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தலைமகள் இரண்டிடத்தல்லது உள்ளுறையுவமை சொல்லப்பெறாள் (எ-று).

இரண்டிடமென்பன: மருதமும் நெய்தலும், அந்நிலத்துப் பிறந்த பொருள் பற்றியல்லது உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லுதல்

1. உவமை எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

கிழத்திக்குரித்தன்றென்பது கருத்து. இவ்விடத்து உரிமையுடைத்தெனவே குறிஞ்சிக்கண் அத்துணையுரித்தன்று என்றவாறு.

"தாமரை வண்டூது பனிமலர் ஆரூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம்" (அகம்-46)

என்றவழி வண்டூது பனிமலரெனப் பிறர்க்குரிய மகளிரெனவும் அவரை நயப்பாயெனவும் உள்ளுறையுவமம் மருதத்துக்கண் வந்தது.

"அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய
முண்டக மலருந் தண்கடற் சேர்ப்பன்
என்தோள் துறந்தன னாயின்
என்னுங் கொல்லவன் நயந்தோள் தோளே"
(ஐங்குறு-108)

என்பது நெய்தல். இதனுட் 'கழியமுண்டக மலரும்' என முள்ளுடையதனைப் பூமலருமென்று உள்ளுறுத்ததனான் இருவர் காமத்துறைக்கண்ணும் ஒருதலை இன்னா ஒருதலை இனிதென்றானென்பது. 'என்தோள் துறந்தனன்' என்பது, முள்ளுடைமையோடொக்க, 'என்னுங் கொல்லவ னயந்தோள் தோள்' என்றவழி அவன் அன்பில்திரியாமை கூறினமையின் முண்டக மலர்ச்சியோ டொப்பிக்கப்படும். பிறவும் அன்ன.

"குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை
மன்று டிளமழை மறைக்கு நாடன்
புரையோன் வாழி தோழி விரைபெயல்
அரும்பனி யளைஇய கூதிர்ப்
பெருந்தண் வாடையின் முந்துவந் தனனே"
(ஐங்குறு-252)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் வறுமை கூர்ந்த புல்வேய் குரம்பையை மழை புறமறைத்தாற்போல வாடை செய்யும் நோய் தீர்க்க வந்தானென்று உள்ளுறையுவமஞ் செய்தவாறு கண்டுகொள்க.

இனிக், 'கிழவோட் குவமம் பிரிவிடத்துரித்து' என்பது பாடமாக உரைப்பாருமுளர். யாதானுமொரு நிலத்தாயினும் பிரிந்திருந்தவிடத்து உள்ளுறையுவமங் கூறப்பெறுங் கிழத்தியென்பது இதன் கருத்து. பெருந்தண்வாடையின் முந்து

வந்தோனென்பது பிரிவன்ருகலின் ஈரிடமென்றலே வலி தென்பது.

(வி-ரை)

கழிய-கழியிடத்துள்ள; என்னுங்கொல் அவன் நயந்த தோளே-அவன் விரும்பிய தோள் வேறு யாதாம். முண்டகம்-முள்ளால் துன்பமும் மலரால் இன்பமும் தருதல் போலத் தலைவியும் தளந்த வழித்துன்பமும் மணந்த வழி இன்பமும் தருகின்ருள் என்பதாம். இருவர்-தலைவன் தலைவியாகிய இருவர்.

குரம்பை மன்று-குடிலாகிய மன்று. ஆடுஇளமழை-அசைகின்ற இளையமேகங்கள். புரையோன்-உயர்வுடையோன். அரும்பனி-அரிய நீர்த்துளிகள்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு என்றது குறிஞ்சித்திணைக்குரிய பாட்டு என்பதாம்.

பிறர் கருத்தாகக் கூறும் பாடமும் உரையும் யாருடையது எனத் தெரிந்திலது. (29

தலைமகன் உள்ளுறை கூற நிலவரையறை இல்லை.

305. கிழவோற் காயி னிடம்வரை வின்றே.

மேல் 'உரனொடு கிளக்கும்' (தொல்-பொருள்-302) என்றதல்லது இன்னவழிச் சொல்லப்பெறுந் தலைமகனென்றிலன். அதனன் அவற்கு எல்லா நிலனும் உரியவாமென்கின்ருனென்பது.

(இ-ள்.) தலைமகற்கு இடவரையறை இல்லை (எ-று).

வரையறையில்லவற்றுக்கு வரையறை கூருமே முடியாவோவெனின், அங்ஙனமாயினுங் கிழத்திக்குந் தோழிக்கும் இடம் வரையறுத்ததனைக் கண்ட மாணுக்கன் இவ்வாறே தலைமகற்கும் இடம் வரையறை யுண்டுகொலென்று கருதிற் சுருதற்கவென்றற்கு இது கூறினனென்பது.

தோழியும் செவிலியும் உள்ளுறை கூறுமாறு

306. தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக் கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான.

இது, தோழியுஞ் செவிலியும் உள்ளுறையுவமங் கூறுமிட முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்துமாற்றான் உள்ளுறையுவமங் கூறற்குரியர் தோழியுஞ் செவிலியும் (எ-று.)

காலமுமிடனும் பொருந்துதலென்பது வெளிப்படக் கிளவாது முன்னத்தான் மறைத்துச் சொல்லவேண்டிய வழி அவ்வாறு சொல்லுவர் அவரு மென்றவாறு. இங்ஙனங் கூறவே,

"ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்று" (302)

என்றவழி, எல்லாரும் உள்ளுறையுவமஞ் சொல்லற்குரிய ரென்பது பட்டது. அதனை நற்றாயும் ஆயத்தாருந் தந்தையுந் தன்னையரும் உள்ளுறையுவமை கூறாரெனவுந், தோழி கூறின் நிலம் பெயர்ந்துறையாத பொருளான் ஒருவழிக் கூறு மெனவும் செவிலிக்காயின் இடம்வரையின் றெனப்பட்டவகை யாற் பொருந்தும்வழிக் கூறுதற்குரியளெனவுங் கூறினான் இச் சூத்திரத்தானென்பது.

'கொள்வழி' யென்றதனால் தோழிக்குப் போல நிலம் பெயர்ந்துரையாத பொருளான் உள்ளுறையுவமங் கூறுதலே செவிலிக்கு முரித்தென்பது கொள்க.

மற்று இவையெல்லாம் அகப்பொருட்கேயுரியவாக விதந்தோதிய தென்னை? புறப்பொருட்கு வாராதனபோல எனின், ஆண்டு வருதல் அரிதாகலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினானென்பது.

"வன்புலக் கேளிர்க்கு வருவிருந் தயரும்
மென்புல வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந" (புறம்-52)

என்றக்காற் பகைவேந்தரை வென்றிகொள்ளுங்கால் அவர் தாமே தத்தம் பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும் பொருள் தோன்றினுந் தோன்றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறை யுவமங் கோடல் வேண்டுவதன்று; என்னை?

"தர்ப்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத்து அவனூர்" (ஐங்குறு-24)

என்றாற்போலக் கூறாது அந்நாட்டுக் கருங்களமர் முதலாயினார் வருந்தாமற் பெறும் பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விருந்துசெய்யத் தகுமென்று அந்நாட்டினது வளமை கூறினமையினென்பது. தோழி பொருந்தியவழிக் கூறுமாறு முன் காட்டப்பட்டன. செவிலி பொருந்துவழிக் கூறுவனவுங் கண்டுகொள்க. இலக்கண முண்மையின் அவையும் உளவென்பது கருத்து.

(வி- ரை)

முன்னத்தால்-குறிப்பால்

மென்புல வைப்பு-மென்புலத்தின்கண் உள்ள ஊர்கள். வன்புலம் மென்புலம் என்பன வலிமையுடையோரையும் மெலி யுடையோரையும் குறிப்பதாகக் காண்கின்றார். (31)

வேறுபடவரும் உவமை

307. வேறுபட வந்த [1]வுவமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது, மேலெல்லாம் இருவகையுவமமுங் கூறி இன்னும் ஏனையுவமப் பகுதியில் கூறுவான் எய்தாததெய்துவித்தது.

(இ-ள்.) வேறுபட வந்த உவமத்தோற்றம்—வேறுபாடு தோன்ற வந்த உவமைச்சாதி; தோற்றமெனினும் பிறப்பெனி னுஞ் சாதியெனினும் ஒக்கும்; கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்—அங்ஙனம் வேறுபட வந்தனவாயினும் மேற்கூறிய பகுதியானே கொள்ளுமிடனறிந்து கொளுத்துக (எ-று.)

கொளுவுதலென்பது 'கொளாஅல்' என்பதாயிற்று.

வேறுபடவருதலென்பது உவமைக்கும் பொருட்கும் ஒப்புமை மாறுபடக் கூறுதலும், ஒப்புமைகூறாது பெயர்போல் வனவற்று மாத்திரையானே மறுத்துக் கூறுதலும், ஒப்புமை

1. உவமைத் தோற்றம் எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

மறுத்துப் பொருளை நாட்டிக் கூறுதலும், ஒப்புமை மறுத்த வழிப் பிறிதோருவமை நாட்டுதலும், உவமையும் பொருளும் முற்கூறி நிறீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென்றலும், உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளினை வாளாது கூறுங்கால் உவமையினை இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறாது கூறுதலுப், ஒப்புமை குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்புதலும், ஒவ்வாக்கருத்தினான் ஒப்புமை கோடலும், உவமத்திற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடைகூறி அவ் அடையானே உவமிக்கப் படும் பொருளினைச் சிறப்பித்தலும், உவமானத்தினை உவமேயமாக்கியும் அது விலக்கியுங் கூறுதலும், இரண்டு பொருளானே வெவ்வேறு கூறியவழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ளவைத்தலும், இன்னோரன்ன வெல்லாம் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றம்' எனப்படும்.

இவற்றைக் 'கூறிய மருங்கிற் கொளுத்துதல்' என்பது, முற்கூறிய ஏனையுவமத்தின்பாலும் பிற்கூறிய உள்ளுறையுவமத்தின்பாலும் படுத்து உணரப்படுமென்பது. ஏனையுவமத்தின்பாற்படுத்தலென்பது, வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கும்பற்றி (276) வருதலும் அவற்றுக்கு ஓதிய ஐவகை நிலைக்களனும்பற்றி (279-280) வருதலுமெனக் கொள்க. உள்ளுறையுவமத்தின் பாற்படுத்தலென்பது, இவ்வேனையுவமம்போல, உவமையும் பொருளுமாகி வேறு வேறு விளங்க வாராது குறிப்பினாற் கொள்ளவருதலின் இக்கருத்தினானே இதனை ஈண்டு வைப்பானாயிற்று.

வரலாறு:

"வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅது
இடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் துரப்ப
ஒடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்
கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலல் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறங்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி

அகலிரு விசும்பி னாலும்
[1]பகல்விளங் கலையாற் பல்கதிர் விரித்தே" (புறம்-8)

[2]என்னும் பாட்டினுள் "கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை" என்னுந் துணை உவமத்திற்கு வந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ள வைத்தானென்பது. இனிப் "பொழுதென வரைதி" என்பது தொடங்கிப் பாட்டுமுடியுங்காறும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது, என்னை? வெஞ்சுடர்வழித் தோன்றிய அரசனைத் தண்சுடரோடு பழிப்பான் 'பொருளே உவமஞ்' செய்தானென்பது.

'பொருளே உவமஞ் செய்தனர் மொழியினு' (284) மென்றதனாற் பொருளினை உவமையாகக் கூறுது உள்ளுறை யுவமம் போலக் கொள்ள வைத்துப் பின்னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள்,

"வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுக"

என்றான்.

வழி மொழிதலென்பது: வேற்றரசர்க்குத் தம்தன்மையென வேறின்றித் தன்னகப்படுத்தல். ஆகலான் தத்தம் ஒளியொடு படுத்து ஒழிந்த கோளுஞ் செல்லத் தானுஞ் செல்லும் மதியமென்று எதிர்மறுத்துக் குற்றங்கூறிக் குறிப்புப் பட வைத்தானென்பது.

"போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅது"

எனவே, [3]இன்பநுகர்வு முற்றுச்சிறப்பில்லாக் கட்டுரை யெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிக்கின்ற மதியமாயின் இருபத்தெழுவர் மகளிரொடு போகந்துய்த்துச் சிறப்பில்லாத கட்டுரை புனையுமென்றும் எதிர்மறுத்துக் கொள்ளவைத்தான். சிறப்பின்மை

1. புறநானூற்றுரையாசிரியர் 'பகல் விளங்குதியால்' என்று பாடங் கொண்டு வீங்கு செலன் மண்டிலத்தை ஞாயிற்று மண்டிலமெனக் கொள்வர்.
2. முன்னைய பதிப்புக்களில் இப்பாராவின் கருத்தே மீண்டும் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது வேண்டுவதன்று எனக்கருதி இப் பதிப்பில் அப்பாரா விடப்பட்டது.
3. இன்பநுகர்வுஉற்று என்றிருப்பதே நன்று.

யென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான் அறஞ்செய்யாது உரோகிணிமேற் கழிபெருங் காதலனெனப்படுதல் போல்வன.

"இடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் துரப்ப"

எனவே, எஞ்ஞான்றுந் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதி மண்டிலமென்று எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்படும். "ஒடுங்காவுள் ளம்" எனவே, அம்மதியம் தேய்ந்தொடுங்குமென்பது கொள் ளப்படும். "ஓம்பா வீகை" எனவே நாடோறும் ஒரோவொரு கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயங்குமாற்றால் தருவதல் லாது தானுடையதெல்லாம் ஒருகாலே கொடாத மதியமெனப் படும். "கடந்தடு தானை" எனவே, மதிக்குத் தானையாகிய தாரகை யெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பரிதி மண்டிலத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம் எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

இனிப் பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத் துக் கொள்ளப்படு மென்றவாறு. "வீங்குசெலன் மண்டில" மெனவே, கடையாயினார் கதியிற் செல்லு மதியமென்று பாட் டுடைத் தலைவன் தலையாயினார் கதியிற் செல்லுமென்றான். "பொழுதென வரைதி' யெனவே, நாடோறும் நாழிகை வேறு பட்டு எறித்தி என்றதனான் அவன் பொழுது செய்யானெனவும், "புறங்கொடுத் திறத்தி' யெனவே. தோற்றோர் போன்று ஒளி மழுங்கிச் செறிகின்றாயெனவும்' விளங்கித் தோன்றவென் பதனால் தொடர்கின்ற சுடர்போல விளங்கிப் பிறர் தோற் றோடக்காயும் இவனெனவும், "மாறி வருதி" யெனவே, திங்க டோறும் மாறிப் பிறத்தி யென்பதனான் இவன் நிலைபெற்றா னெனவும், "மலைமறைந் தொளித்தி" யெனவே மலைசார்ந்த வழித் தோன்றா யென்பதனான் இவன் தன்னாட்டு மலைமீக் கூறு மெனவும், "அகலிரு விசும்பி னானு" மெனவே இவன் இவ்வுல கத்து நிலைபேறுடையனெனவும், "பகல்விளங்காய்' எனவே இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவுங் கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபடுதலின் வேறுபடவந்ததா யிற்று: மற்றையவும் அன்ன.

இக்கூறிய அடை யெல்லாம், வினை பயன் மெய்உருவெனக் கூறிய மருங்கிற் கொளுவுக. இனிக் காட்டுவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

"கண்ணன் அவனிவன் மாறன் கமழ்துழாய்க்
கண்ணி யவற்கு இவற்கு வேம்புதார்—வண்ணமும்
மாய னவனிவன் சேயன் மரபொன்றே
ஆய னவனிவன் கோ"

என்பது, பெயருந்தாரு முதலாயினபற்றி மாயனோடு உவமங் கருதி மறுத்துரைத்தவாறு பெயரென்பது பொருளுணர்த்து தலின் அதனை வடிவின்பாற் படுத்துணர்க.

"அடிநோக்கின் ஆழ்கடல் வண்ணன்தன் மேனிப்
படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரோன்-முடிநேக்கி
தேர்வளவனுதல் தெளிந்தேன்தன் சென்னிமேல்
ஆரலங்கல் தோன்றியது கண்டு"

என்பதனுள், ஆழ்கடல் வண்ணனையுங் கொன்றைத்தாரோனை யும் உவமை கூறியவற்றை மறுத்துத் தேர்வளவனெனத் தெளிந்தே னெனப் பொருளையே நாடுதலின் அஃது, உவமம் வேறுபட வந்ததாயிற்று.

"இந்திரன் என்னின் இரண்டேகண் ணேறூர்ந்த
அந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—யந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகமொன்றே கோதையை
ஆழியா னென்றுணரற் பாற்று"

என்பதுனுள் இந்திரனையும், இறையோனையும், முருகனையும், ஒப்புமறுத்து நெடியோனை உவமங்கூறலின் ஒப்புமை மறுத்துப் பிறிது நாட்டியது.

"சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமகனுங்
கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார் பொற்றொடீஇ
ஆழி யுடையான் மகன்மாயன் சேயனே
கோழி யுடையான் மகன்"

என்பதனால், உவமையும் பொருளும் முன் ஒருங்குநிறீஇப் பின்னர் ஒவ்வாமை கூறுதலின் இதுவும் பின்னும் வேறுபட வந்ததாயிற்று.

"புனல்நாடர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும்
வினைவகையான் வேறு படுவர் — புனனுடன்
ஏற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவன்
ஏற்றிரந்து கொண்டமையா னின்று"

என்பதும் அது.

"ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
இனியை பெரும எமக்கே" (புறம்-94)

என்னும் பாட்டினுள் உவமையாகிய பொருளினை யானையுங் கடாமுமென இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடுகழாலின் நீர்த்துறைபடியுமென்னும் அடைகூறி ஊர்க்குறுமாக்கள் போல்வாரைத் துன்னருங் கடாஅத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபட வந்த உவமத்தோற்ற மெனப்பட்டது.

"முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த
குரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை" (கலி-56)

என்றவழி, முதிர்கோங்கின் முகையும் முற்றிய குரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலை யென்றல் ஒத்தது, பெயறுளிமுகுளஞ் சிறிதாகவும் அவற்றோடு இதனை உடன்கூறி இப்பெயறுளி முகுளத்திற்கில்லாத பெருமைக் குணம் பொருட்குப் பின்னர் விதந்து கூறுதலின் அதுவும் வேறு படவந்த உவமையாயிற்று.

"மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
வொப்பாரி யாங்கண்ட தில் (குறள்-1071)

என்பது ஒவ்வாப்பொருளை ஒப்புமைகொண்டது. என்னை? மக்களைக் கயவர் ஒவ்வாரென்னுங் கருத்தினான் மக்கள் போல்வர் கயவரென்றமையின் அதுவும் வேறுபட வந்த உவமையாயிற்று

"நெடுந்தோட் டிரும்பனை நீர் நீழல் புரையக்
குறும்பல முரிந்த குன்றுசேர் சிறுநெறி"

என்பதனுள், உவமையாகிய நிழல் பொருட்கெய்தியது உவம வினையன்றே, அதற்கு நெடுந்தோடும் பெருமையும் அடையக்கா

கூறினான்; கூறவே, பனைநிழலோடொக்கும் குன்றஞ்சேர் சிறுநெறி முடிந்தவழிச் சென்றுபுகும் ஊர்க்குவமை நெடுந்தோடென்று கொள்ள வைத்தமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமையாயிற்று.

"மண்படுதோட் கிள்ளி மதவேழம் மாற்றரசர்
வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்-விண்படர்ந்து
பாயுங்கொ லென்று பனிமதியுந் தன்னுருவந்
தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று"

என்பதனுள், உவமானத்தினை உவமேயமாக்கி அதனையே விலக்கினார். என்னை? வெண்குடையென்று யானை குத்துமென்று மதியினைக் குடையுடனுப்பிப்பான் மதியினைக் குடையாகவே கூறித் தேயுந்தெளிவிசும்பினின்று என்பதனாற் குடையோடு உவமை கூறியதை விலக்கினமையின் அதுவும் வேறுபடவந்த உவமத்தோற்றமாயிற்று.

"அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு"

என்றவழி இரண்டு பொருள் வேறுவேறு கூறியதன்றி, அகர முதல எழுத்தெல்லாம் அதுபோல என்றானும், ஆதிபகவன் முதற்று உலகம் அதுபோல என்றானும் ஒன்றாகத் துணியுமாற்றான் உவமையும் பொருளுங் கூறாமையின் அதுவும் வேறுபட வந்த உவமமாயிற்று; பிறவும் அன்ன. இவை ஏனையுமவத்திற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணம்.

(வி—ரை)

போகம் வேண்டி-இன்பத்தைவிரும்பி. பொதுச்சொல் பொறா அது-இந்நிலவுலக பிற அரசர்க்கும் பொது என்பதைப் பொறாது. இடம் சிறிது தான் அரசு செய்யும் நாடு மிகச் சிறியது. வீங்குசெலல் மண்டிலம்-தடைப்பட்டுச் செல்லும் மதிமண்டிலமே!. பொழுதென வரைதி-இராப்பொழுதை நினக்கென வரைந்துகொள்கின்றாய்-புறங்கொடுத்து-ஞாயிற்றுக்குப் புறங்கொடுத்து. மாறி வருதி-திங்கள் தோறும் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் தோன்றுவாய். மலை மறைந்து ஒளித்தி-மலையைச் சார்ந்த விடத்து அதன் கண் மறைந்து ஒளிப்பாய். பகல் விளங்கலை-பகற்பொழுதில் விளங்கித் தோன்றாய்.

இப்பாடலில் அரசனை உவமையாகவும், மதியத்தைப் பொருளாகவும் கொண்டு கூறுகின்றார். எனினும் பொருளாகிய மதியத்தை நேரிடையாக உவமையாகக் கூறாது உள்ளுறை உவமம் போலக் கொள்ள வைத்துள்ளார். வழிமொழிதல்-வழிபாடு சொல்லுதல்.

இன்ப நுகர்வுற்று-மகளிரொடு இன்பந்துய்த்தலிலேயே அழுந்தி. சிறப்பில்லாக்கட்டுரை-புகழொடு படாத சொற்களை. அறஞ்செய்யாது-அறத்தொடுபட்டு இன்பம் நுகராது.

சேரலாதன் தான் காக்கும் நாடு சிறிதென அதனை மேலும் பெருக்க முற்பட, மதியமோ தனக்குரிய எல்லைக்கண் தான் வருதலையே விரும்புவதாய் உள்ளது என அதற்குக் குற்றம் கூறப்படுகின்றது.

நாழிகை வேறுபட்டு எறித்தி-தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் வருதலால் இரவு முழுதும் ஒப்ப ஒளி செய்யாது மாறிமாறி ஒளி செய்கின்றாய்.

மலை மீக்கூறும்-மலையிலுள்ளார் அனைவராலும் புகழப்படுபவன். கண்ணனவன் எனத்தொடங்கும் பாடல் வேற்றுமையணியின் பாற்படும்.

படி நோக்கின்-ஒப்புமை கருதின். ஆரலங்கல்-ஆத்திமாலை. இப்பாடல் தெரிதருதேற்ற உவமயணியின் பாற்படும்.

ஏறுஊர்ந்த-ஆனேற்றின் மீது இவர்ந்து வரும். அந்தரத்தான்-விண்ணின் கண்ணுள்ள சிவபெருமான். கோழியான்-முருகன், ஆழியான்-திருமால்.

கேழ் ஒவ்வார்-நிறத்தால் ஒவ்வார்; ஆழியுடையான் மகன்-திருமாலின் மகனாகிய காமன். மாயன்-கருநிறமுடையவன். கோழியுடையான்-உறையூரை உடைய சோழன். சேயன்-செந்நிறத்தன், இப்பாடல் வேற்றுமையணியின் பாற்படும்.

வினை வகையால்-தாம் செய்யும் தொழில் திறத்தால். ஏற்றெறிந்து – எதிர்த்துக்கொண்டு, ஏற்று இரந்து-கையேற்று இரந்து, மாவலியினிடத்துத் திருமால் இரந்து பெற்றமையின் இவ்வாறு கூறினர். இதுவும் வேற்றுமையணியின்பாற்படும்.

ஊரின்கண்ணுள்ள சிறுபிள்ளைகள் தன்கோட்டைக்கழுவுதல் காரணமாக நீரையுடைய துறைக்கட் படியும் பெரியகளிறு அவர்க்கு எவ்வாறு இனிதாம் அவ்வாறு பெரும நீ எங்களுக் கினியை, மற்று அதனுடைய மதம்பட்ட நிலைமை (அவர்போல் வார்க்கு) எவ்வாறு இன்னாதாம் 'அதுபோல பெரும நீ நின் பகைவர்க்கு இன்னாய் என்பது இப்பாடற்பகுதியின் கருத்தாகும்.

முகம் செய்த-அடிவரைந்து தோன்றின, குரும்பை-தென் னங்குரும்பை, பெயல்துளி முகில்-மழைத்துளியில் உண்டான குமிழி. இது சிறிதாதலின் இதனை அடுத்துள்ள சொல்லால் பெருத்த என்றார். பின்னர்விதந்து கூறப்பட்ட சொல் பெருத்த என்பதாகும்.

குறும்பல முறிந்த-குறிய பலவாகி முறிவு பட்ட. இதனைச் சிறுநெறி என்பதோடு கூட்டுக. உவம வினை என்பதை வினையுவ மம் என்பதாகக்கொள்க. பனைமரத்தின் நிழல் முடிந்தவிடத்து அதனது நெடிய மட்டையின் நிழல் தோன்றும். அதுபோல குன்றின்கண் செல்லும் சிறிய வழி முடிந்துவிடத்து ஊர் தோன்றும் எனப்பொருத்திக் கொள்க.

மண்படுதோள்-நிலவுலகைச் சுமக்கின்ற தோள். யானை மாற்றரசனின் குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால் தன்னையும் தேய்க்கு மென்று கருதி மதிதேயும் என்பது கருத்து. இவ்வாறு கூறுதல் தற்குறிப்பேற்றம் எனலாம். எனினும் பேராசிரியர் இதனை விலக்குவமையாகக் கூறுகின்றார்.

அகரமுதல என்னும் குறளைப் பிற்காலத்தார் எடுத்துக் காட்டுவமை என்பார். (32)

ஒக்குமென்றது, ஒவ்வாதென்றலும் மரபென்றல்,

308. ஒரீஇக் கூறலு மரீஇய பண்பே.

இதுவும், ஏனையுவமத்திற்காவதோர் இலக்கணமுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒரீஇக்கூறலும்—ஒக்குமெனக் கூறாது ஒவ்வா தெனக் கூறுதலும், உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; மரீஇய பண்பு – அதுவும் உவமையாதற்கு அடிப்படவந்த வழக்கு (எ-று).

உதாரணம்:

"யாங்ஙன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்"

(புறம்-8)

எனவும்,

"மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேற்

காதலை வாழி மதி" (குறள்-1118)

எனவும் வரும்.

"நின்னோ ரனையை நீ"

என்பதும் அது.

இவற்றுள், யாங்ஙனம் ஒத்தியோவென்பது ஒவ்வாயென்னும் பொருட்டு. காதலை வாழிமதி யென்றவழியும் யான் காதலியாமையால் மதியமே அவள் வாண்முக மொவ்வாயென்றலின் ஒரீஇக் கூறிற்று. இதுவும் மரீஇய பண்பாகலானும் உள்ளுறையுவமம் போலக் குறிப்பினான் உவமங்கோட லொப்புமையானும் ஈண்டு வைத்தானென்பது.

பண்பென்றதனான் அதுவும் இலக்கணத்தோடொக்கும் என்றவாறு. இவற்றையும் வேறுபடவந்த உவமமென்றுமோவெனின், உவமையும் அவ்வழி மாறுபட வருமாறு உவமத்துக் கூறினான். உவமையின்மை கூறுதலும் உவமையெனப்படுமென்றற்கு இது கூறினானென்பது. இவற்றுள்ளும் வேறுபட வந்த இலக்கணம் மேலைச்சூத்திரத்துள் அடங்கும்.

(வி—ரை)

அடிப்பட வந்த - மரபுவழிவந்த.

நின்னோரனையநீ-நின்போல்வாரை ஒப்பாய் நீ. இவ்வாறு கூறவே நின்போல்வரில்லை என்பது கருத்தாயிற்று.

உவமையின் வேறுபட வருவனவெல்லாம் வேறுபட வந்த உவமையென்றார். இப்பொருட்கு இது உவமையாகாது எனக் கூறுவதையும் உவமையாகக் கருதுக என்பது கருத்து. (33)

உள்ளது உள்ளபடியேயும் உவமம் கூறப்படுமெனல்

**309. உவமத் தன்மையும் உரித்தென மொழிப
பயனிலை புரிந்த வழக்கத் தான.**

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; மேல் ஏனையுவமங் கூறுங்கால் [1]உவமிக்கப்படும் பொருட்குப் பெருமையுஞ் சிறுமை யுஞ் சிறப்பக் கூறல்வேண்டுமென்முன், அவ்வாறன்றியும் உவமங் கொள்ளப்படுமென்றமையின்.

(இ-ள்.) உவமத்தன்மையும் உரித்தென மொழிப— விகாரவகையாற் பெருமையுஞ் சிறுமையும் ஒருபொருட்குக் கூருது பட்டாங்கு உவமங்கூறுதலும் உரித்தென்று சொல்லு வர் ஆசிரியர்; பயனிலை புரிந்த வழக்கத்தான—அதனனும் ஒரு பயன் தோன்றச் சொல்லுதனெறிப் பாட்டின்கண் (எ-று).

அது,

"பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்" (புறம்-107)

என்னும் பாட்டினுள் உலகளித்தற்குப் மாரியும் உண்டென மாரியை உவமித்துச சிறப்பித்துக்கூறுவான், மாரியைச் சிறப் பித்துப் பாட்டுடைத் தலைவனுகியபாரியை உயர்த்துக்கூருதான் போல இயல்பினுன் உவமை கூறினும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவில்லையென்னுந் தன்மைப்படக் கூறவே அவ னுயர்வு கூறுதலிற் பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப் படுமென்பது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புநுனை ஏய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைச்
செப்படர் அன்ன செங்குழை யகந்தோறு
இழுதி னன்ன தீம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகாண் துளைய வாகி ஆர்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்

---

1. உவமைக்கு என்றிருப்பின் பொருத்தம்.

துப்பி னன்ன செங்கோட்டு இயவின்
நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும் (அகம்-9)

என்பதும்,

"நீளரை யிலவத் தலங்குசினை பயந்த
பூளையம் பசுங்காய் புடைவிரிந் தன்ன
வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை யாடாது
யாற்றறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்
வேல்தலை யன்ன வைந்நுதி நெடுந்தகர்
ஈத்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை"
(பத்து-பெரும்பாண்-83-8)

என்றாற்போல்வனவும் அது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த" (அகம்-9)

என்பதனுள் இந்நிலத்தின் மக்கள் அம்பினை உவமையாக்கி ஆண்டையவாகிய இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கியும் உவம நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த்திரளொடு கழன்ற பூவினை உவமஞ்செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பயனிலைபுரிந்த வழக்கெனப்பட்டது. பிறவும் அன்ன.

'உவமைத்தன்மையும்' என்ற உம்மையான் உவமத்தன்மையேயன்றி வாளாது தன்மை கூறுதலும் அந்நிலத்திற்கே பயனிலை யெனப்படுவனவுங் கொள்க; அவை,

"மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
யீன்பிணை வொழியப் போகி நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி
நுண்புல் லடக்கிய வெண்பல் லெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவின்
நீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து
குறுங்கா ழுலக்கை யோச்சி"
(பத்து. பெரும்பாண். 89-97)

என்றவழி உவமஞ்செய்யாது அந்நிலத்தியல்பு கூறப்பட்டதாயினும் உவமத்தாற் பொருட்பெற்றி தோன்றச் செய்தாற்

போல அந்நிலத்திற்குப் பயம்பாடு வெளிப்படச் செய்யாமை யின் உவமவிலக்கணத்துள் இதனையும் இலேசினுற் கொண்டா மென்பது. அற்றன்று,

"மரபே தானும்" (தொல்-செய்-80)

என்புழி நாற்சொல்லியலெனச் சொற்றன்மையுங் கூறப்பட்ட மையின் உவமையாராய்ச்சியுள் அது கூறுனென்பது. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? உயர்ந்ததன் மேற்றன்றி உயர்பிழிபுடைத்தல்லாத தன்மையுவமையுங் கொள்க வென் றமையின்.

(வி-ரை)

உவமையை விகாரப்படுத்திக் கூறுதலேயன்றி அதனை உள்ள வாறு கூறி உவமித்தலும் பொருத்தமாம் என்பது இந்நூற்பா வின் கருத்தாகும். கூன்குறும் புழுகின்-கூரியகுறிய புழுகென. பெரிய அம்பின் தலையில் செறிக்கும் குப்பியைப் புழுகு என்பர்.

அப்புநுனை-அம்பின் நுனி. செப்படர் - செப்புத்தகடு: இழுதின் அன்ன - வெண்ணெத்திரளையொத்த; தீம்புழல் துய்வாய்-இனிய துளையுள்ள பூக்கள் உழுதுகாண் துளையவாகி- காம்பினைநீக்கிக் காணத் தக்க துளையினை உடையவாய். ஆலி வானில்-வானின்று விழும் பனிக்கட்டி போல. செங்கோட்டு இயவு-சிவந்த மேடாகிய விழிகளில். நெய்த்தோர் - குருதி.

நீள்அரை - நீண்டதாளினையுடைய; அலங்குசினை -அசை கின்ற கொம்பு பூளை-பஞ்சு; கருப்பை - எலி; வெரின் - முதுகு; நெடுந்தேரட்டு ஈந்து-நெடிய மேட்டு நிலத்தில் உள்ள ஈந்து ஈன்பிணவு - பிள்ளையைப் பெற்ற எயிற்றி. நோன்காழ்- வலிமையுடைய வயிரம். உளிவாய்ச்சுரையின் - உளிபோன்ற வாளினையுடைய கடப்பாறையினல்; மிளிரமிண்டி -கீழ்மேலாகக் குத்த. பார்வை - பார்வைமான்; பறைதாள் - தேய்ந்த அடியினையுடைய,

'உவமிக்கப்படும் பொருளோடு உவமை தோன்ற வருதலே யன்றி யுவமையது தன்மை கூறலு முவமையாதற்குரித்து பயனில பொருந்திய வழக்கின்கண் என்றவாறு; எனவே இவ்வாறு வருவது பயனில யுவமைக்கண் என்று கொள்க.

"பாரி பாரியென்று பல ஏத்தி
ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப்புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியு மூண்டீண்டுலகு புரப்பதுவே" (புறம்-107)

இது மாரி போலும் பாரியது கொடை என்றது இவ்வாறு கூறும் பொருண்மையும் உவமமாம்' என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (34)

உவமையும் பொருளும் தடுமாறி வருதல்

310 தடுமா றுவமம் கடிவரை யின்றே.

இதுவும், உவமத்திற்கேயாவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) தடுமாறுவமம்—உவமையும் பொருளும் வேறு நிற்றி இதுபோலும் இதுவென்றது அவ்விரண்டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறுவமம்; இனி அவ்வாறன்றி உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளை உவமை யாக்கியுந் தடுமாறச் சொல்லுதலுந் தடுமாறுவமமெனப்படும; கடிவரை இன்று-அவ்விரண்டும் உவமமென்று சொல்லற் பாட்டிற் கடியப்படா (எ-று).

"அரிமலர் ஆய்ந்தக ணம்மா கடைசி
திருமுகமுந் திங்களுஞ் செத்துத்—தெருமந்து
வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அணங்காகி
ஐயத்து நின்றது அரா" (பொய்கையார்)

என்பதனுள், உவமையினையும் பொருளினையும் வேறு வேறு துணியாது ஐயுற்று வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அரா வென்றமையின் இது தடுமாறுவமமாயிற்று.

"தளிபெற்று வைகிய தண்கனை நீலம்
அளிபெற்றூர் கண்போன் மலரு—மளிபெற்ற

---

1. தடுமாறு வரலும் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர். இதனையும் அடுத்த நூற்பாவையும் ஒன்றாக இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக்கொள்வர் அவர்.

நல்லார் திருமுகத் தோற்றத் தளிபெற்ற
கல்லாரம் போன்மலருங் கண்"

என்புழி, நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நிலத்தினை யும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இதுவுந் தடுமாறுவமமெனப் பட்டது. பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

அரிமலர் - வரிபொருந்திய மலர். ஆய்ந்த கண் - நுணுகிய கண்; அம்மா - அழகிய மாமை நிறத்தையுடைய; கடைசி- நெய்தல் நிலத்துப்பெண்; செத்து-ஒன்றுகக்கருதி; அரா-இராகு என்னும் பாம்பு; திங்களைப்பாம்பு கொண்டற்று என்பதால் திங்களைப்பாம்பு பிணிக்கும் என்பது வழிவழியாக நம்பி வந்த மரபாம். பெண்ணின் முகம் திங்களையொத்திருத்தலின் எது திங்கள் எது முகமெனத் தெளியாமையின் அப்பாம்பு ஐயப் பட்டது. இவ்வாறு வருவதை ஐயவுவமை என்பர்.

தளிபெற்று - நீர்த்துளி பெற்று; அளி பெற்றுள் - கணவ ஞல் தண்ணளி செய்யப்பெற்ற மகளிர்; திருமுகத்தோற்றத்து- திருமுகத்தின் பொலிவை. கல்லாரம்-நீலமலர்; இவ்வாறு கூறு வதைத் தண்டியாசிரியர் இதரவிதரவுவமை என்பர்.

இளம்பூரணர் ஐயவுவமையாக வருவதை மட்டும் இந்நூற் பாவிற் கொள்வர். (35)

உவமைக்கு உவவை கூறல் சிறப்பன்று

311. அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே.

இஃது, எய்தியது மறுத்தது; என்னை? வேறு ஒரு பொரு ளோடு ஒரு பொருளை உவமித்து நிறீஇ அப்பொருளோடு பிறி தொரு பொருளை யுவமித்தலும் உவமையென்று கொள்ளுவா ருயினும் அது கொள்ளப்படாது, பொருள் விளங்காமையி னெனக் கூறி விலக்கியமையின்.

(இ-ள்) அடுக்கிய தோற்றம்—உவமையும் பொருளும் நிறுத்தி அடுக்கிய தோற்றம்; விடுத்தல் பண்பு—சிறப்பினவாகக் கொள்ளப்படா (எ-று).

"மதியத் தன்ன வாண்முகம் போலும்
பொதியவிழ் தாமரைப் புதுப்பூம் பொய்கை"

என்றக்கால் மதியத்தன்ன வாண்முகத்தினைத் தாமரை யென்றமையின் அவை ஒன்று ஒன்றனோடு பொருந்தாவென்பது கருத்து.

"இலங்குவளை யன்ன நலங்கே ழாம்பற்
போதி னன்ன தாதவிழ் கைதை"

என்றக்கால், ஒன்று ஒன்றனோடு ஒருவண்ணத்ததாய் உவமைக்கேற்பினும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாய் நின்றது. நின்றுற மற்றும் அதனோடு உவமங் கொள்ளப்படாது, இது வரையறையுடைமையின் விலக்கப்பட்டது. மற்று,

"ஈர்ந்து நிலந்தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்
சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சி"

(பத்துப்-சிறுபாண்-19-23)

என்பதூஉம் அடுக்கியதோற்ற மெனப்படாதோவெனின், படாதன்றே; யானைக்கைபோலுங் குறங்கு; குறங்குபோலும் வாழையென அடுக்கிச்சொல்லாது குறங்கினையுடையாள் என்று துணித்துக் கூறிய பின்னர்க் குறங்கென மால்வரை ஒழுகிய வாழையென்றுதலினென்பது.

'தோற்ற'மென்றதனான் உவமையும் பொருளுமாக நீஇ உவமவுருபு தோன்றக் கூறுங்கால் அடுக்கப்படுவதென்பது.

(வி-ரை)

உவமையும் பொருளுமாகக்கூறி அதனுடன் நிறுத்திவிடுதலே மரபாம். அன்றி அவ்வாறு கூறப்பட்ட பொருளைத் தொடர்ந்து பின்னும் உவமை கூறல் தவறும்.

ஈர்ந்து - இழுக்கப்பட்டு. தடக்கையின் - துதிக்கையையொப்ப; குறங்கின்-தொடையை உடையவள். ஓதி - கூந்தல்; இங்குக் குறங்கு வாழை ஓதி எஙபன அவ்வப் பொருளோடு அற்று முடிதலின் அடுக்கிய தோற்றம் ஆகா. இதனைத்தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் சந்தான உவமையென்பர். (3

உவமையை நிரலே நிறுத்திக் கூறுமாறு

312. நிரனிறுத் தமைத்தல் நிரனிறை சுண்ணம்
[1]வரை நிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் எய்தாதன வரையறையுடைமையிற் கூறியவற்றோடு இனமாகலின் உவமத்திற்காவதொன் றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) நிரனிறுத்து அமைத்தல் நிரனிறை—உவமையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருளினையும் நிரலே நிறுத்து ஒப்புமை கூறின் அது நிரனிறையெனப்படும்; சுண்ணம் வரை நிலை வைத்த மூன்றலங்கடையே—சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்த சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழிமாற்று மென்னும் மூன்றுமல்லாத இடத்து (எ-று)

சுண்ணத்தினை வரைந்த நிலைமையான் வந்தனவெனவே சுண்ணந்தவிர மூன்றுளவோவெனின் அதனை ஒருவரை விலக்க மூவரும் வந்திலரென்றாற்போலக் கொள்க. உதாரணம்:

"கொடிகுவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி
மதியவள முத்த முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபிணை மஞ்ஞை நடை நோக்குச் சாயல்
வடிவினளே வஞ்சி மகள்"

எனவரும்.

நிரனிறுத்தலென்னாது 'அமைத்தல்'லென்றதனான் நிரனிறையன்றி அமைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; அது,

"களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே"

என வரும்; பிறவும் அன்ன.

என்றார்க்கு, 'நிரனிறுத் தமைத்தல் நிரனிறை ஏனை, வரைநிலை வைத்த மூன்றலங் கடையே' என்னாது சுண்ணத்தினை

1. வரன் முறை வந்த எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

வரைந்தோதியது என்னையெனின், அவை மூன்றுஞ் சுண்ணம் போலச் சுண்ணஞ் செய்யப்படுதலின் அவ்வாற்றாற் சிதர்ந்து கிடப்ப உவமையுங் கூறின் அது பொருள் விளங்காதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. என்னை? அடிமறியுள் ஓரடியுள் உவமங் கூறி ஓரடியுட் பொருள்வைத்தால் இனிது பொருள்கொள்ளாது அடிமறிக்குங் காலைப் பிறிதுபிறிதாக லுடைத்து. இனி ஓரடியுள் உவமங்கூறிப் பின்னர் எத்துணையுஞ் சென்று பொருள்கூறி மொழி மாற்றிக்கொள்ள வைப்பின் அதுவும் உவமத்தாற் பொருள் தோன்றாது. சுண்ணத்திற்கும் அஃதொக்கும்.

இனி, இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற் றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல் லுகின்ற சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய் யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாரு முளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக் கணங் கூறப்படா. என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகி யும் அல்லார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும், தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதையா வழியுமென்பது. என்னை?

"நாயகர்க்கு நாய்கள்போல் நட்பிற் பிறழாது
கூஉய்க் குழாஅ முடன்கொட்கு—மாய்படை
பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்கவர்
சென்றெவன் செய்வர் செரு"

என்றவழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாளரென்பது வினையுவமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப் பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்றுவேந்தர் பகைவ ராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது. அன்றாமாயினும் அஃதணி யெனப்படாது. உவமைதான் உயர்ந்ததின்மையின். அது குற்ற மன்றேவெனின்,

"பேரு ரட்டகள்ளிற்கு
ஓரில் கோயில் தேருமா ஷின்னே" (புறம்-300)

என்பது, குற்றமன்றாகலின் அதுவுங் குற்றமன்றெனப்படும். இனிப் [1]பொன்மாலையும் பூமாலையும்போலப் பொலிவு செய்தலின்

---

1. இனிப் பூமாலையும் பொன்மாலை போல என்றிருப்பின் அமையும்.

இதுவுங் குற்றமாகாது மேலதே குற்றமென்பது. அற்றன்று, இன்னசொல்லும் இன்னபொருளுமுடையன பொன்மாலையெனவும் பூமாலையெனவும் வரையறுத்துக் கூறலன்மையின் அதனானும் அதனைக் குற்றமென்று இலக்கணத்தார் கூறின் நிரம்பாது. அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவை யெனப்பட்டன. என்றதனான், அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக் கூறாது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாமென்பது.

இனி, இரண்டு பொருளெண்ணியவற்றை வினையப்படுக்குங் கால் ஒருங்கென்பதொரு சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணியென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவுஞ், செய்யுட் கணியாமென்பது அவர் கருத்து. ஒருங்கே யென்பதேயன்றி மூன்று தாழிசையுண் மூன்று பொருள் கூறி 'எனவாங்கு' என்பதொரு சொல்லான் முடிந்தவழியும் 'எனவாங்கு' என்பதொரு மொழியும் ஓரலங்கார மெனல் வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது. பிறவும் அன்ன.

இனி, அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதல்லது அணியென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனலணியப்பட்ட முடியுந் தொடியும் முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டுமென்பது.

இனிச், செய்யுட்கணி செய்யும் பொருட்படை எல்லாங் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலா (663) மென்பது. அவை யாவையெனின்,

"அகனமர் கேள்வன் அகற்சி தீர்த்தற்கு
மகனொடு புகுந்த மகவுநிலை யெனாஅ
மறுங்குங் காலை மறுத்துரை மொழியாது
குறிப்புவேறு கொளீஇய குறிப்புநிலை யெனாஅப்
புலவிக் கண்ணும் போக்கின் கண்ணு
மழுதலு [1]மழாஅதலு முயங்கலு மென்றாங்
கிருவகைப் பட்ட மங்கல மெனாஅப்

1. அழாஅது முயங்கலும் என்றிருப்பின் பொருத்த முடைத்து.

புலம்புறு காலை யறிவொடு படாது
புலம்புகொள வந்த செய்வினை யெனாஅ
வின்னோ ரன்ன பல்பொருட் பகுதி
நன்னெறிப் புலவர் நாட்டல்வகை யுடைய''

என்றொரு சூத்திரஞ் செய்யின் அவையும் அலங்காரமெனப் படுமென்பது. அவற்றுக்கு உதாரணம்:

''ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்'' (அகம்-5)

என்பது மகவுநிலை.

''ஓவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றி'' (அகம்-5)

என்பது, குறிப்புநிலை; என்னை? தலைமகன் போக்கினை உவக்குங் குறிப்பல்லாத குறிப்பாகலின் அஃதணியெனப்படும்.

''தும்முச் செறுப்ப அழுதாள்'' (குறள்-1318)

என்பது புலவியுளழுத மங்கலம்:

''பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு

* * * * *

மோயின ளுயிர்த்த காலை'' (அகம்-5)

என்பது, போக்கின் கண் அழாத மங்கல நிலை;

''விளிநிலை கேளாள் தமியள் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்து தன் கூரெயிறு தோன்ற'' (அகம்-5)

என்பது, அறிவொடு படாது புலம்பு கொளவந்த செய்வினை; என்னை? கேளாது கேட்டாள்போல வந்தமையின். இன்னோரன்னவும் அலங்காரமெனப்படுமென்று சூத்திரஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டுஞ் செய்யுட்கு அணி வேறு கூறினென்பது.

இனி, 'இங்ஙனங் கூறினவெல்லாங் குற்றமென்று கொள்ளப் படா; என்னை? [1]வேறு காரணமுணரப்பெறாது பிறழ்ந்து இடையறவுபட்ட காலை இடர்ப்பட்டுச் செய்தனவாதலான் அவையும் அவ்வாற்றானமையு மென்பது.

---

1. பொருளதிகார முறை பெறாது என்பதும் பாடம்.

இனி 'ஆனந்தவுவமை' யென்பன சில குற்றம் அகத்திய ஞர் செய்தாரெனக் கூறுபவாகலின் அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாற் செய யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த வோத்தென்பது ஒன்று செய்தாராயின் அகத்தியமுந் தொல் காப்பியமும் நூலாக வந்த சான்றோர் செய்யுட் குற்றம் வேறு படா வென்பது.

அஃதேற் செய்யுட்கு இவை யணியென்பதூஉம் இவை குற்றமென்பதூஉம் மூன்றதிகாரத்துள்ளும் இவ்வாசிரியர்யாண் டுங் கூருரோவெனின், செய்யுளியலில் முப்பத்துநான் குறுப்புக் கூறி அவற்றதியைபு நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளுறுப் பெனவும் அவை தொடர்ந்த தொடர்நிலை எண்வகையாற்றெடர்நிலைச் செய்யுட்கு வனப்பெனவும் பகுத்தோதிய இலக்கணத்திற் பிறழ்ந்தவை எல்லாங் குற்றமென்பதூஉம் கொள்ள வைத்தா னென்பது.

(வி - ரை)

வரைந்த நிலையில் - நீக்கிய நிலைமையால். ஒருவரை விலக்க மூவரும் வந்திலர் என்றவிடத்து அம்மூவருள் ஒருவர் அடங்கு தல் போல ஈண்டு சுண்ணத்தை நீக்கிய நிலைமையான் மூன்று என்று குறிக்கப்பட்டவிடத்தும் அம்மூன்றனுள் சுண்ணம் அடங் கும் என்பதாம்.

கொடி முதலிய மூன்றனேடும் நுசுப்பு முதலாகிய மூன்றை யும், மதி முதலாகிய மூன்றெடும் முகம் முதலாகிய மூன்றை யும், பிடி முதலாகிய மூன்றெடும் நடை முதலாகிய மூன்றை யும் நிரல்பட இயைத்துப் பொருள்காண்க.

களிறு போன்று கலமும் (மரக்கலம்), கந்துபோன்று கூம்பும் தோன்றும் என இயைக்க. இதனை எதிர்நிரல் நிறை என்பர்.

சுண்ணம் - பொடி. பொடி ஓரிடத்தன்றி பலவிடத்தும் சிதறுமாப்போல உவமையும் பொருளும் ஓரிடத்தன்றி உவமை ஒரு மருங்கும் அதற்கேற்ற பொருள் பிறிதொரு மருங்குமாகச் சிதறிக்கிடக்கும் என்பதாம். அடிமறியும் என்பது-எவ்வடியை முதலீருகக்கொள்ளினும் அமைவதாதலின் அதன் கண்ணும் நிரல் நிறுத்து உவமை கொள்ளலாகாது. மொழி மாற்றிலும்

பொருள் தொடர்பின்றிச் சொற்கள் சிதறிக் கிடக்குமாதலின் அதன் கண்ணும் நிரல் நிறுத்துக்கொள்ளலாகாது.

இவ்வோத்தினுள் கூறுகின்ற உவமங்களுள் சிலவற்றை என்றது 307, 308, 310, 312 ஆகிய நூற்பாக்களில் கூறியவற்றையேயாம். சொல்லதிகாரத்தில் கூறுவன சில என்றது குறிப்பாகப் பொருள் தருவனவற்றையும் பண்புத்தொகை, உவமத்தொகை, பொருள்கோள் முதலியவற்றையுமாம். செய்யுளியலில் கூறுவன சில என்றது தொடைகளுள் சிலவற்றையும், தொகைகளுள் சில வற்றையும், உள்ளுறை, இறைச்சி, மெய்ப்பாடு முதலியவற்றையுமாம்.

தலைவர்க்குரிய படையாட்கள் நாய்கள் போல் நட்பில் பிழையாதவர் அப்படைவீரர்கள் குழுவினராகவும் ஒரு தலைவன் வழி ஏவல் செய்யும் தகையராகவும் விளங்குவர். அவர்தம் பகைவரோ பன்றியைப்போல் மிகவும் இழிந்தவர். அத்தகையோர் எவ்வாறு பொருவர் என்பது இப்பாடற்கருத்தாம். நாய்போல் நட்புடையர் என்பழி உவமை இழிந்ததாயினும் நன்றியறிதற்கு அதனினூங்கு சிறந்ததின்மையின் அது ஏற்புடைத்தாயிற்று. பன்றியனைய பகைவர் என்பழி உவமை இழிந்ததாயினும் பகைவராதலின் அது ஏற்புடைத்தாயிற்று எனினும் உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை என்னும் நூற்பாவை வைத்து நோக்கின் இவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தமின்றாம்.

அட்ட கள்ளிற்கு – அடப்பட்ட கள்ளையுகுத்தற்கு, ஓர்இல்– ஓர்வீட்டில் கோயில் – கள் முகக்கும் பாத்திரத்தை தேருமால் நின்னே — தேடுவது போல நுன்னைத்தேடுகின்றேன். ஒரு வீரனைக் கள் முகக்கும் பாத்திரத்தோடு உவமித்தலின் இதுவும் குற்றமன்றோ எனின் ஆகாது. பொன்னாலாகிய மாலையும் மாலையே; பூவாலாகிய மாலையும் மாலையே! பூமாலை பொன்மாலைபோல மிகவுயர்ந்தது அன்றாயினும் அதுவும் ஒராற்றான் சிறப்பிற்குரியது. அதைப்போன்றே கள் முகக்கும் பாத்திரம் சிறந்த உவமையன்றாயினும் பூமாலை போல அதுவும் ஒராற்றான் சிறப்புடையதே என்பதாம். ஆயினும் இத்தகைய சொல்லும் பொருளும் உடையன பூமாலை போன்றது எனவும் இத்தகையசொல்லும் பொருளும் உடையன பொன்மாலை போன்றது எனவும், வரையறுத்து யாரும்

கூறுமையின் உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை என்பதை நோக்க இதுவும் குற்றமுடைத்தேயாம். எனினும் சான்றோர் செய்யுளாதலின் அவ்வாறு கூறலமையதாம். இக்கருத்தமைதிக் கேற்ப உரையில் சூத்திரத்தின் உரையில்லை. ஏடு கிடைப்பின் உண்மை தெளிய இடனுண்டு. இதுவும் குற்றமாகாது. – கோயிலை உவமை காட்டுதல் குற்றமாகாது; மேலதே குற்றம். – பன்றியனையர் பகைவர் என்பது குற்ற முடைத்து; கூறலன்மையின் — கூற இயலாமையின்; பொருட் பகுதிகள் — முதல், கரு, உரி முதலியனவும் அகப்புற ஒழுக்கங்களும்.

பொருட்படை — பொருட்தொகுதி

இங்ஙனன் கூறினவெல்லாம் குற்றமென்று கொள்ளப்படா என்றது பிறர் கூறும் அணியெல்லாம் ஒத்துக்கொள்ளின் இதுவும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாம்.

ஆனந்த உவமை முதலாகச் சில குற்றங்களின் இயல்பை அகத்தியனார் செய்தார் எனக்கூறுபவர் யாப்பருங்கலவிருத்தியு டையாரும் ஆளவந்தபிள்ளை ஆசிரியரும் ஆவர்.

எண் வகையால் தொடர்நிலைச்செய்யுட்கு வனப்பு என ஓதியவை அம்மை முதலிய எட்டுமாம். (37)

உவம இயல் முற்றிற்று.

செய்யுளியல்

பொருளமைப்பு

எழுத்ததிகாரத்தும், சொல்லதிகாரத்தும் வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் வேண்டுவனவற்றை விரவிக் கூறினர். அடுத்துப் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணை இயல் முதல் உவமஇயல் வரை பெரும்பான்மை வழக்கிற்கும், சிறுபான்மை செய்யுட்கும் உரியன வற்றைக் கூறி இவ்வியற்கண் செய்யுட்கே உரியனவற்றைக் கூறுகின்றார். செய்யுட்கே உரியவற்றை இவ்வியல் கூறுதலின் செய்யுளியல் எனப் பெயர் பெற்றது.

செய்யுளுக்குரிய உறுப்புக்கள்:

மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடை, நோக்கு, பா, அளவு, திணை, கைகோள், கூற்று, கேட்போர், களன், காலம், பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சம், முன்னம், பொருள், துறை, மாட்டு, வண்ணம், அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்னும் முப்பத்து நான்கும் செய்யுளுக்குரிய உறுப்புகளாம்.

1. மாத்திரை:- செய்யுளை முழுமையாகப் படிக்கும் பொழுது அதன்கண் விரவிக் கிடக்கும் ஓசை பாவாம். இதன் கண் உள்ள எழுத்தின் அளவு மேல் எழுத்ததிகாரத்துக் கூறப் பட்டவாறு கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

2. எழுத்தியல்:- மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் முப்பத்து மூன்று எனக்கூறிய எழுத்துக்களைச் செய்யுட்கேற்பப் பதினைந்தாக இயற்றிக் கொள்வதாம். அவையாவன: குறில், நெடில், உயிர், மெய், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம், உயிர்மெய், உயிரளபெடை, ஐகாரப் போலி, ஔகாரப்போலி, ஒற்றளபெடை என்பன.

3. அசைவகை: நேரசை, நிரையசை என இருவகைப் படும். குற்றெழுத்து அல்லது நெட்டெழுத்து தனித்தோ அன்றி ஒற்றடுத்தோ வரின் நேரசையாம். குறிலிணை அல்லது குறில் நெடில் ஆகிய இவை தனித்தோ அன்றி ஒற்றடுத்தோ வரின் நிரையசையாம்.

நேர்பு அசை:- மேற்கூறிய நேரசையோடு குற்றுகரமோ, அன்றி முற்றுகரமோ இயைந்துவரின் நேர்பசை எனப்படும்.

நிரைபசை:- மேற்கூறிய நிரையசையோடு குற்றுகரமோ, அன்றி முற்றுகரமோ இணைந்து வரின் நிரைபசை எனப்படும். மேற்கூறிய இருவகை உகரமும் நிரையசையின்பின் வந்த வழி நிரைபசையாகும். மேற்கூறிய நான்கசைகளில் நேரும் நிரையும் இயற்கை வகையில் நின்றாங்கு நின்று இயைவன ஆதலின் இயலசையாம். ஏனை இரு அசைகளும் இயலசை செய்யும் தொழிற்கு உரிய வாகலின் உரியசையாம். தனிக் குறில் விட்டிசைத்து வரின் அல்லது நேரசையாகாது. குற்றியலுகரம் ஒற்றெழுத்தே போல அலகு பெறுதாம். முற்றியலுகரம் குற்றியலுகரம் ஆகிய இருவகை உகரங்களையும் நேர்பும். நிரைபுமாகக் கொள்வது. மொழிச் சிதைவின்றித் தனிச் சொல்லாக வரும் பொழுதேயாம். அவ்விரு உகரங்களும் வருமொழிப் புணர்ச்சியான் ஒற்றொடு தோன்றியிருக்கவும் பெறும். அது பொழுதும் நேர்பும் நிரைபுமாகக் கொள்ளப் படும்.

மேற்கூறிய அசையையும் சீரையும் இசையொடு பொருத்தி வேறுபடுத்தி உணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இசையொடு சேர்த்து அசையினை வேறுபடுத்திக் கோடலைப் பிற்காலத்தார் வகையுளி என்ப.

4. சீர்:- அசைபல தொடரின் சீராகும். இது ஓரசைச்சீர் ஈரசைச்சீர். மூவசைச்சீர் என மூவகைப்படும்.

ஓரசைச்சீர்:- ஒரு பாவின் இறுதிக்கண் வரும் அசையும் சீராகும். அவை நாள், மலர், காசு, பிறப்பு என நான்காம்.

ஈரசைச்சீர்:- இவை 16 வகைப்படும்.

இயற்சீர் பத்து.

நேர் நேர், நிரைநேர், நிரை நிரை, நேர்நிரை, நேர்புநேர். நிரைபு நேர். நேர் நேர்பு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு; நேர்நிரைபு

ஆசிரிய உரிச்சீர் ஆறு:

நேர்பு நேர்பு, நேர்புநிரைபு, நிரைபு நேர்பு, நிரைபு நிரைபு, நேர்பு நிரை, நிரைபுநிரை.

உயிரளபெடையும், ஒற்றளபெடையும் சீர்நிலை பெறுத லின்றி அசைநிலையாதலும் உண்டு.

இயலசையின் இறுதிக்கண் நேர்வரின், அவை வெண்பா உரிச்சீராம். அவையாவன, நேர் நேர் நேர். நிரை நேர் நேர், நேர் நிரை நேர், நிரை நிரைநேர் என்பன.

மூவசைச்சீர் 64 களுள் மேற்கூறிய நான்கும் நீங்க எஞ்சிய 60 சீர்களும் வஞ்சி உரிச்சீராகும். இவ்வறுபது சீர்களும், ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய மூன்று பாவினுள்ளும் வாரா. ஆனால் ஆசிரிய உரிச்சீரும் வெண்பா உரிச்சீரும் இவ் வஞ்சிப்பாவினுள் வரும்

வெண்பா உரிச்சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீரும் கட்டளையடி ஆசிரி யப்பாவில் வாரா. வெண்பா உரிச்சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீரும் கலிப்பாவில் வரப்பெறும்.

தேமா, புளிமா, என்னும் இருசீரும் கலிப்பாவிலும் வஞ்சிப் பாவிலும் வாரா. அங்ஙனம் கொள்ளப்படும் ஓரசைச் சீர்களை இயற்சீர்களைப் போலத் தளைகொள்ள வேண்டும். (அதாவது) நேரசையை மாவாகவும் நிரையசையை விளமாகவும் கருத வேண்டும். கலியடியின் ஈற்றுச்சீர் நேரசையால் முடிந்ததா யினும் காய்முன் நிரைபோல் கவித்தளையாகக் கொள்ளப்படும்.

வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வரும். வஞ்சி உரிச்சீரும் ஒரோவழி ஆசிரியப்பாவில் வரும்.

5. அடி: நாற்சீர் கொண்டதை அடி எனச் சிறப் பித்துச் சொல்வர். நாற்சீரடிக்கண்ணேயே இவ்வரையறை கூறப்படும். எனவே அதனினும் மிக்கோ, குறைந்தோ வரின் அவை சிறப்பிலவாம். இது அறுவகைப்படும். இருசீரான் வருவதைக் குறளடி என்ப. இது 4–6 எழுத்துக்களைக் உடையது. மூச்சீரான் வருவதைச் சிந்தடி என்ப. இது 7-10 எழுத்துக்களைக் கொண்டது. நாற்சீரான் வருவதை அளவடி என்ப. இது 10-14 எழுத்துக்களைக் கொண்டது. ஐஞ்சீரான் வருவதை நெடிலடி என்ப. இது 15–17 எழுத்துக்களைக் கொண்டது. அறுசீர் முதலியவற்றுன் வருவதைக் கழிநெடிலடி என்ப. இது 18-20 எழுத்துக்கள் கொண்டது. இப்பெயர்கள் காரணப் பெயராம். தளையும் தொடையும் கோடல் நாற்சீரடிக் கண்ணதேயாம்.

இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுள் என்றோ, இத்துணை அசையும் சீரும். தொடையும் கொண்டது செய்யுள் என்றோ வரையறுத்தற்கு இல்லை. ஆனால் அடியளவு கொண்டு இவ்வகைச் செய்யுளென அறிதற்கு இயலும். ஆதலின் அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப்படும் என்றார்.

சீர் என்பது ஐந்தெழுத்தைக் கடந்து வாராது. வஞ்சியுள் வருங்கால் ஆறெழுத்தாகவும் வரும். ஒருசீர் இரண்டு முதல் 18 ஈறுகப் பல நிலையும் பெற்று வரும். அவ்வாறு வருங்கால் எழுத்தளவு மிகினும், குறையினும், ஓசையால் தம்முள் ஒத்து வரும். குறளடி முதலிய ஐவகை அடியும் ஆசிரியப் பாவிற்கு வரும். ஆசிரியப் பாவினுள் பிற தளைவிரவியும் வரும். வெண்பாவுள் வெண்சீர் முன் வெண்சீர் வந்து ஒன்றிய வெண்தளை வரும். பத்துவகை இயற்சீரின்முன் பிறசீர்வந்து இயையும்போது ஈற்றசையும் வருமசையும் ஒன்றி நிற்பின் ஆசிரியத்தளையாம். (நேர் ஒன்றாசிரியத்தளை, நிரை ஒன்றாசிரியத்தளை). கட்டளை வகையடியில் குறளடிமுதல் அளவடிகாறும் வஞ்சியடி உறழா. அதாவது 4 எழுத்துமுதல் 14 எழுத்து வரையான 11 நிலமும் வாரா. ஆனால் 6 எழுத்து முதல் 12 எழுத்துவரையான ஏழ் நிலம் மட்டும் வரும்.

அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவிற்குரிய. இயற்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் வெண்டளையும் இதற்குரிய தளை களாம். கலிப்பாவிற்கு நெடிலடியும் கழிநெடிலடியும் உரிய. வெண்சீர் முன் நிரை வரும் கலித்தளை இதற்குரியதாம். ஆசிரியப்பாவில் வெண்சீர் வெண்டளையும் மயங்கி வரும். ஆசிரியப்பாவில் இயற்சீர் வெண்டளையும் ஆசிரியத் தளையும் விரவி வரும். ஐஞ்சீரடியும் இதற்குளவாம். ஆசிரியப்பாவில் நாற்சீரடியின் பின் அறுசீரடியும் வருவது உண்டு. கலிப் பாவில் ஐஞ்சீரடியும், அறுசீரடியும் அராகமாகவும் வரும். ஆசிரியப்பாவிலும் வெண்பாவிலும் முடுகியல் அடி வாரா. ஆசிரியப்பாவினுள் ஈற்றயலடியும், இடையடியும் மூச்சீரானும் வரப்பெறும். கலிப்பாவில் முச்சீரடியும் வரும். வஞ்சிப்பாவில் இறுதியடி, ஆசிரியப்பாவில் வரும் சீரும் தளையும் பெறும். வெண்பாவின் ஈற்றடி முச்சீராய் வரும். அதனிறுதிச்சீர் அசைச் சீராய் வரும். வெண்பாவில் இறுதியடியில் இரண்டாம் சீர் நேரீறாய் வரின் அதனொடு நிரையும், நிரையும் இறுதிச்சீராக

வந்து தளைகொள்ளப் பெறும். வெண்பாவின் இறுதியடியில் இரண்டாம்சீர் இறுதி நிரையாய் வரின் அதனொடு நேரும் நேர்பும் வந்து தளை கொள்ளும். கலிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பா அல்லது வெண்பாவில் முடியும்.

இருசீரடியும், முச்சீரடியும் குட்டமெனப்படும். குட்டம் – குறைந்தது. அதாவது நாற்சீரில் குறைந்தது. குறளடியும் சிந்தடியும் ஒத்தாழிசைக்கலியிலும் இணைக்குறளாசிரியப்பாவிலும் வரும். நேரிசையாசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடியாகவும் வரும்.

6. யாப்பு: யாப்பென்பது ஒவ்வொரு அடியின் கண்ணும் தான் குறித்த பொருள் முடியச் செய்தலாம். அன்றி பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல், என இவ்வெழு வகையான் பொருள் முடிய வருதலும் உண்டு.

7. மரபு: நால்வகைச் சொற்களும் வழக்கின்கண் வழங்குமாறு செய்யுளின் கண்ணும் வழங்குமென்றல் மரபாம். அகவலோசையை ஆசிரியப்பாவும், செப்பலோசையை வெண்பாவும், துள்ளல் ஓசையைக் கலிப்பாவும், தூங்கலோசையை வஞ்சிப்பாவும் பெற்று நிற்கும். மருட்பா என்பது வெண்பா முன்னாகவும், அகவல் பின்னாகவும் வருவதாம். மேற்கூறிய நால்வகைப் பாக்களின் வேறாகப் பா கூறற்கியலாது.

8. தூக்கு: என்பது பாவென்னும் ஓசையைத் துணித்து நிறுத்தலாகும். பாவின்றித் தூக்கு அறியப்படாது. அது பற்றிப் பாவையே தூக்கு எனபர் சிலர்.

9. தொடை: மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை, பொழிப்பு, ஒரூஉ, செந்தொடை எனத் தொடை எண் வகைப்படும். இவையன்றி நிரல் நிரைத் தொடை, இரட்டைத் தொடை என இருவகைத் தொடையும் உள.

மோனை: அடிதோறும் முதல் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பதாம்.

எதுகை: முதலெழுத்து, அளவொத்து நிற்ப இரண்டா மெழுத்து ஒன்றின் அது எதுகையாம். மேற்கூறிய இருவகைத் தொடையிலும் வருக்க எழுத்துக்கள் ஒன்றி வரத்தொடுப்பதும் உண்டு.

முரண் தொடை: சொல்லாலும் பொருளாலும் முரணி வருதல் முரண் தொடையாம். சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என ஐவகைப்படும்.

இயைபுத் தொடை: அடிதோறும் இறுதிக் கண் நிற்கும் எழுத்தோ அன்றிச் சொல்லோ இயைந்து வரின் இயைபுத் தொடையாம்.

அளபெடைத் தொடை: அடிதொறும் அளபெடை ஒன்றி வரின் அளபெடைத் தொடையாம்.

பொழிப் பெதுகை: முதற்சீரும், மூன்றும்சீரும் ஒன்றி வருவது பொழிப் பெதுகையாம்.

ஒரூஉ வெதுகைத் தொடை: முதற்சீரும் நான்காம்சீரும் இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வரத் தொடுப்பது ஒரூஉ வெதுகையாம்.

செந்தொடை: மேற்கூறப்பட்ட தொடை வகை எதுவுமின்றி வருவது செந்தொடையாம். மேற்கூறிய தொடை வகை பதின்மூவாயிரத்து எழுநூற்றெட்டென்ப. இவற்றை மேலும் விரிப்பின் வரம்பிலவாம்.

10. நாக்கு: ஒரு பாட்டு தன் ஓசையானும் பொருளானு மெல்லாம் கேட்போரைப் பன்முறையும் தன்னையே நோக்கி நோக்கி இன்புறுமாறு செய்யும் பாங்கு பெறுமாயின் அது நோக்கின் பாற்படும்.

11. பா: இது ஆசிரியம், வெண்பா, வஞ்சி, கலி, என நால்வகைப்படும். அறம் பொருள் இன்பமும் அவற்றின் பயனாய வீடுபேறும் ஆகிய நால்வகைப் பொருளும் இப்பாக்களின் பொருண்மையாகும். மேற்கூறிய நால்வகைப் பாக்களுள் ஆசிரியப் பாவுள் வஞ்சியடங்கவும். வெண்பாவுள் கலியடங்கவும் நிற்க, அவை இருபாக்களும் தலைமை பெற்று

இலங்கும். வாழ்த்துதல் பொருண்மையும் இப்பாக்களில் இடம் பெறும்.

வரையறைப்படும் வாழ்த்து வகை: பொதுவாக வாழ்த்துவகை நால்வகைப்பாக்களுக்கும் உரியதேனும் சில வாழ்த்துவகை சில பாவிற்கே உரியவாய் வரும்.

புறநிலை வாழ்த்து: நின்னால் வழிபடப்பெறும் தெய்வம் நின்னைக்காப்ப இல்லற முதலிய செல்வத்தால் பழியின்றிப் பெற்ற செல்வமொடு, புதல்வர்ப் பயந்து அவரும் இப்பெற்றிய ராக எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராக எனத் தெய்வத்தைப் புறத்தே நிறுத்தி வாழ்த்துவது புறநிலை வாழ்த்தாம். இவ்வாழ்த்து ஆசிரியம் வெண்பா ஆகிய இரண்டிலும் வரும்.

வாயுறை வாழ்த்து: வாய்மொழியாகிய மருந்தைக் கொடுத்து வாழ்த்துவது இதன் பொருளாகும். முன்னர் கைக்குமேனும் பின்னர் உறுதி பயக்கும், வேம்பும் கடுக்காயும் போல இச் சொற்கள் இப்பொழுது கைப்பினும் பின்னர் உறுதி பயக்கு மெனக் கடுஞ்சொற் கூறி அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த் தாம். இப்பொருண்மையும் ஆசிரியம் வெண்பா ஆகிய இரு பாவிலுமே வரும்.

அவையடக்கியல்: பொருள் வகையான் வலிமையற்றதாயி னும் யான் கூறுவதை ஏற்று அவற்றை ஆராய்ந்து கொள்மின் என அவையத்தாரிடம் கூறுவது அவையடக்கியலாம். இப் பொருண்மையும் ஆசிரியம் வெண்பா ஆகிய இருவகைப் பாவிலுமே வரும்.

செவியுறை: பெரியோர் நடுவண் அடங்கி வாழ்தல் முறை மையாம் எனச் செவிக்கண் அறிவுறுத்துவது செவியுறையாம். இப்பொருண்மையும் ஆசிரியம் வெண்பா ஆகிய இருபாவிலுமே வரும்.

12. அளவியல் இருவகைப் பெறும். 1. அடிவரை யறையுடைய செய்யுட்கள். 2. அடிவரையறையில்லாத செய்யுட்கள். பிற்கூறிய அடிவரையறையில்லாதனவும் அறு வகைப்படும் என்று எண்ணியவாற்றான் அவையும் அளவியல் எனப்படும்.

செய்யுளியல்

I அடிவரையறையுடைய செய்யுட்கள்:

வெண்பா யாப்பால் வரும் செய்யுட்கள்: 1. நெடுவெண் பாட்டு. இது ஐந்தடிச் சிறுமையும் பன்னிரண்டடி உயர்வும் உடையது. அளவடியினின்றும் (நான்கடியினின்றும்) நீண்ட பாட்டாதலின் இது நெடுவெண்பாட்டெனப்பட்டது. 2. குறு வெண் பாட்டு: நான்கடியினின்றும் குறுகியதாதலின் குறுவெண் பாட்டு எனப்பட்டது. இரண்டடியான் வரும் குறள் வெண்பா வும் மூவடியான் வரும் சிந்தியல் வெண்பாவும் இதன்பாற்படும். 3. கைக்கிளை: ஒருதலைக்காமமாக வரும் பொருண்மையைப் பெற்று வரும். இது வெண்பாவும் ஆசிரியமும் கலந்த மருட் பாவாகி வரும். 4. பரிபாடல்: ஒரு வெண்பாவாக வருத லின்றிப் பல வெண்பா உறுப்புக்களைப் (தளையும், சீரும்) பெற்று வருவதாம். இது இன்னபா என அறிய இயலாது. ஆசிரியம் வஞ்சி, வெண்பா, கலிப் பா என்று ஓதப்பட்ட எல்லாப் பாவின் உறுப்பையும் பெற்று வரும். கொச்சகமும் அராகமும், சுரிதக மும், தரவும் ஆகிய உறுப்புக்களைப் பெற்றும் வரும். காமப் பொருள் குறித்தும் வரும். சொற்சீரடியும் முடுகியலடியும் இதற்கு உறுப்பாகும். சொற்சீரடியாவது ஒருசொல்லே சீராக வும் அடியாகவும் வருவதாம். இது பேச்சின்கண் தொகை கொடுத்துக் கூறப்படுமாறு போல (ஆறுமுடையான் அரசருள் ஏறு என்புழிப் போல) தொகை பெறுதற்கண் வரும். இருசீர் முச்சீரடியானும் வரும். ஒருசீரே அசையாகியும் வரும். ஒருசீரின் கண் பிறிதொரு சீர் வர அவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஓரடியாக வரும். 5. அங்கதம்: அங்கதம்-வசை. அது இருவகைப்படும் 1. செம்பொருள் அங்கதம்: இது வெளிப்படையாகக் கூறும் வசையாம். 2. பழிகரப்பங்கதம்: இது புகழ்வது போலப் பழித்திறம் புனைவதாம். அவ்வங்கதம் செய்யுள் வகையால் மேலும் இருவகைப்படும். 1. செவியுறை அங்கதம்: அரசர்க்கு நன்மை மிகுதற்காகக் கடிந்து கூறுதலாகும் 2. ஏனையங்கதம்: இது வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்து வரும்.

கலிப்பாவின் வகை: அவை ஒத்தாழிசைக்கலி, கலிவெண் பாட்டு, கொச்சகம், உறழ்கலி என்பனவாம். 1. ஒத்தாழிசைக் கலி. இது இருவகைப்படும். ஒன்று மனிதரைப் பரவி வரும். பிறிதொன்று தேவரைப் பரவி வரும். இவ்விரண்டிற்கும் உரிய உறுப்புக்கள் தரவு, தாழிசை, சுரிதகம், தனிச்சொல் என்பன

வாம். தரவு: இது நான்கடி முதல் பன்னிரண்டடி இறுதியாக வரும். தாழிசை தரவின் அடியில் குறைந்து வரும். தனிச் சொல்: இது ஆங்கு என்பது போல வருவதாம். இது தாழிசை யின் பின்வரும். சுரிதகம்: இது வைப்பெனவும் படும் இது தரவை யொத்து நான்கடிச் சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப் பெருமையும் உடையதாய் வருதலும், அன்றித் தரவில்குறைந்து மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதலும் இதன் இயல்பா கும்.

தேவரைப் பரவும் ஒத்தாழிசைக்கலி: இது வண்ணக ஒத்தா ழிசை எனவும், ஒருபோகு எனவும் இருவகைப்படும். வண்ணக ஒத்தாழிசையின் உறுப்புக்கள்: தரவு, தாழிசை, எண், வாரம் என்பனவாம். தரவு: நான்கு, ஆறு, எட்டு என அடிபற்றி வரும் தாழிசை: மூன்றுதாழிசை ஒத்துவரும். இத்தாழிசைக் குரிய அடிகள், தரவில் குறைந்து வரும். சுரிதகம் தரவொடு ஒத்துவரும். எண்: முதற்கண் உள்ள உறுப்புப்பெருகியும் பின்வரும் உறுப்புக் குறைந்தும் வரும். சின்னம் என்ற இருசீரடி அம்போதரங்கம் உள்ள விடத்து முச்சீரடி, நாற்சீரடி அம்போதரங்கம் இல்லாமலும் வரும். ஒருபோகு: வண்ணக ஒத்தாழிசைக்கலியில் ஓதிய உறுப்புக்கள் யாதானும் ஒன்று குறைந்து வருவதாகும். கொச்சக ஒருபோகு அம்போதரங்க ஒருபோகு என இது இருவகைப்படும்.

கொச்சக ஒரு போகு: இது தரவின்றித் தாழிசை பெற்றும் வரும்: தாழிசையின்றித் தரவு பெற்றும் வரும். எண் இடை யிட்டுச் சின்னம் இன்றியும் வரும். அடக்கியலின்றி அடி நிமிர்ந்து ஒழுகியும் வரும். அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழு கும் எனப்பட்ட கொச்சக ஒருபோகு பத்தடியில் சுருங்கியும் இருபதடியின் மேம்பட்டும் வாராது.

அம்போதரங்க ஒருபோகு: தன் உறுப்பெல்லாம் கூடி அறுபதடியாகவும் வரும். அதனில் செம்பாதியாகிய முப்பதடி யானும் வரும். அதன் வாரமாகிய பதினைந்தடியானும் வரும்.

அம்போதரங்க ஒருபோகு: இது தரவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், வாரம், ஆகிய ஐந்து உறுப்புக்களோடு வரும்.

கலிவெண்பாட்டு: ஒரு பொருளையே நுதலி வெண்தளையாக வந்து ஈற்றடி மூச்சீராய் வருவது இதன் இலக்கணமாகும். பிறதளைவந்து ஈற்றடி மூச்சீராய் வருதலுமுண்டு.

கொச்சகக்கலி: தரவும் சுரிதகமும் தனித்தனியாக நிற்காமல் ஒரே பாட்டாகத் தொடர்ந்து வருவதும் உண்டு இடையிடை விரவி வருதலும், ஐஞ்சீரடி பல வருதலும், தரவு முதலிய ஆறு உறுப்புக்களையும் பெற்று வருதலும், பெறாது வருதலும், வெண் பாவிற்குரிய சீரும் தளையும் பெரிதும் வருதலும் இதன் இலக்கணமாகும்.

உறழ்கலி: ஒருவர் ஒன்று கூற மற்றவர் அதற்கு மறு மாற்றம் கூறும் வகையால் அமைவது உறழ்கலியாம்.

ஆசிரியப்பா: இது மூன்றடிச் சிறுமையும் ஆயிரமடிப் பெரு மையும் உடையது.

நெடுவெண்பாட்டு: பன்னிரண்டடி எல்லையுடையது. குறு வெண்பாட்டு ஏழுசீரை இழிவாக உடையது. அதாவது இரண் டடி உடையது. அங்கதப்பாட்டும் மேற்கூறிய வெண்பாவிற்குரிய அடிச்சிறுமை பெருமை ஆகும். கலிவெண்பாட்டு கைக்கிளை, செவியுறை வாயுறைவாழ்த்து புறநிலைவாழ்த்து ஆகியவற்றிற்கு அடிவகையால் பேரெல்லை வரையறையில்லையாம் புறநிலை வாழ்த்தும் வாழ்த்துறை வாழ்த்தும், செவியறிவுறூஉம், மருட்பாவாய் வரும்.

பரிபாடல்!

இருபத்தைந்தடிச் சிறுமையும், நானூறடிப் பெருமையும் உடையது.

II அடிவரையறையில்லாத செய்யுட்கள்! மேற்கூறியவாறு, அடி வரையறை பெறுதலின்றி வரும் செய்யுட்கள் ஆறுள. அவை அகமும் புறமுமாய ஏழு பொருண்மை பற்றியும் வரும், கைக்கிளை ஐந்திணை, பெருந்திணை ஆகிய ஏழும் அகப்பொருண்மையவாம். வெட்சி முதல் பாடாண்திணையீகருவுள்ளன புறப்பொருண்மை யவாம். இவ்வகையில் அமைந்த செய்யுட்கள் நூல், உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்பு என்பனவாம்.

அ. நூல்: நூலெனப்படுவது முதலும் முடிவும் மாறுபாடு இன்றியும், தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருளை விளக்கியும், பருப்

பொருட்டானன்றி நுண்பொருட்டாக விளங்கும் அரிய பல நுட்பங்களையும் உடையதாகும். அது தொகுத்தும், விரித்தும், தொகை விரியாக்கியும், மொழி பெயர்ப்பாகவும் நால்வகையால் செய்யப்படும். சூத்திரம், ஓத்து. படலம். அம்மூன்றையும் அடக்கிய பிண்டம் என நூலின் பகுதி நான்காம்

சூத்திரம்: கண்ணாடியைப்போலச் சிலவகையெழுத்தில் பல்வகைப் பொருளைச், செவ்விதின் விளக்குவதாகும்.

ஓத்து:- தம்மில் ஒத்த மணிகளை ஒருவகைப் படத் தொகுத்தாற் போல தம்மில் ஒத்த பொருண்மை யெல்லாம், ஒரு வழித் தொகுப்பது ஓத்தாகும்.

படலம்: மேற்கூறியவாறு ஓரினப் பொருள்களைத் தொகுத்த ஓத்துக்கள் பலவும் அடங்க அவற்றை அடக்கிய பொதுப் பெயரால் கூறுவது படலமாகும்.

பிண்டம்: மேற்கூறிய சூத்திரம், ஓத்து, படலம் ஆகிய மூன்றுறுப்புக்களையும் அடக்கி வருவது பிண்டமாகும்.

ஆ. உரை: பாட்டு அல்லது சூத்திரத்தின் பொருளை உரைப்பது உரையாகும். அது பாட்டினை இடையிடையே கொண்டு நிற்கும் உரையும், பாட்டின்றி உரையளவிலேயே நிற்கும் உரையும், பொருளொடு புணர்தலின்றிப் பொய்மொழியாக வரும் உரையும், பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியாக வரும் உரையும் என நான்கு வகைப்படும். மேற்கூறிய நான்கனுள் முதலன இரண்டும் எல்லார்க்கும் உரித்தாம் ஏனைய இரண்டும் செவிலிக்கு உரித்தாம்.

இ. பிசி: பி சி—விடுகதை. இது ஒப்புமைக் குணத்தொடு பொருந்தி வரும் உவமப்பொருளானும், ஒன்று சொல்ல, ஒன்று தோன்றும் துணிவுடைய சொல்லானும் பிறக்கும்.

ஈ முதுமொழி: இது நுண்மையும், சுருக்கமும், விழுப்பமும், எளிமையுமாக இருக்கும். ஒரு செய்யுட்கண் குறிக்கப்பட்ட பொருளை விளக்குதற்கு ஏதுவாக இது அமையும்.

உ. மந்திரம்: தாம் கூறிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டும் தயக்க மின்றிப் பயன் படுமாறு சொல்லும் ஆற்றலுடையார் தம்மாணையால் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாத வண்ணம் மறைத்துச் சொல்லப்படுவது மந்திரமாகும்.

௨௯. குறிப்புமொழி: எழுத்தாலும், சொல்லாலும் பொருள் உணர இயலாது அச்சொற்றொடரின் புறத்ததாகக் குறிப்பால் அறியப்படும் மொழி குறிப்பு மொழியாம்.

பண்ணத்தி: பழம் பாடற் பொருளையே தனக்குரிய பொருளாகக் கொண்டு மேற்கூறிய பாட்டும் உரையும் போல செய்யப்படுவது பண்ணத்தியாகும். இது செவிலிக்குரித்தாம். இப்பண்ணத்தி பன்னிரெண்டடிப் பெருக்கத் தினையுடையது. அதற்மேல் வரினும் நீக்குதற்கில்லை.

13. திணை: கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை ஆகிய ஏழும் திணையாம்.

14. கைகோள்: இது அகப்பொருண்மைக்கண் கொள்ளப் படும் ஒழுகலாறாகும். அது களவு கற்பென இருவகைப்படும்.

களவு: இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், பாங்கியர்கூட்டம் என்ற நான்கினும் தலைவன்தலைவியை அவள் தமருடம் படுதலின்றிக் களவில் புணர்தலின் களவாயின

கற்பு: மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறு வெளிப்படுதலும், அதன்பின் தமர் கொடுப்பத்தான் பெறுதலும் என்னும் இரு வகையில் திரியாது, மகிழ்ச்சியும், புலத்தலும், ஊடலும், உணர்தலும், பிரிதலும், ஆகிய ஐவகையான் நிகழ்வதாகும். அகத்திணையின் புறத்ததாய்ப் புறத்திணை வருதலின் புறத்திணைக்கெனத் தனித்துக் கைகோள் கூறப்படாதாம்.

15. கூற்று: பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி ஆகிய அறுவரும் களவின்கண் கூற்று நிகழ்த்து தற்குரியராவர். பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர், பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி ஆகிய பன்னிருவரும் கற்பின்கண் கூற்று நிகழ்த்துதற் குரியராவர். ஊரார், அயலார், சேரியோர், தலைவியின் நோய் நிலை அறிவோர், தந்தையர், தன்னையர் இவ்வறுவரும் கூறும் கூற்றைக் கொண்டெடுத்து மொழியப்படுவதல்லது, அவர் தாமே கூற்று நிகழ்த்துவதாகச் செய்யுட் செய்தல் இல்லை.

நற்றாய் தலைவன் தலைவியரோடு பேசப் பெறாள். கண்டோர் அவ்விருவரோடும் பேசுவர். இடைச்சுரத்துத் தலைவன், தலைவியிடத்து அறப்பண்பு வழாது பேசுதற்கும் உரியன். வழியிடத்துக் கண்டோரும் தலைவன் தலைவியிரிடத்து அறப்பண்பு வழாமல் பேசுவர்.

16. கேட்போர்: கூற்று நிகழ்த்துதற்குரிய பன்னிருவருள் தலைவன்தலைவியரின் கூற்றுக்களை அவர்கள் ஒழிந்த பதின்மரும் கேட்பர். பார்ப்பனர் கூற்றைத் தலைவனும் செவிலியும் நற்றாயும் கேட்பர் அறிவர் கூற்றைத் தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், ஆகிய நால்வரும் கேட்பர். பரத்தையும் வாயில்களாவாகும். தலைவி கேட்கக் கூற்று நிகழ்த்துவர். வாயில்களாவார். தமக்குள் பேசிக்கொள்வர். ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நாண், கடல், கானல், விலங்கு, மரம், பொழுது, பறவை, நெஞ்சு, முதலிய பொருள்கள் தம்மிடத்துப் பேசுவ போலவும் தாம் கூறுவன வற்றைக் கேட்பன போலவும் பேசுதலும் உண்டு.

17. களன்: இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய வினை நிகழ்ச்சி இடமெனப்படும்.

18 காலம்: முக்காலத்தினும் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளைச் செய்யுளிடத்துத் தோன்றச் செய்வதாம்.

19. பயன்: இதனால் இது விளையும் எனக்கூறுவது பயனாம்.

20. மெய்ப்பாடு: ஒரு செய்யுளிடத்துச் சொல்லப்படும் பொருளைக் கேட்டான், அப்பொருளை நேரில் கண்டவாறே அறிதல் மெய்ப்பாடாம். அவ்வாறு அறிதலால் தோன்றும் மெய்ப்பாடு முற்கூறியவாறு எண்வகைப்படும்.

21. எச்சம்: ஒருபாடலில் எஞ்சி நிற்கும் கருத்தை வெளிப் படையாகச் சொல்வதும் உண்டு. அன்றிக் குறிப்பாகக் காட்ட லும் உண்டு. இவ்விரண்டும் எச்சமாம்.

22. முன்னம்: இவ்விடத்தில் இச்சொல்லை இவர் கூறற்குரி யர் என அவ்வவ்விடத்தும் அவரவரை அளந்து பேசுமாறு செய்தல் முன்னமாம்.

23. பொருள்வகை: இன்பமும், இடும்பையும், புணர்வும், பிரிவும் முதலாய ஒழுக்கங்கள் இத்திணைக்கண் இவ்வாறு கூற

வேண்டுமெனப் புலவர்கள் அமைத்துக்கொண்டு பேசுதல் பொருள் வகையாம்.

24. துறை: ஐவகை நிலத்திற்கு உரிய அவ்வம்மக்களும் விலங்கும் பறவையும் அன்றி வேறு பிற மக்களும், விலங்கும், பறவையும், பேசுவனவாகப் படைத்துக் கொண்டு செய்தல் துறையாம்.

25. மாட்டு: செய்யுட்கண் பொருள் கொள்ளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்தலும் உண்டு. அணுகிக் கிடப்பச் செய்தலும் உண்டு. இவ்விருவகையானும் பொருள் முடியுமாறு செய்தல் மாட்டாம். மேற்கூறியவாறு மாட்டும் எச்சமும் வாராவகை கிடந்தவாறே பொருள் செய்யுமாறு செய்யுட் செய்தலும் உண்டு.

26. வண்ணம்: வண்ணம் என்பது சந்த வேறுபாடாகும். அவ்வேறுபாடு மிகப்பலவாகி வேறுபடுமாயினும், தொல்காப்பியர் இருபது வகையில் இச்சந்த வேறுபாடுகளை அடக்கியுள்ளார்.

1. பா அவண்ணம்: இது நூற்பாவில் வரும் சொற்சீரடியாக வரும்.

2. தா அவண்ணம்: பொழிப்பும், ஒரூஉமாக எதுகைவரும் சந்த ஓசையாம்.

3. வல்லிசை வண்ணம்: வல்லெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வரும் சந்த ஓசை வல்லிசை வண்ணமாம்.

4. மெல்லிசை வண்ணம்: மெல்லெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வரும் சந்த ஓசை மெல்லிசை வண்ணமாம்.

5. இயைபு வண்ணம்: இடையெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வரும் சந்த ஓசை இயைபு வண்ணமாம்.

6. அளபெடை வண்ணம்: உயிரளபெடையும், ஒற்றளபெடையும் விரவி வருங்கால் வரும் சந்த ஓசை அளபெடை வண்ணமாம்.

7. நெடுஞ்சீர் வண்ணம்: நெட்டெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வருவம் சந்தவோசை நெடுஞ்சீர் வண்ணமாம்.

8. குறுஞ்சீர் வண்ணம்: குற்றெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வரும் சந்தவோசையாம்.

9. சித்திர வண்ணம்: நெட்டெழுத்தும் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விரவி வருங்கால் வரும் சந்தவோசையாம்.

10. நலிபு வண்ணம்: ஆய்தவெழுத்துப் பயின்று வருங்கால் வரும் சந்தவோசையாம்.

11. அகப்பாட்டு வண்ணம்! ஒருபாட்டின் ஈற்றசை ஏகாரத்தின் அன்றி உயிரீறாகவோ ஒற்றீறாகவோ வருங்கால் வருவதாம்.

12. புறப்பாட்டு வண்ணம்: ஈற்றயலடி, இறுதியடி போன்று பொருள் முடிந்துழி வருவதாம்.

13. ஒழுகு வண்ணம்: ஒழுகியல் ஓசையால் வருவது.

14. ஒரூஉ வண்ணம்: சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றினை அவாவாது அறுத்துச் செய்யுங்கால் வருவதாம்.

15. எண்ணு வண்ணம்: ஒன்று இரண்டு என எண்ணி வருங்கால் வருவதாம்.

16. அசப்பு வண்ணம்: ஓசை இடையீடின்றிச் செல்லாது அறுத்துத் தனித்து இயலவரின் வருவதாம்.

17. துளங்கல் வண்ணம்: வஞ்சி உரிச்சீர் பயின்று வருங்கால் வருவதாம்.

18. ஏந்தல் வண்ணம்: சொல்லிய சொல்லே திரும்ப வருங்கால் வருவதாம்.

19. உருட்டு வண்ணம்: நாற்சீரடியுள் அராகம் பயின்று வருங்கால் வருவதாம்.

20. முடுகு வண்ணம்: நாற்சீரடியின் மிக்கு அராகமாக வருங்கால் வருவதாம்.

வனப்பு: வனப்பு எண்வகைப்படும். அவை, அம்மை, அழகு தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன.

27. அம்மை: சிலவாய மெல்லிய சொற்களோடும் இடையிட்டு வந்த நூலிலக்கணத்தோடும், ஐந்தடியின் மிக்கு வாராதது ஆகும்.

28. அழகு: செய்யுட்குரிய திரிசொற்கள் பயின்று வருவதாம்.

29. தொன்மை: உரையொடு பொருந்திப் பழமையவாகிய பொருளாக வருவதாம்.

30 தோல்: இழும் என்மொழியால் விழுமிய பொருளேக் கூறியும் பரந்த மொழியால் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகியும் வருவதாம் கொச்சகக் கலியிலும் ஆசிரியத்திலும் இதுவரும்.

31. விருந்து: புதிதாகப் பாடும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக வருவதாம்.

32. இயைபு: ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ ழ, ள என்னும் பதினொரு புள்ளியீறுகளுள் ஒன்றனை யிறுதியாகப் பெற்று வரும். பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் அல்லது சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுள் இவ்வழகுபட வருவதாம்.

33 புலன்: சேரியின் கண்ணுள்ளார் பயிலும் மொழியால், ஆராய்ந்து காணும் அருமைப் பாடின்றி எளிதாகப் பொருள் காணும் திறத்ததாய் வருவதாம்.

34. இழைபு: வல்லொற்றடுத்த வல்லெழுத்துப் பயிலாது இருசீரடி முதலாக எழுசீரடியளவும் வந்த அடி ஐந்திணையும் கொண்டு நெட்டெழுத்தும், அந்நெட்டெழுத்துப் போல் ஓசையெழும் மெல்லெழுத்தும், லகார ளகாரங்களும் உடைய சொற்களால் வருவதாம்.

புறனடை: இதுகாறும் செய்யுளிலக்கணத்தில் கூறிய இலக்கணம் பிறழ்ந்து வரும் செய்யுட்கள் வரினும் அவற்றையும் முன்னையவற்றோடு ஆராய்ந்து கூட்டி அமைத்துக் கொள்ளுதல் அறிவுடையோர் கடனும்.

— — o— —

எட்டாவது

செய்யுளியல்

செய்யுட்குரிய உறுப்புக்கள்

313. மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ
யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
திணையே கைகோள் [1]கூற்றுவகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ
[2]மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறு தலையிட்ட வந்நா லைந்தும்
அம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், செய்யுளியலென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே ஒத்து நுதலியதூஉஞ் செய்யுளிலக்கண முணர்த்தலென்பது பெற்றாம். மேற் பாயிரத்துள்,

"வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்" (தொல். பாயிரம்)

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. பொருள்வகை என பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

2. மாட்டே வண்ணமோடு என இளம்பூரணரும், மாட்டே வண்ணமொடு என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

ஆராய்தலென்று புகுந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப், பொருளதிகாரத்துள்ளும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டுவனவே கூறிவந்தான். அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாதலின் இவ்வதிகாரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ்வோத்தென்பது. எனவே, முற்கூறிய எழுவகையோத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பதூஉம் இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதூஉம் பெற்றாம்.

மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகாரமெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க. அல்லதூஉம் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெனும் மூன்றற்கும் மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரமொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகொளலாம். இதனை வேறதிகாரமென்பார்க்கென்பது.

மற்று, ஓத்து நுவலுவதெல்லாம் நுவலுவதன்றே ஓத்தினுள் வைத்த சூத்திரம்; அதனான், இதன் முதற் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வோத்தினுள் உணர்த்தப்படுகின்ற செய்யுட் குறுப்பாவன இவையெனவே, அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இக்கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கும் பேரிசைப் புலவரால் செயப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென வன்மையால் வகுத்துக் கூறினர் புலவர் (எ-று).

அப்பெயர் பெயர்; அம்முறை முறை; அத்தொகை தொகை தொகை 'ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்து' மெனவும், எட்டெனவும் இருவகையால் தோன்றக் கூறியது, ஏனைய போலாமல் எட்டுறுப்பும் ஓரோர் செய்யுட்கு ஒரோவொன்றேயும் வருமென்பதறிவித்தற்கும் அவை தாம் அச்செய்யுள் பல தொடர்ந்தவழியே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாமென்பது அறிவித்தற்கும் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும் ஒன்றொன்றினை இன்றியமையாவென்பது பெற்றாம்.

இனி மாத்திரை யென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளுள் செய்யுளில் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு.

மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரையென்றான். அது 'மாத்திரையளவும்' (314) என்றதனாற் பெற்றாம்.

எழுத்தியல் வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு

அசைவகை யென்பது, அசைக்கூறுபாடு; அவை இயலசை யும் உரியசையுமென இரண்டாம்.

யாத்தசீரென்பது, பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு; எனவே, அசைபல தொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள் பெற நிற்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அவ்வசை பொருள் பெறாது நிற்றலும் அடங்கின. தேமா என்று அசை பொருள் வேறுபெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறாது நின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது.

பொருள்பெற நின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடைய வென்பாருமுளர். அற்றன்று, பொருள்பட நிற்பன எழுத்து யாண்டு மின்மையானும் பொருள் பெற நின்ற அசையானாகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச் சிறப்பினாற் சிறப்புடைச் சீரெனப்படாமையானுஞ் சாத்தனெனத் தன்பொருளொடு தான் துணிந்து நின்றவழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரெனவும் படுமாதலானுமென்பது.

அடியென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவ தோர் உறுப்பு.

யாப்பென்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வ தொரு செய்கை.

மரபென்பது, காலமுமிடனும் பற்றி வழக்குத் திரிந்தக் காலுந் திரிந்த வற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதொரு முறைமை.

மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பன வற்றுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமையென்னையெனின் இது செய்யுட்கே உரித்து, அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும்

பொது வென்பது. அல்லதூஉம் அவற்றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணையியலுள் கூறிவந்தாம்.

தூக்கெனபது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல்.

தொடைவகையென்பது, தொடைப் பகுதி பலவுமென்ற வாறு: அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவு மென இருவகைய இப்பகுதி யெல்லாம் அடியாற் கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும்.

நோக்கென்பது, மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல்.

பா என்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட மோதுங்கால், அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை.

அளவியலென்பது, அப்பாவரையறை. திணையென்பது அகம்புற மென்று அறியச் செய்தல்.

கைகோளென்பது, அவ்வத்திணையொழுக்க விகற்பம் அறியச் செய்தல்; அது களவுங் கற்பும்.

கூற்றுவகையென்பது, அச் செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல்.

இவை யென்பது பாடமாயின், எண்ணிய மூன்றனையுந் தொகுத்தவாறே பிறிதில்லை.

கேட்போரென்பது இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றதிதுவெனத் தெரித்தல்.

களனென்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம்.

காலவகையென்பது, சிறுபொழுது பெரும்பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின.

பயனென்பது’ சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச் செய்தல்.

மெய்ப்பா டென்பது சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல்.

எச்சவகையென்பது, (518) சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல்: அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் வகையென்றான்,

முன்னமென்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல்.

பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்யப்படுவதொரு பொருண்மை.

துறைவகையென்பது; முதலுங்கருவும் முறைபிறழ வந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற் கேதுவாகியதொரு கருவி அச்செய்யுட்குளதாகச் செய்தல்; அவையும் பலவாதலின் வகையென்றானென்பது.

மாட்டென்பது, பல்வேறு பொருட்பரப்பிற்றாயினும் அன்றாயினும் நின்றதனொடு வந்ததனை ஒரு தொடர் கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல்.

வண்ணமென்பது, ஒருபாவின் கண் நிகழும் ஓசைவிகற்பம். எனவென்பன, எண்ணிடைச் சொல்.

யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்துமென்பது யாப்பிலக்கணப் பகுதியாகிய இருபத்தாறுமென்றவாறு. இவை, யாப்பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப் பகுதியவென விதந்தோதவே, இனிக் கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லை யென்றவாறு.

''அம்மை யழகு தொன்மை தோலே விருந்தே யியைபே புலனே யிழைபெனுஅப் பொருந்தக் கூறிய வெட் டொடுந் தொகைஇ'' யென்பது, இக்கூறப்பட்ட எண்வகை வனப்பொடு முன்னர்க் கூறிய இருபத்தாறுந் தொகுப்ப முப்பத்து நான் குறுப்பா மென்றவாறு. மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூறற்குக் காரணம் அவற்றைக்கூறும் வழிச் (547) சொல்லுதும்.

நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்வுறுப்பனைத்துங் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப் புலவர் செய்யுஞ் செய்யுளெனப்படு மென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள் எனவே, எழுநிலத்தெழுந்த (391, 479) செய்யுளுள்ளும் அடி வரையறை உடையவற்றுக்கே இவ்விலக்கண மென்பதூஉம் திணையே கைகோளெனக் கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை அறுவகைச் செய்யுட்கும் (476-7) உறுப்பாகா வென்பதூஉம் அவையொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூறுனென்பதூஉம் அவை செய்தாரெல் லாம் அவற்றானே நல்லிசைப் புலவரெனப் படாரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

இனி நூலும் உரையுஞ் செய்தார் நல்லிசை யுடைய ரென்பது அவற்றை நூலினான் உரையினானென இதற்கு இடை யின்றி வைத்தமையிற் பெறுதுமென்பது.

"வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத்தனர்"

நல்லிசைப் புலவரென்பது, அவற்றை நூலினான் இனி இங்ஙனங் கூறிய நல்லாசிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார். எல்லாவற்றா னும் எல்லாமமையச் செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறை போயினார் தாமும் என்றவாறு; எனவே, இவ்வுறுப்பமையச் செய்தனவே செய்யுளெனப் படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு.

மற்றுக் 'கூறி' யெனவும் 'உரைத்தன' ரெனவும் இருகாற் சொல்லியதென்னையெனின், அச்செய்யுளானே கூறி அவற்றும் பொருளுரைத்தா ரென்றவாறு; என்றார்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின், ஓதல்வேண்டுமே? இவ்விலக்கணத்துப் பிறழ்ந்துங் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வழுவென்பதறிய வைத்தானல்லனே, ஆசிரியனென்பது.

மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினார்; செய்யுள் யாண் டோதுபவெனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப் பொருளின் வேறெனப்படா; பொருள் எனப் படுவன உறுப்பே, அவற்றது ஈட்டத்தினை முதலென வழங்குப வாகலான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்; முதற்பொருள திலக்கணமென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்துக்

கூறலாவதின்மையானும் உறுப்புரைப்பவே அவ்வுறுப்புடைய பொருள் வழக்கியலாற் பெறலாமாகலானுமென்பது.

மற்று, யாத்தசீரே யடியாப் பென்றதென்னை? தளையென் பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருஞ் சீரது தொழிலே தளையென வேண்டுப, தளைத்தலின் தளையாதலானும் வேறு பொருளென வேண்டாரென்பது; என்றார்க்கு அசை யின்றிச் சீருமில்லை, சீரின்றி அடியுமில்லையாம் பிறவெனின் அற்றன்று; உறுப்பும் உறுப்புடைச் செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படுந் தளையென வேறொன்றின்மையிற் கொள்ளான் என்னை? அது குறளடியென வேறுறுப்பாயினமையின் என் பது; தளையென்றிதனைக் கோடுமேல் அதனைக் குறளடி யென லாகாதென்பது. அல்லதூஉம், ஈரசை கூடி ஒரு சீராயினவாறு போல இருசீர் கூடியவழி அவ்விரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல்வேண்டும்; கொள்ளவே நாற்சீரடியினை இடைதுணித் துச் சொல்லுவதன்றி நான்கு பகுதியாவெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லுமாறில்லையெனக. 'யாத்தசீர்' என்றதனானே அசை தொறுந் துணித்துச் சொல்லப்படா சீரென்பதூஉம், அச் சீரான் அடியானவழி 'சீரியைந்திற்றது சீரெனவே படு' (323) மென்றதனாற் சீரெல்லாந்துணித்துச் சொல்லப்படுமென்பதூஉங் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது. அற்றன்றியும், அவ்வாறு தளைகொள்வார் சீரா னடிவகுப்பதூஉங் குற்றமென மறுக்க.

மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை? அடியிரண்டு தொடுத்தற் றொழிலல்லதின்மையினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற்றொழின் மாத்திரையானே தொடை யென்றானல்லன், அவ்வடிக்கண் நின்ற எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடை கொண்டமையின் வேறுறுப்பென்றானென்பது. அஃ தேற், சீருஞ் சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசை யால் தளைகொள்ளாமோவெனின், கோடுமன்றே, அதனை அடி யென்னுமாயின் என முற்கூறியவாறே கூறிமறுக்க. அல்லதூஉம் அவ்விரண்டசையுங் கூடிச் சீராமன்றே வெனின் என்பது. மற்று நாற்சீரடியுள் இருசீ ரியைந்தவழிக் குறளடி யென்னு மாகலின் அதனைத் தளையென்னுமோவெனின் அங்ஙனங்கொள் ளின் இருசீரடிக் கட்டளை வேண்டாதானும்; ஆகவே, ஒருவழிக் கொண்டு ஒருவழிக்கொள்ளாமை (663) 'மயங்கக்கூறல்' என்

னுங் குற்றமாமென்பது. அல்லதூஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவகையால் தளையுறுப்பெனப் படாது எழுத்தும் அசையும்போல யாண்டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப்படுவன வென்றற்கு,

''இணை நான் முடிபு தன்னான் மேற்றே''

என்பதனாற் காக்கைபாடினியார் ஓதிய தளையிலக்கணம் ஈண்டுங் கோடல் வேண்டுமெனின், அதுவே கருத்தாயின் அவர்க்கும் இவர் முடிவே பற்றித் தளை களையல்வேண்டும். அல்லதூஉம், இவர்க்கு இளையரான காக்கைபாடினியார் தளை கொண்டில ரென்பது இதனாற் பெற்றாம். தளைவேண்டினார் பிற் காலத்து ஓராசிரியரென்பது. என்னை?

''வடக்குந் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்று
இந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்''

எனக் கூறி வடவேங்கடந் தென்குமரியெனப் பனம்பாரனார் கூறியவாற்றானே எல்லைகொண்டார் காக்கைபாடினியார். ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து,

''வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்''
(தொல் பொருள். 650)

எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தா ரல்லரென்பதூஉங், குறும்பனை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவதன்றென்பதூஉம் பெற்றாம். பெறவே, அவர் இவரோடு ஒருசாலை மாணாக்கரல்லரென்பது எல்லார்க்கும் உணரல் வேண்டுமென்பது.

மற்றிது முறையாயவாறு என்னை யெனின், மாத்திரை எழுத்தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் அடியுந் தூக்கும் பாவும் வண்ணங்களுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்திரை நிமித்தமாகத் தோன்றுவன ஆதலானும் அது முன் (3 4) வைத்தான். அக்குணத்திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ்வெழுத்தான் அசையும், (315) அசையாற் சீருஞ்

(324) சீரான் அடியும், (346) அவ்வடி பெற்றவழி அதனை ஆக்கு மாறறியக் கூறும் யாப்பும் (390) அவ்வடியகத்தன சொல்லும் பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் (392) வைத்தான். அவ் வடியிரண்டினைத் தொடுக்குங்கால் அவற்றை ஓரடியென ஒரு தொடர்ப்படாமைத் துணிப்பது தூக்காகலான் (399) அதனைத் தொடைக்குமுன் (400) வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்த வழியுங் கொள்ளப்படும் நோக்கென்பது அறிவித்தற்கு (416) அதனைத் தொடைப்பின் வைத்தான். அவ்வடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தவழி முழுவதுங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் (417) வைத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை (501) எண்ணுதலான் அளவினை (496) அதன்பின் வைத்தான். திணையுந் திணைக்குறுப்பாகிய (497) ஒழுகலாறும் அவ்வொழுக் கத்தவாகிய கூற்றும் 506) அதன்பின் வைத்தான். கேட்போ ருங் (508) கேட்தும் இடனும் (510) அதுபோலப் புலப்படாத காலமும் (514) இவற்றூற் பயனும் (515) பயனது பரத்துவரும் மெய்ப்பாடும் (516) இவற்றினெல்லாம் ஒழிந்துநின்ற எச்சமும் (518) அவ்வெச்சத்தோடுங் கூட்டி யுணரப்படும் முன்னமும் (519) அம்முறைமையான் அதன்பின் வைத்தான். அவற்றிற் கெல்லாம் பொதுவாகிய பொருளை (520) அதன்பின் வைத் தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருதுறைப்படுக்குந் துறையை அதன்பின் (521) வைத்தான். மேல் (523) எச்சமும் மாட்டு மின்றியும் வருஉமென்பவாகலான் மாட்டினைத் துறை வகையின் பின் வைத்தான் அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஓதி னுன் அது செய்யுட்கணின்றி வருஞ் சிறுபான்மை ஆதலா னென்பது; வண்ணம் பாவினது பகுதியுறுப்பாதலான் அதனை அவற்றுப் பின் (524) வைத்தான். வனப்பினை (525) எல்லா வற்றுக்கும் பின் (547) வைத்தான். அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்குங்கால் அவ்வொட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செய்பவா கலினென்பது.

மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆசிரியன் குறியென்றுமோ உலகு குறியென்றுமோ வெனின், அவ்விருதிறத்தானும் ஏற்பன வறிந்து கொள்ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையதன் உறுப்புப் போலக் கொளின் உயிர் வேறு கூறல்வேண்டுவதாம்; அவ்வாறு கூறுமையிற் கலவையுறுப்புப்போலக் கொள்க.

(வி-ரை)

யாப்பதிகாரம் என வேறொரு அதிகாரமாக்குவர் இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் அதனை இருகாரணங்களால் மறுக்கின்றார். 1. யாப்பு என்பது செய்யுளாதலின் செய்யுட்கென ஒரு அதிகாரம் கூறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆசிரியர் கூறவில்லை 2. இதனை ஓர் அதிகாரமாக்கின் எழுத்ததிகாரத்திற்கும் சொல்லதிகாரத்திற்கும் ஒன்பதொன்பது இயல் உளவாக இப்பொருளதிகாரத்திற்கு மட்டும் எட்டு இயல் உளவாகும். யாப்பதிகாரம் என்பது ஓர் இயலே ஓர் அதிகாரமாகக் கருதவும் வேண்டும். ஆதலின் இது பொருந்தாதாம்.

செய்யுட்குரிய உறுப்புக்கள் முப்பத்தினுன்கனுள் வனப்பு எட்டையும் வேறு கூறக் காரணம் அவ்வனப்பு ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் ஒவ்வொன்றே வருவதாகும் அவற்றுள் தொன்மை விருந்து போல்வன செய்யுள் பலவும் தொடர்ந்த நூல் முழுமையையும் கொண்டு கூறுவதாகும். ஆனுல் எஞ்சிய இருபத்தியாறு உறுப்புக்களோ ஒன்று ஒன்றோடு இயைபுற்று ஒவ்வொரு செய்யுளோடு வருவதாகும் இவ்வேறுபாடு பற்றியே இருபத்தியாறும் எட்டுமெனப் பிரித்துக் கூறினர்.

மாத்திரையது மாத்திரை– மாத்திரையினது அளவு. எழுத்திற்கு உரித்தாக எழுத்ததிகாரத்து ஓதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவில் சிறந்து பாவின் ஓசை வேறுபாடுகளை உணர்த்தி விராஅய் நிற்கும் நிலையை மாத்திரை என்பர் நச்சினர்க்கினியர். எழுத்துக்களை இயற்றிக் கொள்ளுதலாவது எழுத்தியலுள் கூறிய முப்பத்து மூன்று எழுத்துக்களையும் செயயுட்கேற்பப் பதினைந்தாக அமைத்துக்கொள்வதாம். இதனை அடுத்த நூற்பாவின் உரை கொண்டு அறியலாம். இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக் கொள்ளாமைக்கு உரிய காரணத்தை நச்சினர்க்கினியர் பேராசிரியர் உரையைத் தழுவி நன்கு விளக்குவர் அவ்வுரை வருமாறு: தளையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத் தட்டு இருசீரிணைந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர் குறளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டார். ஆதலின் தளையென வேறோர் உறுப்பின்றும் அன்றியும், தளையான் அடி வகுப்பாரும் உள

ராயினன்றே அதனை உறுப்பென்று கொள்ள வேண்டுவது; அங்ஙனம் வகுத்துக் கொள்ளாமையின் உறுப்பென்றது சீரது தொழிலாய் ஓசையைத் தட்டு நிற்ப தொன்றென்றே கொண்டார். அதனையுறுப்பெண் பார்க்குச் சீரான் அடி வகுத்தல் குற்றமாகும். தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணாக்கராகிய காக்கைப்பாடினியாரும் உறுப்பென்னுர்; பின்தோன்றிய காக்கைப்பாடினியார் முதலியோர் கொள்வர்; அது பொருந்தாது. (1)

மாத்திரை அளவும் எழுத்தியல் வகையும்

314 அவற்றுள்,
[1]மாத்திரை யளவும் எழுத்தியல் வகையும்
[2]மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நிறுத்த முறையானே முதற்கணின்ற மாத்திரையும் எழுத்தியலு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள) மாத்திரைகள் பல தொடர்ந்து செய்யுட்கண்விராய் நிற்கும் அளவையும், எழுத்துக்கள் இயற்றப்பட்டு எழுத்ததிகாரத்தின் வேறுபட்ட தொகையுமென இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதனவல்ல; அவையே: அவற்றை ஈண்டு வேண்டுமாற்றாற் கொள்க என்பான் மேற்கிளந்தவகையிற் பிறழாமற் கொள்க என்றானென்பது.

அன்னவெனவே, இம் 'மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும்' வேறென்பதூஉம், வேறுயினும் ஆண்டுக் கூறியவற்றோடு வேறுபடாமைக் கொள்க வென்பதூஉம் உரைத்தானும். எனவே, எல்லா வழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள் ஓரோவழி வரையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறுத வேறு சில மாத்திரையுமல்ல, ஈண்டுப் பதினைந்து எழுத்தென்று

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. மாத்திரை வகையும் எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்
2. மேற்கிளந்தனவே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

கூறிப் பயங்கோறிமாயினும் ஆண்டை முப்பத்து மூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சில வெழுத்துமல்லவென்பான், மேற்கிளந் தன்னவென்றானென்பது. மாத்திரையென்றொழியாது மாத்திரை யளவு என்றதனான் அம்மாத்திரையை விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டுக் கூறினானென்பது கருத்து.

மற்று, எழுத்தியல் வகையினை முப்பத்து மாட்டேற் றான் மூன்றெனக் கொள்வ தன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறு என்னை யெனின் எழுத்தோத்தினுட் குறிலும் நெடிலும் உயிரும்மெய்யும் இனமூன்றுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றுமெனப் பத்தும் இயல்புவகையான் ஆண்டுப் படுத் தோதினான், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுந் தத்தம் வகையாற் கூடுமாறும் ஐகாரம் ஔகாரம் போலிவகையாற் கூடுமாறும் யாழ்நூலகத்து ஒற்றிசை நீளுமாறும் ஆண்டுத் தோற்றுவாய் செய்தான். செய்யவே, அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல் வகையோடொக்குமென்று உய்த்து உணர்ந்து கொள்ள வைத்தானென்பது.

இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமுங்கூட்டிப் பதினாறெழுத்து என்பா ருமுளர். அதனாற் பயனென்னையெனின் பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர்.

மற்று உயிர்மெய்த் தொடக்கத்து ஐந்தனையும் மேல் எழுத் தென்றிலனாகலான் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்குமாறு என்னையெனின் ஈண்டு அன்னவெனவே ஆண்டு இரண்டெழுத்தின் கூட்டமெனவும் மொழியெனவும் போலியெ னவுங் கூறினானாயினும் அவற்றை எழுத்தியல் வகையெனப் பெயர் கொடுப்பவே ஆண்டு நின்ற வகையானே ஈண்டு எழுத் தெனப்படும் என்பதாயிற்று.

இதன் கருத்து, ‘இய’லென்றதனான் இயற்றிக்கொள்ளும் வகையான் எழுத்து இனையதென்றானும். ‘வகை’ யென்பதனான் முப்பத்து மூன்றினைக் குறிலும் நெடிலுமென்றற் றொடக்கத்துப் பெயர் வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்பட இயற்றுதலுங் கூட்ட வகையானிரண்டும் போலிவகையானிரண்டும் யாழ்நூல்வேண் டும் வகையானொன்றுமென ஐந்துவகையான் இயற்றுதலுமென

இருவகையுங் கொள்ளப்படும். அல்லதூஉஞ் செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்து வகையான் இன்னோசையவாக விராய்ச்செய் தலுங்கொள்க.

மற்றளபெடையை மேல் மொழியென்றூஉ ஈண்டெழுத் தென்றானாகலின் இதனை ஓரெழுத்தென்று கோடுமோ இரண் டெழுத்தென்று கோடுமோவெனின்,

''நெட்டெழுத் திம்பர் ஒத்தகுற்றெழுத்தே''
(தொல் - எழுத்-மொழி. 8)

என்று கூறியவாற்றான் ஆண்டு இரண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக் கிடந்ததாயினும் முன்னர்ப் போக்கி,

''அளபெடை அசைநிலை யாகலு முரித்தே'
(தொல் - செய் .17)

என்றவழி எழுத்து நிலைமையும் எய்துவிக்குமாகலான் எதிரது நோக்கி ஈண்டு ஓரெழுத்தென்று கோடுமென்பது. இனி அவற் றுட் குறிலும் நெடிலுங் குற்றுகரமும் அசைக்குறுப்பாம். மற்று,

''ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி' (தொல்- செ. 3) என்பதனான், ஒற்றும் அசைக்குறுப்பு ஆகாவோவெனின், அச் சூத்திரத்தானன்றே அவை குறிலும் நெடிலும் அடுத்து வந்தும் வேறுபடாது நேர்நிரையாதலெய்தியது நோக்கி அவை அசைக் குறுப்பாகா என்றதென்க. மற்றிடைநின்று நிரையாதலை விலக் காவோவெனின், அன்னதொரு விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென மறுக்க. நெடிலும் அள பெடையிரண்டும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல் லினமும் இடையினமும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஔகாரக்குறுக்கமு மெனப் பத்துந் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உறுப்பாம் இங்ஙனமே வேறுபடவந்த பயனோக்கி எழுத்தினை தியற்றிக்கோடலின் எழுத்தியல் வகையென்றானென்பது. அஃ தேல் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டோதியதென்னை யெனின், ஒற்றளபெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையுங் கோடலின் ஈண்டு ஒற்றுக்கூறினான். குற்றிகரமும் உயிராயினும் ஒற்றுப்போல

எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் எண்ணப்படாதென்றற்கு கூறினானென்பது. அஃதேல்,

"ஒற்றெழுத்து இயற்றே குற்றிய லிகரம்" (320)
என்பவாகலின் அதை ஈண்டுத் தழாஅஃகவெனின் அக்கருத்தினால் அவ்வாறும் அமையுமென்பது. அற்றன்று, இதனை மேற்புள்ளிபெறு மென்றிலனாதலான் புள்ளிபெறு மென்றற்கும்

"ஒற்றெழுத்து இயற்றே குற்றிய லிகரம்" (320)
என்றானென்பது.

இனி, ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது எழுத்தல்லோசை யாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர். அக்குறிப்பிசை உறுப்பாக வருஞ் சான்றோர் செய்யுள் யாண்டுங் காணாமையின் நாம் அது வேண்டாமாயினும், சிறுபான்மை ஒரோவழி வரினும் அத்துணையானே அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதென மறுக்க. உறுப்பன்று என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப் பெறுதுமெனின்,

'அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி"
(தொல் - செய் -11)

என்புழிப் பெறுதுமென்பது.

இனி,'எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந் தன்ன' வென்பதனையும் எழுத்திலக்கணத்தில் திரியாமற் செய்யுள் செய்க வென்றவாறு என்பவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல்லோத்தினுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முதலாகிய இலக்கணம் திரியாமற் சொல்லாராய்தல் வேண்மெனவும், இவ்வதிகாரத்துள்ளும் எழுத்தியல் வகையுஞ் சொல்லியல் வகையும் மேற்கிளந்தன்ன வெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க.

மற்று, மாத்திரையளவைக்கும் இலக்கணங் கூறுமோ எனின், அதுவும்,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (323)
என்புழி, வல்லோர் ஆறெனப் பாவொடுபொருந்தக் கூறுமென்பது. அல்லதூஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்துக

எனபதோரிலக்கணமாதலின் இங்ஙனம் வரையறை யுடைத்தாக நோக்கிச் செய்யுளுறுப்பென்றுணு மென்பது.

மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்தாக்காற் படுங் குற்றம் என்னையெனின். அற்றன்று;

வரகு வரகு வரகு வரகு என்னும் அடியினைப்,
பனுட்டுப் பனுட்டுப் பனுட்டுப் பனுட்டு"

என நிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையால் சிதைவு பட்டதாம்.

"அம்ம வாழி கேளாய் தோழி"

என்றுற், பின்னர்நின்ற இருசீரும் நெடிலாதல் இன்னுதென்றுந் தோழியெனப் பின்னர் நின்ற சீரைக் குறுக்கினவழி இன்னே சைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள் செல்பபிறவுங் கொச் சகக்கலியுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

(வி — ரை)

எழுத்ததிகாரத்தில் கூறப்பட்ட மாத்திரையளவு என்றது ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் தனித்தனியாகக் கூறப்பட்ட ஒலியள வாம். ஈண்டுக் கூறப்படும் மாத்திரையளவென்பது பொது ஒாக செய்யுட்கண் கூறப்படும் ஒலியளவாகும். ஆயினும் எழுத்ததிகாரத்தில் கூறப்பட்ட எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்றும் ஈண்டுச் செய்யுட்கேற்ப கொண்ட எழுத்துக்கள் பதினைந்தாம். பதினைந்தாவன: குறில், நெடில், உயிர், மெய், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம், உயிர்மெய், உயிரளபடை, ஒற்றளபடை, ஐகாரப் போலி, ஔகாரப்போலி.

இரண்டெழுத்தின் கூட்டம் உயிர்மெய் கூட்ட வகையான் இரண்டு உயிர்மெய், உயிரளபடை. போலி வகையானிரண்டு ஐ, ஔ, யாழ்நூல் வகையான் ஒன்று ஒற்றளபடை. (2)

நேரசையும் நிரையசையும்

**315. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்
ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
நேரும் நிரையும் என்றிசிற் பெயரே.**

இது. நிறுத்த முறையானே அசைவகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) குறிலும் நெடிலுந் தனித்து வந்துங் குறில் இரண்டு இணைந்து வந்துங் குறிற்பின்னர் நெடில் இணைந்து வந்தும் அவை ஒற்றடுத்தும் முறையானே நிரனிறை வகையானே நேரசையும் நிரையசையுமென்றும் (எ - று).

"குறிலே நெடிலே ஒற்றொடு வருதலொடு"

எனவும்,

"குறிலிணை குறினெடில் ஒற்றொடு வருதலொடு"

எனவும், வேறு நிரனிறீஇப் பொருளுரைக்க.

'மெய்ப்பட நாடி' யென்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து; எனவே, இப்பெயர் ஆட்சி காரணமேயன்றிக் குணங்காரண மாகலுமுடைய வென்றவாறு. உயிரில்லெழுத்தல்லாதன (356) தனித்து நிற்றலின் இயலசை யென்னும் பொருள்பட நேரசை யென்றாயிற்று. அவை இரண்டும் நிறைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசை யென்றாயிற்று.

அல்லதூஉம் மெய்ப்பட நாடி என்றதனான் அவ்வாய்பாடே அவற்றுக்குக் காரணமென்பதூஉங் கொள்க. உடம்பொடு புணர்த்தல்' (665) என்பதனால் உதாரணமுங் கூறியவாறு. அவை நேர்நிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க: அ ஆ எனவும் அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும் பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க.

மற்றுக் குறில்நெடிலென எழுத்தாக ஓதியதென்னை? சொல் லாய வழி அசையாகாவோ வெனின், அவை ஒற்றொடு வருத

லென்றதனானே, சொல்லாதலும் நேர்ந்தானாகவே அவை இரு வாற்றானும் அசையாமென்பது. சீரின்றன்மைக்கண் வந்தது:

"உள்ளார் தோழி"

என நேரசை நான்கும் வந்தன.

"வரி வரால் கலா வலின்"

என நிரையசை நான்கும் வந்தன.

(வி-ரை)

உயிரில் எழுத்து-உயிரெழுத்தல்லாத ஒற்றெழுத்துக்கள். இவை தனித்து எண்ணப்படா. இரண்டெழுத்துக்களால் ஆகாது ஒரெழுத்தால் ஆதல் நேரிது ஆதலின் நேரிய அசை நேரசை யென்றாயிற்று. ஒரெழுத்தன்றி இரண்டெழுத்து இணை தலின் நிரையசை என்றாயிற்று. உடம்பொடு புணர்தல்-ஆசிரி யன் இலக்கண வகையால் கூறாது தான் கூறும் கூற்று வகை யானே இலக்கணம் தோன்ற உரைப்பது. நேர்நிரை என்ற விடத்து முறையே ஒரெழுத்து வருதலும் ஈரெழுத்து இணைதலு மாய அவற்றின் இலக்கணம் கூறியவாறாயிற்று.

சீரின் தன்மைக்கண் வந்தது என்ற தொடர் பொருள் விளக்கமில்லாது உள்ளது. பின் வரும் எடுத்துக்காட்டை விளக்க வந்தது போலும். (3)

இதுவும் அது

316 [1]இருவகை [2]உகரமோடு இயைந்தவை வரினே நேர்பும் நிரைபும் ஆகும் என்ப.

---

1. இந்நூற்பாவையும் அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. உகரமோடு என இளம்பூரணரும், உகரமொடு என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொள்வர்.

இது, சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது.

(இ - ள்.) இருவகை யுகர மென்பன; குற்றுகர முற்றுகரங்கள்; அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல் விழுக்காடுபட இயைந்துவரின் நிறுத்தமுறையானே நேரசையோடு ஒன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடு ஒன்றி வந்த முற்றுகரமும் நேர்பசை யெனப்படும்; நிரையசையோடு ஒன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோ டொன்றிவந்த முற்றுகரமும் நிரைபசை எனப்படும் (எ - று).

'இயைந்து' என்றான் இருவகை உகரமும் இரு பிளவு படாது ஒன்றாகி வரல்வேண்டும், அங்ஙனம் அசையாங்கால் என்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒரு காலத்து ஒன்றன்பின் வாரா; வேறு வேறு வருமென்பது. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்குமென்ப தென்னை பெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமையானும்,

"நிற்றலின்றே ஈற்றடி மருங்கினும்" (தொல்-செய். 9)

என்பதனானும் பெறுது மென்பது. அல்லதூஉம் நுந்தை யென்னும் முதற்கட் குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசை நிரையசை அடுத்து வருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது.

முன்னர் நேரசை நான்கும் நிரையசை நான்குமென எண்வகையான் அசை கூறி அவற்றுப் பின் இருவகையுகரமும் வருமெனவே. அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டுமாகப் பதினாறு உதாரணப் பகுதியவாய்ச் சென்றதேனும், அவற்றுள் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேரசை யாகாதென்பது,

"குறிலிணையுகர மல்வழி யான" (தொல்-செய்.5)

எனபுழிச் சொல்லுதும்; ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்பசை மூன்றும் நிரைபசை நான்குமாயின.

உ-ம்: வண்டு, நாகு, காம்பு எனவும்;

வரகு, குரங்கு; மலாடு, மலாட்டு எனவும்,

இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரைபும் வந்தவாறு.

இனி, முற்றுகரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின் பின்னும் நெடிற் பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்

டல்லதாகாது. நிரையசைக்கண்ணும் குறிலிணைப் பின்னும் குறினெடிற் பின்னுமல்லதாகாது.

உ - ம்: மின்னு நாணு எனவும்,
உருமு குலாவு எனவும் வரும்.

வாழ்வு, தாழ்வு என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின், அவை ஆகாவென்பதூஉம் இக்காட்டிய நான்குமே ஆவனவென்பதூஉம் முன்னர்,

"நிற்ற வின்றே யீற்றடி மருங்கினும்" (தொல். செய். 9) என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருசாரார் நேர்பசை நிரைபசை யென்பன வேண்டா வென்ப. என்னை: குற்றுகர முற்றுகரங்களை வேறாக்கி அலகிட அமையாதே? 'ஞாயிறு' எனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகு பெறுமோவெனக் குற்றங் கூறுப. முற்றுகர முந் 'தேமா' வென நேரசையாயிற்றுப்போல 'மின்னு' என்ற வழியும் வேறலகுபெற அமையுமென்பது. அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப; வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும். என்னிர்க்கு வேண்டினுனையுங் குற்றங் கூறுவரவர்; என்னை? குற்றிய லுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகலின் ஒற்றுப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேல் குற்றெழுத்தாக்கி அலகு வைக்கவே அமையுமென்பதூம் அவர் கருத்து. அதற்கு விடை, குற்றுகரம் ஒற்றுப்போன்று ஒடுக்கி நில்லாது; என்னை? தன்னான் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமாகி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுக்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும், அதனுல் ஒற்றென்றலு மாகாது; பின்னும் ஒரு மாத்திரைத் தாகாமையிற் குற்றெழுத் தெனலுமாகாது; மற்று அதனுன் அதனை ஒற்றென அடக்கார்; குற்றெழுத்தென ஏற்று அலகு கொள்வார், இனி அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குதலென்பது நோக்கி நேர்பசை நிரைபசையென வேண்டினுனென்பது. அவை வண்டு தொண்டி என ஓசை யொவ்வாமை செவி கருவியாக உணர்ந்துகொள்க. அஃதேன், 'ஞாயிறு வலியது' என்றவழிக் குறிலிணையுகர மெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது எற்றுக்கெனின், அளபெடையை ஓசையிற் சிதையாது 'நிலப்படையுள்அலகு சிதைத்தாற் போலக்' குற்றுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறு

மென்பது இலக்கணமில்லதொரு வழுவமைதி தானாயதனை இலக்கணமாக ஓர்த்துக்கொண்டு இலக்கண வகையாற் குற்றுகரமாதலை விலக்குவாரும் உளரோவென மறுக்க. அஃதாக, முற்றுகரம் ஒரு மாத்திரையாதலிற் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரையுமாகப் பெறுவோவெனிற் பெறா; என்னை?

"வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு"

என நின்றவழிப் பிறந்த அகவலோசை.

"மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு"

என நின்ற வழியும் பெறப்படுமாதலின், அதுவும் அது பட்டதே பட்டு அவ்வகையே பெறுமென்றானென்பது. அல்லதூஉம் வெண்பாட்டீற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகரவீற்றான் இற்றவழிக் கொல்லு என முற்றுகரவீற்றான் இறுமாயினும் ஒத்தவோசையாம்.

இனி, உகர ஈறல்லாத தேமாவென்பதனான் முடியாவென்பர், அகனாலுங்குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரைபு கொண்டானென்பது. அற்றன்றியுங் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல இம்முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றுதலொப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றானென்பது.

"எழுத்தளவு எஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலும் இல்லென மொழிப"
(தொல். செய்.48)

என்பதனான் அவை அவ்வாறுதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியுங் குணமுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர் ஆட்சி,

"நிரையவண் நிற்பின்றே நேர்பும்" (தொல். செய். 75)

எனவும்,

"நேரிற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்"
(தொல். செய். 74)

வுளனம்,

வருமென்பது, இருவகை யுகரமும் அடைந்துவந்த இயலசையிரண்டும் நேர்பும் நிரைபு மென்றாலும், நேரும் நிரையு மென்னும் பொருண்மையவே ஆகலான் அவற்றது பெயரான் இவற்றையும் பெயர் கொடுத்தான் ஆகுபெயராக்கி யென்பது. எனவே, நேர்நிரையின் பின் உகரம் வருதலின் நேர்பு நிரைபு எனக் குணங் காரணமாகவும் பெற்றும்.

(வி-ரை)

நேர் நேரின் பின் உகரம் பெறுதலின் நேர் நேர்பு என்றாயிற்று. நிரையின் பின் உகரம் பெறுதலின் நிரை நிரைபு என்றாயிற்று.

ஒருசாரார்-சிறுகாக்கைபாடினியார். நேர்பு அசை, நிரைபு அசை எனப் பிறர் கூறுதிருக்கவும் தொல்காப்பியர் கொண்டதற்குரிய காரணத்தை இளம்பூரணர் விளக்குவர். அது வருமாறு: அஃதேல் நேர்பசை நிரையெனக் காக்கைபாடினியார் யிரண்டசை யாக்கி யுரைத்தாராயினும் அதனை முடிய நிறுத்தாது வெண்பாவீற்றின் கண் வந்த குற்றுகர நேரீற்றியற் சீரைத் தேமா புளிமா என்னும் உதாரணத்தான் ஓசையூட்டிற் செப்பலோசை குன்றுமென்றஞ்சி காசு பிறப்பென உகர வீற்றான் உதாரணங் காட்டினமை யானும் சீருந்தளையுங் கெடுவழிக் குற்றியலுகரம் அலகு பெறுதென்றமையானும், வெண்பா வீற்றானு முற்றுகரமுஞ் சிறுபான்மை வருமென உடன்பட்டமை யானும், நேர்பசை, நிரைபசை யென்று வருதல் வலியுடைத்தென்று கொள்க. அவை செய்யுளீற்றின் கண் வருமாறு:- பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார் (குறள் 10), வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானடி சேர்ந்தார்க் கியாண்டும் இடும்பை இல (குறள்.4), இருள் சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு (குறள் 5), தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லாள் மனக்கவலை மாற்றலரிது என வரும். (4)

குற்றியலுகரம் நேர்பசையாகாது என்றல்

317. குறிலிணை யுகரம் அல்வழி யான.

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்ததூஉம் எய்தாதது எய்துவித்ததூஉமாம்; வழுவமைத்ததெனினும் அமையும். தனிக்குறிலாகிய நேரசைப் பின்னும் இருவகையுகரம் வந்து நேர்பசையாதலை விலக்கினமையின் எய்தியதொருமருங்கு மறுத்ததாம். குற்றுகரங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகு பெறுமென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து வழுவமைத்ததாம்.

(இ-ள்.) இருவகை உகரமும் இரு குறிலாகி இணைந்த வழி நேர்பசையாகாது (எ-று).

கரு மழு என முற்றுகரம் நேர்பசையாகாது நிரையசை யாயிற்று. என்றூர்க்குக் குற்றுகரம் விலக்கியதென்னை? குறி லிணைந்தவழிக் குற்றுகரமாகாதென்பது.

"நெட்டெழுத்து இம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே" (தொல்.எழு. மொழி.3)

என்றதனாற் பெறுதும் பிறவெனின், அது நோக்கிக் கூறினு னல்லன்; 'ஏற்புழிக்கோடல்' என்பதனான், ஞாயிறு வலியது என ஓரசைப் பின்னர் வந்தவழி இது குற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அது குறிலிணை யுகரமெனவே படுமென்பது; பட்டக் கண்ணுங் குற்றுகரமேயென வழுவமைத்தவாறு. குறிலிணை யெனக் குற்றுகரத்தையும் உடம்பொடு புணர்த்தல் (665) என் பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினுனென்பது பெற்றாம். இங்ஙனங் குற்றுகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றுகரமாகி எழுத் தள வெஞ்சினும் அமையுமெனவே நுந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரமுங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறும் எழுத்தள வெஞ்சினுமென்பது கொள்க. இஃது 'ஒன்றினமுடித்த றன்னின முடித்தல்' (665) என்னு முத்திவகை.

(வி-ரை)

தனிக்குற்றெழுத்தின் பின் வந்த குற்றியலுகரம் அல்லது முற்றியலுகரத்தை நிரையசையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும். (5

இயலசையும் உரியசையும்

318. இயலசை முதலிரண்டு [1]ஏனைய வுரியசை.

இது, மேற்கூறிய அசை நான்கினையும் இருகூறு செய்து அவற்றுக்கு எய்தாததெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாக வேறு வேறு பெயர் கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமையும்.

(இ-ள்) முதற்கண் நின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக் கொள்ளப்படாது; இயற்கை வகையான் நின்றாங்கு நின்று தளைப்பனவாம், ஒழிந்தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப் பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவாம் (எ-று).

எனவே, எய்தாத தெய்துவித்தது; இயலசை உரியசை யென்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசை யெனவும், அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசையெனவும், ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெய: ரெய்துவித்ததூஉ மாயிற்று.

அங்ஙனம் இயற்றிக் கொள்ளுமாறு சீர்கூறும்வழிக் கூறுதும்.

(வி-ரை)

நேரும் நிரையும் இயற்கை வகையான் நின்றனவாகலின் இயலசையாயிற்று. நேர்பும் நிரைபும் இயலசையாதற்கு உரியவாக இயற்றிக் கொள்ளப்படுதலின் உரியசையாயிற்று. இயற்றிக் கொள்ளுதலாவது தரம் கொண்ட இயலசைக்குப்பின் உகரத்தைக் கூட்டிக் கொள்ளுதலாம். (6)

விட்டிசைத்தவழி தனிக்குறில் நேரசையாமெனல்

319. தனிக்குறின் முதலசை [2]மொழிசிதைத் தாகாது.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. உகிரீ மயிரீஎன நின்றவழிக் குறிலிணையேயன்றி மூன்றெழுத்து

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. ஏனவை எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. மொழி சிதைந் தாகாது எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

நிறைந்தமையின் நிரையசையாகா, தனித்தனி நேரசையாகலும் மூன்று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேரசையாவதும் முதற்கண்ணே சொல்லோவெனவும் எய்திய தனை விலக்கி விட்டிசைத்தவழித் தனிக்குறில் நேரசையாமென் பது எய்துவித்தமையின்.

(இ-ள்.) தனிக்குறிலாகுகிய நேரசை முதற்கண் மொழி சிதைத்துச் செய்யப்படாது (எ-று.)

இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும் மேலோதியவாற்றான் நேரசையாமென்பது. மொழிசிதைத்த லென்பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல்; எனவே, விட்டிசைத்த மொழியாயின் அதுமொழி சிதைத்த தெனப்படாது இயல்பாமென்பது பெற்றும். கரு மழு என முதற்கண் மொழி சிதைத்து நேரசையாகாமையுங் குறிலிணை யெனப்பட்டு நிரையசையாயினவாறு கண்டு கொள்க.

"அ ஆ இழந்தான்" (நாலடி. 1-9)

எனவும்,

"அ உ அறியா வறிவில் இடைமகனே
நொ அலையல் நின்னாட்டைநீ"

எனவும்,

இவை விட்டிசைத்தலின் மொழி சிதையாது தனிக்குறில் முதற்கண் நேரசையாயினவாறும் அவை குறினெடிலுங் குறி லிணையு மெனப்பட்டு நிரையசை யாகாதவாறுங் கண்டு கொள்க.

இனி, விட்டு இசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற் கொள்க, அவை,

"அ ஆ விழந்தான்" எனக் குறிப்பின்கண் வருதலும், "அ உ வறியா" எனச் சுட்டின்கண் வருதலும், "நொ அலையல்" என ஏவற்கண் வருதலுமென விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப் பட்டது.

முதலசையென்பது நேரசை யென்பாருமுளர். அது விதந் தோதல் வேண்டா, தனிக்குறிலான் அசையாமெனப்பட்டது நேரசையேயென்பது பெறுதுமாகலான்.

மற்றும், "இ உக்குறுக்கம்" என்றவழி (நேமிநாதம்-5)

விட்டிசைத்து மொழி சிதையாதாகலான் அவ்விரண் டெழுத்துங்கூட்டி நேர்பசை யென்னுமோவெனின், அவை பிளவுபட நிற்றலின் இயைந்திலவென மறுக்க.

(வி–ரை)

ஒரு சொல்லில் முதற்கண் நிற்கும் எழுத்து நேரசையாவது விட்டிசைக்கும் பொழுதேயாம் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும் 'விட்டிசைத்தல்லால் முதற்கண் தனிக்குறில் நேரசை யென்று ஒட்டப்படாது அதற்கு உன்னுன் உதாரணம்' என அமிர்தசாகரரும் கூறுதல் காண்க. நச்சினார்க்கினியர் ஏவல், குறிப்பு, தற்சுட்டு, வினா, சுட்டு என ஐந்து பொருளின் கண் விட்டிசைக்குமென்பர். (7)

குற்றியலுகரம் ஒற்றெழுத்துப் போல அலகு பெறாது என்றல்.

320. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய எழுத்திலக்கண வகையானும் ஈண்டோதும் அசைக்குறுப்பா மாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம். (எ–று.)

தேற்றேகாரம் அடுத்துக் கூறியவாறு. எனவே எழுத்தோத்தினுள்,

'மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்'

(தொல்-எழுத்-புண-2)

எனக் கூறிக்,

'குற்றியலுகரமும் அற்றென மொழிப'

(தொல்-எழுத்-புண-3)

எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினான்; அது போலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்று நிற்றல் உடைத்தெனவும் ஈண்டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிரைபுமாகியவாறு போலத்தானும் ஓர் அசையாகுங் கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா, ஒற்று

நின்றுங்கு நின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்து வருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணப்படாமையு முடைத்து என்ற வாறுமாயிற்று. எனவே, ஒற்றெழுத்தியற்றாயினுங் குற்றுகரம் இகரக்குறுக்கம் போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசை வேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறாயிற்று. மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக் கூறல்வேண்டுமே?

'உயிரி லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ' (தொல்-செய்-44) என்புழிப் பெறுதுமாலெனின், அது குற்றுகரத்திற்கே கூறிய தென்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

உதாரணம்:

''மியாயிக மோமதி யிகுஞ்சின் னென்னும்''
(தொல்-சொல்-இடைச்-26)

எனவும்,

''அருளல்லது யாதெனிற் கொல்லாமை'' (குறள்.254)

எனவும் இவை இயலசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகிக் குற்றிகரம் வந்தவாறு. நாகியாது வரகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகி வந்தவாறு. அது நிரையும் நிரைபுஞ் சார்ந்து ஒற்றியற்றுமாறு இல்லைபோலும் இவற்றையெல்லாம் 'ஒற்றெழுத் தியற்றே' யென்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதுக. இது சொல்லிய காரணங், குற்றுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றாகாது நேர்பும் நிரைபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அரைமாத்திரத்தாகி வேறோரசை யாகுங் கொல்லென்று ஐயுறுமற் காத்தவாறு. மற்று ஆய்தத் தினையும் ஒற்றியற்றென்னுமோ வெனின், அஃது எழுத்தோத்தினுள்,

'எழுத்தோ ரன்ன' (தொல்-எழுத்-நூல்-2)

என்பதனாற் பெற்றுமென்பது. மற்று,

''முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்'' (யா. வி. ப. 43)

எனவும்,

''நினக்கியான் சொல்லிய தின்ன தின்று''

எனவும் இவை ஒற்றியற்றாகாது எழுத்தியற்றாயினவென்று காட்டுவாருமுளர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகலின்

அது காட்டல் நிரம்பாது, அல்லதூஉம் அவை சான்றோர் செய்யு ளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோ டெண்ணலுமாகாது; இவ்வோத்தினுள்,

'உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப்படாஅ' (தொல். செய். 44) என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றுரைகலின்.

முற்றுகரம் அலகு பெறும் முறைமை உணர்த்தல்

321. முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்.

இதுவும், ஐயம் அறுத்தது; இருவகையுகரமொடு நேரும் நிரையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிரைபுமாமென்றான், அவற் றுள் முற்றுகரம் ஈருகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயின வாதலின் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிரைபு மாவனவெனவும் புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிலைமொழித் தொழி லாகிய உகரமும், நிலைமொழி யீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன வெனவும், வருமொழித் தொழிலாகிய ஒற்று நிலை மொழியாகிய நேர்பு நிரைபிற்கு உறுப்பாவன கண்டு வரு மொழியுகரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்கு உறுபபாங்கொல் லென்று ஐயுற்றானை ஐயுறற்கவெனவுங் கூறினமையின்.

(இ-ள்.) முற்றியலுகரம் மொழி சிதைத்துக்கொளாஅ— இருவகையுகரமு மியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிதைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக் கொடுக்கப்படா; நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்—அங்ஙனம் வாங்கிக் கொடுக் கப்படாவாயின், நேரசை நிரையசைப் பின்னர் முற்றுகரம் ஈருகி வருஞ்சொல்லும் உலகத்தரியவாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரைபும் ஆமாறென்னை யென்றார்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடை நில்லாதன வாயின கண்டாயென்ப துணர்த்தியவாறு.

'இன்று' என ஒருமை கூறினமையின் எடுத்தோதிய முற் றுகரமே கொண்டு இலேசில் தழீஇய குற்றுகரங் கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசினாற் கொண்டதென்னையெனின், நுந்தை யென்னும் ஒருமொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன் சிறு

வரவுநோக்கி உம்மையாற் கொண்டானென்பது. முற்றுகரம் மொழிசிதைத்துக்கொளாவெனவே ஒற்றூர்ந்துவரினுந் தனித்து வரினும் உடன்விலக்குண்ணு மென்பது.

"நாணுடை அரிவை" (அகம். 34)

என்றவழி,

"நாண்"

என்னும் நேரசைப் பின்னர்,

"உடையரிவை"

யெனத் தனித்துவந்த உகரம் நேர்பசையாகாது.

"வார்முரசு"

என்றவழி வாரென்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம் ஊர்ந்து வந்த உகரமும் நேர்பசையாகாது.

"வற்றுறுசெய்தி"

எனவும்,

"பரன்முரம்பு"

எனவும், வந்தவழி வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்ற நேரசை நிரையசைப் பின்னர் உறுசெய்தி யெனவும் முரம்பெனவும் வந்த உகரங்களும் நேர்பசையாகா,

"சின்னுந்தை" "இராநுந்தை"

எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்பசை நிரைபசையாகா வென்றவாறு,

"நாணுத் தளையாக வைகி" (அகம். 29)

என்றவழி ணகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற் பெற்ற உகரம் நிலைமொழித்தொழிலாகலான் அது நாகு என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்பசையாயிற்று.

"விழவுத் தலைக்கொண்ட" (அகம். 17)

என்றக்காலும்அவ்வாறே ஆகாரவீறும் உகரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று.

"மின்னு மிளிர்ந்தன்ன கனங்குழை" (அகம். 158)

எனவும்,

"முழவு முகம் புலரா" (அகம். 206) (நற்றிணை, 200)

எனவும் வருவனவும் அவை.

"நாணுத்தளை"

என்றாற்போல வரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

"நீர்க்கு" "நிழற்கு"

என்ற உருபும் நிலைமொழித் தொழிலாதலான் அவையும் நேர்பசை நிரைபசையாமென்பது இதனாற் பெற்றாம்.

"நிற்றலின்று"

என ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்பும் நிரைபுமாம் என்றவாறாம். அவை,

"ஆட்டுத்தாள்" "சேற்றுக்கால்"

எனவும்,

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு" (பு. வெ, வாகை, 21)

எனவும் இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நேர்பசையாயிற்று.

"களிற்றுத்தாள்"

எனவும்,

"வேலாண் முகத்த களிறு" (திருக்குறள், 500)

எனவும், இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நிரைபசையாயி வாறு.

மருங்கினுமென்ற உம்மையான் அடியீற்றேயன்றி மொழியீற்றும் அவற்றிறுதி கெடநின்ற மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பது கொள்க. அவை,

"மேவுசீர்"

எனவும்,

"கோலுகடல்"

எனவும்,

"உலவுகடல்"

எனவும்,

"விரவுகொடி"

எனவும்,

"கலனளவு நலனளவு"

எனவுஞ்,

"சுரும்புலவு நறுந்தொடையலன்"

எனவும் வரும்.

இவை ஈற்று நின்ற மகரங்கெட்டு உகரவீருயின. இவற்றுள் நிரைபசை யுகரங்களை ஆகாரவீற்றுப்புணர்ச்சி யுகரமென்ருமோவெனின், என்ருமன்றே; வருமொழியொற்று மிகாமையி னென்பது.

"உலவுக்கடல்" "விரவுத்தளை"

யெனின், அவ்வாறே யமையுமென்பது. மருங்கென்றதனுன் ஈற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க. என்ருர்க்குப்

"புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு" (யா. வி. ப. 58)

எனவும்,

"கண்ணுரக் காணக் கதவு" (முத்தொள்ளாயிரம். 42)

எனவும் வருமாலெனின், அவை மரூஉ வழக்கெனக.

(வி-ரை)

முற்றியலுகரம் என்பது ஒருசொல்லின் இறுதியிலுள்ள இயற்கையான உகாரமேயாதலின் வருமொழியிலிருந்து கூட்டிக் கொள்வதன்று என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும். (8)

குற்றுகரமும் முற்றுகரமும் ஒற்றடுத்து வருமென்றல்

322. **குற்றிய லுகரமு முற்றிய லுகரமும்**
ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை,

"ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி"
(தொல். செய். 3)

என்ருன், உரியசைக்கு அது கூருதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின்.

(இ-ள்.) மேற்கூறி வருகின்ற குற்றுகர முற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும் பெறும் அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்ருயின் (எ-று.)

எனவே, அவை நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் நேர்பும் நிரையுமாகா வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினே யாவதென்றவாறு. அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,

"வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி"
(தொல். எழுத். குற்றிய. 4)

என்றதனுன், முன்னர் நிலைமொழித் தொழிலாகிய முற்றுகரம் வருமெனக் கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத் தோன்றி னென்று ருகலானும் பெறுதும்: நிலைமொழியுகரம் பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டாருகலானென்பது.

உ-ம் "சேற்றுக்கால் நீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்மேல்"
(யா. வி. ப. 235

எனவும்,

"நாணுத் தளையாக வைகி" (அகம். 29)

எனவும்,

"நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு
கொழுங்குறை (புறம்.125)

எனவும்,

"கனவுக்கொ ளிகண்டது" (கலி. 90)

எனவும் இவை இருவகையுகரமும் ஒற்றடுத்து உரியசையாயின வாறு. உம்மை, எதிர்மறையாகலான் ஒற்றின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழி யொற்றுமிகின் அவை கொண்டு நேர்பும் நிரைபுமா மெனவே,

"உண்ணும்"

எனவும்,

"நடக்கும்"

எனவும், நிலைமொழியொற்று நின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவு மாவதல்லது நேர்பசையும் நிரைபசையு மாகாதென்பதாம்.

"விக்குள், கடவுள்"

என்பனவும் அவை.

அசை, சீர்களை ஓசையின் வழி வேறுபடுத்து உணர்கவென்றல்.

323\. **அசையும் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி**
வகுத்தன [1]ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே.

1\. நச்சினர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. உணர்த்தல் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

இது, மேற் கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்கு மெல்லாம் புறனடை.

(இ-ள்.) அசைகளையுஞ் சீர்களையும் ஓசையோடு சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத்துறை போயினரது நெறி (எ-று).

மேன் (313) மாத்திரை யென்பதோர் உறுப்புரைத்தான்; அதனான் அசை சீர்களது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்து இன்னோசையும் இன்னாவோசையு முணர்த்துக. எழுத்தியல் வகைக்கும் இஃதொக்கும்.

> "குருத்துக் குலைறத்துக் கொணர்ந்து நமது
> கருப்புச் செறுப்புப் பரப்பு" (யா. வி. ப. 33, 181)

எனின், வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்றாம்.

> "கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து"

என முடிக்கின், இன்னோசைத்தாய் வெறுத்திசையின்றா மென்பது.

> "நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" (குறள். 3)

இதனுள், வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து, வாரென நேரசைச் சீராக்கி வகுப்பவே அசையினை இசையொடு சேர்த்திற்றாம். இனி, 'நீடுகொடி' என்பதனை மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற்சேர்த்துக வென்பாருமுளர். இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளியென்ப.

இச்சூத்திரத்துள், 'வகுத்தன ருணர்த்தல்' என்றமையின் இனி, வெண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தளை விரவும் இடனுடைய; அவையும் இசையொடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்" என்பது, பன்னிரண்டெழுத்தடி;

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்" என்பது, பதின்மூன்றெழுத்தடி;

"மாசேர்வாய் மாவருவாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்" என்பது, பதினான்கெழுத்தடி; இவை மூன்றும்,

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய" (தொல்-செய். 58) என வெண்பாவிற்கு ஓதிய அளவடியேயாயினும் இக்காட்டிய

அலகிடுகையாற் கலித்தளைதட்டுத் துள்ளலோசையும் பிறக்கும்.

"மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி"

எனவும்,

"மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காருருமு"

எனவும்,

"மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு"

எனவும், முன்காட்டிய மூன்றனையுமே இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கலித்தளை தட்டாது வெண்பாவடியேயாம். இவ்விருகூறும் ஓசையொடு சேர்த்துணர்த்துக. பதினெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினேழுநிலனுமென இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந் தொன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந் தொன்றாக்காலும் ஒரு ஞான்றுஞ் செப்பலோசை பிறவா; அவையும் ஓசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக; அவை வருமாறு:

"புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்"

எனவும்,

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்"

எனவும்,

"புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்"

எனவும், இவை வெண்சீரொன்றியுங் கலித்தளை தட்டின; இனி இவற்றை இயற்சீர்கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசை சிதையும்; என்னை?

"காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி"

எனவும்,

"காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு"

எனவும்,

"நரையுருமு காருருமு காருருமு காருருமு"

எனவும், இவை இயற்சீரான் வந்தும் வேறொரு சந்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிதைய நிற்குமென்பது, அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா.

"ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய்"
என்றக்கால், ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்சீரின்பின்னர் நிரையசை வந்து,

"சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பி
ஆசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்" (தொல்-செய்.65)
என்பதனான், ஆசிரியத்தளையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித்தளைப்பாற் படுமென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி"
என்பதனான் உணரப்படும். இனி,

"ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்"
என்புழிப், புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிய தேனும் அது கலித்தளையென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி"
என்பதனான் உணரப்படும். இன்னோரன்ன பலவுமுள; அவையெல்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங் கூறப்படா; அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் அவ்வத்துறை போயினார் கடனெனவடங்கக் கூறல்வேண்டி,

"அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தலும் வல்லோர் ஆறே"
என்றானென்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங் கொள்க. அது,

"நுதலது இமையா நாட்டம் இகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே" (அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)
என்புழி, 'இகலட்டு' என்னுஞ் சீர் எழுத்து முதலாக வீண்டிய வடிவிற் குறித்த பொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது இகலட்டு கையதென மேலடியோடு பொருள் கூடியும், இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதே யாம். இன்னும் இவ்விலேசானே எழுத்தல் லோசையும் அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங் கொள்க. அவை,

"சுஃஃறென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை"
என்றாற்போல்வன.

இனி, அகவலோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தியென வகுத்துணர்த்துவாருமுளர். அவை இயலசைமயங்கிய இயற்சீரும் உரியசைமயங்கிய இயற்சீரும் வெண்சீரும்பற்றி ஓசை வேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அங்ஙனமாயினும், அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப் படாமையின் ஈண்டவை கூறிற்றிலனென்பது.

இனி, ஒருசாரார் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறுமுரைப்ப. என்னை? ஒரு செய்யுளுட்கிடந்த அசை சீர்களை ஈண்டுக் காட்டிய தேமா புளிமாவென்பன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ்விரண்டனையும் ஒக்கும் வகையான் ஓசையூட்டிக் காட்டுப; அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்று வலித்திருந்தார்க்காம் அது செயதுகாட்டல் வேண்டுவது. எல்லாச் சொல்லிற்கும் ஏற்றவாற்றான் 'அசையுஞ்சீரும் இசையோ'டெனப் பொதுவகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்டல் நிரம்பாதென்பது. இனிக்,

"கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு"

என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவுங் கடியாறு என்பது நேர்பீறுமென்பதாயினும், அது வெண்சீரே ஈற்றசை நிரையியற்றாய் நின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம்,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே" (தொல்-செய்-29)

எனப் பொருளுரைத்து, மற்றதனைக் கலித்தளையெனவுங் காட்டுப. அற்றன்று; 'கடியாறு' என்னுஞ் சீரின் உறழ்ந்த ஆசிரியவடியும் அதுவே வாய்பாடாக வருமாகலின் மற்றதன்கண் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின், அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும், 'அசையுஞ்சீரு மிசையொடு சேர்த்திச் சொல்லுக' வெனவே அங்ஙனம் மாத்திரை நீட்டிச்சொல்லாது அகவலோசைப்படச் சொல்லுகவென்பது இதனாற் பெற்றுமாகலின் அது பொருளன்றென்பது.

(வி-ரை)

இந்நூற்பா வகையுளியை உணர்த்துவதாகும். இளம்பூரணர் விளக்கமாவது அசையையுஞ் சீரையும் ஓசையோடு சேர்த்திப் பாகுபாடுணர்த்தல் வல்லோர்கள் நெறியெனவும், அஃதாவது பொருளொடு சொல்லையறுத்த வழித்தளையுஞ் சீருஞ்

சிதையின் அவ் வழி ஓசையை நோக்கி அதன் வழிச் சேர்த்துக என இளம்பூரணர் விளக்கம் காண்பர். அது வருமாறு:- "மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார், நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" (குறள் 3) என்ற வழி வாழ்வாரெனப் பொருளுணுக்கிச் சீராமாயின் ஓசை கெடும். அதன் கண் "வாழ்" என்பதனை முதனின்ற சீரோடொட்டக் கெடாதாம். (9)

சீரது வகை

324. ஈரசை கொண்டு மூவசை [1]புணர்ந்துஞ்
சீரியைந்து இற்றது சீரெனப் படுமே.

இது, முறையானே அசையுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான் தொடங்கி அவை இத்துணைப் பகுதியவென்பதூஉம் அவற்றுப் பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஒரொரு சொற்கள் சீரியைந்திறுவன சீரென்று சொல்லப்படும். (எ-று.)

"சீரியைந் திறுதல்"

என்பது வழக்கியல் செய்யுளாமாற்றுல் யாப்பிலும் பொருள் பெறப் பகுத்துப் பதமாகியவற்றுச் சேறல்.

உ-ம்: "சாத்தன் கொற்றன்"

எனவும்,

"உண்டான் தின்றான்"

எனவும்,

இரண்டசை கொண்டு சீராயின.

"கானப்பேர் சாய்க்கானம் கூதாளி"

எனவும்,

"உண்ணாதன" "தின்னாதன"

எனவும். இவை மூவசை புணர்ந்து சீராயின. இவை செய்யுளுள் வருமாறு:

---

1. புணர்த்தும் எனப் பாடம்கொள்வர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு"
(பத்துப். திருமுரு .1, 2)

என ஈரசைச்சீர் வந்தன.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
தானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்"
(முத்தொள்ளாயிரம். 104)

எனவும்,

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்" (பத்துப். பட்டின, 1, 2)

எனவும் இவை மூவசைச்சீர் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மற்றுச் சீரென்ற தென்னையெனின் பாணிபோன்று இலயம் பட நிற்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம். என்னை?

"சொற்சீர்த் திறுதல்" (தொல். செய். 12)

என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின்.

இனி,

"இயைதல்"

என்பது அசைவகை ஒன்ரென்றனோடு தொடர்ந்தவழி யல்லாற் சீர்க்கு அலகுபெற லாகாதென்றவாறு; எனவே, அவ்வாறு இலயம்பட நின்றனவாயினும் புணர்ச்சியெய்து மென்பதாம். மற்று,

"இற்றது"

என்றதென்னை? சீரென்பது தொழிற் பெயராதலால் அது,

"சீரியைந்து"

எனவே, பெறுதுமெனின், அங்ஙனங் கொள்ளிற் சீரியைந்த தொடரெல்லாங் கூடி ஒரு சீராவான் செல்லுமாகலின் இடை யிடை இற்றுவரல்வேண்டு மென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினு னென்பது; இதனானே ஒரோவழிப் புணர்ச்சிவிகாரம் எய்தாமை யுங் கூறினானும்.

"வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி" (அகம். 1)

எனபுழி, வல்லெழுத்துமிக்க புணர்ச்சிவகையானே சீரியைந்தன.

"பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து"

என்றவழி ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனுள் இறுதிபட நின்றமையின்.

"எல்லா விறுதியும் உகர நிறையும்"

(தொல் எழுத். 408)

என்றதனாற் குற்றுகர முற்றுகரமாகாது நாலெழுத்தடியாயிற்று இதனை, எழுத்தடியென்றதே வலியுடைத்து; வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத்தடி வேறுண்மையின்.

"ஈரசை கொண்டும்"

எனவும்.

"மூவகை புணர்ந்து"

எனவுங், கூறினமையான் ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரினும் அவை ஒன்றுபட நிற்றல் வேண்டுமென்றவாறும். எனவே, உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாராவென்பது பெற்றும். இதனானே ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கியவழியும், அச்சீர்வகையானே வேறு சொல்லிக்கணம் பெறுமென்பதுங் கொள்க.

அது,

"மம்மர் நெஞ்சினன் தொழுதுநின் றதுவே" (அகம்-56)

என்புழி, நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச் சொல்லன்றே அதனைப் பிரித்து அதுவேயென வேறு சீராக்கவே, அது முற்றுகரமாகி வேறுயடுதல் கண்கூடாக் கண்டுகொள்க: என்றார்க்கு, எனப்படுமென்ற தென்னையெனின், ஓரசையே சீர்நிலை பெறுமென்றுமாயினும் அவை சீரென முன்னோதப்படாவென்றற்கென்பது, மற்று நாலசையானும் ஐந்தசையானும் உணனு நின்றன. அலங்கரியா நின்றானெனச் சொல் வருவன உளவா லெனின், அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும் அவை தாமும் இரண்டுசொல் விழுக்காடாய்ப் பிளவுபட்டு நிற்றலின் ஒரு சீரெனப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுளின் மையானும் என மறுக்க.

இனி வஞ்சிப்பாவினுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை நாலசைச் சீர் காட்டல் வேண்டுவார் இருசீரடியாக உரைப்பினும் அவை தூங்கலோசையிலவாகலானும் அவை சீரியைந்திறுத லின்மை யானுங் கொள்ளாரென்பது. ஈண்டு எனப்படு மென்பதே பற்றி நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர். ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலமென்க.

(வி–ரை)

பாணி - தாளம். இலயம் – தாளஅறுதி. நாலசைச்சீர் கொண்டார் சிறு காக்கைப் பாடினியார் அமித சாகரர் முதலானோர். (10)

இயலசையும் உரியசையும் மயங்கி வருமாறு

325. இயலசை மயக்கம் இயற்சீர் ஏனை
உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய வுரிச்சீர்.

இது, நிறுத்தமுறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நேர்நேர் நிரைநேர் நிரைநிரை நேர்நிரை என்பன நான்கும் இயற்சீர்; நேர்புநேர்பு நிரைபுநேர்பு நிரைபு நிரைபு நேர்புநிரைபு என்பன நான்கு ஆசிரியவுரிச்சீர் (எ-று)

இவற்றுள் இயற்சீரைத் தேமா புளிமா கணவிரி பாதிரி எனவும், வாய்க்கால் வாய்த்தலை துலைவாய் அலைமுகம் எனவும் (யா. வி. ப. 66) பிறவும் இன்னோரன்ன வேறு வேறு காட்டுப. இனி, வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரிய வுரிச்சீரை வீடுபேறு வரகுசோறு தடவுமருது பாறு குருது எனவுங் காட்டுப. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுந்-216)

என்புழிக் 'கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை' என நான் கியற் சீரும் வந்தன.

"வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப"
(புறம்-35)

எனவும்,

"வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்"
(பத்துப். திருமுரு. 106)

எனவும்,

"பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்"

எனவும்,

"நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்து"
(அகம்-96)

எனவும் வரும். இவற்றுள் 'வீற்று வீற்று' எனவும், 'வசிந்து வாங்கு' எனவும், 'பூண்டுகிடந்து' எனவும், 'இறவுக்கலித்து' எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவு மன்ன.

இஃது, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர். ஆட்சி.

'இயற்சீர் இறுமுன் நேரவண் நிற்பின்"
(தொல். செய். 19)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுப. குணம், இயற்சீராகலானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரண மாயிற்று. இயல்பு வகையான் ஓரோ ஒன்றாகி நின்ற சொற் கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்குபாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்று வருதலானும் இயலசையான் வரும் ஈரசைச் சீராகலானும் இவற்றை ஒருபாவிற்குரிமை கூறுதல் அரிதாகலானும் இவற்றை இயற்சீரென்றான். எனவே, சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் கண்டுப் பெற்றாம். அல்லதூஉம் அவற்றைத் தனி கூறும்வழி மூன்றுபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பா விற்கும் நேரீற்றியற்சீர் வாராவென, ஒழிந்தசீர் வருமென்பது உடன்பட்டமையானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பது பெற்றாம். ஆசிரியவுரிச்சீர் என்றதூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியும் குணனும் நோக்கிய பெயர். ஆட்சி.

"வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர்" (335)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுப. உரியசை மயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற் குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று. மற்றிவை இயற்சீர்போல ஓரோர் சொல்லாய் யாண்டும்

நிற்றலில்லை பிறவெனின், அற்றன்று, தோன்றுவாக்கு இரங்கு வார்க்கு என்றாற்போல்வன உளவென்பது. இனி, இவ்வியற்சீர் தாமும் இரண்டுசொற் கூடியும் ஒன்றாகிய வழியே சீரெனப் படும்; அது போல இவையும்,

"எல்லாத் தொகையு மொருசொ னடைய"
(தொல். சொல். எச்ச. 24)

என்பதனான் ஒரு சொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருங் கூறாது ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்த தென்னையெனின், இவ்விரு பகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் (331) ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் (335) ஆளுமாகலின் என்றவாறு.

உரியசைப்பின் நிரையசைவரினும் ஆசிரிய உரிச்சீரென்றல்

326. [1]**முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்.**

இது, இயலசையும் உரியசையும் மயங்கியாவனவற்றுள் இரண்டுசீர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) "உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய வுரிச்சீர்" (தொல். செய். 13) என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப் பின்னர் நிரையசையுறினும் அவ்வுரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரிய வுரிச்சீராம் (எ-று.)

அவை, நேர்பு நிரை நிரைபு நிரை என வரும். இவற்றை நீடுகொடி நாணுத்தளை குளிறுபுலி விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றானுங் காட்டுப. அவையெல்லாம் அறிந்துகொள்க.

மற்று, இயலசையும் உரியசையும் விரவி இயற்சீராவன இலவோவெனின் உள; அவையன்றே மேற்சொல்கின்றன வென்பது. அஃதேல், இவ்விரண்டும் இயற்சீராகாவோவெனின்,

"அன்ன"

வென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது; என்றார்க்கு, இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றல் குற்றமாம் பிற வெனின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய

1. முன்னிரை வரினும் என இளம்பூரணரும்.
நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

வஞ்சிக்கும் உரியவாகலானும்,ஒழிந்தஇரண்டு பாவின் கண்ணுஞ் சிறு வரவினவாகலானும், வெண்பாவினுட் கட்டளையடிக்கண் வாராவென்பது,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ" (தொல்.செய் 24)
என வரைந்தமையாற் பெறுதுமாகலானும் இவற்றை ஆசிரிய வுரிச்சீ ரென்றலே வலியுடைத்தென்பது அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கால் ஈற்றது அதிகாரம்பட இறுதிநின்ற நிரையீற்றியற்சீ ரிரண்டனோடுங் கொள்ளப்படும்; கொள்ளவே, அம் முறையானே நீடுகொடி என்பதனைப் பாதிரி போலவுங் குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரி போலவுந் தளைகொள்ளப்படு மென்பதாம்.

அவை செய்யுளுள் வருமாறு:

"ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ" (புறம் 55)
எனவும்,

"உவவுமதி உருவின் ஓங்கல் தெண்குடை" (புறம்-3)
எனவும்,

"ஓங்குதிரை வியன் பரப்பின்" (பத்துப்.மதுரை 1)
எனவும்,

"நிலவுமணல் வியன்கானல்" (புறம்-.7)
எனவும் இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளும் வந்தவாறு.

"தூங்குதிரை அன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டே"
எனவும்,

"ஏடுகொடியாக எழுதுகோ" (முத்தொள்.50)
எனவும் இவை வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாத வழிச் சிறு பான்மையான் வந்தன. மற்றிவையுங் கட்டளையடி யென்னுமோ வெனின் அற்றன்று; அது தளைவகை கொள்ளுந்தனை இன்னோசைத்தன்றென்பது,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (தொல்.செய்.11)
என்பதனானுணர்க. இப்பகுதி யறியாதார் அடியுறழ்ந்தனற் பயனென்னை யென்றிகழ்ப.

உரியசைப் பின் நேரசை வரின் இயற்சீர் என்றல்

327. நேரவண் நிற்பின் இயற்சீர்ப் பால.

இஃது, இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) முன்னர் உரியசைப் பின்னர் நிரையசைவரின் ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசை வரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப் பாலவாம் (எ-று).

அசை நேர்புநேர் நிரைபுநேர் என வரும்.

உ-ம். "சேற்றுக்கால், வேணுக்கோல், களிற்றுத்தாள், முழவுத்தோள்"

என வரும்.

"நீத்துநீர், குளத்துநீர், போதுபூ, விறகுதீ"

எனவுங் காட்டுப. பிறவு மன்ன.

இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப்பாற்படுமெனின் அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோல இறுதியின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறையானென்பது, எனவே போதுபூ பாதிரியாகவும் விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப்படுமென்பது. இவ்வாறு கூறவே, இவை பாதிரி கணவிரிபோல அசை திரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபு முதலாக நிரையீறாகிய சீர் தளைகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம்.

"தளைகோளொக்கும்"

எனவே, ஏழு தளையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறு வேறு சீராயினமையினென்பது. அசைச்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் இதற்கு இஃதொப்ப வாராதென்றுணர்க.

"நீத்துநீர்ப் பரப்பின் நிவந்துசெல் மான்றேர்"

என்புழிப் போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்ததென்னையெனின் இவையும் அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கென வுணர்க.

இயலசையின் பின் உரியசை வரினும் இயற்சீரே என்றல்

328. இயலசை யீற்றுமுன் உரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாகு மென்ப.

இது, மேனின்ற இயற்சீரதிகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்து நின்ற நான்கு இயற்சீரு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இயலசை இரண்டினபின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டு செய்து மயங்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண்டுரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்கனுள் நிரையீற்ற பாதிரியுங் கணவிரியும் போல வருஞ்சீரொடு ஒட்டும் (எ-று).

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரை நிரைபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற்சீர் இரண்டும் பாதிரி போலவும் நிரைமுதற்சீர் இரண்டுங் கணவிரிபோலவுங் கொள்ளப்படு மென்றவாறு. எனவே, இச்சூத்திரமுஞ் சீராமாறேயன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைப் போரேறு, பூமருது, காடியாறு, மழகளிறு, என்னும் இழுக்காது

உயிரளபெடை சீராதலேயன்றி ஓரசை யாயும் நிற்றல் உண்டெனல்

329 அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; மேல் எழுத்ததிகாரத்து ஓதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக் கூறினன், அவ்வாற்றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச்சீராகலின் ஈண்டுச் சீர்கூறியவாற்றான் எய்திநின்றனவற்றை எழுத்து நிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினனவையின்,

(இ - ள்.) அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர் நிலைமையே யன்றி ஓரசையாய் நிற்றலும் உரித்து (எ - று)

உம்மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து.

"நிலை"

யென்றதனுன் எழுத்து நிலைமையும் நேர்ந்தாணும். என்னை? அசையது நிலையைக் குறிலும் நெடிலுங் குறிலிணையுமென எழுத் தரின் வகுத்தலைமயின் அவை மேற்கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினு றுள்ளும் என்ன சீர்ப்பாற்பட்டன வெனின் ஆசிரியவுச் சீராறும் போதுபூ விறகுதீ என்னும்இரண்டியற்சீரும் ஒழித்து ஒழிந்தவியற்சீர் எட்டுமாம். அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உடையவென்பது. 'அ ஆ' எனத் தேமாவாயிற்று 'கடாஅ' (குறள்-585) எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிறும். என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறிநெடி லாயினுற்போல ஆகாரத்துப் பின்னின்ற அகரமுங் குற்றுகரமுங் குறிலிணையெனப்பட்டமையின். (317) ஒழிந்தவைவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'ஆ அழி' என்பது மூவெ ழுத்துப் பாதிரியாம். 'வடாஅ' என மூவெழுத்துப் புளிமா வாம். 'படாஅ அகை' என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம். 'ஆ அங்கு' என ஈரெழுத்துப்போரேறும். 'ஆ அவது' மூவெழுத்துப் பூமருது. 'புகாஅர்த்து' என்பது கடியாறு. 'விராஅயது' என்பது மழகளிறு. இவை ஒரோர் சொல்லாகிநின்று எட்டியற் சீரானும் அளபெடை வந்தவாறு.

"தேஎந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக்
குராஅம் பிணையல் விராஅ அங் குஞ்சிக்
குடாஅரிக் கோவலர் அடாஅரின் வைத்த
காஅனெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேஎனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே"

என இதனுள், இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள் அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப. ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

'வாஅழ்க' என மூவசைச்சீரான் வரும் அளபெடை மொழியுமுள மற்றுப் 'படாஅகை' யெனவும் ஆஅழியெனவும் இவை மூவசைச் சீராகவோவெனின், ஆகா;

"தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது"
(தொல் செய். 6)

என்புழி, முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்ந்திலனாகலானுங் குறிலிணைந்தனவும் குறினெடிலிணைந்தனவும் நிரையாமென்றானாகலானுமென்பது. என்றார்க்குத்,

"தூஉமணி கெழூஉமணி"

என, நேர்நிரைப்பின் முற்றுகரம் வந்து நேர்பும் நிரைபுமாமாகலின் அவற்றையும் ஆசிரியவுரிச்சீர் என்னுமோவெனின், என்னுமாறு: அங்ஙனம் அளபெடையான் நேர்பசை நிரைபசை கொள்வாரும் அளபெழுந்த குற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி,

"முதனிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே
யிடைநிலை யளபெடை நிரைநே ரியற்றே"

என்பவாகலின், அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் நிரைபுமாகா வென்பது. அவ்வாறாயினும் ஓரோர்கால் அளபெடையுகரத்தைக்கூட்டி நேர்பு நிரைபுமென்னுமோ; காசு பிறப்பென்பன தேமா புளிமா வாயினவாறு போல வெனின், அவை தேமா புளிமா வாகாமையுந் தளைவகையொக்குமத்துணை யென்பதூஉம் மேற் கூறப்பட்டதாகலின், அவைபோல இவையுந் நேர்பசை நிரைபசை யாகாதென்பது அல்லதூஉம்,

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய"
(தொல்-எழுத். நூன். 6)

எனப்பட்டது அளபெடையாகலானும்,

"நாணுத்தளை" (அகம். 29)

என்பதுபோலாது, இயல்பாக வந்து இயைந்த எழுத்தாகலானும் அவைபோல அளபெடை,

"இருவகை உகரமொடு இயைந்தவை வந்தன" (316)

வெனப்படாமையானும், நேர்பசை நிரைபசை யாகாவென்பது; அற்றன்றியும், அவை நேர்பசை நிரைபசையாதல் ஒருவகை

யான் நேர்ந்தாமெனினும் அவை நாணுத்தளை விரவுக்கொடி யென்னுஞ் சீராதற்கு இழுக்கென்னையெனவும்,

"நிரையிறு காலையும் ஆசிரிய வுரிச்சீர்"

என ஓதி, ஆசிரியவுரிச்சீரெட்டென்பான்போல விதந்தோதிப் பயந்ததென்னை யெனவுங் கூறி மறுக்க.

இனி ஒருரை:

"தூஉமணி கெழூஉமணி"

என்பன, அளபெடை அசைநிலையாகியும் ஆகாதும் வருதலின் வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை கோடற்கென்ப. அது நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்குமாதலானும்,

"அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால்"

அங்ஙனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது. இங்ஙனஞ் சீர்நிலையெய்தி நின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவுஞ் செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள் செய்யும் புலவராற் செய்துகொள்ளப் படுவனவுமென இருவகைய. அவ்விருதிறத்தவும்,

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய"

(தொல்-எழுத்து. 6)

என்னும் இலக்கணத்துட்பட்டு அடங்கின.

இனி, அவற்றுள் வழக்குக்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகிய தனை இயற்கையளபெடையென்றுஞ் செய்யுட்குப் புலவர்செய்து கொண்டதனைச் செயற்கையளபெடை யென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ஈண்டு,

"அளபெடை அசைநிலை யாகலும் உரித்"

தெனப்பட்டது இயற்கை யளபெடையென்று பெயரிட்டு வழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே யுரியவாறு போல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ் செய்யுட்கே யுரியதென்பது.

ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அவையிரண்டானும் அவ்வாற்றானும் அசைநிலையாகப்படாது புணர்ச்சிவகையான் வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள்புலப்பாட்டிற்கு உரிய

வாகச் செய்யுள் செய்யுமிடத்தும் அவ்வா றசைநிலையாகப் படுவதென்றவாறு.

உதாரணம்:

> "பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்தாடு கடுவன்"

எனப் 'பலா அக்கோ' டென்புழிக்,

> "குறியதன் முன்னரும் ஓரெழுத்து மொழிக்கும்
> அறியத் தோன்றும் அகரக் கிளவி"
>
> (தொல்-எழுத்-உயிர். 24)

எனப் பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடை யெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புளிமாவென்னுஞ் சீராக அலகு வையாது நிரையசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படுமென்பது.

> "நிலம்பா அய்ப் பாஅய்ப் பட்டன்று நீலமா மென்றோள்
> கலம்போஒய்ப் போஒய்க் கௌவை தரும்"
>
> (யா. வி. ப. 45, 347, 417)

என்புழிப், போஒய்ப் போஒயெனச் சேய்மைக்குறிப்புப்படச் செய்யுள் செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையாயிற்று. இனி இவற்றை விளியும் பண்டமாற்றும் நாவல் கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப. அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வரையறைப்படாமை யானும், நாம் முன்னர்க் காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமை யானும் அவ்வாறும் இகந்தும் கூறுனென்பதூஉம் படும்.

> "உப்போஒ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவல்"
>
> (யா. வி. ப. 42)

எனப் பண்டமாற்றின்கண் வந்ததெனக் காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசைநிலைப்பாற்படுக்க என்றார்க்கு, இவை செய்யுளும் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப் பயந்ததென்னையெனின், அஃதன்றே இதனை எழுத்து நிலைப்படுமென்றற்குக் காரணமென்பது. அஃதேற், அசய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்றன்று; அவ்வோசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழீஇயிற்றும், இனிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடைச்மை

சிதைத்துச்சொல்லின் அச்செய்யுளுட் கருதிய பொருண்மை விளங்காதாம். அது நோக்கிச் செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது கண்டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்துக் கொள்க என்றுமென்பது.

ஒற்றளபெடையும் சீராதலேயன்றி ஓரசையாய் நிற்குமெனல்

330. ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிப.

இஃது, ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்தாததெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும் வேண்டுகின்றமையின் வழுவமைத்ததூஉமாம்.

(இ - ள்.) ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர் நிலையெய்தலும் ஓரசையாய் நிற்றலும் உரித்து (எ - று.)

'ஒற்றள பெடுப்பினும்''

எனவே, ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து நிற்றற்கு உரியன; உரிய வழி எல்லாம் வரையாது கொள்ளப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒரு சொற்கு உறுப்பாய்நின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின்தோன்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒற்றள பெழினுமென இருவகைப்படும்.

"அஃதிவ ணுவலாது எழுந்துபுறத் திசைக்கும்"
(தொல். எழுத்து. 102)

என்பது சொற்குறுப்பாய் நின்றது.

"ஆனு நோயொடு கான லஃதே" (குறுந். 97)

என்பது பின்றோன்றிக் கொண்ட புள்ளியெனப்படும்.

"அற்றென மொழிப"

என்றதனான் ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எழுத்துங்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலையெய்தல் பெரும்பான்மையாகலானும் அவை இயற்கை யளபெடையாகியவழி அசையாதல் சிறுபான்மை யென்பதூஉம் உயிரளபெடை முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப்போல ஒற்றள பெடை முதற்கணின்ற குற்றெழுத்தும்,

"தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைத் தாகாது"
(தொல். செய் 6)

என்பதனான் விலக்குண்ணாது விட்டிசையாது முதற்கணின்று நேரசையாமென்பதூஉங் கூறியவாறு வல்லெழுத்தாறும் ரகார ழகாரமும் ஒழித்தொழிந்த பதினேரொற்றுங் குறிற்கீழுங் குறிலிணைக்கீழும் அளபெய்திநிற்கும்வழிச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலு முரித்துச் சிறுபான்மை யென்றவாறு. அவை,

"கண்ண்டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்"
(மலைபடு. 352)

என்றவழிக்,

"கண்"

என்பது சீர்நிலையாகித் தேமாவாயிற்று.

"தண்ண்ணென"

என்ற வழித் தட்பத்துச் சிறப்பு உரைத்தற்கு ணகரவொற்றினை அளபேற்றிச் செய்யுள் செய்தான். ஆண்டு அது மாசெல்சுர மென்னும் வஞ்சியுரிச் சீராவதனை (யாகற்க)ப் பாதிரியென்னுஞ் சீரேயாமென வழுவமைத்தவாறு. குற்றுகரங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனை குறிலிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஓதினன் அதுபோல ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரையாவதனைக் குற்றெழுத்தென்று ஓதானேவெனின், அங்ஙனம் ஓதின அவ்வள பெடை குறிலாகித் தன்முன் வந்த குறிலோடும் பின்வந்த குறிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி நிரையசையாகுவதாவான் செல்லுமென மறுக்க.

மற்று,

"அரங்கம்"

என்புழிப் புலிசெய்வாய்யென மூவசைச்சீருமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்பின் வைக்கவெனின், அற்றன்று; அவ்விரண் டற்கும் பொதுவகையாக இடைவைத்தானென்பது. அலகதூஉம் ஈரசைச் சீராதலே பெரும்பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச் சீர்ப்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டளபெடையினையென்பது.

மற்று, வழக்கினுள் வரும் இயற்கையளபெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோவெனின் அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது. அவை,

"கள்ளென்றது" "புள்ளென்றது" "கள்ளென்றது"
"துண்ணென்றது," "திண்ணென்றது"

என வரும். பிறவு மன்ன.

இவை, செய்யுளகத்தல்லது பரவைவழக்கினுள் வாரா வென்பாரு முளர். அவரறியார்; செய்யுட்குப் புலவர் செய்து கொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாதற்கு என்னை காரணமென மறுக்க. மற்று,

"அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே"
(தொல்.செய்-17)

என வரையாது கூறவே இச் சூத்திரமும் அடங்குமாகலின் இது மிகையாம்பிறவெனின், அற்றன்று; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றளபெடுக்குமென்பது கூறுமையின் வேறு கூறினான். அல்லதூஉம் உயிரளபெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வேறு கூறினானென்பது. என்னை?

"பஉ அட்டு"

என்றவழி உயிரளபெடை கடியாறு என்னுஞ் சீராயவாறுபோலாகாது.

"கொங்ங்கு குரங்ங்கு எஃஃகு மின்ன்று"

என அளபெழுந்த இருவகை யுகரவீற்றுச் சொற்கள் போரேறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானுமாகாது இருவகை உகரமொடு இயைபின்றி வருதலானும் அலவ வண்டு வரகு எனவும் உரியசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகுமாதலானும் இருவகை யுகரமோடியையாதவழிக்,

"கண்ண்டண்ண்ணெனக் கண்டுங்கேட்டும்" (மலைபடு.352)

எனவுங்,

"கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்"

எனவுஞ் சீர்நிலை பெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயிரளபெடைபோலச் செயற்கை யொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஓசை சிதைக்கப்படாதாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடைபோல ஒற்றளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடு கூடி அசையாகாதென்பதாம். ஈர்க்கு பீர்க்கு என ஈரொற்று நின்றவழி வேறோரசை யாகாதவாறுபோல ஒற்றளபெடையும் ஒரோவழி அசைநிலை பெறுதென்பதூஉங் கூறினானும்.

இனி, இயற்கை யொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின், இஃது அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனேக்கி மாட்டெறிந்தான் எனவும் அமையுமெனக் கொள்க. (18)

வெண்பா உரிச்சீர்

331. இயற்சீ ரிறுதிமுன் நேரவண் நிற்பின்
உரிச்சீர் வெண்பா ஆகு மென்ப.

இது, நிறுத்த முறையானே ஈரசை கொண்டு சீரியைந்நிறுவன உணர்த்தி இனி மூவசை கொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுந்தான் அவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசை பெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று).

'உரிச்சீர் வெண்பா', வெண்பா வுரிச்சீராமென மொழி மாற்றி யுரைக்க.

உ-ம்: நேர்நேர்நேர் நிரைநேர்நேர் நேர்நிரைநேர் நிரை நிரைநேர்.

என வரும்.

இவற்றை,

மாசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாவருவாய் புலிவருவாய்.

எனவும்,

தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் எனவும் வேறு வேறு தாரணங் காட்டுப. பிறவும் அவ்வாறு வருவன அறிந்துகொள்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

'காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை தருவானை-யாமும்
இருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண்டு
ஒருகுடங்கை யாயின கண'' (சிலப். மேற்)

இதனுட் 'காமன்காண்' எனவும், 'கருவூரார்' எனவும், 'இருகுடங்கை' எனவும், 'யானெதிரே' எனவும் நான்கு வெண்

சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பா விற்கும் உரிமையாதலிற் குணங் காரணமாயிற்று. ஆட்சி,

"வெண்பா உரிச்சீர் ஆசிரிய வுரிச்சீர்
இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே"

(தொல். செய். 23)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரென்றவழிப் பத்து இயற்சீருங் கொள்ளாமோவெனின், அதற்கு விடை முன்னர்,

"இயலசை மயக்கம்" (தொல். செய். 13)

என்புழிச் சொல்லிப்போந்தாம். 'இயற்சீர் எனப் பொதுவகை யான ஓதியவழி இயற்சீர் பத்துங் கொள்ளாது இயலசை மயக்கமாகிய நான்கனையுங் கோடலும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்று பொதுவகையான் ஓதியவழி ஆறனையுங் கொள்ளாது உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனையுமே கோடலும் வேண்டுமென்பது. அஃது இச்சூத்திரத்தானும்,

"வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்"

(தொல். செய். 23)

என்பதனானும் பெறுதும். (19)

வஞ்சிச்சீர்

332. வஞ்சிச் சீரென வகைபெற் றனவே
வெண்சீ ரல்லா [1]மூவகை யான.

இஃது, ஒழிந்த மூவசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வஞ்சிச்சீரெனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன மேற் கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம் (எ-று).

நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னும் நான்கனையும் மூன்று படியான் இழியவைத்து, முதற்கணின்ற நான்கசையும் இடை நின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதி

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. மூவசை என்ப எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

நின்ற நான்கசையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறாக நாற் காலுறழ அறுபத்து நான்கு மூவசைச்சீர் பிறக்கும். அவற்றுள், இயலசைமருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள. அவை முன்னர் (331) வெண்சீர்நான்கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவசைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும் என்றவாறு. அவை அறுபது வகைப்படும்.

உதாரணம்: நேர்நேர்நேர் நேர்நிரைநேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்நிரைபுநேர் எனவும், நிரைநேர்நேர் நிரைநிரைநேர் நிரைநேர்புநேர் நிரைநிரைபுநேர் எனவும், நேர்புநேர்நேர் நேர்புநிரை நேர் நேர்புநேர்புநேர் நேந்புநிரைபுநேர் எனவும், நிரைபுநேர்நேர் நிரைபுநிரைநேர் நிரைபுநேர்புநேர் நிரைபுநிரைபுநேர் எனவும் இவை நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறு.

இவற்றுள் வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

இனி நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு:

நேர்நேர்நிரை நேர்நிரைநிரை நேர்நேர்புநிரை நேர்நிரைபுநிரை எனவும், நிரைநேர்நிரை நிரைநிரைநிரை நிரைநேர்புநிரை நிரைநிரைபுநிரை எனவும், நேர்புநேர்நிரை நேர்புநிரைநிரை நேர்புநேர்புநிரை நேர்புநிரைபுநிரை எனவும், நிரைபுநேர்நிரை நிரைபுநிரைநிரை நிரைபுநேர்புநிரை நிரைபுநிரைபுநிரை எனவும் நிரையீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர்நேர்பு நேர்நிரைநேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு நேர்நிரைபுநேர்பு எனவும், நிரைநேர்நேர்பு நிரைநிரைநேர்பு நிரைநேர்புநேர்பு நிரைநிரைபுநேர்பு எனவும், நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிரைநேர்பு நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிரைபுநேர்பு எனவும், நிரைபுநேர்நேர்பு நிரைபுநிரை நேர்பு நிரைபுநேர்பு நேர்நிரைபு நிரைபுநேர்பு எனவும் இவை நேர்பீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேர்நேர்நிரைபு நேர்நிரைநிரைபு நேர்நேர்புநிரைபு நேர்நிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைநேர்நிரைபு நிரைநிரைநிரைபு நிரைநேர்புநிரைபு நிரைநிரைபுநிரைபு எனவும், நேர்நேர்நிரைபு நேர்புநிரைநிரைபு நேர்புநேர்புநிரைபு நேர்புநிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைபுநேர்நிரைபு நிரைபுநிரைநிரைபு நிரைபுநேர்புநிரை

நிரைபுநிரைபுநிரைபு எனவும் இவை நிரையீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேரீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பன்னிரண்டும், நிரையீற்று வஞ்சியுரிசசீர் பதினாறும், நேர்பீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் நிரைபீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன: அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்
விழுக்கோட்டுமேல் வியல்விசும்புதேய்ந்து
ஓங்குமுன்னர்க் காம்புகழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் றூங்குநலிபுநின்று
எதிர்த்து மீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்று
அலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுசெய்து
ஊர்திரைக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை
மூதா ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துதல் எவனோ
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே"

இதனுள், நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறுள்ளும் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

"தண்டண்டலைத் தாதுரைத்தலின்
வண்டோடுவயல் வாய்ப்புகைபுகரந்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிபோகுவர மறித்துருபுகிளர்ந்
தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்தரும்
போதுதூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்
தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக்குழாந்
திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
நன்னர்நன்னாட் டென்னருகவகொல்
பென்னி நன்னாட்டுப் பொருநனெங்கோன்
தாள்தோய்தடக்கை மல்லன்
நாடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே"

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன

"வான்பொய்யாது தீம்பெயல்பெய்து

மால்யாறுபோந்து கால்கரந்துபாய்ந்து
கரைபொய்யாது நிறைவளஞ்சான்று
வரையாது தந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
வித்து நாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு
விசும்புநீங்குமஞ்சு துயின்றுபெயர்ந்துபோந்து
வாழை யோங்கிய சோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தருஉம் வேந்தன்
நெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே''

இதனுள் நேர்பசை யிறுதியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

''சீற்றமிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
கூற்றொருத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப்
புகவேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
வேந்துமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
வீற்றுவீற்றுப் புணர்ந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்ந்து
களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
சொரிந்து தூங்குகடாத்து விரவுப்பலவுதொலைத்து
மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
வெண்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
பாடுபெறு பாணினும் பலவே
பாடா தோடிய நாடுகெழு வந்தே''

இதனுள், நிரைபீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. (20)

வஞ்சிச்சீர் மற்ற பாக்களுள் பெரும்பாலும் வராதெனல்

333. தன்பா அல்வழித் தானடை யின்றே.

இஃது, அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்). இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்பாவினு ளல்லாத ஆசிரியம் வெண்பாக் கலியினுள் வாரா (எ - று).

சிறுபான்மையா ஞவன முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையான் ஆகுமாறுபோல ஆசிரிய வோசையும் ஆக்குங்கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதனது பயன். (21)

ஆசிரிய உரிச்சீரும் வெண்பா உரிச்சீரும் வஞ்சியுள் மயங்குமெனல்.

334. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வுரிய.

இது, மற்றைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் பிற பாக்களை ஆக்காதவாறு போலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ் வஞ்சிப்பாவினை யாக்கும் (எ-று).

உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான், 'எஞ்சிய'வென இவ்விரண் டனையுமே கொண்டாமென்பது. வஞ்சியது பாவினை வஞ்சி யென்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச் சீர் கூறும்வழிப் பாக்கூறுவ தென்னையெனின் அப் பாவினை யாக்குவன சீராகலிற் சீரிலக் கணம் எய்துமென்பது அவை யாமாறு,

"வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தன்பாடிய தளியுணவின்" (பத்துப்-பட்டின.-1-3)

எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசை பிறந்தது.

"தாழ்தாழைத் தண்டண்டலை" (பத்துப்-பொருநர்-181)

என்பதும்.

"புள்தேம்பப் புயல்மாறி" (பத்துப்-பட்டின-4)

என்பதும் வெண்பாவுரிச்சீரால் தூங்கலோசை பிறந்தது.

"புள்தேம்பப் புயல்மாறி"

என்புழி,

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்"

எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தாங்குப் பிறந்தது

"திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்"

என இயற்சீர்நிற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தது,

"புள்ளுந்துயின்று புலம்புகூர்ந்து"

என ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்தூக்காயிற்று. பிறவும் அன்ன.

கட்டளையாசிரியப் பாவினுள் வெண்சீரும் ஆசிரிய உரிச்சீரும் பொருந்த வராதெனல்

335. வெண்பா வுரிச்சீர் ஆசிரிய வுரிச்சீர்
இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே

இது, கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்.) வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பா விற்கு ஒப்ப வரும் நிலை இல (எ று).

'இன்பா நேரடி' யென்பது ஆசிரியவடி யென்றவாறு. 'ஒருங்கு' என்றதனான் இயற்சீராகிய தன் சீரேபோல வெண் சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரெனப் படுவன எனவும், உரியசை மயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப் படுவன எனவும் முன்னர்ச் (33-1-325) சொல்லிப் போந்தா னாகலின் ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரென் றான். எனவே, நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரிய வுரிச்சீரும் ஆசிரியத்து வந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக் கொள்ளப்படும். அல்லது,

'முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்' (தொல்-செய். 14)

என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகை யான் எய்துவித்ததூஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலும்,

'கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ' (தொல்-செய். 24)

என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றுமா மென்பது

இனி ஒருசாரார் வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங் கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங் ஙனங் கொள்ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண் சீரும் வந்து உறழப்பெறு மென்றானும், அல்லாத வடிக்காயின் அது போக்கி,

'இன்சீரியைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே' (தொல்-செய்.30)

என்புழிக் கூறபடுமென்பது ஈண்டு நேரடிக்கென்பது கட்டளை யடிக்கென்றவாறு. (23)

கலிப்பாவுள் நிரையீற்றாசிரிய வுரிச்சீர் மயங்குமெனல்.

336. கலித்தளை மருங்கிற் [1]கடியவும் படாஅ.

இது, கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேல் ஆசிரியவடி யுறழ்தற்கண் விலக்கப்படாத நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவின் அடங்குங் காற் கடிதலுமுடைய கொல்லெனின் ஈண்டும் அவை விலக்கப் படா (எ-று.)

எனவே, நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் கலியடியுறழ் வனவாயின. 'கடியவும்படா' வென்பது இறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை; ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக் கடித லும் படாவென்றமையின், கலித்தளை மருங்கின்' என்பது வினை செய்யிடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது; 'தளைத்தல்' என்பது சீர்த்தொழிலாகலின். அல்லாக்கால் இருசீராகியதொரு தளை யிடைகப் பிறிதொருசீர் ஆண்டு வரல்வேண்டுமென மறுக்க. மற்றுக் கலித்தளை மருங்கின வெண்சீர் வருக வென்றேல வெனின், அது சொல்ல வேண்டுமோ? ஆசிரியத்துத் தலைச்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறான், வெண்பாவிற் கும் அவ்வாறே வெண்சீர் வருமென விதந்தோதான், அது போல அதனியற்றாகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல் வேண்டுவதன்று; வஞ்சிப்பாவிற்குப் போல வேறு சீரின்மையினென்பது. அஃதேல்,

'வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய வுரிய' (தொல்-செய்-22)

என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல் வேண்டாவெனின் வேண்டுமன்றே, வெண்சீர் வருமென விதந்

1. கடியவும் பெருஅ என இளம்பூரணரும். கடியவும் படாஅ என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலி னென்பது.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்குந் துறைவ கேள்" எனவும்,

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளை யாடி" எனவும்,

நிரையீற் றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

"வஞ்சியேன் என்றவன்றன் ஊருரைத்தான் யானவனை"
(யா-ப-330)

எனவும்,

"அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்"
(கலி-11)

எனவும் இவையிரண்டும் வெண்சீரெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ் சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தான் விதந் தோதாமேயும் அவ்விருபாவிற்கும் உரியவாயின. மற்றுக் கலி மருங்கினென்னது, தளைமருங்கினென்ற தென்னையெனின், இவ் வாராய்ச்சியுடையன கட்டளையடியென்ற தென்பது. எனவே, தளையென்று ஓதுவனவெல்லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென் பது பெற்றும். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையடி யெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வரு மென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றுக் கட்டளையடியல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசைமயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வரு மென்பதூஉங் கூறுகவெனின், அவை விலக்குண்டது கட்டளை யடிக்காதலின் விலக்காத வழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோத வேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறே கொள்க. (24)

கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண் நேரீற்றியற்சீர் வாராதெனல்

337. கலித்தளை யடிவயின் நேரீற் றியற்சீர்
நிலக்குரித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதொரு சீர்வரை யறை.

(இ-ள்.) கலித்தளை அடிவயின்—கலிப்பாவினது கட்டளை யடிக்கண்; நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று—தேமா புளிமா என்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறா; தெரியு மோர்க்கே—துள்ளலோசையைத் தெளிவார்க்கு (எ-று)

ஆகாவென்றவற்றைக் காட்டலாவதில்லை; ஆகாவென்பதல்லது. கட்டளையடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம். அவை:

"பாஅலஞ்செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை" (கலி-5)
எனவும்,

"உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையை" (கலி-38)
எனவும்,

"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோடு ஆடுவாள்" (கலி-39)
எனவுங் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவை யிரண்டினையுங் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத் துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறழுமென்பதூஉம், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறழு மென்பதூஉங் கூறினான். எனவே ஆசிரியம், இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரிய உரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதா யிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரெட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதி னான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச் (339) சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும்.

'வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய உரிய' (தொல்-செய்-22)

என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென எண்பதுசீருங் கட்டளையடியல்வழி உரியவென எய்துவித்ததாம். அவற்றுள் தேமா புளிமா வென்னும் இரண்டுசீரும் ஆகாத இடம் இனிச் சொல்லு கின்றான். (25)

வஞ்சிப்பாவுள்ளும் நேரீற்றியற்சீர் வாராதெனல்.

338. வஞ்சி மருங்கினும் இறுதி நில்லா.

இது, வஞ்சிப்பாவினுள் வாரா இயற்சீர் கூறுகின்றது.

(இ - ள்) வஞ்சி மருங்கினும்—மேற்கூறிய இயற்சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும்; இறுதி நில்லா—ஈற்றில் நிலைமைப் படா (எ - று).

வஞ்சித்தளைமருங்கி னென்னாது வஞ்சி மருங்கினென வாளாது கூறினான், அது கட்டளையடிக்கல்லாமையின், வஞ்சிப் பாவினுட் சீர் வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்குப்போலச் சீரியைத்திறு தல் மாத்திரையன்றிச் சீர்தோறுந் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூங்கப்படும். அவ்வாறு தூங்கலோசைப்பட நில்லா ஈதமா புளிமாவென்னும் இரண்டு சீருமென்றவாறும். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. 'இறுதிநில்லா' வென்பது இறுதலோடு நில்லாவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாறும், என்னை? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில்பெறுவது நின்றசீராகலினென்ன பது. இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரில் தூங்கலோசைப்பட நிற்கு மென்றவாறும்.

"கொற்றக் கொடி யுயரிய"

எனவும்,

"களிறுங் கதவெறிந்தன"

எனவும் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண்ண தூங்காவாயின.

"அகல்வயன் மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்" (புறம்-17)

என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டளை யல்லவென்பது 'அசையுஞ்சீரும்' (தொல்-செய்-11) என்பதனான் அறிக. இறுதிக்கண் விலக்காமையின்,

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்" (புறம்-2)

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. இறுதி நில்லாது எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என நேரீற்றியற்சீர் வந்தன.

இனி, ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மை யென்பாரும், யாண்டும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தை யுரைக்குமாறு வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஓதினனெனவும், இஃதொருதலையாக விலக்கினனெனவுஞ் சொல்லுப அவ்வாறு கூறின் முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்குத்,

"தன்பால் வெங்கள்ளின்
ஒலிவேல் இலங்குதடைக்கை"

எனவும்,

"புலர்காற் புணர்மருதின்
போதுஅப்பிய புனல்தாமரை"

எனவுந்,

"தேன்தாள் தீங்கரும்பின்"

எனவும் வந்தனவாலெனின், அங்ஙனங் நலிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிகருவியாக உணர்க. என்னை?

"கொற்றக் கொடியுயரிய"

என அளபெழாதவழித் தூங்காமையின்: அல்லதூஉம், நேரீற்றியற்சீர் இறுதிக்கண் நிற்றல் பெரும்பான்மை யெனப்படும்;

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்தி விசும்பும்
விசும்பு தைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்" (புறம்-2)

எனவும்,

"ஆழ்ந்துபட்ட குடங்கின்
உயர்ந்தோங்கிய வாயில்"

எனவும், ஓரோ செய்யுட்கண்ணே பல வந்தமையினென்பது மருங்கொன்றதனானே நேர்நிலைவஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வரையறை கொள்ளப்படும். கொள்ளவே வியனிலைவஞ்சிக்கு (348) இவ்வரையறை யின்றென்பது. மற்று,

"மண்டிணிந்த நிலனும்"

என்பது நேர்நிலைவஞ்சியாகலின் அடிநிலையோடு அடிக் கூட்டத்துக் கண் அதற்குத் தூங்கலோசை கொள்ளுமா றென்னையெனின், அஃது இலக்கண அடியன்மையின் ஈண்டா ராய்ச்சியின் றென்பது. நேர்நிலைவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்சீரெல்லாம் வாரா வென்பது,

'குறளடி முதலா வளவடி காறும்' (தொல்-செய். (57)
என்புழிச் சொல்லுதும். (26)

நான்கசையும் சீராகும எனல்

339. இசைநிலை நிறைய [1]நிற்குவ வாயின்
அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை[2] பெறலே.

இது, நான்கசையுஞ் சீராகும் இடனுமுடைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஓசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்ட சொற்களை யெல் லாம் சீர்நிலை பெறுதற்கண் வரையார் (எ-று.)

"கழல் தெழா மன்னர்தங்கை"

என்று நேரசை சீராயிற்று.

"புனல்நாடன் பேரே வரும்"

என நிரையசை சீராயிற்று.

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு"

(புறப்-வெண்பாமாலை--வாகை. 22)

என நேர்பசை சீராயிற்று.

"மேவாரை யட்ட களத்து" (களவழி-25, 27, 36)

என நிரைபசை சீராயிற்று. பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மை வகையாற் சீராமென்றான் அல்லன்:

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. நிற்குவதாயின் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. பெறவே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத்து இயல"
(தொல். எழுத்-மொழி. 17)

என்றாற்போலக் கூறினானென்பது. இவை இன்ன பாவினுள் வருமென்பது முன்னர்ச் (385) சொல்லுதும்: இங்ஙனங் கூறாக் கால் வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்சீரடி யென்னுமாறு இல்லை யென்பது. (27)

உரியசைச் சீர் தளைகொள்ளுமாறு

340. இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான.

இஃது எய்தியதொரு மருங்குமறுத்தல் நுதலிற்று; இயலசை யிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெறினுந் தளைகொள்ளப்படா வென்றமை யின். இனி, எய்தாததெய்துவித்ததூஉமாம்; என்னை? உரியசை யால் தளைகொள்ளுமா றுணர்த்தினமையின்.

(இ - ள்) இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும் அவை தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண் (எ - று)

பாற்படுத்' தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசை யிரண்டும் (நேர்பு, நிரைபு) பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற் படுமென்றானோ வெனின்,

'கலித்தளை யடிவயின் நேரீற்று இயற்சீர்'
(தொல்-செய் 25)

என அதிகாரம் வருகின்றமையின் தேமா புளிமாவென்னுஞ் சீர்போல் இரண்டரையுந் தளைகொள்ளுமென்றமையின் 'இயற்றுக' வென்றானென்பது. தானாக இயல்வதன்மையின் 'இயற்றுக' வெனப்பட்டது. 'தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான' வென்று இடம் நியமித்தது என்னையெனின், சீர்வகையான அசைச்சீரென வேறாய் நிற்றலுடைய, தளைவகை சிதையாத் தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுகவென அடங்கக்கூறிற்றென அறிவித்தற்கு எனவுணர்க.

இவ்வுரியசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறுவேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்குஒதிய அடியுறழுமெனவும், அஃதெண்ணப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால் வேறுவேறெண்ணுத் தொகை பெற்று இயற்சீரெனவே யடங்குமெனவுங் கூறப்பட்டதாம்; இம்முனுந் தளைவகைக் கண்ணெனவே, கட்டளையடிக் கண்ணதே இவ்வரையறை யென்பதூஉம் அல்லாதவழி இந் நான்கசையும் வரையறையின்மையின் தளைகொள்ளப்படா தென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரசைச்சீரல்லாத சீரா யின் கட்டளையடியல்வழியுந் தளைகொள்பவோவெனின், தளை கொள்ளிற் கட்டளையடி யெனப்படுமாதலின் அல்லாதவழி வந்தசீர் தளைகொண்டனவென்றல் பயனில் கூற்றுமென மறுக்க.

"உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" (பத்து-திருமுரு.1) என்றவழி, ஆசிரியத்துட் பிறதளை வந்ததென்று இலக்கணம் கூறி வழுவமைக்கல் ரவண்டா. என்னை? அது பெருவரவிற் றுகலின்; அதனுன், வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமையும் வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரையறை கூறல் குற்றமாகலி னென்பது. மற்று இவ்வுரியசைச் சீரிரண்டும் வரையாது கூறினமையின் மூன்றுபாவிற்குஞ் சொல்லும் பிற வெனின்:

"கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர், நிலைக்குரித் தன்று" (தொல்-செய்.25)

எனக்கூறி, ஈண்டு இவற்வை இயற்சீர்ப்பாற்படு மென்றமையின் இவையுங் கலிப்பாவிற்கு விலக்குண்டனவென்பது. எனவே ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியசைச் சீரிரண்டும் உரிய வாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய (337) சீர் பன்னிரண்டும் இவையிரண்டுமென அடியுறழுஞ்சீர் பதினன்காயின. வெண்பா விற்கு முன்னரெய்தியசீர் பதினென்கும் இவையிரண்டுமாக அடியுறழுஞ்சீர் பதினாறுயின. கலிப்பாவிற்கு மேற்கூறியசீர் பதினென்குமேயாயின. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட சீர் நாற்பத் நான்கினையும், சீர்வகையான் உண்மை நோக்கித் தொகுப்ப இயற்சீர்பத்துப் ஆசிரியவுச்சீரிரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச் சீரிரண்டுமெனப் பதினெட்டாம்.

மேல் (362) ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிருபத்தைந் தடியும் இச்சீர் பதினெட்டானுந் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப் பதினெட்டுச் சீரும் இரு நிலைமை யெய்துவனவும் எய்தாதனவு மாகி முப்பத்தொன்றாகி விரியுமாறு முன்னர்,

"எழுத்தள வெஞ்சினும்" (தொல்-செய் 42)

என்புழிச் சொல்லுதும், (28)

கலிப்பாவில் நேரசை நிரையசையாகக்
கொள்ளப்படும் இடம்

341. வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை யியற்றே

இது, வெண்சீராற் கலித்தளையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ"(தொல்-செய்.24) என்புழி, அவ்வாசிரியவுரிச்சீராற் கலித்தளையா மென்றான், அவ்வதிகாரம் இடையறாது நின்றமையின் இதுவுங் கலித்தளைக்கே இலக்கணமாயிற்று. என்றார்க்கு,

"வஞ்சி மருங்கினும்" (தொல்-செய் 26)

எனவுங்,

"இசைநிலை நிறைய" (தொல்-செய்.27)

எனவும்,

"இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து" (தொல்-செய்.28)

எனவும், இம்மூன்று சூத்திரம் இடையிட்டனவாலெனின், அற்றன்று; கலிப்பாவிற்கு விலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரம் பற்றி இடைபுகுந்ததல்லது கலித்தளையதிகாரம் விலக்கினவல்ல வென்பது.

(இ-ள்) வெண்சீர் பல தொடர்ந்து ஒரு கலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்று நின்ற சீரினமுதல்வந்த நேரசை மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து முன்னைய இரண்டுங் கலித்தளையாய வாறுபோலக் கலித்தளையாம் (எ-று).

மேனின்ற அதிகாரத்தால்,

"தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண்" (340)

என்பது, கூட்டியுரைக்க எனவே, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரை வந்து தட்டால சிறந்ததெனவும் நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்

வோசையே பயந்து ஒரு நிகர்த்தாமென்பதூஉங் கூறி அவ்வா ருங்காலும் இறுதிச்சீரின் முதலசையே நிரையியற்றுவதெனவுங் கூறினனும் இது,

"மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின்
மொழியா ததனை முட்டின்றி முடித்தல்" (665)

என்னும் உத்திவகை. 'வெண்சீரிறுதி', யென்பது ஏழாவதன் தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின், வெண்சீரும் சீற்றுச்சீரெனவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிரை முதல் வந்தழியன்றி இறுதிச்சீரொன்றியது நிரையசையியற் றாகா தென்பதாம். இதனன் நிரை முதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்குங்கால் இயற்சீர் அடி முதற்கண் வருமென்பதூஉங் கூறப் பட்டதாம். மற்று, ஈறென்றது ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரி னிடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை நிரையசையியற்றென்று கொள்ளுமெனின், நின்றசீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசை யோடு தட்டில் தளையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ் சீரும்பற்றித் தளை கொள்வாரின்மையின் அது கடாவன் றென்பது.

இனி வெண்சீரென்பது அஃறிணை யியற்பெயராகலானும் பன்மைவினைகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை 'யானைக்கோடு' என்றாற்போல இறுதி யென்றமையானும் பன் மைப் பாற்பட உணர்க. என்னை? 'பின்னேன் முன்னேன்', என்றவழி, இவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறு சிலருளரென்பது உணர்த்துமாகலின் என்றார்க்கு, வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி குளிறுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நிரைபசை களைக் கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்குதற்கு 'நிரையசை யியற்று'' என்றான் என்னுமோவெனின், அற்றன்று; வெண் சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றாஞ்சீரும் நான்காஞ்சீரும் வெண் சீராகல் கூறி நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிந்து நிரைதட்டல் (372) எனவே, இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீர் வரல்வேண்டுமெனக் கூறி, நிரை தட்டுமெனவே, இயற்சீரானும்ஆசிரியவுரிச்சீரானும் நிரையீறுயினவெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவுங் கூறினன் கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் இடைநில்லாவெனவும் அங்ஙனம் நிற் பிற் கலியோசைஅழியும் என்பதூஉமாம் இவர் கருத்தென்பது.

அல்லதூஉம் வெண்சீர்க்கு உரியசை யின்மையானும் அற்றன்றென்பது. எனவே, ஈற்றுச்சீர்நிரைமுதலியற்சீர் வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒடுங்குமென்பதாம்.

"அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்"
(கலி-11)

என்பது,வெண்சீரிறுதி நிறையொடு தட்ட கலித்தளை

"அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையான்"
(கலி-11)

என்பது, வெண்சீர்கள் பகைத்துவந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித்தளையெனப்பட்டது இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினுங் கலித்தளையாகுமேனும், அது வெண்பாவடியெனவும்பட்டுத் திரிவுபடுதலின் அதனைக் கட்டளையடியென்னுது இறுதிக்கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்கட் பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தலிற் கலியோசையே காட்டுமென்றுனென்பது. அஃதேற்,

"பண்டரங்கம் ஆடுங்காற் பணையெழில் அணை
மென்தோள்"

(கலி-கடவுள் வாழ்த்து.

என்றவழி, இடைநின்ற சீரின் நேரசை நிரையசையியற் என்றுமோவெனின், அது கட்டளையடியென்பது,

"அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி"
(தொல்-செய் 11)

என்பதனுன் அறியப்படும். அல்லாதாரும் அவை செவிகருவியாக உணர்தற்கருமைநோக்கி அடியறியுந்தன்மை அரிதென்று சொல்லுப. இனி, இயற்சீரானன்றித் தளைகொள்ளாமோவென்பார்.

"தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா"
(தொல்-செய்-55)

என்பதனுன், வெண்சீர் தளைவிலக்கல்வேண்டி அவ்வெண் சீரினையும் இயற்சீராக இயற்றிக்கொள்ளப்படுமென்றற்கு ஒரு வெண்சீரின் ஈற்றசை நிரையசையியற்று என்றுனெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்வாயெனப் பின்னுமொரு கால் திரிந்ததனையே திரியாமல் நிறுத்தி நிரைமுதல் வெண்சீர்

வந்து நிரைதட்பினுங் கலியாமெனக் காட்டுப. அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவரும். இவ்வாறே,

"கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படா"
(தொல்-செய்-22)

என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகூறுரோவெனின், அது நினைந் திலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாராவர். மற்று, வெண் சீரிறுதி நிரைவந்தாற் கலித்தளையாமென்பதற்கு ஒத்துவேறுண் டாயினன்றே நேரும் நிறையுப் தட்டதனை நேரும நிரையும் பகைத்த தெனவும் வேண்டுவதெனவும் இங்ஙனம் பொருளுரைப் பார்க்கு எவ்வாற்றானும் அச்சூத்திரம் ஏலாதெனவுந்,

"தன்சீர்வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்"
(தொல்-செய்-54)

என்றவழித் தன்சீரானுந் தளைகோடுமாகலானும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இனி' வெண்சீரின் ஈற்றசை ஒன்றேயாகலான் இயற்றென்று ஒருமை கூறினான். இடை நின்ற நேரும் நிரையுங் கோடுநென்னுமையின் இங்ஙனந் திரிந்த நிலைமை வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும் இனி, வெண்சீரென்பது எழுவயாயின ஈற்றசை நிரையென்பது இயற்சீரின் பெயராதல் வேண்டும். அங்ஙனங் கருதினும் அசையென்பதனை ஒருகாற் சொல்லி ஈற்றசை நிரையசையெனல் ஆகாதென்பது. அல்ல தூஉம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்சீரினை வெண் சீராக்குதல் வினையிலுழப்பாகி வரம்பின்றாமென மறுக்க. என் றார்க்குத் 'தன்சீருள்வழித் தளைவகை வேண்டாவெனல்'

"அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்"
(கலி.11)

என்பதூஉங் கலித்தளையன்றாகிச் செல்லுமென்பது கலிப்பா விற்கு ஒன்றுது மருதல் உரிமையுடைய வெண்சீரெனவே வெண்பாவிற்கு ஒன்றுது வருதல் யாண்டுமில்லை, ஒன்றிவரினல்ல தென்பது உடம்படப்பட்டது. (29)

ஆசிரிய வடியில் கட்டளையடியல்லாதவழி வெண்சீர் வருமெனல்

342. இன்சீர் இயைய வருகுவ தாயின்
வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே.

இது, கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இன்னோசைத்தாகிய துணிவிற்றாகிவரின் ஆசிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும் (எ-று).

"இமிழ்கடல் வளைஇய ஈண்டகன் கிடக்கைத்
தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து" (புறம்.19)

எனத் 'தலையாலம் என்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியைய வெண்சீர் வந்தது. முன்னர் வெண்சீரினை,

"இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையில்" (தொல்-செய்.23)

என விலக்கி, ஈண்டு வரையாரென்றமையின் அது கட்டளையடிக்கெண்பதூஉம் இது கட்டளையடிக்கண் றென்பதூஉம் பெற்றாம். 'வருகுவதாயி'னென்று ஒருமை கூறினமையானும் இயைய வென்றதனானும் ஓரடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக் கொள்க. (30)

ஆசிரியவடியில் கட்டளையடியல்லாதவழி வஞ்சிச்சீரும் மயங்குமெனல்

343. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீர்
ஒன்றுத லுடைய [1]ஓரொரு வழியே.

இது, வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கட்டளையடில்லாதவழி இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரொருவழி ஆசிரியத்துள் தரப்பெறும் (எ-று).

ஒருவழி யென்னாது 'ஓரொருவழி' யென்றதென்னை யெனின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வரு

1. ஓரோவொரு வழியே என இளம்பூரணரும் ஓரொரு என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

மென்பதூஉம், அவை வருங்காலும் பயின்றுவாரா வென்பதூஉம் அறிவித்தற்கென்பது அவை: மாசேர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலிசெல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"மாரியொடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொம்மை" (யா. வி. ப.79)

"குறிஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்" (யா. வி. ப.80)

என மாசேர்சுரம் புலிசேர்சுரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன.

"முன்றிலாடு மஞ்ஞை முதிலை கறிக்கும்"

என புலிசெல்காடு வந்தது.

"அலரிநாறு துவர்வாய் அமர்த்த நோக்கின்" (யா. வி. ப72)

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமெயங்கு தாமரை"

என மாசெல்கடறு வந்தது.

"கரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி"

எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது.

"காடுதேரா வுழிதரு கடுங்கண யானை"

எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது.

"சந்துசிதைய வுழுத செங்குரற் சிறுதினை" (யா. வி. ப. 72)

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

"மருந்துநாடாத் திருந்து சிலம்பிற் கைக்கும்"

எனக் களிறுசேர்வாய் வந்தது.

"கடறுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரிப்ப"

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது பிறவுமன்ன நேர்நிரையாகியும் நேர்புநிரையாகியும் ஈறுமுதல் பெறச் சீர்வந்தது. (31)

அடியெனப்படுவது

344. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது, முதற்சூத்திரத்துள், "யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ" (தொல்-செய்.1)

என நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்திய வெழுந்தான், அவற்றுள் இது நாற்சீரடியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி (எ-று).

எனவே, இருசீரானும், முச்சீரானும், ஐஞ்சீரானும், அறுசீர் முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பில வென்றவாறும். இருசீரான் வருவதனை என்னை அடியென்னுமா வெனின் அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற்பெயர் கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானுங் கொள்ளப்படுமென்பது. சுருங்கிய எழுத்தான் வருவன குறளடியென்றும், அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன சிந்தடியென்றும், இடைநிகரன அளவடியென்றும், அவற்றின் நெடியன நெடிலடியென்றும், அவற்றினும் நெடியன கழிநெடிலடியென்றுங் கூறுமாகலான், அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும், முச்சீரடி சிந்தடியென்றும். நாற்சீரடி அளவடியென்றும், ஐஞ்சீரடி நெடிலடியென்றும், அறுசீர் முதலியன கழிநெடிலடியென்றுங் கோடு மென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்ததென்றதென்னை யெனின், அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது பயின்று வருத லானுமென்பது.

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின் (பத்துப்.மலைபடு 1)

எனவும்,

"அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா ளூட்ட" (நாலடி 1. 1)

எனவும்,

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி 11)

எனவும் மூன்று பாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்பமெல்லாம் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(வி- ரை)

அளவிற்பட்டு அமைந்தமை - மிகுந்தலும் குறைதலுமின்றி அளவாக அமைந்தது. (32)

நாற்சீரடிக்கண்ணே தளையும் தொடையும் கொள்ளப்படுமெனல்

345. அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே.

இதுவுமது. நாற்சீரடியது சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று எதிரது நோக்கியதொரு கருவியெனினும் அமையும்.

(இ-ள்.) முன்னர்க்கூறிய நாற்சீரடியுள் உள்ளனவே தளையுந் தொடையும் (எ-று).

மற்று, மாத்திரையும் எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின், அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளன வெல்லாங் கூறுகின்றானல்லன் இதுவென்பது. என்னை? நாந் தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென உறழ்வதூஉம் அறுநூற் றிருபத்தைந்தடியென வரையறை கூறுவதூஉம் அவ்வளடியோ என்றற்கு 'நாற்சீர்க்கண்ணது தளை' யென்றானென்பது. முன் னுஞ் சீர்வகையான் வகுத்டிம் அடியனறிக் கட்டளையடி யெல்லாந் தளைவகையுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நாந்தளைகொள்வது நாற்சீரடிக்கணென்பான் 'அடியுள்ளதுதளை' யென்றானென்பது. மற்றையடிக்கட் டளைகொள்ளின் அது வரையறையின்றாமாகலின் ஈண்டு வரைந்தோதினானென்பது.

அது தக்காது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஒரூஉவும் போலாத மமானை ஏதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல் வேண்டுமன்றே? அவற்றை 'அடியுள்ளனவே தொடையும்' என்றதென்னையெனின், அற்றன்று; நாந் தொடையுறழச் சீர்கொள்வதூஉம் இவ் வளவடிக்கணென்பது கூறினான் ஆண்டுத் தொடை கூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலினென்பது. எனவே, கட்டளைப்படுப்பதூஉந் தொடையுறழ்தற்கு இடனாவதூஉம் நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு.

(வி-ரை)

தளையும் தொடையும் கொள்ளுதல் நாற்சீரடிக் கண்ணேயாம் என்பது கருத்து. (53)

நாற்சீரடியைக் கடந்து தளையுந் தொடையும் வாரா எனல்

346. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இதுவும், கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஆவதொரு கருவி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறப்துவாரா மேற்கூறிய தளையுந் தொடையும் (எ-று).

என்றது, மேற்கூறிய தளைவகையேயன்றி அடியோடு அக்கூட்டத்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வழுதாமற் கோடல் வேண்டுமெனவும் அங்ஙனமே தொடை கொள்ளுங்காலும் வந்த வந்த அடியே வரப்பெறுவதெனவுங் கூறியவாறு.

எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கண் தொடை கொள்ளுங்கால்,

"வாமா னேறி வந்தான் மன்ற"

என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம் அன்றித்

"தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட
காமர் தும்பி யாதல் கண்டது'

என வரில் தளைவழுவாகிப் பதின்மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட் படாவென்பதூஉம் பெற்றாம் இனி வெண்பாவினுள் அவை வருமாறு:

"சென்றே யறைப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யறைப பறையினை -நன்றேகாண்" (நாலடி-24.)

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக் கூட்டி எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக் கூட்டத்துத் தளைவகை சிதையாது வந்தமையின் அத்தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென வரையறைப்பட்ட தொடையுட்பட்டது.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்-தேனூறு"
(முத்தொள்ளாயிரம், 101)

என்றவழிப் பதினொன்கெழுத்தடியே தொடுத்தமையின் அடி யிறந்து வந்ததன்றாயினுந் தளைவகை ஒன்றாமையான் இது பதின் மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டினுட் படாதாயிற்று.

"வண்டு வரகு வரகு வரகு"

என்கின்ற அடியினை மீட்டுந் தந்து தொடைகொள்ளுங்கால் வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றது நேரொன்றாசிரியத்தளை தட்கு மாதலான் இது வழுவெனப்படுமென்பது. கலிப்பாவிற்கு

அன்னதொரு வரையறை இல்லை. இருவாற்றானும் வருமென்பது என்னை?

'வெண் சீரீற்றசை நிரையசை யியற்றே'

(தொல். செய். 92)

என்றாராகலின் மேலைச் சூத்திரத்தானே தளைவகை சிதையாமல் அறுநூற்றிருபத்தைந்து வகைப்படுவது நாற்சீரடியே என்பதூஉங் கூறி, அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர் வேண்டுந் தொடை விகற்பத்திற் குரியவென்பதூஉங் கூறினான். இச்சூத்திரத்தானே அத்தொடை கொள்வது தம்மின் வேறாகாத இரண்டடிக்கண்ணென்பதூஉம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனை இருகாற் சொல்லித் தொடை கொள்ளப்படுமென்பதூஉம் அங்ஙனந் தொடுக்குங்காலும் அடியோடு அக்கூட்டத்தின் கண்ணுந் தளைவகை சிதையாமல் தொடுக்க வேண்டுமென்பதூஉம் கூறிய வாறாயிற்று. இவற்றானெல்லாம் நாற்சீரடியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றாம். இன்னும் அதன் சிறப்புடைமையே கூறுகின்றான்.

(வி-ரை)

தளையும் தொடையும் நாற்சீர் கடந்த அடியைக் கடந்து வருதலில்லை என்பது இதன் கருத்தாம். (34)

நாற்சீரடி பலவும் அடுத்து வந்த தொடையே பாட்டெனல்

347. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இது, நாற்சீரடியை விசேடித்துக் கூறி, அதனது இடத்தானே பாட்டென்பதொரு முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு. 'எனப்படும்' என்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடையதுவென்பதூஉஞ் சொல்லியவாறு. மாத்திரை முதலியவற்றை உறுப்புக்களான இத்துணைமாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்றானும், இத்துணை அசையுஞ் சீரும் தொடையுங் கொண்டது செய்யுளென்றானும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. அடியளவே கூறச் செய்யுட் புலப்பாடாமென்பது. 'எனப்படும்' என்றதனான் ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப்பில வென்பது.

(இ-ள்.) 'அடியின் சிறப்பென்பது'—அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்து வந்த தொடையே பாட்டு (எ-று.)

தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பாச் சிறுவரவிற்றெனக் கொள்க.

"மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்னே செலினே"

(தொல். 390; 469-பேர்)

என நாற்சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு.

"மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்டார் குடையர்" (நாலடி. 2-1)

என அளவடியானே வெண்பா வந்தவாறு.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்"

(கலி.11)

எனக் கலிப்பா அளவடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன.

(வி-ரை)

அடி வரையறை வைத்தே இன்ன பாவென வரையறைப் படுத்தலின் இவ்வாறு கூறினர். (35)

நாற்சீரடியின் பெயரும் முறையும் தொகையும்

348. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப.

349. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான.

350. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் [1]தொற்றலங் கடையே.

---

1. தேற்றலங் கடையே என்பது இளம்பூரணர் பாடம்.

351. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப.

352. மூவா றெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு[1] மிவட்பெறு மென்ப.

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. நாற்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம்மூன்றுங் குறளடி யெனவும், ஏழெழுத்து முதன் மூன்று நிலனுஞ் சிந்தடியெனவும் பத்தெழுத்து முதல் ஐந்துநிலனும் அளவடியெனவும், பதினேந்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெடிலடியெனவும், பதினெட்டெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்து வரை மூன்றுநிலனுங் கழிநெடிலடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர் (எ-று)

குறளடி நிலங்களை வகுத்தொழியாது, ஒழிந்தனவும் வகுத்துரைத்தான்; அவை முதல இடை கடையென மூன்றுகூற்றுள் ஒன்றொன்றனிற் சிறப்பு இழிபுடையனவென்று கொள்ளினுங் கொள்ளலாமென்பது. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

குறளடி
"போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து
நேர்ந்து நேர்ந்து மூசி நொந்து
வண்டு சூழ விண்டு வீங்கி

சிந்தடி
நீர்வாய் கொண்டு நீண்ட நீல
நீர்வா யூதை வீச வூர்வாய்
மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை

நேரடி
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர
வளையோர் மெனறூ ளாயரி நெடுங்க
ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை
யிரும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி
னறுந்தழை துயல்வருஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. இயல்பென மொழிப எனப் பாடம் கொள்வர் இளம் பூரணர்.

நெடிலடி { லணிநடை யசைஇய வரியமை சிலம்பின்
மணிமருள் வணர்குரல் வளரிளம் பிறைநுத
லொளிநிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு

கழிநெடில் { நளிமுழவு முழங்க வணிநிலவு தயங்குநக
ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுந்தொடை
கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு
பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
தொருநீ மறைப்பி னொழிகுவ தன்றே''.

என இதனுட் பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடியென நாற்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறினான். தொகை பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடியென்பது எண்ணிப் பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரணப்பெயர். மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளனென்றும், அவனினெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனினெடியானை நெடியானென்றும், அவனினெடியானைக் கழியநெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரென்பது.

(வி-ரை)

ஒன்று ஒன்றனில் சிறப்பு இழிபுடையன என்றது நாண்கெழுத்தடியினும் ஐந்தெழுத்தடி சிறப்பின்று. ஐந்தெழுத்தடியினும் ஆறெழுத்தடி சிறப்பின்று. இவ்வாறே ஆறெழுத்தடியினும் ஐந்தெழுத்தடி சிறப்புடையது. (15)

சீர்கள் ஐந்தெழுத்தின் மிக்கு வாராதெனல்.

353. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது, மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குஞ் சீரும் எழுத்தெண்ணியே வகுகின்றது.

(இ-ள்.) சீரது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து வாராது (எ-று).

பெருமைக்கெல்லை கூறி வரையறுக்கவே சிறுமைக்கெல்லை வரையறைப்படாது ஒன்று முதலாக வருமென்பதாம். சீர்நிலை

தானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அசைநிலையிற் பிரித்துக் கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே அசைசீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கில்லையென் பது கொள்ளப்படும் அஃதேல் அவற்றுக்கெல்லை கூறுதே வெனின் அவை மூன்றெழுத்தி னிறவாதென்பது உரையிற் கொள்க. தானென்பதனை இலேசுப்படுத்துக் கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்ப வாதலாற் சீரென அடக்காதோவெனின், அடக்கானன்றே, அவை சீர்நிலை யெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினென்பது.

'தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான (தொல். செய் 28.)

என்று ஆண்டு வரைந்தமையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையா னோதான். அதுவே கருத்தாயின், அவற்றை நேர்பசை நிரைபசையெனக் கூறியதனானும், அவற்றை

'ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே'' (தொல். செய். 12)

என்றதனானும் பயந்ததென்னையென மறுக்க. அல்ல தூஉம் இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றுக' வெனவே இவைதா மியற் சீரல்ல, அவற்றது செய்கை இவற்றானுங் கொள்கவென்ற துணையே ஆண்டுக்கூறியதென்பது. அல்லதூஉந் தேவரும் நரகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் (588) திணைகொள்ளப்படு மென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றியானும் மக்களென வழங்கார். அதுபோல அசைநிலைத்தளையுஞ் சீர்நிலைத்தளையும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரெனவே, அடை யடுத்தே சொல்லவேண்டுவனற்றையும் வாளாதே சீரெனப் படுவனவற்றையும் ஒருவகையானே சீர்நிலையென மயங்கக் கூறல் (663) குற்றமாமென்பது. மயங்கக்கூறல் குற்றமன் றென்பார் உளராபின் அவர்கருத்தினான் அதுவும் அமையு மென்பது. ஒருசாதியல்லனவற்றைச் சாதியொன் றெனவும் புகலார்; அதுபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயற்சீர் உரிச்சீர்க ளைச் சீரெனக்கூறி அவ்வினத்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசினாற் கொண்டானென்பது.

ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தையென ஒன்றேயாம்; இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்கூட்ட இரண்டாம்.

ஈரெழுத்துச்சீர் நான்கு; அவை: தேமா ஞாயிறு போதுபூ போரேறு என வரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீர் இரண்டனோடுங் கூட்ட ஆறும்.

மூவெழுத்துச்சீர் பத்து; அவை: புளிமா பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்ஞாணு பூமருது கடியாறு விறகுதீ மாசெல்வாய் நீடுகொடி எனவிவை. அரவு என்னும் உரியசைச்சீரோடுங் கூட்டப் பதினொன்றும்.

நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பது; அவை: கணவிரி காருருமு பெருநாணு உருமுத்தீ மழகளிறு மாவருவாய் புலிசெல்வாய் நாணுவரை உரறுபுலி எனவிவை.

ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று; அவை: நரையுருமு புலிவருவாய் விரவுகொடி என வரும். இக்கூறுபட்டன வெல்லாம் கண்டுக் காட்டுவாமாயிற்று.

> எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
> குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப'
> (தொல். செய். 43)

என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது, 'முடவுமருது' என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தெழுத்தென்று காட்டுவாருமுளர். அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின்

> 'இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே'
> (தொல். செய். 23)

என்பதனான் விலக்கப்பட்டதென்பது. இனி, நுந்தையென்பதனை ஈரெழுத்துச் சீரென்பாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின்,

> 'இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃது'
> (தொல். எழுத். புணர் 1)

என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறுகொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது; செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோ வெனின், கொள்ளாம்; செய்யுட்கண்ணு மதனை வேறெழுத் தென்று வேண்டுமாகலின். என்னை?

> 'முற்றிய லுகர மொழிசிதைத்துக் கொளாஅல்'
> (தொல். செய். 9)

எனக் குற்றியலுகரமும் வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப் படாவென்பது கூறினாகலினென்பது.

வஞ்சியும் வரும்சீர் ஆறெழுத்தாகவும் வரும்.

354. [1]நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்.

இஃது, ஒழிந்த வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர் இத்துணை யெழுத்திறவாதென்கின்றது. நேர்நிலை வஞ்சியென்பது சமநிலை வஞ்சி; அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலை வஞ்சியெனப் பட்டது. முச்சீரான் வருவதனை வியநிலைவஞ்சி (338) யென்பவாகலின்.

(இ-ள்) இருசீரடிவஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்துமாகப் பெறும் (எ-று.)

இதற்கு, மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறினன்' சுருக்கத்திற்கு வரையறையுடைமையின். அது முன்னர்ச் (353) சொல்லுதும். எனவே, அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப் பெருமென்றவாறு. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46) என்றதனன் ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தாய் வருதலொழித்து ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வருமென் பது கொள்ளபடும. இதனை எச்சவும்மையென்பார் ஏழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்ப. அங்ஙனங் கொள்ளின் இரண்டுசீராற் பதினன்கெழுத்துளவாகிய செல்லும். செல்லவே,

"குறளடி முதலா வளவடி காறும்
உறழ்நிலை யியுவே வஞ்சிக் கென்ப." (தொல்-செய்-57)

என்பதனெடு மாறுகொள்ளுமென்பது.

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46. என்புழிசீஇவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதும்.

---

1. நச்சினர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. நேர்நிரை எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

சீர்கள் எழுத்தெல்லையில் வேறுபடினும் ஓசை வேறாகாதெனல்

**355. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலும் மிகுதலும் இல்லென மொழிப.**

இது, மேற்கூறிய சீரெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிதி.

(இ-ள்) ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டீறாகப் பல நிலைமைப்பட்டுப் பல சீராகிச் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் றத்த மெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச் சீரெனப்பட்டுச் செய்யுளுள் ஒத்த ஓசை இருவகையும் ஒரு தன்மையவேயாகச் சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை (எ-று).

எனவே அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றான் இருநிலைமையும், இரண்டிறந்த பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லையெனப தூஉங் கூறியவாறாயிற்று. 'தான்' என மிகுத்துச்சொல்லியவத ஞன் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். 'தளைவகைக் குரிய'வென மேலோதிவந்த சீர் பதினாறும் அசைச்சீரிரண்டு மெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர்பத்தினுட் புளிமாவும் வெண்சீர்நான்குமென ஐந்தும் ஒருநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமையெய்தி இருபத்தாறும், ஆகச் சீர் முப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்றுக்குதாரணம்:

நுந்தை, தேமா; ஞாயிறு, பாதிரி, வலியது, கணவிரி போதுபூ, மேவுசீர்; போரேறு, நன்ஞானு; பூமருந்து காருருமு; கடியாறு, பெருநாணு; விறகுதீ உருமுத்தீ; மழகளிறு, நரை யுருமு; எனஒன்பதியற்சீரும் இருநிலைமையாற் பதினெட்டாயின. புளிமா வென்னும் இயற்சீர் ஒருநிலைநமத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றுகரங்களைந்து புளிமாவிற்கு இரு நிலைமை காட்டுப; அங்ஙனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஓரசையாகவானும புளிமாவென்பதுபோல வரகு என்பது இரண்டசையாகவானும், கோடல்வேண்டும் கொள்ளவே. இச்சூத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது; என்னை?

'எழுத்தளவு எஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப' (355)

என்ருகலின் என்பது.

நீடுகொடி நாணுத்தளை எனவும், உரறுபுளி விரவுகொடி எனவும் நிரையீற்ருசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் இவ்விரண்டாகி இரு நிலைமை யெய்தியவாறு.

இனி, வெண்சீர் நான்கும் நிலைமையவேயாம்.

வண்டு, மின்னு; வரகு, அரவு; என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையவேயாம்.

இவ்வாற்ருன் இவையெல்லாந் தொகுப்ப, இயற்சீர் பத்தொன்பது; ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என மூப்பத்தொன்ருயின. என்ருர்க்கு'

மாவருவாய் புலிவருவாய்

என்பவற்றையும்

ஞாயிறுகொல் வலியதுகொல்

எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோ வெனிற், கொள்ளாம். அவை,

'எல்லா இறுதியு உகரம் நிறையும்
(தொல்-எழுத்-குற்று-3)

என்பதனுன் முற்றுகரமெயாமென்பது. இனி, மூதற்கண்நின்ற குற்றுகரமுங் கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம். என்னை? நுந்தையென்பது ஈரசையாகலானும் அதனை நீநுந்தையென வேருேர் சொற்பெய்து வெண்சீரெனக் காட்டின், அது 'வந்து நின்றது என்றதுபோலச் சீர்வகையான் வேருேர் சொல்லா மாகவே அது முற்றுகரம் ஆகலானுமென விடுக்க. என்ருர்க்குப் போதுபூ என்பதூஉம் இருநிலைமைத்து ஆகாதாம் பிறவெனின், அற்றன்று;

'சேற்றுக்கால், யாட்டுத்தான், வட்டுப்போர்'

எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃதுஇ நிலைமைத்தேயாமென்பது இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைநின்ற குற்றுகரங்களை வன்ருெட

ராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிக் குற்றுகரங்கள் நிறையாது நிற்றலும் உடையவென்பது.

'சீரியைந்து இற்றது சீரெனப் படுமே'

(தொல். செய். 12.)

என்றவழிக் கூறியவாற்று னறிக.

இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமையாகவும், இருபத்தெட்டுச்சீர் நான்குநிலைமையாகவும், எட்டுச்சீர் எட்டு நிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள்,

இரு நிலைமைப்படுவன நேரீற்றுச் சீரெட்டு, நிரையீற்றுச்சீரெட்டு நேர்பீற்றுச்சீர்நான்கு, நிரைபீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை, மாபோகுவாய், மாவழங்குவாய் பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், புலிபோகுவாய் புலிவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய், எனவும்; மாசேர்சுரம், மாவருசுரம், மாபோகுசுரம், மாவழங்குசுரம்; புலிசேர்சுரம், புலிவருசுரம், புலிபோகுசுரம், புலிவழங்குசுரம் எனவும்; மாசேர் காடு, மாவருகாடு புலிசேர்காடு, புலிவருகாடு எனவும்; மாசேர் கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர்கடறு புலிவருகடறு எனவும் வரும்.

இவ் விருபத்து நான்கும் இருநிலைமையால் நாற்பத்தெட்டாமென்பது இனி.

நான்கு நிலைமைப்படுஞ்சீர் இருபத்தெட்டு வருமாறு: பாம்புபோகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிறுபோகுவாய் களிறுவழங்குவாய், எனவும்; பாம்புசேர்சுரம், பாம்புவருசுரம், பாம்புபோகுசுரம், பாம்புவழங்குசுரம் எனவும், களிறுசேர்சுரம், களிறுவருசுரம் களிறுபோகுசுரம், களிறுவழங்குசுரம் எனவும்; மாபோகுகாடு, மாவழங்குகாடு, புலிபோகுகாடு, புலிவழங்குகாடு எனவும்; பாம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களிறுசேர்காடு களிறுவருகாடு எனவும்; மாபோகுகடறு, மாவழங்குகடறு, புலிபோகுகடறு, புலிவழங்குகடறு எனவும்; பாம்புசேர்கடறு' பாம்பு வருகடறு, களிறுசேர்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும் வரும். இவற்றைப்

'பாம்புபோகுவாய், பாம்புமன்னுவாய்,
மின்னுப்போகுவாய்,' மின்னுக்கோலுவாய்'

என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டியுணர்க.

இவற்றுள், உரியசை முதற்கணின்ற நிரையீற்று நான்கினை யும் ஒன்று நான்குசெய்யுங்கால்.

'பாம்புசேர்சுரம், பாம்புசேர்வது,
மின்னுச்சேர்சுரம், மின்னுச்சேர்வது'

என்றாற்போல வெவ்வேறு வாய்பாடு கொடுத்துரைக்க. இவை யிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றிருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராம் இனி,

எட்டுநிலைமைப்படுஞ்சீர் எட்டுமாவன, பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு களிறுவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோகுகடறு பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு களிறுவழங்குகடறு எனவும் வரும்.

இவை இம்மூன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணின்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலைமை எய்தும். பின்னர் நின்ற உரியசை யொன்றனை இருநிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர் நின்ற நான்கினையும் வேறுவேறு கூட்ட எட்டாமென்பது. உதாரணம்; பாம்புபோகுகாடு, மின்னுப்போகுகாடு, பாம்பு மன்னுகாடு, மின்னுமன்னுகாடு, பாம்புபோகுகாவு, மின்னு போகுகாவு, பாம்புமன்னுகாவு, மின்னுமன்னுகாவு எனவரும் இவ்வாறே ஒழிந்தசீர் ஏழனையும் வெவ்வேறு வாய்பாடு கொடுத் துரைக்க அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம்.

இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்கு நிலைமையும் எட்டு நிலைமையும்பட்ட சீரெல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இரு நூற்றிருபத்து நான்கெனப்படும். இவற்றுள் ஏழெழுத்தும் எட் டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பெற்றசீர் இருபத்து மூன்றுள. அவை நேர்நிலை வஞ்சிக்காகாவென்பது,

'உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக்கு' (தொல்-செய்-57)

என்புழிச் சொல்லுதும்.

இனி, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்கு நிலைமைப் படுமென்பதூஉம் சண்டடங்கும். நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பன இருநிலைமைப்படும். அது மேற்கூறினும். எவ்

ழுரீக்கு அவற்றை இருநிலைமை யென்பதென்னை? நீடுகொடி நீடுவது எனவும் நாணுத்தளை நாணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின், அற்றன்று; நீடுவது (213) என்பதனை அலகு வைக்குங்கால்,

'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி' (தொல்.செய்.11) என்பதனன் அவ்வசீராய் இசையாவாகலிற் பூமருது (251) என்னுஞ் சீராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது.

எழுத்தெண்ணுங்கால் ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் எண்ணப்படா வெனல்.

356. உயிரி லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ
உயிரித்திற மியக்கம் இன்மை யான.

இது, மேல் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும்ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு.

(இ - ள்.) உயிரில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ-தத்தம் ஓசை இனிது வியங்கத் தத்தந் தன்மையான் ஒலித்தல் தொழிலில்லாத எழுத்துக்கள் ஈண்டெண்ணப்படா; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான - அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப்புடை பெயருந்துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே? அங்ஙனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்குந் திறமுடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குத் திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்குமாறு இலவாகலின் எண்ணப்படா (எ - று).

மேற் சீர்தளை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றுங் குற்றுகரமுமே ஈண்டு விலக்கினனென்பது இச்சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று;

'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்' (தொல்-செய்.8) எனவும் மேற்கூறினனதலினென்பது.

'பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து'

என ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையினால் எழுத்தடியாயிற்று பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

உயிரிலெழுத்து,ஒற்றெழுத்து,உம்மையால் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் எண்ணப்படா என்பர் இளம்பூரணர். ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். கட்டளை அடிக்கு எழுத்து எண்ணுங்கால் இம் மூவகை எழுத்துக்களையும் விடுத்து எண்ணப்பட வேண்டும். என்பது கருத்து. பின்னுள்ளோர் கொண்ட கட்டளைக்கலித்துறை சந்தம் தாண்டகங் கட்டும் இவ்வாறு எழுத்து எண்ணுதல் வேண்டும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (16)

சமநிலை வஞ்சியடி குறள்டியான் வருமெனல்

357. வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இது,

'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய்.42)

எனவும்,

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46)

எனவும்,

எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீரிரண்டு கொண்டது வஞ்சியடி யென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று:

(இ - ள்) குறளடியே வரையறையுடைய வஞ்சியடி யெனப் படுவது (எ - று.)

ஏகாரம் பிரிநிலை என்னை? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக் கொண்டமையின். எனவே, மூச்சீரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள; அவை கட்டளையடியல்ல என்றுணயிற்று. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்றான் உறழந்துகொள்ள வழிகாட்டியவாறு. இவ்வாறு கூறுக்கால் மூன்று பாவிற்குங்கூறினன் இதற்குக்கூறியதிலனெனக் குன்றக் கூற (663) லெனனுங் குற்றமாமென்பது, இதனை மேல்,

"குறளடி முதலா அளவடி காறும்
உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப" (தொல்-செய்-57)

என உறழ்நிலை ஒருவாற்ருனே கூறுமென்பது. அச்சூத்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின் அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனேதுவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க.

(வி–ரை)

கட்டளை அடி அல்ல – எழுத் தெண்ணி வரும் அடியல்ல.

சமநிலை வஞ்சி மூன்றெழுத்துச் சிறுமை பெறுமெனல்

358. தன்சீ ரெழுத்தின் [1]சின்மை மூன்றே.

இது, மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும், பெருமைக் கெல்லை.

'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய்.42)
என்றி கூறினன்; ஈண்டு அவை மூன்றெழுத்திற் சுருங்காவெனச் சுருக்கத்திற் கெல்லையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ – ள்.) வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமை பெறும் (எ – று.)

சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கல்லது இன்மையின் இதனை,
'வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்' (தொல்–செய்–45)
என்றதன்பின் வைத்தானென்பது. இது முச்சீர்க்குரித் தன்மைக்கானும் மூன்றெழுத்தி னிழிந்துவரும் வஞ்சியுரிச்சீர் பெரும்பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன்பின்,
'முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து (தொல்–செய்––47)
என்றுனென்பது.

"கொன்றுகோடுநீடு கொலைக்களிறுகடாம்"
என்புழி, இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்தது. பிறவும் அன்ன, 'நுந்தைகாடு' என ஈழுரெத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்தவாறு.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே சிறுமை எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(வி-ரை)

சின்னம் - சிறுமை. எனவே மூன்றெழுத்தும், நான்கெழுத்தும், ஐந்தெழுத்தும், ஆறெழுத்தும் வஞ்சியுரிச்சீர் எழுத்தாம். என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். ஏகாரத் தானே மேல் வருகின்ற வியநிலை வஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தினிழந்து ஈரெழுத்தானும் வருமென்று கொள்க. நுந்தை காடு என வரும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (17)

வியநிலை வஞ்சி முச்சீரானும் வரப்பெறுமெனல்

359. முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வஞ்சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும் (எ-று.)

'இடனுடைத்து' என்றதனான் இஃது உறழும் அடிக்கண்ணதன்று என்றவாறு. மற்று இருசீரடி வஞ்சிக்கும் இத்துணையென அடிவிரியுமாறு கூறியதிலனாகலின் இதற்கே வரையறையின்றென்றது என்னையெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒருவாற்றான் உறழ்ச்சிகூறி வரையறுப்பதோராறு கூறினான்; இதற்கு அன்னதூஉம் இன்றென்பது மற்று உறழுமடி இல்வழி வஞ்சியடி இருசீர்ந்தாகப்பெறுதோவெனின், அதற்கன்றே முச்சீரானும், வருமென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழீஇக் கொண்டு 'இடனுடைத்து' என வேறுபடுப்பானாயிற்றென்பது. இவ்விரண்டனையும் வஞ்சியடியென வரையாது கூறவே, அவற்றான் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கிவருதலுமுடைந்து வஞ்சிப்பாட்டென்பதும் பெறுதும். இக்கருத்தானே அவற்றைக் குறளடிவஞ்சியெனவுஞ் சிந்தடிவஞ்சியெனவும் மயக்கடிவஞ்சியெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க.

(வி-ரை)

தனித்து இரு சீரடியான் வருவதைக் குறளடி வஞ்சியென்பர். தனித்து முச் சீரான் வருதலைச் சிந்தடி வஞ்சியென்பர். இவ்விரண்டும் மயங்கி வருதலை மயக்கடி வஞ்சியடி என்பர். பின்வந்த காரிகை ஆசிரியர் மேற்கூறியவற்றுள் முன்னிரண்டனையுமே கொண்டனர்.

வஞ்சியடியுள் அசை கூனாகி வருதல்

360. அசை கூனாகும் அவ்வயி னான.

இதுவும், அதற்கெய்தியதோர் விதி.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய வஞ்சியடி இரண்டன்கணும் நான்கசையுங் கூனாகி வரப்பெறும் (எ-று.)

எனவே, அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீர்க்கும் சைகூட்டிக்கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு. அவை

"வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன" (புறம்

எனவும்,

"அடி, அதர்சேறலின் அகம்சிவந்தன"

எனவும்,

"வண்டு, மலர்சேர்ந்து வரிபாடின"

எனவும்.

"களிறு, கதவெறியாச் சிவந்துராய்
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டான்
உயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன"

எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூனாயின.

இனி, இடையும் இறுதியுங் கூனா மென்பாருமுளர். அது வஞ்சித்தூக்கு இரண்டுகொள்ளவருமாயின் அமையுமென்பது.

என்றார்க்கு,

'வாள் வலந்தர'

என்பதனை ஒரு சீராகக் கோடுமெனின்

'யாத்தசீர்'

என்றதனுன் வலந்தருதல் வாள்மேற்சென்று, வருகின்ற வயனிலை நின்று வற்றுமென்பது

(வி-ரை)

நான்கசையும் நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்பன இடையும் இறுதியும் கூனும் என்பார் யாப்பருங்கல ஆசிரியர் உள்ளிட் டோர்.

கூன்-ஓர் அசையோ ஒரு சீரோ ஓர் அடியோ தனித்துவரின் அது கூனாம். வருகின்ற பயனிலை-மறுப்பட்டன என்பது

நேரடிக்கண் சீர் கூனாகி வருமெனல்

361. சீர்கூ னாதல் நேரடிக் குரித்தே.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது.

(இ-ள்) தளைவகையானுஞ் சீர்வகையானும் நின்ற நேரடிக் காயின் அசை கூனாகாது சீர்கூனாகும் (எ-று.)

"அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுந்-216)

எனவும்,

'உதுக்காண், சுரந்தானா வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன்"

எனவும்,

'அவனுந்தான், ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை யுண்டியங்கும்' (கலி-39)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடிக்கட் சீர் கூனாயின வாறு என்றார்க்கு, நேர்பசை நிரைபசைகளையுஞ் சீர்நிலை பெறு மென்றானாகலின் அவற்றையுஞ்,

'சீர் கூனாதல் நேரடிக் குரித்தே'

என்றதனானே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்றானென்பது,

'சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது (தொல்.செய்.41)

என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது சீரென்றமைக்கு மேலைச்சூத்திரமும் இச்சூத்திரமுந் தாமே கரியாயின வென்பது, என்றார்க்கு, இவற்றையும் முதற்கண்ணே காட்டியதென்னை? சூத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துரைத்த

தில்லையாமெலனின், ஏற்புழிக் கோடலென்பதனுன் 'முதற்கணின்று என்பது கொள்ளப்படும். இக்கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறே கொள்க.

(வி–ரை)

நேரடிக்கு-நாற்சீரடிக்கு மூன்று பாவினும்-ஆசிரியம், வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய மூன்று பாவினும் இவ்வாறு சீர் கூறுதல் அவ்வப்பாட்டின் முதற்கண் என்பது ஏற்புழிக் கோடல் என்பதனுல் ஆம்.

ஐவகையடிகளின் விரி இவ்வளவெனல்.

362. ஐவகை யடியும் யுரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் [1]நியித்த
எழுபது [2]வகைமையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே.

இது, முன்னர்ச் சிறப்புடைத்தெனவேண்டிய நாற்சீரடியினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடி யென வகுத்தமையாமாறு கூறினுன் (தொல்-செய்-36,37,38,39,40).

இனி அறுநூற்றிருபத்தைந்தென அவைபட்ட விகற்பமுங் கூறியவாறு.

(இ–ள்) மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்குங்காலைப் பொருள்வகையமைந்த பதினேழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்ற நீங்கி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம் (எ - று).

எனவே, பதினேழ்நிலத்தேறினும், எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவச்செயினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தெனப்படாதென்பதாம். பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியம்பெறுமென்பதூஉம் வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் ஒரோவொன்று எட்டுநிலம் பெறுமென்பதூஉம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்துமூன்று நிலனுயின.

---

1. நச்சினுர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே, நிலத்தும் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. வகையின் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணரும் நச்சினுர்க்கினியரும்.

வெள்ளை நிலம் பத்தென்பார்க்கு முப்பத்தைந்து நிலனும். எழுபது கூற்று வழுவெனப்பட்டன தளைவழு. தளைவழுவாவன ஆசிரியநிலம் பதினேழனுள் வெண்டளையுங் கலித்தளையுமாகி வேற்றுத்தளை தட்ப முப்பத்துநான்கு தளை வழுவாம். வெள்ளை நிலம் பத்தினும் ஆசிரியத்தளை பத்துங் கலித்தளை பத்துந் தட்ப இருபது தளைவழுவாம். இனிக் கலிநில மெட்டனுள் ஆசிரியத் தளை எட்டுங் கலித்தளை எட்டுந் தட்பப் பதினாறு தளை வழுவாம். இவையெல்லாந் தொகுப்ப முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன் றிரண்டுசெய்து எழுபது தளைவழுவாயினவாறு. இது வெள்ளை நிலம் பத்தென்பாருரை.

அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத் தடியுள் இரண்டு தளைவழுவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை காட்டலரிய குறிப்பசைசெய்து காட்டின் அது கூறப்பட்ட உறுப்பினுள் இன்றென்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்து முதல் உறுப்பினன் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நூன்மாறுகோளாம்; அல்லதூஉம். அவ்வாறு தளைகொள்ளின் முழுவதுங் குறிப்பசையானே வரும் அடியும், ஓரெழுத்தடிமுதன் மூன்றுநிலனுங் கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, நிலம் இரு பத்தொன்றாகலுங், காட்டுந் தளைவழுத் தொண்ணூற்று நான் காகலும்பெற்று,

ஞாயிறு வரகுவண்டு வண்டு வண்டு

என்பது கலித்தளை தட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமென வுங் கூறி மறுக்க.

இனி, ஆசிரியத்துட் கலித்தளை தட்குங்கால் அவர் தாந்தளை வேண்டுமாற்றான் வெண்சீர்நிற்ப இறுதி நிரை வரவேண்டுமாக லானுங், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றிலனாகலானும்.

'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்.செய்.29)

என்பதனான் இயற்சீரை வெண்சீராக்கிக்கொள்ளினும் அச் சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற் படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினமாகலானும் அது நிரம்பாதென்பது. அற்றன் றியும், ஓரெழுத்து முதலிய நிலங்கள் ஓரோநிலத்து இரண்டும் மூன்றுந் தளைவழுக் காட்டலாமாகலின் எழுபது வகையின வழு வெனலுமாகாது என்பது. இனி,

'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' (தொல். செய். 58)

என்னும் எடுத்தோத்துக் கிடப்ப இலேசினான் இரண்டுநிலனேற்றி வெள்ளை நிலம் பத்தெனலுமாகாது. என்னை?

'அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய' (தொல். செய். 59)

என ஓதினான், இதனினுஞ் சிறந்த வெண்பாவிற்கும் அங்ஙனம் ஓதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயினென்பது. அல்லதூஉங் கலிப்பா வினுள்வெண்சீரொன்றினுங் கலியோசை பிறக்குமென்று பதினேழெழுத்தடியான் வந்த வெண்பாவடியினைத் தாமுங் கொளபவாகலானும் அது கூறி நிரம்பாதென்பது.

மற்றென்னை தளைகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்குமென இருபத்தேழாகி,

'எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே-குன்றலு மிகுதலும்' (தொல் செய். 43)

இன்றி வரும்.

வெண்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்து மூன்றும் வெண்சீர் நான்கினோடுந் தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாம்.

கலிப்பாவிற்கு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றுமொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை மூன்று பகுதியுந் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள், ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத் தளைகொள்ளுங்கால், இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் (340) கூறினமையின். ஈண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற் படுத்தடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும் அங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றொன்றனோடு தட்குங்கால் அவ்வெழுபதுவகையானு மன்றித் தட்குமாறில்லை அதுநோக்கி 'எழுபதுவகைமையின் வழுவிலவாகி யென்றானென்பது. அவை தட்குமாறு முன்னர்ச் (340) சொல்லுதும்.

அங்ஙனந் தளைசிதையா அடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் மூன்று பாவிற்கும் உரிய பகுதியவாம். யாங்ஙனம்? ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும், வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். 'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனன் நான்குசீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழப்படுமென்பது கொள்க. அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்துறழின் முதற்கணின்றதோர் சீர் இரண்டாம் அடியாகியும் அவ்வடிமயங்குமாகலான் அது மயக்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க.

"எள்ளற்ற மூந்நூற் றிருபத்து நான்கு அகவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றுகுந்—துள்ளல்
நவையறு நூற்றிருப தாம்அடி நாடின்
நவையறு நூற்றிருபத் தைந்து."

ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட சீர் இருபத்தேழும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அகவலடி முந்நூற்றிருபத்து நான்காம். இது பயனில் வெளி.

"நால்வேறு உரியசைச்சீர் நால்வேறு அகவற்சீர்
பால்வேறு பட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக
விருபஃதேழ் சீரகவற்kசீரிரண்டாதி
யிருப தெழுத்தளவு மேற்று"

"ஆசிரியப் பாவினுள் கைந்தாறே ழெண்டொன்ப
தாதி நிலமாறு மைஞ்சீரா னீறு
வரையாதொன் றேறிற்றே வந்து"

ஓரெழுத்துச்சீரும் ஓரெழுத்து அசைச்சீருஞ் சுருக்கத்திற் கெல்லையாகிய சீராகலான் அவை சுருக்கத்திற்கு எல்லையாகிய நாலெழுத்தடி முதற் பதினைந்தெழுத்தடியளவும் உயரும். அவை:

'நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு'

எனவும்,

'நுந்தை காருரும நனிமுழவு நனிமுழவு'

எனவும், ஓரெழுத்துத் தேமாவடி பன்னிரண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டுகொள்க.

'வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு'

எனவும், வண்டு காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் இவை வண்டு முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடி.

இனி, நேரீற்று ஈரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும், பதினாறெழுத்தடி யிறுதியாகவும் வரும். அது:

தேமா, வண்டு, வண்டு, வண்டு, எனவும்
தேமா, காருருமு, நனிமுழவு, நனிமுழவு

எனவும் வரும். மின்னு வரகு என்னும் ஈரெழுத்தசைச் சீரிரண்டும் அவ்வாறே யுறழும். நிரையீற்றிரெழுத்துச்சீர் மூன் றும் ஆறெழுத்தடி முதற் பதினேழெழுத்தடியளவும் உறழும். அவை, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என்பனவற்றை முத னிறீஇ வரகு வண்டு வண்டு எனவும், நனிமுழவு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும் தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றெழுத்தான் வருவன ஒன்பது சீரும் அசைச் சீருமெனப் பத்து. அவை:

புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்ஞாறு,
பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, நீடுகொடி, அரவு

என்பன. இவற்றுட் புளிமாவும் அரவும் ஆறெழுத்தடி முத லாகப் பதினேழெழுத்தடியளவும் உறழ்ந்து ஓரொன்று பன் னிரண்டு நிலம்பெறும்.

ஒழிந்தசீர் எட்டும் நிரையீறுசுமின் ஏழெழுத்தாதி பதி னெட்டெழுத்தடியளவும் உறழும்; அவை:

புளிமா, வண்டு, வண்டு, வண்டு, எனவும்,
புளிமா, காருருமு, நனிமுழவு, நனிமுழவு எனவும்,
பாதிரி, வரகு, வண்டு, வண்டு எனவும்,
பாதிரி, நனிமுழவு, நனிமுழவு, நனிமுழவு எனவும்.

உறழ்ந்தவழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதினேழன் காறும் உறழ்ந்தவாறும் பாதிரி ஏழெழுத்துமுதற் பதினெட்டன் காறும் உறழ்ந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன,

இனி, நாலெழுத்துச்சீர் ஏழுவகைய. அவை:

கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ
மழகளிறு, நாணுத்தளை, உரறுபுலி

என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்ப தளவும் உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி பெறும் அவை:

கணவிரி, வரகு, வண்டு, வண்டு எனவும்,
கணவிரி, நரையுருமு, நரையுருமு, நரையுருமு

எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

ஐந்தெழுத்துச்சீர் நரையுருமு, விரவுகொடி என இரண்டு இவை ஒன்பது முதல் இருபதின்காறும் உயரும்; அவை:

நரையுருமு, வரகு, வண்டு, வண்டு
எனவும்,

''கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு'' (ப. 178)

எனவும் வரும்: விரவு கொடிக்கும் இஃதொக்கும்.

இவ்வாற்றான் ஓரெழுத்துச் சீரிரண்டும், ஈரெழுத்துச்சீர் ஆறும், மூவெழுத்துச்சீர் பத்தும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழும், ஐயெழுத்துச்சீர் இரண்டுமாகச் சீர் இருபத்தேழினையும் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப் பெற்ற ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும் பாட்டினுந் தொகையினும் வருமாறு கண்டுகொள்க.

இனி, வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழுங்கால் ஏழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும் பத்தெழுத்தடியும் முதலாய் நிறபப் பதினெழுத்தடியளவும் ஏறி ஒரோசீர் எட்டடி பெறுவனவும் ஏழடி பெறுவனவும் ஆறடி பெறுவனவும் ஐந்தடி பெறுவனவுமாகி முறையானே வருமென்பது.

"இயற்சீ ரசைச்சீர் இருபத்து மூன்றோடு
உரிச்சீர்நான் கேற்றச்சீ ரொன்பதிற்று மூன்று
மயக்கறு வெள்ளைக்க ணேழ்தொடங்கி மாதே

யுயரிச்சி பதினொன்கெண் ணெழுட்டு''
''நாலெழுத்துச் செல்லா மேலெழுத்தா ஞசிரியத்
தாதிபெரு தொன்றேறிற் றுங்கதுபோ—ஞலெழுத்தான்
வந்தசீர் வெண்பாவிற் பத்தெழுத்தான் வாராவா
யைஞ்ர்க்கு நான்கா முதல்''

நுந்தை, வண்டு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என ஐந்தும் ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரேசவொன்று எட்டடியுறழப் பெற்ற அடி நாற்பதாம்.

''ஞாயிறு போதுபூ போரேறு நுந்தைவண்
டேழாதி யெட்டா மடி''

தேமா, பின்னு, வரகு, பாதிரி, வலியது, மேவுரி நன்னுணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய் எனப் பதினொன்றும் எட்டெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடி யளவும் ஒரொன்று ஏழடியுறழப்பெற்ற அடி எழுபத்தேழாம்.

''மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர்
நன்னுணு பாதிரிப் பூமருதே யாறுதீ
மன்னுத மாசெல்வாய் தேமா வெனப்பதினே
ரெண்ணுகு மெட்டாதி யேழ்''.

புளிமா, அரவு, கண்விரி, காருருமு, பெருவேணு உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலிசெல்வாய் என இவை ஒன்பதுசீரும் ஒன்பதெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரேசவொன்று ஆறடியுறழப் பெற்ற அடி ஐம்பத்து நான்காம்.

''அரவு புளிமா கணவிரி வேணு
புலிசெல்வாய் காருருமுப் பேருருமுத் தீயே''
''மழகளிறு மாவருவா யொன்பது மொன்ப
தெழுவா யிருமுன் றெனல்''

நனிமுழவு, புலிவருவாய் என்னும் இரண்டுசீரும் பத்தெழுத்தடிமுதற் பதினன்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழப் பெற்ற அடிபத்தாயின.

"புலிவரு வாயு நனிமுழவு மென்னுமிவை

யீரைந்தி ரேழுற்றி ரைந்து"

இவையெல்லாந் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத் தொன்றாயின.

அவற்றுட் சில வருமாறு:

நுந்தை வரகு வரகு வரகு எனவும், நுந்தை நனி முழவு காருருமு காருருமு எனவும் இவை ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினெழுத்தளவும் நுந்தை வந்தவாறு. வண்டென்பதற்கும் இஃதொக்கும்.

ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும், ஞாயிறு காருருமு மாவருவாய் காருருமு எனவும் இவை ஏழெழுத்தடியும் பதினென் கெழுத்தடியுமாயினவாறு. போதுபூ போரேறு என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும், தேமா நனிமுழவு காருருமு பாதிரி எனவும், எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினென் கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து தேமா ஏழடிபெற்றது. ஒழிந்த பத்துச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும், புளிமா புலி வருவாய் காருருமு தேமா எனவும் இவை ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினென்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஆறடிபெற்றது; ஒழிந்த எட்டுச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

நனிமுழவு வண்டு வரகு வரகு எனவும், நனிமுழவு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் இவை பத்தெழுத்தடி முதற் பதினென் கெழுத்தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து நனிமுழவு ஐந்தடி பெற்றது; புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் பதினென்கெழுத்தின் ஏறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடையவென்பது வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. என்னை?

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே"

(தொல். செய். 11)

என்றமையின்.

"அடியி னுட்ப மறிவருங் குரைத்தே"
எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

இனிக் கலியடிக்குரியசீர் இருபத்திறைன்கும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ அதன் அடித்தொகை நூற்றிருபதாம்.

"அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய" (தொல். செய். 59)

என்பதனுன், பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினன்கெழுத்தும் பதினைந்தெழுத்தும் பதினறெழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி உறழ்ந்து கலியடியளவு பதினேழெழுத்து முதல் இருபதின்காறும் உயருமென்றது.

"நிரையீற் றியற்சீர் பதினறு மேனை
நிரையீற் றகவற்சீர் நான்கு மொருநான்கு
வெண்சீருந் துள்ளற்கு வெவ்வே றிருசீரா
னைந்தா முறழ்ந்த வடி"
"ஈரெழுத்துச்சீர் சீர்பதின்மூன் ருகி யிருபதின்கா
ரேுதியசீர் நான்கற் குயர்வு".

ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் பதின்மூன்றெழுத்துமுதற் பதினேழெழுத்துவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்ஞணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி என மூவெழுத்துச் சீர் ஒன்பதும் பதினன்கெழுத்துமுதல் பதினெட்டளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலிசெல்வாய், நாணுவளே, உராறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினைந்தெழுத்துமுதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழும்.

நரையுருமு புலிவருவாய், விரவுகொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்றும் பதினறெழுத்தடி முதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடி பெறும்.

இவ்வாற்ருற் கட்டளைக் கலியடி நூற்றிருபதாமென்பது.

அவற்றுட் சில வருமாறு: ஞாயிறு, புலிசெல்வாய், மாசெல்வாய், புலிசெல்வாய் எனவும், ஞாயிறு, புலிவருவாய், புலிவருவாய், புலிவருவாய் எனவும், முதலும் முடிவும் பதின் மூன்றும் பதினேழுமாகி ஈரெழுத்துப் பாதிரி ஐந்தடி யுறழ்ந்த வாறு. ஞாயிறு, புலிவருவாய் என முதற்கண் ஆசிரியத்தளை தட்டதென்னுமோவெனின், என்னும்;

'நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல்
வரைநிலை யின்றே அவ்வடிக்கென்ப' (தொல். செய். 160)

என்புழி அதனைக் கலித்தளையென்னுமாகலின். புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் என ஈற்றுக்கண் வெண்டளைவந்த தென்னுமோ வெனின், என்னும்;

'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே'
(தொல். செய். 29)

என்றாகலின்.

ஒழிந்த மூவெழுத்துச் சீரும், நாலெழுத்துச் சீரும், ஐயெழுத்துச்சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்துகொள்க.

(வி-ரை)

இவ் வகையால் தளை ஏழு பாகுபட்டன எனக்கூறி அதனை விளக்குவர் இளம்பூரணர் அது வருமாறு: இவ் வகையால் தளை ஏழு பாகுபட்டன. இவை நேரொன்று சிரியத்தளை, நிரை யொன்றுசிரியந் தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை ஒன்றிய வஞ்சித் தளை, ஒன்றாத வஞ்சித் தளை என ஏழு வகையாம். இவ் வகையால் தளை ஏழு பாகு பட்டன. அவ்வழி ஈரசைச்சீர் இயற்சீர் பாற்படும். ஆசிரிய வுரிச்சீரும் அதுவேயாம். மூவசைச் சீருள் வெண்பா உரிச் சீரொழிந்தன வெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீராம். அவ்வழி இயற்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன்று சிரியத்தளையாம். நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன்றுசிரியத் தளையாம், மாறுபட்டு வருவது இயற்சீர் வெண்டளையாம். நிரையாய் ஒன்றிற் கலித்தளையாம். வஞ்சியுரிச்சீர் நிற்ப வருஞ் சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாம் ஒன்றாதது ஒன்றா வஞ்சித்தளையாம். இவ் வகையால் தளை. ஏழாயின. இவ்வாறாகி வருதல் வருகின்ற சூத்திரங்களானுணர்க என்பது அவர் உரையாகும்.

ஏனையடிகள் அளவில்லனவாகலின் விரிக்கப்படா எனல்.

363. [1]ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே
பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலே.

இஃது ஒழிந்த அடி இந்நாற்சீரடிபோல உறழ்கவென்றார்க்கு அவையுறழாவென உறழாமைக்குக் காரணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நாற்சீரடிபோல் மற்றையடிகளையும் விரிப்பின் அஃது இலக்கணக் கட்டளையின் இகந்துபட்டதாம். அப்பகுதியெல்லாம் அறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து (எ-று.)

அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங்கூறுமாறு அன்றென்றவாறு. அஃது எற்றாற்பெறுதுமெனின் முதனூல் செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமாற்றாற் பெறுதும் என்றவாறு.

எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம்? அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ் சிறப்பில்லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங் கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெறாத இலக்கணத்தவாம்; அதனால் வரையறையுடையனவற்றுக்கன்றி வாளாதே பரந்துபட்டவகையான் இலக்கணங்கூறல் பயனில் கூற்றாமெனவும் அது கருதி இதன் முதனூல் செய்த ஆசிரியருங் கூறிற்றிலரெனவுங் கூறியவாறு.

வடநூலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்களான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலகுவுமென இருகூறு செய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக் காட்டுவதோ ராறுமுண்டு. அவரும் இருபத்தாறெழுத்தளவும் உறழ்ந்து காட்டி, ஒழிந்தன ஞெகிழ்ந்துபோவர். அவ்வாறே சீர்களையும் குருவும் இலகுவும்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ் சிதைந்ததில்லை. அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரிய சீர் பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாக வைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை. அங்ஙனம் உறழினும் இத்துணைச் சீரான் வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஓரெல்லை கூறிக்கொள்ளல்

---

1. இங்ஙனம் எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணரும்.

வேண்டும். கொள்ளவே; எத்துணையிடஞ் சென்றக்காலும், இத்துணையென வரையறைப்பாடு உடையனவல்ல. அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவிலவென்பதற்கொரு காரணங் கூறல்வேண்டு மாதலான் அதுநோக்கி நாற்சீரடி சிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி, அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படாதென்றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.

அஃதேல் அவை சிறப்புடையவாயினமைக்குக் காரணங் கூறியவாற்றாற் சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின், இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்று வரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதுமென்பது. இதன் முதனூல் செய்த ஆசிரியனாற் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவுந் திருவிரியிசையுமெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டளைப்பட்டுச் சிறப்புடைவன சாதிப் பாட்டுக்களே. அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவெனினும் மற்றையவற்றோடு ஒக்குமெனப்படாவென்பது.

அல்லதூஉம், உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை வருணமென்றே கூறுப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாரா கலினென்பது. இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும் போல இடையிருவகையோரும் பயின்றிலரெனினும் சிறப்பிலராகாரென்பதுமது.

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலராலெனின் கட்டளையடியாற் செய்தவல்லன வேண்டாவென்பதோர் ஆணையுடையரல்லர். உடையவரும் இவ்வாசிரியனாற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப் பட்ட அளவடியாற் செய்யுள் செய்தாரென்பது. இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த செய்யுள் அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது. வஞ்சியடிக்கும் இங்ஙனம் வரையறையின்மைய தொக்கும். அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(வி-ரை)

அறு நூற்றிருபத்தைந்தினோடும் ஐந்தாவது வரும் ஐஞ்சீரை யும் உறழ மூவாயிரத்தொரு நூற்றருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன் கண் ஆறுவது இவ் வகையைந்து சீரையும் உறழப் பதினையாயிரத்து அறுநூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன் கண் ஏழாவது வரும் சீரைந்தினையும் உறழ எழுபத்தெண்ணா யிரத்தொரு நூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாம். இவ் வகையினு லுறழ வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும் இச்சொல்லப் பட்ட அடியினை அசைபானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம். இவ் வகையினுறழ வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும் இச் சொல்லப்பட்ட அடியினை அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம் என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

ஆசிரியப்பாவிற்கு ஐவகையடியும் உரியவாதல்

364. ஐவகை யடியும் ஆசிரியக் குரிய.

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தது; மேல் வகுக்கப்பட்ட அடியினை இன்ன பாவிற்குரிய அடி இவையென்று கூறுதான் அது கூறினமையின்.

(இ-ள்.) நாலெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய (எ-று.)

"மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து
..........அறுநூற்றிருபத் தைந்தாகும்."
(தொல்-செய்-50)

என்றான், அதனை ஈண்டுப் போதந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்து வித்தவாறு. அவற்றுக்குச் செய்யுள் ஐந்தடியுங் கூறியவழிக் காட்டப்பட்டது.

மற்று,

'மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்' (362)

எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின், அடங்காது; பாத் தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொதுவகையால் ஆண்டோதினானென்பது.

மற்றும் ஐவகையடியும் ஓராசிரியத்துக்கண் வரல்வேண்டு மோவெனின், அன்னதொரு வரையறை யுண்டோ? வரையாது கூறினமையின் அவையெல்லாவற்றானும் வருக: வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து. ஒழிந்த பாவிற்கு நிலங் கூறுரோவெனின் ஆசிரியம் பதினேழ் நிலனு முடைமையின் அக்கூறிய பதினேழ்நிலனும் தளை விரவுதலின் தளை அதற்குப் பின் கூறித் தளையதிகாரம்பட்டமையின் அவற் றின் பின் ஒழிந்த பாவிற்கு நிலனுங் கூறுமென்பது.

மற்று ஆசிரியமென்பது மகரவீறுதலின்

'மகரஇறுதி அத்தொடு சிவணும்'' (தொல். எழுத்.-உரு. 14)

என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெறல் வேண்டுமெனின் அது செய்யுள் விகார மென்பாருமுளர். அற்றன்று, ஆண்டு நின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடவாது, அதனை ஏழாவ தன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்த தென்று கொள்ளப்படும்.

(வி-ரை

ஆசிரியர்க்கு என்பதில் அக்கு என்பது சாரியையாம்

ஆசிரியப்பாவுள் தளை வரவி வரினும் நீக்கப்படாதெனல்

365. விராஅய் வரினும் ஒரூஉநிலை யிலவே.

இஃது, எய்தியதிகந்து படாமைக் காக்கின்றது; மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலமெனவும், எழுபது வகையின் வழு வெனவும் மேனிறுத்த (362) முறையானே ஆசிரியத்திற்குப் பதினேழ் நிலமாமாறு கூறினன். இனி, எழுபது வகையின் வழுவாயின அப்பதினேழ் நிலத்து யாண்டு மாகாதென்பது பட்டதனை இகந்து படாமைக் கூறினமையின்.

(இ-ள்.) தளைவிரவி வரினும் ஒருவப்படா (எ-று.)

மற்று, இதனைத் தளை விரவிவரினுங் கட்டளையடியாமெனப் புறனடுத்தானென்று கோடுமோ, தளைவிரவிற் கட்டளையடி யாகா தென்று கோடுமோவெனின், தளைமயங்காதனவே தளை வகையடி யெனவும் அல்லன கட்டளையடி யாகாவெனவுங்

கோடுமென்பது. அஃதேல் தளைமயங்குன அடிக்கும் பதினேழ் நிலனுங் கோடுமோ வெனின், கோடுமன்றே? 'விராய்வரினும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றுகலினென்பது.

(வி-ரை)

ஒருஉநிலை—நீக்குநிலை: மேற்சொல்லப்பட்ட ஐந்தடியும் தனித்தனி ஆசிரியப்பாவிற்கு உரித்தாகி வருதலே யன்றி விரவி வரினும் நீக்கப்படாது என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்

எய்தாதது எய்து வித்தது

366. [1]**தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்**
இன்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது: என்னை? இயற்சீராய் கட்டளையடியாமா றெல்லாம்,

"ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய" (தொல்-செய்.52)

என்னுந் துணையுங் கூறிப் பின்னும்,

"விராஅய் வரினும் ஒருஉநிலை யிலவே"
(தொல்-செய். 53)

எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடி வருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுங் கூறி, இனி உரிச்சீரானுஞ் சீர்வரை யறையடி உளவென்பதூஉம் அவ்வுரிச்சீரால் தளைவகையடி உள வென்பதூஉம் அவை பதினேழ் நிலத்தின் இகந்துவாராவென் பதூஉங் கூறுகின்றமையின்.

(இ-ள்.) தன்சீர்வகையினும்—ஆசிரிய வுரிச்சீரானும்; அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும்; தளைநிலைவகையினும்— அவ்வாசிரியவுரிச்சீரானாகிய தளைநிலைமைப் பகுதியானும்; இன் சீர்வகையினும்—இன்சீர்ப்பகுதியானும்; ஐந்தடிக்கு முரிய— அவையும் மேற்கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம் (எ-று.)

---

1. இந்நூற்பாவோடு அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

'ஐந்தடிக்கு முரிய'வெனவே பதினேழ் நிலத்தின் இகந்து வாராவென்பதாம்: தன்சீரென்றது 'வகை' யென்றது,

"முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்" (தொல்-செய்.34)

என்பதை

'வெண்பா வுரிச்சீர் ஆசிரிய வுரிச்சீர்'

என்புழி உடன்கூறுது இரு பகுதியாகக் கூறிய வேறுபாடு நோக்கியென்க. அதனது பயம் வருகின்ற தளைவகைக்காயின் ஆசிரியவுரிச் சீராறுந் தளைகொள்ளப்படா, முன்னிரையீற்ற இரண்டுமல்ல தென்றவாறு. தளைநிலைவகை சிறப்புடைமையின் அது முற்கூறுகவெனின், அங்ஙனமாயினும் அறுவகைச் சீரானுஞ் சீர்வகையடி வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் அவற்றுள்ளும் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டுமே பற்றித் தளைகோடல் சிறுபான்மை நோக்கியுந் தன்சீர்வகை முற் கூறப்பட்டது. அல்லதூஉந் தளைநிலைவகை முற்கூறின் அவ்வியற் சீர்த்தளைமேற் செல்லும்; அவ்வாறன்றித் தன் சீர்த்தளையே கோடற்கும் அது பிற்கூறினுனென்பது. மற்றுத் தன்சீரா னுவதனை இன்சீர்வகையோடு ஐந்தடிக்கு முரித்தென்றதென்னை யெனின், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிரலே நின்றுழி அகவ லோசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, ஒன் றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்டுவதாம்.

'இன்சீர்வகையின்' என இயர்சீர்களான் உரிச்சீர்களை வகுத்து நிறீஇக் கொள்ளப்படும்.

உ-ம்: "ஓங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி"

எனவும்,

"நிவந்துதோன்று களிற்றின் இலங்குகோடு புரைய"

எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடையிட்ட ஆசிரியவுச்சீரான் வந்த நேரடி.

"பாம்புமணி யுமிழும் பானாள் ஈங்குவரல்"

என்பது இயற்சீரிரண்டு இடையீட்டு வந்தது. இதுவும்

"அசையுஞ் சீருமிசையொடு சேர்த்தி"

(தொல்-செய்-11)

என்பதனுன் அகவலோசை வழுவினவா றந்துகொள்க.

இனித் தன் சீரால் தளைநிலையடி வருமாறு:

"ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளீஇ" (புறம்-55)

எனவும்,

"உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை" (புறம்-3)

எனவும் வரும்.

தளைவகை யென்னாது 'நிலை' யென்றதனான், அவற்று இரண்டாசிரியவுரிச்நரும் அடிமுதற்கணின்று சீராவதன்றி இடைவாரா வென்பது கொள்க. தளைநிலை யென்னாது 'வகை' யென்ற தென்னையெனின், உரிச்சீரால் தளைவழங்கின் ஓரடிக் கண் இரண்டுவரின் ஓசையுண்டா மென்பதுணர்வித்தற் கென்பது. இவையும் இன்சீர் வகையொடு வருமெனவே தல்சீர் இயற்சீ ரொடு தட்குமென்பதாம். அஃதேல்,

'தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா' (தொல்-செய்-55)

என வருகின்ற சூத்திரத்தானே தன்சீர் பெறுதுமாகலின் ஈண்டுத் தளை நிலைவகையே கூறுகவெனின், இஃது ஆசிரியத் திற்குக் கூறினான்; அது வெண்பாவிற்குக் கூறினான்; அல்லாக் கால், அது மிகையாமென்பது. எனவே, தன்சீர்வகை நாலெழுத்திற் குரித்தன்றென்பதூஉம், தளைவகையடிக் குறளடி முதன் மூன்று நிலத்திற்கும் உரித்தென்பதூஉம் உரையிற் கொள்க.

"ஓங்கு கோட்டுமீது பாய்ந்து பாய்ந்து
முசுக்கலை யாடு நாடற்கு
உரைப்பதை யெவன்கொல்நந் தோளே தோழீஇ

என்பது ஐந்தெழுத்தால் தன்சீரடி வந்தது.

"ஆடுகொடி நுடங்கு காடு போந்து
விளங்கிழை கோயிற சேர்ந்தனம்
முழங்குக வானந் தழங்குகுரல் சிறந்தே"

என்பதுஏழெழுத்தால் தளை நிலையடி வந்தது. பிறவும் அன்ன

இன்சீரென்னாது 'வகை' யென்றதனல் இயற்சீர்ப்பாற் படுத்து இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் (340) இன் சீரேயாம்; தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும் இடை யிட்டு வந்ததென்பது. இவை மேற்காட்டியவற்றுள் காணப் படும்.

வெண்பாவிற்குறிய தளைவகையும் சீர்வகையும்

367. தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.

இது, மேல் ஆசிரியத்திற்குத் தன் சீர்வகையுந் தன்றளை வகையுங் கூறிய வழியானே வெண்பாவிற்குச் சீர்வகையுந் தளை வகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தன்சீர்—வெண்சீர்; உள்வழி—வெண்சீரே வருஞ்சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தளைவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுதலானுந் தளைவகை வேண்டாத நிலம் இதுவென்கின்ற குகலானுமென்பது; தளைவகை வேண்டா—தளைவகை நிலைமை கொள்ளப்படா மற்று அவ்வடிக்கண் (எ-று)

எனவே, வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றி வெண் டளையாமென்பதே கருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண் டுணர்தலென்னும் உத்திவகை. (665) இதனுனே வெண்சீர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டளையடியெனப்படாது சீர்வகை யடியாமென்பது பெற்றாம்.

"வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டளை கொளாஅல்"
"வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டளை யாகு
மின்சீர் விரவிய காலை யாக"

என்றார் காக்கைபாடினியாரும்.

வெண்சீ ரொன்றியது வெண்டளை யாகாதென்றற்குக் காரணமென்னை யெனின்,

"அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான" (தொல்-செய் -58)

என்புழி, அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத ஏறிய நிலமெல்லாம் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுந் தம்மில் தளைவகையொக்குமென்ற குகலினென்பது, எனவே; வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றியவழின் அது கலிப்பாவிற்குஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று.

மற்றும் வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தளை கொள்ளு மென்றுனேவெனின், அவை தன்சீருருள்வழி ஒன்றி னும் ஒன்றுவாயினும், பிறசீர் வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றுவாயி னும் வஞ்சித்தளையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி

அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுட் படாமையானும் அவை கூறு ஞயினுன் ஆசிரியனென்பது.

(வி—ரை)

வெண்சீர்முன் வெண்சீர்வரின் வெண்பாவிற்குத் தளை கொள்ள வேண்டாவாம் என்பது இதன் கருத்தாகும். ஏறிய நிலமெல்லாம்-பன்னிரெண்டு எழுத்தடிக்கு மேற்பட்டவை எல்லாம். (55)

கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறு

368. சீரியைமருங்கி ேனாரசை யொப்பி
னாசிரியத்தளையென் றறியல் வேண்டும்.

இது, கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இயற்சீர்பத்தும் பிறிதொன்றனோடு இயையுங் கால் அவை தத்தம் ஈற்றசை ஒன்றி, வருஞ்சீரின் முதலசை யோடொப்ப நிற்பின் ஆசிரியவடிக்குந் தட்கும் முறைமையென் றறியப்படும் (எ—று).

'ஒப்பின் ஆசிரியத்தளை' யெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டளை யென்று எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்படும். என்னை?

'எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே'
(தொல்-சொல்-கிளவி-61)

என்றமையின்.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி"
(பத்துப்-பெரும்பாண்-1)

என்றவழி நேரும் நிரையும் சீரியை மருங்கின் ஓரசை ஒன்றி ஆசிரியத்தளையாயின.

"மல்லர்க் கடந்தான் நிறம்போல் இருண்டெழுந்து")
(ஐந்திணை ஐம்.1

என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்றுது வெண்டளையாயிற்று.

---

1. நச்சினுர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. சீரிய எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

மற்றுச் சீரியை மருங்கின் ஓரசையே வரினென்னுது 'ஒப்பின்' என்றதென்னையெனின், உரியசை முதலும் ஈறு மாகியவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமை நோக்கித் தளை கொள்ளினல்லது தம்மோடு தாம் ஒன்றுதல் கொள்ளாரென்றற் கென்பது; பிதனுனும் பெற்றும். போதுபூ என்பது வருஞ் சீராயவழிப் போரேறு என்பது ஓரசையொன்றிற்றென்று ஆசிரியத்தளை யென்னுமையென்பது. இஃது, அவை நின்ற சீராய வழி நிரையீருதல் 'அறியல்வேண்டு' மென்னும் மிகையானுங் கொள்க. இனி, 'ஈரசை யொப்பி' னென்பது பாடமாக உரைப் பின் நேரும்நிரையும் ஒன்றினென்றவாறுமாமெனக்கொள்க.

(வி-ரை)

இயற்சீர் பத்தாவன—தேமா, புளிமா, கணவிரி, பாதிரி, சேற்றுக் கால், களிற்றுத்தாள், போரேறு, பூமருது, கடியாறு மழகளிறு என்பன.

சீர்கள் தம்முட் பொருந்தும்வழி நிலைமொழியாகிய இயற் சீரினின்றும் வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் நேராய் ஒன்றின் நேரொன்றுசிரியத் தளையாம். நிரையால் ஒன்றின் நிரையொன்றுசிரியத் தளையாம். இரண்டையும் ஆசிரியத்தளை என வேண்டுதலின் பொதுப்படக் கூறினர். அவ்வழி வருஞ்சீர் இயற்சீராயிற் சிறப்பின்றெனவுங் கொள்க என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

வஞ்சியடி உறழுமாறும். பெறும் நிலனும்.

369. குறளடி முதலா வழுவடி காறும்
உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது, வஞ்சியடி உறழுமாறும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்த் துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாலெழுத்து முதலாகப் பதினென் கெழுத்தளவும் உறழும் நிலையில வஞ்சியடிக்கு (எ – று).

இனி, முதலும் ஈறும் யாதெனப்படுமோவெனின்,

'தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (தொல்-செய்-46)

என்றதனுன் ஆறெழுத்தடி முதலாகவும்,

'நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்' (தொல்-செய் 42)

என்றதனாற் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீருகவும் உறழுமென்ற வாறு. எனவே, வஞ்சியடிக்கு நிலன் ஏழெனப்பது சொல்லிய வாறு. அதுவே கருத்தெனின், இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிற வெனின், அற்றன்று; வஞ்சியுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் சுருங்கா, ஆறெழுத்தின் ஏறாவெனவே நேர்நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச் சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக்கு ஆறெழுத்துமுதலாமென்ப தூஉம் ஆரெழுத்துச்சீர் இரண்டுவரிற் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈறு மென்பதூஉம் பெறுதுமால் அவ்வச்சூத்திரங்களானே யெனின், ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்துவரையறை கூறினன்; அவ்வடி யித்துணை நிலம் பெறுமென்றற்கு இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லதூஉம், அங்ஙனம் கொள்ளின் உய்த்துணர்ச்சியாம், இஃது எடுத்தோத்தாகலின் எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணரா ரென்பது. இனி, இது கூறுக்காற் கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் வாராதென்பதூஉம் பெறலாகாதாம். ஆகவே, 'ஞாயிறு' புலி செல்சுரம்' என்பது கட்டளையடியாகிய செல்லும்; வஞ்சித் தூக்கின் இது கொள்ளாமையின் அது விலக்கல் வேண்டி இது கூறினன்; என்னை? இயற்சீர்கொள்ளின் ஓரெழுத்தாகிய இயற்சீரும் ஆண்டே கோடல்வேண்டும்; அது கொள்ளின் இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையினென்பது.

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்துநான்கும், நான்கு நிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும், எட்டுநிலைமைப்படுவன எட்டுச்சீருமாகி இருநூற்றிருபத்து நான் காய் விரியும்.

"இரண்டுநான் கெட்டு நிலைமைய வாகித்
திரண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க-ளொருங்கே
யிருபத்து நான்கிருபத் தெட்டுட னெட்டா
யிருநூற் றிருபத்து நான்கு"

அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்து நான்கினுள்ளும் ஒன்ப தெழுத்துச் சீரொன்றும், எட்டெழுத்துச் சீரொன்பதும் ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றுமாக நாற்பத்து மூன்று வகை யான் உறழும் நிலம் இல; இச்சூத்திரத்தான் ஓதியவாற்று னென்பது.

'நாலாதி யிற்றன நான்கு பதினறன்
ஆதிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து
பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடியுற ழாமோனை
மூவைந்து மூன்றுமூன் றுன்று.''

''இரண்டெட்டு மூவெட்டு நாலேழா றைந்தொன்
றகன்றநாற் பஃதுநான் காறேழைம் பத்திரண்டு
நான்கைந்தைட் டொன்பா னறுபஃ தொன்றுநான்
காறேழு பெற்றனமூ வைந்து''

''நாலெட்டே யேழெட் டறுபத் திரண்டிவற்று
ளேழெழுத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா
மேழெழு மும்மூன்று யெட்டெழுத்தா ளுெரொன்று
மாறெட் டறுபஃது மூன்று''

''எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை யொக்கு
மசைக்கு வரையறை யின்மை யான''

''வஞ்சி யுரிச்சீர் நிரையுரி யுறழ்ந்து
மெல்லாங் குறைத்து மிகுத்துக் கொளாஅல்''

எனவே, இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்துமாகி வரும். அவையறிந்து மாற்றுக. அவை யாவன:

களிறு போகுவாய், களிறுவழங்குவாய், புலிவழங்குசுரம், மாவழங்குசுரம், களிறுவருசுரம், களிறுபோகுசுரம், புலிவழங்குகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுவருகாடு, களிறுபோகுகாடு, மாவழங்குகாடு, புலிபோகுகடறு, பாம்புவருகடறு, பாம்புபோகுகடறு, களிறுசெல்கடறு

என இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இல வெனப்படும். 'களிறு வழங்குவா' யென்பது அரவுவிரவுவா யென ஏழெழுத்துச் சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இவை பதினைந்து ஏழெழுத்தின் இகவாதன.

இனி, ஏழெழுத்துச்சீரின் இவ்விரண்டும் எட்டெழுத்துச் சீர் ஒரோவொன்றுமாகி வருவன மூன்றுசீர் உள; அவை:

களிறுவழங்குசுரம், புலிவழங்குகடறு, களிறுவருகடறு என்பன. இவற்றைக் களிறுவிரவுசுரம், அரவுவழங்குசுரம், அரவு

விரவு சுரம் என்றாற்போல வாய்பாடுபடுத் தொட்டிக்காணவே ஏழெழுத்துச் சீராறும் எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றுமென ஒன்பதாம்.

களிறுவழங்குகாடு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகு கடறு என இவை மூன்றுசீரும் ஒரோவொன்று ஏழெழுத்துச் சீர் மூன்றும் எட்டெழுத்துச் சீரொன்றுமாக முந்நான்கு பன்னிரண்டும் உறழ்நிலையில எனப்படும். அவை:

களிறுவிரவுகாவு, களிறுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகாடு அரவு விரவுகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும் எட்டெழுத்துச் சீரொன்றுமாயினவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிக், களிறுவழங்குகடறு என்பது ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும், ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றுமென அதுவும் எட்டுநிலைமைத்தாம். அவற்றுள் ஆறெழுத்துச் சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீரேழும் உறழ்நிலையில் வஞ்சிக்கெனப்பட்டன. அவை:

களிறுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவழங்கு கடறு என மூன்றும் ஏழெழுத்துச்சீர்;

களிறுவிரவுகுரவு, அரவுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர்;

அரவுவிரவுகுரவு என்பது ஒன்பதெழுத்துச்சீர்; இவையெல்லாந் தொகுப்ப ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றும் எட்டெழுத்துச் சீரொன்பதும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரொன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்நிலையுடையவெனக் கொள்க.

ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும் ஒன்பதெழுத்துச் சீரும் அடியுறழ்வனவாக்கி மேன்மூன்று சீரானும் மூன்று நிலனேற்றிப் பதினைந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி என்பாருமுளர். அங்ஙனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டு வந்த குறளடி பதினெட்டெனப்படுதலின், வஞ்சிநிலம் பதின்மூன்றுதல் வேண்டும். ஓசை நோக்காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சி கொள்ளினென மறுக்க.

அவை அளவடியோடு ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும், அவற்றுக்குத் தளைவகையின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகை கூறிற்றிலனாயினும், நாம் அவற்றை எண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால் ஒரு சீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி எழுநூற்றிருபத்து நான்காமெனக் கொள்க. அவையுறழுங்கால் மூன்றெழுத்துச் சீர் ஆறுமுதல் ஒன்பது உயர்வும் நாலெழுத்துச்சீர் ஏழாதி பத்தெழுத்துயர்வும், ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதினொன்றுயர்வும், ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டுயர்வும் பெற்று நின்ற சீரோடு மூன்றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச் சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்சீருந் தந்துறழ்க வென்பது அவை:

"கால்காய்ந்தது காம்புநீடி

என்பது ஆறெழுத்தடி.

"நல்கூர்ந்து வில்லோர்சுரம்"

என்பது ஏழெழுத்தடி.

"வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற"

என்பது எட்டெழுத்தடி

"தேன்பெய்தது செழுந்தரைதொறும்"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

இவை மூவெழுத்து மாசெல்காடு நின்றுறழ்ந்த நான்கடியும் வந்தவாறு. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

"மண்மாய்ந்தென உள்வீழ்ந்தது"

என்பது, ஏழெழுத்தடி.

"விண்பாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது"

என்பது எட்டெழுத்தடி

"காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

"கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு"

என்பது பதினெழுத்தடி.

இவை நான்கடியும் நாலெழுத்து மாசெல்சுரம் நின்றுறழ்ந்த அடி.

"மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று"

என்பது எட்டெழுத்தடி.

"தழைபச்சென்னுந் தன்மணன் காவு"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

"கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்"

இது பத்தெழுத்தடி.

"இமிழ்தூங்கிசை யிசை சுரும்புவர"

என்பது பதினொரெழுத்தடி.

இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப் புலிசெல்சுரம் நின்றுறழ்ந்த அடி.

இனி ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர மற்றையபோல நான்கடி பெறும்.

"அமைவிடுகொடி வஞ்சியோர்ந்து"

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

"கனைகுரலன கானக்கோழி"

என்பது பத்தெழுத்தடி.

"தினைப்புனத்திதணயற்பிரியாது"

என்பது பதினொரெழுத்தடி.

"மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்"

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறழ்ந்து கொள்க.

மூன்றுபாவின்றுணைச் சிறப்பின்மையின் வஞ்சியடி ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது. ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகலின் அதற்குக் கூறிய திலனென்பது. (5?)

வெண்பாவடி எட்டுநிலம் பெறுமெனல்

370. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதன் நடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அளவடி ஐந்துஞ் சிந்தடி மூன்றுமென எட்டு நிலம்பெறுந் தளைவிரவாதவாற்றான் வெண்பாவடி (எ-று).

அளவடி முற்கூறியதென்னையெனின், மேல் நிறுத்த முறையாற்கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமையாற் கூறினனென்பது.

"நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து"

என்பது ஏழெழுத்தடி.

"அறிவறிந்தார்த் தேறியக்கா லஞ்சுவ தில்லை"

என்பது பதினென்கழுத்தடி.

இதனும்பர் நெடிலடியானும் வெண்பாவடி வருவன உள. அவை கட்டளையடி யெனப்படா, செப்பிக்கூறும் பாவாகாது செய்கை தோன்றியே நிற்குமாகலினென்பது' பிறிது காரணம் உண்டாயினும் அறிந்துகொள்க. தளைவகை ஒன்றுமையென்பது வெண்பாவும் வெண்பா நடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமை காரணத்தானென்றவாறு. கலியோசை மயங்கி வருவனவும் வெண்பா வடியுளுள. அவை நெடிலடி மூன்றனும் வருமெனக் கொள்க. ஓரோவடியே வெண்பா வடியுமாய்த், துள்ளிக் கலி யடியுமாகித் தளைவகை ஒன்றுமாகலான் அம்மயக்கந் தீராதென

'அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய'

என்றானென்பது.

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்"

என்றக்கால், இதனை

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (தொல். செய்-11)

என்றதனாற் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு"

என்றிதனையே ஓசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது,

"மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே"

எனக் கலியோசையாயினவாறறிக.

(வி-ரை)

இச் சூத்திரத்தால வெண்பாவிற்குரியதோர் தளை உணர்த்தினராம். சிந்தடியாவது ஏழெழுத்து முதல் ஒன்ப தெழுத்திறுகிய அடி. அளவடியாவது பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினென்கெழுத்திறுகிய அடி. தளைவகை ஒன்றுமையாவது நிலை மொழியும் வருமொழியும் ஆகிய இயற்சீர் நேராயொன்றுவதும்

நிரையாயொன்றுவதுமன்றி மாறுபட வருவது. அவ்வழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்ப நேர்வரினும் நேரீற்றியற்சீர் நிற்ப நிரை வரினும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். இனி ஒன்றுந் தன்மையாவது வெண்சீர் நிற்க வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது வெண்டளையாம். இவ்விரண்டும் வெண்பாவிற்குத் தளையாமென்று கொள்க. என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

கலியடியும் எட்டுநிலம் பெறுமெனல்.

371. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
இருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலமுணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ-ள்.) ஐவகையடியினும் அளவடி மிகுதியாகிய பதின் மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியுங் கலியடிக்குரிய (எ-று).

எனவே, அதுவுந் தன் முதற்கட் பாவாகிய வெண்பாப் போல எட்டு நிலம் பெறுவதாயிற்று. ஒழிந்த அடி மூன்றனோடும் ஒவ்வாது மிக்க நிலம் இரண்டனையும் மிகுதியென்றானென்பது.

இனி:

"ஒத்த நாலெழுத்து ஒற்றலங் கடையே"
(தொல்-செய்.38)

என்பதே கொண்டு பதினேழெழுத்து முதல் நான்கு நிலனும் அளவடி மிகுதியெனப்படும் எனவும், அவை கலிக்குரிய எனவுங் கொள்வாருமுளர். அங்ஙனங் கொள்வார்க்கு,

'ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு'

என்றதனைப் பதினேழெழுத்தடியென்று காட்டல் வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடிவாம். ஆகலான் அற்றன்றென்பது. இனி,

'ஞாயிறு மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்'

என்பதோவெனின், அது கலிப்பாவோடு தளைவகை ஒன்றிய வெண்பாவடியாகலானும், நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்பினன்றி ஞாயிறு என நின்ற நிரையீற் றியற்சீர்ப்பின்னர்,

நேர்வந்தாற் கலித்தளையாகாது வெண்டளையாமாகலானுங் கட்டளையடிக்கு அவ்வாறு கோடல் குற்றமென்பது. அல்லதூஉங் கலிப்பாவிற்குப் பத்துநிலங் கொள்ளிற் கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தன்றிப் பல்குமென்பது.

(வி-ரை)

அளவடியின் மிக்க பதின்மூன்று எழுத்து முதலாக நெடிலடியும் கழிநெடிலடியுமாகிய இருபது எழுத்தின்காறும் வரும் அடி கலிப்பாவிற்கு உரிய அடியாம் என்பர் இளம்பூரணர்

கலித்தளையின் விகற்பம்

372. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை [1]தட்பினும்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக் கென்ப.

இதுவுங், கலித்தளை விகற்பங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிரையீற்றியற்சீரும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரையொன்றியக்காலுங் கலித்தளையாம் (எ-று).

"மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்"

என்புழித் 'திருமார்பின்' என நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து 'மணிபுரை' யென்னுஞ்சீர் இறுதி நிரையொடு தட்டுக் கலித்தளையாயிற்று. எனவே, நிரைமுதலியற்சீர் வந்து நிரைதட்பினும் நேர்முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றுதொழியினும் அது கட்டளை வகையாற் கலியடியாகாதென்றவாறு; என்னை? துள்ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து துள்ளுவிக்கல் வேண்டுமாதலானும் ஞாயிறு மாசேர்வாயென்பது வெண்பாவடியுமாம் ஆகலானுமென்பது. 'அடிக்கென்ப' என்றதனான் இதுவுங் கட்டளையடிக்கே யென்பது கொள்க. மற்று நிரை முதல் வெண்சீர் வருவது முதனின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப்பின்னரென்பது அறியுமாறென்னையெனின், அங்ஙனம் வரையாது கூறினமையின் முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்ப

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. தட்டல் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

தாம். அல்லதூஉம் அவ்வாறு இயற்சீரினை இடையும் வரு மென்றுகொள்ளிற் பதின்மூன்றெழுத்திற் சுருங்கிய நிலனும் அது பெறுவான் செல்லும். செல்லவே கலியோசை இனிது பெறலாகாவென மறுக்க, என்றூர்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல்வெண்சீர் வருவதென்றிலனாதலின் மூன்றுஞ்சீர் நேர் முதல் வெண்சீர் வந்தும்,

"வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே"

(தொல்.செய்.29)

என்றதனானும் இடைநிற்பன வெண்சீரென்பது பெறுதுமாக லானும் அது கட்டளையன்றென்பது. இனி முதனின்றது நிரை யீற்றியற்சீராகலான் துள்ளலோசை பிறவாமையின் அவற் றோசை குறைதீரக் கலித்தளை பலவாகி வரல்வேண்டுமென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கம் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமை நோக்கி,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே"

(தொல்-செய்.11)

என்பானாயிற்றென வுணர்க. இக்கருத்தினானன்றே நிரைமுதல் வெண்சீர் வருகவெனவும் நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் மாசெல் வாய் மூன்றுவரினுஞ் சிறிது கலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டளையடியென நேரானாயிற்றுமென்பது.

(வி-ரை)

வெண்பா உரிச்சீரொன்று தன் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுதலும் வெண்பா உரிச்சீர் நிற்பப் பிறிதாகி வரும்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுதலும் கலித்தளையாம் என இந்நூற்பா விற்கு விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (60)

சீர்வகையான் வரும் கலியடி தளை விரவி வருமெனல்

373. விராஅய தளையும் ஒரூஉநிலை [1]யின்றே.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. இதுவே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

இது, சீர்வகையான்வரும் கலியடித்தளை விரவினும் கடியப் படாதென்கின்றது; யாதனொடு விரவியோவெனின் வெண்பாவி னோடு விராய்த் தட்பினுமென்றவாறு; என்னை?

"தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான" (தொல்-செய். 58)
என வெண்பாவிற்குங் கூறினமையின்.

(இ-ள்.) வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்படா கலிக்கு (எ-று.)

'சீர்வகையடிக்கண்' என்பது என்னை பெறுமாறெனின்,

'விரா அய தளை' யென்றமையிற் பெறுதுமென்பது.
உதாரணம்:

"தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான" (தொல்-செய்.58)
என்புழிக் காட்டப்பட்டது.

(வி-ரை)

விராஅயதளையும் — பெரும்பாலும் ஆசிரியத்தளையும், வெண்டளையும், சிறுபான்மை வஞ்சித்தளையும் விரவி வருதல் என்பர் இளம்பூரணர். (61)

ஆசிரியப்பாவினுள் இயற்சீர் வெள்ளடியும் வருமெனல்

374 இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித் தென்ற முறையானே, இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும் ஆசிரியத் திற்கு மயங்கியல் வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறு மென்கின்றது.

(இ-ள்.) அம்மயங்கியல்வகைதான் அப்பாவிற்கு உரிமை பூண்டு நிற்கும்; ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண் (எ-று).

வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுந் தன்றளை யோடு வாராது; என்னை?

"தூஉத் தீம்புகை தொல்விசும்பு போர்த்ததுகொல்
பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொல்

மாஅ மிசையான்கொ னன்ன ளறுநுதலார்
மாஅமை யெல்லாம் பசப்பு'' (மலைபடுகடாம்)

என்பதன் முதலடியுள்ளே 'தூஉத் தீம்புகை'யென ஓர் ஆசிரியத் தளைவர மற்றையன வெண்டளையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதூஉம் ஆசிரியத்தளை வரின் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின் முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பா வென்றான். எனவே, வேற்றுசை விராயவழித் தன்னோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்து. என்போலவோ வெனின் பளிங் குடன் அடுத்த பஞ்சி வேற்றுமையால், பளிங்கு வேறுபடி னல்லது பஞ்சி வேறுபடாததுபோல வென்பது இதனான் வெள்ளை யென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

''எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்க லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும் (குறுந்-12)

இவ்வாசிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையா மையின் மூதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரிமரபின் நின்றதாயிற்று.

''கொலைநவில் கேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்நுதல் யானை நுதல்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ நிரையிதழ்க் கண்ணே''

என்பது, செய்யுண் முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது.

மற்று இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப்பெறுதோவெனின், அது நிலைக்குரிமரபின நில்லாமை யின் உம்மையால் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மை வென்பது.

''பாஅல் புளிப்பினும் பக லிருளினும்''

என்றாற்போல்வன.

''மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது''
(யா-வி-30)

என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்பா மயங்கிற்று என்பாரும்உளர். 'அது துள்ளச்செல்லுங்கால் அளபெடுக்கவேண்டும்மெனக் கூறிமறுக்க.

(வி-ரை)

இயற்சீர் வெண்டளையானாகிய வெண்பா அடி ஆசிரியப் பாவில் நிற்றற்குரிய என்பது இதன் கருத்தாம். 'இயற்றளை வெள்ளடி வஞ்சியின் பாதம் அகவலுள்ளான் மயக்கப்படா அல்ல' என்னும் காரிகையும். வெண்பாவில் வேற்றுப்பாவிற்குரிய ஓசை கலப்பினும், வெண்பா ஓசை அழியும். ஆனால் ஆசிரியப் பாவில் பிறபாவின் ஓசை கலப்பின் அதன் ஓசை அழியாது. பஞ்சைச் சேர்ந்த பளிங்கு தன்னிறம் வேறுபடும்; ஆனால் பஞ்சின் நிறம் வேறுபடுவதில்லை. எனவே வெண்பா பளிங்கு போன்றது என்பது கருத்து. கொலைநவில் வேட்டுவன் என்ற பாடலில் வெள்ளடி முழுதும் வந்தது என்று பேராசிரியர் காட்டினார். இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையால் வருமென்ற கட்டளை வெண்பா இன்றாம் என மறுப்பர் நச்சினார்க்கினியர். (62)

கலிப்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமெனல்

375. வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீ ரடியும் உளவென மொழிப.

இஃது ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடியும் உள (எ-று).

"வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்"

என்றது என்னையெனின், அவ்வைஞ்சீரடி வெண்பாவோடு விராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வருமென்றவாறு. ஈண்டுத் தளையென்றது அப்பாக்களையாதலான் அப்பாக்களோடு விரவு மெனவே, அப்பாக்களை உறுப்பாகக்கொண்டு வரும் பிற செய்யுட் கண்ணும் அவ்வைஞ்சீரடி வருமென்பது பெற்றாம். வெண்டளையொடு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற்றுக்கு உரிய வல்ல வென்பதாம்; எனவே, கலிப்பாவின்கண் வரும் ஐஞ்சீரடி யாயின் அக்கலியோசைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாம்.

'உள' வெனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் பயின்றுவருமென் பதூஉம் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க.

'விராஅய தளையு மொரூஉநிலை யின்று. (தொல்-செய்-61)

எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு இயைபுபட்ட வெண்பாவடியும் அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடியுங் கூறி, அம்மூன்றனையும் உடன் கூறினுைமினும், ஆண்டுச் சிறந்தவாறே ஈண்டும் அவ்வதிகாரத்ததாக நாட்டி ஐஞ்சீரடியும் உளவென்று ஆண்டு நின்ற கலிக்குக் கூறிய அவ்வடி வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினனென்பது.

'ஐஞ்சீரடியும்' அளவடி மூன்றுபாவிற்கும் உரித்தென்றால் அளவடியை அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறாகக் கொண்டாற்போல ஐஞ்சீரடியையும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக்கொள்க.

உதாரணம்:

''தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக''

(கலி-39)

எனக் கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடி வந்தது.

''அரவணிந்த கொடிவெய்யோ னகம்புக்கான்று அரசவையன் றகற்றியே'' எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது.

''கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்செங் குருதியி னோஒ கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னா
ளழுதகண் ணீர்துடைத்த கை'' (யா-வி-93)

என்னும் வெண்பாவினுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

சிறுசோற்றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே''
பெருஞ்சோற்றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே''

(புறம்-235)

என்பன ஐஞ்சீரான் வந்த ஆசிரியவடி - ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு இரணடடி ஒருங்கு நிற்குமென்பது அறிவித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச் சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அதனை மூறை பிறழவென்பது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஐஞ்சீரடி ஒன்றல்லது வாராதாயிற்று. இக் கருத்தேபற்றி,

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில 'மாகலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல"

என்றார் பிறருமெனக.

உம்மையான் இருசீரடியும் கலியடியாம்.

"மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கும்
இன்றும் வாரா" (467-பேரா)

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இருசீர் வந்தது.

மூன்றுபாவிற்கும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச் சொல்லுதும், வரையாது கூறினமையின் கலிப்பாவிற்காயின் ஐஞ்சீரடி வருங்கால் தளைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு வரப்பெறுமென்பது.

(வீ-ரை)

ஆசிரியப்பா, கலிப்பா ஆகிய இரண்டுபாவிலும், ஐஞ்சீரடி வருமென்பது இதன் கருத்தாகும். 'அருகிக் கலியோடு அகவல் மருங்கின் ஐஞ்சீரடியும் வருதற்குரித்தென்பர் வான்தமிழ் நாவலர்' என்னும் காரிகையும். (63)

கலிப்பாவிற்கு அறுசீரடியும் உரித்தெனல்

**376. அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே.**

இது, முறையானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும் வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்கால் தனக்குரிய வெண்டளையேயன்றி ஆசிரியத்தளையொடும் வழக்குப் பெற்று நடக்குங் கலிப்பாவினுள் (எ-று.)

'நெறிபெற்றுவரும்' என்றதனாற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி ஒரு செய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வருதலுங் கொள்க. 'ஆசிரியத்தளையொடும்' என்ற உம்மையாற் கலி தனக்குரிய வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் உரியவாம்.

"முன்னைத்தஞ் சிற்றில் முழங்கு கடலோதம் மூழ்கிப்
பெயர
அன்னைக் குரைப்பன் அறிவாய் கடலேயென் றலறிப்
பேருந்
தன்மை மடவார் தளர்ந்துகுத்த வெண்முத்தம்
புன்னையரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும்
புகாரே யெம்மூர்"

என்பது, மூன்றும் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்தது. பிறவுமன்ன.

"கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லதர் எம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமந் தடுபுலியோ நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சுதும் வாரலையோ"

என்பதன் முதலடியுள் 'வருதி ராயின்' என்பது ஆசிரியத்தளை; ஒழிந்தன வெண்டளை. 'முன்' னென்றதனுன் இடமுன்னுங் காலமுன்னுங் கொள்ளப்படும்.

"தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெய்வான்
கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ
கயலென் றெண்ணி
மெய்க்கண்ணும் பெய்கலார் மீண்டுகரைக் கேசொரிந்து
மிளிர்வ காணுர்
எக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்த்தே
யெறிநீர்க் கொற்கை"

எனச் செய்யுள் முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது.

"வரைபுரை திரைபோழ்ந்து மணநாறு
நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்"

என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது.

மற்றுத் தளையென்றேழுவது கட்டளையடிக் கென்றிரால் ஈண்டுத் தளையென்றதென்னையெனின், அவ்வரையறை ஒருவன் சொல்லுவது: அறுசீரடி வருங்கால் முதற்கண் நேரடி தூங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டும் என்னும். அஃது இச் சூத்திரத்திற்கேலாது; நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின் சீரடியாமாகலின் அல்லதூஉங் குறளடி தூங்கியுஞ் சிந்தடி

தூங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது. என்னை,

"வாராது நீத்தகன்றூர், வருமாறு பார்த்திருந்தார், வடிகண் போல'

என்றவழி இருசீரான் யாத்தமையின் அது தூக்கெனப்படாது;

"செங்காந்தள் கைகாட்டுங் காலஞ்,
சேட்சென்றூர் வாரார் கொல் பாவம்"

என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந் தூக்கெனப்படாது; அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின், நேரடி முன் இரு சீரடி வந்ததென்றதூஉம் பிழைக்குமென்பது.

(வி-ரை)

ஆசிரியத்தளை பயின்ற அறுசீரடி, கலிப்பாவிற்குரிய நேரடிக்கு முன்னும் பின்னும் வரும் என்பது இதன் கருத்தாகும். இவ்வடி ஆசிரியப்பாவிற்கு வருமென்பர் இளம்பூரணர்.

கலிப்பாவுள் முடுகியற்கண் எழுசீரடி உரித்தெனல்

377 எழுசீ ரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இஃது எழுசீரான் வரும் அடி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எழுசீரான் வருமளவும் அடியுள; அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண் (எ-று.)

எனவே, முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல எழுசீரடி என்பதாம். பாவென்னும் உறுப்பு இடனுகும். ஏகாரம் பிரிநிலை.

"தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை
தழலென விரிவன பொழில்'' (யா. வி. 229)

எனவும்,

"கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர்
கவிமயிற் கணமொடு விளையாட''

எனவும், எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை பரிபாடலுள்ளுங் கலியுள்ளுங் காணப்படும். முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(வி-ரை)

முடுகியல்—அராகம் (65)

ஐஞ்சீரடியும், அறுசீரடியும முடுகியல் பெற்றும் வருமெனல்

378. முடுகியல் வரையார் [1]முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின்.

(இ-ள்.) எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடைநின்ற ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் நீக்கார் (எ-று)

அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய
ரணிநிற்ப" (கலி-105)

என்பது ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தன.

"மலர்மலி புகலெழ அலர்மலிர்
மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணை இ" (கலி-102)

என்பன அறுசீரடி முடுகிற்று.

முதல் ஈரடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை. அவ்வும்மையால் நாற்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்பது.

"புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு" (கலி-103)

என வரும்.

"இரிபெழுபு அதிர்பதிர்பு இகழ்ந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று"
(கலி-104)

என்பதனுண் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. 'முதலிரண்டடிக்கும்' எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

மற்று இவற்றை அராகமென்னுமோவெனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிறவடியொடு தொடரா வுற்று வாவேண்டும். இஃது அன்ன தன்றென்பது. எழுசீரடியிற் சிறுவரவின வாகலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அறுசீரடியினையும் வரையாரென்றான். அவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகலின் இதனை உம்மையாற்கொண்டான். முற்றும்மையாகாதோ வெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதூஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென்பது.

(வி-ரை)

அவ்வராகம் ஐஞ்சீரடியையும், அறுசீரடியையும் பெற்று வருதல் உண்டு என்பது இதன் கருத்தாகும். (66)

வெண்பாவிலும், ஆசிரியத்துள்ளும் முடுகியலடி வாராஎனல்.

379. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு
மூவகை யடியு முன்னுத லிலவே.

இது, முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது; எய்திய திகந்துபடாமற் காக்கின்றதூஉமாம்: என்னை? நாற்சீரடி முதன் மூன்றும் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே, அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கல்லது ஆகாதென்றமையின்.

(இ-ள்) ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டு பாவினும் முடுகியலடி மூன்றும் புகா (எ-று.)

உம்மை, முற்றும்மை மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்னுமேவெனில், அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது முடுகி வருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் 'மூவகையடி' யென அடையடுத்துக் கூறினனென்பது. அல்லதூஉம் எழுசீரடி விலக்கானன்றே, அதனை ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குமென்ப தின்மையினென்பது.

இனி, அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடும் வருமென்றது (376) அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும்.

"வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வரும்" என்றமையானும் அவற்றை அளவடியுடன் எடுத்தோதி

விலக்கினன். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன்மூன்று மெனப்படுமென்பார், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அது வரையறையின் றென்றலும் ஒன்று; அது,

"திருமழை தலைஇய இருள்நிற விசும்பின்" (பத்துப்-மலைபடு 1) என வரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்பது கருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ் சிந்தும் அல்லது இன்மையின் இவ் வாராய்ச்சி இன்றென்பது.

எனவே, ஆசிரியத்தளையோடு முடுகிய வடியினைக் கலியடி யென்றும் முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடு நெறிபெற்று வருதற்குங்கலிப்பாவிற்குச் சிறுபான்மையான் வருமென்பதூஉஞ் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுங் கலிக் குரிய, பிறபாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சூத்திர மென்ப அற்றன்று; அங்ஙனம் கூறில் தாம் வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும் புகாதென்று மறுக்க. 'முன்னுதலில' வென்றது யாண்டுமாகா தென்றவாறு. இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுள்ளே கண்டறிந்து கொள்க.

(வி-ரை)

முற்கூறிய அடிவரையுடைய ஐஞ்சீர், அறுசீர், எழுசீர் ஆகிய முடுகியல் கலிப்பாவிற்கே வரும். ஏனைய ஆசிரியம் வெண்பா ஆகிய இரண்டிற்கும் வாரா என்பது இதன் கருத்தா கும். (67)

ஆசிரியத்துள் ஈற்றயல் இடையடிகள் சிந்தடியானும் வருமெனல்

380. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கில்
தோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

381. இடையும் வரை யார் [1]தொடையுணர் வோரே.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரை யியைபுநோக்கி உட னெழுதப்பட்டன. இவை, ஆசிரியத்துட் சிந்தடி வருமென் றமையின் எய்தாத தெய்துவித்தனவாம்.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. தொடையுணர்ந் தோரே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ - ள்.) ஆசிரியத்துள் எருத்தடியொன்றும் இடையடியிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும் (எ - று).

'முச்சீர்த்' தென்று ஒருமை கூறினமையின் அஃது ஒன்றாகலும், தொடையுணர்வோ ரென்றமையின் இடைவருவனஇரண்டாகலுங் கூறினானென்பது 'இடையும்வரையார்' என்றமையான் ஈற்றயன் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை.

உதாரணம்:

"கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்

... ...

நீரற வறியாக் கரகத்துத்

தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே" (புறம்.1)

என அப்பாட்டினை முழுவதூஉங் கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று;

"நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்

சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்

சாரல் நாடன் கேண்மை

சாரச்சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே" (யா. வி. 253)

என்பதனுட் 'சாரல் நாடன் கேண்மை' எனவுஞ் 'சாரச் சாரச் சார்ந்து' எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம் பிரிநிலை மற்று,

"நரந்தம் நாறுந் தன்கையாற்

புலவுநாறு மென்தலை தைவரு மன்னே" (புறம்-253)

என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், 'தோற்ற' மென்றதனுன் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டு இனிது விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துணை இனிதன்று அது வென்பது கொள்க.

"பெரியகட் பெறினே" (புறம்-235)

என இருசீரடி வந்ததாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடி யென்றுணர்க.

"உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்-கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது
(புறம்-235)

எனவுங் காட்டுப. இவை வஞ்சியடியெனப் படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடி வருமோவெனின், வாரா; வஞ்சிச்சீர் விரவினல்லதென்பது.

"உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்"

என்பதோவெனின், அது மற்றை இருசீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடி போன்றது.

(வி-ரை)

எருத்தடி-ஈற்றயலடி. ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடியும், இடையீரடிகளும், முச்சீரடியாக வருமென்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும். ஈற்றயலடி முச்சீராய்வரின் அதனை நேரிசையாசிரியப்பா என்பர். இணையடிகள் முச்சீராய்வரின் அதனை இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா என்பர். குட்டம்பட்டு-நாற்சீரில் குறைவுபட்டு.

கலிப்பாவிற்குச் சிந்தடியும் உரித்தெனல்

382. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது, கலிப்பாவிற்கு அளவடியும் நெடிலடியும் அதனி ணிறந்த அடியும் உரிமை கூறி இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென்கின்றது.

(இ-ள்) கலிப்பாவினுண் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும் (எ-று).

'நிறைய நிற்றல்' என்பது அச்செய்யுண் முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மையான் ஒரு செய்யுள்நிறைய வாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்முச்சீரடி வருதல் பெருவரவிற்றென்பது. தாங்குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற்கு உறுப்பாகிய சின்னத்திற் குறைய நிற்கும் இபல்பினவாயினும் நிறைய நிற்றலுடைய கொச்சகத்துளென்றவாறு.

"செய்தானக் கள்வன் மகன்" (கலி-51)

எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்லது வாராது

"நின் கண்ணாற் காண்பென் மன்யான்" (கலி-:9)

என்பது இடைவந்தது. எண் உறுப்பின்கண் இரண்டும் நான்கும் வருமாறு கண்டு கொள்க.

"நீர்வரக் கண்கலுழ்ந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னோ
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே"
என முச்சீரடி ஒரு செய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு.

(வி-ரை)

முரற்கையுள்-கலிப்பாவில். கலிப்பாவினுள் முச்சீரடியே மிகுதியாக வருதலுமுண்டு எனப்பொருள் காண்பர் பேராசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும். இளம்பூரணர் மேல் ஈற்றயலடி முச்சீராய் வருமென்றது நாற்சீராய் நிரம்பி கலிப்பாவுள் வரும் என இந்நூற்பாவிற்கு உரை காண்பர்.

வஞ்சியின் இறுதியடி ஆசிரிய அடியால் முடியுமெனல்

383. வஞ்சித் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது, முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ்சிப் பாவிற்குக் கூறியதிலன்; ஈண்டுக் கூறினன். எற்றுக்கு? அது, "வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்" (தொல்-செய்-49) எனவும், "முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து" (தொல்-செய்-47) எனவும் மேற் கூறப்பட்டமையின். அது நோக்கி அடியுரிமை கூறப்படாத வஞ்சிப்பாவிற்கு வஞ்சியினது ஈற்றடியும் அவ்விரு சீரடியும் முச்சீரடியுமாவான் சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான் முடியுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதி போன்று இறுக (எ-று).

எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தளையானும் இறுமென்றவாறு.

"மாக்கடல் நிவந்தெழுதரும்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
அனையை யாகன்மாறே
தாயில் தூவாக் குழவி போல
வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே" (புறம்-4)
என மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்றது.

'செந்தூக் கியற்றே' யென்ற மாட்டேற்றானே,

"ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப" (தொல்-செய் 68)

எனவும்,

'இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே' (தொல்-செய் 69)

எனவும் எய்திய விதி ஈண்டும் எய்துவிக்க.

"அனையை யாகன் மாறே" (புறம்-4)

என முச்சீரடி இடை வந்தது.

"இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளைவல்பாண்
மகனும்மே யெனவாங்கு
ஒள்ளழற் புணர்ந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே." (புறம்-11)

இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த செந்தூக்கியற்றாகி இற்ற வஞ்சிப்பா. பிறவும் அன்ன.

ஈண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டுமென்று பிற்காலத்து நூல் செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர் செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற் காலத்தில் செய்த நூல்பற்றி முற் காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ் சேர்த்துதல் பய மின்றாதலானும் அஃதமையாதென்பது. வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வரைந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறு மென்பதாம்.

"நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை" (பத்துப்-பட்டி-23-24)

என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன.

(வி-ரை)

வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றயலடியும், இடையடிகளும் முச்சீரான் வரும் என்பது இதன் கருத்தாகும் வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரானும் நாற்சீரானும் வரும் என்பர் இளம்பூரணர்.

வெண்பாவின் ஈற்றடி முச்சீரான் அல்லது வாராது

384. [1]வெண்பாட் டீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்[2]

இது வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது, ஆசிரியத்துக்கோவெனின், தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையடியும் முச்சீரான் வருமென வேறுபட்டவழிக் கூறி, அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ளவைத்தானென்பது.

(இ-ள்.) வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரான் அன்றி வாராது (எ-று).

அவை முன்னர்க் காட்டுதும். அஃதேல்,

"அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றாது அளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்" (மூதுரை-4)

என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவிலுளெனின் முச்சீர்த்தென்னாது 'ஆகும்' என்று ஆக்கங் கொடுத்துக் கூறினமையான் அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக் கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப.

(வி-ரை)

எருத்தடி-ஈற்றயலடி. அல்லாதார்-யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர்.

வெண்பாவின் இறுதிச்சீர் அசைச்சீர் வருமெனல்

385. அசைச்சீர்த் தாகும் [3]அவ்வயி னான.

இது, மேலதற் கெய்தியதொரு விதி.

(இ-ள்) வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடியின் ஈற்றுச்சீர் வரப்பெறாது அசைச்சீரல்லாது (எ-று).

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. வெண்பா ஈற்றடி எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. இதனையும் அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
3. அவ்வழியான எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

மேல்,

'அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்'

(தொல்-செய்-27)

என்றான், அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான்,

'இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து' (தொல்-செய்-28)

இயற்றுக என்றான். அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதிவருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு.

(வி-ரை)

வெண்பாவின் இறுதிச்சீர் நேர்பு, நிரைபு, நேர், நிரை ஆகிய நான்கனுள் ஒன்றாய் வரும் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் நேரிறுதி வந்தநிரையும் இறுதிச்சீர்ரெனல்

386. நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபுஞ்
சீரேற் றிறூஉ மியற்கைய வென்ப.

இது, மேற் கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இள்.) நேரிறுதி வந்த நிரையும் நிரைபுமே இறுதிச் சீராய் நிற்பன (எ-று).

எனவே, தனிவந்த நிரையும் நிரைபும் நிரைமுதற்சீர் போலத் தளைகொள்ளப்படு மென்பதாம் 'ஏற்றிறூஉம்' என்ற இலேசினான் இடைவந்த நிரைபசையும் அவ்வாறு கொள்க. அஃது,

'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே'

(தொல்-செய்-28)

என்பதனான் அடங்காதோவெனின் அடங்காது. என்னை? அசைச்சீர்தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது பிறிதுசீர் அசைச்சீரொடு தட்குமாற்றுக்குங் கூறல்வேண்டு

மென்பது. அல்லதூஉம் ஆண்டு அளவடிக்குக் கூறினன் இது சிந்தடிக்கென்பது வரலாறு:

"வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்ந்தனபோல்
ஏரிய வாயினு மென்செய்வ—கூறியவேற்
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை"

(முத்தொள்ளாயிரம்-71)

எனவும்,

"அயிற்கதலம் பாய்ந்துழக்கி யாழித்தேர் குத்தி
எயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் பனிக்கடலுட்
பாய்செய்த நாவாய்போற் றோன்றிற்றேயெங்கோமான்
காய்சினவேற் கோதை களிறு."

(முத்தொளளாயிரம்-17)

எனவும் இவற்றினுட் 'கொள்ளா எனவும்' 'கோதை' எனவும் நின்ற நேரீற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவுங் களிறெனவும் நிரையும் நிரைபுஞ் சீரேற்றவாறும் வெண்பாட்டீற்றடி முச்சீர்த் தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீர் வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க.

என்றார்க்கு, முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தளைகூறாரோ வெனின், ஆண்டுத் தளைவகையின்றியும் வருதலின், அதனை வரைந்து கூறாரென்பது; என்னை? 'கோட்டுமணங் கொள்ளா முலை' எனவுங் 'காய்சினவேற் கோதை களிறு' எனவுந் தளை வகையான் வந்தன.

"உறுஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறுஅய் வாழியென் நெஞ்சு" (குறள்.120-10)

எனவும்,

"கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
இலாஅர்க் கில்லை தமர்" (நாலடி.29-3)

எனவும் தளைவகையின்றி வந்தன.

(வி-ரை)

வெண்பாவின் இறுதியடியின் இரண்டாம்சீர் நேர் ஈறாய் வரின் அதனையடுத்து வரும் மூன்றும்சீர் நிரைபும் நிரைபுமாகவே வரும் என்பது இதன் கருத்தாகும். (74)

அசைச்சீர் நிரையீற்றுப் பின்னன்றி வாராவெனல்

**387. நிரையவ ணிற்பி னேரு நேர்பும்
வரைவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்**

இஃது, ஒழிந்த அசைச்சீர் நிரையீற்றுப் பின்னன்றி வாரா வென்கின்றது.

(இ - ள்) நேரீற்றியற்சீர் நின்ற வழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்பினென்பான் 'நிரையவண் நிற்பின்' என்றான், ஆண்டு நிரையும் நிரைபும் வரின் தளைவழுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமே வந்து சீரேற்று முடிதல் வரைவின்று (எ - று)

"கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காக
முழுமுலை பாய்ந்தன பால்"

எனவும்,

"வண்டொன்று வந்தது வாரல் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு" (முத்தொள்ளாயிரம் 97)

எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தனவெனவும் பட்டினமெனவும் வந்த நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர்,

"நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரைபும்' (தொல்-செய்.74)

எனக் கூறி ஈண்டு நிரையவண் நிற்பினெனச் சுட்டிக்கூறியவதனானே அதுவும் நிரையீற்றியற்சீரென்பதூஉம் அஃதிரண்டாஞ் சீரென்பதூஉம் கொள்க. அல்லாதார், அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக் கூறி,

'வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே' (தொல்-செய்.29)

என்றதனான் வெண்சீரிறுதி நிரையாக இயற்றி அதன் அடிப்பின் நேர்பசை கொடுப்ப;

"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு" (பு.வெ.வாகை.22)

என்புழிக் 'கிடந்தானென்' என நின்ற 'புலிசெல்வா'யினைக் 'கணவிரி'யாக இயற்றி,

'நிரையவ ணிற்பின் நேரும் நேர்பும்'

என்றதனான் ஏறு என்னும் நேர்பசை கொடுப்பர். அஃதுஈண்டு

ஆராய்ச்சி யின்றென்பது என்னை? இது கட்டளையடி யன்மையின்.

(வி-ரை)

வெண்பாவின் இறுதியடியின் இரண்டாம்சீர் நிரையீறும் வரின் அதனை அடுத்து வரும் மூன்றாம்சீர் நேரும் நேர்புமாக வரும் என்பது இதன் கருத்தாகும். (75)

கலிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவாலும் முடியுமெனல்

388. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே.

389. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்.

இவை, இரண்டு சூத்திரமும் முறையானே கலிப்பாவிற்கு, அன்னதோர் அடி அதற்கு வகுத்தில்லாமையின் வகுக்கின்றன.

என்றார்க்கு, முதலது நேரடியும் ஈற்றது சிந்தடியுமாகக் கொள்ளல் அவ்வெழு நிலையுமெனின் அங்ஙனங் கொள்ளாமைக் கன்றே,

"ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப" (தொல்-செய்.68)

எனவும்,

"இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே"
(தொல்-செய்.69)

எனவுங் கூறிற்றென்பது. எழுசீர் இறுதி ஆசிரியமெனவே, ஆசிரியவடி பலவும் வந்து ஈருத்தடி முச்சீராக வருமென்பது கொள்க.

"அரிதாய வறன்" என்னும் (11) கலிப்பாவினுள்,

"இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்"

என்பது ஈற்றயன் முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பா இற்றது.

"மணிநிற மலர்ப்பொய்கை"

என்னும் (70) கலிப்பாவினுள்,

"மெல்லியான் செவிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோல்
எல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக நின்பெண்டிர்

இல்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்''

என வெண்பாவியலினும் பண்புற வந்தவாறு.

பண்புறவென்பது, விசேடம்; மிகமுடியு மென்றவாறு. எனவே, ஈண்டுக்கூறுத இருசீரடியானும் நாற்சீரான் வந்த கலிப்பா வடியானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியு; அவை இத்துணை விசேடமில வென்றவாறு. ஈண்டு விதந்து ஓதிய வெல்லாம் பெருப்பான்மையும் ஒத்தாழிசைக் கலிக்கென வுணர்க. 'இயல்' என்றதனாற் கட்டளை வெண்பாவே வரல் வேண்டுவதில்லை எனக்கொள்க. 'பண்புற' என்றதனான் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபடவாரா வெள்ளைச்சுரிதகமெனவுங் கொள்க.

(வி-ரை)

கலிப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீராய் வரும் ஆசிரியமாகவும், ஈற்றடி முச்சீராக வரும், வெண்பாவாகவும் வரும் எழு. சீர் இறுதி என்றது ஈற்றயலடியையும் ஈற்றடியையும் கூட்டியுணர நின்றது. (76, 77)

யாப்பு

390 எழுத்து முதலா ஈண்டிய வடியிற்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்

இஃது

"யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ" (தொல்-செய்-1)

என நிறுத்த முறையானே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது.

[இ-ள்.] எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடிய யாத்தல் யாப்பாவதென்று சொல்லுவர் புலவர் [எ-று].

அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே இருசீரு முச்சீருங் கிடப்ப முடியநாட்டினும் நாற்சீர் கொண்டு முடியநாட்டினும் அமையுமென்பது. மாத்திரை முதலாக வென்னாது 'எழுத்து' என்ற

தென்னையெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீருங்கொண்டியன்ற ஒரோவடிக்கண்ணே இன்பஞ் செய்யும்; அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் எழுத்து முதலாக வென்று னென்பது. 'ஈண்டியவடி' யென்பது அவை மூன்றும் ஒன்றுகத் தொடர்ந்து ஈண்டிய அடியென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப்பொருளின்றி வேறுவேறு செய்யாது, பொருட்டொடபுபடச் செய்யவேண்டு வென்பதூஉங் [கூறி, ஓரடிக்கட் பொருளாற் செய்யாது, ஒழிந்த அடிக்கண் ஒரு சொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய் வைத்தலாகாதென்பதூஉங்] கூறியவாறுமாயிற்று. குறித்த பொருளென்றது அவ்வடியில் தான் வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிறிதோர் அடியுங்கொண்டு கூட்டாது அமைந்து மாறச் செய்தல்: ''யாப்பறிபுலவர்'' என்பது அவ்வாறு செய்தல்வல்ல புலவர் அது கூறினரென்றவாறு அஃது, இதுபோலச் சீரும் பொருண்முடிய நிற்றலின் யாத்தசீரென்றுனென்பது.

''மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரும் அணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாடன்
அன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே''

என இது குறித்த பொருளை நாற்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டினவாறு.

''மண்டில மழுங்க மறுநிறங் கிளர
வண்டின மலர்பாய்ந் தூத மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப'' [அகம்-256]

என்றவழி, இருசீரானும் முச்சீரானும் நாற்சீரானுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டிவாறு ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமென வுணர்க,

முச்சீரான் முடிய நாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமென வுணர்க.

''முயற்கோடு சீவி சீவி முதுவிசும்பு போழ்ந்தான்''

என்றவழி எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது, யாப்பெனப்படாது; சொல்லிலக்கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினுமென்பது.

"மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர்
விழியிணைச் செவ்வாய் மென்னடைப்பேதை"

என்றவழியும், முதலடிக்கட் பொருட்டொடர்பினை அறுத்துங் குறைத்துஞ் செய்தமையின் அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாதென்றவாறு.

(விள-ர)

அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் அம்மாத்திரை எழுத்திற்கு இன்றியமையாமையின். அவை மூன்றும் எழுத்து அசை சீர் ஆகிய மூன்றும். எழுத்தும், அசையும், சீருமாகக் கொண்டியங்கும் பாடல்களில் கவிஞன் தான் குறித்த பொருளை இறுதியடியளவும் முற்றுப் பெற நிறுத்துதல் யாப்பாம் என்பர் இளம்பூரணர்.

இது சொல்ல வேண்டிய தென்னை? செய்யுட் பாடுவார்க்கு இயல்பன்றோ எனின், ஈண்டுச் செய்யுளுறுப்புள் ஓதுகின்றா ராதலின் யாதானும் ஒருபொருட் கண் பல சொல் தொகுத்து வழங்குங்கால் குறித்த பொருளை முடிக்கவேண்டும் சொல்லை சேர்த்துக் கூறல் வேண்டும் எனவும், அது மிகாமல் குறையாமல் கூறல் வேண்டும் எனவும் இலக்கணம் கூறல் வேண்டும் என்ப என்பது மேலும் அவர் தரும் விளக்கமாகும். (78)

அதன் பகுதி

391 பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம்[1] முதுசொலே டவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பில்
[2]நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இச்சூத்திரம் அரிமாநோக்கு, மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற மரபிற்கும் அப்பகுதியுரிமை கூறினமையின்.

---

1. முதுச்சொல் அவ்வேழ் எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணரும்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. நாற்பேரெல்லை எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்.) பாட்டும் உரையும், நூலும், வாய்மொழியும், பிசியும், அங்கதமும், முதுசொல்லு, மென்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழுநிலத்தும்

'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை'' [தொல்-பாயிரம் நாட்டார் நடாத்துகின்ற செய்யுளின்]பெயரே தனக்கும் பெயராகவுமுடைந்து மேற்கூறிய யாப்பு [எ-று].

எனவே, மேற்குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல் யாப்பென்றான். அதுவேயன்றி இப்பகுதிப்படச் செய்தலும் யாப்புறுப்பே யென்றாறும். இவ்வேழு வகையானுஞ் செய்தன் மரபென எதிரது நோக்கிற்று. பாட்டு உரை நூல் என்பவற்றிலக்கணம் முன்னர்ச் சொல்லுதும். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழு வகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும் யாப்பாகிய உறுப்பென்றவாறு. இதனை நூல்யாப்புப்போற் கொள்க.

இப்பகுதிதாந் தமிழ் நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரது நோக்கிற்று. 'வண்புகழ் மூவர்' என்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றா ரென்றவாறு. அஃதாவது கொடுத்துப்பெறும் புகழெனக் கொள்க. மூவரெனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினர். 'தண்பொழில் வரைப்பென்பது நிலத்துக்கு நிழல் செய்யும் நாவலம்பொழிலுள் வரைந்து கொள்ளப்படும வரைப்பினையுடைய வென்றவாறு. தண்பொழில் உடைமையின் நாவலந்தண் பொழிலெனப் பட்டது. நாற்பெயரெல்லை யகமென்பது தமிழ்நாடென்றவாறு.

வடவேங்கடக் தென்குமரியன்றிக் கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லை கூறிறுேவெனின், அறியாது கடாயினாய். வரையறையில வென்று கூறுதனவெல்லாங் களைந்து கொள்ளப்படுவனவல்ல. வகைகூறுமையுந் தழிக்கொள்ளப்படுங் கண்டாய் அவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் மரபுப் பகுதி அவையெனவே யாப்பும் மரபுங் கருதியதாயிற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனாற் பெற்றாம். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' யென்புழி நான்கெல்லையுங் கூறினானென்பது.

(வி--ரை)

அரிமா-சிங்கம். இது முன்னும் பின்னும் பார்த்துச் செல்லும் இயல்பினது இந்நூற்பாவும் இதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள பொருண்மையை நோக்கலின் அரிமா நோக்கு என்றார்.

நூல்யாப்பு தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழி பெயர்ப்பு என நால்வகைத்தாம். அந் நான்கும் நூல் யாப்பாதல் போல இவ்வேழும் இவ்யாப்பாம் என்பது கருத்து.

நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர்: மலை மண்டலம், சோழ மண்டலம், பாண்டிய மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் எனும் நான்கு பெயரையுடைய தமிழ் நாட்டார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (79)

மரபு

392 மரபேதானும்
நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப் பட்டன[1]

இது, நிறுத்த முறையானே மரபினை விளங்கக் கூறுகின்றது.

[இ-ள்] மரபேதானும்—அங்ஙனங் கூறப்பட்ட மரபு தானும்; ஏகாரம் பிரிநிலை; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மரபேதானு மென்றானென்பது: நாற்சொல்—பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல்; இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லெனினும் அமையும். இயலான் நாற் சொல்லினையும் உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழக்குவடிவினான்; யாப்புவழிப் பட்டன—மேற்பகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்த முடைத்தாகிக் கிடப்பது (எ-று).

அஃதாவது, வழக்கெனவுஞ் செய்யுளெனவும் இடைதெரியாமல் ஒரு வாய்ப்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒரு சொற்றொடரினைச் சொல்லியது போலச் செய்யுள் செய்தலென்றவாறு.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. பட்டன்று எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

'சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான்.

எனவும்,

'சாத்தனுறங்கினன் கொற்றனுறங்கினன்'

எனவும்,

'சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையு மறியாதார்'

எனவும்,

'சாத்தனிற் கொற்றன்போமே'

எனவும் நின்ற வழக்கியலை முறையானே ஆசிரியமும் வெண்பாவுங் கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட யாப்பு வழிப்படுத்துக் கண்டுகொள்க.

'ஓதியு மோதா ருணர்விலார்'' (நாலடி-27-10)

என்னுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்றாகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்கு வடிவினனெனவே சொன்மரபும் பொருண்மரபும் அடங்கக் கூறினன். என்னை? பொருளின்றி நாற்சொல்லையும் வழங்காராகலின். எனவே, சொல்லும் பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்கு மாற்றானே செய்யுள் செய்க என்பதாயிற்று.

இதனது பயன் ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகாலத்து இலவாகலும் பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய அதோளி இதோளி உதோளி (கலி-116) எனவுங், குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒரு காலத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. இவை முற்காலத்துள வென்பதேகொண்டு வீழ்ந்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப் படா. இவை ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது.

இனிப், பாட்டினுந் தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொருகாலத்துக்கு உரித்தன்றிப்போயின் முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப்பெறா என்பது.

இனிப், பொருளும் இவ்வாறே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒருகாலத்து வழங்காதனவுள. ஓரிடத்து நிகழும் பொருள் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அவ்வக்காலமும் இடனும்பற்றி

ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள் செய்யவேண்டுமென்பது ஒருகாலத்துக் குழை பெய்தாரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல்பட முடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அது கூறுர். பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக்கூறாது அவ்வந்நாட்டார் பூணுமாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச்சொல்லுதல் மரபு

இனி நான்கு நிலத்தினும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்ததாகச் சொல்லுதலும் உலகொடு மலைதலுஞ் சமயங்களொடு மலைதலுங் கலையொடு மலைதலும் பிறவும் இன்னோரன்னவும் பொருண்மரபின்பாற் படுங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன்னர் அகத்திணையியலுட் கூறினும்.

"புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமாணல்குல்" (அகம்.7)

என்பது பருவத்துக்கேற்ற அணி கூறியது.

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வல்லோர் தூணி விங்கப் பெய்த
அப்புநுனை யேய்ப்ப அரும்பிய விருப்பைச்
செப்புட ரன்ன செங்குழை யகந்தோறு
இழுதின் அன்ன தீம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகாண் துளைய வாகி ஆர்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பின் அன்ன சொங்கோட்டியவின்
நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளிர் ஒக்கிய
தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோ டிரட்டுங்
குன்றுபி னொழியப் போகி உரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துனைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவின்
எம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மாண்
ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்திக்

"கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்
அந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறல்நசைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே"

(அகம்-9)

என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டு கொள்க.

மற்றும் நாற்சொல்லிய லென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட்குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னையெனின், அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபட நாட்டப் படாவெனவும் அலற்றுள்ளுங் காலம் பற்றித் திரிந்தனவும் உள வாயினும் அவை தவிர்த்துச் செய்யுள் செய்யப்படுமென்றற்கும் நாற்சொல்லியலான், என அடங்கக்கூறினு னென்பது. மலை யென்றதனைப் பிறங்கலென்றுரென்று இக்காலத்துச் செய்யுள் செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயரென்று செப்பவோ வெனின் அது மரபன்று.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக்

"கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த" (அகம். 60)

எனவும், உறையூரென்பதனைப்

"பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கி" (புறம். 6)

எனவும் மேலையார் திரித்தவகையானே இக்காலத்துந் திரித்துக் கொள்ளப்படுவன உள. அவை "களந்தை" என்றற் றொடக் கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்து கொள்க.

"கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர்" (நாலடி-216)

என இதனுள் ஓரினத்தனவாகிய புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்க ளொப்பன உளவாயினும் உடன்கூறுராயினர். இன்னோரன்ன வுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப் படுமென்பது,

மற்றப் 'பாட்டுரை நூலே' யென எழுவகை வகுத்த பகுதி யையுஞ் செய்யுட் மரபென மேற்கூறினன்; அதனானே இவ் வெழுவகையானன்றி ஆசிரியர் வேண்டுமாற்றானும் பிறபாடை

மாக்கள் வேண்டுங் கட்டளையானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றவாறு.

(வி-ரை)

அவ்வக் காலத்திற்கும், அவ்வவ்விடத்திற்கும், அவ்வம் மக்கட்கும், நாகரீகத்திற்கும் ஏற்ப வழக்கியலை யொட்டிச் செய்யுள் செய்தலே மரபாம் என்பது கருத்து. (80)

ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிய ஓசை

393 அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது, நிறுத்த முறையானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந்தான், அஃதாவது பாவினைத் துணிக்கப்படுவதாகலான் அப் பாவினை உணர்த்துகின்றுனென்பது. நிறுக்கப்படுபொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்றுபெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சுந் தொடியுந் துலாமுமெனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளக்குமாறில்லை, அதுபோலப் பாவின்றித் தூக்கியளக்கப் படும்பொருள் இன்மையானும், பாவினை எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளுள் (39) வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்ததென்றறிவிப்பது தூக்காகலானும், எல்லாப் பாவினுக்குந் தூக்குப் பொதுவாகலானும் பாவொடு புணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது.

(இ-ள்). அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே—வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப (எ-று).

அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறுது தாங்கருதியவாறெல்லாம வரையாது சொல்லுவதோராறும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்த லென்றுஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும். அவை தச்சுவினைமாக்கள் கண்ணும், களம்பாடும் வினைஞர் கண்ணும், கட்டுங்கழங்குமிட்டு உரைப்பார் கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும் பூசலிசைப்பார் கண்ணுங் கேட்கப்படும் கழங்கிட்டு

ரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு.

(வி-ரை)

தூக்கு-ஓசை, நிறுத்தற்குரிய பொருளின்றேல் அளத்தற் கில்லை. அது போல பாவின்றேல் ஓசையில்லை என்பது கருத்து.

அகவல்-அழைத்தல். கூற்றும்-வினவிக் கூறுவதும். மாற்றம் அதற்கு விடை கூறுவதும். களம்-போர்க்களம். (81)

வெண்பாவிற்குரிய ஓசை

394 [1]அஃதான் றென்ப வெண்பா யாப்பே

இது, வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேற் கூறிய அகவலோசையன்றிச் செப்பிக் கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண்பா வெனப்படும் [எ-று].

யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண் முழுதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்குமென்பது கொள்க. அகவிக் கூறாது ஒருவற் கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டுரைக் குங்கால் எழும் ஓசை செப்பலோசை யெனப்படும். இவ்விரண்டு மல்லது வழக்கினுள் இன்மையான் அஃதான்றெனவே அதனிலக்கணம் பெறுவதாயிற்று.

(வி-ரை)

கட்டுரைக்குங் கால்-எடுத்துரைக்கும் பொழுது. (82)

கலிப்பாவிற்குரிய ஓசை

395. துள்ள லோசை கலியென மொழிப

இனித், துள்ளலுந் தூங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக் கினுஞ் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல; அவற்றுள், துள்ள லோசை உணர்த்துகின்றது.

---

1. அஃதன்று என்ப என இளம்பூரணரும் அதாக அன்று என்ப என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

(இ-ள்.) துள்ளலோசையென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது முரற்கைப்படுமாற்றால் துள்ளச்சொல்லும் ஓசை; அது கலிப்பாவெனப்படும் (எ-று)

(வி-ரை)

முரற்கைப் படுமாற்றால்-துள்ளி எழுமாற்றால். துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடையின்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற் போலக் கொள்க என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். (83)

வஞ்சிப்பாவிற்குரிய ஓசை

396. தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இது, தூங்கலோசை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடியில்தூங்காது சீர்தொறுந் தூங்குமோசை தூங்கலோசை யெனப்படும். அது பெறுவது வஞ்சிப்பாவாவது (எ-று.)

(வி-ரை)

அடியிற் தூங்காது தூங்குதல்-சீர்தொறும் ஓசையற்று வருதல் என்பர் இளம்பூரணர். (84)

மருட்பா

397. மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே[1]

இது, மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மருட்பாவிற்கு உறுப்பாவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது, தானாக வேறுபடுத்து இதுவெனக் காட்டுந் தனிநிலையின்று [எ-று]

எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவதென்றவாறு. பரிபாடற்கு இருசார் இன்மையின் ஈண்டுக்

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. தன்மையின்றே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

கூறிற்றிலர்; அது மேற்கூறுப. 'ஏனை இருசார்' என்றதென்னை யெனின் இச்சூத்திரத்து முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ளலோசையுந் தூங்கலோசையுமல்லது, அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்துநின்ற செப்பலும் அகவலுமே யென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. அவை இரண்டுங் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது, எதிர்சென்று கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, செப்பல் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா.

இனி நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அகவல் பின்னாக வருவது மருட்பாவன்றெனவும், வெண்பா வொழித்து ஒழிந்தபாத் தம் முண் மயங்குவனவே மருட்பா வெனவுங் கூறுப. கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் அவை மருட்பாவெனப் படாமையின் அது பிழைக்குமென்பது.

[வி-ரை]

இருசார்-இரு வகைப்பா. நிறுத்த முறை-ஆசிரியம் வெண்பா என்பது. எதிர் சென்று-வெண்பாவும் ஆசிரியமும் என. ஒழிந்த பாத் தம்முன் மயங்குவன மருட்பா என்பார் யார் எனத் தெரிந்திலது (85)

மேற்கூறிய பாவகையன்றி வேறு இல்லை எனல்

398. [1]அவ்விய லல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்.

இது, மேலனவற்றிற்கு ஒரு வரையறை கூறுகின்றது.

[இ-ள்.] மேற்கூறிய நான்குபா விலக்கணத்தானல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப்படாது [எ-று.]

இது கூறிப் பயந்த தென்னையெனின், மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல்லது வேறு தமக்குப் பாவிலவென்பதூஉம்.

"மருட்பா ஏனை இருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்று" [397]

---

1. அவ்வியல் வல்லது என நச்சரும், இளம்பூரணரும் பாடங் கொள்வர்.

எனவே, அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின்கண்ணும் வேறொரு பாப் பிறக்குமென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும் பிற் காலத்து நூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கம்படவேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறிய வாறு அல்லதூஉம் மாணாக்கன் இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரி யன் பண்ணுந்திறனும் பகுத்தானைக் கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான் கொலென்று ஐயுறுமை விலக்கி இயனூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலனெனச் சொல்லிற்றெனென்பது. நான்கு பாவினையும் நோக்கி ஆங்கென்றான்; ஐந்து செய்யுளை நோக்கி அவ்வியலென்றானென்பது.

(வி—ரை)

அவ்வியலல்லது - மேற்கூறப்பட்ட ஓசை வகையானல்லது என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும். இளம்பூரணர் தரும் விளக்கம் அறிதற்குரியது: பாட்டாங்குக் கூறுதலாவது ஓசை ஒழித்துச் சீரும் தளையுந் அடியும் படக் கூறுதல். அவ்வாறு படக் கூறுதலால் பாட்டாங்கு ஆகா தென்பதூஉம் அடியுந் தொடையும் பெற வந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதூஉம் கூறிய வாறும். அது வருமாறு 'ஐவகை அடியும் விரிக்குங் காலை, மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும், எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி, அறுநூற்றிருபத்தைந் தாகும்மே (செய்-48) என் பது ஆசிரியப்பாவிற்குரிய இலக்கண முடைத்தாயினும் ஓசை யின்மையான் ஆசிரியம் எனப்படாது நூலெனப்படும்.' மேற்கூறிய நான்கு ஓசையானல்லது செய்யுளை முதனூற்கண் ஆசிரியர் கிளவார் என்றவாறு. எனவே, யானும் அதுவே கருதினேன் என்றார். ஆங்கு என்றது அகத்தியத்தினை.

இதன்பயன் முற்கூறிய பாக்களாற் பெயர் பெறாத பரி பாடல் முதலிய செய்யுள்கட்கும் ஓசை இவையொழிய வேறின் றென்பதூஉம் மருட்பாப்போல வஞ்சியுங்கலியுந் தம்மிற்கலவா வென்பதூஉம், பிற்காலத்து நூல்செய்த ஆசிரியர் பாவுறுப்பினை மயக்கம்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்குவதூஉம், முதலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந் திறமும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இனமும் பகுத்தார் கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉம் ஆகும்.

இவர்கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாராயினர். பாவும் இனமும் கொள்வார் யாப்பருங்கலம், யாப்பெருங்கலக் காரிகை ஆசிரியர். (87)

தூக்கும் அதன் இடவகையும்

399. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்காமா றுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) தூக்கெனப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம் (எ-று)

ஆங்கென்றது அப்பெற்றித்து என்றவாறாகக் கொள்ளற்க, அவ்விடந் தூக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு: என்றார்க்குத் தூக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனாலெனின், தூக்கென்பது சொலலின் முடியு மிலக்கணத்தது. தூக்கென்பது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்று இன்னோரன்னவற்று மேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்வாறே பாவினை இத்துணையடியென நிறுத்திக் கூறுபாடறிதலும், அவ்வத்தூக்குள்வழிச் சொல்லு வாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஒடுவது போன்று அசையுமாறுங் கண்டுகொள்க. இனி, அதுதான் இன்ன பொருளை அறுத்து நிற்குமென்பான் பாக்கூறி, அப்பாவின்கண்ணது இவ்வறுதி யென்றான்; எனவே இனிக் கூறுஅது நின்றதில்லை தூக்கிற்கு வேண்டும் இலக்கணமென்பது. இக்கருத்தினானே தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையும்.

"பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே"

எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

அகவலோசைக்கண் தூக்கு வருங்கால் இருசீர்முதலா எண் சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்கண்ணே துணித்துக்கொள்ள, அஃது ஆசிரியத்தூக்காமென்றவாறு. இரு சீரால் துணிப்ப ஆசிரியவோசையாகாது; முச்சீரால் துணிப்பி னும் ஆசிரியவோசையாம்; என்னை? ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தா மெனவும்; இடையும் வரையாரெனவுங் கூறினமையின். அஃ தேல், அடிவகையானே அறுதியுணர்த்துமாகலின் தூக்கு எவன செய்யும் எனின், அவ்வடியினையுந் தூக்கானன்றி உணர்த்தலா காது; என்னை? இருசீர்முதலாப் பலசீர்தொடர்ந்தவழித் தூக்கு

அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச் சீர்கொண்டஅடி இஃதென்பது அறியலாகாமையின். அல்லதூஉம் ஆசிரியத்துள் எண்சீர் தொடர்ந்து பாச்சென்றவழி அதற்கு வருமெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று அறிதற்குக் கருவி தூக்கென்பது கொள்க; அல்லாக்கால்,

> "உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
> அலங்குகுலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்"
> (ஐங்குறுநூறு)

என்றவழி, 'உள்ளார்' 'முள்ளுடை' என்பன அடியெதுகையாக முச்சீரடிம் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமாமென்பது.

> "நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
> புலவுநாறு மென்தலை தைவரு மன்னே" (புறம்-235)

என்றவழி எண்சீரான்இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோடுமன்றே தூக்கின்றாயினென்பது.

தூங்கலோசை அலைபோல நாற்சீரடிக்கணன்றி இருசீர்க்கண்ணுஞ் சிறுபான்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருசீரெனவும் முச்சீரெனவுந் தூக்கின்றி இடை தெரியப்படாவென்பது.

[வி-ரை]

இற்றது—முடிந்தது. சொல்லுவாரது உறுப்பு-மிடறு, வாய் முதலியன. தூக்கு-ஓசை. பாவென்பது சேட்புலத்து ஒருவன் நின்று எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் பாடம் ஓதுங்கால் அச்செய்யுளை இன்னதென்று விகற்பித்து அறிதற்குரிய ஓசையாகலின் தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையுமென்றார்.

பிறரும் சொல்லுப—நத்தத்தனார்

ஈங்கு ஓதப்பட்ட தூக்குச் செவிப்புலனாதலின் அதனானே ஓர்ந்துணர்ந்து பாகுபாடறிக என்பர் இளம்பூரணர். (87)

தொடை வகை

400. மோனை யெதுகை முரணே யியைபென
நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது,

"மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ" (தொல்.செய்1)

என நிறுத்தமுறையானே, தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்துவானெழுந்தான். அவைதாம் இவையெனப் பெயருந் முறையுந் தொகையுமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும் முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்கு வகைப் படுந் தொடை (எ-று)

'நெறிமரபு' என்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இது வென்றவாறு; எனவே,

"அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்"

(தொல்.செய்-89)

என்றவழி, இதுபோலச் சிறந்தன்று அளபெடைத்தொடை யென்பதாம்; என்னை? அதுவும் வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலானென்பது. 'தொடைவகை' யென்பது தொடைப் பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறுமாற்றான் மோனை நான்கும், எதுகை பதினைந்தும், முரண் ஐந்தும், இயைபு இரண்டுமென்று இவ்வகைப்படுதலும், இனி ஈண்டு எண்ணப் பட்ட தொடைப்பகுதிகளும், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையும் ஓரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், அவை தம்மோடு பிறவந்தது தொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப் பனவும், அவற்றைக் கட்டளையடியல்லனவற்றும் ஈறாய் விராய்த் தொடுப்பனவும், கட்டளையடியல்லனவற்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும், தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப் பனவுமென இன்னோரன்ன பலவுமுள. அப்பகுதியெல்லாம் அறிவித்தற்குத் 'தொடைவகை' யென்றானென்பது. (88)

அளபெடை

401. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) அந்நான்கேயன்றித் தொடைவகை ஐந்தெனவும் படும் அளபெடைத் தொடையோடு தலைப்பெய்ய (எ-று).

அளபெடை எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப்படா மைச் சிறப்பின்மை நோக்கி, ஈண்டுமதனை வேறு போதந்து கூறினானென்பது. என்றார்க்கு, மேலைச் சூத்திரத்து நானெறி

மரபினவெனத் தொகை கூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும்.

நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்ல வேண்டுவதன்று பிறவெனின், அற்றன்று; நான்கி னொடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றுனையின் அது கடாவாவது, ஐந்தெனவும் ஆறெனவும் படுமென்றதற்கு இது கூறினன்; எனவே, உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுமென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது. அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமாகு மென்னு மெனின், அங்ஙனங் கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்த சிறப்பிற்றாவான் செல்லும் ஒற்றளபெடையென மறுக்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகலான் எடுத்தோத்துப் பெறுவது உயிரள பெடை யெனவும், உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடை யெனவுங் கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்று பாவினுஞ் செல்லாது கலிப்பாவினுள் துள்ளலோசை யான் நில்லாமையினென்பது.

[வி-ரை]

வேறு எழுத்தெனப்படாமை — எழுத்து மூப்பத்துமூன்று என்பதினும் வேறுபடாமை: உயிரளபெடையினும் ஒற்றள பெடைசிறப்பின்று என்றது ஒற்றளபெடை கலிப்பாவிக் காராமை பற்றியாம்.

வேறு பல தொடைகள்

402. பொழிப்பு மொரூஉவுஞ் செந்தொடை மரபும்
[1]அமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப்புத் தொடையும் ஒரூஉத்தொடையும், செந்தொடையுமென இவையு முள (எ-று.)

செந்தொடை மரபென்பது செந்தொடையிலக்கண மென்றவாறு.

---

1. நச்சினார்க்கினியரும் பாடமும் இதுவே. அமைந்தவை எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

'அமைத்தனர் தெரியின்' என்றதனான் அமையுமாற்றான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒரூஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவும், செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி அறியவாராதெனவுங் கொள்க. இக்கருத்தை நோக்கி இவை ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது.

'அவையுமா ருளவே' யென்ற உம்மையான் இவைபோல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும், கீழ்முற்றெதுகையும் இரண்டந்தாதியும் இருவகை நிரனிறுத் தமைத்தவும் விட்டிசைத் தொடையுங் கொள்ளப்படும்.

வி-ரை]

இருவகையந்தாதி—அசையந்தாதி, சீர் அந்தாதி, இருவகை நிரனிறை—நிரனிறை-எதிர்நிறைநிறை (90)

நிரனிறையும் இரட்டைத் தொடையும்

40 . நிரனிறுத் தமைத்தலு மிரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப.

இது, நிரனிறைத் தொடையும் இரட்டைத்தொடையு மென இரண்டு தொடை கூறி அவை முற்கூறிய தொடைப் பாற்படுமென்று அடங்கக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிரனிறைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குந் தொடையும், வந்த சீரே நாற்கால் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும் (எ-று.)

யாத்தவெனினும் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று.

"அடலமர் வேனோக்கி நின்முகங் கண்டே
உடலும் மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கனையிருளு மாம்பலும் பாம்புந்
தடமதிய மாமென்று தாம்"

என்றவழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத் தொடைமேற் கூறு மாற்றான் எதுகைத் தொடையாய் அடங்கும்.

"பரவை மாக்கடல் தொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்"

என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று; அஃது இயைபின் பாற்படுமென்ப. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத் தொடை யென்பது ஒரு சொல்லே நான்கு சீரு மாகி வருமென்பது அஃது,

"ஒக்குமே யொக்குமே யொக்கும் யொக்கும்"

(யா வி.ப. 180)

என வரும். இது குறையிற்றிரட்டை; இயைபுத்தொடை யாய் அடங்கும்.

"பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ
பாவீற் றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ" (யா. வி. ப.18)

என்பது நிறையீற்றிரட்டை; இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று.

செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

மற்று இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோது வது என்னையெனின், இவையுந் தொடைப்பாடு கண்டு ஐயுற் றானை ஐயமறுத்தானென்பது; எனவே, ஒழிந்த பொருள்கோள் தாமே நின்று தொடைப்பாடு காட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவை கூறுறனென்பது. நிரனிறையாயின் இனைத்தென் றெண்ணி நிறுத்த பொருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறு தொடையாங்கொ லென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது.

'மொழிந்தவற் றியலான்' எனவே, தனக்கு வேறியல்பில் லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிப்பும் ஒரூஉவும் போல ஓரடியுள் நின்றுந் தொடைமை செய்யினும் அவை மூற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக் கூட்டத்துத் தத்தம் வகையால் தொடைமை செய்யாவென்பது.

[வி-ரை]

குறையீற்றிரட்டை—ஒக்குமே ஒக்குமே எனவரும் அடியில் ஈற்றுச் சீரில் ஏகாரம் இல்லாமையால் இது குறையீற்றிரட்டை யாம். பாடுகோ என்பதில் நாற்சீரும் குன்றாது இருத்தலின் நிறையீற்றிரட்டையாம். (91)

மோனைத் தொடை

104. அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை

இது நிறுத்த முறையானே மோனைத்தொடையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்தே வரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம் (எ-று).

"கண்டல் கானற் குருகின மொலிப்பக்
கரையாடு அலவன் அளைவயிற்" (அகம்-260)

என்பது அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை வந்தவாறு.

"கோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதையானும்" (புறம்-48)

என்பதும் அது.

இனிவருந் தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றிருபத் தைந்தடிக்கு உரியவாகியும், பிறவடிக்கு உரியவாகியும், வஞ்சி யடிக் குரியவாகியும், குறளடி சிந்தடி நெடிலடி கழிநெடிலடி யெனும் நால்வகையடிக்கு உரியவாகியும் வருமெனக்கொள்க.

அற்றன்று, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிக்கும் மோனைத் தொடை ஒன்றொன்றாகச் சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத் தைந்து தொடையாமென்பது. மற்று அடியிரண்டியைந்தவழி யன்றே தொடையாவது? இவை அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்கண்ணே வரல்வேண்டும்; வேண்டவே, அடிதொறுந் தலையெழுத்தொப்பது மோனையென் றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இது நோக்கியன்றே,

'அடியுள் ளனவே,தளையொடு தொடையே'
(தொல்-செய்.33)

எனக் கூறி,

'அடியிறந்து வருதலில்' (தொல்-செய்.34)

என்பானுமாயிற்று. எனவே, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்ற னையே இரட்டித்துத் தொடைகொள்கவென்பது பெற்றாமன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மை கூறவே அவற்றையே இரட் டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல்லாம் அடங்கக் கூறினான் ஈண்டென்பது.

"மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை" (தொல்-செய். 101)

என மேல் வரையறுக்கப்படுந் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டனுள்ளும், மோனைத்தொடை வருங்கால் மூன்று பாவிற்கும் ஒதிய எழுபத்தெட்டுச் சீரினும் வரப்பெறும்; அவ்வாறு வருங்கால்,

"அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே"

என்ற தளையிலக்கணமும்,

"அடியிறந்து வருதலில்"

எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டன் கூட்டத்துத் தளைவழுக் களையல் வேண்டும். களையுங்கால் ஆசிரியத்து நாற்பத்தொன்றும், வெள்ளையடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங் களையப்படும். கலிப்பாவிற்கு அவ்வாறு களையவேண்டுவதில்லை யென்பது.

ஆசிரியத்து நாற்பத்தொரு நிலமாவன: தனக்கு ஓதிய இருபத்தேழு சீரும் பதினான்கு நேராதியும் பதின்மூன்று நிரையாதியுமாதலான். அவற்றுள் நேராதி பதினான்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறழுங்காற் பெருகிய நிலத்தின் இவ்விரண்டியாக இருபத்தெட்டடியும், இனி நிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கிய நிலத்தின் ஒரோவொன்றாகப் பதின்மூன்றடியுமென நாற்பத்தோரடியுந் தம்மொடு தாம்வந்து இரட்டிக்குங்கால் தளை வழுப்படுதலின், அவை தொடுக்கப்படாவென்பது.

இனி, வெண்பாவடி உறழுஞ்சீர் இருபத்தேழினுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்துள் ஒரொன்றாகப் பதினான்கடியும், நிரையாதிச்சீர் பதின் மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்கு சீரும் நின்றுறழ்ந்த அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி பெருகியநிலத்துள் நான்குமாகப் பதினெட்டடியுந் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தளைவழுவுமாகலிற் களையப்படுமென்பது.

நிரையாதிச்சீர் நான்குமாவன:

வரகு, வலியது, கடியாறு, விறகுதி என்பன.

ஒழிந்த நிரையாதி ஒன்பது சீரும் நின்று உறழ்ந்த அடிகளெஞ்ஞான்றுங் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது; அவை ஒன்பதுமாவன:

அரவு, புளிமா, கணவிரி, பெருநாணு, உருமுத்தி ழகளிறு, நரையுருமு, புலிசெல்வாய், குளிறுபுலி என விவை.

வரகு, நரையுருமு, காருருமு, பாதிரி எனவும்
வலியது, கடியாறு, காருருமு, பாதிரி எனவும்,
கடியாறு, தேமா, நரையுருமு, காருருமு எனவும்,
விறகுதீ, தேமா, புலிவருவாய், காருருமு எனவும்,

இப்பதினென்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாறில்லை. ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்து உறழ்ந்தவடி தொடுக்குமாறு இல்லை என்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இனிக் களையப்படாத நிரைமுதற்சீர் ஒன்பானுள்ளுஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது. பெருகிய எழுத்துச்சீர்,

நரையுருமு, புலிவருவாயென்பன.
அரவு, வரகு, வரகு, வரகு

எனவும்,

அரவு, புலிவருவாய், காருருமு, தேமா

எனவும் இவை முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடிக்கண் அவை தம்மொடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுநில மிலவாயின.

நரையுருமு, வண்டு, வரகு, வரகு

எனவும்,

நரையுருமு, காருருமு, பாதிரி, தேமா

எனவும் ஐயெழுத்துச்சீர் முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடி களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

இவ்வாற்றான் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஐம்பதிதொன்பது நிலங்களைந்து ஒழிந்த அடி ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறனும் பெற்ற மோனைத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றறுபத்தாறெனப்படும்.

இவ்வாறே தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, எழுத்தடியியைபு, சொல்லடியியைபு என்னும் நான்கு தொடைக்குங் களைவன களைந்து தொகை கூட்டிக்கொள்க.

இவற்றுள், ஆசிரியப்பாவினுள் வரும் அடிமோனைத்தொடை இருநூற்றெண்பத்துமூன்றும், வெண்டொடை நூற்றறுபத்து

மூன்றும், கலிப்பாவிற்குரிய தொடை நூற்றிருபதுமாகி மூன்று பாவிற்குந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்னூற்றறுபத்தாறும். ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க. கொள்ளவே, இத் தொடை ஐந்தானுலும் பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத் தெண் ணூற்று முப்பதாம் (2830) இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றிருபத்தைந்து வெண்டொடை எண்ணூற்றிருபத் தைந்து; கலித்தொடை அறுநூறெனக் கொள்க

"அடியெதுகை மோனை தலையா கெதுகை
அடியியைபு தாமிரண்டென் றைந்துங்—கடியப்
படுநில மைம்பது மொன்பது மென்ப
வெழுபத்தெண் சீரடிக்கும் ஏற்று";

எனவும்,

"ஒழிந்த நிலத்து நிரைபதின்மூன் றெல்லா
தொழிந்த வுயர்ந்துழி யொன்றாக்—கழிந்த
நிரையொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன் றாகு
மவையகவற் காகா தன"

எனவும்.

"வரகுவலியது வான்கடி யாறு
விறகு தீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்று
வழிவழி நேர்முதற்சீ ரேழிரண்டு மாக
வவையைம்பத் தொன்பா னகற்று"

எனவும்,

"ஐம்பத்தொன் பானன்றி யைஞ்னூற் றறுபத்தா
றென்றற் குரியவா றெட்டு"

எனவும்,

"ஐந்து தொடையா னகவற் றொடையிருநூற்
றெண்பத்து மூன்று மெனமொழிப வொன்றென்று
வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றுகுந்
துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்"

எனவுஞ்.

"சொல்லி னவைதன் றொடையிரண் டாயிரத்
தெண்ணூற்று முப்பஃதெனல்"

எனவும், இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க,

எதுகைத்தொடை

405. அஃதொழித் தொன்றி னெதுகை யாகும்.

இஃது, இரண்டாமெண்ணு முறைமைக்கணின்ற எதுகைத் தொடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத் திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும் ஒரோ வெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றள் அஃ தொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றில் தலையாகெதுகையென்றும் இரண்டாமெழுத்தொன்றில் அடியாகெதுகை யென்றும் வழங் கப்படும்; அயலெழுத்தொன்றினென்னாது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக் கூறுதலென்னையெனின். இவ்வாறு எதுகையாங்கால் முதலெழுத்துக்களின் மாத்திரை தம்மின் ஒத்துவரல் வேண்டு மென்றற்குக் கூறினனென்பது.

உதாரணம்:

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்" (தொல். அகத்-5)

என்பது தலையாகெதுகை.

"அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான்று எழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி"

(பத்துப்-பெரும்பாண்-1-2)

என்பது அடியெதுகை; இதனை இடையாகெதுகை யெனவும் அமையும். ஒழிந்தன கடையாகெதுகை யெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

அஃதேல், தலையாகெதுகை யென்றதுபோலத் தலையாகு மோனையுங் கொள்ளாமோவெனின், அற்றன்று; ஆசிரியன்,

"அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை"

(தொல்-செய்-92)

என்றுணகலின், அடிமோனையே கொண்டாமென்பது. என் றூர்க்கு.

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள் மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்" (நாலடி-3:9)

என்றவழி, அடிதோறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்றன்றோவெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய்யுள்முழுவதும் பயின்றுவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழிமோனைப்பாற் பட்டடங்கும் என்க. இச்சூத்திரத்துக் காட்டப்பட்ட தொடை இரண்டும் மூன்று பாவிற்கும் ஒதிய அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடுங்கூட்டித் தொகைசொல்லுமாறு மேலைச்சூத்திரத் துரைக்கப்பட்டது.

[வி-ரை]

முற்கூறிய முதலெழுத்தினை யொழித்து இரண்டடியினும் சீர்முழுவதும் ஒன்றினும் இரண்டாமெழுத்தே ஒன்றினும், ஓரடிக்கண் முதலிரு சீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும் முதற்சீரினும் மூன்றாம் சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும் முதற் சீரிலும் நான்காம் சீரிலும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற் சீரொழிந்து ஏனைய ஒன்றினும், முதலயற்சீரொழிந்து ஏனைய ஒன்றினும் ஈற்றயற் சீரொழிந்து ஏனைய ஒன்றினும் நாற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒரூஉ எதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும்.

அயலெழுத் தொன்றின் என்றது முதலெழுத்தைச் சுட்டியவதனான் முதலெழுத்தின் மாத்திரை தம்முள் ஒத்தல் வேண்டுமென்று கொள்க.

'இரண்டாம் எழுத்தொன்றின் மாதே எதுகை' என்பர் காரிகை யாசிரியரும். (92)

மோனைக்கும் எதுகைக்கும் கிளையெழுத்துக்கள் உரியவெனல்

406. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய

இது, மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல தொடைகண்டு அவை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரு தொடையென்பன மோனையும் எதுகையும்; இவை இரண்டற்கும் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப் பெறும் (எ-று).

இதன்கருத்து, அங்ஙனங் கிளையாகிவந்த வேறுபாட்டான் எல்லாத்தொடையும் வேறு பலவாமென்றவாறு. கிளையெழுத்தென்பன வருக்கமும் நெடிலும் அனுவும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிவை. இவையெல்லாம் ஓரோர்கிளைமை யுடைமையிற் கிளையெனப்பட்டன.

இனி, ஆசெதுகையும் மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும் பின்னுந் தொடர்ந்துநிற்றலின் அவையுங் கிளையெனினும் அமையும்; அற்றன்று; அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும் வந்து நுந்தை யென்னுஞ் சீர்க்கண் மூன்றுமெழுத்தொன்றிவருதல்,

"மெய்பெறு மரபில் தொடை" (தொல்-செய்-101)

எனப்பட்டமையின். ஆண்டு அது கிளையாகாது: 'மெய்த்தல் ஒத்த'லென்ற வழியன்றி 'ஈதல் காய்த'லென்றவழி நெடின் மோனையாய்த் திரிபுபடுதலின் ஆசிடையெதுகையுங் கிளையாகாது. 'உரிய'வென்றதனானே இவை அத்துணையுரியவன்றுமெனக்கொள்க. மற்று 'நுந்தை தந்தை'யென்றவழி, ஆண்டு முதல் நின்றவழி மோனை சிறந்ததென்னுமோவெனின் என்னுமன்றே, இரண்டாயவழி ஈவாழுத்துத் தேமாவாகலே பெரும்பான்மையாகலின். இதனானே, இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறப் படாததூஉமாயிற்று; என்னை? தொடையென்பன 'பூத்தொடை' போலச் செய்யுட்குப் பொலிவுசெய்ய வேண்டுமாகலின். இக்கருத்தினானன்றே சொல்லடியியைபினைத் தலையாகியைபெனத் தலைமைகூறுராயிற்றென்பது. அடியெதுகையாயின் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்துகாட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவு செய்யுங்காற் கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாறே நின்று தொடைப்பொலிவு செய்யுமென்பதாம். அனுவுங் கிளையெனப்படுமோவெனின், அதுவுங் கிளைமைபற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றோடுங் கூறினானென்பது.

ஈண்டு ஓதிய கிளை உயிரும் ஒற்றுமென இரண்டாகலின் அவ்விருவாற்றானுங் கிளைமைபற்றி அனுக்கொள்ளப்படும். என்னை?

"அஆ ஆயிரண் டாங்காந் தியலும்" (தொல்-எழுத்-பிறப்-3) என அகர ஆகாரங் கிளையாயின. ஐகார ஔகாரம் போலி வகையான் அவையெனப்படும். இ ஈ எ ஏ என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன்பிறப்பினவாகலான் அவையுங் கிளையெனப்படும். ஒற்றுக்கிளையென்பன தம்முன்னர்த் தாம் வருதலும் பிற வருதலுமென இரண்டு. அவற்றுள் தம்முன்னர்த் தாம்வருங்கால் வந்த உயிரேவாரா அவ் அனுவிற்கு ஒதியஉயிரே வேறுபடவருமென்பது. இனி, ஓரடிக்கண்ணும் ஐஞ்சீரானும் அறுசீரானும் வந்த வழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது. இனித் தம் முன்னாகப் பிறவருங்கால் தந்த உயிரே வரவும்பெறுமெனக்கொள்க. பிற வருங்கால் ஞகரநகாரங்களும் மகரவகரங்களுஞ் சகரதகரங்களும் இனம்பற்றிக் கிளையாமென்பது. அவற்றுள் மகரவகரங்கள் இதழ்பற்றிப் பிறத்தலிற் கிளையாயின இவ்வாறே இ ஈ எ ஏ என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இயல்பொப்புமையானுங் கிளையா மென்பது.

ஒற்றும், உயிரும், உயிர்மெய்யும் என மூன்றுவகையாற் கிளைமை கூறி மெய்ம்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய்மோனையெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், — அவை,

"மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை" (தொல்-செய்-101)

அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது. அல்லதூஉம் அவையெல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க. எதுகைக்கும் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிளையெனக் கூறியவற்றுள், 'ஏற்புழிக் கோடல்' (665) என்பதனால் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரிமையான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்று இருவகைப்படும். நெடிலும் அனுவும் மோனைக்குரிய; உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஆசிடையிடுதலும் மூன்றாமெழுத்தொன்றுதலுமென்ற ஆறும் எதுகைக்கே உரியவாம் இவை பத்துத்தொடையுள்ளும் மோனைமூன்றும் வருமாறு:

"வயங்குகதிர் காத்த வாடை வைகறை
விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி" (அகம்-24)

என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனை யாயிற்று.

"கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்கோத்தன சூட்டென்கோ" (யா.வி.ப.349)

என்பதும் அது. இவை ஒரு மெய்யின் வருக்கமாகலான் வருக்க மெனப்பட்டன.

அஃதேல், உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப் படாதோ வெனின், அங்ஙனங் கொள்ளின் நெடிலும் அனுவும் விரவும் வருக்கமும் வருக்கமெனப்படுமென மறுக்க; அல்லதூஉம் நெடிலும் குறிலும் ஊர்ந்த மெய்யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல் வேண்டுமன்றோ வென்பது; என்றார்க்கு, முதற் கண் உயிர்வந்ததனையே இன்ன தொடை என்னுமோவெனின், அவை அனுவாகி வருவன வழிமோனையெனவும் அல்லாக்காற் செந்தொடை யெனவுங் கூறுபவென்பது. இஃது, ஓர் அடிக் கண் வரினும் ஒக்குமென்ப துய்த்துணர்க.

"மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து"
(பத்துப்-நெடுநல்-3-409)

என்றவழிச் செந்தொடையாவதன்றி மோனைத்தொடைப்பாடு இன்றென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிலும் எதுகையாகாமை யின் அவையும் வேண்டியதிலரென்பது.

"வெள்ளி வள்ளி விளங்கிறைப் பணைத்தோள்
மெத்தென் சாயல் முத்துமழ் முறுவல்"
(பத்துப்-நெடுநல்-36-37)

என்பது வழிமோனை.

"ஓங்குதிரை வியன்பரப்பின்
ஒலிமுந்நீர் வரம்பாக" (பத்துப்-மதுரை-1-2)

என்பதும் அது. இவற்றை அனுமோனையெனினும் அமையும். அவை விகற்பங் கொள்ளாமோவெனிற் கொள்ளாம்.

"முன்னைத்தஞ் சிந்றில் முழங்கு கடலோ" மூழ்கிப்பேத
அன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென்று அலறிப்
பேரும்"

என்னும் அறுசீரடியினும் எழுசீரடியினும் எண்சீரடியினும்

நாற்சீரடியினும் ஒப்பவருதலானும், எண்சீரடியுள் ஒருநான்கு சீர் அற்றவழி ஒழிந்தநான்கனுண் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும் இனம் வந்தால் அவை வந்தவழியெல்லாந் தொடையாகாமையானுமென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இனமோனைகொள்ளா தனிமெய்; மொழிக்கு முதலாகாமையினென்பது.

"கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே" (குறுந்-216)

என்பது, வருக்கவெதுகை.

"அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி" (அகம்-7)

என்பது, வல்லினவெதுகை.

"நும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை" (அகம்-58)

என்பது, மெல்லினவெதுகை.

"மன்னர் மன்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந" (பெரும்பாண்-;55-6)

என்பது, இடையினவெதுகை,

"புள்ளி யுறுதியும் உயிரிறு கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல ஏனைய வெல்லாம்" (தொல்-எழுத்-உருபியல்-30)

என்பதும் அது.

'இமிழ்கண் முழவி னின்சீர் வாமனைப்
பயிரவன் போலவந் திசைப்பவுந் தவிரான்"

என்பது உயிரெதுகை; இஃது ஒற்றூர்ந்த உயிர் ஒன்றினமையின் உயிரெதுகையாயிற்று.

"நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறூர்" (அகம்-6)

என்பது யகரவொற்றிடையிட்டு வந்த ஆசிடை யெதுகை. பிற ஒற்றிடையிடினும்,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடை" (தொல்.செய்.101)

யாவன கொள்க.

''உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற''

(புறம்-3)

என்பது மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை.

இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும், இனிக் கூறுவனவு மெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமாறு கண்டு கொள்க.

இனி, மூன்று பாவினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடும் இவற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடையானும் பெற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்றறுபத்தேழு; இவற்றுள், வருக்க மோனையும், வழிமோனையும் உயிரெதுகையுமென இவை மூன்றும் நுந்தை யென்னுஞ் சீர்க்கு ஏலாமையின் அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும் உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து, ஒழிந்த சீர் எல்லாவற்றானு முறழ்ந்த அடி அறு நூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறு நிலங் களைய ஒரோவொன்றற்குப் பெற்ற தொடை ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதாம்.

இவ்விலக்கணமெல்லாம் இனிக் கூறும் முரணைந்தற்கும் ஒக்கும்.

அவற்றை அகவற்றொடை இருநூற்றெழுபத்து மூன்றெனவும், வெண்டொடை நூற்றைம்பத்தாறெனவும், கலியிற் களைவன இன்மையின் அவை நூற்றிருபஃதெனவும் பகுத்துக் காணப்படும். இம்மூன்று தொடையும், முரண் ஐந்துந் தொகுப்பப் பெற்றதொடைநாலாயிரத்து முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு (4392). இவை பிற அடிக்கண் வருங்கால் அவ்வரையறையாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

''வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணைந் தெட்டு
மொழிகின்ற நுந்தை யொழிய—வழுநில
மைம்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்ஞாற்று நாற்பதின்மே
லொன்பதென் றோதப் படும்''

எனவும்,

''இருநூற்றெழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்றைம் பத்தா றுரிய—வொருநூற்
றிருபதாந் துள்ளற் கெனல்''

எனவும்,

"நாலா யிரத்துமுந் நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி
ஞலீ ரிடத்து நவிற்று"

எனவும்,

"பதின்மூன்று பாற்ருெடை யேழா யிரத்தோ
டிருநூற் றிருபத் திரண்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி மூன்ருமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு,

வண்டு, மின்னு, நுந்தை, சேற்றுக்கால், நீடுகொடி என்னும் ஐந்துசீரானும் உறழ்ந்த அடி அறுபஃதொழித்து, ஒழிந்தசீர் இருபத்திரண்டானும் பெற்ற அடி இருநூற்றறு பத்து நான்கனுள்ளும், ஒன்பது நேர்முதற்சீரசற் பதினெட்டும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீராற் பதின்மூன்றுமாக முப்பத்தொரு நிலங்களைந்து கொள்ளப்பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருநூற்று முப்பத்துமூன்று.

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின், வண்டு, மின்னு, நுந்தை, சேற்றுக்கால் என்னும் நான்குசீரும் உறழ்ந்த அடி முப்பத்தொன்ருெழித்து, ஒழிந்த சீர் இருபத்துமூன்ருனும் பெற்ற அடி நூற்றைம்பதாகலின், அவற்றுள்ளும் நேர்முதற் சீர்பத்தும், வரகு, வலியது, கடியாறு விறகுதீ என்னும் நான்கும் ஆகப் பதினன்கு சீரானும், பதினறு நிலங் களைந்து பெற்ற வெண்தொடை நூற்று முப்பத்தாரும். இவ்வாற்ருன் இரண்டு பாவிற்குங் களையுநிலம் நாற்பத்தைந்து.

கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும் இரண்டும், மூன்ருமெழுத்தெதுகைக்கு ஏலாமையின், ஒழிந்த சீர் இருபத்திரண்டனுனும் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாம்.

இவ்வாற்ருன் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுந் தொகுப்ப நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம் (479). இம்மூன்ருமெழுத்து ஒன்றுங்கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்ருது வரல்வேண்டும். அல்லாக்கால் தலையாகெதுகையா மாகலினென்பது.

"வண்டுமின்னி ரண்டுநிந்தை சேற்றுக்கா னீடுகொடி
யென்றிரண்டு மூன்ரு மெழுத்தியையா—நின்ற
வறுபத்தேழ் சீரா னடித்தொடை நானூற்
றெழுபத்தொன் பானு மியற்று"

எனவும்,

"வந்த பதினன்கு மேழா யிரத்தெழு நூற்
றென்றென் றுரைக்கப் படும்"

எனவும்,

"நேர்முத லொன்பா னிரட்டி நிரைபதின்மூன்
றாசிரியப் பாமுப்பத் தொன்றகற்றி-நேர்முதற்சீர்
பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற்
கற்றன நாற்பத்தைந் தாம்"

எனவும்,

"இருநூற்று முப்பத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்று முப்பத்தா றாகு—மொருநூற்
றொருபதாந் துள்ள லொருங்கிவை மூன்று
மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வருக்கவெதுகை ஆசிரியத்துள் எழுசீர்க்கும், வெண்பாவினுள் ஐந்து சீர்க்கும், கலிப்பாவினுள் நான்குசீர்க்கும் ஏலாது. அவை,

வண்டு, மின்னு, போதுபூ, மேவுசீர், நீடுகொடி, நாணுத்தளை, நுந்தை என இவை யேழும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற்றுள் நீடுகொடி நாணுத்தளை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் ஐந்தும் வெண்பாவிற்கேலா. அவ்வேழனுள்ளும் வண்டு, மின்னு, நுந்தை ஒழித்து ஒழிந்த நான்குங் கலிப்பாவிற்காகா வெனவுணர்க. இனி ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீர் ஏழும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்சீரும் உறழ்ந்த அடி இருநூற்று நாற்பதாம். இவற்றுட் களையும் நிலம் இருபத்தேழாம். ஆகவே, அகவற்றொடை இருநூற்றிருபத்து மூன்றாயின. வெண்பாவினுள், ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடியொழித்து, ஒழிந்த அடி நூற்று நாற்பத்து மூன்றானும் நேர்முதற்சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீர் நான்குமெனப் பதின்மூன்றானுங் களையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப்பெற்ற வெண்டொடை நூற்றுமுப்பதாம். கலிப்பாவிற் களைந்தசீர் நான்கொழித்து ஒழிந்த சீரான் அடி நூறெனப்படும். அம்மூன்றுந் தொகுப்ப வருக்க வெதுகை (443) நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாயின.

"நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனான்கு நுந்தையுமென்
றாகாச்சீ ரேழைந்து நாங்காக வாகாத
நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாகித்
தோற்றும் வருக்கத் தொடை"

எனவும்,

"முறையா னிருநூற் றிருபத்து மூன்றே
டொருநூற்று முப்பதுநா றெட்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, நெடில் மோனையும், மெல்லின வெதுகையும், இடையினவெதுகையும், ஆசிடை யெதுகையுமென நான்கற்கும் நிரை முதற்சீரும் நுந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனுள் ஆசிரியத்து ஒரோசீர்க்கு இரண்டு நிலங் களைந்து பெற்ற தொடை நூற்றுமுப்பதாம்.

வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி தொண்ணூற்று மூன்றனுள் ஒருசீர்க்கு ஒருநிலமாகப் பதின் மூன்று நிலங்களைந்து பெற்ற வெண்டொடை எண்பஃதாம்.

கலிப்பாவிற்கு நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டதனாற் பெற்ற தொடை அறுபஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்குந் தொடை ஒரோ வொன்றற்கு இருநூற்றெழுபதாக நான்கனும் பெற்ற தொடை (1080) ஆயிரத்தெண்பதாம்.

"இடையின மெல்லின மாசெதுகை யேனை
நெடின்மோனை நான்காகி நின்ற—தொடைதா
மிருநூற் றெழுபஃ தொரொரொவொன்றற் கெய்து
நிரைமுதலு நுந்தையு நீத்து"

எனவும்,

"பதின்மூன் றிரட்டித் தகவலினே ராதி
பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைதொகுப்ப
மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது
நால்வகையா னிற்க நவிற்று"

எனவும்,

"மூவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத்தொகை
யாயிரத்து மேலெண்ப தாகுமாம்—பாவின
முன்னூற்று முப்பதா மெண்பதாம் வெண்பாக்
கடைய கலிக்கறுபஃ தாம்"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வல்லின வெதுகைக்கு நிரைமுதற்சீர் பதின் மூன்றும்,

மின்னு, நுந்தை, மேவுசீர், நாணுத்தளை

யென நான்குமாகப் பதினேழுசீர் தொடைகொள்ளாமையின் ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனானுங் களைவன களைந்து பெற்ற அக வற்றொடை நூறாகவும்; வெண்பாவிற்கு நாணுத்தளை வாராமையின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதன்றாயிற்றாகவே,

மின்னு, நுந்தை, மேவுசீர்

என்னும் மூன்றொழித்து, ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனானுங் களைவன களைந்துகொண்ட வெண்டொடை அறுபத்தெட்டாகவும், கலிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுள் மேவுசீர் நாணுத்தளை ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனானும் கலித்தொடையைம்பதாகவும் மூன்றுபாவினானும் வல்லினவெதுகை (218) இருநூற்றொருபத்தெட்டாயின வென்பது.

"முற்றுகர நேர்புநேர் முன்னாகுஞ் சீரிரண்டுங்
குற்றுகரத் தேமாவுங் கொள்ளாது-மற்றை
நிரைமுதலுங் கூட்டாது நேர்முதலான் வல்லெழுத்
தெதுகையிரு நூற்றொருபத் தெட்டு"

எனவும்,

"இருப தகவல்பதி னொன்றுவெள்ளைக் காகா
நிலமுப்பத் தொன்றாக நீக்கி—வலியெதுகைக்
கீரைம்ப தாமகவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட்
டோரைம் பதுதுள்ளற் கொட்டு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாங் கிழமைபற்றி வந்தமையின் 'ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய' என்றானென்பது. இப்பத்துத் தொடையானும் முரணைந்தானும் பெற்றதொடை (6614) ஆறாயிரத் தறுநூற் றொருபத்திரண்டெனப்படும். ஆறாயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டும் பெறும் கிளை முரண் ஐந்தும் மேற்கூறிய மோனை எதுகையிரண்டனோடும் இனிக்கூறும் முரணைந்தும் இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித் தொடை கூறினும், இவற்றோடு இயைந்தமையினென்பது. இத்தொடை யெல்லாந்

தொகுப்ப (9442) ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திரண்டாயினவாறு கண்டு கொள்க.

"மோனை யெதுகை முரணியைபு நான்கற்கு
மானவை யொன்பதி னாயிரத்து நானூற்று
நாற்பத் திரண்டாகு மோரடியே யாயினுங்
கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்"

[வி-ரை]

இணையெழுத்து - இனவெழுத்து, அணுவெழுத்து-ஒத்த எழுத்து. இனவெழுத்து, அ, ஆ, ஐ, ஔ, தம்முள் இனமாம், இ, ஈ, எ, ஏ தம்முள் இனமும் உ, ஊ, ஒ ஓ, தம்முள் இனமாம். உயிர்மெய்க்கும் இவ்வாறே கொள்க. ஒன்றினுள் ச, த, தம்முள், இனமாம். ஞ, ந, தம்முள் இனமாம். ம, வ தம்முள் இனமாம். விகற்பம் கொள்ளாமோ—வேறுபாடு கொள்ளாமோ? கொள்ளலாம். எனவே வேறுபாடு இல்லை என்பது கருத்து. (94)

முரண்தொடை

407. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதன் முரணே.

இது, முறையானே முரண் தொடை உணர்த்தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடை வரும் (எ-று).

அவை ஐவகைப்படும்;
சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும்,
பொருளும் பொருளும் முரணுதலும்,
சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லோடு முரணுதலும்,
சொல்லும் பொருளும் பொருளோடு முரணுதலும்,

சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என.

"செவ்வி வாய்த்த செம்பாட்டு ஈரத்து
வெள்ளை வெண்மறி மேய்புலத் தொழிய'

என்புழி, செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளின்றிச் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன வெள்ளையென்பது சாதிப்பெயர்.

"செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்"
(யா. வி. ப. 145)

என்பதும் அது.

"நீரோ ரன்ன சாயல்
தீயோ ரன்னஎன் உரனவித் தன்றே" (குறுந்-95)

என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது.

"தண்ணிய லற்ற தயங்கறற் கானத்து
வெந்நீர்ப் பொருள் நசைஇ முன்னிச் சென்றோ

என்பது சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது.

"தீநீர் நஞ்சந் திருமிடற் றொடுக்கிய
உவரி யன்ன உடைப்பெருஞ் செல்வர்"

என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணியது. இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது போலப் பொய்ப் பொருளொடு முரணுதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க.

"செவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த
கருவிற் கானவன் வரிலவ னிலரே" யதுபோல

என்புழி, சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது. பிறவும் அன்ன

இவை ஐந்துதொடையுந் தனைவகை யடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறு வருமென்பது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்ளப் படும். இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்துறழ்ந்து கண்டுகொள்க. (95)

இயைபு

408. இறுவா [1]யொன்ற லியையின் யாப்பே.

இது, முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. ஒப்பினஃது இயைபெனமொழிப எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்) இரண்டடியும் ஈறொத்தல் இயைபுத்தொடைக் கிலக்கணம் (எ-று).

வாளாதே 'இறுவாயொன்றல்' என்றாராயினும் ஆண்டு ஒன்றுவது பொருளியையின்றி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றி யடையின் இயைபாமென்பது. எனவே, எழுத்தடியியைபும் சொல்லடியியைபும் என இத்தொடை இரண்டாயின.

''அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே
கொடிதரு முல்லையுங் கடிதுஅரும் பின்றே'' (குறுந்-221)

என்பது எழுத்தடியியைபு.

''பரவை மாக்கடற் றொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்'' (யா.வி.ப.152)

என்பது சொல்லடியியைபு.

இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியொடுந் தொடுக்கப்படுமென்பதூஉம் அவற்றதுவிரியும் எல்லாம்,

''அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை''
(தொல்.செய்-92)

என்புழிச் சொல்லியவாற்றானே கொள்ளப்படும்.

[விளரை]

அடிதோறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரின் அஃது இயைபுத் தொடை எனப்படும்.

தொடை அதன் விகற்பம் பற்றி இதுகாறும் கூறிய கருத்துக்களைக் காரிகையாசிரியர் தொகுத்து விளக்குவர்.

'இருசீர் மிசை இணையாகும் பொழிப்பு இடையிட்டு ஒரூஉவாம்
இருசீர் இடையிட்டது ஈறிலி கூழை முதல் இறுவாய்
வருசீர் அயலில மேல்கீழ் வருத்த மைதிர்க் கதுவாய்
வருசீர் முழுதும் ஒன்றின் முற்றும் என்ப மற்றவையே'
'எழுவாய் எழுத்தொன்றின் மோனை இறுதி இயைபு இரண்டாம்
வழுவாம் எழுத்தொன்றின் மாதே எதுகை மறுதலைத்த
மொழியின் வரினும் முரண் அடிதோறும் மொழி முதற்கண்
அழியாது அளபடுத் தொன்றறிவதாகும் அளபடையே'

அந்தம் முதலாத் தொடுப்பது அந்தாதி அடிமுழுதும்
வந்த மொழியே வருவதிரட்டை வரன் முறையான்
முந்திய மோனை முதலா முழுதும் ஒவ்வாது விட்டால்
செந்தொடை நாமம் பெறும் நறுமென் குழலி
தேமொழியே

என்பன காண்க. (96)

அளபெடைத் தொடை

409. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே

இது முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளெபழுந்தன வாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும் (எ-று).

'அவை' யென்றது உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையு மென்றிரண்டென்பது கோடற்கு.

"பாஅலஞ்செவிப் பணைத்தாள் மாநிரை
மாஅல யானையொடு மறவர் மயங்கி" (கலி-5)

என்பது உயிரளபெடை

"கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச்
சுஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை" (பக்.13),154

என்பது ஒற்றளபெடை.

இவை கட்டளையடியொடு தொகுக்குங்கால் உயிரளபெடை முந்நூற்று முப்பத்துமூன்றும். அவை மூன்று பாவினும் வருங் கால் உரியசைச்சீர் நான்கும், உரிமுதற்சீர் எட்டும், நிரை யசையுமெனப் பதின்மூன்றும் ஒழித்து ஒழிந்தவற்றுள் வரும்.

அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரேழும், நிரைமுதற் சீரேழும்; வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும் நிரைமுதற் சீரொன்பதும்; கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சீரெட்டொழித்து நேர்முதற் ரெட்டும், நிரைமுதற்சீரெட்டும் எனப் பதினறுமாக நாற்பத்தெட்டுச் சீர்க்கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து நூற்று நாற்பத்தேழும், வெண்பாவினுள் நூற்குறும், கலிப்பாவினுள் எண்பதுமாகி முந்நூற்று முப்பத்து

மூன்றும். அவை, ஆசிரியத்துள் இருபத்தொன்றும், வெண்பாவினுட் பதினொன்றுமாக முப்பத்திரண்டு நிலங் களைந்து பெறப்பட்டன.

"உரியசைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீ ரெட்டு
மளபெடைக்கு நுந்தையோ டாக—வொருநாற்பத்
தெண்சீரான் முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென்ப
ரொண்சீர் பெருமுறையா னுய்த்து"

எனவும்,

"நேரேழ் நிரையேழ் முதற்சீர் முதற்பாவிற்
கோரேழான் மூவேழ் நிலமிலவா—னேராதி
யொன்ப திரண்டு நிரையாதி வெண்பாவிற்
கென்றிலவை மூப்பத் திரண்டு"

எனவும்,

"நூறெடு நாற்பத்தே ழாமகவ னூற்றின்மே
லாறு தொடைவெள்ளைக் காகுமா—லேறுதுள்ளற்
கெண்பதா மீரேழ் ரொன்பஃ தெண்ணிரண்
டென்றுமாம் பாமூன் றிடத்து"

எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வராது; என்னை? அது துள்ளலோசை தள்ளிநிற்றலின். அங்ஙனமாதல்,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (தொல்.செய்-11)

அறிக.

இனி, ஆசிரியத்துள் தேமா புளிமா வென்னும் இரண்டும், வெண்பாவினுள் தேமா, புளிமா, மாசெல்வாய், புலிசெல்வா யென்னும் நான்குமாகச் சீராறன்கண்ணும் பெற்றதொடை நாற்பத்தைந்து. இவை, ஆசிரியத் திருபத்தொன்றும், வெண் பாவினு ளிருபத்துநான்கு மெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண் மூன்றும் வெண்பாவினுள் இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. களையுநிலம் அதனிற் சுருங்குவதில்லை.

"தேமா புளிமா மாபுலிசெல் வாயென்று
நானற்பத் தைந்தொற் றளபாகும்—வேறு
தனித்தொலி யொன்று களையுநில மூன்று
முதற்பாவின் வெள்ளைக் கிரண்டு"

எனவும்,

"எழுமூன்று மாசிரியத் தெண்மூன்றும் வெள்ளைக்
கழியாத வீரோற் றளபு"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆக அளபெடைத் தொடை இரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொடை (378) முந்நூற் றெழுபத்தெட்டு. ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்டனும் பெற்றதொடை (9820) ஒன்பதினுயிரத்தெண்ணூற்றிருபஃது.

"ஒன்பதினுயிரத் தெண்ணூற் றிருபஃதா
மந்தமில் காட்சி யளபெடைத்தே
வந்த விருபத்தி ரண்டு" (97)

பொழிப்பெதுகை

410. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயிற்
பொழிப்பென மொழிப புலவ ராரே.

இது, பொழிப்பெதுகையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒரு *சீரிடையிட்டு எதுகையாற் பொழிப்பாம்* (எ-று.)

இடையிடினெனவே மூதற்சீர் நிற்பதாயிற்று. எதுகை யாயினெனவே மூன்றுஞ்சீரோடு தொடுப்பதாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிரியம் களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுநாற்பதெனவும், வெண்பா களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுமூன்றெனவுங் கொள்க.

"திரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டுங் கீழ்நிலத்துள் ஒன்ற
வருகலி முந்நூற்றெட் டாம்"

எனவும்

"மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கிளை முற்றே
லோரிரு நூற்றுமுப்பத் தெட்டாகு மாக
விருநூறு நானூறொ டேழ்பத்தைந் தாக
வருமுற்று மொன்றும் வகை"

எனவும் இவை முற்றெதுகைக்கு உரைச்சூத்திரம்.

இன்னும் 'புலவராரே' என்று மிகுத்துச் சொல்லியதனானே அமைவன வேறுளவெனத் தழீஇப் புகுந்தவற்றுள் ஈண்டுக் கூறாத அந்தாதித்தொடையும், மற்றை விகற்பத்தொடையாகிய ஒரூஉத் தொடையுங் கூறிக்கொள்க. (98)

ஒரூஉவெதுகை

411. இருசீ ரிடையிடி னொரூஉவென மொழிப.

இது, நிறுத்தமுறையானே ஒரூஉத்தொடை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நாற்சீருள்ளும் இடையிருசீரொழித்து, ஒழிந்த முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத் தொடுப்பின் அதனை ஒரூஉவென்ப (எ-று.)

அதிகாரத்தான் ஒரூஉவெதுகை யெனப்பட்டது. அதுவும் பொழிப்புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும், கிளையெழுத்து வந்து கிளையொரூஉ எனப்பட்டு இரண்டாதலுமுடைத்து.

"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை" (ஐங்குறு.)
என்பது ஒரூஉவெதுகைத்தொடை.

"சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்று" (அகம்-1)
என்பது கிளைபொரூஉவெதுகை.

இவை, இரண்டுதொடையுங் கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒரூஉவெதுகை ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழனுள்ளும் நேர் முதற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்ந்தஅடி பன்னிரண்டனுட், சுருங்கிய நிலந்தொறும் ஒன்பதொன்பதாக நூற்றிருபத்தாறும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக நூற்றுமுப்பஃதுமாக அகவற்றொடை இருநூற்றைம்பத்தாறு; அவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர், நாணுத் தளை என்னும் மூன்று சீரானும் மூன்றுநிலம் முதனிலத் தகற்றிப் பெற்ற தொடை இருநூற்றைம்பத்து மூன்று. வெண்டொடை இருபத்தேழு சீருறழ்ந்த அடி அனைத்தினும் பெற்ற தொடைநிலை நூற்றெண்பத்தொன்று; இவற்றுள் மின்னு, மேவுசீர் என்னும் இரண்டனுனும் முதனிலத்து இரண்டு நிலங் களைந்து பெற்ற தொடை நூற்றெழுபத்தொன்பதாம்.

இனிக் கலிப்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று களையப்பெற்ற தொடை நாற்பத்தெட்டும், நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டும், சுருங்கிய நிலத்து

ஒரோவொன்று களையப்பெற்ற தொடை நாற்பத்தெட்டுமாகக் கலிப்பாவிற்குரிய தொடை தொண்ணூற்ருறும். ஆக மூன்று பாவினும் பெற்ற ஒரூஉத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டாம்.

கிளையொரூஉவும் இவ்வாறே ஐஞ்ஞூற்றிருபத்தெட்டா கவும், இவற்றுமேல் மின்னு, மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண் பாவினுள் உறழ்ந்த முதனிலையிரண்டுங் களையாது கொள்ளக் கிளையொரூஉத்தொடை ஐஞ்ஞூற்றுமுப்பதாம். ஆக வொரூஉத் தொடை இரண்டனுனும் பெற்ற தொடை ஆயிரத்தைம்பத் தெட்டாம். (1058)

"நேராதி யாதி நிலத்தொன்ப தொன்பதா
மீரைந்தா மாசிரியத் தீற்று—நிரையாதி
யாக வுருநூற்றைம் பத்துமூன் ருமாதி
நேர்புகா மூன்றனையு நீத்து"

எனவும்,

"மேவுசீர் மின்னுக்குண் முன்னைநிலத் தோரோவொன்
ருகா வொரூஉவெள்ளைக் காதலா வைன
நூற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு"

எனவும்,

"முன்பினே ராதி நிரையாதி துள்ளற்கோ
ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்று ருகுங் கிளைவெள்ளைக்
கொன்று யிரண்டா னொரூஉவிரண்டு மாயிரத்
தைம்பான்மே லெட்டா மவை"

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

மேலைப்பொழிப்பிரண்டும் முற்றிரண்டும் இவையிரண்டு மென விகற்பத்தொடை ஆறனுனும் பெற்ற தொடை இரண் டாயிரத்தைஞ்ஞூற்றிருபத்தொன்று (2521). இவை ஆறு தொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வருதலின் தளை வழுவப்பட்டன வென்று களையும் நிலமிலவென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனல், தொடையந்தாதியும்விட்டி சையும் ஒரோவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியும் சீரந்தாதி யும் விட்டிசைத் தொடையுங் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம்

ஓரடியுள் இறுதிச்சீருள் ஈற்றசையும் மற்றையடியின்முதற் சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்ப அசையந்தாதி. அவை தொடுக்குங்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீரினை அசை யெனக் கொள்ளற்க; இவை பிறசீர்ப்பாற்படுத்துத் தளை கோடலின். அடியிறுதிக்கட் கடியாறு மழகளிறென வந்தவழி யற்று களிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் நிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும் இயற்கை நிரையசையோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ஒரு சொல்லாயினன்றி அந்தாதியாகா மையினென்பது.

இனி, இறுதிச்சீர் முதற்சீரொடு சேரிற் சீரந்தாதியாம்.

(உ-ம்.) "குன்றகச் சாரற் குதித்தன கோண்மா
மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்"

என்பது அசையந்தாதி

"தழைபூஞ் சாரற் றழுத்த முல்லை
முல்லை சான்ற கற்பின நல்லோள்"

என்பது சீரந்தாதி.

இது கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி முந் நூற்றிருபத்தைந்தாம். (3.5)

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்பசைச்சீர்க்கும் ஓரெழுத்து தேமாவிற்கும் ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் ஒருசீர்க்கு (முதனிலத்தொன்றும் இறுதிநிலத்தொன்றுமென இவ்விரண்டானும்) முதனிலமிரண்டும் இறுதிநிலமொன்று மென மும்மூன்றாக முப்பத்து மூன்றாகற்றி ஒரோச சீர்க்கு ஒன்ப தொன்பதாகப் பெற்ற தொடை தொண்ணூற்றொன்பது. இனி நிரைமுதற்சீருள் நிரைபசைச்சீரிரண்டு ஒருத்து ஒழிந்த பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் முதனிலத் தொன்றுவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டு நிலங்களைய ஒவ்வொன்று பத்தாகப் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாக ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதி இருநூற்றொன்பதாயின.

வெண்பாவினுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்பசைச் சீரிரண்டும், ஓரெழுத்துத் தேமாவும், நிரைமுதற்சீர் பதின் மூன்றுமெனப் பதினொழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர்

பதிஞென்றும் உறழ்ந்த அடி எழுபத்தெட்டனுள் ஒரோவொரு சீர்க்கு இரண்டாக முதனிலந்தோறுங் களைந்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற வெண்டொடை ஐம்பத்தாறும்.

கலிப்பாவினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுனுந் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்று பாவிற்கும் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத் தைந்தாயினவாறு கண்டுகொள்க.

"நேர்பசைச்சீர் நுந்தையொழித் தேனைப் பதிஞெரு
நேராதி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச்—சீராக
நீங்கிய வாறுக நிரைமுதல் பத்தாக
வீங்கிரு நூற்றென்ப தென்"

எனவும்,

"நேர்முத லொன்ப தியற்சீ ருரிவெண்சீ
ராகியினி யிவ்விரண்டாங்கொழிப்ப—நேர்பொடு
வெண்பாநேர் நுந்தை நிரைமுதல் வீழ்த்தசை
யந்தாதி யைம்பத்தா றும்"

எனவும்,

"நேரசை யந்தாதி யன்றிக் கலிக்கியையா
வாகலி ஞங்கறுப தாம்"

எனவும்,

"அவ்வகை யந்தாதி முந்நூற் றிருபத்தைந்
திவ்வகை முப்பாக் கியற்று"

எனவும் இவ்வுரைச்சூத்திரங்களான் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத்தைந்தும் ஆயினவாறு அறிந்துகொள்க.

இனிச் சீரந்தாதி நூற்றறுபத்துநான்கு (164).

அவை, ஆசிரியத்து வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமாவிரண்டுமென நான்கனுனுந் தத்தம் முதனிலந்தொடங்கி ஒரோவொன்று அவ்வாறுக நாலாறிருபத்துநான்காம். இனி, நிரைமுதற் சீருள் நிரைபசைச் சீரிரண்டும் புளிமாவுமென மூன்றுழித்து ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வருங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுண் முதனிலம் மூன்றும் பெருகிய நிலத்திரண்டுமாக வைந்து ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்வேழாக எழுபதாம். ஆக, அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி, வெண்பாவினுள் வருங்கால் நேர்பசைச் சீரிரண்டுந் தேமா விரண்டும் நிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் நிரைமுதல் நிரையிறுகலிற் கணவிரி எட்டுமாகச் சீர் பதினொன்கும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் பதின்மூன்றனானும் பெற்ற அடி தொள்ளாயிரம். அவற்றுள் வரகும் அரவும் புளிமாவும் என்னும் மூன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாகலின், அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகிய நிலத்து மூன்றும், அரவும் புளிமாவுஞ் சுருங்கிய நிலத்தும் பெருகியநிலத்தும் ஒரோவொன்றாக நான்குமாக ஏழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப் பெற்ற அடி பன்னிரண்டாம். காருருமு, மாவருவாய் என்னும் இரண்டனானும் பெற்ற அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலத்து மும்மூன்றாக ஆறொழித்துப் பெற்ற தொடை இருமூன்றும். பாதிரியேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டனானும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈரெழுத்துப் பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்றும், பெருகியநிலத்து இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றென்பதும் ஒழிந்த மூவெழுத்துப் பாதிரி நான்கும், மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கிய நிலத்து இவ்விரண்டாகப் பத்துமெனப் பத்தொன்பதுங் களைந்து பெற்றதொடை நாற்பதாமெனக் கொள்க. ஆகக் களையும் நிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்த தொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனிக் கலிப்பாவினுள் வெண்சீர் நான்கனானும் பெற்ற அடி இருபஃதாகலின், அவற்றுண் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும்ஏறியநிலத்திரண்டும், புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினுஞ் சுருங்கிய நிலத்திரண்டும், ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய்கள் இரண்டும் முன்னும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுங் களைய ஒரோவொன்று மும்மூன்றாகப் பெற்ற தொடை பன்னிரண்டாம். ஆக மூன்று பாவிற்குஞ் சீரந்தாதி நூற்றறுபத்து நான்காம்.

> "வண்டொன்று தேமா விரண்டு வலியதுபன்
> னொன்றொடச்சீ ரந்தாதிச் சீரேழாம் நேராதி
> பத்தும் புளிமா வரகிரண்டும் வெள்ளைக்கா
> மொத்த கலிக்குரிச்சீர் நான்கு"

எனவும்,

"நிரைநிரைபத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு
முதனில னீக்கிமுன் ருக வகவலி
னேராதி நான்கு மெழுவாய் நிலந்தொடங்கி
யாறுகு மந்தாதிச் சீர்"

எனவும்,

"ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி (தொண்ணூற்று)
நால்வகை யாக நவிற்று"

எனவும்,

"வரகு பெருநிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை
யரவு புளிமா வருகிரண்டு மாற்றி
முதனிலத்துக் காருரும மாவருவாய் மும்மூன்
றெனவுரை யந்தாதிக் கீண்டு"

எனவும்,

"ஈரெழுத்துப் பாதிரிமுன் றீரருகு மோரிரண்டாய்
மூவெழுத்துப் பாதிரிக்கு முன்னிரண்டாய் மாசெல்வ
யொன்றற்கு மவ்வா றொழித்துரைப்ப நாற்பஃதாம்
வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு"

எனவும்,

"விரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை யைம்ப
தெனப்படு மெட்டுமே விட்டு"

எனவும்,

"மாசெல்வா யிற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்து
மேனை யிரண்டு மிரண்டிடத்து மாக
விரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி துள்ளற்
கமைந்த தொடைநான்மூன் றும்"

எனவும்,

"பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப
நூற்றே டறுபத்து நான்கு"

எனவும், இவ்வாற்றனே சீரந்தாதியாமா றுரைத்துக் கொள்க.

"அந்தாதி யோரிரண்டு மாகத் தொடைநானூற்
றெண்பான்மே லொன்பா னெனல்"

இனி, விட்டிசைத் தொடை கூறுங்கால் எழுத்தினானும் எழுத்தல் ஓசையானும் விட்டிசைத்தல் இருவகைப்படும்.

"அ உ வறியா வறிவி லிடைமகனே
நொஅலைய லின்னுட்டை நீ" (இடைக்காடனார்)
என்பதெழுத்தினுணுகியது.

விட்டிசையின் இறுதியடி வல்லொற்றடுப்பின் விட்டிசை வல்லொற்றெதுகை யென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகை யா(மாறு)காமையின் அது வேண்டுவதன்று; வேண்டினும் விட்டிசையெனவே அடங்குமென்பது.

"த என்று தாமிசைப்ப தாகியே தண்ணுமைகேட்
டெ என் றெழுந்தார் பலர்"

என்பது குறிப்புவிட்டிசை.

இவை கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒரோவொன்று நூற்றறுபத்து நான்காகி முந்நூற்றிருபத் தெட்டாம். (3.8)

அவை வருங்கால் நேர்பசைச் சீரிரண்டும் ஓரெழுத்துத் தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித்தொழிந்த தேமாவும் பாதிரியிரண்டும் போரேறு இரண்டும் [ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும், இரண்டு விட்டிசையுந் தொகுப்பப்] பூமருதிரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டுமாக ஒன்பதுசீரும் பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற்றொடை ஒரோவொன்றெழுபதாகவும், வெண்டொடை ஒரோவொன்றைம் பத்து நான்காகவும் கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும் இரண்டு விட்டிசையும் தொகுப்பத் தொடை முந்நூற்றிருபத்தெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இவை ஆசிரியத்துப் பதினன்கும் வெண்பாவினு ளொன்பதுமாக இருபத்துமூன்று நிலங் களைந்து பெற்றன.

"நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு
மோரெழுத்துத் தேமாவும் விட்டிசைக் கொன்றுவா
மேனை நிரைமுதற் சீர்களு மிவ்வாறே
யாகா தனவென் றறி"

எனவும்,

"அகவற்கேழ் நேரசதி யொன்பதும்வெண் பாவிற்
குளவென் றுரைக்கப்படும்"

எனவும்,

"வெள்ளையு ளைஎன்ப தகவலி னீரேழாய்க்
கொள்ள விருபத்து மூன்றுகுந்—துள்ளலுட்
போரேறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய்
மாவருவா யெட்டும் வரும்"

எனவும்,

"அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான்கா
நிகரற்ற வெள்ளைக்குத் துள்ளல் புகரற்ற
நாற்பதாய் விட்டிசை நூற்றது பத்துநான்
கேற்பதா மோரொன் றெனல்"

எனவும்,

"இருவிட் டிசைமுந்நூற் றிரொருபதி தெட்டா
வருவித்துக் கோடல் வழக்கு"

எனவும், இவற்றைப் பதநெகிழ்த்துரைக்க.

"விகற்பமா றந்தாதி வீட்டிசைநான் கேற்றி
யிசைத்தவீ ரைந்து தொடையாற் றொடைத்தொகை
மூவா யிரத்தொடு முந்நூற்று முப்பத்தா
றுமா றறிந்து கொளல்"

"இருபத் திரண்டு மீவைபத்து மாக
வருவித்த மூப்பத் திரண்டா—வொருபதின்
மூவா யிரத்தொரு நூற்றைம்பத் தாறைந்நூற்
றேடோரைம் பத்திரண் டேற்று"

என விவை உரைச் சூத்திரம் ஆகத் தொடை முப்பத்திரண்டா ஞற் பெற்றன பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு (13,708) (99)

செந்தொடை

412 சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட் டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை யென்ப

இது, மேற் செந்தொடையாமெனக் கூறியதுணர்த்து கின்றது. எய்தாத தெய்துவித்ததூஉமாம்.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட தொடை எல்லாவற்றோடும் ஒவ் வாதுவரின் அதனை இயற்கைச் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவரது செந்தொடை யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் (எ-று).

எனவே, விகாரப்படச் செய்யுள் செய்யுஞ் செந்தொடை இன்றென்றுணும்; அஃது,

"இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தினமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையு
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோளே" (அகம்-270)

எனவும்,

"சேயிறுத் துழந்த நுரைபிதிர்ப் படுதிரைப்
பராரைப் புன்னை வாங்குசினை தோயும்" (அகம்-270)

எனவும் வரும்.

"பூத்த வேங்கை வியன்சினை யேறி
மயிலினம் அகவு நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே" (யா.வி.ப.179)

என்பதும் அது.

'இயலின்' என்றதனுன் இரண்டடியால் தொடை பெற்று நின்று இரண்டடி யெதுகையாகியவை தம்முள் தொடுக்குங் காற் செவ்வன் தொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடையென்னுது இரண்டடி யெதுகை யென்றும். இனி ஓரடி இடையிட்டுத் தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செந்தொடையா மாயினும் மூன்றுமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரை யானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றுங் கொள்ளப்படும். என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறந்தமையினென்பது. அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

"முன்பொழுது முன்செல்லுந் தூரியமா மந்நிலையே
பின்பொழுது பின்சொல்லு நெய்தலா—னன்பிலவே
கொல்யானை வேகப்போர்க் கோக்கோதை மாறேற்ற
பல்யானை மன்னர் பறை"

என வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்துக் கண்ணன்றி வாராவாயினுங் கட்டளையடிக்கு அகப்பட்ட தொடையொடுங் கூறினர். கட்டளையடிக்கண் வரும் தொடையே சிறந்தன வென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவென்பான், ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித் தொடை கூறினனென்பது. இனி, செந்தொடை கட்டளையடிக்கண் தொடையாங்கால் ஓரெழுத்துத் தேமா ஒழித்து பழிந்த சீரெல்லாவற்றிலும் வருமென்பது இம்மூவகை அடியினும் பெற்ற தொடையெல்லாந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதாம்.

அவற்றோடும் இரண்டடி யெதுவகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத் தொடை ஐஞ்ஞூற்றைம்பத்திரண்டாம்.

"நுந்தையில் செந்தொடை யைஞ்ஞூற்று நாற்பான்மே
லொன்பானே யோரிடையிட் டோரிரட்டி
வந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தைஞ்ஞூற்
றைம்பத் திரண்டென் றறி"

என்பது உரைச் சூத்திரம். ஆக முப்பத்து மூன்று தொடையும் அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன களைந்து பெற்ற தொடைவிரியெல்லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதின்மூவா யிரத் தெழுநூற்றைந்துடன் இரண்டடி யெதுகை யிரண்டும் இடையீடொன்று கூட்டத் தொடை பதின்மூவாரயித்தெழுநூற் றெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

"தொடையின் பகுதி முழுவதூஉஞ் சொன்மற்
றடியி னறுநூற் றிருபத்தைந் தாயி
னடிய திலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிறதொடைமூன் றேற்றினர் பின்"

இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம் அவ்வச்சூத்திரங்கடோறும் எடுத்தோதாது கட்டளையடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற் கூறி வந்தாராசிரியராயினும்,

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை" (தொல்-செய்-101)

என்னுந் தொடைச் சூத்திரத்திற் கேற்ப அவ்வச்சூத்திரங்களுள் கூறிவந்தாம் தாம். அவற்றை அவ்வச் சூத்திரங்களுட்போலக் கூறிவந்ததாமென்பது. முற்கூறியமுப்பத்துமூன்று தொடையினையும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதினாயிரத் தறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாகற்பாலனவாம்: அன்னவை தொடைக்குந் தளைக்கு மாகாதன களைந்துகொள்ளப் பதின் மூவாயிரத் தெழுநூற்றைத் தாயினவென்பது. ஆயிரத்துத் தொள்ளா யிரத்திருபது நிலங்களையப்பட்டன இங்ஙனம் இவை களைந்து பெற்ற தொடையோடும் இரண்டடி யெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத் தொடை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற் றெட்டாயின. (100)

தொடைக் கூறுபாடு

413. மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்று
ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே.

இது, மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரான் வரையறை யுடைமையின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது; விரித்ததூஉந் தொகுத்ததூஉமாம்; என்னை? கட்டளையடியொடு பட்ட தொடை விகற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையானும் அவற்றையும் ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறினமையானுமென்பது.

(இ-ள்.) மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை கேட்டார்க்குத்தொடைப்பாடுவெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக் கூறுபாடு; 'தாமே' எனபது பிரித்துக் கூறியவாறு; ஐயீராயிரத் தாறைஞ்ஞாற்றொடு-பதின்மூவாயிரத்தோடு; தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பஃது – எழுநூற்றெட்டு (எ-று).

தொடைப்பகுதி பதின் மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென்று சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன் பொழிப்பு.

'மெய்பெறு மரபின்'; இவை யெனவே, விளங்கத் தோன்றுதலவுந் தொடையுளுளவென்பதாம். அவை,

இணை கூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய்
கடையிணை கடைக்கூழை இடைப்புணர்பின

எனச் சொல்லுப. பிறவும் வேறுபடுத்துக் கூறுவார் கூறுவனவெல்லாம் இதனுனே தழீஇக் கொள்ளப்படுமென்பது.

'தொடைவகை' யென்பது கட்டளையடியொடு வருமெனப் பட்ட முப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்றுல் வருமெனப் பட்ட இடையிட்டெதுகை இரண்டடி எதுகையென இருகூற்றனவு மென்றவாறு.

'ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு' என்பது உம்மைத் தொகை. 'தொண்டு தலையிட்ட' என்பது ஒன்பானையகப்படுத்

மொழியாகவுடைய வென்றவாறு. ... லென்னும் பெயரெச்சமாகலின் எழுநூற்றொன்பதென்னும் பெயர்கொண்டு முடியும். எனவே, எழுநூற்றொருபத்தெட்டாமென்றஞ்சிப் பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது என்றானென்பது. எனவே ஆண்டு நின்ற ஒன்பானொடுந் தொண்டு தலையிட்ட ஒன்பானையுங் கூட்ட எழுநூற்றெட்டாயின வென்றவாறு;

அஃதே கருத்தெனின்,

"பதின்மூ வாயிரத் தெழுநூற் றெட்டென
மொழியப் பட்டன தொடைதெரி வகையே"

என அமையும்; இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ் செய்த தென்னையெனின், அங்ஙனமே அதனை ஞாபகப்படச் செய்தான் ஆசிரியன் (666) ஒரு காரணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை அடியொடு மாறுங்காற் குறைக்கப்படுவன உளவென்பதூஉம், அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐந்துபத்தளவும். ஆறுமுதலாகக் களையப்படுமென்பதூஉங் கோடற்கென்பது. 'ஒன்பது என்று இருகாற் சொல்லிய வதனான் அங்ஙனங் குறைக்கப்படு நிலங்கள் ஒன்பது பகுதியவாமெனக் கொள்க. அவையாவன:

ஐம்பத்தொன்பது ஐம்பத்தாறு நாற்பத்தைந்து
நாற்பது முப்பத்தொன்பது முப்பத்திரண்டு
முப்பத்தொன்று இருபத்துமூன்று ஆறு,

என ஒன்பது பகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்தொன்பது நிலத்தின் வாகலால் 'தொண்டு தலையிட்ட பத்து' என்றானெனவும், ஒன்பதுந் தொண்டுமென இருகாற் கூறிய வதனான் அங்ஙனங் களையுநிலம் ஒன்பதெனவுங் கொள்ளப் பட்டது.

"பாய பதினா யிரமென் றிலனையீ
ராயிர மென்றா னதனானுந்-தூயதன்றிப்
பத்துங் குறைத்த பயத்தானும் ஒன்பதென்
றுய்த்துக் கொளற்பாற் றொருங்கு"

எனவும்,

"ஒரொன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டுரைத்து
மீரொன் பதுமிகுத்தா னீங்கிவற்று-ளோரொன்ப

தைம்பான்மே லேறவு மைந்தந்த மாய்க்குறைத
லொன்பான் வகைத்தென்று மோர்ந்து''

எனவும்,

''ஆறென்றுன் மூவா யிரமென்று தாங்கதனு
லாறந்த மாங்குறையு மாறு''

எனவும்,

''ஐம்பத்தொன் பானேழெட் டையொன் பதுநாற்பஃ
தொன்பா னுடைமுப்பத் தெண்ணான்கு முப்பத்தொன்
றென்பா லிருபத்து மூன்று றெனக்குறைப்ப
வொன்பான் பகுதி யுள''

எனவும், இவ்வுரைச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படுமா றறிந்து குறைக்க. இவற்றுள் ஒன்பது நிலங் களையப்படும். மோனை முதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஓரெழுத்துத் தேமா உரித்தென்றிராயின், அதனை நுந்தை நுந்தையென்று இருகால் தொடுக்கவேண்டும்; தொடுத்தவழி அடிமோனையுந் தலையாகெது கையும் அடியெதுகையும் மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகையுமென நான்குதொடை பெறப்படுமாகலின், அவற்றுள் அதனை என்ன தொதெடையென்றுமோவெனின், செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் பல தொடைப்படச் செய்து வைத்தவழி, அவற்றுட் சில களைந்து ஒன்று கோடற்குக் காரணமின்மையினன் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது; அல்லாதார் முதனின்ற தொடையே கொண் டொழிக வென்ப அது குற்றம்; என்னை?

''செங்காற் பைந்தினை இதண மேறிப்
பைங்காற் சிறுகிளி கடிவோள் தந்தை''

என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி இவற்றுண் முதற் கண் இன்ன தொடையென்று துணியலாகாமையின் அதுநிரம்பா தாகலான் அது வந்த தொடை யெல்லாவற்றுனும் விரித்துத் தொடை கூறுதல் அமையுமென்பது; என்போலவோவெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அங்ஙனம் முதல் வந்த தனன் எண்ணுந் தொகையும் பெயருங் கொடுத்து வழங்காத வாறு போலவென்பது; அல்லதூஉந். தொடைகளெல்லாந் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனி வருதல் இலக்கண மென்பதூஉம் இல்லையென உணர்க. என்னை? பல உறுப்புக் கொண்டது ஓர் செய்யுளென்றமையின்.

இனி, ஒரேழுத்துத் தேமா முதற்கணிற்ப அடியிறுதிக் கண்ணும் இயைபு வருதலின் அச்சீர் நின்றுறழ்ந்த அடிக்கண் இயைபு வருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றென்பது. ஒழிந்த தொடைக் குரியவல்லவெனப்பட்ட சீருள் அவை வாராமையும், உரிய வெனப்பட்டஅவற்றுள் அவை வருமாறும் முறையிற்கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க.

இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒருசாரார்,

"தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற் றொன்றும்"

எனப் பாடந் திரிப்பாரும்,

இன்னொருசாரார் "எழுநூற்றொன்றும்"

எனப் பாடந் திரிப்பாரும் உளர்.

ஒரு பகுதியார் ஒன்றுமென்பது முற்றுவினை யென்ப.

"மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை
பத்துக்குறை யெழுநூறு"

என்னும் எண்ணினோடு ஒன்றுமெனக் கூட்டுப. பதின்மூவாயிர தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது என்பது அவர் கருத்து.

ஒன்றுமென்பதனை எண்ணுப்பெயர் முற்றும்மைப்படுத்ததென் பாரும் அதுவே கூறுப; அவரறியார். அவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்வது ஆசிரியர் கருத்தன்று. அல்லதூஉம்,

"ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே"

என்பது பழம்பாடமாகலானும் அஃதமையாதென்பது. அவ் வாறு கொள்வார்க்குத் தொடை பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்குமென மறுக்க; என்னை? அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையுந் தமக்குப் பொருந்துமாற்றான் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக்குங்கால் அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடை கோடல் வேண்டுமாகலானும், அங்ங னங் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறுநூற்றிரு பத்தைந் தாகாமையானு மென்பது.

(வி-ரை)

ஒருசீரான்—ஒவ்வொரு சீரான்
தொண்டு – ஒன்பது.

தொடைகளுக்கு வரையறை இல்லையெனல்

414. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில [1]பல்கும்.

இது, மேற்கூறிய தொடைக்காவதொரு புறனடை.

(இ-ள்.) அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு மாறிப் பெற்ற தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டெனப்பட்டன மேல், இனி அவ்வடி ஒன்றன்கண்ணேயன்றி ஒன்றுநிற்ப நின்றவடி அறுநூற்றிருபத்து நான்கனையுந் தந்து தந்து தடுமாற வந்து தோன்றுந் தொடை விகற்பமும் இருசீரடி முதலாக எண்சீரடியீறாகக் கிடந்த அடி வேறுபாட்டின்கணெல்லாம் இத்தொடைகளைக் கூட்டவும் பிற விகற்பத் தொடைகளைக் கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப் பலவாம் (எ-று)

வரையறை உடையனவற்றுக் கன்றி வரையறை கூறுதல் பயமின்றாகலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாங் கூறிய நிலங் கூறிற்றில னென்பதூஉம்,

"மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை" (தொல்.செய்.101)

எனப்பட்டன. வரையறையுடைமையின் அது கூறினேனென்பதூஉஞ் சொல்லினன் இச்சூத்திரத்தா னென்பது.

இனி ஐந்துதொடை, விகற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட்டவும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவா மென்பாருமுளர். அவை எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லனவென மறுக்க. வரம்பிலவென்பதற்கு வரையறை கூறப்படாவென மேலுரைத்ததே உரை.

(வி-ரை)

பிற விகற்பத் தொடைகள்—பொழிப்பு, ஒரூஉமுதலியன, ஐந்துதொடை—மோனை, எதுகை, இயைபு, முரண், அளபெடை என்பன. பிறர்கூற்றாகக் கூறியது இளம்பூரணர் கருத்தேயாகும். அவர் உரை வருமாறு மேற்சொல்லப்பட்ட: தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும் எனவும், அவையா

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. ஆகும் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

வன, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்பவற்றின் கண் இணை, கூழை, முற்று, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், கடை, கடையிணை, கடைக்கூழை, இடைப்புணரென வேறு படுத்துறழ்ந்தும், எழுத்தந்தாதி, அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, அடியந்தாதி எனவும் உயிர்மோனை, உயிரெதுகை, நெடில் மோனை, நெடில் எதுகை வருக்க மோனை, வருக்க வெதுகை, இனமோனை, இன வெதுகை, ஆசெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையிட்டெதுகை எனவும், இவ்வாறாக வருவனவற்றை மேற் கூறிய வகையினான் எழுத்து வேறுபாட்டினானுறழவும், நிரனிறையாகிய பொருள்கோள் வகையானும் ஏகபாதம் எழு கூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப் பாக்களானும் உறழவும் வரம்பிலவாகி விரியும். (102)

தொடையின் பகுதி

415. [1]தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

இதுவுமது. மேல் ஒருசாரன வரையறையுடைமையிற் கூறப்பட்டனவென்புழி, ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்படாவெனவுங் கூறினானைக் கண்ட மாணாக்கன், வரம்பில்லன தொடுக்கப்படா கொல்லென ஐயுற்றானை அவையுந் தொடுக்கப்படுங் கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்ததெனவும் அமையும்.

(இ-ள்.) தொடையது பகுதியின் வழக்கே அவ்விரண்டுமென்ப (எ-று).

எனவே, அப்பகுதியுளொன்று தெரித்திலமென்பது இதன் கருத்து. ஆங்கென்றதனான் மேற்பகுத்த இரண்டிடமுங் கொள்க.

(வி-ரை)

அவ்விரண்டும், வரையறை உடையன; வரையறை இல்லன.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. தொகை நிலைவகையே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

நோக்கு

416. **மாத்திரை முதலா [1]வடிநிலை காறு**
நோக்குதற் காரண நோக்கெனப் படுமே.

இது, நிறுத்த முறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற் சொல்வழக்கினையும் பாவிற்படுப்பது மரபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கி யுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யுளுள்ளும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவனவாயின; அவ்வாறன்றி நோக்கென்பதோர் உறுப்புப்பெற்ற வழியே அது செய்யுளாவதாகலான் அது கூறுகின்றானென்பது.

[இ-ள்.] மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைநிலையுஞ் சீரும் முதலாக அடி நிரம்புந்துணையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது (எ-று).

கேட்டார் மறித்துநோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியை நோக்குதற் காரணமென்றானென்பது. அடிநிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்ணேயன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்துணையாயி னும் அவை முடிகாறு மென்றவாறு; வரலாறு:

"முல்லை வைந்நுனை தோன்ற இல்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவல் அடைய இரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறங் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உதுக்காண் தோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்

---

1. இளம்பூரணர் பாடம் இதுவே. அடிநிறைகாறும் எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சர். அடி நிரம்பு தொடையும் என்பது திரு. இ. வை. தா பதிப்பு.

கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத்து அமன்ற காந்தள்
போதவிழ் அலரின் நாறும்
ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே" (அகம்-4)

என வரும். இப்பாட்டின் ஓசை முதலியனவெல்லாம்[1] கேட்டோரை மீட்டுந் தன்னை நோக்கி நோக்கப் பயன்கொள்ள நிற்கும் நிலைமை தெரிந்துகொள்க.

இனி, 'அடி நிலைகாறும்' என்றதனுற் செய்யுண் முழுவதும் எவ்வகையுறுப்புங் கூட்டிநோக்கி யுணருமாறுங் கூறுதும். முல்லை யென்பது முதலாகக் கானம் என்பதீறாக நாற்சொல்லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கிய துணையே கானென்று வற்புறுத்தினுளென் பது நோக்கி யுணரவைத்தானென்பது. "உவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்' என்னுந்துணையும் தலைமகனது காதன் மிகுதி கூறி வற்புறுத்தினுளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிநிலைகாறும் பிரிந்த காலம் அணித்தெனக் கூறி வற் புறத்தினுளென்பது நோக்கியுணரவைத்தானெனப்படும்; என்னை முல்லையென்னுது வைந்நுணை யென்றவனுன் அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னுள் கழியின் வைந்நுனை யாகாது மெல்லெனுமாகலின் இல்லமுங் கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தன வென்றுள், முல்லைக்கொடி கரிந்த துணை அவை முதல் கெடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்த மையின். இரலை மருப்பினை 'இரும்பு திரித்தன்ன மருப்பு' என்றதூஉம் நீர்தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந் தணிந்தில' இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழி வெப்பம் மாருது விட்டவாறு போல வெம்பா நின்றன வின்னுமென்றவாறு 'பரலவடைய விரலை தெறிப்ப' எனவே இரலை பரல்படு குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாகலாற் பலகாலும் நீர் பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகரை விடாது துள்ளுகின்றனவென அதுவும் பருவந் தொடங்கினமை கூறியவாருயிற்று. கருவி வானங் கதழுறை சிதறி' என்பதூஉம் பலவுறுப்புங் குறைபடாது தொக்கு

1. கேட்டோர் மீட்டும் தன்னை நோக்கிப் பயன் கொள்ள என்றிருப்பது பொருத்தம் என்பர் திரு. கணேசய்யர்

நின்ற மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து துளி சிதறினவென அவற்றையும் புதுமை கூறினான் எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கிய தென்றமையின் வற்புறுத்துதற்கு இனமாயிற்று 'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய் சுவற் புரவி' என்பது கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்யவேண்டுதலுமுடைய குதிரை யென்றவாறு. எனவே, அதனது மனப்புகழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின வாரொலி விலக்காது மணியொலி விலக்கி வராநின்றான் அங்ஙனம் மாட்சிமைப்பட்ட மான்றேரனுதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின், 'துணையொடு வதியுந் தாதுண் பறவை' எனவே பிரிதலஞ்சி யென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவுமாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண் வினைத் தேரனாகி வாராநின்றானென இவையெல்லாந் தலைமகள் வன்புறைக்கேதுவாயின. கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக்குணாது நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தள்' எனவே தெய்வ மலை ஆகலான் அதனுளமன்ற காந்தளைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி [1]அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர் புணர்ந்த காலத்துப் புது மணங் கமழ்ந்த நின் கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்த காலத்துப் போன்று வடிவொத்து மணங்குறைபட்ட துணையே யால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென இதுவும் வன் புறைக்கே உறுப்பாயிற்று.

இவ்வாறே பலவும் நோக்கி யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறுமென அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றா னென்பது. மாத்திரை முதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டு கொள்க 'எனப்படு' மென்றதனான் இவ்வாறு முழுவதும் வந்தன நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையிடையிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன.

---

1. அவை அலராகி விரிந்த காலத்துப்போன்று வடிவொத்து மணம் குறைபட்ட துணையே காண். அவர் பிரிந்தது சேய்த் தன்மையின் என இதுவும் வன்புறைக்கே ஏதுவாயிற்று என்றிருப்பதே பொருத்தம் என்பர் திரு. கணேசய்யர்.

(வி-ரை)

வெள்ளைமை-நுண்ணிய பொருளின்மை, கொய்யாத உளை நெற்றி மயிர். கொய்த உளை-பிடர் மயிர்.

நச்சினார்க்கினியரும் இப்பாடலையே ஓட்டி இதன்கண் நோக்கு என்னும் உறுப்பு அமைந்திருக்குமாற்றை விளக்குவர். அவ்வுரை ஈண்டு அறிதற்குரியதாம். அது வருமாறு:

வைந்நுனை யென்றதனால் அலருந்துணையும் மெல்லென்றது வன்மையவாய்க் கூரிதாய் நிற்றலின் அரும்பியணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமுங் கொன்றையும் பிணியவிழ்ந்தன வென்றது, அவையுமரமாதலிற் கடிதிற் கரியவாகலிற் கடிதிற் கரிந்த முல்லைக்கு முன்னேமெல்லிய பிணியவிழ்ந்தமை கூறிற்று. காய்ந்த இரும்பு முறுக்கிவிட்ட வழியும் வெப்பமாறுதவாறு போல நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பம் இன்னுந் தணிந்தில வென்பது தோன்ற இரும்பு திரித்தன்ன மருப்பென்றார்,

இரலை குழி தோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற்பலகால் நீர் பருகுவதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத்தைச் சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந் தொடங்கிய துணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்புமுழுவதும் நீங்கிற்றென்றது ஒருபுடை தோன்றப் புறக்கொடுத்ததென்றமையின் அதுவும் பருவந் தொடங்கிய துணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங்காற்றின் விசையின் விரைந்த கொடுந்துளியைச் சிதறிற்றெனவே புதுமை கூறிற்று. இத்துணையும் பருவந் தொடங்கியணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற்கிலேசானமை நோக்கிற்று கொய்யவுளை பெருகுதலும் கொய்தவுளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டுதலுங் கூறவே குதிரை மனச் செருக்குக் கூறிற்றும். அதன் கழுத்து வளையும்படி விசித்த வாரொலி நரம்பிற்கு ஓதிய நால்வகைக் குற்றத்தினு மாசர்பென்னுங் குற்றமெய்திய நரம்போசை போல வுசைப்பவென்க.

பூத்த பொங்கர் என்பதனாற் பசிப்பிணி தீர நுகரும் பொருளைஅது குறைவரக் கொடுப்பவுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் நுகரா நின்று வதியுமெனவே யாமும் இல்லற நிகழ்த்துதற்கும் நுகர்தற்குமேற்ற பொருள்களைக் குறைவறப்பெற்றுப் பின்

இன்பநுகர்தல் வேண்டுமென்பது கூறினானாம். பொங்கரிற் பசி தீர்ந்து துணையொடுவதியும் பறவையுந் தாதையுண்கிற பறவையுங் கலக்க முறுதற்கஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தேர னென்றதனாற் காதலும் அருளுமுடைமையின் அவற்றின் பிரி விற்கும் பசிக்கும் இரங்கினானாகக் கூறவே அவை யவற்கும் நின் கண்ணும் பெருகு மென்றானாம்.

வதியும் பறவை வண்டுந் தேனுமென்பதுந் தாதுண்பறவை சுரும் பென்பதும்

"எங்கு மோடி யிடருஞ் சுரும்புகாள்
வண்டுகாள் மகிழ் தேனினங்காள் (சீ ந் - குண : ச உ)

எனப் பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றானு முணர்க

இதனாற் சேனிடை வரவையுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொலி கேட்கும் அணிமைக் கண்ணுங் கேளாயாயினை யென வும் அவ்வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக் கணடங்குதலின் கேட்கின்றிலை யெனவுங் கூறினாயிற்று. வாரொலி நரம் போசை போறலின் பெருவருவாயிற்று.

மாண்வினைத் தேரனென்றான், அவன்றன் கருத்திற்கேற்பவினை முடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின தெய்வந் தங்கு மலையாதலின் தெய்வமணநாறுங் காந்தளினுடைய போத விழா நின்ற மலர்போல அவர்பிரிந்தது செய்த்தன்றென வன்பு றைக் கேதுவாயிற்று.

ஆய்தொடியென்றது, தோண்மெலிந்துழி அயலார்க்குப் புறமறைத்தல்வேண்டிச் செருகுந்தன்மையின்றி யணிந்த நிலையே கிடக்குந் தொடி யென்றவாறும். இதுவும் பிரிந்து செய்த்தன்று என்றவாறதாம்.

ஈண்டு மாணலமென்றது அவன் பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டாள் போன்றுடம்படாது நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பாடாம். (104)

பாவகை

417. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

'நோக்கே பாவே' (313) யென நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான் அதனை இத் துணைப்பெயர் வேறுபாட்டதெனவும், பொருட்குரிமையவும்

அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்கு வரையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்கண் ஒரோசவுறுப்புப்பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்துணையடியவாகுமெனவும் எல்லாம் கூறுவான் றொடங்கினமையின். அவற்றுள் இது, பெயர்வேறுபாடும் அஃது இனைத்தென விரியும் உணர்த்துகின்றது. இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பியாகிய செய்யுளும் இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது.

(இ-ள்.) ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவுங் கலிப்பாவுமென நாற்கூற்றது பாக்களவற்று விரி (எ-று).

'வகை' யென்றதனுன் உறுப்பியாகிய செய்யுளின் வேறுபாடு நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும், இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு வந்தனவும் செய்யுட்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும், ஒன்றொன்றனோடு விராய்ப் பிறக்கும் பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுவிரி நான்கெனவே, பாவினை உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்கு வரையறை கூறிற்றிலனென்பது பெற்றாம்; என்னை? அவற்றுப் போதுங்கால் அவற்றது பெயர் வேறுபாடும் அச்சூத்திரங்களான் அறிதுமென்பது; என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு, கூறானோவெனின், இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின் இப்பாவிலக்கணமும் தூக்கோத்தினுட் கூறினுகலான் ஆண்டேசுதியவாறே அமையுமென்பது. இக்கருத்தேபற்றிப்,

"பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே"
(பக்.241)

என்றார் இந்நூலின் வழிநூல் செய்த ஆசிரியருமென்பது.

(உ-ம்.) "உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
அலங்குதலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கும்
அகில்படு கள்ளியங் காடிறந் தோரே" (ஐங்குறு)

என்பது ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

"வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்" (பத்து-பட்டின-1-2)

என்பது, வஞ்சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

"வாரிய பெண்ணை வருகுரும்பை வாய்த்தனபோல்
ஏரிய வாயினு மென்செய்வ—கூரிய

கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமணங் கொள்ளா மூலை''
(முத்தொள்ளாயிரம்-71)

என்பது, வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.

''அரிதாய வறனெய்தி'' (கலி-11)

என்பது, கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இவை இன்ன அடியான் வந்தன வென்பது என்னையறியுமாறெனின் அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது. மூன்றுபாவினை நாற்சீரானும், வஞ்சிப்பாவினை இருசீரானும் முச்சீரானுந் தூக்குக்கொண்டு இத்தூக்காமாறு உணர்ந்து கொள்க;

ஆசிரியம் வெண்பாக்கலி வஞ்சியெனச் சிறப்புமுறையாற் கூறாத தென்னையெனின் அது,

''முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே''
(தொல்-மரபியல்-110)

என்பாருமுளர். வஞ்சிப்பா முதற்கூறாமையின் அற்றன்றென்பது மற்றென்னை கருதியதெனின் ஆசிரியம் வெண்பாவென்று. ஓதினவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமையின் அவையே போறலுஞ் சிறப்புடையவென்று கொள்வாருமுளரேனும், அற்றன்று இவை செய்யுளிலக்கணமாகலான் அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்த செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான் ஓதினானென்பது. இனி ஒருசாரார் இந்நான்கனையும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப; என்னை? ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை என்றாற்போல, அற்றன்று; ஓரெழுத்துமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் உயர்ந்த சீரான்வரும் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும். அவ்வேறுபாடுதோறும் பாவேறுபடா; என்னை?

''எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப''
(தொல்-செய்-43)

என்றமையினென மறுக்க; அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபாடு கொள்ளின் ஒரோவொன்று ஐந்தாகலுந் தூங்கலோசை ஆறும் ஏழுமாகலுமுடையவென்பது.

(வி-ரை)

ஒரோவுறுப்புப்பற்றி-வெண்பா முதலிய பா உறுப்புக்களுள் ஒன்று பற்றி.வழக்கிற்குரியன-அகவலும் செப்பலும். செய்யுட்கே

உரியன வஞ்சியும் கலியும். இவ்வியல் அநு வத சூத்திரம் உரை நோக்குக. ஒன்று ஒன்றனொடு விராய்ப் பிறப்பது மருட்பா ஆகும். அவற்றுப் போதுங்கால்-அச்செய்யுளின் கண் செல்லுங்கால்.

பாக்கள் அறமுதலிய முப்பொருட்கும் உரியவெனல்

418. அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப.

இது, பாவினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறு வான் தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்றது; இது பொருளதிகாரமாகலின் இங்ஙனங் கூறுகின்றான்.

(இ-ள்.) அந்நிலை மருங்கின் - அம் மேலைச்சூத்திரத்துத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளினிடத்து; அறமுதலாகிய மும்முதல் - அறம்பொருளின்பமென்பன; அறமுதற் பொரு ளெனவே அவையும் அவற்றது நிலையின்மையும் அடங்கும், பொருட்கும் உரிய வென்ப - அப் பொருட்கெல்லாம் உரிய நான்கு பாவும் (எ-று.)

'அந்நிலைமருங்கின்' எனவே அவை மும்முதற்பொருட்கும் உரியவாங்காற் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூணா வென்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோவெனின் அற முதலென்பது புறப்பாட்டெல்லையாகக் கூறினா னென்பார் நான்குபொருளுந் தழீஇயுரைப்ப: இனியொருசாரார் மும் முதற்பொருட்கும் உரியவென்பதனை ஏச்சப்படுத்திக் கொள்ப, அற்றன்று, உலகிற் பொருண்மூன்றனையுங் கூறுவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்றான், அவையின்றி வீடுபெறுமாறு வேறின்மையின் வீடும் ஆண்டுக் கூறினானென்பது. அல்லா தார் வீடென்னும் பொருண்மை செய்யுட்கண் வாராமையின் அது கூறானென்ப. அங்ஙனங் கருதின் அறமுதற்பொருளுஞ் செய்யுட்கண் வாராவென மறுக்க.

[வி-ரை]

புறப்பாட்டெல்லை பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் மூன்றற்கும் எல்லை மும் முதற்பொருள் எனவே வீடு கூறவில்லை என்பது தெளிவு. அங்ஙனமாகவும் வீட்டையும் அடக்குதற்கு அறத்தைப்புறப்பாட்டு எல்லையாகக் கொண்டனர் ஒரு சாரார்.

மும் முதற் பொருட்கும் எண்ணும்மையை எச்சவும்மை யாக்கி வீட்டையும் காண்பர் பிறிதொரு சாரார். மும்முதற் பொருளின்றி வீடு அமையாமையின் அவற்றைக் கூறவே வீடும் கூறினர் என்பர் ஒரு சாரார். இம் மூன்று கொள்கைகளையும் பிறன்கோட் கூறலாகக் கூறிய பேராசிரியர் வீடு கூறாது இம் முதற் பொருளை மட்டுமே கூறினர் என்பவரை மட்டும் மறுக்கின்றார். எனவே இவருக்கு வீடும் கூறுதல் கருத்து என்பது பெறுதும். நச்சினார்க்கினியர் உலகியற் பொருள் மூன்றனையும் இவையெனக் கூறி அவற்றை விடுமாறும் கூறலின் வீடும் கூறிற்றும்: அது கூறுதற்குரிய செய்யுளும் மேல் கொச்சகம் என்று கூறுமாறுணர்க என்பர். வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்து ஆதலின் துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின் ஏனை நூல்களால் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம் என்பர் பரிமேலழகர். (106)

பாவின் தொகை

419. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா வென்றாங்கு
ஆயிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப,

420. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. மேற் பாவினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையுமுண்டென்பது பெற்றும். அவை தொகுக்குங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் இரண்டாமிடத்தும், யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாகா; முதற்பாவென நாட்டப்படுவன இவை யெனவும், அவை முதலாகத் தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவை யெனவும் உணர்த்துகின்றன.

(இ-ள்) மேற் பாக்கண் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள் ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரித்தடங்கும். வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்;

அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்றொகை (எ-று)

"வீடுபேறு மிக விழைந்து, நீடுநினைந்து நெடிதிருந்து"

என அகவற்சீரான் வஞ்சித்தூக்குப் பிறந்தது.

மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவினுட் கலிப்பா பிறந்தது. பிறவும் அன்ன.

இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவினுள் கலிப்பா பிறக்குமாதலின் அதுகூறி நிரம்பாதென்ப (யா. வி. பா. 209) என்னை?

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின்
வீசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று" [யா. வி. ப. 298]

என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடியாகச் சொல்லப் படுமென்பது அவர் கருத்து; அற்றன்று. அவையிரண்டு மாதற்கொரு கட்டளையிலவாம்; கட்டளையழிந்த கலிப்பாவே யேனினும், வஞ்சியடியாதற்கு ஒரு காரணம் இல்லை, தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினுந் தன் சீர்ன்மையினென மறுக்க. அல்ல தூஉம் ஒன்று ஒன்றனோடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்ததனோடு பிறந்ததொப்ப வேண்டுமென மறுக்க.

"வயலாமைப் புழுக்குண்டும்
வறள்அடும்பின் மலர் மிலைந்தும்" [பத்து-பட்டின-64-65]

என்றக்கால் கலிப்பாவாகச் சொல்லியவழியும் அதி தூங்கலோசையோடு ஒத்தல்வேண்டும், அதனின் அது பிறந்ததாயினென மறுக்க. அல்லதூஉம் அவ்விரண்டடியுங் கூட்டியவழி அகவலோசையாதலே வலிது; என்னை தன்றளை விராய் வந்தமையின். பண்புறவென்றதனுன் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பெனவும், ஒழிந்தன விகாரமெனவும் கொள்க. ஏனை, வெண்பாவென்றதனுன் மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய கலியோசையும் ஒருவகையான் வெண்பா நெறித்தேயாம், இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினுமென்பது கொள்க. (108)

வாழ்த்து நாற்பாவிற்கும் உரித்தெனல்

421 வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே

இது, மேற்கூறிய 'மும்முதற் பொருட்கண் [தொல்-செய்: 106] ஒரு சாரனவற்றை வாழ்த்துதல் என்பதோராறும் உண்மையின் அப்பகுதி நான்கு பாவிற்கும் உரித்தென்கின்றது.

நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பாவினை நான்கென்றான். வாழ்த்தியலென்னாது 'வகை' யென்றதனான் மேற்கூறிய மும்முதற்பொருளின்கண் அறுவகையும் பெரும்பான்மை யெனப் படுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன் படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இரு வகையான் வாழ்த்துமென்பதூஉம். இனி முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப் படுமென்பதூஉம் எல்லாங் கொள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன: கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாடுமென்பன அவற்றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள் வாழ்த்தெனப்படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகைவாழ்த்தெனப்படுமென்பது.

"மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பௌவ முடுக்கை யாக
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே"

(நற்றிணை-கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது தெய்வவாழ்த்து.

"கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையில் நுண்ஞாண்
நுதல திமையா நாட்டம் இகலட்டும்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலும் உண்டு அத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்தது ஏறே சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்குபிறை அன்ன விலங்குவால் வையெயிற்று
எரியகைந் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடரும் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்

வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே''
(அகம், கடவுள் வாழ்த்து)

என்பதும் அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது, பின்னையது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. பிற பாவினும் மருட்பாவினும் பிற பொருட்கண் வந்த வாழ்த்து வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்கள் (தொல்-செய்-106) என்புழி அடங்கும்பிற, இச் சூத்திரம் மிகையாலெனின், அற்றன்று; புறநிலைவாழ்த்து முதலியன உள: அவை நீக்குதற்கு இது விதந்தோதினானென்பது 'வாழ்த்தியல்' என்றதனான், இயற்கை வாழ்த்தெனப்படுவன இவையெனவும் இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா; ஒருவகையான் வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தி யுணரப்படுவதல்லதெனவுங் கொள்க. (109)

புறநிலை வாழ்த்து இன்ன பாவிற்கு உரித்தெனல்.

422. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.

இது நாற்பாக்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நினைக்குந் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நின்னைப் புறம் காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயந்து, புதல்வரும் இப்பெற்றியராகி எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. அங்ஙனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலிப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாவினும் வருதலில்லை (எ-று.)

தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த்தாயிற்று.

"வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப"

என்றோதினமையின் வழிபடுதெய்வம் உள்வழியே புறநிலை வாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப, அக்கடவுளாற் பயன்பெற நின்றதொரு சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று 'கலிநிலை வகை' யென்றதனாற் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃதொக்கும். இனிக் கடவுளாற் காக்கப்படச் சாத்தன் வாழ்த்தப்படானெனவுஞ் சொல்லுப; அற்றன்று, கடவுள் வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள் படாமையினென்பது. இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"இமையா முக்க ணிலங்குசுடர் வாய்ந்த
வுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்பநின்
பல்கிளைச் சுற்றமொடு நல்லிதின் நந்தி
நீபல வாழிய வாய்வாட் சென்னிநின்
றொருகுடை வரைப்பி னீழல் பெற்றுக்
கிடந்த வெழுகடல் நாப்பண்
அகலிரு விசும்பின் மீனினும் பலவே"

எனவும்,

"திங்க ளிளங்கதிர்போசற் றென்திங்க ளூர்த்தேவன்
மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட்
கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
நிலைபெற்று வாழியரோ நீ"

எனவும் வரும். இனி,

கலிப்பாவினுள் வருங்காற் கடவுண் முன்னிலையாக வரும். என்னை?

'தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே' (தொல்-செய்.138) என்றமையின். அது 'வாழ்த்தியல் வகை'யென மேலே யடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்ளப்படும்.

இச்சூத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள்வரையறுத்தது. மற்று 'நிற்புறங் காப்ப' வென ஒருமைகூறிப் 'பொலிமின்' எனப் பன்மைகூறிய தென்னையெனின்,

"வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப"

வென்றமையிற் புதல்வரோடுங் கூட்டிப்பாட அமையுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது.

[வி-ரை]

எனவே இப்புறநிலை வாழ்த்து வெண்பாவினும், ஆசிரியப் பாவினும் இவையிரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாவினும் வரப் பெறும் என்பர் இளம்பூரணர். (110)

வாயுறை வாழ்த்து முதலியன இன்னபாவிற்கு உரியவெனல்

423. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக் கியலே
[1]செவியறி வுறூஉவென வவையு மன்ன.

இதுவும் பாக்களை மூன்றாக வரையறுக்கின்றது.

வாயுறை வாழ்த்தும், அவையடக்கியலும், செவியறிவுறூஉ வும் என மூன்றும் மேலைப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாழ்த் துப்பகுதியவாகலுங் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறுமையு முடையவென மாட்டெறிந்தவாறு. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

(இ - ள்.) வாய்-வாய்மொழி; உறை-மருந்து; வாயுறை யென்பது. சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்: இனி வாய்க்கட்டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத் தொகையுமாம்: மருந்துபோறலின் மருந்தாயிற்று அவன் சிறப்புக்கூறி வழுத்தி ஒரு சாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவாழ்த் தெனப்படுமென்பது. மற்று, 'நிற்புறங் காப்ப' வெனப் புறநிலை வாழ்த்திற்கு இட' நியமித்தாங்கு இதற்கும் இடநியமங் கூறாரோவெனின், அது மாட்டேற்றானே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல்-அவையை வாழ்த்துதல், அவையடக்குத லென்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை; அடக்கியலென் பது, வினைத்தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கியலெனல் வேண்டும். அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால் இனிய வாகச்சொல்லி அவரைப் புகழ்தல்.

செவியறிவுறூஉ-ஒரு சாத்தற்குச் செவியறிவுபடுத்து அவனை வாழ்த்துதல்; என அவையும் அன்ன-என்ற இம்மூன் றும் அத்தன்மையவேயாம் என்றவாறு.

---

1. 'செவியறிவுறூஉ என' என இளம்பூரணரும், 'செவியறிவு றூஉ என்று' என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.

தெய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறநிலை வாழ்த்து முற்கூறி இவை பிற்கூறினன். இவற்றுள் வாயுறை வாழ்த்து முன்னிலைக் குரிமையின் அதன்பின் வைத்தான்; முன்னிலைக்கே உரித்தா யினுஞ் செவியறிவுறூஉவினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், பயம் பெறுவானையே நீ இன்ன குணத்தையாவாயென்று புகழ்பட வாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறுபாடுடைமையினென்பது. இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப்பாவாகிய உறுப்பினை நோக்கியாகலின், அவற்றுள் இவ்வுறுப்புடைய நால்வகைச் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பினை இலக்கணம் எய்துவித்துக் கொள்ளப் படும்; கொள்ளவே ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட் பாவும் எல்லா வாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதூஉங் கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறநிலை முதலிய நால்வகைப்பொருட்கும் உரிய வல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம்; என்னை?

"மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே' (தொல்-செய்.85)

என்றமையின்.

[வி-ரை]

வாய்ச்சொல்லாகிய மருந்து எனப் படுதலின் பண்புத் தொகை என்றார். (111)

வாயுறை வாழ்த்து

424. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றாங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இது, முறையானே வாயுறைவாழ்த்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) முற்பருவத்துக் கைத்தும் பிற்பருவத்து உறுதி பயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய சொல்லினைத் தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங் கிளப்பினன் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்தெனப்படும் (எ-று).

'வாயுறை' யென்பது மருந்தாகலான் 'வேம்புங் கடுவும் போல' என்றுவென்பது; அதற்குச் செய்யுள்:

"இருங்கட லுடுத்த பெருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவண தடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயாது
உடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்கண்
உப்பிலா அவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்காது
இழிபிறப்பினோ னீயப் பெற்று
நிலங்கல னாக விளங்குபலி மிசையு
மின்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே" (புறம்.-363)

பிறவும் அன்ன. (1)

அவையடக்கியல்

425 அவையடக் கியலே யரில்தபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்மினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந்[1] தன்றே.

இது. முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொண்மினென அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வெளிபடு கிளவி சொல்லுதல் அவையடக்கு (எ-று).

---

1. இளம்பூரணர் பாடம் இதுவே. அற்றே எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சர்.

'வல்லுத' லென்பது ஒன்று வல்லனுதல்; ஒருவன் வல்லன வற்றை 'வல்ல' வென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை 'வல்லா' வென்றுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

"திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாய்போ
லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்டு-முரைத்த
பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்"

இது, பூதத்தார் அவையடக்கு. 'அரில்தபதி தெரியின்' என்றதனுனே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய கொச்சகவொருபோகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை தொடர்நிலைக்கண் வருமெனக் கொள்க. (113)

செவியறிவுறூஉ

426 பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத்[1] தன்றே

இஃது, இறுதி நின்ற செவியுறை யுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) செவியுறை-செவிமருந்து, அதுவும் ஒப்பினுகிய பெயர்; தானேயென நின்ற ஏகாரம் பிரிநிலை; பொங்குதலின்றி-பெருக்கமின்றி; புரையோர் நாப்பண் அவிதல் கடன் எனச் செவியுறுத்தன்றே - பெரியோர் நடுவண் அடங்கி வாழ்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணறிவுறுத்துவது செவியறிவுறூஉ (எ-று)

அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின் பாற்பட்டது. அதற்குச் செய்யுள்:

"வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்" (புறம்-5)

என்பதனுள்,

"பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கண் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முதல்வ ரேந்துகை யெதிரே" (புறம்-6)

எனவும்,

---

1. இளம்பூரணர் பாடம் இதுவே. அற்றே எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சர்.

"என்றும்,
இன்சொல் எண்பதத்தை யாகுமதி பெரும" (புறம்-40)
எனவும்,

"பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணியல்ல மற்றுப் பிற" (குறள்.10:5)

எனவும் வரும்.

இத்துணையும் பாவினது பெயரும் முறையும் எண்ணும் பொருட்டு உரியவற்றுக்கண் வரையறையுங் கூறியவாறு. (114)

குட்டம்

**427. ஒத்தா ழிசையு மண்டில யாப்புங்
குட்டமும் நேரடிக் கொட்டின வென்ப.**

இதுவும், மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஒத்தாழிசைக்கலியின் கண்ணும் மண்டிலயாப்பின் கண்ணுங் குட்டம் வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந் தத்தம் பாக்கண் (எ-று.)

பாவென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடியும் குறளடியும் விராய்நிற்குமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்துமாற்றாற் பாக் கொளுத்தப்படுமென்பது.

"அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்" (கலி-11) என அளவடிக்கண் துள்ளலோசை வந்தது.

"போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ
புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ" (விளக்கத்தனார் பாடல்)

எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

"நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சாரல் நாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே"

என இஃது இடையடி குறைந்தமையிற் குட்டமெனப்பட்டது. நாற்சீரடி யாத்துவருவன மண்டிலயாப்பெனப்படும். அவை போலக் குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருந்தின, (எ-று)

ஈற்றின் மண்டிலமோதிய தென்னையெனின், அது சொல்லாக்காற் குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டுவதாவதன் செய்லுமாகலி னென்பது. மண்டிலமென்பன,

"மாறுக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறுக் கட்பனி வரல் ஆனாவே
வேறு மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே" (யா. வி. ப. 369)

என்றற் றொடக்கத்தன.

ஒத்தாழிசை முன்வைத்ததென்னை யெனின், மண்டிலம் போல்வனவும் குட்டம்போல்வனவுங் கலிப்பாவினுட் சிறு பான்மைய என்றற்கென்பது. அவை அளவடிக்குரிமை யாண்டுப் பெறுதுமெனின், அவை தம்மை உறழுங்கால் ஓதிய நில வகையானும்,

"இன்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய" (தொல்-செய்-54) என்னுஞ் சீர்வகையானும் பெறுது மென்பது. இதனது பயம் குறளடி வஞ்சிப்பாப்போலப் பா வேறுபடாவென்பது. ஒட்டி யென்றதனான் இத்துணை போகாது இறுவரவிற்றாய் வரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பது கொள்க. (115)

குட்டம் ஈற்றடிக் கண்ணும் வருமெனல்

428. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்

இது, குட்டத்திற்கொரு சிறப்புவிதி.

(இ-ள்.) குட்டம் எருத்தடியின்கண்ணும் வரும் (எ-று).

மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒரு பாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே? அதுவும் பாவிற்கேற்பக் குறைக்கப்படு மென்பான்,

"குட்டம் எருத்தடி யுடைத்து மாகும்"

என்றான்; குறைத்தற்குக் கூறினானல்ல னென்பது. இதனை இவ்

வாறு கூறவே மேற்கூறிய குட்டம் ஒத்தாழிசைக்கட்போல இடையிட்ட வருமென்பது பெற்றும்.

"உடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போல் தோன்றல காடிறந் தோரே" (அகம்-2)

என, ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (116)

மண்டிலமுங்குட்டமும் வருமிடம் இவையெனல்.

429. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்
செந்தூக் கியல வென்மனார் புலவர்.

இது, மண்டிலமுங் குட்டமும் வருமிட னுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய மூன்றனையும் இன்ன பாவென்பது உணர்த்தினன்; அவற்றுள், இறுதிநின்ற மண்டிலமுங் குட்டமும் ஆசிரியப்பாவினை உறுப்பாகவுடைய (எ-று).

எனவே, ஒத்தாழிசையாகிற் கலிப்பாவினை உறுப்பாக வுடைத்தென்பது பெறுதும்; என்னை?

"ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடு கலிநால்வகைத்தே" (தொல்-செய்.130
என்பவாகலான்.

மேற்கூறிய மண்டிலவாசிரியத்தினை, நிலைமண்டிலமெனவும் அடிமறிமண்டிலமெனவும் பெயரிட்டு வழங்குவாரும் உளர் (யா. வி. சூ. 73.4); நின்றவாறு நிற்றலும் அடிமறித்துக் கொள்ளினும் பொருள் திரியாது நிற்றலுமுடைய வென்பது போலும் அவர் கருத்து. அடிமறித்தல் பொருள்கோட்பகுதியாகலான் அஃதமையும்; அங்ஙனங் கொள்ளின் நிரனிறை முதலிய பொருள் கோட்பகுதியானுஞ் செய்யுள் வேறுபடுமென மறுக்க.

இனிக் குட்டமும் இருவகைத்தென்ப, இணைக்குறளாசிரியப்பா நேரிசையாசிரியப்பாவென; அவை அவ்வாறு கொள்ளின் (யா. வி சூ. 71-2) இழுக்கென்னை?

"குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்" (தொல்-செய்-116)
என்று இருவகையாற் கூறினமையி னென்றலுமொன்று; இனி ஒன்றாக வழங்குதலே வலியுடைத்து.

"குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும்"
என ஒருமை கூறியவதனன் ஒழிந்தவழி இரட்டித்துக் குறைய வேண்டுமென்பது கொள்க. மற்று,

"ஒத்தா ழிசையும் மண்டில யாப்பும்" (தொல்-செய்-115)
என்றவழிக் கலிப்பா, முற்கூறியதென்னையெனின், குட்டம் ஆண்டுப் பயின்று வருதலின் ஆசிரியத்திற்கும் அதனை முற்கூறினன்; இனி, முறையானே வெண்பாக் கூறுமென்பது.

குட்டமென்பது வழக்குச்சொல்லாற் செய்த செய்யுளென்பாருமுளர். நாற்சொல்லானுமன்றிச் செய்யுள் செய்யப்படாமையின் அது குட்டமென்றல் நிரம்பாது. ஒத்தாழிசையென்பது எல்லாச் செய்யுண் மேலுஞ் செல்லுமெனவும் உரைப்ப;பாவும் இனமுமெனப் பகுத்துரைப்பார்க்காம், அது பொருளாவதென மறுக்க: அல்லதூஉம் ஒரோவொன்றே வருவது ஒத்தாழிசை யெனப்படாவென்பது. செந்தூக்கென்பது ஆசிரியப்பாவென்றவாறு; பாவினைத் தூக்கெனவுஞ் சொல்லுப (305). 'இயல' வென்பது அப்பாவானே நடக்குமென்றவாறு. இதுவும் இன்ன செய்யுட்கு உரித்தெனப் பாவினை வரையறுத்ததேயாம்.

[வி-ரை] செந்தூக்கு-ஆசிரியப்பா

இழுக்கென்னை என்ற வினவின் பின் சிலவரிகள் தவறியிருக்கலாம் எனக் கருத இடந் தருகின்றது. இரு வகைக்குட்டம்-குட்டம் இடையிடை வருவதும், ஈற்றயல் வருவதும். (117)

வெண்பாயாப்பான் வரும் பாவகைகள்

430. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோடு
ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

இது, வெண்பாவென்னும் உறுப்பினை இன்னுழிப் பாவாமெனப் பொருளுஞ் செய்யுளும் பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள்.) நெடுவெண்பாட்டுங் குறுவெண்பாட்டுங் கைக்கிளையும் பரிபாடலும் அங்கதச் செய்யுளுமென ஐந்துந் தம்மின் ஒத்து வெண்பாவென்னும் உறுப்பினானே வகுக்கப்படும் (எ-று).

நெடுவெண்பாட்டென்பன: தாமுடைய பன்னீரடி உயர்பு, இழிபு ஏழடியாக வருவனவென்பது; எனவே, நாற்சீர் அளவடி

யாயினாற்போல நாலடியான் வருதலே அளவிற்பட்டதாக லான் ஐந்தடி முதலாக வருவனவெல்லாம் நெடுவெண்பாட் டென்றலே வலியுடைத்து. குறுவெண்பாட்டென்பன: இரண்டடி யான் மூன்றடியான் வருவன. குறள் வெண்பா சிந்தியல் வெண்பா வெனப்படலும் ஒன்று; எனவே நான்கடியான் வருவன அளவியல் வெண்பா வெனப்படும். கைக்கிளைப் பொருண்மைத்தாகலின் மருட்பாவினையுங் 'கைக்கிளை' யென் றான். பரிபாடலென்பது பரிந்துவருவது: அஃதாவது கலி யுறுப்புப்போலாது பலவடியும் ஏற்று வருவது. அங்கதமென் பது, முகவிலக்கு முதலாகிய விலக்குறுப்பாகியும் பிறவாற்றா னும் வசை பொருளாக வருவன. 'ஒத்து' என்பது இலக்கணத் தில் திரியாதென்றவாறு. இதனது பயம்: கைக்கிளை வெண் பாவினான் வரினுங் கலிப்பாவின்பாற் படுமென்பது. பரிபாடலுஞ் சிற்றுறுப்பு வகையான் ஒப்புமையுடையவென்பது கொள்க. அல்லதூஉங் குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் பலவாகி யும் ஒன்றாய் அடங்குமென்பதூஉமாம்.

இனி, அல்லாதார் வெண்பாவினை ஐந்தெனவுஞ் சொல்லுப. அவை தனிச்சொற் பெற்றும் பெறாதும் வருமெனவும் அவ் வாறு வருங்கால் ஈற்றடி ஒழித்து எல்லாந் தனிச்சொற்பெறாத லும் அவற்றை ஒன்றொன்றனோடு பரிமாற்றித் தனிச்சொற் கொடுத்து உறழ்வனவுமாகிப் பலவாமென்பது.

அங்கதச்செய்யுளென்பது பண்புத்தொகை. உம்மைத் தொகையென்பார், செய்யுளென்பதும் வேறென்ப. அதற்கு விடை முன்னர்ச் சொல்லுதும். "எல்லாம் வெண்பா யாப்பின" என்பதனை, செயற்படுத்தவற்றுள் அங்கதமுங் கைக்கிளையும் மற்றைப் பாக்களும் உறுப்பாக வருமென்பதுபடும்.

[வி-ரை]

நெடுவெண்பாட்டைப் பிற்காலத்தார் பஃறொடை வெண்பா என்பர். ஒரு வெண்பாக வருதலின்றிப் பலவுறுப்புக் களோடு தொடர்ந்து ஒரு பாட்டாகி முற்றுப் பெறுவது பரி பாடலாம் என்பர் இளம்பூரணர். (118)

கைக்கிளைச் செய்யுள்

431. கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி
ஆசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வெண்பா உறுப்பாகி வருமென்முன், அற்றன்றி வெண்பாவினேடு ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாகக் கைக்கிளைக்கு வரும் (எ-று).

அங்ஙனம் வருவது மருட்பாவாகலாற் கைக்கிளைப் பொருளே மருட்பாவிற் குரித்தென்பது பெற்றும்: பெறவே,

"கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறு"
(தொல்-செய்-110)

என்புழி, விலக்கப்படாத ஆசிரியப்பாவும், வெண்பாவும் உறுப்பாக வருதலின் வாழ்த்தியல் வகையுள் புறநிலைவாழ்த்து முதலாயினவும் கைக்கிளையும் பொருளாக வரும் மருட்பா வென்பது பெற்றும். கைக்கிளையதிகாரப்பட்டது கண்டு அதனை ஈண்டுக் கூறினுன். ஒழிந்த புறநிலை வாயுறை செவியறிவுறூஉக்களும் பொருளாக மருட்பா வருமென்பது முன்னர் அளவியலுள் (472) சொல்லும். இவற்றுக்கெல்லாஞ் செய்யுள் ஆண்டுக் காட்டுதும். (119)

பரிபாடல்

432. பரிபா டல்லே தொகைநிலை [1]விரியின்
இதுபா வென்னு மியல்நெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நிற்றற்கும்உரித்தென மொழிப

இது, பரிபாடற் காவதொரு புறனடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பாக வருதலேயன்றி இன்ன பா வென்பதுணராமைப் பொதுப்பட நிற்றற்கும் உரித்து (எ-று).

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. வகையின் எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"மண்ணார்த்து இசைத்த முழவொடு கொண்டதோள்
கண்ணேறு டெனவிழுஉம் காரிகை கண்டார்க்குத்
தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு" (கடவுள் வாழ்த்து)

எனப் பரிபாடல் வெண்பா உறுப்பாக வந்தது.

"ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை அருந்தலைத்
தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை அணவர (பரி-1)

என்பது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விராய் வந்து துள்ளலோசைபடச் சொல்லவும்படுதலின்,

"ஒதுபா வென்னும் இயல்நெறி யின்றிப்
பொதுவாய் நின்றது"

எனப்படும்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

மற்று இது கலிப்பாட்டிற்கும் ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதாகாதே? ஆசிரியன் இவ்வாறு கூறினமையினென்பது. அல்லதூஉங் கலிக்கு ஓதிய இலக்கணமின்மையானும் பரிபாடலெனவே படும் பெரும்பான்மையுமென்பது. தொகுத்து விரித்த பா நான்கனுள்ளும் அடங்காது வேறுங்கால் அது வெண்பாவினான் யாக்கப்படாது பொதுவகையான் யாக்கப்படுமென்றவாறு.

அதற்குரிய உறுப்புக்கள்

431. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.

இது, மேற்கூறிய வகையாற் பரிபாடற்கேற்ற பாவுறுப்பினையெடுத்து விரிகூறி இத்துணை உள்ளுறுப்புடைத்தென்கின்றது. உள்ளுறுப்பெனக் கூறவேண்டுவதென்னை, பண்புபற்றி நான்குறுப்பான் எண்ணப்படாவோவெனின், அவை எல்லாச் செய்யுட்கும் பொதுவாகலான் அவற்றேடெண்ணாது இவற்றை இப்பாவிற்குறுப்பாகக் கூறினனென்பது. மேல்வருகின்ற கலியுறுப்பிற்கும் இஃதொக்கும்.

(இ-ள்) செப்பிய நான்குறுப்புங் கலிக்குறுப்பாகச் சொல்லப்பட்ட வகையானே வரும் ஆவை ஈண்டும் (எ-று.)

'தனக்'கென்றதனுன் அவையல்லா உறுப்புமுள வென்பது முன்னர்ச் சொல்லும்;

"சொற்சீரடியும்" (தொல்-செய்-122)

என்புழிக் காண்க.

கொச்சக மென்பது ஒப்பினுனாகிய பெயர். ஓராடையுள் ஒரு வழியடுக்கியது கொச்சகமெனப்படும். அதுபோல ஒரு செய்யுளுட் பலகுறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகமெனப் பட்டது. குறிலிணை பயின்ற அடி அராகமெனப்படும். சுரிதக மென்பது அடக்கியலெனப்படும். எருத்தென்பது தரவு. இவை நான்குறுப்பாக வருவது பரிபாடலென்றவாறு. பெரும்பான்மை யும் கொச்சகவுறுப்புப் பயின்று வருதலின் அதனை முன்வைத் தான். அராகம் எழுவாயாகாமையின் அதனை இடை வைத் தான். சுரிதகமென்பது எஞ்ஞான்றும் ஈற்றதாகலான் அதனை அதன்பின் வைத்தான். எருத்தினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் அதனையின்றியும் வரும் பரிபாடலென்றற்கும் அஃது இடையும் வருமென்றற்கு மென்பது.

உதாரணம்;

"வானூர் எழிலி மழைவள நந்தத்
தேனூர் சிமய மலையி னிழிதந்து
நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள ஆனு
மருந்தாகுந் தீநீர் மலிதுறை மேய
இருந்தையூ ரமர்ந்த செல்வநின
திருந்தடி தலையுறப் பரவுதுந் தொழுதே" (இது தரவு)

"ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகிழம்
பிணிநெகிழ் பிண்டி நிவந்துசேர்பு ஓங்கி
மணிநிறங் கொண்ட மலை;
ஒருசார், தண்ணறுந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை
வண்ண மரையிதழ்ப் போதின்வாய் வண்டார்ப்ப
விண்வீற் றிருக்குங் கயமீன் விரிதகையிற்
கண்வீற் றிருக்குங் கயம்.
ஒருசார், சாறுகொ ளோதத் திசையொடு மாறுற்று
உழவின் ஓதை பயின்றறிவு இழந்து
திரிநரும் ஆர்த்து நடுநரும் ஈண்டித்
திருநயத் தக்க வயல்.

ஒருசார் அறத்தொடு வேதம் புணர்தவமுற்றி
விறற்புகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித்
திறத்திற் றிரிவில்லா அந்தணர் ஈண்டி
அறத்தில் திரியா பதி'' (இவை நான்குங் கொச்சகம்)

ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப உடுப்பவை
மண்ணுவ மணிபொன் மலைய கடல
பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப்
புண்ணிய வணிகர் புனைமறுகு ஒருசார்.
விளைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக்
களமர் உழவர் கடிமறுகு பிறசார்
ஆங்க அனையவலவை நல்ல நனிகூடும் இன்ப
மியல் கொள நண்ணியவை'', (இது கொண்டு நிலை.)

''வண்டு பொரேரென வெழ
வண்டு பொரேரென வெழுங்
சுடிப்புகு வேரிக் கதவமிற் றேட்டிக்
கடிப்பிகு காதிற் கனங்குழை தொடர
மிளிர்மின் வாய்த்த விளங்கொலி நுதலா
ரூர்களிற் றன்ன செம்மலோரும்
வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புருவத்
தொளியிழை யோங்கிய வொண்ணுதலோரும்
புலத்தோ டளைஇப் புகழணிந் தோரு
நலத்தோ டளவிய நாணணிந் தோரும்
விடையோ டிகலிய விறனடை யோரும்
நடைமட மேவிய நாணணிந் தோருங்
கடனிரை திரையிற் கருநரை யோருஞ்
சுடர்மதிக் கதிரெனத் தூநரை யோரும்
மடையர் குடையர் புகையர்பூ வேந்தி
யிடையொழி வின்றி யடியுறை யாரீண்டி
விளைந்தனர் விளைவின் விழுப்பயன் துய்க்குந்
துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு
மிருகே ழுத்தி யணிந்த வெருத்தின்
நனைகெழு செல்வ னகர்.
வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடைய மார்பின
விண்ட கடகரி மேகமோ டதிரத்

தண்டா வருவியோ டிருமுழ வார்ப்ப
வரியுண்ட கண்ணுரோ டாடவர் கூடிப்
புரிவுண்ட பாடலோ டாடலுந் தோன்றக்
கூடு நறவொடு காமமகிழ் விரியக்
கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப
வினைய பிறவி மிவைபோல் வனவு
மனையவை யெல்லா மியையும் புனையிணமுப்
பூமுடி நாகர் நகர்'', (இவையும் கொச்சகம்)

''மணிமருட கைவகை நெறிசெறி யொலி யொலி
யவிர் நிமிர் புகழ் கூந்தற்
பிணி நெகிழ் துணையின தெளியொளி திகழ்ஞெகிழ்
தெரியரி மதுமகிழ் பரிமலர் மகிழுண்கண்
வாணுதலோர்
மணிமயிற் றொழிலெழி லிகன்மலி திகழ்பிறி
திகழ்கடுங் கடாக்களிற் றண்ண லவரோ
டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்லலிகப்பப் பிணிநீங்க
நல்லவை யெல்லா மியைதருந் தொல்சீர்
வரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக்
குளவா யமர்ந்தா னகர்'', (இது முடுகியல்)
திகழொளி முந்நீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத்
திகழ்பெழ வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரந் தேற்றி
மகர மறிகடல் வைத்து நிறுத்துப்
புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிறத் தோர்க்கு
மமிழ்து கடைய விருவயி னாணி
மிகாஅ விருவட மாழியான் வலங்க
வுகாஅ வலியி னொருஉ தோழங் கால
மறாஅ தணிந்தாருந் தாம்
மிகாஅ மறலிய மேவலி யெல்லாம்
புகாஅ வெதிர் பூண்டாருந் தாம்
மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால
மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம்
பணிவில் சீர்ச் செல்விடைப் பாகன் றிரிபுரஞ்
செற்றுழிக்

கல்லுயர் சென்னி யிமயவி லுணுகித்
தொல்புகழ் தந்தாருந் தாம்.''

(இவையும் கொச்சகம்.)

''அணங்குடை அருந்தலை ஆயிரம் விரித்த
கணங்கொள் சுற்றத் தண்ணலை வணங்கி
நல்லடி யேத்திநிற் பரவுது
மெல்லாம் பிரியற்கவெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே''

(என்பது ஆசிரியச் சுரிதகம்)

''அறவோ ருள்ளா ரருமறைகாப்ப''

என்னும் பரிபாடலுள்

''செறுநர் விழையாச் செறிந்தநம் கேண்மை
மறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட
தண்வரல் வையை யெமக்கு''

இது, வெள்ளைச்சுரிதகத்தான் இற்றது.

''காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்''

என்பது, காமப்பொருள் குறித்து வருமென்றவாறு. கண்ணிய வென்ற அதனானே முப்பொருளுமன்றிக் கடவுள் வாழ்த்தினும் மலைவிளையாட்டினும் புனல் விளையாட்டினும் பிறவுமெல்லாங் காமங் கண்ணியே வருமென்பது. என்னை? ''எல்லாம் பிரியற்க வெஞ்சுற்றமோ டொருங்கே'' எனத் துனைபிரியாமை காரண மாகத் தொழுதேமென்றலின்.

''காமரு சுற்றமோ டொருங்குநின் னடியுறை
யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென
ஏமுறு நெஞ்சத்தேம் பரவுதும்
வாய்மொழி முதல்வநின் தாள்நிழல் தொழுதே''

(பரி. க: 62-5)

என்பதும் அது.

இனிச் 'செப்பிய நான்கு' என்றது, எண்ணப்பட்ட நான் கனையுமன்று; அன்னவற்றோடு மேற்கூறிய நான்கு பாவும் இடைவந்து விரவுமென்பது. அதுவும் நோக்கிப்போலும் பரி பாடல் என்றது.

''எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை
விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித்
திருஞெமிர்ந் தமர்ந்தமார்பினை மார்பில்

தெரிமணி விளங்கும் பூண்ணை மால்வரை
யெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை
……………………………………
நாவலந்தண ரருமறைப் பொருளே'' (பரி.1:6-13)

என ஆசிரியம் வந்தது.

''நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை'' (பரி 1:6-55)

என்பது வஞ்சித்தூக்கு; பிறவும் அன்ன காட்டுப. அது பொதுவாய் நிற்றலும் உரித்தென்றதனான் அடங்கும்.

இனிச், செப்பிய நான்கென்றதனான் அராகமின்றி வருதலும், கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்து வருதலும், அவ்வழி அசைச்சீராகி இறுதலும் மேற்கலிப்பாவிற்குச் செப்பிய சுரிதகமாதலுங் கொள்க.

[வி-ரை]

எழுவாயாகாமையானும்-முதலில் வாராமையானும்.

இதுவுமது

434. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியும்
அப்பா நிலைமைக் குரிய வாகும்.

இதுவும் பரிபாடலுறுப்பு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) எண்ணப்பட்ட இரண்டும் பரிபாடற்குள்ள உறுப்பாய் வரும் (எ-று).

சொற்சீரும் முடுகியலுமென்னாது அடியென்றதனான் மேற் கூறிய அடியொடு தொடர்ந்தல்லது வாராவென்பதாம். சொற் சீரடியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். முடுகியலடியென்பது முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்தொன்றாகிய வெண்பாவடி. அராகமென்பது தாமே வேறு சில அடியாகி வருவன.

இவையன்றிக் குறிலிணை பயில்வன முடுகியலெனவுங் குறிலிணை விரவிவருவன அராகமெனவுஞ் சொல்லுவாரும் உளர்.

''முடுகு வண்ண—மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே''
(தொல்-செய்.234)

என்பவாகலின் மேலதே யுரை.

'உரிய'வென்றதனான் இத்துணை பயின்றுவாரா இவ்விரண்டுங் கலிப்பாவினுளென்பது கொள்க. எனவே, அராகவுறுப்புத் தேவபாணியிலல்லது அக்கலிக்கண் யாண்டும் வாராதாயிற்று.

[வி-ரை]

மேற்கூறிய அடி-வெண்பா அடி. பிறருரையாகக் கூறியிருப்பது இளம்பூரணருடையதாகும். தேவபாணி-கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுள் முடிகியலாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப் பயிலத் தொடுப்பது என விளக்கம் தருவா இளம்பூரணர். (122)

சொற்சீரடியும் அதன் வகையும் உணர்த்தல்

435. கட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
[1]முட்டடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாகியும்
ஒழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்க் கியல்பே.

மேலெண்ணப்பட்ட சொற்சீரடியாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) சொற்சீரடி இக்கூறிய நான்கு வகையாலும் வந்து பயிலும் (எ-று).

கட்டுரைவகையான் எண்ணொடு புணர்ந்தது:

"வடவேங்கடந் தென்குமரி, யாயிடை" (தொல்-பாயிரம்)

எனவும்,

"அஇஉ, எஒ என்னு மப்பா லைந்தும்"
(தொல்-எழுத்-நூன்,3)

எனவும், இவை கட்டுரைக்கட் சொல்லுமாறுபோல எண்ணினமையிற் கட்டுரைவகையான் எண்ணொடு புணர்ந்தன. இனி, 'முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகும் இயல்பாய்' வருமாறு:

"நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை" (பரி-1-55)

எனவும்,

---

1. முற்றடி என நச்சரும் இளம்பூரணரும் பாடம் கொள்வர்.

"கறையணி மிடற்றினவை
கண்ணணி நுதலினவை
பிறையணி சடையினவை"

எனவும் வரும்.

'முட்டடியின்றி' என்ற இவை தூக்குப்பட்டு முடியுமடி யல்ல (எ-று.)

மேற்காட்டிய பரிபாடற் செய்யுளுள், 'ஒருசார்' என்பது ஒழியசை; என்னே? அது சீராகலின் அதனேடு சில அசை கூடியன்றி அசையெனப்படாமையின். 'ஆங்கு' எனவருந் தனிச் சொல் வழியசை யெனப்பட்டது; என்னே? அஃது, அசையாய் நின்று சொற்சீரடியாகலின். மற்றுச் சொற்சீரடியினே அசை யென்றதென்னேயெனின், இயலசை தானேயும் ஒழியசையாய் நிற்குமென்றற்கென்பது..

"ஒரூஉக், கொடியியல் நல்லார் குரல்நாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்கு
அடியரோ ஆற்று தவர்" (கலி-88)

என்புழி 'ஒரூஉ' வென நின்ற இயலசைதானே ஒழியசையாய் நின்றது.

"உகுவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்" (கலி-33)

என்பது வழியசை புணர்ந்த சொற்சீரடி; என்னே? 'எள்ளி' என நின்ற சீரின்வழித் 'தொகுபு' என வந்தவசை உகுவதுபோலு மென்னுந் தொடையொடு பொருந்தி,

"உகுவது போலுமென் னெஞ்செள்ளித், தொகுபுடன்"

எனப் புணர்ந்து நின்றுற் போல்வதொரு சுவைமைசெய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடைநிலைப் பாட்டெனப் படாமையின்.

"தொகுபுடன் ஆடுவ போலு மயில்"

என நாற்சீரடியாலும் வருவதாயிற்று, வரையறையின்மை யின், இங்ஙனம் வந்தமையின் சொற்சீரடிமேல் எண்ணவும் படும். இவை கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகிய லடி வாராதென்பதூஉஞ், சொற்சீரடி வருஞான்றுந் தனிச்

சொல்லாகியன்றி வாராதென்பதூஉம் உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன்றென்பதூஉம் கொள்க.

சொற்சீர்த்திறுதலென்பது: ஓரெழுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாம். தாமே சீராய் அடியிறுதிக்கண் அடிப்பட முடிந்து அடியாத விலக்கணத்த அவையென்றவாறு.

இனி, ஒழியசையினையும் வழியசையினையும் கூறின் என்னோவெனின்,

"சீர்கூ றுதல் நேரடிக் குரித்து" (தொல்-செய்-49)

என்றமையின் ஈண்டு அசைகூறுகாது; அல்லதூஉம் ஆண்டுக் கூனெனப்பட்டதும் ஈண்டுச் சொற்சீரடியெனப்பட்டு அடங்குமென்பதனானு முடைத்தென்பது.[1] இவையெல்லாம் பரிபாடற் கண்ணதே கூறினானும் ஒழிந்த பாவினுட் சொற்சீரடி வருமென விதந்தவழி, இதுவே இலக்கணமாக வரும் ஆண்டு மென்பது. 'இயல்பு' என்றதனானே யாண்டு வரினும் அஃதிலக் கணமென்பது பெற்றும்; அல்லதூஉந்

"தொகைநிலை விரி" (தொல்-செய்-120)

என்ற மிகையாற் பரிபாடற்கு உரியவாகக் கண்டுகொள்க. அவை யாவையோவெனின், முடுகியலடி மேற்காட்டிய பரி பாடலுள் "மணிமருடகை" என்பது முதலாகக் "குளவா யமர்ந்தா னகர்" என்பதீறாகக் கண்டுகொள்க.

[வி-ரை]

கட்டுரை வகையான்-உரை வகையான். எண்ணொடு புணர் தல்-வட வேங்கடம் தென்குமரியென எண்ணுதலொடு பொருந்துதல். முற்றடி-நாற்சீரடி. முற்றடி என்பது இளம் பூரணரும். நச்சினார்க்கினியரும் கொள்ளும் பாடம். தூக்குப் படுதல்-அவ்வப்பாவிற்குரிய ஓசையைக் காட்டுதற்கு அடி அறுத்து இசைத்தல். ஒழியசை-வேறோர் அசையோடு கூடாது ஒழிந்து நிற்பதோர் அசை-வழியசை-அவ்வாறன்றி அதற்குப் பல அசை புணர்க்கப்பட்டு வருவது. சொற்சீர்த்து இறுதல்-ஓரெழுத்தொரு மொழி முதலாகிய சொற்களெல்லாம் சீர் தன்மை பெற இறுத்தல் என விளக்கம் காண்பர் நச்சினார்க் கினியர். (123)

1. இவ்விடத்துப் பிழையுளதாகக் கருதுவர் கணேசய்யர்

அங்கதச் செய்யுளின் வகை

436. அங்கதந் தானே அரில்தபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கரந்த தெனவிரு வகைத்தே.

இது, முறையானே அங்கதச் செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அது செம்பொருள் கரந்தது என்று இரு வகைத்தாம் (எ-று).

அங்கதமென்பது வசை: அதனை இருவாற்றாற் கூறுகவென்பான் இது கூறினான். அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும். 'அரில்தப' வென்ற தென்னையெனின், அவை புகழ்போன்று வசையாதலும்பட்டுத் தோன்றும் மயக்கமுடையவாதலின் மயக்கமறத் தெரியினென்றவாறு.

'நூற்றுவர் தலைவனைக் குறங்கறுத் திடுவான்'' (கலி-52)

என்பது புகழ்போன்று வசையாயிற்று; என்னை? கொன்றானாயினுங் குறங்கினை கதத்துத்தண்டுகொண்டு எற்றுதல் குற்றமாதலின் என்பதறிக. கொடைமடங்கூறுதல் வசைபோன்று புகழெனப்படும். அஃது அங்கதமாகாதென்பான் 'அரிறப' வென்றானென்பது. பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

நூற்றுவர்தலைவன்—துரியோதனன். குறங்கு—தொடை.

செம்பொருள் அங்கதம்

437. செம்பொரு ளாயின் வசையெனப் படுமே.

இது, முறையானே செம்பொருளங்கத முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) வாய்காவாது சொல்லப்பட்ட வசையே செம்பொருளங்கதமெனப்படும் (எ-று).

அஃது,

"இருந்தீர் மணிவிளக்கத்து ஏழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்-மருள்தீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள''

என்பது ஏழிற்கோவை, அவ்வை முனிந்து பாடியது.

"எம்மிகழ் வோரவர் தம்மிகழ் வோரே
யெம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
தம்புகழ் இகழ்வோர் எம்புகழ் இகழ்வோர்
பாரி யோரி நள்ளி யெழினி
யாஅய் பேகன் பெருந்தோண் மலையனென்று
என்றுஎழுவரு ளொருவனும் அல்லை யதனால்
நின்னை நோவ தெவனோ
அட்டார்க் குதவாக் கட்டி போல
நீயு முளையே நின்னன் னோர்க்கே
யானு முளனே யெம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேளத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே"

எனவும் வரும்,

கலிப்பாட்டினுள் வருவன வசைக்கூத்தினுட் கண்டு கொள்க.

"அறச்சுவையினன் வையெயிற்றினன்
மயிர்மெய்யினன் மாசுடையினன்
பொய்வாயாற் புகழ்மேவலன்
மைகூர்ந்த மயலறிவினன்
மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி
யாவரும் வெருஉ மாவிக் கோவே"

என்பது, வஞ்சிப்பாட்டு. இது, வெண்பாவினுள் வருதலே பெரும்பான்மை. (125)

பழிகரப்பங்கதம்

438 மொழிகரந்து[1] சொல்லினது பழிகரப் பாகும்.

இது, பழிகரப்பங்கதம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்). வசைப்பொருளினைச் செம்பொருள் படாமல் இசைப்பது பழிகரப்பங்கதம் (எ–று).

மாற்றரசனையும் அவனிளங்கோவினையும் வசைகூறுமாறு போலாது தங்கோனையும் அவனிளங்கோனையும் வசைகூறுங்கால் தாங்கியுரைப்பர்; அவைபோலப் பழிப்பனவென்றவாறு; அது,

---

1. மொழியினது எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சரும், இளம்பூரணரும்,

"நன்றுய்ந்த செங்கோலாய் நாடிய நின்னிளங்கோக்
குன்றெறிந்த சேந்த னெனமதியா—வன்றிறத்து
நின்ருலிக்குந் தானையோ டெல்லா நிகர்த்தார்மேல்
வென்றெறியும் வேலே விடும்"

என வந்த வெண்டொடைச் செய்யுளுட் கண்டு கொள்க. இதனுள்,

"வென்றெறியும் வேலே விடும்"

என்பது, 'முனையகத்துப் படையோடு' மென வகைகூறுவான் 'குன்றெறிந்த சேந்தனைப்' போல எறிந்தானெனப் புகழ்ந்தான் போலக் கூறினுனென்பது.

"இன்றுளன் ஆயின் நன்றுமன் என்றநின்
ஆடுகொள் வரிசைக் கேற்பப்
பாடுவன் மன்னல் பகைவரைக் கடப்பே" (புறம்-53)

என்பதும் அது.

(வி-ரை)

தாங்கி உரைப்பர்—பாதுகாத்துரைப்பர். (126)

அங்கதம் இவ்வகையானும் வகைப்படுமெனல்.

39. செய்யுள் தாமே யிரண்டென மொழிப.

மேற்கூறிய இரண்டனையும் இவ்வகையானும் வகுக்கப்படு மென்கின்றது.

(இ-ள்.) செம்பொருட்செவியுறை, செம்பொருளங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறை, பழிகரப்பங்கதமென நான்கு கூறுபடும் மேற்கூறிய அங்கதமிரண்டும் (எ-று).

"பாய்த்துன், விக்குன்" என்றாற்போலச் 'செய்யுள்' என்ப தூஉந் தொழிற்பெயர்; அவையாமாறும் அவற்றது வேறு பாடும் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இனி, ஒருவனுரை. இவற்றுள் தொகைச்சூத்திரத்துட்,
"கைக்கிளை பரிபாட் டங்கதஞ் செய்யுள்"
(தொல்-செய்-118)

என்று ஓதிச் செம்பொருளங்கதமுஞ் செய்யுளுமென இரண்டாக நிறுத்தான்; நிறுத்தமுறையானே அங்கதமுணர்த்திச் செய்யு ளுணர்த்திய விதந்தானென்பது: அற்றன்று, எல்லாப் பாட்டுஞ்

செய்யுளெனப்படுதலின் ஒன்றனையே செய்யுளெனலாகாது: அல்லதூஉம்,

"அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்" (தொல்-செய்-1 9)

என வருகின்ற சூத்திரத்து ஓதுமாதலான் இவையும், அங்கதச் செய்யுளே. மேலைச் சூத்திரத்துள்ளும் (430) அங்கதச் செய்யுளென்பதே பாடமென்பதூஉம் அதனாற் பெறுதுமென்பது. அல்லாத பாடம் ஓதினும் அங்கதச்செய்யுள் செய்கைமேலெனை அதனைத் 'தாய்க்கொலை'யென்றது போல் இரண்டாவதன் பொருண்மைப் படுத்துக்கொள்க. (127)

செவியுறை அங்கதம்

440. [1]துகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றுயிற்
செவியுறைச் செய்யு [2]ளதுவென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுட்பகுதி இரண்டனுள் ஒன்று கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற் செம்பொருளும் பழிகரப்புமெனப்பட்ட இரண்டும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படுதலேயன்றி, அதனனே அரசர்க்குப் பொருள்வருவாயாகச் செய்தானேயெனினும் அது செவியுறையங்கதமெனவும் படும் (எ-று).

துகளாவது: படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரணுறும் என்னும் இவற்றைப் பாதுகாவாதிருத்தல்.[3] 'அரசியல்' என்பனவற்றுனே தங்கோன் அறியாமல் வகுத்தவை வருமாயின் அவற்றை உள்ளவா றுரைத்தலுமொன்று. மாற்றரசன் நமரது வூரடு கின்ற நாட்டவர் யாதிவை நுதலிபன வேதுவாகப் போய்ச் சார்ந்தவர்க்கு நாட்டழிவு கூறுதலுமொன்று. அன்ன பிறவும் அவற்கு உறுவகையாகலான் அவற்றை யுள்ளவாறு உணர்த்திப் பொருள்செய அவர்க்குப் பொருள்செயல்வகை கூறினமையின் அது செவியுறைப்பாற்படு மென்பது; அது:

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே, புகழொடும் எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. நச்சர் பாடமும் இதுவே. என்மனார் புலவர் எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
3. இவ்விடத்துப் பிழையுளதாகக் கருதுவர் கணேசய்யர்.

"அறவை ஆயின் நினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்
அறவையு மறவையு மல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீள்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்
நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே" (புறம் 44)

என இது செம்பொருட்செவியுறை: பிறவும் அன்ன. இவை முகவிலக்கினுட் பயின்று வருமென்பது. இனி, மொழிகரந்து சொல்லினும் இஃதொக்கும்;

இனிப்,

"புகமொடும் பொருளொடும்"

என்பதூஉம் பாடமாக உரைப்ப. புகழும் பொருளும் புணர்ப்பது அங்கதமாயின் அஃதமையும்; அற்றன்றாயின் ஈண்டாராய்ச்சியின்றென்பது; என்னே?

"வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயி—னங்கதச்
செய்யுள்" (தொல்-செய்-120)

என மேலோதுமாதலின் இவனென்பது.

(வி–ரை)

பிறருரையாகக் கூறியிருப்பது இளம்பூரணர் உரையையே யாம். புகமொடும், பொருளொடும் என்று பாடமோதி மேல் வசையொடும் நசையொடும் என்பது பொருந்தாதாம். என இவருரையைத் தழுவி மறுப்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

ஏனை அங்கதம்

441. வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயின் அங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்.

இஃது, ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ–ள்) மேற்கூறிய அங்கதச்செய்யுள் வசையேயன்றி அவ்வசையானே நசைதோன்றச்செய்வது செவியறிவுறையெனப் படாது அங்கதச்செய்யுளெனவே படும் (எ–று)

எனவே, இல்லாதன சொல்லி நகைப்பொருட்டாகச் செய்யினும் அங்கதச்செய்யுளெனப்படும் என்றவாறு. அவை

விலக்கியற்செய்யுளுட் கண்டுகொள்க. இதுவுஞ் செம்பொருளாகியும் பழிகரப்பாகியும் வருமென வுணர்க. எனவே, கூறப்பட்டனவெல்லாம் வெகுளியும் பொருளும் நகையும் பயப்பனவாயின.

கலிப்பாவின் வகை

442. ஒத்தா ழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே
கொச்சக முறழொடு கலிநால் வகைத்தே.

இது, கலிப்பாவெனப்பட்ட உறுப்பினை இத்துணைப்பகுதியான் வருமென்பது வருஞ் செய்யுள் பற்றி விரிகூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஒத்தாழிசை—ஒத்தாழிசையென்னும் உறுப்புடைச்செய்யுள்; ஒத்து ஆழ் இசையை ஒத்தாழிசை யென்றான்; அது வினைத்தொகையாகலின் மருவியவகையான் முடியுமென்பது: தாழிசை யென்பது தானுடைய துள்ளலோசைத்தாம்; இது முறைமையிற் பெற்ற பெயர்; எனவே, தரவுவேறுபடினும் வேறுபடா தென்பதூஉங், கொச்சகக் கலிபோல்வனவற்று வரும் இடைநிலைப்பாட்டுக்கள் அவ்வாறு தாழமுடையதன்றியும் வருமென்பதூஉங் கொள்க. இது பன்மைபற்றிப் பெற்ற பெயர்; தாழிசையின்றியும் ஒத்தாழிசை சிறுபான்மை வருதலின். இனி, ஒழிந்த உறுப்புநோக்கத் தாழிசை சிறந்தமையின் தலைமையாற் பெற்ற பெயரெனவும் அமையும்.

"வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற்
சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர்
அற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்
கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வவ்வலிற்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை
வெள்வேல் வலத்திற் பொருள்தரல் வேட்கையின்
உள்ளினி ரென்பது அறிந்தனள் என்றோழி" (கலி-4)

என்பது தாழ்ந்த ஓசைத்தன்றி ஒத்தாழிசைக் கலியுள் தரவு வந்தது. எனவே, இவ்வேறுபாடு கட்டளைக்கலி அல்லாதவழி யென்பது பெற்றும். அதுவன்றே இதன் முழிசையுள்ளும் நேரீற்றியற்சீரும் வந்ததென்பது; என்னை?

"காழ்விரி வகையார மீவரு மிளமுலை
போழ்திடைப் படாஅமல் முயங்கியும் அமையாரென்
தாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
சூழ்வதை யெவன்கொ லறியே னென்னும்" (கலி-4)

என்புழி "அறியே னென்னும்" என ஆண்டைத் தாழிசை தோறும் இரண்டு நேரீற்றியற்சீரும் வந்தன. பிறவும் அன்ன.

"நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே;
இவட்கே, சுனைமாண் நீலங் காரெதிர் பவைபோ
லினைநோக் குண்க ணீர்நில் லாவே"

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இடைநிலைப்பாட்டுத் தாழிசையின்றி வந்தது; பிறவும் அன்ன.

இனிக், கலிவெண்பாட்டு—கலிப்பாவாகிய வெண்பாட்டு. இது பண்புத்தொகையானே முன்மொழிப் பொருட்டாயிற்று. கொச்சகமென்பதும் உறுப்பினாற் பெற்ற பெயர். உறழ்கலி யென்பது பொருள்பற்றி வந்த பெயர்.

ஒத்தாழிசையென்பது தம்மினொத்துவருதற் கட்டளையுடைமையானுங், கலிப்பாவிற்குச் சிறந்து வருமாகலானும் முன் வைத்தான்; என்னை இது கலிப்பாவிற்குச் சிறந்தவாறெனின்; நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசை அறுபத்தெட்டு வந்தன வாகலின் அது பெருவரவின எனப்பட்டுச் சிறப்புடைத்தாயிற்று. அதுநோக்கி முன்வைத்தான்; இது பா வென்னும் உறுப்பிலக்கணங் கூறுகின்ற இடமாகலின் கலிவெண்பாட்டினை ஒத்தாழிசைக்குங் கொச்சகத்திற்கும் இடைவைத்தான், அதுபோல உறுப்புடைத்தரகியும் வருமென்றற்கு அதன்பின் கொச்சகப்பா வைத்தான்; அது தரவும் போக்குஞ் சிறுபான்மையின்றியும் வருதலின், எல்லாவற்றுப்பின்னும் உறழ்கலி வைத்தான்; அவைபோலாது சுரிதகமின்றி வருதலே பெரும்பான்மையாகலானென்பது.

அஃதேல், உறழ்கலியுங் கொச்சகக்கலியுள் அடங்காதே அதுவும் அடக்கியலின்றியும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை உடைத்தாய் வருமாலெனின், — அற்றன்று; அடக்கியலின்றி வரின் அடி நிமிர்தலும் ஒழுகிசைத்தாகலும் வேண்டும்; உறழ்கலியாயின் அடிநிமிராதும் ஒழுகிசையின்றியும்வருமென்பது. அதி

துணையான் இதனை வேறென்பதென்னை? ஒன்றாக ஓதுக வெனின், அற்றன்று; மேற்கூறி வருகின்ற செய்யுளெல்லாஞ் சீரும் அடியும் பாவும் பொருளுமெனச் சிலவுறுப்பு வகையான் வேறு படுகின்றதன்றிப் பிறிதின்மையின். அவ்வேறுபாடுஞ் சிலவாக நோக்கி ஒன்றென்னுதலின் அது கடாவன்றென்பது; அல் லதூஉம் நூல்செய்யுங்கால் மரபென்பது வேண்டும்; என்னை?

"மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு நூல்தா மிருவகை யியல" (தொல்-மர. 93)

என்பதனான், முதனூற்காயினும் மரபுவேண்டுதலின். அது வன்றே நிலம் நீர் தீ வளி விசும்பென்னும் ஐம்பெரும் பூதங் களும் அவற்ற னிலையபாகிய பொருள்களும் அஃறிணையான் வழங்கினும் பொருளின் இயைபாகிய மக்களுந் (544) தேவரும் முதலாயினாரை உயர்திணைவாய்பாட்டான் வேறுபடுத்து வழங்கு கின்றதென்பது. மற்று உறழ்கலியென்னும் வழக்குண்டாயி னன்றே மரபொடு மாறுபடுவதெனின்; மரபென ஆசிரியர் வழக்கும் அடங்குமாகலின் அது கூறினான்; அல்லாக்கால் ஒழிந்த செய்யுளும் வேறுபாடிலவாமன்றே வென்பது.

இனிப், பரிபாடலுங் கலிப்பாவினுள் அடங்கு மென்பாரும் உளர். கலியும் பரிபாடலுமென எட்டுத் தொகையுள் இரண்டு தொகை தம்மின் வேறுதலின் அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதாரென்பது; அல்லதூஉம், அராகவுறுப்பில்லாத முடுகிய வடியுங் கொச்சகக்கலியல்லாத கலிப்பாவினுள் உண்டாவதாக லுங் கொச்சகக் கலியுறழ்ந்து வருதலும் உடையவாம், அவ் வாறு கூறினால் என மறுக்க.

(வி-ரை)

தாழிசை—தாளம் படவரும் ஒரு ஓசை: துள்ளலோசை. முறைமையின்—இயல்பில். தாழிசை—துள்ளிச் செல்லுதலின் அவ்வியல்பில் பெற்ற பெயர் என்பது கருத்து.

முன்மொழி—கலியென்னும் முன்மொழி. ஒன்றோடொன்று உறழ்ந்து வரும் பொருளுடைமையின் உறழ்கலியாயிற்று. கட்டளை-எழுத்தெண்ணிக்கூறும் வரையறை.

ஒத்தாழிசைக் கலியின் வகை

443. [1]அவற்றுள்,
ஒத்தா ழிசைக்கலி யிருவகைத் தாகும்.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசைக்கலி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒத்தாழிசைக்கலி இரண்டு கூற்றதாம் (எ-று).

இதனது பயம்:— அவை இரண்டுந் தம்முட்பகுதியுடைய வென்பது; அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும் (131)

அகநிலை ஒத்தாழிசைக் குரிய உறுப்புக்கள்

444 **இடைநிலைப் பாட்டொடு தரவுபோக் கடையென**
நடைபயின் றொழுகு மொன்றென மொழிப.

(இ-ள்) மேற்கூறிய ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமுந் தனிச்சொலுமென நான்கு உறுப்பாகப் பயின்றுவரும் (எ-று).

'பயின்றுவரும்' எனவே இவ்வாறன்றிப் பயிலாது வருவனவும் இதன் பகுதியாயடங்குவனவும் உளவென்பது. அவை தாழிசைப் பின்னர் எண்ணுறுப்பு வருங்கால் ஐந்துறுப்புப் பெறுதலும் அவற்றிடை அராகம்பெறின் ஆறுறுப்பு வருதலுமென இவையென்ப; அற்றன்று, நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக் கலியின் அராகவுறுப்பும் அம்போதரங்கவுறுப்பும் பெற்றுவருவன இன்மையின் அவைபொருளன்றென்பது.

மற்று 'நடைநவின்றொழுகு' மென்றதென்னை யெனின் இத்துணை பயின்றுவாராது ஏனையொன்றும் என்றற்கென்பது. தாழிசையினை இடைநிலைப்பாட்டென்பவோ வெனின்,—அவ்வாறுஞ் சொல்லுப; அச்செய்யுள் இடைநிற்றலானென்பது. இனி இடைநிலைப் பாட்டென்பது தாழிசையினை நோக்காது என்னை? தாழம்பட்ட வோசையல்லாதனவும் இடைநிலைப்

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. நச்சர் பாடத்துள் அவற்றுள் என்பது காணப்படவில்லை.

பாட்டாங் வருமாதலினென்பது அது:

"காணாமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணாநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை நீ
காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநெஞ்சே"
(கலி. 123)

என்பது, தாழிசை யெனவும் இடைநிலைப்பாட்டெனவும் படும்.

"இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பால்
பின்னொடு கெழீஇய தடவர லல்குல்
நுண்வலை வாட வாராது விடுவாய்
தண்ணந் துறைவ தகாஅய் காணீ" (கலி. 125)

என்றாற்போல்வன தாழிசையல்லாத இடைநிலைப்பாட்டு. இவ்விரு பகுதியுங் கூட்டித் தாழிசையென்றாது இடைநிலைப்பாட்டென்பது இங்ஙனந் தம்முட் பகுதியுடைமையானு மாயிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத் தென்றதற்குப் பயனுந் தோற்றுவாய் செய்து போந்ததென்பது.

தரவு என்றதன் பொருண்மை என்னையெனின், முகத்துத் தரப்படுவதென்ப; அதனை எருத் தெனவுஞ் சொல்லுப; என்னை? உடம்புந் தலையுமென வேறுபடுத்து வழங்கும் வழக்குவகையான் உடம்பிற்கு முதல் எருத்தென்பதாகலின். இனி, இசைநூலாரும் இத்தரவு முதலாயினவற்றை முகம் நிலை கொச்சகம் முரியென வேண்டுப. கூத்தநூலார் கொச்சக முள்வழி அதனை நிலையென அடக்கி முகம்நிலை முரியென மூன்றாக வேண்டுப. அவரும் இக்கருத்திற்கேற்ப முகத்திற்படுந் தரவினை முகமெனவும்; இடைநிற்பனவற்றை இடைநிலை யெனவும் இறுதிக்கண் முரிந்துமாறுஞ் சுரிதகத்தினை முரியெனவுங் கூறினாரென்பது. செந்துறைச் செய்யுள் அடைநிலை பயப்ப தின்மையின் அது சிறந்த தன்றென்று அடக்கிமொழிப. உள்ளுறுப்பின் பொருளெல்லாம் ஒருவகையான் அடக்குமியல்பிற்றாகலின் அடக்கியலெனவுங் குறித்த பொருளை முடித்துப் போக்குதலிற் போக்கெனவும் அவையெல்லாம் போதந்து வைத்தலின் வைப்பெனவுங் கூறிய பகுதியைப் பின்னும் பற்றிக் கூறுதலின் வாரமெனவும் எல்லாம் ஒன்றென்றனை ஒத்தே பெயராயின. அடைநிலையென்பது முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக்களை அடைந்தன்றி வாராது;

அது, தனி நின்று சீராதலின் தனிச் சொல்லெனவும் படும். இடைநிலை யுறுப்பென்றது 'பாட்'டென்ற தென்னையெனின், அவை தாமே பாட்டாயும் வருமிடனுடைய; வருங்கால் அவை ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாய் வருமென்பது. இடைநிலைப் பாட்டினைத் தரவிற்கு முற்கூறினன்; அது பெயர் பெறுதலின்; எனவே தரவு முன்வைத்தலை மரபாயிற்று. ஒத்தாழிசை கூறிய முறையானே தரவு தாழிசை போக்கென்னும் மூன்றுறுப் பானுஞ் சிறுபான்மை வந்து தனிச்சொலின்றி வருதலின் தனிச் சொல்லினை இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. இவை போக்கிச் சொல்லுதும்.

(வி-ரை)

எண்ணுறுப்பு—அம்போதரங்கம். அடைநிலை—தனிச்சொல்.

தரவிற்குரிய அடி வரையறை

445. தரவே தானும் நாலடி யிழிபாய்
ஆறிரண் டுயர்பென் றேறவும்பெறுமே.

இது, தரவின் அடியளவுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்கூறப்பட்ட தரவுதானும் நான்கடி முத லாய்ப் பன்னிரண்டடிகாறும் வரப்பெறும் (எ-று).

எனவே, ஒன்பதுநிலம் பெறுந் தரவென்றவாறாயிற்று.

"உயர்பென் றேறவும் பெறும்"

என்றதனாற் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவரவும் பெறும் சிறு பான்மையெனக்கொள்க. இதனை எடுத்தோதாது இலேசினாற் கொண்டான்: பன்னிரண்டடியின் இகந்தன துள்ளலோசை யான் வாராமையின்; அது:—

"நீரார் செறுவின் நெய்தலொடு நீடிய
நேரிதழாம்பல் நிரையிதழ் கொண்மார்" (கலி-75)

என்னும் மருதத்திணைக் கலிப்பாட்டினுட் கண்டு கொள்க.

தாழிசைக்குரிய அடி வரையறை

446. [1]இடைநிலைப் பாட்டே
தரவகப் பட்ட [2]மரபின தென்ப.

இது, தரவிற்குச் சுருங்கியன்றித் தாழிசை வாராதென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ–ள்.) தரவின் அகப்பட்டது தாழிசை (எ–று).

'அகப்படுதல்' என்பது அகம்புறமென் றிருகூறுசெய்த வழி முற்கூற்றினுட் படுதல். முன்னென இடவகையுங் காலவகையும் பற்றிய இருகூற்றினுள் யாதானுமொன்று கொள்க. எனவே பதினோரடி முதல் இரண்டடிகாறும் இழிந்துவரப்பெறும் என்றவாறாயிற்று; அது,

"கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை மிசைதொறும்
சுரும்பார்க்குங் குரலினோடு இருந்தும்பி யிமைபுஊத
வொருங்குட னிம்மென இமிர்தலிற் பாடலோடு
அரும்பொருள் மரபின்மால் யாழ்கொளக் கிடந்தான்
போற்
பெருங்கடல் துயில்கொள்ளும் வண்டிமிர் நறுங்கானல்;
காணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை நீ
காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநெஞ்சே;
கொல்லேற்றுச் சுறவினங் கடிகொண்ட மருள்மாலை
யல்லல்நோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை நீ
புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே;
வெறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினாற்
செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை நீ
யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே;
எனவாங்கு,
எல்லையு மிரவுந் துயில்துறந்து பல்லூழ்

1. அடைநிலைக்கிளவி என இளம்பூரணரும், நச்சினார்க் கினியரும் பாடம் கொள்வர்.

2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. 'மரபின என்ப' எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அரும்படா ரவலநோய் செய்தான்கட் பெறல்நசைஇ
யிருங்கழி யோதம்போல் தடுமாறி
வருந்தினை யளியையென் மடங்கெழு நெஞ்சே" (கலி-123)

என இது தரவகப்பட்ட மரபிற்றாகித் தாழிசை வந்தது.

தரவிற் சுருங்குமென்னாது அகப்படுமென்றான், தரவோடு ஒத்துவருந் தாழிசையென்பதூஉங் கோடற்கு; என்னை? மக்களகத்துப் பிறந்தானென்றவழி அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படுமாகலின்.

"ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப்
பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய
நீலநீ ருடையே போல் தகைபெற்ற வெண்டிரை
வாலெக்கர் வாய்சூழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;
ஊரல ரெடுத்தரற்ப வுள்ளாய் நீ துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாள்மற்
காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கே
பிரல ரணிகொண்ட பிறைநுத லல்லாக்கால்;
இணைபிவ்வூ ரலர்தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்
புணையில்லா வெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாள்மன்
துணையாருள் தகைபெற்ற தொன்னல மிழந்தினி
யணிவனப் பிழந்ததன் அணைமென்றோ ளல்லாக்கால்;
இன்றிவ்வூ ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலி
னின்றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாள்மன்
வென்றவேல் நுதியேய்க்கும் விறனல மிழந்தினி
நின்றுநீ ருகக்கலுழு நெடும்பெருங்க ணல்லாக்கால்;
அதனால்,
பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்தில் தெளித்தக்கா
லரிதென்னா துணிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்
புரியுளைக் கலிமான்றேர் கடவுபு
விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே" (கலி-124)

எனவரும்.

பன்னிரண்டடியின் இகந்த தரவிற்கும் இவ்வாறே தாழிசை கொள்ளப்படும். மற்று மேற்கூறிய வரையறையில் தாழிசை கூறுகவெனின், ஆண்டு முறைபிறழ வைத்தற்குக் காரணங்கூறிப்

போந்தாமென விடுக்க. இனிவருஞ் சூத்திரத்திற்கும் இதுவே விடை; 'மரபின' வென்றதனுன் மேலேக்கொண்டும் அடிப்பட வந்த மரபிஞற் சுருங்குமென்பது. எனவே, நான்கடியின் உயர வாராவென்பது கொள்க. இன்னும் மரபினென்றதனுற் சிறுபான்மை ஐந்தடியானும் வருவனவும் உள.

"அரிதே தோழி நாணிறுப்பா வென்றுணர்த்தல்"

என்னும் நெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டினுள்,

"நகைமுத லாக நட்பினு ளெழுந்த
தகைமையின் நலித லல்ல தவர்நம்மை
வகைமையி னெழுந்த தொன்முரண் முதலாக
பகைமையி னலிதலோ விலர்மன் ஆயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையின் நலியுநோய்"
(கலி-137)

என ஐந்தடியால் தாழிசை வந்தது.

ஆறடியின் வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. மற்று நான்கடியின் இழிந்தோரடியானுந் தாழிசை வருமாலெனின் வாரா தன்றே, 'இடைநிலைப் பாட்டே' என்ருகலின்; என்னை? பாட்டெனப்படுவன ஓரடியான் வாராமையின், (134)

தனிச்சொல்

447. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் ருெழுகும் [1]ஆங்கென் கிளவி

இஃது ஆங்கென்னுஞ் சொல் தனிச்சொல்லெனப்படுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) தாழிசைப் பின்னர் ஆங்கு, தனிச்சொல்லாய் நின்று பயிலும் (எ-று).

ஆங்கென்னுஞ் சொல்லினை எடுத்தோதினுன், அது நடைநவின் ருெழுகுமாகலின். ஆங்கென்னுஞ் சொல் பயின்று வருமெனவே அல்லாதனவும் உள இத்துணைப் பயிலாதனவென்பது கொள்க. ஆங்கு என்பது ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் தோன்ற நின்ற சொல்லாகலின் அஃதெல்லாச் செய்யுட்கண்ணுங்

1. நச்சினர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே "ஆங்கென மொழிப" எனப் பாடம்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

தன் பொருண்மைக்கேற்ப நிற்றல்வேண்டும் பிறவெனின், அற்றன்று; அதனை அசைநிலையாகக் கொள்க; அல்லதூஉம், எல்லாச் செய்யுளும் இதன் பொருண்மைக்கேற்பச் செய்யவேண்டுமென்றான் மிகைகூறிப் பயந்ததின்மையாமெனன்பது. அசைநிலைபெய்து செய்யுள் செய்தன் மரபாகலின் அஃதமையுமென்பது. நடைநவிலாதன பொருள்பெற வருமென்பது; அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

(வி-ரை)

நடை நவின்றொழுகும்—செய்யுள் வழக்கில் பயின்று வரும்.

சூரிதகம் உணர்த்தல்

448, [1]போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.

இஃது, ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) போக்கின திலக்கணப்பகுதி வைப்பென்று சொல்லப்படும் (எ-று).

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியலெனவும் வாரமெனவுஞ் சொல்லுப.

அடக்கியல் வாரந் தரவோடு ஒக்கச் சொல்லப்படுமென்றவாறு. என்றதென்னேக்கியெனின்,—போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டடிலக்கணமுடைத்து, வாரமெனச் சொல்லின் முடியுமிலக்கணமே கூறுவான்போலப் போக்கினிலக்கணப் பகுதிவைப்பென்றதனைச் சுட்டிக் கூறப்படுமாகலின்.

என்றதென்னேக்கியெனின், போக்குதலும், வைத்தலுமென்னும் இரண்டடிலக்கண முடைத்து எனச் சொல்லின் முடியுமிலக்கணமே கூறுவான் போலப் போக்கினிலக்கணப்பகுதி வைப்பென்று அதனைச் சுட்டிக் கூறியவாறு. இங்ஙனங் கூறப்பட்ட உறுப்பினை அடக்கியலெனவும் வாரமெனவுஞ் சொல்லுப. "அடக்கியல் வாரந்தரவோடொக்கும்" என்பவாகலின் என்பதும் பாடம்.

1. இந்நூற்பாவோடு அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

சுரிதகம்

449. தரவிய லொத்தும் அதனகப் படுமே
புரைதீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.

(இதுவுஞ்) சுரிதக முணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தரவியலொத்தும் அதனகப்படும் — சிறுபான்மை தரவுகளோடொத்து உம்மையான் ஏறிய வருமாயினும் பெரும்பான்மை தரவின்பாகம் பெறுதலை இலக்கணமாகவுடைத்து மேற்கூறிய சுரிதகம். புரைதீர் இறுதிநிலை உரைத்தன்றே- இடைநிலைப்பாட்டுப் பொருளெல்லா முடிபுகாட்டி நிற்கும் அதுதான் (எ-று).

'அகப்படும்' என்று அதற்கும் உம்மை கொடுத்தமையின் அஃதிலக்கணமாயிற்று; ஆகவே அவ்விலக்கணத்திற்கேற்ற தரவின் கண்ணே ஒத்தலும் உயர்தலும் கொள்க. சுருங்கிய வெல்லை, ஆசிரியத்திற்கு இழிந்த வெல்லையாகிய மூன்றடிச்சிறுமையிற் கூறுமையிற் அதிற் சுருங்காது வருவதாயிற்று. ஈண்டும் 'அகப்படு'மெனவே பன்னீரடித்தரவின் பாகமாகிய ஆறடியே சுரிதகத்திற்கு உயர்விற்கு எல்லை என்பதூஉம் இழிந்த வெல்லை கூறுமையிற் பன்னீரடித்தரவிற்காயின் ஈற்று மூன்றடிச் சுரிதகம் வருதலும் ஒழிந்த கலி நாலிற்கும் அவ்வாறே வருதலுங் கூறினனென்பது. இனி, வெள்ளைச் சுரிதகத்துக்கும் இஃதெல்லா மொக்கும்.

இனித் தரவியலொத்தல் என்றதனால் ஈற்றயலடி முச்சீராகாது மண்டிலமாகி வருதலுஞ் சிறுபான்மையெனக் கொள்க. 'இறுதிநிலை' யென்பதனை 'நுனிவிரல்' என்றாற் போலக் கொள்க. நிலையெனப்பட்டது இடைநிலைப்பாட்டு. அதனிறுதியைக் கூறுமெனவே அவற்றுப் பொருளினை முடித்து விடுக்கு மென்பதாம்.

"போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்"

என்றவழி உள்ளுறுப்பின் பொருளினைத் தன்கண் வைக்கப்படுவது சுரிதகமென்றதன்றி இன்ன உறுப்பின் பொருள் வைக்கப்படுமென்றிலாதான் முற்கூறியது பொதுவிதிமாத்திரையேயன்றி இடைநிலைப்பாட்டின் பொருளே பெரும்பான்மையும் வைக்கப்

படுமென்பதூஉம் பொதுவிதியாற் சிறுபான்மை தரவின் பொருண்மை வைத்தலு முடைத்தென்பதூஉங் கூறினன். 'தரவியல்' என்றதனுல் தரவோடொத்த பொருட்கேற்றனவுங் கொள்க.

"நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல
வொழிதல் வேண்டுவல்" (கலி-8)

என்பது, தாழிசைப்பொருண்முடிவு தன்பால் வைக்கப்படுதலின் இறுதியுரைத்தது. 'புரைதீ ரிறுதி' யென்றதனுன் அத்தாழிசைப் பொருளேயன்றி அவற்ருேடு போக்கியற் பொருள் வந்தக்கால் அவ்விரண்டினையும் புரைபடாமற் பொருந்தச் செய்கவென்பது. அது,

"தன்னகர் விழையக் கூடின்" (கலி-8)

எனப் போக்கியற்பொருளோடு புரைதீர்ந்திற்றது; பிறவும் அன்ன.

"இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்" (கலி-38)

என்னுங் குறிஞ்சித்திணைப் (38) பாட்டினுள்

கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடன்"

என்று உள்ளுறையுவமத்தால் தலைவியது விழுமங் கூறினமையின் அதனையுமுட்கொண்டு போந்து, சுரிதகத்து

"நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்"

என வைத்தமையின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று; இனி,

"ஞாலமூன் றடித்தாய" (கலி-124)

என்னும் நெய்தற்றிணைக் கலிப்பாட்டு அளவியலாற் சுரிதக மொத்தது.

"கருங்கோட்டு நறும்புன்னை" (கலி-123)

என்பது, தரவிற்கு அடியைந்தாகச் சுரிதகம் நான்கடியாய்ச் சுருங்கி வந்தது; அஃதேல் தரவகப்பட்டதெனச் சுருங்குத லன்றி ஒத்தற்பொருளும் படுமாயின் தரவகப்படும் போக்கென் னுது 'தரவிய லொத்தும்' என்றதென்னையெனின், தரவிய லொத்தும் என்ற உம்மையாற் சிறுபான்மை மிக்கு வரவும் பெறும் போக்கென்பது கொள்க.

"பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க
வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளையூர

வாடெழில் அழிவஞ்சாது அகன்றவர் திறத்தினி
நாடுங்கால் நினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்
தான்'' (கலி-16)

என்னும் பாலைப்பாட்டுத் தரவுந் தாழிசையும் நான்கடியாகி ஒத்தவழிச்;

''செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வர்மாட் டினையன
தெய்வத்துத் திறநோக்கித் தெருமரல் தேமொழி
வறனோடின் வையகத்து வான்தரும் கற்பினாள்
நிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென
அறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே''
(கலி-16)

எனச் சுரிதகம் ஐந்தடியாயிற்று.

(வி-ரை)

ஒழிந்த கலி நான்கு —இவ்வகநிலை ஒத்தாழிசையல்லாத ஏனைய ஒத்தாழிசை, கலிவெண்பாட்டு, கொச்சகம், உறழ்கலி. மண்டிலமாகி – ஈற்றயலடியும் நாற்சீராகி. (137)

ஏனை ஒத்தாழிசைக் கலி

450. ஏனையொன்றே
தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே.

இஃது, ஒழிந்த ஒத்தாழிசை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அது முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப் பராவும் பொருண்மைத்து (எ-று).

எனவே, இஃது அகநிலைச் செய்யுளாகாதென்றான்; இதனானே முன்னையது அகநிலை யொத்தாழிசை யெனப்படும். மற்றிது,

''வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே''
(தொல். செய்-109)

என்றவழிச் சொல்லப்பட்டதாமெனின், அஃது உறழ்கலிக்கும் வெண்கலிக்குங் கொச்சகக்கலிக்கும் பொதுவாகலின் அவற்றுக்குத் தேவபாணி விலக்கினானென்பது.

மற்று முன்னிலைக்கணென்ற தென்னையெனின், —தெய்வத்தினை முன்னிலையாகச் சொல்லப்பட்டனவன்றி அல்லன தேவ

பாணியெனத் தகாவென்பது; என்னை? யான் இன்ன பெருஞ் சிறப்பின் இன்ன தெய்வமென்று தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கூறி 'நின்னைக் காப்பேன்; நீ வாழிய' வெனத் தெய்வஞ் சொல்லிற்றாகச் செய்யுள் செய்தலும் ஆகாது, 'வாழ்த்தினுள் அவ்வாறுண்டாயினென்பது. இதனானே படர்க்கையும் விலக்கினானும். ஆகவே, தெய்வம் படர்க்கையாயவழிப் புறநிலைவாழ்த்தாவதன்றித் தேவர்ப்பராயிற்றாகாது பாட்டுடைத் தலைவனோடு கூட்டிச் சொல்லினு மென்றானும். இங்ஙனங் கூறவே, பாட்டுடைத் தலைவனைக் கூட்டினுங் கூட்டாக்காலுந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம் முன்னிலையாயினென்பது பெற்றாம். மற்றிவை பாடல்சான்ற புலனெறிவழக்கிற்கன்றித் தேவர்ப்பராயதற்கும் உரியவோவெனின், ஆண்டு அகப்பொருட்குரிமையுடையன கலியும் பரிபாடலுமென்றதனானே அத்துணையன்றிக் கடவுள்வாழ்த்துப் பொருள்படவும் வருமென்பது ஈண்டுக் கூறினானென்பது. அதுவன்றே 'ஏனையது' எனச் சிறுமைதோன்றப் பிற்கூறியதென்பது. (138)

அதன்வகை

451. அதுவே,
வண்ணக மொருபோ கெனவிரு வகைத்தே.

இஃது அதன்வகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) 'ஏனையொன்' றெனப்பட்ட ஒத்தாழிசை, வண்ணக ஒத்தாழிசையெனவும் ஒருபோகெனவும் இரண்டாம் (எ-று).

இதன் பயன்:—ஒத்தாழிசை யெனப்படாது இவற்றுளொன்றென்பது அறிவித்தலாறாயிற்று: அஃதென்னை பெறுமாறெனின், மேல் ஒத்தாழிசைக்கலி இருவகைத்தாகுமென்றான்; பின்னர் அவ்விரண்டனுள் ஒன்றற்கு வண்ணகம் ஒருபோகென வேறு பெயர் கூறவே முன்னரதே ஒருதலையாக ஒத்தாழிசைக்கலி யெனப்படுவதென உய்த்துணர வைத்தமையானும், 'ஏனையொன்'றென வேறுபடுத்தமையானும், அப்பெயரும் உடன்கூறாது போதந்து வைத்தமையானும், அதனோடு ஒரினத்த வல்லவென்பது பலவாற்றானுங் கொள்ளவைத்தானென்

பது. அஃதேல், வண்ணகமும் ஒத்தாழிசை யெனப்படாதாம் பிறவெனின், — அது மாற்றுதற்கன்றே வண்ணகம் முற்கூறி அதிகாரம்பட வைப்பாராற்றென்பது. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்று தாழிசை பெய்து காட்டுப.

"எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண்
அடக்கியல் வாரமோடு அந்நிலைக் குரித்தே"
(தொல்-செய்.153)

என்புழித் தாழிசையுறுப்பு ஓதாமையின் அது பொருந்தாது.

வண்ணக ஒத்தாழிசை

452. வண்ணகந் தானே,
தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்று
அந்நால் வகையிற் றோன்று மென்ப.

இது, முறையானே வண்ணக வொத்தாழிசை யுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தரவுந் தாழிசையும் எண்ணும் வாரமுமென்னும் உறுப்பு முறையானே வருவது வண்ணக வொத்தாழிசையாம் (எ—று).

அது,

"முதல்தொடை பெருகிச் சுருங்குமன் எண்ணே"
(தொல்-செய்.145)

என்றவழிக் காட்டுதும். வண்ணித்துப் புகழ்தலின் வண்ணக மெனப்படும். என்னை? தரவினுனே தெய்வத்தினை முன்னிலையாகத் தந்து நிறீஇப் பின்னர்த் தெய்வத்தினைத் தாழிசையானே வண்ணித்துப் புகழ்தலின் அப்பெயர் பெற்றதாகலின். ஒழிந்த உறுப்பான் வண்ணிப்பினுஞ் சிறந்த உறுப்பு இதுவென்க; எனவே, அகநிலைச் செய்யுட்டாழிசை வண்ணித்து வாராவென்பதாம். எண்ணுறுப்பாமாறு முன்னர்ச் சொல்லும். அவ்வெண்ணுறுப்புத்தான் நீர்த்திரைபோல வரவரச் சுருங்கிவருதலின் அம்போதரங்கமெனவும் அமையுமாகலின் அதனை அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பாவெனவுஞ் சொல்லுப.

இனி வண்ணகமென்பது, அராகமென உரைத்து அவ்வுறுப்புடையன வண்ணகவொத்தாழிசை யெனவுஞ் சொல்லு

வாரும் உளர். எல்லா ஆசிரியருஞ் செய்த வழிநூற்கு இது முன்னூலாதலின் இவரொடு மாறுபடுதல் மரபன்றென மறுக்க. இசை நூலுள்ளும் மாறுபடின் அஃது அவர்க்கும் மரபன்றென்பது. மற்று இதற்குத் தனிச்சொல்லோதிய தில்லையாலெனின் அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்க. (140)

(வி-ரை)

வண்ணித்து—வருணித்து.

வண்ணக ஒத்தாழிசைக்குரிய தரவின் அடிவரையறை

453. தரவே தானு,
நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற
நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசையுள் ஏனையொன்றற்குத் தரவு வேறுபட்ட இலக்கணத்திற்றாகலான் அது கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இது நான்கு முதல் பன்னிரண்டடி யீறாக வாராது: தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்குந் தரவடியாம் (எ-று)

இதனானே தலையளவும் இடையளவுங் கடையளவு மென்பன கூறினானும். இங்ஙனங் கூறவே ஒழிந்தவுறுப்பிற்குந் தலையிடை கடையென்பது கொள்ளப்படும்.

"நேரடி பற்றிய நிலைமைத் தாகும்"

என்பதனை அளவடியான் வருமென்றற்குக் கூறினானென்பாருமுளர்; அற்றன்று; பிற அடி மயங்குவனவும் அளவடியுரியவென்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டமையின். மற்றென்னை கருதியதெனின்,—சமநிலையின்று வியநிலை வாராவென்பது.

இனிப் 'பற்றிய' வென்ற மிகையானே முற்கூறிய தரவுந் தாழிசையும் அளவடியான் வருதலில்லையென்பது கொள்க. வருகின்ற ஒத்தாழிசைக்கும் பேரெண்ணிற்குஞ் சிற்றெண்ணிற்கும் இஃதொக்கும். (141)

வண்ணக ஒத்தாழிசை

454. [1]ஒத்துமூன் றாகு மொத்தா ழிசையே.

இது, முறையானே ஒத்தாழிசை உணர்த்துகின்றது.

---

1. இந் நூற்பாவையும் அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்.) தம்மின் ஒத்த அளவினவாகலும் ஒத்த பொருளவாகலுமுடைய தேவபாணிக்கண் மூன்றாக வரும் ஒத்தாழிசை (எ-று).

இவை பொருள் ஒக்குமெனவே, முன்னை அகநிலையொத்தாழிசைக்கண் வரும் இடைநிலைப்பாட்டிற் பொருள் ஒவ்வாது வருதலுஞ் சிறுபான்மை யுண்டெனவறிக; அவை,

"கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபின்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ"
(கலி-5)

என இடத்தியல் பொருளொழிய இடப்பொருளோடு உவமங் கூறினான்.

"ஓரிரா வைகலுள் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்நீத்த மலர்போல நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ"

என இடப்பொருளொழிய இடத்தியல் பொருளோடு உவமங் கூறினமையின் வேறுபட்டன. ஒத்து வருவன முன்னர்க் காட்டினாம். (142)

வண்ணக ஒத்தாழிசையின் அடிவரையறை

455. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அகநிலை யொத்தாழிசைகட்குப் போலத் தரவோடொத்து வருங்கொலென் றையுறாமைத் தரவிற் சுருங்கித்தோன்று மென்றமையின்.

(இ-ள்.) மூவகை வண்ணத்தின் தாழிசையுஞ் சமநிலைத் தரவிற் சுருங்கித் தோன்றும் (எ-று).

வாளாதே தரவென்றமையின் இடையளவின்மேற் செல்லும். 'அடியென்றவழி' 'அளவடிமேற்றாயது' போலவென்பது. 'தோன்று'மென்பதனான் இடைநிலையாகிய நான்கடியானும் மூன்றடியானுமின்றி ஐந்தடியானாகாதென்பது கொள்க. எண்ணோடு தொடர்தலின் இரண்டடியானாகாதென்பது பெற்றாம். இடையளவு தரவிற் சுருங்குமெனவே கடையளவு தரவினுந் தாழிசை சுருங்குமென்பது உய்த்துணரப்படும். தோன்றுமென்றதனாற் கடையளவினை ஒழித்து மற்றைத் தரவிரண்டளவாகக் கொள்வாமெனக் கொள்க. இங்ஙனங் கூறுக்கால் ஓரடி முதலாகத் தாழிசைகோடல் வேண்டுமஃதன்றேயென்பது. (143)

வண்ணகத்திற்குரிய சுரிதகம்

456. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.

இது, சுரிதக விலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்). தரவொடு ஒத்துவரும் அடக்கியல்வாரம் (எ-று).

அடக்கியல் வாரமென்பது அடக்கும் இயல்பிற்றாகிய வார மென்றவாறு. நிறுத்த முறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தி தாது மயங்கக் கூறியதனானே தனிச்சொல் வருமாறன்று எண்ணீற்றினுஞ் சுரிதகத்துமுன்னும் புணர்க்க. அடக்கிய லென்றான், முன்னர்ப் பலவகையாற் புகழப்பட்ட தெய்வத்தினை ஒரு பெயர் கொடுத் தடக்கி நிற்றலின். வாரமென்றான், தெய்வக்கூற்றின் மக்களைப் புகழ்ந்த அடி மிகுமாகலினென்பது.

அம்போதரங்கம் வருமாறு

457. முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமன் னெண்ணே.

இஃது, எண்ணுறுப்பாமா றுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) முதல் பெருகியவழி முதலெண் (எ-று)

'தொடை'யென்றதனால் தலையெண் இரண்டு அளவடியான் ஒரு தொடையாகி வருமெனவும், 'பெருகி'யென்றதனான் இரண் டடியான் இரண்டனை நாட்ட அதுவே பற்றி முதல் பெருகிய வென்றதனான் ஒழிந்த எண்ணுத்தொடை பெறுதலும் நேர்ந்தா னும். இதனை 'முத'லெனவே வழிமுறை வருவனவும் எண் ணளவென்பது பெற்றாம். அவை இத்துணையென்பது அறியு மாறென்பதென்னை? 'முதற்றொடை பெருகி'யென்றதனான், இரண்டடியான் இரண்டனை நாட்டி, அதுவே பற்றிச் 'சுருங்கு' மென்றமையின் ஈரடியிற் சுருங்கி ஓரடியாதலும், ஓரடியிற் சுருங்கி இருசீராதலும், இருசீரிற் சுருங்கி ஒருசீராதலும் கொள் ளப்படும். முதலடி இன்னதென்றிலனாயினும் அளவடியே கொள்ளப்படும்.

"நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே" (தொல்-செய்:32) என்றாகலின், ஆகவே, இருசீரெனப்பட்டது குறளடியாயி னும் இவை இரண்டு தொடர்ந்தன்றி எதுகையாய் அமையா

மையிற் குறளடியென்னுமாறென்பது. ஒருசீர்க்கும் அளவடிப் படுத்துத் தொடைகோடலொக்கும்; என்னை?

"போரவுணர்க் கடந்தோய் நீ
புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீ
நீரகல மளந்தோய் நீ
நிழல்திகழ்ஐம் படையோய் நீ"

எனவும்,

"ஊழிநீ; யுலகுநீ; யுருவுநீ; யருவுநீ;
யாழிநீ; யருளுநீ; யறமுநீ; மறமுநீ"

எனவும் அளவடிப்படுத்தே தொடை கொள்பவாகலின்.

அஃதேல், ஒருசீரினுஞ் சுருங்கப்பெறுதோவெனின் கந்தருவ நூலின்கண்ணும் ஒருசீரிற் சுருங்கின வாராவாகலின் இவனும்,

"பிறநூன் முடிந்தது தானுடம் படுதல்"

என்னும் உத்திவகையான் ஒருசீரிற் சுருங்குதல் நேரானென் பது. மற்று வழிமுறையாற் பாகஞ் சுருங்குதல் பெறுமா றென்னை யெனின்,

"வகார மிசையு மகாரங் குறுகும்"

(தொல்-எழுத்-புள்ளி-35)

என்றாற்போல மேலைக்கொண்டும் வருகின்றவாற்றாற் பாகமே சுருங்குதல் பெறலாமென்பது. மன்னென்பது, ஆக்கத்தின்கண் ணும் வந்ததாகலிற் சுருங்கிப் பலவாமென்பது கொள்க. எனவே இரண்டடி யிரண்டும், ஓரடி நான்கும், இருசீரெட்டும், ஒருசீர் பதினாறுமாகி என் பல்குமென்பது. இருசீர் குறளடியுமாகலின் ஒருசீரான் வருவன சிற்றெண்ணெனவே படும்; ஆகவே, ஒழிந்த எண் மூன்றும் தலையெண்ணும் இடையெண்ணும் கடையெண் ணுமென மூன்றுங் கூட்டி எண்ணி நிற்றற்குரியவாயின. இது நோக்கிப் போலும் எண்ணென்று அடக்காது,

"சின்ன மல்லாக் காலை" (தொல்-செய்.146)

என ஒருசீரினை வேறுபடுத்து மேற்கூறுகின்றதென்பது.

இனி, அளவடியினை நாட்டியே முதற்றொடை பெருகிச் சுருங்குமென்றமையின், அளவடியிற் சுருங்கின இருசீரும் ஒரோவழிச் சின்னமெனப்படும். இனி, அல்லாதார் ஈரடியிரண்

டினைப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடி நான்கினைச் சிற்றெண்ணென வும், கடையெண்ணினை இடையெண்ணெனவும், ஒருசீரான் வருவனவற்றை அளவெண்ணெனவுஞ் சொல்லுப. அளவடியாக நோக்கிப் பேரெண் சிற்றெண்ணென்றலுஞ் சின்னம்பட்டவழி இடை நின்றது இடையெண்ணுதலும் எல்லையளவைத்தாகிய சின்னம் அளவெண்ணுதலும் அமையும். அவற்றுள் இருசீரினை. முச்சீராகவும், ஒருசீரினை, இருசீராகவும் அலகுவைப்பினும் அதனை,

"அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி" (தொல்-செய்.11) என்பதனான் மறுக்க. இதற்குச் செய்யுண் முன்னர்க் காட்டுதும். (145)

மேலதற்கொரு புறனடை

458. எண்ணிடை யொழித லேத மின்றே
சின்ன மல்லாக் காலை யான.

இது, மேலதற்கொரு புறனடை.

(இ-ள்.) முற்கூறிய எண்களின்றி வருதல் செய்யுட்கு ஏதமின்று; சின்னவெண்ணென்று மொழிந்து நில்லாவிடத்து (எ-று).

எனவே, சின்னவெண்ணொழியாது மூவகையெண்ணும் ஒழிதலினும் சின்னவெண்ணொழிய மூவகையெண்ணும் பெறுதல் பெரிதும் சுவையுடைத்தென்றவாறாயிற்று. இதனானே 'எண்ணொழிதல்' என்றது, 'இடை'யென்றதனால் தலையெண்ணும் இடையெண்ணு மல்லன எட்டு நான்காகியும், பதினாறு எட்டாகியுங் குறைந்து வருமென்பதுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும் பெற்று வருதல் சிறப்புடைமை, 'ஏதமின்'றென்றதனாற் பெறுதும். அவை வருமாறு:-

(உ-ம்) "மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலராள் வீற்றிருப்பப்
பணிதயங்கு நேமியும் பால்நிறத்த சுரிசங்கு
மிருசுடர்போ லிருகரத்தி லேந்தியமர் மாயோனும்
பங்கயத்தி லுறைவோனும் பாகத்தோர்பசுங்கொடிசேர்
செந்தழற்கண் ணுதலோனுந் தேருங்கால் நீயென்பார்க்
கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத

பிறவுருவு நீயென்னிற் பிறவுருவு நீயேயா
யளப்பரிய நான்மறையால் உணர்த்துதற் கரியோனே''
(எட்டடித்தரவு)

''எவ்வுயிர்க்கு முயிரேயா யியங்குதல் நின்றொழிலாகி
யவ்வுயிர்க்க ணடங்கியே யருளாது நிற்றலினால்
வெவ்வினைசெய் தவையிழந்து வெம்பிறவிக் கடலழுந்த
வவ்வினையை யகற்றாமல் நிற்பதுநின் னருளன்றே;
பல்லுயிரும் படைப்பதுநின் பண்பன்றே பகலினால்
வல்வினையின் வலைப்பட்டு வருந்தங்கூ ருயிர்தம்மை
நல்வினையே பயில்வித்து நடுக்கஞ்செய் பவை நீக்கி
யல்லல்வா யழுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே;
அழிப்பதுநின் றொழிலன்றே யறைந்தாலு முயிரெல்லா
மொழித்தவற்றுள் ளுணர்வுகளை யொருவாம லுடனி
(ருத்திப்
பழிப்பின்றிப் பலகாலு மிப்பரிசே பயிற்றுதலி
னழிப்பதுவு மில்லையா லங்கதுவு மருளன்றே''
(நான்கடித்தாழிசை.)

''வேள்வி யாற்றி விதிவழி யொழுகிய
தாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினை;
வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு
முனைவர் தமக்கு முத்தி யாயினை'' (ஈரடியிரண்டு.)

''இலனென விகழ்ந்தோர்க் கில்லையு மாயினை;
யுளனென வுணர்ந்தோர்க் குளையு மாயினை;
யருவுரு வென்போர்க் கவையு மாயினை;
பொருவற விளங்கிய போத மாயினை; (ஓரடிநான்கு.)

''பான்றிற வண்ணனீ; பனிமதிக் கடவுள்நீ
நீனிற வுருவுநீ; நிறமிகு கனலிநீ;
யறுமுக வொருவனீ; யானைமுகற் கடவுணீ;
பெறுதிரு வுருவுநீ; பெட்பன வுருவுநீ'' (இருசீரெட்டு)

''மண்ணுநீ; விண்ணுநீ, மலையுநீ; கடலுநீ;
யெண்ணுநீ; யெழுத்துநீ; யிரவுநீ; பகலுநீ;
பண்ணுநீ; பாவுநீ; பாட்டுநீ; தொடருநீ;
யண்ணல்நீ; யமலனீ; யருளுநீ; பொருளுநீ''
(ஒருசீர்பதினாறு)

"ஆங்க" (தனிச்சொல்)

"இனியை யாகிய விறைவனின் னடியிணை
சென்னியின் வாங்கிப் பன்னாள் பரவுது
மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா
நிலவிய பிறவியை நீத்தல் வேண்டி
முற்றிய பற்றொடு செற்ற நீக்கி
முனிமை யாக்கிய மூவா முத்தியை
மயலற வளித்ததின் மலரடி
யரிய வென்னா யுரிதினிற் பெறவே" (சுரிதகம்)

இஃது, எட்டடித்தரவும், தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித் தாழிசை மூன்றும், ஈரடியிரண்டும், ஓரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒருசீர் பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணும், தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரிதகமும் பெற்ற தலையளவுவண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

"பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனேந்திப்
புலியுரிமேற் பைத்தலைதாழ் பூங்கச்சை விரித்தமைத்துக்
கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத்
தண்கமழ்பூந் தாரிதழித் தலைமலைந்து பிறைதயங்க
மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலால் தோலாதே
விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் டுணர்வழியக்
கலிகெழு கடற்கச்சிக் கமழிளந் தேமாவி
னெளிதளிரு முலைச்சுவட் டுடன் பிறப்ப வுலவுங்கழல்"
(எட்டடித்தரவு)

"நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலவெறிப்ப
ஏறேறிக் கடைதோறு மிடுபலிக்கு வருதிரால்
ஏறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக்
கூறேறும் பசும்பாகங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ;
நாணுக மடந்தையர்பாற் பலிக்கென்று நடந்தக்காற்
பூணுகந் தழீஇக்கொளினும் பொங்காது போலுமாற்
பூணுகந் தழீஇக்கொளினும் புகையுயிர்த்துக் பொங்காத
கோணுகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடியாதோ;
பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிராஸ்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காற்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடினுங் கொள்ளுமோகொள்ளாதோ

(இது தரவின் பாகம்பற்றிய நான்கடித்தாழிசை)

"எரிகல னிமைக்கு மிடவயின் தொடிக்கை
பரிகல மேந்தும் பரிசிறந் ததுகொல்;
உமையவள் விலக்கவு மொலிகடல் நஞ்ச
மிமையவர் தம்மை யிரந்துகொண் டதுகொல்"
(ஈரடி இரண்டு)

"இடைபெழு பொழில்கட்கு மிமைப்பளவிற் கொல்லேறே;
கடைதொறு மவைநிற்பக் கற்பித்த வாறென்கொல்;
இரப்புநீர் வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே;
பரப்புநீர்க் கங்கையோர் படர்சடையிற் கரந்ததே"
(ஓரடிநான்கு)

"பூண்டன வென்பு; புனைந்தது தும்பை;
ஆண்டன பூதம்; அறைவது வேதம்;
இசைப்பன பல்வேய்; எழ்இயது வீணை;
அசைப்பன வேணி; அதிர்வன பொற்கழல்,'
(இருசீரெட்டு)

"எனவாங்கு" (தனிச்சொல்)

"எல்வளை மகளி ரிடுபலி நசைஇப்
பல்கடை திரிதருஞ் செல்வநிற் பரவுதுங்
கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப
வடதிசை வாகை சூடித் தென்றிசை
வென்றி வாய்த்த வன்றுள் வளவ
னிமிழிசை வேங்கடம் போலத் தமிழகத்து
நாவலொடு பெயரிய ஞாலங்
காவல் போற்றி வாழிய நெடிதே" (சுரிதகம்)

இஃது எட்டடித் தரவுந் தரவிற்சுருங்கிய ஒத்தாழிசை மூன்றுஞ் சின்னமல்லா மூவகை எண்ணுந் தனிச்சொல்லுந் தரவோடொத்த அடக்கியல் வாரமும் பெற்று வந்தது.

"ஆயிரங் கதிராழி யொருபுறந்தோன் றகலத்தான்
மாயிருந் திசைசூழ வருகின்ற வரவுணர்த்த
மனக்கமல மலரிணையு மலர்த்துவான் றுணைத
லினக்கமல முணர்த்துவபோன் றெவ்வாயும்
வாய்திறப்பக்
குடதிசையின் மறைவதூஉ மறையென்று கொள்ளாமை
கடவுளர்த முறங்காத கண்மலரே கரிபோக

வாரிருளும் புலப்படுப்பா னவனேயென் றுலகறியப்
பாருலகத் திருள்பருகும் பருதியஞ் செல்வகேள்'' (தரவு)
''மண்டலத்தி னிடைநின்றும் வாங்குவார் வைப்பாராய்
விண்டலத்திற் கடவுளரை வெவ்வேறு வழிபடுவா
ராங்குலக முழுதுபோர்த் திருவுருவி னொன்றாக்கி
யாங்கவரை வேறுவே றளித்தியென் றறியாரால்;
மின்னுருவத் தாரகைநீ வெளிப்பட்ட விடியல்வாய்
நின்னுருவத் தொடுங்குதலா னெடுவிசும்பிற் காணுதா
ரம்மீனுங் காலைவா யிடைகரந்து மாலைவா
யம்மீனை வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென் றறியாரால்;
தவாமதியந் தொறுநிறைந்த தண்கலைகள் தலைத்தேய்ந்
துவாமதிய நின்னொடுவந் தொன்றாகு மென்றுணரார்
தண்மதியி னின்னொளிபுக் கிருளகற்றுந் தவற்றாற்கொ
லம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியாரால்;
(தாழிசை)
''நீராகி நிலம்படைத்தனை; நெருப்பாகி நீர்பயந்தனை;
ஊழியிற் காற்றெழுவினை; ஒளிகாட்டி வெளிகாட்டினை''
(இரு சீர்நான்கு)
''கருவாயினை; விடராயினை; கதியாயினை; விதியாயினை;
யுருவாயினை; அருவாயினை; ஒன்றாயினை; பலவாயினை
(ஒரு சீரெட்டு)
''என வாங்கு'' (தனிச்சொல்)
''விரிதிரைப் பெருங்கட லமிழ்தந் தன்ன
வொருமுதற் கடவுள்நிற் பரவுதுந் திருவொடு
சுற்றந் தழீஇக் குற்ற நீக்கித்
துன்பந் தொடரா வின்பமெய்திக்
கூற்றுத் தலைபனிக்கு மாற்றல் சான்று
கழிபெருஞ் சிறப்பின் வழிவழி பெருகி
நன்றறி புலவர் நாப்பண்
வென்றியொடு விளங்கி மிகுகம்யா மெனவே'' (சுரிதகம்)

என்பது, எட்டடித்தரவுந் தாழிசையும் இருவகைச் சின்னமுந் தனிச்சொல்லுந் தரவொடொத்த சுரிதகமும் பெற்றுவந்த தலையளவு வண்ணகப் பெருந்தேவபாணி.

சின்னமெனவே இருசீரெட்டும் ஒருசீர் பதினாறும் அடங்குமென்றாராகலின், இது சின்னமல்லாக்கால் எண்ணிடையிட்டு

வந்த வண்ணகவொத்தாழிசையாயிற்று.

இனி; இருசீருமன்றி ஒருசீர் பதினாறாகிய சின்னவெண் பெற்று வரும். அது வருமாறு:

"உறைபதியி னுடனயனை யுந்தியாற் படைத்தோயு
மறைகடல்சூழ் நிலமுதலா யனைத்துலகும் புரப்போயுந்
திருநிறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயந்தோயு
மொருநிறமே நிறமாக வொள்ளெரியை யுயிர்த்தோயு
மறுவத்து மார்பென்ன மலர்மகளை வைத்தோயு
நிறத்தோடு நெஞ்சொத்த நிலமடந்தை கணவனுநீ"
(தரவு)

"பின்னமா மொன்றாகும் பெருமாயை யியற்றுவா
யின்னமா யந்தெளிய வெமக்கருளி யிமையவர்க்கு
மன்னமாய் முன்னொருகா லறம்பயந்த வரனுநீ;
குறியாதும் பிழையாத குறிமறைய மதன்மயக்கி
வெறியாதி மலரோற்கு வெளிப்படுத்து வேறுபடுத்
தறியாத மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ"
மாறாத மதிகொடுத்து வானவரை மயக்கியுங்
கோறாத மதிவாங்கிக் கொடுத்தருளி யிமையவர்க்குக்
காறாத மதிகாட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ;
(மூன்றுந் தாழிசை)

"வானுநீ; நிலனுநீ; மதியுநீ; விதியுநீ;
தேனுநீ; யமிழ்துநீ; திருவுநீ; யருவுநீ;
யன்புநீ; யருளுநீ; யாதிநீ; யந்தநீ;
யின்பநீ; துன்பநீ; யின்மைநீ; யுண்மைநீ, (ஒருசீர்ச்சின்னம்)

"என வாங்கு" (தனிச்சொல்)

"நால்வகை யுருவிற் பால்வே றாகிய
கோல முதல்வநிற் பரவுது ஞாலத்து
நல்லவை யல்லவை யெல்லா நிறுஅது
செல்வ நோக்கி னெய்தி(ய) வல்விதின்
துயரொடு தொல்வினை நீங்கிப்
பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே" (சுரிதகம்)

எனவரும்.

இதனுள் தரவுந் தாழிசையும் ஒருசீர்ச்சின்னமுந் தனிச் சொல்லுஞ் சுரிதகமும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க

''கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் தொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளைய
வழல்வனை சுழல்செங்கண் ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடி பொங்க
வார்புன லிழிகுருதி யகலிடம் உடன் நனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய் (தரவு)
''முரசதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரள் திண்டோள் போர்மலைந்த மறமல்ல
ரடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ;
கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்சோவு
மாணுதா ருடம்போடு மறம்பிதிர வெதிர்கலக்கச்
சேணுய ரிருவிசும்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ;
படுமணி யினநிரை பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருட்பட வீழ்த்துநிறம் வேறாக
வெருமலி பெருந்தொழுவினிறுத்ததுநின் னிகலாமோ''
(மூன்றுந் தாழிசை)

''இலங்கொளி மரகத மெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம்;
விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை' (ஈரடியிரண்டு)
''கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை;
தண்சுட ருறுபகை தவிர்த்த வாழியை;
யொலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை'' (ஓரடி நான்கு)
''போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ; புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ;
நீரகல மளந்தோய்நீ; நிழறிகழைம் படையோய்நீ;
(இருசீர் நான்கு)
''ஊழிநீ; யுலகுநீ; யுருவுநீ; யருவுநீ;
யாழிநீ; யருளுநீ; யறமுநீ; மறமுநீ, (ஒருசீரெட்டு)
'என வாங்கு' (தனிச்சொல்)
''அடுதிற லொருவனிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுகழற் கொடும்பூண் பகட்டெழின் மார்பிற்

கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைச் செவ்வே லச்சுதன்
தொன்றுமுதிர் கடலுலக முழுதுடன்
ஒன்றுபு திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே" (சுரிதகம்)

(விளக்கத்தனார் பாடல்)

இது நால்வகை எண்ணினுள் இறுதிநின்ற எண்ணிரண்டுஞ் சுருங்கிவந்தது. பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

சின்ன எண்—இருசீரடி அம்போதரங்கம். (146)

ஒருபோகின் வகை

459. ஒருபோ கியற்கையு மிருவகைத் தாகும்.

இஃது, ஒத்தாழிசை இரண்டனுள் ஏனையொன்றனை வண்ணக வொத்தாழிசை ஒருபோகென இருவகைத் தென்றான்; அவற்றுள் ஒருபோகின் வகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒருபோகும் இருவகைத்தாகும் (எ-று).

உம்மை, இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இதனது பயம்: ஒருறுப்பு இழத்தலின் ஒருபோகாதல் ஒக்குமாயினும் நிகழ்கின்ற உறுப்புத் தம்மின் வேறுதல் அறிவித்தலென்பது; அது முன்னர்ச் சொல்லுதும். (147)

அதற்குரிய பெயரும் முறையும்

460. கொச்சக வொருபோ கம்போ தரங்கமென்
றெப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்

இது, மேல்வகுக்கப்பட்ட இரண்டற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) கொச்சகவொருபோகும் அம்போதரங்கவொரு போகுமென இரண்டாக உணரப்படும் அவை (எ-று).

கொச்சகம் இழத்தலிற் கொச்சக வொருபோகாயிற்று. 'வண்ணக மொருபோ' கென்றவழி ஒன்றேயாகி நின்ற கொச்சகம் ஒருவழி வாராமையின், அது கொச்சக வொருபோகாம். இனி ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒன்றனுள் வண்ணகப்பகுதிக் குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றியெனப் பிறந்த அன்

மொழித்தொகை. அம்போதரங்க வொருபோகு என்பது மது: ஒருபோகென்பது பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை இடையீடில்லாத நிலத்தினை ஒருபோகென்பவா கலின். அஃது ஒப்பினாகிய பெயர். ஒரு போகென்பதனைத் திரிகோட்டவணியென்றது போலக் கொள்க.

இனி ஏனையொன்றெனப்பட்ட ஒன்றனுள் வண்ணகப் பகுதிக்குரிய எண்ணுறுப்பு ஒருவழியின்றி வருவது. அம்போ தரங்க ஒருபோகு ஒருபோகென்பது பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இடையீடில்லாத நிலத்தினை ஒருபோகென்பவாகலின் அஃது ஒப்பினாகிய பெயர். ஒருபோ கென்பதனைத் திரிகோட்டவேணி என்பது போலக் கொள்க. என இருப்பின் தக்கது என்பர் கணேசய்யர். (148)

கொச்சக ஒரு போகு

461. தரவின் றாகித் தாழிசை பெற்றுந்
தாழிசை யின்றித் தரவுடைத் தாகியு
மெண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
கொச்சக வொருபோ காகு மென்ப.

இது, முறையானே கொச்சகவொருபோகுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எண்ணிய இந்நாற்பகுதியான் வந்தும் அமை யாது பின்னரும் யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைத் தாகிவருவது கொச்சகவொருபோகாம் (எ று).

'தரவின றாகித் தாழிசை பெற்றும்' என்பது தனக்கு இன மாகிய வண்ணத்திற்கு ஓதிய தரவின்றித் தாழிசைபெற்று மென்றவாறு. அவை பரணிப்பாட்டாகிய தேவபாணி முதலா யின எனக்கொள்க. என்றூர்க்கு, அவை தாழிசையாயன்றி வாராமையின் தாழிசையாயு மென்றெழுஞ் சூத்திரமெனின் அங்ஙனங் கூறில் தரவொடுவருந் தாழிசையிலக்கணத்தவாம் இவையுமென்றஞ்சித் தரவொடுபட்ட தாழிசையன்றிப் புறத்

துள்ளன என்றற்கு அது விலக்கிஞுனென்பது; எனவே, இவை ஒத்துமூன்ருதலும் ஒருபொருண்மேல் வருதலுந் தாழம்பட்ட ஓசையவேயாதலும் பயிலுமென்பதூஉஞ் சொல்லிஞுயிற்று. அங்ஙனஞ் சொல்லிய வதஞனே பரணியுளெல்லாம் இரண்டடியானே தாழம்பட்ட ஓசை விராய்வருதலும் முடுகிவருதலும் பெறுதும்.

இனித் தாழிசை மூன்ருகியவழி மூன்றடியானும் நான்கடியானும் வரும். இனிப், பத்தும் பன்னிரண்டுமாகி ஒருபொருண்மேல்வரும் பதிஞென்றும் அகப்பட்டு நான்கடியின் ஏருது வருதலும் அங்ஙனம் வருங்கால் தாழ்ந்த ஓசை பெற்றும் பெருதும் வருதலும், அவையும் இருசீர் முதலாக எண்சீரளவும் வருதலுமென்றின்னோரன்ன பகுதியெல்லாம் அவ்வரையறையின்றித் தழுவப்பட்டன. அஃதேல் அவற்றைத் தாழிசையென்ற தென்னையெனின், பெரும்பாலும் தாழம்பட்ட ஓசையவாகலினென்பது; என்ருர்க்குத் தரவு விலக்கியதஞன் எண்ணுஞ் சுரிதகமும் விலக்குண்ணுவாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; தாழிசைப்பேறு விதந்தோதவே ஒழிந்தன விலக்குண்ணுமென்பது. மற்றுத் தாழிசை பெறுவதி யாதோவெனின்,— கொச்சகவொருபோகெனப் பொதுவகையாற் செய்யுளெனக் கொள்க. அது நோக்கிப்போலும் பலவுமெண்ணி,

"யாப்பினும் பொருளினும வேற்றுமை யுடையது"

என்று ஒருமை கூறுவாஞுயிற்றென்றுணர்க; அஃதேல் இரண்டடியான் வருந் தாழிசை பேரெண் ணுகாவோவெனின், ஆகாதன்றே முதற்ருடை பெருகினன்றி எண்ணெனலாகாமையினென்பது. இவை வருமாறு:

"உளையாழி யோரேழு மொருசெலுவி ஞெடுங்குதலான்
விளையாட நீர்பெரு மீனுருவம் பராவுதுமே"

என்ருற்போலப் பரணிச்செய்யுளுட் பயின்று வருமென்பது.

இவ்வாறு பல தாழிசை தொடர்பொருளவாகலின், அவற்றைப் பல அடுக்கிவரினுந் தாழிசையாமெனவே, இதற்கு வாரரவெனப்பட்ட கொச்சகந் தாழிசையின்றி வெண்பாவாகி வருமென்பது உய்த்துணரப்படும். என்னை? வெண்பாவிஞன் வஞ்சி பரிபாடலுட் கொச்சகம் வருமென்றமையின். பஃருழி

சைக் கொச்சகமெனவும் அமையும். அவை சிலவருவன சிஃறு ழிசைக் கொச்சகமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

மற்றுப் பரணியுட் புறத்திணை பலவும் விராய்வருதலின், அது தேவபாணியா மென்ற தென்னையெனின், அவையெல்லாங் காடுகெழு செல்விக்குப் பரணிநாட்கூழுந் துணங்கையுங் கொடுத்து வழிபடுவதொரு வழக்குப்பற்றி அதனுட் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பெய்து சொல்லப்படுவனவாதலான் அவையெல்லாவற்றானுந் தேவபாணியேயாமென்பது; என்றார்க்கு, ஒரு தாழிசையோ பலதொடர்ந்த வழியோ கொச்சகவொருபோ காவதெனின், வரையறையின்மையின் இருவாற்றானுமாமென்பது. இனித் தாழிசை மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான் வருமாறு:

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவ
னின்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ:
பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாயவ
னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ;
கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லிநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ"
(சிலப்-ஆய்ச்சியர் குரவை)

என வரும்.

இனி, நான்கடியான் வருதல் சிறுபான்மை. அவை வந்த வழிக் கண்டுகொள்க.

'தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாயும்' (461) என்பது மேற் கூறிய தாழிசையின்றித் தரவேபெற்று வருதலுமென்றவாறு. போதுவகையானின்ற கொச்சகவொருபோகு இரண்டு தர வுடைத்தெனப்பட்டது. மேல் 'தரவின்றாகி' யென்றதுபோல ஈண்டுந், தாழிசையின்றி யென்றதனால், தாழிசையொடுபட்ட தரவிலக்கணத்தில் திரிந்துவரும் இத்தரவெனக் கொள்க. அது தரவுகொச்சகமுந் தரவிணைக்கொச்சகமுமென இரண்டாய் வருத லும் நான்கும் ஆறும் எட்டுமாய் வருதல் கடப்பாடின் றென் பதூஉங் கொள்க.

'உடைத்'தெனப்பட்டது தரவெனவே ஒழிந்த உறுப்பு விலக்குண்டன. 'ஆகி'யு'மென்ற மிகையான் இரண்டு வருதலே பெரும்பான்மையெனவுந், தரவோடொக்கு மெனப்பட்ட சுரிதகம் பெரும்பான்மையும் பெறுஞான்று பெறுவது அதுவே யெனவுங் கொள்க. சுரிதகம் பெறுவன சுரிதகத்தரவிணை யென்று வழங்குப. மேல் தனிச்சொற்கு வரையறையின்மை யின் அது பெற்றும் பெறுதும் வருமென்பது. மற்றுத் தர விலக்கணம் இழந்ததாயின் அதனைத் தரவென்று பயந்ததென்னை யெனின்,—தாழம்பட்ட ஓசையின்றி அது வருதல் பெரும் பான்மை யென்றற்கென்பது. எனவே, யாண்டுந் தரவென்பது தாழம்பட்ட ஓசைக்கு ஒரு தலைமையின்றி வருமென்பது நேர்ந்த வாருயிற்று; அது,

"நீறணிந்த திருமேனி நெருப்புருவங் கிளைத்ததுபோற்
கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுலையோ குறிசெய்ய
வேறணிந்த சுவடெறிப்ப வேனிலாற் கெரிவிழித்த
வேறணிந்த வெல்கொடியோ யெவ்வுயிர்நிற்
றவிர்ந்தனவே"

என்பது தரவு கொச்சகம்.

"பூணாக என்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான்
கோணாகக் கச்சையான் கோடேந்து கொல்லேற்றான்
மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதலாள் பாகத்தான்
ஊணாரும் பிச்சையா னுண்ணாத நஞ்சுண்டான்
வானாறு தோய்ந்த சடையான் மழுவலத்தான்
யானூர்வஞ் செய்யு மிறை;
எனவாங்குப் பாடி யிறைஞ்சுவோர்க் கெல்லாம்
வினைமாசு தீரும் விளக்காகுந் தோற்றத்
தனையோய் மறலிக்கு மச்சம் பயந்த
புனைபூங் கழற்கான்மேற் பூவொடு நீர்தூஉ
மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்தி
யெனைநாளு மேத்துது மெந்தையே நின்னை
நினையா தொழியற்க நெஞ்சு"

என்பது தரவிணைக் கொச்சகம். இது சுரிதகம் பெற்று வருவன வுந் தனிச்சொற் பெற்று வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

மற்றுத் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொருட் செய்யுட் கண் தரவின்றித் தாழிசை வந்ததென்றுமோ தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாய தென்றுமோவெனின்,—அவை,

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது" (461)

என்றதனானே ஒன்றற்கொன்று தரவெனப்பட்டுத் தரவு கொச்சகமாமென்பது; என்னை? ஆறும் எட்டுமெனப்பட்டு வாராமையானும், மூன்றடித்தாழிசையாய் வாராமையானுந்தாழிசை யெனப்படாமையின். அவை தம்பொருளொடு தாம் முடியாமையின் தரவு கொச்சகமாயின.

இனி, அத்தொடர்நிலையின் முதற்கணின்ற தேவபாணி தன்பொருளொடு தான்முடிதலின் அது விதந்தோதிய தரவு கொச்சகமாம். என்னை? எருத்தென்பது உடம்பிற்கு முதலாகலினென்பது.

'எண் இடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்' (451)

என்பது, வண்ணகத்திற்கு ஓதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாம். தரவு தாழிசை தனிச்சொற் சுரிதகமென்னும் நான்கு உறுப்புடையதுங் கொச்சகவொருபோகாமென்றவாறு. இதற்கு இல்லாத உறுப்பே கூறி, உள்ளது கூறிலன், அல்லாத உறுப்பினையெல்லாம் அவற்றானே நிற்றலை வேண்டியென்பது; எ-டு:—

"ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி;
படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுங்கால் கோடுய ரகலல்குல்
கொடிபுரை நுசுப்பினாள் கொண்டசீர் தருவாளோ;
மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்
வண்டரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ;
கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவல்
தலையங்கை கொண்டுநீ காபால மாடுங்கால் [புரளத்
முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ;

எனவாங்கு,
பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி''
—கலி- கடவுள் வாழ்த்து.

என வரும்.

இஃது, 'ஏனையொன்று' எனப்பட்ட தேவபாணி ஒத்தாழிசையாகலான் உறுப்பொன்றியும் முதனிலை யொத்தாழிசை யாகாது; ஏனை ஒத்தாழிசையில் உறுப்பிழத்தல் பற்றி,

''ஒப்ப நாடி யுணர்தல் வேண்டும்'' (தொல்-செய்-148) என்பதனாற், சின்ன எண் நிற்பவும் எண் இழந்ததெனப்பட்ட அம்போதரங்க வொருபோகுபோலக், கொச்சகமேயன்றி எண்ணுறுப்பு இழந்ததூஉங் கொச்சகவொருபோ கெனப்பட்ட ஒருபோகாமென்றுனென்பது.

''அடக்கியல் இன்றி அடிநிமிர்ந்து ஒழுகியும்'' (461) என்பது, அடக்கும் இயல்பீற்றல்லாத ஈற்றதாகி ஒருதொடையான் அடிநிமிர்ந்தொழுகியு மென்றவாறு. 'ஒழுகும்' எனவே அற்றுவாராது ஒன்றேயாகி வருமென்பது. 'அடிநிமிரு'மென்றதனுன் மேல் அடிவரையறுத்துச் சொல்லப்பட்ட தரவு தாழிசை முதலிய உறுப்பு இதற்கில்லையென்றவாறும். அடக்கியல் வாரத்தினை அடக்கும் இயல்பின்றெனவே இதற்கு வாரம் நேர்ந்தானுமாகலின், ஒழுகுமென்றதனோடு மாறு கொள்ளும் பிறவெனின், அங்ஙனம் படுமாயினும் ஒருகாரணம் நோக்கி அவ்வாறு நேர்ந்தானென்பது; என்னை? அடி நிமிர்ந்தொழுகுங்கால்

'எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே' (388)

எனவும்,

'வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்' (389)

எனவும் ஓதியவாற்றனே இறுதிநிற்ப ஏனையடியெல்லாங் கலியடியாகி ஒழுகி வாரம்பட்டு நிற்குமென்று கோடற்கென்பது; ஈதறியாதார், வெண்பாவியலாற்பண்புற முடிந்த கலியடியுடையதனை வெண்கலியென்ப. வெண்கலியாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

உ-ம்:-

''மழைதுளைத்துப் புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ
லுழை முழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்பப்

பச்சென்ன வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாய்
கச்சென்ன கனல்கின்ற கதிர்முலேமேற் கவின்செய்ய
வம்மேகத் திடைப்பிறந்த நசையுருமேறு அதிசயிப்ப
மைம்மேனி மருங்கதிர நகத்தரியே வால்புடைப்ப
விண்தோயு மணிநீல வெற்பினிடை வேய்மிடைந்தாங்கு
எண்தோளு மிடுநீழ லிளங்கிளிகள் களிகூரக்
கொதியாது கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின் (மிசை
மிதியாத சீறடி மிதித்தன போல்தோன்றத்
தாங்கிய புகர்வாளும் கேடகமுந் தனித்தனி
வாங்கிய கோளரவு மதியமும் போன்றிலங்க
மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலேயென்ன மணியல்குல்
கொய்துடுத்த பொன்துகிலின் கொழுஞ்சோதி [கொழுந் தோட்ட
நீனின்ற படிவத்தா னெடியோனே முதற்பயந்த
தாயென்று முதுமறை பரவினும்
யாயென் றல்ல தியாந்துணி யலமே''

என வரும். வெண்பாவினுன் முடியுங் கொச்சகவொருபோகு தேவபாணியாய் வந்தன கண்டுகொள்க.

''யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது'' (461) எனவே, யாப்பின் வேறுபடுவனவும் பொருளின் வேறுபடுவனவுமென இரண்டாம்.

அவற்றுள், யாப்பின் வேறுபடுதலென்பது மேற்சொல்லினவாறும், இனி வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பிலக்கணத்தின் வேறுபடுதல். அவை இருசீர் முதலாக எண்சீர்காறும் வந்த அடி மேற்கூறியவாறன்றி நந்நான்கே பெற்றுவருதலும், அவற்றுட் பிற அடி விராய்வருதலும் பாமயங்கிவருதலும், இரண்டும் மூன்றும் நான்கும் ஆகிய அடியுள் ஈற்றடி குறைதலுங், குறையாதவழி இயலசைச் சீர்வருதலும், மூன்றடியாயிற் குறையாது வருதலும், நான்கடிச் செய்யுண்முடியவும் அடியிரண்டு மிகுதலும், இனவியலின் வேறுபடுதலும், கடவுட்டொடர் நிலேகள் பல தரவுந் தாழிசையுமாகி இடையிடைச் செய்வனவும், அடக்கியலின்றி அடி நிமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட அடக்கியலுடைத்தாகலுமென்று இன்னேரன்ன பலபகுதியுங் கொள்ளப்படும். இப்பகுதியெல்லாம் பொருள் வேறுபட்டவழியும் நிகழுமென்பது,

இரண்டனையும் உடன்வைத்தோதியதனாற் கொள்ளப்படும்; என்றார்க்கு வரையறையின்மையிற் களம்பாடு பொருநர் கட்டுரையும், தச்சுவினைமாக்கள் சொற்றொடரும் ஏற்று இக்காலத்து உரைநிகழ்ந்தனவும், ஓலைப்பாசுரமும் முதலாயினவெல்லாஞ் சொச்சகமாகற்கு இழுக்கென்னையெனின்,—அவையே அடி வரையறையில்லன ஆறென்றவழி உரையெனப் பகுத்தோதாரர்க் கன்றே அது கடாவாவதெனை மறுக்க.

இவ்வாறுவந்த கொச்சகங்களை ஒரு வரையறைப்படுத்துப் பாத்தோறும் இனஞ்சேர்த்தலும் பண்ணிற்குத் திறம்போலப் பன்னிருபகுதியவாமென்பார் உரைக்குமாறு: விருத்தந் துறை தாழிசையென மூன்றனையும் நான்கு செய்யுளோடும் உறழ்ந் துரைப்பப் பன்னிரண்டாமென்பது. மருட்பாவும் பரிபாடலு மோவெனின்,—அவற்றுக்கு அஃதாராய்ச்சியன் றெனவும் அவற்றை ஒப்பனவெல்லாம் ஒப்பென மொழிய அடங்கு மென் பதூஉம் அவர் கருத்து. இனி, நூற்றைம்பது கலியும் எழுபது பரிபாடலுமெனச் சங்கத்தார் தொகுத்தவற்றுள் ஒன்றனை யில்லை யென்றார்; அஃதிக்காலத்தினும் வீழ்ந்ததின்மையின் அவரிலக் கணத்தினை வழுப்படுத்ததென்பது. இனி, விருத்தமுந் துறையுந் தாழிசையுமன்றி ஒப்புந் திறனுமென்றாற்போல்வன சிலகூட்டி அறுவகைச் செய்யுளோடுறழ முப்பதாம்; இனி, அவற்றை விகற் பித்துநோக்க எண்ணிறந்த பகுதியவாம்; என்னை? சீரும் அடியுந் தொடையும்பாவும் முதலாயவற்றோடு குறளடி முதலாயவற்றை வைத்துறழவும் அவ்வடி தம்மொடு தம்மைப் பரிமாற்றவுந் தம்மொடு பிறவற்றை மயக்கவும் பல்குமாகலின்.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம்"

(கொன்றைவேந்தன்-காப்பு)

என்பது இரண்டடியாகலின் வெண்பாவினுள் ஒரு சாரனவற்றுக் குங் கலியுள் ஒரு சாரனவற்றுக்கும் இனமென்பது படும். இனிச் சீருந் தளையும் நோக்க ஆசிரியத்திற் கினமெனப்படும்.

இங்ஙனம் பலவற்றுக்கினமாயினும் இரண்டடியானே ஒரு செய்யுள் வருவது வெண்பாவென்பது நோக்கி அதற்கினமாக்கி வெண்செந்துறை யென்ப. இரண்டடியும் ஒத்துவருதலானும்

ஒழிந்த காரணங்களான் நேர்ந்த பாக்கட்கினமாகலே விலக்குதல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துதற்கு வரையறையின் றென்பது. இனிச், சந்தஞ் சிதைந்தனவும் புன்பொருளவாய் வருவனவுஞ் செய்யுளென்பார் அவற்றைத் தாழிசை யென்ப; அதற்குக் காரணமின்றென்பது; அல்லதூஉந் தாழ்ந்த ஓசை யல்லா ஒன்றைத் தாழிசையெனில் தரவு தாழிசைகளுள் தாழி சையுஞ் சந்தம் அழியல் வேண்டுமென்பது. இனி விழுமிய பொருளல்லாதனவற்றைத் தாழிசை யென்றற்கு என்னே காரண மெனவும் மறுக்க; அல்லதூஉங்,

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவ
னின்று நம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ"

(சிலப்-ஆய்ச்சியர் குரவை)

என மூன்றும் மூன்றடியான் முடிந்ததனை ஆசிரியத்தாழிசை யெனின் அதனுட்கிடந்த வெண்டளை அதற்கொன்றுதென்னு மென்பது. இனி இதுவே நான்காகி வரிற் கலிவிருத்தமென்ப. அது,

"நெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோர் நெற்றி
யுருப்பிற் பொடிபட் டுருவிழந்த மார
னருப்புக் கணையா னடப்பட்டார் மாதர்
விருப்புச் செயநின்னை விரும்புகின் றாரே"

என்றவழி, இது நான்கடியாசிரியத்திற்குத் தாழிசையாங்கால் இழுக்கென்னையெனவும், வெண்டளைதட்டு வெண்டாழிசையா தற்கு இழுக்கென்னை யெனவுங், கலித்தளையில்லது கலிப்பாவிற் கினமாயவா றென்னையெனவுங் கூறி மறுக்க.

இனிக், குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றை வஞ்சிப்பாவிற்கு இனமாமென்ப. சீரளவொப்பினும் அடி நான் காதலானும், வருஞ்சீர் இயற்சீராதலானும், பா வேறு படுதலா னும் அதற்கிவை இனமாகாவென்பது. இனிக் குறளடிச்செய் யுண் மூன்றுவரில் தாழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்று வாராவெனவுங் கூறின் அதற்கும் ஒரு காரணங்கூறல் அரிதென்க. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே இனஞ்சேர்த்திப் பிறிதொரு காரணத் தாற் பிற பாவிற்கும் அவையே இனமாதல் காட்டி மறுக்க;

என்றார்க்கு, இங்ஙனம் ஒன்றற்கு இனஞ்சேர்த்தல் அரியனவற்றைக் கலிப்பாவென்ற தென்னையெனின், பெரும்பான்மையுங் கலிப்பாவிற்கேற்ற ஓசையவாகலின் அவையெல்லாவற்றுக்கும் ஒரு பரிகாரங் கொடுத்துச் சூத்திரத்தினுள் அடக்கினான் இவ் வாசிரியன்,

"முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி"
(தொல்-பாயிரம்)

என்பது. இது மேலைக்கொண்டும் அடிப்படவந்த மரபு. இவை யெல்லாம் நான்கடியுள் வருதலே பெரும்பான்மையெனக் கொள்க. எனவே, சிறுபான்மை பாவைப்பாட்டும் அம்மானைப் பாட்டும் முதலாயின நான்கடியின் இகந்து வருவனவாயின.

இனி, அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியது ஒழித்து, ஒழிந்த கொச்சக வொருபோகு முப்பகுதியுந் தம்முறுப்புவகை யானே அளவை கொள்ளப்படும். இப்பகுதி பலவாயினும் மரபுபட்டு வந்த வகையானே செய்யுள் செய்யப்படும்; இனி யவற்றுட் சில வருமாறு;

"நெய்யொடு தீயெரிக்கச்
செய்யானைச் சேர்வார்க்குப்
பொய்யாத வுள்ளமே
மெய்யாகல் வேண்டுமே"

எனக் குறளடி நான்காக வந்தது இது குட்டம்பட்டு வாரா தென்பது மேற் கூறப்பட்டது.

"மையணி கண்டனை வானோர்
ஐயனை யாயிரம் பேழ்வாய்ப்
பையர வம்பல பூணு
மெய்யனை மேயது வீடே"

என்பது மூச்சீரடியான் வந்த கொச்சகம். இஃது இயலசைச் சீராகி வந்த வாறும் கண்டு கொள்க.

"பூண்ட பறையறையப் பூத மருள
நீண்ட சடையா னாடு மென்ப
மாண்ட சாயல் மலைமகள் காணவே காணவே"
(யா. வி.ப. 331)

என்பது, சிறுபான்மை மூன்றடியான் வந்து இடையடி குட்டம் பட்டது. இது கந்தருவ மார்க்கத்தான் இடைமடக்கி நான்கடி யாதலும் ஈற்றடி ஒருசீர் மிகுதலு முடைத்தென்பது,

"ஒரு வாள்யா ருெடுச டாடவிப்
பெரு நாகமே பூணும் பெருமா
னரு வாயினு ளுயினு மன்பர்க்
குரு வாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே"

என்பது நிரையசைச்சீர் முதற்கண் வந்த அளவடி நான்கான் வந்தது; அசைச்சீரின்றி அளவடி நான்கான் வருவதுந் தாழிசை யின்றித் தரவுடைத்தாகியு மென்றவழித் தரவுகொச்சகமா யடங்குமென்பது.

"வண்டணி கொண்ட மதுமலர்க் கொன்றை யினமாலை
கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டிளந் திங்கள்போற்
பண்டணி யாகப் பலர்தொழுங்கங்கைநீர் வைத்தா
னுண்டணி கொண்ட நஞ்சுண்பார்க் கமிழ்தாமே"

என நாற்சீரடியிரண்டும் ஐஞ்சீரடியிரண்டுமாய் வந்தது.

இனி,

"அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே" (தொல்-செய்-64)

என்றதுபோல வரும் இலக்கணங்கள் கொச்சகவொருபோகிற்கே உரித்தாகவும் இன்னும் வேறுபட்டதாகவும் வரும்; அது,

"கல்லாலந் தண்ணிழற்கீழ்க் கல்வித் துறைபயந்த காமர் காட்சி
நல்லானை நல்லா ளொருபாக மாகிய ஞானத் தானை
யெல்லாரு மேத்தத் தகுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ்
சொல்லாதார்க் கெல்லாந் துயரல்ல தில்லை தொழுமின்

என வரும். [கண்டீர்'

இவ்வாறே ஒழிந்தனவெல்லாம் பரிமாற்றுப்படுப்பப் பல வாகி வரும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, நான்கடியும் ஒத்தவழி மயங்கி வருமாறு:

"தடந்தாட் கொத்த தமனியச் சிலம்பு
படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ
வென்ருடு திருத்தாதை வியந்துகை துடிகொட்ட
நின்ருடு மழகளிற்றை நினைவாரே வினையிலரே

என வரும்.

"புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்ச் சேந்த
னிணையடி பரவுதும் யாம்"

என்பது இரண்டடியான் ஈற்றடி குறைந்து வந்தது.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே"
(கொன்றைவேந்தன்)

என்பது, இரண்டடியுள் ஈற்றடி குறையாது அடிதோறும் மயங்கச் சீர் இயலசையான் வந்தது. ஒழிந்த மூன்றடியும் நான்கடியும் ஈற்றடி குறைதலுங் குறையாதவழி இயலைசச் சீராதலுங் வந்த வழிக் கண்டுகொள்க.

"வானுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணநின் னிறைகழ றொழுதனம்" (யா வி.ப 264)

என்பது, மூன்றடியால் தரவு வாராமையின் யாப்பு வேறுபட்ட கொச்சகமாயிற்று.

"கடாமுங் குருதியுங் கால்வீழ்ந்த பச்சைப்
படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும் பரம
னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை
விடாமுண்ட வார்சடையான் வெண்ணீ றணிந்தோன்
மெய்யுறு நோயில்லை வேறோர் பிறப்பில்லை
யையுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை"

என நான்கடியும் முடிந்த வழி இரண்டடி வேறு வந்த கொச்சகம். ஒழிந்தனவும் பிற வேறுபாட்டான் வருவனவுமெல்லாம் வந்த வழிக் கண்டுகொள்க. இச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாந் தரவு கொச்சகத்தின்பாற் சார்த்திக் கொள்ளப் படுவன வென்பு; வேறும் உள; அவையும் அவ்வாறுதலறிந்துகொள்க.

மற்று அங்ஙனங் கூறின் இரண்டடியான் வருவன தாழிசை யாகலின்,

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே"
(கொன்றைவேந்தன்)

எனவும்,

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை"
(முதுமொழிக்காஞ்சி)

எனவும், வருவன தாழிசையாம் பிறவெனின், தாழிசை இலக்கணஞ் சிதையவரினுந் தாழிசைக் கொச்சகமெனவே படுமன்றே? தரவிலக்கணம், அழிந்து தரவிரட்டித்துச் சுரிதகம்

பெற்றதூஉந் தரவு கொச்சகமாயிற்றுப்போல வென்பது; அல்லதூஉம்.

"ஓதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை"

என்பது, இரண்டடியின்றி முதுமொழி யாகலானும்,

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்"

என்பது, பலவற்றுக்கும் பொதுவாகலானும் அஃது இரண்டடி வரையறையுடைய பாட்டெனப்படாது.

"கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடி"

என்பது, கந்தருவ மார்க்கமாதலின் ஈண்டையிலக்கணமெல்லாம் பெறுதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க.

இனிப், பொருளினும் வேற்றுமையென்பது மூற்கூறிய வகையானும், யாப்பு வேற்றுமையானும் ஏற்றவகையான் வந்து பொருள்வேறுபடுதல்; அஃதாவது. தேவரை முன்னிலையாக்கி நிறீஇச் சொல்லாது படர்க்கையாகச் சொல்லுதலும், மக்களை நாட்டி வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணை இறுதியாகிய புறப்பொருளான் வந்து அதனுக்குரித்தென்று கூறப்பட்ட பொருளின் வேறுபடுதலுமெனக் கொள்க.

ஏற்றவகையாற் பொருள் வேறுபாடு கொள்கவெனவே முன்னிலை படர்க்கையான் வரும் பொருள்வேறுபாடே இஃது ஓதிய நான்கு மாமாறு. வேறுபட்டவற்றுக்குமெல்லாம் பொது வொழிந்த வெட்சி முதற் பாடாண்டிணை இறுதியாகிய பொருள் வேறுபாடு வரையறையுடைய வென்பது: என்னை? எடுத் தோதிய நான்கனுள்,

"எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகியும்"

வரும் பகுதியொழிந்து வருமாகலின் இப்பொருள் வேறுபாடு பரணிச்செய்யுளுள் இடையிடை விரவி வரினல்லது வேறு வாரா தெனக் கொள்க. இவ்வாற்றாற் கொச்சகக்கலிப்பாவினை வரைந் தோதவே ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற் பலதொடர்ந்தவழி மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஒன்பதுமாகி வருதலும் பிறவாற்றான் வருதலும் வரையறையிலவாயின. தேவபாணியல்லாத தொடர்நிலைச் செய்யுளெல்லாம் யாப்பு வேறுபாட்டோடு பொருள்வேறுபாடுமுடைய எனக் கொள்க. அவையெல்லாம் அவ்வச்செய்யுளுட் காணப்படும்.

"புகலிரும் பனிச்சோலைப் பொன்மலைபோற் பொலிந்திலங்கி
யகல்விசும்பிற் சுடர்மாட்டி யைம்பூத மகத்தடக்கி
மண்ணகம் இருள் நீங்க மன்னுயிர் படைத்தக்கா
வண்ணலேற் றெழிலூர்தி யருமறை முதல்வனுந்
தண்ணூறுங் கமழ்துழாய்த் தாமரைக் கண்ணனும்
வண்ணம்வே றுடம்பொன்றாய் வானவில் லனையரே"

எனப் படர்க்கையவாய்த் தெய்வம் பராஅதலிற் பொருள் வேறு பட்டது.

"வெண்பலிச் சார்ந்த முழுமெய்யு மேற்பூசி
யுண்பலிக் கூரூர் திரிவது மேலிட்டுக்
கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலிமுன்
னென்பலித் தாளிவள் யாதுவாய் வாளே"

என்பது,

"காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்" (தொல்.புறத்28)

எனப்பட்ட பாடாண் டிணையாகலிற் பொருள் வேறுபட்டது.

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்"

என்பதோவெனின், அது முல்லை நிலத்துக்குத் தெய்வமாக லானும் முல்லை நிலத்தார் தந்தெய்வத்தினை அவ்வாறு அன்பு செய்து முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறுதலானும் அது கைக் கிளை யெனப்படாதென்பது; ஒழிந்தனவும் இவ்வாறு வருவன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

மற்று இவற்றையெல்லாங் கொச்சக வொருபோகென்ற தென்னை? மற்றையுறுப்புப் பலவிழந்தனவாலெனின், — அங்ஙன மாயினுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொதுவிதி விலக் குண்ணுமையின் இது பொதுவகையானெய்திய பெயரெல்லா வற்றுக்குமாகு மென்று எய்துவித்தானென்பது. இனிக் கொச்சகவொருபோகென்னாது 'ஆகு' மென்றதனான் ஒருபோ கென்னாது கொச்சகமென்றே வழங்கினும் அமையுஞ் சிறு பான்மையென்பது கொள்க.

(வி·ரை)

பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரெண்டுமாகி வருவன பதிகம் என்றும் அவை திருவாசகம், திருப்பாட்டு, திருவாய்மொழி முதலியவற்றில் காண்க என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்.

அதன் அளவு

462. ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பே.

இஃது, அதிகாரத்தான் மேல்நின்ற நான்கனுள் (461) இறுதிநின்ற கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுணர்த்துகின்றது; ஒழிந்தவற்றுக்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி இரண்டளவை கூறி அங்ஙனங் கூறப்படாததற்கும் அவற்றோடு இனம்பற்றி ஈண்டை அளவு கூறினமையின்.

(இ-ள்.) பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேறாது வரும் அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகுமெனப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு (எ-று).

முன்னர் நால்வகையாற் பகுத்து நிறீஇ, அதற்கிடையின்றி 'அது' வென்று ஒருமையாற் சுட்டிக்கூறினமையானும், மேல் 'நிமிர்ந்தொழுகும்' என்றக்கால் அடி எத்துணையும் பலவா மென்று ஐயுறுதலை விலக்கல் வேண்டுவதாகலானும் 'ஏற்புழிக் கோடல்' என்பதனானுமெல்லாம் அதுவே கொள்ளப்பட்டது அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராகி
யடங்காத முரற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப
வாயிர வாராழி யவிரிதழின் வெளிப்பட
சேயிழை யெனத்தோன்றுஞ் செழும்பகலி னிரவகற்றிப்
படுபனிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மதுமழையானே
விடுமழை மறுத்திடினு மென்மலரின் மதுமழையா
னெடுநிலங் குளிர்கூர நீர்மைசா னிழுனறி
யண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக்
கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாகலின்
ஓங்குயர் பருதியஞ் செல்வநின்
னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரெமக்கே"

என்பது, பத்தடியிற் சுருங்காது இருபதடியினேறாது வரும்.

"அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகும்"

(தொல்-செய்-149

எனப்பட்ட கொச்சகவொருபோகென்றவாறு. இருபதடியான் வருவது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

அம்போதரங்க ஒரு போகிற்குரிய அடிவரையறை

463. அம்போ தரங்க மறுபதிற் றடித்தே
செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.

மேனின்ற அதிகாரத்தான் இதுவுங் கடவுள்வாழ்த்துப் பொருட்டாகிய அம்போதரங்க வொருபோகிற்கு அடிவரையறை கூறுகின்றது

(இ-ள்) அம்போதரங்கவொருபோகுந் தன் உறுப்பெல்லாங் கூடி அறுபதடித்தாகியும், அதன் செம்பாலாகிய முப்பதடித்தாகியும், அதன் வாரமாகிய பதினைந்தடியாகியுஞ் சிற்றெல்லை பெறும் (எ-று)

எனவே, இது தலையள வம்போதரங்கவொருபோகும் இடையள வம்போதரங்க வொருபோகுங் கடையள வம்போதரங்க வொருபொகுமென மூன்றற்குஞ் சிற்றெல்லை கூறியவாறாயிற்று.

அவற்றுக்குப் பேரெல்லை கூறுமாறென்னையெனின், அறுபதிற்றடித்தெனத் தலையளவிற்கு வேறு கூறி அவ்வளவைப் பற்றி அதன் செம்பாலும் அதன் வாரமுமெனப் பாகஞ்செய்து வந்தானுகலாற் கடையள வம்போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாம். கடையள வம்போதரங்கத்திற்குச் சிற்றெல்லை பதினைந்தாகியவழிப் பேரெல்லை முப்பதின்காறும் உயருமெனவும், இடையளவிற்குச் சிற்றெல்லை முப்பதாகிய வழிப் பேரெல்லை அறுபதாகிய வழி அதனையும் இவ்வாறே இரட்டிப்ப அதன் பேரெல்லை நூற்றிருபதாமெனவும் கொள்ளவைத்தானென்பது. அங்ஙனம் நூற்றிருபதாங்கால் மேனின்ற அதிகாரத்தால் தரவிற்கெல்லை இருபஃதாகவும் அதனோடொப்ப வருதலிலக்கணத்ததாகிய அடக்கியல் இருபதடியாகவும் நாற்பதடி பெறப்படும்.

இனிச், சிற்றெண் பதினாறும் அராகவடி நான்குமாக இருபதடி பெறப்படும். கொச்சகம் இருமூன்றாகிய பத்தடியின் இகவாது அறுபது அடிபெறுமென்றவாறாயிற்று. இனிப் பதினைந்தாங்கால் தரவு இரண்டடியும், கொச்சகம் மூன்றாகி ஆறடியும், அராகவடி ஒன்றும், சிற்றெண் நான்கும், அடக்கியல் இரண்டுமெனப் பதினைந்தடியாம். ஒழிந்த இடையளவிற்குந் தலையளவிற்கும்

இவ்வாறே வருமென்றறிந்து கொள்க. இவ்வுறுப்புக்கள் மேற் கூறுகின்றுனாகலின் ஈண்டு அளவை கூறினுனென்பது. கலிப்பா வின் உள்ளுறுப்பிற்கெல்லாம் ஈண்டே வேறுவேறளவை கூறி வருகின்றுனாகலின் இவற்றுக்கும் அவ்வாறே ஈண்டளவை கூறினுன் அளவியலுட் கூறுதென்பது.

"சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
வின்றி யமையா தியைபவை யெல்லா
மொன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே"(தொல்-மர- 103)

என்பதனுன் இதனுள்ளுறுப்பிற்கு அடிவரையறை உய்த் துணர்ந்து காட்டினுமென்பது. (151)

(வி-ரை)

செம்பால்—செம்பாதி.

அதற்குரிய உறுப்புக்கள்

**464. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெண்
அடக்கியல் வாரமோ டந்நிலைக் குரித்தே.**

இது, முன்னர்க் கூறிய அம்போதரங்கவுறுப்பு இவை ஐந்து மெனக் கூறியவாறு.

(இ-ள்.) தரவும் கொச்சகமும்; அராகமும், சிற்றெண் ணும், அடக்கியல்வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போ தரங்க வொருபோகு (எ-று).

தரவெனினும் எருத்தெனினு மொக்கும்.

இனிக், கொச்சகமென்பது ஒப்பினுகிய பெயர்; என்னை? பலகோடுபட அடுக்கியுடுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்ப: அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கியுஞ் செய்யப்படும் பாட்டுக்களைக் கொச்சகமென்று ணகலினென்பது. இக்காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கியுங் கொச்சகமென்று சிதைத்தும் வழங்குப. இவை வெண்பாவாகல் பெரும்பான்மை. வழிமுறை சுருங்கியும் வரையறை யெண்ணுப்பெறும் எண்போலாது பாவினுந் தளையி னும் வேறுபட்டுப் பலவாகியும் வருங்கொச்சகமென்பது.

அராகமென்பது அருது கடுகிச்சேறல் பிறிதொன்று பெய்து ஆற்றவேண்டுந்துணைச் செய்வதாகிய பொன்னினை அராகித்த

தென்பவாகலின், அதுவும் ஒப்பினுகிய பெயராயிற்று; என்னே? மாத்திரை நீண்டுந் துணிந்தும் வாராது குற்றெழுத்துப் பயின்று வந்து நடைபெறுதலின்.

சிற்றெண் என்பது நால்வகை யெண்ணினும் இறுதியெண்ணுனமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

அவ்வுறுப்புக்களிற் கூறிய பொருளை அடக்குமியல்பிற்று வாரமாகலின் அதனை அடக்கியல் வாரமென்ருன்;

அதற்குச் செய்யுள்:

"செஞ்சுடர் வடமேரு விருமருங்கின் திரிகின்ற
வெஞ்சுடரு மதியமும்போல் வேலொடுகே டகஞ்சுழல
மாயிரு மணிப்பீலி மயிலெருத்தில் தோன்றுங்காற்
சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீயிற் சிறந்தெறிப்ப
மறுவருந்தம் மனத்துவகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்
தெடுத்த
அறுவருந்தம் முலைசுரந்து அடிருந்தூறு அமுதூட்ட
வாருநவத்து எபில்மூன்று மொருங்கவித்தோன்
வியப்பெய்த
சுருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மருங்கறுத்த இகல்வெய்
யோய்(தரவு)
ஆங்க வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத்
தனைவரும் தத்த மறம்புரிந் தாங்கு
முனையடு கொற்றத்து முந்நான் குருவிற்
கனைகடல் சுட்டன கண்;
தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக்
காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலுமே
மூவிரு தோன்றல் முகம்;
மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போல
விடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா
தொடையமை தார்க்கடம்பன் றோள்;
அவ்வழி, அடியிணை சேரா தவுணர் நுங்கிப்
பொடிபொடி யாகிய போர்ப்பொடு மாய
விடியுமிழ் வானத் திடைநின்றுங் கூஉங்
கொடியணி கோழிக் குரல்
விழுச்சீ ரமரர் விசும்பிடைத் தோன்றிப்
பழிச்சிநின் றார்த்தார் பலர்; (தாழிசை)

உருகெழு முருகிய முருமென வதிர்தொரு
மருகெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்;
பெருகள வருமறை பெறுநெடு மொழியொடு
பொருகள வழிபிசை புகல்வன சிலகுறள்; (அராகம்)

சிவந்தன திசை | ஆர்த்தனமறை
சிலம்பினமலை | ஆடினர்பலர்
நிவந்தன தலை | போர்த்தனதுகள்
நிரம்பினகுறை | பொழிந்தனமலர்; (சிற்றெண்)

ஆங்கனந் தோற்றிய வடுபேஎர் வென்றிபின்
வீங்கிருந் தொடித்தோள் விடலை நினக்கே
யாமறி யளவையில் தமிழ்ப்புனைந் தேத்துக
நின்னீதக்க தாயினு நின்னெதிர்
நாணில மாகல் வேண்டும் யாணர்க்
கடம்புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை
நீலரொடு நின்வயின் அமர்ந்த
வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே'' (அடக்கியல்)

என்பது இடையளவம்போதரங்க வொருபோகு.

இவ்வுறுப்புக்களின் அளவு வேறு வேறு கூறுனுயினும் அவற்றுக்கு ஏற்றவாறறிந்து செய்யப்படும். இது, நாற்பத்து நான்கடியான் வந்தது. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே வரும். இவையெல்லாம் இக்காலத்து வீழ்ந்தன போலும்.

மற்றுக் கொச்சகவொருபோகினை முற்கூறி அதற்கு அளவை பிற்கூறினுன், இதற்காயின் அளவை முற்கூறியதென்னை யெனின்,—அங்ஙனம் அளவை பெற்ற அம்போதரங்கவொரு போகின் அளவை இனிக் கூறுது நின்ற கலிப்பா மூன்றற்கும் அளவென்ப தறிவித்தற்கென்பது! அஃதேல் இதனையும் அம் போதரங்கத்திற்களவென வரைந்தோதியதென்னையெனின்,— அது தலைஇடை கடையென மூன்றளவு பெறுமென்றற்கென்பது. இவ்வதிகாரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற்கு வெற்றுமை யிலக்கணம் ஒப்பன அறிந்துகொள்க. வருகின்ற கலிவெண் பாட்டிற்கு,

"வெள்ளடி இயலால்திரிபின்றி வரும்'' (தொல்-செய்.143) என்றமையின் அதற்கு இவ்வளவை ஒவ்வாதென்பது.

கலிவெண்பா

465. ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற்
[1]றிரிபின் றி வருவது கலிவெண் பாட்டே.

இது, நிறுத்தமுறையானே கலிவெண்பா வாமா றுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒரு பொருளைக்கருதி மற்றொரு பொருள்படவுஞ் சொற்றொடர்ந்து கிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியால் திரிபின்றி வருவது கலிவெண்பாட்டாம் (எ-று.)

'இயல்' என்றதனான் வெண்பாவிலக்கணஞ் சிதையாதவற் றுக்கே ஒரு பொருள் நுதல வேண்டுவதெனவும் அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருவனவெல்லாம் ஒரு பொருள் நுதலாவென்னுங் கலி வெண்பாவாமெனவுங் கூறியவாறு. வெண்பாவிலக்கணமென் பது கட்டளையாகி வருதலுந் தளைவகையொன்றி வருதலும் பன்னிரண்டடியின் இகந்து வாராமையுமென இவையென்பது மேற்கூறினும். அவ்வாறன்றித் திரிந்துவருங்கால் வாளாதே 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேராதன' (323) பாவகை சிதைந்து கலித்தளையோசை எனப்படும். அற்றன்றியும் தனக் கோதிய சீருந் தளையுஞ் சிதைந்த வழியும் பன்னிரண்டடியின் இகந்தவழியுங் கலிவெண்பாவாதற்கு வரைந்து கூறல்வேண்டுவ தன்றென்பதூஉம் அவை ஒரு பொருள் நுதலாது வரினுங் கலி வெண்பாட்டாமெனவுங் கூறினான்; என்னை? ஒருபொருள் நுதலியதனைத் திரிபின்றி முடியாத கலிவெண்பாட்டெனவே ஒருபொருணுதலியும் நுதலாதும் ஈண்டுக் கூறிய வேறுபாட் டான் வருவனவெல்லாந் திரிபின்றி முடியாதாகலின் வெண்பாட் டென்பது கொள்ள வைத்தமையினென்பது.

இன்னுந் 'திரிபின்றி முடியும்' என்றதனானே ஒரு பொரு ளன்றிப் பலவுறுப்புடைத்தாகித் திரிபுடையதூஉங் கலிவெண் பாட்டுளதென்று கொள்ளவைத்தானும்; அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

---

1. நச்சினர்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. திரிபின்றிமுடிவது எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(உ-ம்) "அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்ப
பிரிந்துறை சூழாதி ஐய விரும்பிநீ
யென்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்
சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா
ரிளமையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றோர்
வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநாளு
ளொரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை
யொன்றன்கூ றுடை யுடுப்பவரே யாயினும்
மொன்றினர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு" (கலி-18)

என்பது, பன்னிரண்டடியான் வந்து ஒரு பொருணுதலி வந்தமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. 'ஒரு பொருள்' நுதலிய எனவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறாகிக் கருதியுணரப் படும் பொருளுடைத் தென்பதூஉம் பெற்றாம். என்னை? இப் பாட்டினுட்பெண்டன்மைக்கேலாத நுண்பொருளினைத் தலைமக னெதிர்நின்று உணர்த்துவாள் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன் மறந்தானென்பது உணர்த்துகின்ற பொருண்மை கருதி உணரவைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒரு பொருள் நுதலுமாயினும் அங்ஙனம் நுதலிய பொருள்பற்றிச் செய்யுள் வேறுபாடமையின் ஆண்டாராய்ச்சி யின்றென்பது. வெண்பாவிற் குறித்த பொருளினை மறைத்துச் சொல்லாது செப்பிக்கூறல் வேண்டுமாகலானும்; இஃது அன்ன தன்றி ஒருபொருணுதலித் துள்ளினமையானுங் கலிவெண்பாட் டெனப்பட்டதென்பது.

"மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்தம்
உள்நீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்
றென்னீ ரறியாதீர் போல விவைகூறின்
நின்னீர வல்ல நெடுந்தகா யெம்மையு

மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு
துன்பந் துணையாக நாடி னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வெமக்கு''

என்பது, பதின்ரேரடியான் ஒருபொருணுதலிவந்த கலிவெண் பாட்டு. நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கலிவெண்பாட்டு எட்டாக லின் அவற்றுள் ஒரு பொருணுதலிவருவன பிறவும் உள. அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனிப், பன்னிரண்டடியின் இகந்து ஒரு பொருள் நுதலாது வருமாறு:

''தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரு
முல்லையுந் தாய பாட்டங்காற் றோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா
மொருங்கு விளையாட வவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை யேஎர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாநீ
பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய்
தாதுசூழ் கூந்தல் தகைபெறத் தைஇய
கோதை புனைகோ நினக்கென்றா னெல்லாநீ
யேதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதராய்
ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேல்
தொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் தையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ
யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும்
யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்'' (கலி-111)

என வரும். பிறவும் அன்ன.

இனிப், பாவகை சிதைந்தனவுந் தளைவகை சிதைந்தனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாங் காமப்பொருண் மேலனவாம். எனவே, கட்டளைவகையானுந், தளைவகையொன்றியும் வரும் வெண்பாவாயிற் காமத்திற்கே உரியவெனப்படாவாயின; பிறவும் அன்ன.

இனி, அம்போதரங்கவொருபோகிற்கு இடையின்றிக் கலிவெண்பாட்டு வைத்தமையான்,

"வானூர் மதியம்"

போலும் ஒருசார்த் தேவபாணியுங் கலிவெண்பாட்டேயாம், ஒருபொருணுதலிவரி னென்பது; இதனுள்,

"ஆட்சிய ளுக வென்கோ"

என்பது வியங்கோளாயினும், அரசன் வாழ்க்கையும் அரங்கிற்கும் ஆடற்கும் இடையூறின்மையுஞ் சொல்லுவாயாகவென்று தெய்வத்தினை விஞஅய் வாய்ப்புள வேண்டி நின்றமையின் அது குறித்துணரப்பட்டு ஒருபொருணுதலியதாயிற்று. கந்திருவ மார்க்கத்து வரியுஞ் சிற்றிசையும் பேரிசையும் முதலாயினபோலச் செந்துறைப்பகுதிக்கே உரியவாகி வருவனவுங், கூத்தநூலுள் வெண்டுறையும் அராகத்திற்கேயுரியவாகி வருவனவும் ஈண்டுக் கூறிய செய்யுள்போல வேறுபாடப் பெறும் வழக்கியல என்பது கருத்து. இக்கருத்தானே அவற்றை இப்பொழுதும் இசைப்பாவென வேறுபெயர் கொடுத்து வழங்குப.

இனி, யாப்பிலக்கணத்திற் கொப்பவே இசைநூலுட் சொல்லப்பட்ட செய்யுளும் உள; என்னை?

"வெண்பா வியலான் விரவுறுப் பின்றித்
தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே
யொன்றுவிளைந் திற்ற விறுதித் தாகும்"

என்றவழி, விரவுறுப்பின்றியென வேண்டாகூறி விரவுறுப்புடையது பொருளொன்று விளையாதெனவும், விரவுறுப்பில்லது 'பொருளொன்று விளைந்திற்ற இறுதித்தாகு' மெனவுங் கூறினமையின். எனவே, ஈண்டு ஒரு பொருணுதலி வருமெனப்பட்ட கலிவெண்பாட்டுப் பொருள் வெளிப்படாதெனவும் விரவுறுப்புடையது 'வெண்பாவியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்' பொருட்டெனவும் நேர்ந்தானும். அதுநோயக்கியன்றே வருகின்ற சூத்திரத்து 'வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்று' (406)

மெனக் கலிவெண்பாட்டினையே கருதி ஓதுவானுயிற்று என்பது. (153)

கலிவெண்பாட்டின் பிறவுறுப்புக்கள் உரைத்தல்

**466. தரவும் போக்கும் [1]பாட்டிடை மிடைந்தும்
ஐஞ்சீ ரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்[2].**

இது, மேல் 'வெளிப்படு பொருட்'டெனப்பட்ட வெண்கலி விரவுறுப்புடைமையின் அதனை வேறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்— தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையில் பாட்டாகிப் பயின்று வருதலும்; எனவே, தரவும் போக்கும் முன்னர் ஓதிய வகை யானே முன்னும் பின்னும் நிற்குமென்பதூஉஞ், சுரிதகமாயின் வெள்ளையும் அகவலுமாய்ப் பாவோடு வந்துழிப்போலத் தனிச் சொற்பெற்றும் பெறாதும் வருமென்பதூஉங் கொள்க. 'தரவும் போக்கு' மெனப் பாட்டிறுதி நின்ற போக்கினை முன்வைத்தான் அவை ஓரினத்தவாகலின்; என்னை? தரவிறுதி, சீரான் இறு மாறுபோல வெள்ளைச்சுரிதகவிறுதியும் ஒரோவழிச் சீரானே இறுதலின். அது,

"தாதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்" (கலி-80)

என நான்கசையானுமின்றித் தேமாவா னிற்றது.

இனிப், பாட்டினைப் போக்கின் பின் வைத்ததனாற் போக்குப் போல நாற்சீரான் இறுவனவும் அப்பாட்டுள் சிறுபான்மை யென்பது; அது,

"கரந்தாங்கே யின்னாநோய் செய்யுமற் றிஃதோ
பரந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு" (கலி-141)

---

1. நச்சினார்கினியர் பாடமும் இதுவே. இடையிடை எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. இந்நூற்பாவோடு அடுத்த நூற்பாவினையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர். இதுவே பொருத்தம் என்பார் வெள்ளைவாரணர். (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. பக்-25)

என்றாற்போல வரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற "ஐஞ்சீ ரடுக்கலும் ஆறுமெய் பெறுதலும்" (466) அவற்றுக்கன்றி ஏலாவாயின; அல்லதூஉம், இதனை இறுதி வைத்தான் இதனோ டொக்குமென மற்கூறப்படுங் கொச்சகம், தரவும் போக்குமின்றிப் பாட்டு மிடைந்தே வருமெனபது இவ்வதிகாரத் தாற் கோடற்கென்பது. அது முன்னர்க் காட்டுதும்.

ஐஞ்சீரடுக்கியும்—வேறுநின்றதொரு சீரினை அளவடியுடன் அடுக்கிச் சொல்ல ஐஞ்சீராகியும், ஆறு மெய்பெற்றும்—அவ் வாறே இருசீரடுக்க ஆறுசீர்பெற்றும், 'மெய்'யென்றதனான் அடுக்குஞ்சீர் முதலும் இறுதியும் வருமென்பது கொள்க;

வெண்பா இயலான் வெளிப்படத் தோன்றும்—வெண்பா வென்னும் உறுப்பினியற்கை சிதையாமற் பொருள் புலப்படத் தோன்றும் (எ-று).

இயற்கை சிதையாமல் தோன்றுமெனவே கட்டளையும் கட்டளையல்லதும் எனப்பட்ட வெண்பாவிலக்கணம் இரண்டுஞ் சிதையாமை வருமென்றானும்; தரவும் போக்குமென நின்ற உம்மை எண்ணும்மை.

'பாட்டிடை மிடைந்' தென்பது முதலாக வந்த உம்மை மூன்றும் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை; என்னை? மேற்கூறிய தனிநிலை வெண்பாட்டேயன்றித் தரவுறுப்பாகவும் என்றமையின் இவ்வாறன்றி, அவ்வனைத்தும் எண்ணும்மை கொள்ளின் உறுப் பினையே எண்ணல் வேண்டும்; அல்லாக்கால் வினையொடு பெய ரெண்ணின் அதன் உறுப்பினையே எண்ணினானாகலான் என்பது அல்லாதூஉந் தரவும் போக்கும் முதல் வந்தும் இறுதிவந்து மென அவையும் தம் வினையான் எண்ணவும் படுமன்றோவென மறுக்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் கூறுங்கால் தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்த தொன்றும்; அதுவே ஐஞ்சீரடுக்குப் பெற்ற தொன்றும், அறுசீரடுக்குப் பெற்றதொன்றும், அவை யிரண்டும் உடன்பெற்ற தொன்றுமென்றும் இங்ஙனம் விகற் பித்துக் கூறப்படுமென்பது. அவை கட்டளை வெண்பாவான் வருதலும் ஒழிந்த வெண்பாவான் வருதலுமென விகற்பிக்கப் படாவோவெனின், அவ்விகற்பம் அடிக்கல்லது பாவிற்கின்மை யானும் ஈண்டுப் பா வேறுபடாமையானும் அங்ஙனம் பகுத்து

தனற் பயந்ததென்னேயென மறுக்க; வரலாறு:

''சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனு லிவ்விருந்த
சான்றீ ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போல் தோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டுருவென்னேக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலேந்து மணியார்ப்ப
வோங்கிரும் பெண்ணே மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
தாங்குதல் தேற்று விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து;
யாமத்து மெல்லேயு மெவ்வத் திரையலேப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
தேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு;
உய்யா வருநோய்க் குயலாகு மைய
லுறீஇயா ளீத்தவிம்மா;
காணுந ரெள்ளக் கலங்கித் தலேவந்தென்
நாணெழில் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேஎரெனக் காமன
தாணையால் வந்த படை;
காமக் கடும்பகையில் தோன்றினேற் கேம
மெழினுத லீத்தவிம் மா.
அகையெரி யானுதென் னுயிரு ரெஞ்சும்
வகையினு லுள்ளஞ் சுடுதரு மன்னே
முகையே ரிலங்கெயிற்று இன்னகை மாதர்
தகையால் தலேக்கொண்ட நெஞ்சு;
அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தவிம் மா;
ஆங்கதை,
அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்தவ

மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றே
ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருயர்நிலைப் புலக மூறீஇ யாங்கென்
றுயர்நிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே'' (கலி-139)

என்பது, தாவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண் பாட்டு ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் வந்தது.

இனி, வெள்ளைச் சுரிதகத்தான் வந்தனவும் கண்டுகொள்க.

''கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல நோக்குவீர் கொண்டது
மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை
பூவல்ல பூளை யுழிஞையோ டியாத்த
புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி
பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
அடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
நெடியோன் மகன்நயந்து தந்தாங் கனைய
வடிய வடிந்த வனப்பினென் னெஞ்ச
மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்திக்
கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
னன்னே னொருவனேன் யான்;
என்னானும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ
வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக
நன்னுத லீத்தவிம் மா;
திங்க ளரவுறின் தீர்க்கலா ராயினுந்
தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய
லொண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்
கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் வூர்;
தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக்கும்
பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண்
வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காம
முணர்ந்து முணராதிவ் வூர்;
வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்று
ரஞ்ச லென்றலு முயிர்ப்புண்டா மஞ்சீர்ச்
செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம

மறிந்து மறியாதிவ் வூர்;
ஆங்க,
என்க ணிடும்பை யறீஇயினெ னுங்கட்
டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்ன
மருளுறு நோயொடு மம்ம ரகல
விருளுறு கூந்தலா ளென்னை
அருளுறச் செயினுமக் கறனுமா ரதுவே" (கலி.140)

என்பது, தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண் பாட்டு. ஆசிரியச்சுரிதகத்தா லிற்றதாகலின், இதனுள்,

"என்னுனும் பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே"

என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள் வந்தது; என்னை?

"பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே
யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ"

என்னும் அளவடியிரண்டும் எதுகையாய் அமைந்தவழி 'என் னுனும்' என வேறு நின்ற சீரொடுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கினமை யின். இதனுள் 'ஆங்க'வெனத் தனிச்சொல் வந்தது.

"காராரப் பெய்த" (கலி.109)

என்னும் முல்லைப்பாட்டு ஐஞ்சீரடுக்கி வெள்ளைச்சுரிதகத்தா னிற்றது.

"அரிதினில் தோன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றாங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னொன்றன்
றிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்
றணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிநலம் பாடி வரற்கு;
ஓரொருகா லுள்வழிய ளாகி நிறைமதி
நீருள் நிழற்போற் கொளற்கரியள் போரு
ளடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழி சான்றீர்,
பொய்தீ ருலகமெடுத்த கொடிமிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனள் வையம்
புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னு விடும்பைசெய் தாள்; அம்ம சான்றீர்,
கரந்தாங்கே யின்னுநோய் செய்யுமற் றிஃதோ

பரந்த சுணங்கிற் பணைத்தோளாள் பண்பு;
இடியிமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள் வடிநாவின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி சான்றீர்;
என்றாங்கே,
வருந்தமா லூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வேல வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்'' (கலி. 141)

என்பதனுள், ''வாழி சான்றீர்'' ''அம்ம சான்றீர்'' என ஐஞ்சீ ரடுக்கியாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியுமென்றதுபோல அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக் குதற்றொழில் கொள்ளப்படும், ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப் படச் செய்தமையினென்க இதனுள்ளும் 'என்றாங்கே' என்பது தனிச்சொல்.

''புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செய்நின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது''
(கலி.142)

என்பதனுள்,

''இணைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ டுயிர்த்தனள்''

எனவும், இயற்சீர் நிறையொன்றியும் பா வேறுபடாமையின் இதுவும் கலிவெண்பாட்டாயிற்றென்பது கொள்க.

இங்ஙனம் பா வேறுபடாமையினன்றே,

''உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅய் வாழியென் னெஞ்சு'' (குறள்-120-10)

என்பதனை வெண்பா என்பாமாயிற்றென்பது. இனி,

''எல்லிரா நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல''
(கலி.142)

என வெள்ளைச் சுரிதகத்துள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. வெண்பா விற்கு முன்னர்,

''வெண்டளை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
மைஞ்சீ ரடியு முள'' (தொல்-செய்-63)

என்றானாகலின், மேற்கூனெனவுஞ் சொற்சீரெனவுங் கூறப்பட்

டனவே ஈண்டு ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றுங் கூறு பட்டன என வுணர்க. இதற்கு ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் விதந் தோதவே, மேற் சிறப்பான்மை பொதுவகையாற் கலிக்கு நேரப் பட்ட சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் முற்கூறிய கலிவெண் பாட்டிற்குமாயின் எஞ்ஞான்றும் வாராதெனபதூஉம், அது தானும் இதற்கு வருங்கால் இருசீரின் இகந்துவாராதென்ப தூஉங் கூறினானும். இங்ஙனஞ் சொற்சீரடி விலக்கவே அதற் கினமாகிய முடுகியலும் ஒத்தாழிசைக்கு வாராதென்பதாம். அது வெண்கலிக்கோவெனின்,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்" (466)

எனவே விலக்குண்டதன்றோ வென்க.

இனித், தரவிற்கும் போக்கிற்கும் பாட்டிற்கும் இவ்வள வைத்தென்பது அம்போதரங்கத்திற்கு ஓதிய வகையாற் கோடு மென்றமையின் அதற்கேற்ற வகையான் வருவதன்றி வேறு வேறு வரையறை யில வென்க. 'பாட்டிடை மிடையின்' என்ற மையின் ஈண்டுப் பாட்டென்றது கொச்சகத்திற்கே யுரித்தென் பது: மற்று,

"வெண்டளை தன்றளை யியற்றளை விரவியும்
வெண்பா வுடையது வெண்கலி யாகும்"

எனத் தளைவிரவியும் வெண்பாச் சிதையாதவழிக் கலிவெண் பாட்டாமென்று ஓர் சூத்திரஞ் செய்யாரோ. பலவுறுப்பு வந்த வழியும் இது புறனடையாகாவெனின்,

அற்றன்று;

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"

எனவே இவையெல்லாம் அடங்குதலின் அது வேறு கூறுனென் பது. இனிப் பலவுறுப்பின்றி அவ்வாறு ஒரு பாட்டே வரின் அதனை வெண்கலி யென்பாரும் உளர். நூற்றைம்பது கலி யுள்ளும் அன்னதொரு கலிவெண்பாட்டின்மையின் அது சான் றோர் செய்யுளோடு மாறுகோளாமென மறுக்க.

மற்றுப், 'பாட்டிடை மிடைந்' தென்றவழிப் பாட்டெனப் பட்டது, இடைநிலைப்பாட்டென்றுமோ கொச்சகமென்றுமோ வெனின்—எஞ்ஞான்றுந் தாழம்பட வாராமையின் இடைநிலைப் பாட்டென்னும். துள்ளலுஞ் செப்பலுமென்னும் இருவகைக்

கொச்சகமும் ஒருங்குவாராமையிற் கொச்சகமென்னும். கொச்சகமென்னும் பொதுப் பெயரான் அது கூறுராயினும்,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"

என்றதனுன் வெள்ளைக்கொச்சக மெனப்படும் அவையென்பது; அஃதேற் கொச்சகமென்று ஒதுகவெனின்,—அங்ஙனம் ஓதின் இது கொச்சகக்கலியாமென்று கருதினுங் கருதற்கவென்பான் வாளாவே 'பாட்டு' என்முன் இதனாலும் பெற்றும் இது கொச்சகக்கலியல்லாமை. (154)

கொச்சகக்கலி

467. பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென
நூல் நவில் புலவர் நுவன்றறைந் தனரே.

இது, நிறுத்தமுறையானே அகநிலைக் கொச்சகக்கலி யுணர்த்துகின்றது. 'பாநிலை வகை'யென்பது உம்மைத்தொகை; பாநிலையும் வகையுமென விரியும். பாநிலை யென்பது, ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை

(இ-ள்) மேற் பாவினின்ற வகையானே கொச்சகக்கலி யாமென்று நூலாசிரியர் கூறித் துணித்தனர் (எ-று).

அறைதலெனினுந் துணித்தலெனினும் ஒக்கும். என்னை? துணித்த கரும்பினை,

"அறைக் கரும்பு," (பொருந-193)

என்பவாகலின். 'பாநிலை'யென்றது, யாதனை நோக்கியெனின்,— இது கொச்சகமாதலான் அதுவும் மேலே ஒரு போகெனக் கூறப் பட்ட கொச்சகப்பாநிலை யெனக்கொள்க. அதனைத் துணித் தனரென்றதனால்,

"தரவின் ருகித் தாழிசை பெற்று" (தொல்-செய்-1.9)

வருமென்ற கொச்சகத்தினை இதற்கு இயைபின்றாக முன்வைத் துச் சேட்படுத்தமையின் அஃதொன்றனையுந் துணித்து மாற்றி அல்லாத கொச்சகப்பாவினின்ற வகையான் இவ்வகநிலைப் பாட்டுப்போல அகநிலைக் கொச்சகம் வாராவென்றானும். 'வகை' யென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற வெண்கலிப்பாவினது பா நிலையுங் கொள்ளப்படும். அஃதேல், அதனைப் பாநிலையென்னது 'வகை'யென்ப தெற்றுக்கெனின்,—வெண்கலிப்பாத்,

"தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து

....

வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"

(தொல்-செய்-154)

என்றதனன் வெண்பாவிற் சிதையாது வருமென்று உறுத்துக் கூறினனென்பது எனவே, பாவொழித்த உறுப்பெல்லாம் பொருணுதலாது: வெளிப்படத் தோன்றுங் கலிவெண்பாட்டின் உறுப்புவகையான் வருதலும் உடைத்தென்றவாறு. அங்ஙனம் வருங்கால் இடைநின்ற கொச்சகங்களை,

"ஐஞ்சீ ரடுக்கலும்" (தொல்-செய்-154)

என்ற கலிவெண்பாவிற்கு ஓதியவாறே கொள்க

மற்று 'நூலறி புலவர்' என வேண்டியதென்னையெனின், தரவு இணைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபட்டு ஒரு தரவே, கொச்சகமாதலுந், தரவிணைந்தவழிச் சுரிதகம் பெறுதலும், அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும் உடன்பெறுதலுமெல்லாம், 'யாப்பின் வேறுபட்டன'வென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கினும் அவற்றின் வேறுபாட்டிந்து கொச்சகமெனக் கோடலுந், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப்பொருளே பற்றி வாராது அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் நான்கும் பற்றிப் பொருள் வேறுபட வருதலும், பா வேறுபட வருதலும் [பற்றிக்] கொச்சகக்கலி யென்று உணர்வோர் நூலறி புலவரெனவும் அல்லாதார்க்கு அது புலனகாதெனவும் எல்லாம் அறிவித்தற்கு,

"நூலறி புலவர் நுவன்றறைந் தனர்"

என்றுனென்பது. கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரனவற்றை இன மென்று வேண்டுவராயின் அவை அவ்வப்பாவின் இனங்கட்கு இவ்வகையே கொச்சகமென வேறுபடுமென்றவாறுயிற்று.

(உ-ம்) "செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு

... - ...

மகனல்லை மன்ற வினி" (கலி-19)

எனவும்,

"செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி

... ...

அவலம் படுதலு முண்டு" (கலி-19)

எனவுந், தரவிரண்டு அடுக்குதலின் தரவிணைக் கொச்சக மெனப்படும். இது நூற்றைம்பது கலியுளொன்றுகலின் வெண்

பாவாகியுந் தனித்து வரும். வருங்காற் கலிவெண்பாட்டென்ருயிற்று. ஒரு பொருணுதலி இவ்வாறு வரினும் இஃதொக்கும். இது தாழிசையோடு கோடாத் தரவாகலின் வெண்பாவாகியும் வந்தது.

''மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்

... ...

சென்றனை களைமோ பூண்கநின் தேரே'' (கலி-133)

என்பது தனிச்சொல் இன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் பெற்ற தரவிணைக் கொச்சகம்.

''மின்னொளி ரவிரற விடை போழும் பெயலேபோல்

... ...

யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி'' (கலி-55)

இது, தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற) தரவிணைக் கொச்சகம். இனிப் பல அடுக்கி பொருட்டொடராய் வருந் தரவுகொச்சகங்களும் அப்பொருட்டொடர் நிலையுள் அறம் பொருளின்பம் விராய்வருந் தரவுகொச்சகங்களும் வந்த வழிக் கண்டுகொள்க.

''வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தான்.
(கலி-118)

இது, தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்த தாயினும்,

''அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்
நடைநவின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி''
(தொல்-செய்-135)

என்னும் இலக்கணஞ் சிதையத் தாழிசைதோறுஞ் சொற்சீர் பல வருதலான் ஒத்தாழிசை யெனப்படாது அதன் வகைத்தாய் எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றிய கொச்சகமென்பதூஉ மாயிற்று.

''அருள்தீர்ந்த காட்சியா னறநோக்கா னயஞ்செய்யான்''
(கலி-120)

''நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவும்'' (கலி-130)

என அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகியதுபோலுங் கொச்சகம் வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும் போலத் தனிச்சொற்பெற்றும் பெருதும் வரும் நெய்தற்றிணைப் பாட்டுக்கும் இஃதொக்கும். அதுவருமாறு:

"கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடியழற் புறந்தந்த பூவாப்பூம் பொலங்கோதை"
(கலி-54)

என்னுங் கலியுள் 'அதனை'னெனச் தனிச்சொற் பெற்று அடக்கிய னில்லாச் சுரிதகத்தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிற்று.

"பால்மருள் மருப்பி னுரல்புரை பாவடி

— — — —

அமைக்கவின் கொண்ட தோளிணை மறந்தே" (கலி-21)

என்னும் கலிப்பாட்டுத் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுகிற்று.

"எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெறற வைம்பால்போல்"
(கலி-32)

என்னும் பாலைப்பாட்டும்,

"அகன்ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாக" (கலி-119)

என்னும் நெய்தற்றிணைப் பாட்டும் அங்ஙனமாமாறு கண்டு கொள்க.

இனி, யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவொருபோகோ டொப்பனவற்றுட் சில வருமாறு:

"மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரார்" (பக்-219)

என்பது, இருசீர் நான்கடித்தரவுகொச்சகம்.

"தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி
யஞ்ச லோம்பென் றகன்ற
வஞ்சர் வாரா ராயி
னெஞ்ச நில்லா தேதான்"

என்பது முச்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்.

"நீரலர் தூற்றத் துயிலா நெடுங்கங்குல்
வாரல ராகி யவரோ வலித்தமைந்தார்
ஆரலார் நாரைகா னன்றில்கா னன்னங்காள்
ஊரலர் தூற்றயா னுள்ள முகுவேனோ"

என்பது, நாற்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்.

"கன்னி ஞாழற் கமழ்பூங் கானல் யான்கண்ட
பொன்னங் கொடியை யின்றோ ரில்லை போலுமான்

மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி
யின்ன தொன்று படைத்த தாயி னெவன் செய்கோ."
இஃது ஐஞ்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகம்

இனிக் கோவையாக்கி எழுதிதெண்ணி அளவியற்படுத்துச் செப்பினும் அவையேயாம்.

"காண்பா னவாவினுற் காதலன் காதலிபின் நடவா நிற்ப
நாண்பால ளாதலால் நன்னுதல் கேள்வன்பின் னடவாநிற்ப
ஆண்பான்மை குன்று அயில்வே லவன்தனக்கு மஞ்சொ லாட்கும்
பாண்பால வண்டினமும் பாட வருஞ்சுரமும் பதிபோன் றன்றே"

என்பது, அறுசீர் நாலடித்தரவு கொச்சகம் பிறவும் அன்ன

"இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை தூங்கவோ ரேந்தல் யானை
கலங்கஞ ரெய்திக் கைகுலையக் கலுழிநீர் கடைவாய் சோரச்
சிலம்பொழி குன்றென நின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்."

இஃது, அறுசீர் மூன்றடித் தரவுகொச்சகம்.

"தண்ணந் துறைவன் தார்மேற் போன
வண்ண வண்டு வாரா தற்றே
வண்ண வண்டு வாரா தாயிற்
கண்ணீர் நில்லா தேகாண்"

என்பது, நான்காசிரிய வடியுள் இறுதியடி மூச்சீரான் வந்து யாப்பு வேறுபட்டது.

"நிணங்கொள் புலாலுணங்கல் நின்றுபுள் ளோப்புதல் தலைக்கீடாகக்
கணங்கொள் வண்டார்த்து லாங்கன்னி நறுஞாழல் கையி லேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானல் மன்னிமற் றாண்டோர்
அணங்குறையு மென்ப தறியே னறிவேனே லடையேன் மன்னோ" (சிலப்-கானல்.9)

என்பது இடையடி குறைந்து வந்தது. இஃது,

"அறுசீ ரடியே யாசிரியத் தளையொடு
நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே" (தொல்-செய்.64)

நெறி பெற்று வரூஉ நேரடி முன்னே" (தொல்-செய்.64)
என்றோதப்பட்டதாயினும் பாமயங்கி வரும் பகுதிபற்றி வேறு கூறப்பட்டது.

"புன்னை நீழல் நின்றோர் யார்கொ
லன்னை காணின் வாழான் தோழி"

எனவும்,

"மல்ல லூர விவ்வி லன்றோற்
பல்பூங் கோதை யில்"

எனவும்,

இவை இரண்டடியான் ஈற்றடி குறையாதுங் குறைந்தும் வந்தன. இன்னும் மேற்கூறிய கொச்சக வொருபோகின் பகுதியுள் ஒழிந்தனவும் இவ்வாற்றான் வருவனவெல்லாம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனி, 'வகை'யென்றதனான் வெண்கலியுறுப்பு நிலைஒத்துப் பாவேறுபடும் கொச்சகம் வருமாறு:

"ஒன்று இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
... ...
மற்றவன் மேவழி மேவாய் நெஞ்சே" (கலி-47)

என்பது, தரவும் கொச்சகமுஞ் சுரிதகமும் முறையானே வந்து ஆசிரியச்சுரிதகத்தான் இற்றது. இதனுள் 'ஒன்று' எனவும் 'அவனே' எனவுஞ் சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்தன. இப்பாட்டு மூன்றனுளொன்று ஓரடிமிக்கு மற்றைய நான்கடியாயே வருதலின் மூன்றும் ஒரு பொருண்மேல் வரினும் நூலறிபுலவரான் ஒத்தாழிசை யெனப்படாக் கொச்சகமாயிற்று. பிறவும் இன்னோரன்னவற்றாற் கலியோடு இதனிடை வேறுபாடு தெரிந்து உணரப்படும்: அஃதறியாதார்க்கு ஒன்றுபோலக் காட்டினு மென்பது,

"வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
... ...
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே" (கலி-7)

என்னும் பாட்டுத், தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்து ஐஞ்சீரடுக்கி வந்தது. இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்யுண் முழுதும் வெண்பாவன்மையிற் கொச்சகமாயிற்று. இனி, அறுசீரான் வருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

"காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்" (கலி-39)
என்னுங் கொச்சகக் கலியுள்,

"ஏன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறாலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக நாடன் மகன்"

என இடைநின்ற கொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்தது.

"புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ"

எனக் கொச்சகம் ஈற்றடி குறையாது வந்தது. இவை யிரண்டும் வெண்பா. இதனுள் ஒழிந்த பா மயங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

"கொடுமிட ஞாஞ்சிலான் றூர்போன் மராஅத்து" (கலி-36)
என்னும் பாட்டினுள்,

"பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று நுதல்
சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்"

என முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடி வந்தது.

"மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்" (கலி.104)
என்னும் முல்லைப்பாட்டினுள்,

"இரிபெழுபு அதிர்பதிர்பு இகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிவரிபு இறுபிறுபு குடல்சோரக் குத்தித்தன்
கோட்டழியக் கொண்டானை ஆட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை

எனவும்,

"தாளெழு துளிபிணி யிசைதவிர்பு இன்றித் தலைச்சென்று"
எனவும் முடுகியலடி வந்தது.

இவற்றுளெல்லாஞ் சொற்சீரடி வந்தன. ஒழிந்த கொச்சகப் பகுதியும் இவ்வாறே வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இனித், தரவும் போக்குமின்றிக் கொச்சகம் பல தொடர்ந்திற்றது வருமாறு:

"காலவை. சுடுபொன் வளைஇய வீரமை சுற்றொடு" (கலி-85)
என்னும் மருதக்கலி உறழ்பொருட்டு அன்மையிற் கொச்சகக்கலி

யாயிற்று. இவையெல்லாம் பாநிலையெனப்பட்ட கொச்சகமா மெனின்,—அற்றன்று;

"அம்போ தரங்கம் அறுபதிற் றடித்து" (863)

என்றவழி அளவை முற்கூறிய மயக்கினுன் இனியெல்லாந் தன்னளவெனப்படுமென்று புகுந்தமையின். இதற்குக் கொச்சகவொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது, பாநிலைவகைத்தென்னுமையின்; பிறவும் அன்ன.

இனிக், கலிவெண்பாட்டெனக் கூறிய உறுப்புடைக் கலிவெண்பாட்டும் ஈண்டுப் பாநிலையெனப்பட்ட கொச்சகப் பகுதியுமென இரண்டுங் கொச்சகவுறுப் புடைமையிற் கொச்சகக்கலியென ஒன்றேயாமென மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக வகுப்ப[1]; அற்றன்று, மேல் ஒரு பொருள் கரந்து வெளிப்படத் தோன்றின் ஒரு பொருணுதலியதுபோலக் கலிவெண்பாட்டாதற்கும் வாளாது கலிப்பாவாதற்கும் காரண மென்னையெனின் பிறிது மொருபொருள் கூறுவது கலிவெண்பாட்டென்றதற் கடையின்றியே,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"
(தொல்-செய்.154)

கரந்த பொருட்டன்று இஃது என்றமையின் இதுவும் வெண்கலியாம்; அல்லதூஉம்,

"வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்"

என வேறொரு பாவினை உறுப்பாகக் கூறுதன் மற்றொரு பாவிற் கேதுவாகக் கூறுதலாமோவென மறுக்க. ஒரு பொருணுதலிய வெண்பாட்டாயின் "ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண்பாட்டென" மற்றைய வற்றோடொத்த பரப்புடையதுபோல உடனோதாதாகலின் இதுவும் அவ்வாறு பரப்புடைத்தாகல் வேண்டுமாகலானும் அஃதமையா தென்பது. இங்ஙனம் மயங்குவாரை நோக்கியன்றே நூல்நவின்றோர்க்கே இவ்வேறுபாடுணரலாவதென்று ஆசிரியன் ஓதுவானாயிற்றென்பது.

மற்று இதற்கு அளவைகொள்ளுமாறென்னை? மேற் கொச்சகவொருபோகின் அளவு இன்னதென்றிலனாலெனின்,—அற்றன்று; வண்ணகத்திற்கு ஓதிய உறுப்பு அமையவராமையின்

1. இளம்பூரணர்.

அது கொச்சகமே யாமெனவும் எண்ணுஞ் சின்னமும் இழந்ததே பற்றி அதுவும் ஒருபோகே யாமெனவும்,

"அடக்கிய லின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுகியது"

வெண்பாவும் ஆசிரியமுமாகி இறுதலின் அடக்கியலில்லாச் சுரிதகம் பெற்றுத் தரவுபோல வருமெனவும், இவ்வாறன்றி ஒப்பழிய வருமெனவும் மேற்கூறினானன்றே? அங்ஙனங் கூறவே அவ்வுறுப்புக்கள் அவ்வவ்வளவின வென்பதூஉம், அவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டு வருமென்பதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபடுங்கால் அடிநிமிர்ந்தொழுகியதன் இழிந்த வெல்லையின் ஒன்றிற்றென்பதூஉந் தெரித்தானும்; என்னை? அடிநிமிர்ந்தொழுகியதற்கு இழிந்த எல்லை பத்து அடியென்றமையின்.

இனி, அடிநிமிர்ந்தொழுகிய தொவ்வாமையின் அதற்களவை இத்துணையென்று,

"ஒருபான் சிறுமை யிரட்டியத னுயர்பு" (தொல்-செய்.150)

என விதந்தோதினான். இங்ஙனம் பல்வேறு வகைப்பட்ட அளவின் வேறுபட்டவற்றையும் யாப்பின் வேறுபட்டு வருமென்றான், எனவே ஈரடியானே தாழிசைக் கொச்சகம் வருமெனவும் அடிநிமிர்ந் தொழுகியதன் சிற்றெல்லையாகிய பதிதடியளவும் பாவைப்பாடலும் அம்மனைப்பாடலும் போலுந் தரவு கொச்சகம் வருமெனவும், அவையும் இரண்டடியின் இழியாவெனவும்,

"எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியது"

வேறுபட்டு ஏழடியும் ஐந்தடியுமாகித் தரவுவரினும் வருமெனவும் எட்டடி பாகமாகிய நான்கடியின் உயரா தாழிசையெனவும் எல்லாம் ஆண்டே கொள்ளப்படுமாகலின் அவற்றுக்கு அளவை கூறியதிலனென்று கடாவருவதென்னையென மறுக்க. அஃதேல், தாழிசைக் கொச்சமாகிய பரணிச்செய்யுளும் தரவு கொச்சகமாகிய தொடர்நிலைச்செய்யுளும் முழுவதும் ஒன்றாக நோக்கியக்கால், உயர்ந்த எல்லை கூறுரோ வெனின்,- அஃது அடிவரையறையின் கண் ஒவ்வொரு செய்யுளாக்கியே அளவை கூறினான், அவை கொச்சகமாயினுந் தரவு கொச்சகமெனப் பெயர் பெறுதலா யினமையினென்பது; அஃதேல் அகநிலைக் கொச்சகத்திற்கும் அவையே அளவாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று;

"அம்போ தரங்கம் அறுபதிற் றடித்து" (463)

என்றவழி, அளவை முற்கூறிய மயக்கினான் இனிக் கூறும் உறுப்புடைக் கலிப்பாவிற்கெல்லாம் அதனள வெனப்படுமென்று புகுந்தமையின் இதற்குக் கொச்சக வொருபோகின் அளவை கொள்ளப்படாது: பாநிலைவகைத்தென்றமையின் இவற்றைத் தொகு நிலையளவின் அடியுடையவென்பது,

"தொகுநிலை யளவி னடியில" (தொல்-செய். 169)

என்புழிச் சொல்லுதும். அஃதேல், பாநிலைவகையே கொச்சகக் கலியென்றவழிக் கொச்சகவொரு போகொடு ஒப்பது அள வொழித்தே யென்பதும் வரைந்தோதுக வெனின்,— ஒருவழி யொப்பனவும் உளவாகலின் அங்ஙனங் கூறினானென்பது. அவை இரண்டடி முதலாகப் பத்தடியளவும் வருவன தரவுகொச் சகமென மேற்காட்டிய செய்யுளுட் காணப்படும்.

(வி-ரை)

உறுத்த—வலியுறுத்த. (155)

உறழ்கலியின் இலக்கணம்

468. கூற்று மாற்றமும் இடையிடை மிடைந்தும்
[1]போக்கின் றாக லுறழ்கலிக் கியல்பே.

இது முறையானே உறழ்கலி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற் றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் நின்றது உறழ்கலி (எ-று).

'போக்கின்று' எனவே தரவுபெறுதலும் பாட்டிடையிடை தலும், ஐஞ்சீரடுக்கலும், ஆறு மெய்பெறுதலும், ஒழிந்த சொற் சீரடி பெறுதலும், பா மயங்கி வருதலும், அம்போதரங்கத்திற் கோதிய அளவை பெறுதலுமெல்லாம் வெண்கலிப்பாட்டிற்குப் போல மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெறப்படுவதாயிற்று. 'போக் கின்றாகல் இயல்பு' எனவே இயல்பின்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவுமா மென்றானாம்; அதுவும்,

"பல்பொருட் கேற்பி னல்லது கோடல்" (665)

என்பதனான் வெள்ளைச்சுரிதகம் ஒழித்து ஆசிரியச்சுரிதகமே

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. போக்கின்றுதல் எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்,

கொள்ளப்படும்; என்னை? வெள்ளைக் கொச்சகம் பல வந்தவழி ஒன்றனைச் சுரிதகமென லாகாமையானும், அச்சுரிதகம் இரண்டும்,

"போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்",
(தொல்-செய். 136)

எனக் கூறப்பட்ட இலக்கணத்த அல்லவாயினும்,

"எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியென" (தொல்-செய் 76)

நின்றவழி அப்பாட்டு முடிந்து காட்டி நிற்றலானும் அதுவே கொண்டாஞ் சிறுபான்மை யென்பது.

மற்றுத் தரவின்றி வருவனவும் உளவாலெனின், இதற்குத் தரவு முதலாயின உறுப்பு விதந்தோதியதிலனாகலின் அஃது ஆராய்ச்சியின்றென்பது; அற்றன்று, தரவும் போக்கும் உடன் கூறியதனால் 'போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்' என்னும் அதிகாரம் பற்றி ஈண்டுப் போக்கு விலக்கினமையின் அது பொருந்தாது; மற்றென்னை கருதியதெனின்—இதற்கு அதிகாரம்பட நிறீஇய கலிவெண்பாட்டு ஒழிய சூத்திரத்திற் பாட்டினை இடை கூறாது தரவும் போக்கும் உடன் கூறியதனாற் போக்கின் இலக்கணத்தனவும் பெறுமென்றானும்; அதனானே ஈண்டு விலக்குண்ட போக்குப் போலச் சிறுபான்மை தரவின்றியும் வருமென்பது. இக்கருத்தினானன்றே, இதனைப் பாநிலையோடு கூறாது தரவு வகைப்படுங் கொச்சகத்தின் பின்னர் வைப்பானாயிற்றென்பது.

இனிப் போக்குடையன தரவின்றி வாரா, அவை ஓரின மென்று ஓதப்பட்டமையினென்பது. மற்று இதற்குப் போக்கின்மையும் இலக்கணமாகலின் அது பற்றியும் பெயர்கொள்ளாமோவெனின்,—போக்கின்மை சிறுபான்மை கொச்சகத்திற்கும் உரிமையின் அவ்வகை யுரியதோர் இலக்கணம் பற்றிப் பெயர் கூறானென்பது. மற்றிதனையுங் கொச்சகமென்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின்,—நாடகச் செய்யுட் போல வேறு வேறு துணிபொருளவாகியும் பல தொடர்ந்தமையிற் பெரிதும் வேறுபாடுடைமை நோக்கியும் இது பொருளதிகாரமாதலாற் பொருள் வேறுபாடு பற்றியும் வரலாற்று முறைமைபற்றியும் வேறு செய்யுளென்றானென்பது. என்னை?

"மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான" (தொல்-மர-90)

எனவும் மரபியலுள் ஓதுகின்றமையினென்பது. அல்லாக்காற்

கைக்கிளையுஞ் செவியறிவுறூஉவும் வாயுறையும் புறநிலையுமென்னும் நான்கும் மருட்பாவெனவொன்றேயாகிய செல்லுமன்றே வென மறுக்க.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம்" [கலி-91]

என்னும் பாட்டினுள் தரவும் பாட்டும் உடைத்தாகிய பாட்டுத் தாம் ஐஞ்சீரடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும் வந்து போக்கின்றி நின்று முடிந்தது. என்றார்க்குக்,

"காணி னெகிழுமென் னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய்
பேணாய்நீ பெட்பச் செயல்" [கலி-91]

என்பது, 'வெள்ளைச் சுரிதகமாகாதோவெனின்,—ஆகாதன்றே?

"போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படும்"
[தொல்-செய்-136]

என்ற இலக்கணத்தான் முற்கூறியவற்றையெல்லாந் தொகுத்து இதன்கண் வைத்திலாமையினென்பது; அல்லதூஉம், அவ்வாறு முடிதலேயன்றி இன்னும் ஒரு கொச்சகம் பெய்து சொல்லி உறழ்ந்த வழியும் அஃதேற்பதாகலான் அஃது ஒருதலையாக அமைந்ததெனப்படாது; என்னை?

"அன்னதே யாயினு மாகமற் றாயிழாய்
நின்னகை யுண்க முயங்குவாய்—நின்னெஞ்ச
மென்னோடு நின்ற தெனின்"

என்றாற்போலப் பின்னுமொன்று தலைமகன் உரைத்தற்கு இடம் பட்டு நின்றமையின் அது, 'போக்கியல் வகைத்தாகிய வைப் பெனப்படாது' என்க.

இனி, அவ்வாறன்றி ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தவழி அக்கலிப் பாட்டு முடிந்து காட்டுதலின் அதுவும் அடக்கியலன்றாயினும் அதனைச் சிறுபான்மை நேர்ந்தான் இது வழிநூலாகலின் முத -னூல்பற்றி யென்பது.

"நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோள்" [கலி-118]

என்னும் முல்லைக்கலி (113) போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச் சுரிதகம் பெற்றுவந்த உறழ்கலியாயிற்று.

"வாரி நெரிப்பட் டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த" (கலி-114)

என்னும் முல்லைப்பாட்டுஞ்,

"சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட" (கலி-60)

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டும் அது.

ஒரூஉநீ எங்கூந்தல் கொள்ளல்யா நின்னை
வெரூஉதுங் காணும் கடை;
தெரியிழாய் .... பனியானுப்
பாடில்கண் பாயல் கொள'' (கலி-87)

என்பது தரவும் போக்குமின்றி வந்த உறழ்கலி. இவற்றுள் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வந்தன. ஒழிந்த சொற்சீரடி வந்தன பிறவுங் கண்டுகொள்க.

(வி–ரை)

உறழ்கலி இலக்கணம், கூற்றும் மாற்றமும் விரவி வந்து சுரிதகமின்றி முடிவதாகும் என்பர் இளம்பூரணர். ஒருவர் ஒன்று கூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கூறிச் சென்று பின்னர் அவற்றை அடக்குவதோர் சரிதகமின்றி முடிவது உறழ்கலியாம் இதனை விளக்குவர் நச்சினார்க்கினியர். (156)

ஆசிரியப்பாவிற்குரிய அடி வரையறை

469. ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை.
ஆயிர மாகும் இழிபுமூன் றடியே.

இத்துணையும் பாவுறுப்புக் கூறி, இனி அப்பாவினுள் உள்ளுறுப்பாகிய அடியளவை கூறுவானெழுந்தான், முறையானே ஆசிரியப்பாவிற்கு அளவு கூறுகின்றானென்பது.

(இ-ள்.) ஆசிரிப்பாவின் பெருக்கத்திற்கெல்லை ஆயிரம் அடி; சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்று அடி (எ-று.)

''நீலமேனி வாலிழை பாகத்து
ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்
மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே''
(ஐங்குறு-கடவுள் வாழ்த்து)

என்னும் ஆசிரியப்பா மூன்றடியால் வந்தது.

''மாயோன் மார்பி னாரம் போல''

என்பது, நான்கடியான் வந்தது.

''வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
... ...
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே'' (குறுந்,18)

என்பது, ஐந்தடியான் வந்தது.

"தாமரை புரையும் காமர் சேவடி
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைக லெய்தின்றா லுலகே" (குறுந்-கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது, ஆறடியான் வந்தது.

"மாநிலஞ் சேவடி யாக [நற்றிணை-கடவுள் வாழ்த்து] என்பது ஏழடியான் வந்தது. பிறவும் அன்ன. ஆயிரம் அடியான் வருவனவும் உளவேற் கண்டுகொள்க.

ஆசிரியப் பாட்டினெல்லையென்னாது 'அளவு' என்றதனான் அதனியற்றாகிய வஞ்சிப்பாவிற்கும் இவ்வாறே கொள்ளப்படும். இனி வெண்பா நெறித்தாகிய கலியளவை அதனின் வேறுபடுதலின் அதற்கு வேறு விதந்து கூறுமென்பது

(வி-ரை)

அடிப்பெருக்கமுடைய பாட்டைப் பத்துப் பாட்டினுள்ளும் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும், மணிமேகலையினுள்ளும் கண்டு கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். (157)

வெண்பாவின் அடியளவு

**470. நெடுவெண்[1] பாட்டே[2] முந்நா லடித்தே
குறுவெண்[3] பாட்டின் அளவெழு சீரே.**

இது, முறையானே வெண்பாவின் அடியளவு கூறுகின்றது.

[இ-ள்] வெண்பாவிற்கு இரண்டும் பன்னிரண்டும் இழிபும் ஏற்றமுமாம் [எ-று].

மற்று இவற்றையும்,

"ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை" [தொல்-செய்.157 என்றாற்போலக் கூறாது, குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டு

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. பாட்டு எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. முந்நான்கடித்தே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
3. பாட்டிற்கு அளவெழுசீரே-எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சர்.
பாட்டிற்கு அளவேழ் சீரே ,, ,, இளம்பூரணர்.

மெனப் பெயர் கொடுத்ததுற் பயந்ததென்னையெனின்,-குறு மையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்துக்கொள்ளப்படுத லின் அளவியல் வெண்பாட்டும் உளவென்பதூஉம், அதுவே சிறப்புடையதென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறினனென்பது

இனி, அவற்றைத் தத்தம் வகையாற் சுருக்கப் பெருக்கம் உணருங்கால் 'உய்த்துக்ககாண்டுணர்தல்' என்பதனான் உணரப் படும்; என்னை? நெடுவெண்பாட்டிற்கு உயர்ந்த அளவை பன் னிரண்டடியெனவே, அதன் பாகமாய ஆறு அளவில் வெண்பா விற்கு உயர்ந்த எல்லையெனவும், நெடுவெண்பாட்டிற்கு இழிந்த வெல்லை ஏழடியெனவும், அளவியல் வெண்பாவிற்கு இழிந்த வெல்லை நான்கடியெனவும் கொள்ளவைத்தமையினென்பது. இங்ஙனம் அளவியல் வெண்பாச் சிறப்புடைத்தாதனேக்கிப் பதினெண்கீழ்க் கணக்கினுள்ளும் முத்தொள்ளாயிரத்துள்ளும் ஆறடியினேருமற் செய்யுள் செய்தார் பிறசான்றேருமெனக் கொள்க; இக்கருத்தினனே,

''அம்மை தானே யடிநிமிர் பின்று'' [தொல்-செய்-335]

எனக்கூறிய நெடுவெண்பாட்டு நேர்ந்திலன் ஆசிரியன் அதற் கென்பது; அஃதேல். அவ்வளவியல் வெண்பாவுள்ளும் ஆறடி யானும் ஐந்தடியானும் வருதல் சிறுவரவினவாலெனின்,— அங்ஙனமே செப்பிக்கூறிய மரபிற்ருகிய வெண்பாவினைப் பரந்து படக்கூறல் இயல்பன்ருகலின் அவற்றுள்ளுஞ் சுருங்கிய நான் கடியே சிறந்ததென்று அதனையேபற்றிப் பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுள் செய்தாராவரென்பது. அஃதேல், குறளடி வெண்பா அதனினுஞ் சிறந்ததாம் பிறவெனின்,-அற்றன்று: செப்பிக் கூறுங் கால் தெரியக் கூறல்வேண்டுமாகலின் அளவியல் வெண்பாவே பயின்றவென்பது. பயின்றவெண்பாட்டுப்போலச் சிறப்பின்ருங் குறுவெண்பாட்டுமெனின்:—

''சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்''

என்பதனன், அவ்விரண்டினுள்ளும் அதனைப் பிற்கூறியது அச் சிறப்பு நோக்கியன்றேவென்பது;

உ-ம்: ''அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று'' [குறள்-259]

எனவும்,

"அறிந்தானை யேத்தி யறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச் சிறந்தார்
செறிந்தமை யராய்ந்து கொண்டு" [யா.வி.ப.226]

எனவும், இவை குறுவெண்பாட்டு.

"துகள்தீர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க
வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்
சகடக்கால் போல வரும்" (நாலடி-1-2)

எனவும்,

"நாள்ஞாயி றுற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வாள்மாய் குருதி களிறுழக்கத்-தாள்மாய்ந்து
முன்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப்-பின்பகல
துப்புத் துகளிற் கெழூஉம் புனல்நாடன்
தப்பியா ரட்ட களத்து" [களவழி-1]

எனவும்,

"நாஞற் றிசையும் பிணம்பிறங்க யானை
யடுக்குபு வேற்றிக் கிடந்த விடித்துரறி
யங்கண் விசும்பி னுருமெறிந் தெங்கும்
பெருமலைந் தூறெறிந் தற்றே யெரிமணிப்பூண்
ஏந்தெழின் மார்பத் தியல திண்டேர்ச் செம்பியன்றெவ்
வேந்தரை யட்ட களத்து" (களவழி-6)

எனவும், இவை அளவியல் வெண்பாட்டு.

"பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவின்"

என்பதும் அது. நெடுவெண்பாட்டு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

அங்கதப் பாட்டின் அடியளவு

471. அங்கதப் பாட்டவற் றளவோ டொக்கும்.

அங்கதப் பாட்டிற்கும் வெண்பாவே உறுப்பாகலான் ஈண்டு வைத்தான். இதுவும் மேற்கூறிய இரண்டெல்லையும் பெறுமென்றவாறு.

"இருடீர் விளக்கத் தேழிலார்கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்ற-மருள் தீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள"

என்பது, நான்கடியான் வந்த அங்கதம்; பிறவும் அன்ன.

இது, மந்திரத்தின் வேறுபட்டு அடிவரைத்தாயினமையின் இதுவும் வெண்பாட்டுப் போன்று அமைந்து வரல்வேண்டு மென்றற்கும், இது வேறு பாட்டெனப்பட்டாமையின் அடிவரை யின்றுகொலென்னும் ஐயந்தீர்த்தற்கும் இதற்கே ஈண்டு அளவை கூறி, அதனோடும்,

"கைக்கிளை பரிபாட்டு அங்கதச் செய்யுள்" (தொல்செய் 1.8)

என்று ஓதப்பட்ட கைக்கிளைச் செய்யுள் முத்தொள்ளாயிரத்துட் போலப் பலவாயினும் அவற்றுக்கு அளவையும் வெண்பாவின் அளவேயென்று அடக்கினனென்பது. நூற்பாவாக அடிவரைப் படுவன உளவாயினவற்றுக்கும் இஃதொக்குமென்பது மேற் கூறுதும்.

(வி-ரை)

அங்கதம் ஈரடிச் சிறுமையும் பன்னீரடிப் பெருமையும் உடையது என்பது கருத்து. (159)

அடிப்பெருமைக்கு எல்லை கூறமுடியாதன இவை யெனல்

472. கலிவெண் பாட்டே கைக்கிளைச் செய்யுள்
[1]செவியறி வாயுறை புறநிலை யென்றிவை
[2]தொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.

இஃது, எய்தாததெய்வித்தது: அளவை கூறாதவற்றுக்கு அளவை கூறினமையின்.

(இ-ள்) இவை ஐந்தும் பெருமைக்கெல்லை இத்துணை யெனத் தொகுத்துக் கூறுந் தன்மையுடைய அளவால வரும் அடியையுடைய அல்ல (எ-று).

கலிவெண்பாட்டென்பது ஒரு பொருணுதலுதலால் திரி பின்றி நடப்பதன்றிப் பன்னிரண்டடியின் இகந்துவந்து,

"தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து" (466)

வாராது ஒன்றேயாகி வருவதெனக் கொள்க.

கைக்கிளைச் செய்யுளென்பது கைக்கிளைப்பொருட்டு உரித் தாய்வரும் மருட்பா வென்றவாறு. அஃதேல், ஈண்டோதிய கலி

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. புறநிலை வாயுறை செவியறி வென்றிவை எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார் கினியர்.

2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. தொகைநிலையும் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

வெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வாராவோ வெனின்,—வருமென்பது.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்" (தொல்-அகத்58) என்புழிக் கொண்டாமென்பது. எனவே வெண்பாட்டல்லாதன கலிப்பாட்டுக்கள் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வந்தவழியும் அவற்றுக்கு அளவை மேற்கூறியவாற்றானே அடங்குமென்பதாயிற்று. செவியறி வாயுறை புறநிலையென்பன மேற்,

"கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ" (தொல்-செய் 110) எனவே, ஒழிந்த பாவான் வருமெனப்பட்ட பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுள். ஆண்டோதியவற்றிற்கு ஈண்டு அளவை கூறுனோ வெனின்,—இஃது ஆசிரியமும் வெண்பாவுமாகி வேறு வருதலின் முற்கூறிய வகையானே அடங்குமென்பது. மற்றுக் கொச்சக வொருபோகாகியும் தொடர்நிலைச்செய்யுட்கண் வருமால் அவையடக்கெனின், அஃது,

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடைய"
(தொல்-செய்-149)

கொச்சக வொருபோ கென்றொழிக.

"தொகுநிலை யளவின் அடியில";

என்பது, விரவுறுப்புடைய வெண்கலியுங் கொச்சகக்கலியும் உறழ்கலியுமென்றிவற்றிற்கு மேல் அம்போதரங்கம் பெற்ற அளவினை முதலாக நாட்டிக்கொண்ட தொகுநிலையளவெனப்பட்ட அடி மேல் அடியிகந்தோடா வென்றவாறு. 'தொகுநிலையள' வென்பது தலையளவு இடையளவு கடையளவெனப்பட்ட அம்போதரங்கம் மூன்றற்கும் பெருகிய வெல்லையாகி அளவின் விரியாது அவற்றுக்குச் சுருங்கிய வெல்லையாகி அறுபதும் முப்பதும் பதினைந்துமெனத் தொக்குநிற்கும் அளவினவாகிய அடிமேலரு வென்றவாறு தொகுமளவென்னது தொகுதிநிலை'யென்றான் மூன்று தொகையினும் முப்பஃதாகிய இடைநிலைத் தொகையே கோடற்கென்பது. இன்னென்னும் ஐந்தாமுருபு நீக்கத்தின்கண் வந்தமையின் முப்பஃதடியின் இகந்துவரும் அடி இலவென்றவாறு. இனி, அம்முப்பஃதாகிய தொகுநிலை இவ்வைந்தற்கும் நீண்டவடிக்கெல்லையாதலின் தொகுநிலையென்னது 'அளவு' என்றானென்பது, 'நீண்டதனை அளவுடைத்'தென்பவாகலின். மற்றிங்ஙனம் இவை முப்பஃதடியின் மேல் வாராவென்று பெருக்

கத்திற்செல்லை கூறவே, சுருக்கத்திற்கெல்லை வரையறையில வென்றுனும்; ஆகவே, இரண்டடியானும் வருமென்றுனும் பிற வெனின்'—அற்றன்று; ஒருபொருணுதலிவருங் கலிவெண்பாட் டாயிற் பன்னீரடி இகவாதென்பது.

''திரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டு'' (தொல்-செய்-153)

என்றவழிப் பேசதுமாகலின், ஈண்டு ஓதிய கலிவெண் பாட்டுப் பதின்மூன்றடியிற் சுருங்காதென்பது பெற்றும் இது கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வந்ததாயினும் ஒக்கும். ஒழிந்த நான்கும் மருட் பாவாதலான்,

''வெண்பா வாகி யாசிரிய வியலான் முடியவும்பெறும்''
(தொல்-செய்-119)

என்றுனகலானும்,

''வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும்'' (தொல்-செய்-161)

என வருகின்ற சூத்திரத்தானும், அவ்விரண்டு பாவின் கூட்டம் இரண்டடியால் வாராவாகலானும் அவையும் நான்கடியிற் சுருங்காவென்பது உய்த்துக்கொண் டுணரவைத்தானென்பது; என்னை? கைக்கிளைப் படலத்துள்:

''பேசற்றி வெண்பா வாகி மற்றத
னிறுதி யைஞ்சீ ராசிரி யம்மே''

என்றுராகலின். மற்று மூன்றடியிற் சுருங்காது வெண்பாவாத லானும் இவ்வைந்தடியிற் சுருங்காவென்று கொள்க. இது,

''பண்புற முடியும் பாவின'' (தொல்-செய்-161)

என வேற்சொல்லும்.

அவற்றுக்குச் செய்யுள்;

''நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா
மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொல்
இன்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னுளும் பாராட்ட யானு
மிதுவொன் றுடைத்தென எண்ணி யதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்தோ கனவுவா ராய்கோல
தொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளான்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுநள் கொல்லோ

விடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்று
செய்பொருள் முற்று மளவென்று ராயிழாய்
தாமிடை கொண்டது அதுவாயின் தம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலேமாயில்
தொய்யி துறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்'' (கலி-24)

என்பது, பதினேழடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு

''சுடர்தொடீ கேளாய்'' (கலி-51)

என்பது, ஒரு பொருணுதலிப் பதினறடியான் வந்தது.

''திருந்திழாய் கேளாய்'' (கலி-65)

என்பது, இருபத்தொன்பதடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டு. ஒழிந்தனவும் அன்ன; நூற்றைம்பது கலியுள்ளுங் கைக்கிளை பற்றி இவ்வாறு வருங் கலிவெண்பாட்டுக் காணுமாயினமையிற் காட்டாமாயினும். இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்ற வழிக் கண்டுகொள்க.

''கனவினிற் காண்கொடா கண்ணுங் கலந்த
நனவினுள் முன்விலக்கு நாணு—மினவங்கம்
பொங்கோதம் போழும் புகாஅர்ப் பெருமானர்
செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று''

(முத்தொள்ளாயிரம் : 69)

இது, கைக்கிளைபற்றி வந்த கலிவெண்பாட்டென்னுமோ வெனின், என்றுமன்றே, அது பாடாண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானும் ஒருபொருணுதலுதல் ஐந்திணைக்கண்ணதேயாக லானும் பன்னிரண்டடியின் இசந்ததன்றுகலானும் வெண்பா வேயாமென்பது. இப் பொருட்பகுதி யுணராதாரும் அது மர பென்பதறியாதாரும், நூற்றைம்பது கலியுள்ளும் இவை கோப் புண்டனவென்பது நினையாதாரும் இவற்றுள் ஒரு பொருணுத லியன ஒழிந்தனவெல்லாம் வெண்பாவென்று அடிவரை கூறு தொழிப. அங்ஙனம் மரபழியக் கூறின் ஒரு சாத்தனை நாட்டி அவனைக் காமுற்று இவள் இன்னவாறுயினளென ஆசிரியத் தானும் வஞ்சியானும் பொருள் வேற்றுமையுடைய ஒருசார்க் கொச்சகமல்லாத கலிப்பாவினானுஞ் செய்யுள் செய்தலும், இனி அதனிலையாகிய ஆண்பாற் கைக்கிளை ஆசிரியத்தானும் வஞ்சி

யானும் வருதலும் பிறவும் இன்னோரன்னவெல்லாம் புலனெறி வழக்கினுட் காட்டல்வேண்டுமென மறுக்க. என்றார்க்கு வரைவு கடாதற்கண்ணுந் தலைவனை அன்பிலனாகச் சொல்லுவன பாடாண் டிணைக் கைக்கிளை யாகாவோவெனின்,-

"அவை சுட்டி யொருவர் பெயர்" (தொல்-அகத்-54)

கொள்ளாமையின் ஆகாவென்பது. அஃதேல்,

"விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை" (கலி-45)

என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள்,

"கால்பொர நுடங்கல கறங்கிசை யருவிநின்
மால்வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை"

எனவும்,

"நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும்" (கலி-99)

என்னும் மருதப்பாட்டினுள்,

"அறனிழ லெனக்கொண்டா யாய்க்குடை யக்குடைப்
புறநிழற் பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா
பிறைநுதல் பசப்பூரப் பெருவிதுப் புற்றாளை"

எனவும் இவை சுட்டியொருவர் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை வந்தனவாலெனின்,-அற்றன்று; தலைமக னன்பின்மையே மெய் யாயினன்றே அன்னதாவது; இவை அன்னவின்றி வரைவு கடாமலும் ஊடலுங் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது சொல்லினமையின் அவை ஒருதலையன்பாகா வென்பது. மற்று,

"என்னை, புற்கை யுண்டும் பொருந்தோ ளன்னே
.. ..
உமணர் வெரூஉந் துறையன் னன்னே" (புறம்-84)

என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டும் பெண்பாற் கைக்கிளையாதலின் அதனை ஆசிரியத்தான் வாராதென்றதென்னையெனின்,-

"ஒத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின"

(தொல்-செய்-118)

என்புழிச், சிறுபான்மை தலைவி கூற்றாகியே வருவன அமையு மென்று போதந்தாமாகலின் அதுவே பெருவிதியாகா தென்பது.

இனிக் கைக்கிளை வருமாறு:

"திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடு
மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு-மரிபரந்த
போகித முண்கணு மிமைக்கு
மாகுமற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே" (புற-வெ-மாலை கை-3)

இது, நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லினது; நற்காமமன்றுமாகலின். இக்கருத்தினானே இதனைப் புறத்திணையுட்கொண்டாரும் கைக்கிளைப் படலத்து,

"நெஞ்சிற் குரைத்தலுங் கேட்போ ரின்றி
யந்தர மருங்கிற் கூறலு மல்லது
சொல்லலுங் கேட்டலு மில்லை யாக
வகத்திணை மருங்கி னவகை யானு
மிகத்த லென்ப விவ்வயி னான'

என்றாரெனக் கொள்க.

பாடாண் கைக்கிளைக்கும் ஈண்டே அளவு கூறுகவெனின் கலிவெண்பாட்டினைக் கைக்கிளை யென்னுமாயினன்றே அது கடாவாவது. மருட்பாவிற்குக் கைக்கிளைப்பகுதி வரைந்தோதல் வேண்டுவதின்மையின் அதற்கும் இதுவே அளவாமென்பது. ஒழிந்த மருட்பா மூன்றற்கும் உதாரணம் மேற்காட்டுதும். இக் காலத்தார் 'ஏறிய மடற்றிற (51)' மென்னும் பெருந்திணைப் பொருண்மேலுங் 'காமஞ்சாலா விளமையோளை' ஒழிந்த மகளிரொடுங் கூட்டியுரைக்குங் கைக்கிளைப்பொருண்மேலுங் கலி வெண்பாட்டெனப் பெயர் கொடுத்துச் செய்யுள் செய்பவால் அவை அவ்வாறு செய்தற்கும் அவை முப்பதிற்றடியின் இகந்து எத்துணையடியினும் ஏற்குமென்றற்கும் என்னை ஓத்தெனின், அவ்வாறு வருமென்பது இந்நூலுட் பெற்றிலமாயினும் இரு பதின்சீர்க் கழிநெடிலடியானும் இது பொழுது செய்யுள் செய்யுமாறுபோலக் காட்டலான் அமையும். அவை புலனெறி வழக்கிற்குச் சிறந்திலவாகலிற் சிறுவரவின வென்றொழிக. (160)

புறநிலை வாழ்த்து முதலிய மூன்றும் மருட்பாவாய் வருமெனல்

**473. புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறூஉவெனத்
திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் றெரியின்
வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும் பாவின வென்ப.**

இது, கைக்கிளை மருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவே போல வெண்பா முதலாக ஆசிரியம் பின் வந்து முடியுமென்று ஈண்டு அவற்றுக்கு இடம்பட்டது கண்டு கூறியவாறு; என்னை?

"மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே"
(தொல்-செய் 85)

என்றவழி, ஆசிரியம் முன்னர் நிறீஇப் பின்னர் வெண்பாவினைக் கூறி,

"வெண்பா வியலினும் மாசிரிய வியலினும்
பண்புற முடியும் பாவின" (473)

என்றமையின். இங்ஙனம் எண்ணப்பட்ட மூன்று பொருட்கும் இலக்கணம் முன்னர்ப் பாவிரியோத்தினுட் கூறினவற்றுக்கு இன்னவாறு செய்யுள் செய்க வென்றற்கு இது கூறினானென்பது.

(இ-ள்.) இம்மூன்றும் வெண்பா முன்னும் ஆசிரியம் பின்னுமாய் வரும் (எ-று).

'திறநிலை மூன்று' என்றான், முற்கூறியனவெல்லாம் அகத்திணையாகலின். இவை புறத்திணையுளல்லது வாராவென்றற்கென்பது. 'திண்ணிதிற் றெரியி'னென்பது இவை மூன்றுங் கைக்கிளை மருட்பாப்போல் ஆண்பாற் கைக்கிளையும் பெண்பாற் கைக்கிளையுமாகி அகனும் புறனும் பற்றி வாராது ஒருதலையாகவே புறத்திணையென்று தெரியப்படுவன வென்றவாறு. இதன் பயம்; கைக்கிளை மருட்பாப் புறத்திணையானும் வருமென்பது. 'இயல்' என இருகாற் சொல்லியவதனான் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வெண்பா வருதல் சிறந்ததெனவும் அதற்கேற்ற வகையான் ஆசிரியம், இயற்சீரான் வருதல் சிறந்ததெனவுங் கொள்க. 'பண்புற முடிதல்' என்பது மேற்சிறுமைக்கெல்லை கூறுமையின் வெண்பாவிற் கிழிபாகிய எழுசீரன்றி எண்சீரான் வரினும் ஆசிரியத்திற் கிழிபாகிய மூன்றடி வரினும் எருத்தடி குட்டமாகி வரினும் அங்ஙனம் மூன்றடி வந்தவழி வெண்பா நான்கு முதல் பன்னிரண்டளவும் உயரினும் அவையெல்லாம் பண்பெனப்படுவன வெனவும், அல்லன சிறப்பிலவெனவுஞ் சொல்லினவாறு. இக்கருத்தினான் வெண்பாவடி வரையிலவாயினும் ஆசிரியவடி மூன்றிகவாவென்பது கைக்கிளைப்படலத்துள்ளுஞ் சொல்லப்பட்டது; என்னை?

"முச்சீ ரெருத்திற் ருகிமுட் டின்றி
யெச்சீ ரானு மேகாரத் திறுமே"
(கடியநன்னியார், யா.வி.ப.204)

என்றாராகலின், 'பாவின'வென்றதனுன் இவ்விரு பகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறு பெற நிகழுமென்பது. எனவே இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரியந் தொடுக்குங்கால்,

"எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறி" (குறுந்.12)

எனப் பாவினை ஒன்ருகத் தொடுத்தாற்போலத் தொடுத்தல் ஈண்டு அமையாதென்றுனும். இவை மூன்றற்கும் உதாரணங் காட்டுங்கால் மேற் காட்டாது நின்ற பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை மருட்பாவிற்கு உதாரணங் காட்டியே காட்டப்படும்.

பரிபாட்டின் அடிவரையறை கூறல்

474. [1]பரிபாட்டெல்லை
நாலீ ரைம்ப துயர்படி யாக
வையைந் தாகு மிழிபடிக் கெல்லை

இது, பரிபாட்டின்கண் வரும் வெண்பாவிற்கு அளவு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பரிபாடற்கு உறுப்பாகிய வெண்பாவுக்கு நானூறடி பெருக்கத்திற்குகெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடிசுருக் கத்திற்கெல்லையாகவும் பெறும் (எ-று) (162)

அவை பரிபாடலுட் கண்டுகொள்க.

அளவியலின் வகை

475. அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இது, மேற்கூறிய அளவினை வரை பறுக்கின்றது.

(இ-ள்). இத்துணையும் அளவியலான் ஒரு கூறே சொல் லப்பட்டது (எ-று).

எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுள் (476) களுள் அடிவரையறை யுடையனவற்றுக்குக் கூறினும். ஆண்டில்லாதன அடிவரை

1. பரிபாடல்லே எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினர்க்கினியரும் இளம்பூரணரும்.

யின்றி வரும் இலக்கணத்த வென்பதூஉம் இனிக் கூறுதுமென்பதூஉம் இதனது பயம். (163)

அடிவரையறையில்லாத செய்யுட்கள்

476. எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியின்
அடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.

மேலைச் சூத்திரத்தான் அளவியல் வகையை வரையறைப் படுத்தான்; அடிவரையறையின்மையும் அளவியலென்பதுங் குறிப்புக் கருத [1]இலக்கணமாகிய செய்யுள் கூறினுன் இச்சூத்திரத்தானென்பது.

(இ-ள்.) அகமும் புறமுமாகிய எழுநிலத்துந் தோன்றிய செய்யுளை ஆராயின் அடிவரையின்றி வரும் இலக்கணத்தன ஆறும் (எ-று)

இதனானே 'ஆறென்பதூஉம் ஓரளவியலாயிற்று.

(வி-ரை)

எழுநிலமாவன பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன. அவற்றுள் பாட்டு ஒழிந்த ஆறும் அடிவரையறையில என்பர் இளம்பூரணர். (164)

அவையாவன

477. அவைதாம்.
நூலி னான வுரையி னான
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னான
ஏது நுதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னான.

இதுமேற்கூறி (476) நிறுத்த ஆறற்றும் பெயரும் முறையு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவைதாமென்பது, அடிவரையில்லன ஆறெனப்பட்டவைதாம் நூலின் கண்ணவும், உரையின் கண்ணவும், நொடிதன் மாத்திரையாகிய பிசியின்கண்ணவும், ஒருமொழிக்

1. இவ்விடத்தில் சில சொற்கள் விடுபட்டிருக்கவேண்டும்.

கேதுவாகி வரும் முதுமொழிக்கண்ணவும், மறைத்துச்சொல் லுஞ் சொல்லாற் கிளந்த மந்திரத்தின் கண்ணவுஞ், சொல்லு கின்ற பொருளை இடைகரந்து சொல்லுங் குறிப்பின்கண்ணவு மென அறுவகைப்படும் (எ-று)

அவற்றுச்கிலக்கணம் போக்கிச் சொல்லுதும். நூலின் கண்ணவுமென்றது சூத்திரச்செய்யுளை நோக்கிக் கூறியவாறு. அதனுள்ளும் அடிவரையுடைய ஆசிரியம்போல் அளவைபெற்று மேலே அடங்குமென்பது. இனி அச்சூத்திரப் பொருளும் உரையின் கண்ணதாகி வருவதூஉம் ஒரு செய்யுளாம். அதனது விகற்பம் முன்னர்க் கூறுதும்.

நொடியொடு புணர்ந்த பிசியும், ஏது நுதலிய முதுமொழி யும், மறைமொழிகிளந்த மந்திரமுங், கூற்றிடை வைத்த குறிப்புமென நான்கும் வழக்குமொழியாகியுஞ் செய்யுளாகியும் வருதலின் அவற்றுட் செய்யுளையே கோடற்கு அவற்றுக்கு 'அளவில' வென்றானெனபது. இவை இத்துணையெனவே மேலைச்சூத்திரமும் அளவியலே கூறியவாறாயிற்று. இனி அவைபடும் பகுதி யாவையுங் கூறுகின்றான். 'நொடியொடு புணர்ந்த' வென்ற மிகையான் இதுவன்றி இது போல்வது பண் ணத்தி யென்பதும் ஒன்று டண்டென்பது கொள்க. அது முன் னர்ச் (492) சொல்லுதும். (165)

நூலின் பொதுவிலக்கணம்

478. அவற்றுள்
[1]நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித் [காட்டி
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை
உள்நின் றகன்ற வுரையொடு[2] பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.

இது, நூலினது பொதுவிலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நூலென்று சொல்லப்படுவது முன்னும் பின்

1. நூலெனப் படுவது - என்று மட்டும் பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.

2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. புணர்ந்து எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

னும் மாறுபடாது தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி அடங்கிநின்ற பொருள் விரித்துச் சொல்லப்பட்டுப் பருப் பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கல். அதற் கிலக்கணம் அது (எ-று (166)

இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க.

நூலின் வகை

479. அதுவே தானும் [1]ஈரிரு வகைத்தே.

அதன் வகை உணர்த்துகின்றது

(இ-ள்) அந்நூற் பகுதி நான்குவகையாம் (எ-று).

அவை முன்னர்ச் சொல்லுதும் இதனது பயம்: மேல் 'தொகையினும் வகையினும்' (478) என்றதனுனே தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு (452) என்னும் நால் வகை யாப்பிற்குந், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டுதல் ஒக்குமெனை அவையிரண்டும் நான்காதலுமுடைய வென்பது.

அவை எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனத் தொகுத்த வழிக் குறிலும் நெடிலும் மெய்ம் மூவினமுஞ் சார்ந்துவரும் மூன்று மென வகுத்தலும்,

"இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃ
தறுநான் கீறு" (தொல்-எழுத்-புணர்:1)

என வகுத்தலுமென்றாற்போல்வன, உயர்திணை அஃறிணை யெனத் தொகுத்து ஐம்பாலென வகுத்தலும் அது. ஒழிந்த மூவகை நூலிற்கும் இவ்வாறே ஒருவழித் தொகுத்தலும் வகுத் தலுங் கொள்க. (167)

அவையாவன

**480. ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்று
ஆங்கனை மரபி னியலு மென்ப.**

இஃது, அந்நான்கினுக்கும் பெயரும் முறையு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. ஒருநால்வகைத்தே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்) நூலுள் ஒருபொருளையே நுதலிவருவது சூத்திரமெனவும்' இனமாகிய பொருளினையே தொகுப்பது ஒத்தெனவும், பலபொருட்கும் பொதுவாகிய இலக்கணங் கூறுவது படலமெனவும், மூன்றுறுப்பினையுமுடையது பிண்டமெனவுங் கூறிய மரபினான் இயலும் நூல் (எ-று). (168)

சூத்திரத்தின் இலக்கணம்

481. அவற்றுட், சூத்திரந் தானே
ஆடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்க
யாப்பினுட் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.

இது, முறையானே சூத்திர இலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேல் ஓதியவற்றுள் ஒருபொருணுதலிய எனப்பட்ட சூத்திரம் பொருள் நுதலுங்கால் ஆடி சிறிதாயினும் அது அகன்றுபட்ட பொருளையும் அறிவித்தல்போலத் தேர்தல்வேண்டாமை அகன்றபொருள் அடங்குமாற்றான் அச்செய்யுளுள் தோன்றச்செய்து முடிக்கப்படுவது (எ-று). (169)

ஒத்தின் இலக்கணம்

482. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு
ஓரினப் பொருளை யொருவழி வைப்பது
ஓத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஓத்திலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேல், 'இனமொழி கிளந்த ஓத்து' என்றான். அங்ஙனம் இனமொழி கிளக்குங்காற் சிதர்ந்துகிடப்பப் பல ஓத்தாகச் செய்யாது நேரினமணியை நிரலே வைத்தாற்போல ஓரினப்பொருளையெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஓத்தாவது (எ-று).

*நேரினமணியெனவே ஒருசாதியாயினுந் தம்முள் ஒத்தனவே கூறல்வேண்டுமென்பதாம்.

482,483 ஆகிய இருநூற்பாக்களையும் கொண்டெடுத்துமொழிவர் நன்னூலார்

வேற்றுமையோத்தும் வேற்றுமை மயங்கியலும் விளிமரபும் என மூன்றன் பொருளும் வேற்றுமையென ஒரினமென்று ஒரோத்தாக வையாது வேறு வைக்கப்படுமென்பது.

உயர்மொழிப் புலவரென்பது, அங்ஙனம் நூல்செய்தல் உயர்ந்தோர் கடனென்றவாறு. (170)

படலத்தின் இலக்கணம்

483. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரினது படல மாகும்.

இது, மேல் (480) 'பொதுமொழி கிளந்த படல'மெனப் பட்டதற்கு இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒருநெறியவன்றிப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறு வேறு இலக்கணங்கூற நுதலின் அவற்றுக்குப் பொதுவாகி வருவது படலம் (எ-று).

'பொதுமொழி கிளந்த படலம்' (480) என்றவழி ஒரு நெறிப் பொருட்குப் பொதுவாகப்பட்டதனை விலக்கி ஈண்டு விரவிய பொருட்குப் பொதுவாக மொழிவதே படலமென்றா னென்பது. அவை அதிகாரங்களாமெனக் கொள்க. (171)

பிண்ட இலக்கணம்

484. மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயின்
தோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டமென்ப.

இது பிண்டங் கூறுகின்றது. வாளாதே 'மூன்றுப்படக் கிய பிண்ட' மென்றான் மேல்; (தொல்-செய்-168) ஈண்டுச் சூத் திரமும் ஒத்தும் படலமுங் கூறிய அதிகாரத்தானே அம்மூன் றனையும் அடக்கிநிற்பது பிண்டமென்கின்றானென்பது.

(இ-ள்) அம்மூன்று உறுப்பினையும் அடக்கி வருவது பிண்டம் (எ-று).

அம்மூன்றனையும் உறுப்பெனவே, பிண்டமென்பனதாம் உறுப்பினவென்பது பெற்றாம். தொல்காப்பியமென்பது, பிண் டம்: அதனுள், எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் என்பன படலம் எனப்படும்; அவற்றுள் ஒத்துஞ் சூத்திரமும் ஒழிந்த இருகூறுமெனப்படும்.

"தோன்றுமொழிப் புலவர் அது பிண்ட மென்ப"

என்றதனாற் பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்பது வேறு பிண்ட முளதென்பது, அது முதனூலாகிய அகத்தியமேபோலும். என்னை? அஃது இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நிற்றலின்.

(வி-ரை)

சூத்திரத்தால் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல், ஒத்தினாற் பிண்டமாயிற்று, பன்னிரு படலம், அதிகாரத்தான் பிண்டமாயிற்று இந்நூல் என்று கொள்க. இவற்றைச் சிறு நூல், இடை நூல், பெருநூல் என்பர் இளம்பூரணர்.

உரைநடை வகை

485 பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
[1]பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப.

இஃது, உரையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) உரைப்பகுதிவழக்கு இந்நான்காகு மென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ-று).

'பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினானு மென்பது ஒரு பாட்டு இடையிடை கொண்டு நிற்குங் குறிப்பினான் வருவனவெனப் படும்; என்னை? பாட்டுவருவது சிறுபான்மையாகலின். அவை தகடூர்யாத்திரை போல்வன.

மற்றுப் பிறபாடைவிரவியும் வருவனவோவெனின், அவற் றுள்ளுந் தமிழுரையாயின எல்லாம் பாட்டிடைவைத்த குறிப்பு என ஈண்டடங்கும், பிறபாடைக்காயின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியின் றென்பது.

"பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்"

என்பது, பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவன போல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின், படா

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. பொருண்மரபில்லா "எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பாட்டும் உரையும் நூலுமென (391) வேறோதினமையின். அல்லாத சூத்திரத்தாற் சொல்லாத பொருளினை உரையாற்சொல்லித் தொடர்பு படுப்பது பாட்டிடை வைத்த குறிப்பாவது. இஃது அன்னதன்று, வேறொருவன் சூத்திரத்திற் கூறிய பொருளையே மற்றொருவன் கூறுகின்றானாதலானென்பது. ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே பொருளெழுதின் அஃதொக்கும். அவை பாரதம் பருப்பதம் முதலாயின.

"பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்"

என்பது,

ஒரு பொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்வன. அதை ஓர் யானையுங் குரிஇயுந் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள்படத் தொடர்நிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்று வரலாற்றுமுறையான் வருகின்றன.

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானுமென்பது, பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலை. அதுவும் உரையெனப்படும். அவையாவன சிறுகுரீஇயுரையும், தந்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக்கொள்க. இவற்றுட் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகை தோற்றுமென்பது. இவ்வகையான் உரை நான்கெனப்படு மென்றவாறு. 'உரைநடை' யென்னாது வகையென்றதனான் இவ்வுரைப்பகுதி பிறிதும் ஒன்றுண்டு. அது மரபியலுட் பகுத்துச் சொல்லுதும். (173)

மேற்கூறிய உரைவகை இரண்டாகுமாறு

486. அதுவே தானும் [1]ஓரிரு வகைத்தே.

இஃது அவற்றின் தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நான்கனுள் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய இரண்டும் ஒன்றாகவுந் தொகுக்கப்படும் அவ்வாற்றாற் பயங்கொள்ளுங்கால் (எ-று) (174)

அவையாவன கூறுகின்றான்.

---

1. இருவகைத் தாகும் என இளம்பூரணரும், ஈரிரு வகைத்தே என நச்சினார்க்கினியரும் பாடம் கொள்வர்.

உரைப் பகுதியின் இயல்பு

**487. ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே-
யொன்றே யார்க்கும் வரை நிலை யின்றே.**

இஃது அவற்றது இயல்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்). இதுவும், மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதி நின்ற இரண்டன் தொகுதியாகிய ஒன்று செவிலிக்கே உரித்து. ஒழிந்த இரண்டானுமாகிய ஒன்று வரைவின்றி எல்லார்க்கும் உரித்து எனவுங் கூறியவாறு.

தலைமகளை வற்புறுத்துஞ் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற்குரியரென்பது இதன்கருத்து. இக்கருத்தே பற்றிப் பிற சான்றோருஞ்,

''செம்முது செவிலியர் பொய்ந்நொடி பகர''

என்றாரென்பது; பிறவும் அன்ன

'மற்றும்' என்றதனான் அவையன்றி வருகின்ற பிசியுஞ் செவிலியர்க்கு உரித்தென்பது கொள்க இனி,

''பாட்டிடை வைத்த குறிப்பும் பாவின் றெழுந்த
கிளவியும்'' (485)

யாருக்கும் வரைவின்றி வருமாறு அவ்வச்செய்யுளுட் காணப் படும். (175)

பிசியின் வகை

**488. ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானும்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானும்
என்றிரு வகைத்தே [1]பிசிவகை நிலையே.**

இது, முறையானே பிசி இரண்டெனப்படு மென்கின்றது.

(இ-ள்) ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமமென்பது தன்கட் கிடந்த ஒப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்தி வரும் உவமப்பொருளானும்; மற்று இனி ஒன்று சொல்ல ஒன்று தோன்றுந் துணிவிற்றாகச் சொல்லுஞ் சொல்லானுமென்று இவ்விரு கூற்றதாகும் பிசி கூறுபடும் நிலைமை (எ-று).

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே பிசிநிலை வகையே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அவை "பிறைகவ்வி மலைநடக்கும்" என்பது ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம். இஃது யானையென்றுவது.

"முத்துப்போற்பூத்து முதிரிற்களாவண்ண
நெய்த்தோர் குருதி நிறங்கொண்டு—வித்துதிர்த்து"

என்பது மது; இது, கமுகின் மேற்று.

"நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி
லூராடு நீரிற்காக் கை"

என்பது, 'தோன்றுவது கிளந்த துணிவினான்' வந்தது. இது நெருப்பென்றுவது. 'வகைநிலை' யென்ற மிகையான் இவையுஞ் செவிலிக் குரித்தென்பது கொள்க. (176)

முதுமொழியின் இலக்கணம்

486. நுண்மையுஞ் சுருக்கமு[1] மொளியுடை மையும்
[2]எண்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி யென்ப.

இது, முதுமொழியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கூரிதாய்ச் சுருங்கி விழுமிதா யெளிதாகி இயற்றப்பட்டுக் குறித்த பொருளொன்றனை முடித்தற்கு வருமாயின், அங்ஙனம் வந்ததனைப் பொருண் முடித்தற்குக் காரணமாகிய பொருளினைக் கருதுவது முதுமொழியென்ப புலவர் (எ-று).

"உழுத வுழுத்தஞ்செய் யூர்க்கன்று மேயக்
கழுதை செவியரிந் தற்றால்—வழுதியைக்
கண்டன கண்க ளிருப்பப் பெரும்பணைத்தோள்
கொண்டன மன்னோ பசப்பு" (பழமொழி)

என்றவழி, மற்று வழுதியைக் கண்ட கண் இருப்பத் தோள் பசந்தன என்றக்கால் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்த தென்புழிக் குறித்த பொருளிலையபின்மை கூறுதலாயிற்று.

---

2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. ஒளியும் உடைமையும் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

3. மென்மையும் எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணரும்.

அதனைச் சொற்றொடர் இனிது விளக்கிற்றன்றாயினும் முற்கூறிய முதுமொழி முடித்ததென்பது; என்னை? அதன் கண்ணே அது முடித்தற்கேதுவாகிய இயைபின்மை கிடந்தமையினென்பது. இது பருப்பொருட்டன்றி நுண்ணிதாகிச் சொற்சுருக்கமுடைத்தாய் விழுமிதாகி எளிதிற் பொருடோன்றியவாறு கண்டுகொள்க. எனவே, இதுவும் அந்நாற்குபதித்தென்றவாறு. (177)

மந்திரச் செய்யுள்

490. **நிறைமொழி மாந்த ராணையிற்[1] கிளந்த**
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.

இது, மந்திரச் செய்யுளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) நிறைமொழி மாந்தரென்பது, சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவின்றிப் பயக்கச் சொல்லும் ஆற்றலுடையராவார். ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமன் மறைத்துச் சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். (எ-று).

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. 'தானே' யென்று பிரித்தான் இவை தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் பாட்டாகி அங்கதமெனப்படுவனவும் உள, இவை நீக்குதற்குமென உணர்க. அவை,

"ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்-சீரிய
அந்தண் பொதியி லகத்தியனா ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா"

எனவும்,

"முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி—யரணியல்
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கோடன்
ஆனந்தஞ் சேர்கசுவா கா"

எனவும், இவை தெற்கண் வாய்திறவாத பட்டி மண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவனைச் சாவவும் வாழவும் பாடிய மந்திரம்

---

1. கிளக்கும் எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அங்கதப்பாட்டாயின. மேற்பாட்டுரை நூலென்புழி அங்கத மென்றோதினான் இன்ன மந்திரத்தை. இஃது ஒருவனை இன்ன வாற்றாற் பெரும்பாணமையுஞ் சபித்தற் பொருட்டாகலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று. இக்கருத்தேபற்றிப் பிறரும்,

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்" (—குறள்: 28)

என்றாரென்க. அங்கதப்பாட்டாயவழி அவற்றுக்கு அளவை

"அங்கதப் பாட்டவற் றளவோடு ஒக்கும்"

என மேற்கூறினானென்பது. (178)

குறிப்புமொழி

491. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணரா தாகிய பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப

இது, முறையானே கூற்றிடைவைத்த குறுப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எழுத்து முடிந்தவாற்றானுஞ் சொல் தொடர்ந்த வாற்றானும் சொற்படு பொருளானுஞ் செவ்வன் பொருளறிய லாகாமையின், எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராது பொருட்குப் புறத்தே பொருளுடைத்தாய் நிற்பது குறிப்பாவது (எ-று).

இதனைப் 'பாட்டுரை நூல்' என்றவழி 'வாய்மொழி' என் றோதினான், கவியாற் பொருள்தோன்றாது பின்னர் இன்னதிது வெனச் சொல்லி உணர்த்தப்படுதலின்.

இனி, அதனை இதன் தொகைச்சூத்திரத்துக் 'கூற்றிடை வைத்த குறிப்'பென்று (477) ஓதினான் பாட்டிடைப் படுபொருள் பெரிதாகி அதனிடையே குறித்துக்கொண் டுணரினல்லது மெய்ப்படா தென்றற்கென்பது. பிறர் அவற்றைப் பொரு ளிசையென்று சொல்லுப.

"குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி
னடக்கிய மூக்கினரா ம்."

எனவரும். இதனுட் குடமே தலையாகப் பிறந்தாரெனவுங் கொம் பெழுந்த வாயினரெனவுங் கையுட்கொண்ட மூக்கினரெனவுங்

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. குறிப்பு மொழியே எனப்பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

கூறியக்கால் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் இயல்பிலவாத லுங் குறிப்பினுன் அதனைக் குஞ்சரமென்று கொண்டவாறுங் கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன.

மற்றிது பிசியெனப்படாதோவெனின்-இது பாட்டுவடிவிற் ருகலின் அற்றன்றென்பது, அஃதேற் பாட்டெனப்படாதோ வெனின்,— குறித்த பொருண் முடிய நாட்டாமையின் யாப் பழிந்து, நாற்சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபும் அழிந்து, பிறவுறுப்புப் பலவுங்கொண்டமையிற் பாட்டெனவும் படாதென்பது. இஃது எழுத்து முதலாக ஈண்டிய அடியெனப் படாமையின் அதனையும் அடிவரையில்லனவற்றோடு ஓதினு னென்பது. அல்லாதார் குறிப்பிசைவந்த செய்யுளெல்லாங் குறிப்பெனப்படுமென்ப அங்ஙனங் கூறிற் குறிப்பிசையுடைய பாட்டினுள் வாராவாகிய செல்லுமெனை மறுக்க. (179)

பண்ணத்தியின் இயல்பு

492. பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
[1]பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.

இது, பண்ணத்தி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பழம்பாட்டினூடு கலந்த பொருளே தனக்குப் பொருளாகப் பாட்டும் உரையும்போலச் செய்யப்படுவன பண் ணத்தி (எ-று.)

மெய்வழக்கில்லாத புறவழக்கினைப் பண்ணத்தியென்ப. இஃது எழுதும் பயிற்சியில்லாத புறவுறுப்புப் பொருள்களைப் பண்ணத்தி யென்பவென்பது. அவையாவன: நாடகச்செய்யு ளாகிய பாட்டும் மடையும் வஞ்சிப்பாட்டும் மோதிரப்பாட்டுங் கட கண்டும் முதலாயின. அவற்றை மேலதேபோலப் பாட்டென்று ராயினர், நோக்கு முதலாயின உறுப்பின்மையினென்பது. அவை (645) வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (180)

---

1. பண்ணத்தியல்பே எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அதுபிசியோடொக்குமெனல்

493. அதுவே தானும் பிசியோடு மானும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட பண்ணத்தி பிசியோடொக்கும் (எ-று).

அதனை ஒத்தலென்பது அதுவுஞ் செவிலிக்குரித்தென்றவாறு. 'பிசியொடும்' என்ற உம்மையால்,

"பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யோடும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகையோடும்"
(தொல்-செய்:173)

ஒக்குமென்றுணர்க. தானும்' என்ற மிகையாற் பாட்டுமடை வசைக் கூத்திற்கே உரித்தென்பது கொள்க.

பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கம்

494. [1] அடிநிமிர் கிளவி யீரா றாகும்

(இ-ள்.) அப்பண்ணத்தியின் அடிப்பெருக்கங் கிளக்குங் காற் பன்னிரண்டாம் (எ-று).

'ஆகும்' என்றதனாற் சிறுபான்மை அப்பன்னிரண்டடியின் ஏறியும் வரப்பெறுமென்பது. 'ஈராறாகும்' என்றதனான் இது நெடுவெண்பாட்டாகி வருமெனவும் அதுபோல ஆறடியின் இழிந்து வாராதெனவுங் கொள்க. (182)

பண்ணத்திக்குக் கூறிய அடியெல்லையின் மிகுந்து வருதல்

495. அடியிகந்து வரினுங் கடிவரை யின்றே

இதுவும் அது.

(இ-ள்). அது முழுதும் அடியாகி வாராது. இடையிடை ஒரோவடி பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பரந்துபட்டு வரவும் பெறும் (எ-று)

அவை, முற்காலத்துள்ளார் செய்யுளுட் காணமையிற் காட்டாமாயினும். இக்காலத்துள்ளனவேற் கண்டுகொள்க. இலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியங் காணமாயினும் அமையுமென்பது. (183)

---

1. இந்நூற்பாவையும், அடுத்த நூற்பாவையும் இணைத்து ஒரே நூற்பாவாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அளவியற் பகுதியின் வகை

496. [1]கிளரியல் வகையிற் கிளந்தன தெரியின்
அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.

இதுவும் மேலவற்றுக்கெல்லாம் புறனடை.

(இ-ள்) எடுத்தோதிய வகையாற் சொல்லியன ஆராயின் அளவியற் பகுதி அக்கூற்றதாம் (எ-று)

எடுத்தோதியவகையானென்பது நூலும் உரையும் நந்நான்கெனவும், பிசி இரண்டெனவும், முதுமொழியும் மந்திரமுங் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் ஒரோவொன்றெனவுங் கூறிவந்த வகையான் அவற்றை இனைத்தென்றெண்ணி அளந்த பகுதியும் அளவியலேயாமாகலின் அவ்வளவியல் அடிவரையறை கூறிய வாற்றானும் அடி வரையறையிலவற்றுக்குக் கூறியவாற்றானும் இருவகைப்படும் அளவியலென்றவாறு. (184)

திணையுறுப்பு உணர்த்துதல்

497. கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையும்
முற்கிளந் தனவே [2]முறைநெறி வகையின்.

இது, பதின்மூன்றும் முறைமைக்கணின்ற திணையுறுப் புணர்த்து (313) கின்றது.

(இ-ள்). கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழும் முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டன (எ-று).

'முறைநெறி வகையான்' என்பது அவற்றுக்கு முறைமை யாற் புறமெனப்பட்ட வெட்சி முதல் பாடாண் பகுதியீறாகிய எழுபகுதியோடுமென்றவாறு. எனவே, அவற்றுக்குப் பொது வாகிய முறையாற் கரந்தையுள்ளிட்டுப் பதினைந்து திணையுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாகி வரல்வேண்டுமெனவும், முன்னோதிய வாறே கொள்ளப்படுமெனவுஞ் சொல்லினனும்; இது சொல் லாக்கால் அவை வரினும் வரும், வாராதொழியவும் பெறுமென்

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. கிளரிய எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. முறையினான எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

யதுபடுமென்பது. இது மேல்வருகின்ற கைகோண் முதலியன வற்றுக்கும் ஒக்கும். (185)

களவின் வகை

498. காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் [1]பாடும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கநால் வகையினு மடைந்த [2]சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே.

களவு கற்பென்பன காமத்திணையின் ஒழுகலாறு ஆகலான் ஆண்டுப் பரந்து பட்டனவெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றான். அவை செய்யுட் குறுப்பாயடங்கலின், அவற்றுள் இது கள வென்னுங் கைகோளுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்னர் இடந்தலைப்பாடும் அதற்குப் பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன்பின்னர்த் தோழியைப் பின்னின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென அந்நாற்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினாற் களவொழுக்கம் இதுவென்று கருது மாற்றாற் செய்யுள் செய்தல் கந்திருவ வழக்கம் (எ-று)

கந்திருவவழக்கம் மறையோரொழுகிய நெறியதுவாகலான் 'மறையோராறு' என்றானென்பது. எனவென்பது வினை யெச்சம். எனவே, பாங்கனுந் தோழியும் உணர்ந்தவழியும் அது மறையோர் வழித்தென்றவாறு. காமப்புணர்ச்சி நிகழ்ந் தன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதெனவும் அவ்விடந்தலைப்பாடு பிற்பயத்தலரிதென்பது அவள் ஆயத்தோடுங் கூடிய கூட்டத் தான் அறிந்த தலைமகன் பாங்கனை உணர்த்தி அவனாற் குறை முடித்துக் கோடலுந் தன்வயிற் பாங்கன் அவள்வயிற் பாங்கு செய்யானாகலின் அவன்பின்னர்த் தோழியாற் குறைமுடித்துக்

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே படலும் எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. சார்வொடு என இளம்பூரணரும், சார்போடு என நச்சரும் பாடம் கொள்வர்.

கோடலுமென இந்நான்கும் முறையான் நிகழுங் களவொழுக்கம் (எ-று).

''வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதன் மெலிதல்
ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை யிறத்தல்
நோக்குவ வெல்லா மவையே போறல்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினவை ......' (தொல்-கள : 9)

என்பனவுங் கைகோளாகாவோவெனின், — ஆகா; கைகோளென்பது ஒழுகலாறுகலான். அவை அவற்றுட் பிறந்த உள்ள நிகழ்ச்சி ஒன்றொன்றனிற் சிறந்து பெருகியக்கால் அவ்வப்பகுதி யாகுமெனக் கொள்க.

மற்றுக் களவியலுள்,

''ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் தன்வயிற்
பாங்கி னோரிற் குறிதலைப் பெயலும்
பாங்கிலன் தமியோ ளிடந்தலைப் படலும்''
(இறையனார் : 3)

எனப் பாங்கற்கூட்டம் முற்கூறியதாலெனின்;—இது கைகோள் கூறிய இடமன்மையின் முற்கூறினும் அமையுமென்பது.

மற்று; இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகனைப் பாங்கன் கண்டு இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்று வினவுமன்றே? அதனாற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னரன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாதாம் பிறவெனின்,-அற்றன்று; யாழோர் கூட்டம் உலகியலாகாதாதலான் இல்லதன்றுமாகவே உலகத்தார் நிறையுடையாராகி மறை வெளிப்படாமல் ஒழுகுவாரும் மறைவெளிப்படுத்து விளம்பும் பாங்கனையுடையாரும், இல்லாதாருமெனப் பலவகையராதலின் வினாதல் ஒருதலையன்றென்பது: அல்லதூஉம் இடந்தலைப்பாடு நிகழாதாயினன்றே துணைவேண்டுமென்பது. என்னை? துணையின்றி நிகழுங் களவு சிறப்புடைத்தாகலானும் பாங்கன் கழறுமென்று அஞ்சி அவனை முந்துற மறைத்தொழுகுமாகலானு மென்பது. களவொழுக்கமெல்லாம் இந்நான்கு வகையானும் அடங்கும். அவற்றுக்குச் செய்யுள்,

''கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்

செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே" (குறுந்:2)

என்னும் பாட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்ந்த செய்யுள்.

"சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய் யாழநின்
திருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகின் தாங்குத லெளிதோ
கொடுங்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புகர்முக வேழத்தின்
தலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணா
ராண்டலை மதில ரர்கவு மூரசுகொண்டு
ஓம்பரண் கடந்த அடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட லன்னநின்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே" (நற்றிணை:39)

என்பது, இடந்தலைப்பாடு.

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமன் தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே" (குறுந்:58)

என்பது பாங்கற் கூட்டத்துக்கண் வந்தது.

"தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகின்
ஆண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே" (குறுந்:222)

என்பது தோழியிற்கூட்டம் பிறவும் அன்ன. (186)

கற்பு

499. மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
[1]இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது
மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.

இது, கற்பென்னுங் கைகோளுணர்த்துத னுலிற்று.

(இ-ள்) மறைந்தொழுகும் ஒழுகலாறு வெளிப்படுதலும் அதன்பின் தமர் கொடுப்பத் தான் அவ்வகையாற் பெறுதலு மென்னும் இவ்விரண்டும் முதலாகிய வழக்குநெறி திரியாது மகிழ்ச்சியும் புலத்தலும் ஊடலும் உணர்த்தலுமென்னும் நான் குடன் பிரிவுளப்பட ஐந்தும் புணர்ந்தது கற்பென்னுங் கை கோளாம் (எ-று).

'இவை முதலாகிய' வென்றதனால்,

"கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான" (தொல்-கற்:2)

என்றவழிக் கூடிய வதுவைபோல்வன கொள்க. அவைதாங் கற்பெனப்படுவதல்லது ஒழுகலாறெனப்படா; என்னை? இவ ரொழுக்கமன்றி வேள்வியாசான் முதலாயினார் செய்விக்கும் ஒழுக்கமாகலான். அங்ஙனமாயினும் அவற்றையுங் கைகோளின் பாற் சார்த்தியுணரப்படுமென்றற்கு ஈண்டுக் கூறினானென்பது.

இனிக் கூறும் ஐந்துந், 'தலைவனுந் தலைவியும் ஒழுகும் ஒழுகலாறெனவே படும். முன்னைய இரண்டும் போலப் பிறர் கொடுக்கப்பட்டன அல்லவென்பது.

மலிதலென்பது, இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலாய வற்றான் மகிழ்தல்.

புலவியென்பது புணர்ச்சியான் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடா மற் காலங்கருதிக் கொண்டுய்ப்பதோர் உள்ள நிகழ்ச்சி.

ஊடலென்பது உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பு மொழி யானன்றிக் கூற்றுமொழியானுரைப்பது.

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. இரு முதலாகி எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.

அங்ஙனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி அதற்கேதுவாகிய பொரு ளின்மை யுணர்வித்தல் உணர்வெனப்படும். இல்லது கடுத்த மயக்கந்நீர உணர்த்துதலால் உணர்ந்துதலெனவும் அதனை உணர்தலால் உணர்வெனவும்படும்; புலவிக்காயின் உணர்த்தல் வேண்டா, அது குளிர்ப்பக் கூறலுந் தளிர்ப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின் அம்முறையானே கூறி அவற்றுப் பின் பிரிதல் கூறினான். அஃது இவை நான்கனோடும் வேறு படுதலின்; அதனை ஊடலோடு வைக்கவே அவ்வூடலிற் பிறந்த துனியும் பிரிவின்பாற் படுமென்பதூஉங் கொள்க; என்னை? காட்டக் காணாது கரந்து மாறுதலின். இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே" (அகம்:194)

என்பது மறைவெளிப்பாடு.

"தமர்தர-வோரிற் கூடியுடன்புணர் கங்குல்" (அகம்:86)

என்பது தமரிற் பெறுதல்.

"கேள்கே டூன்ற" என்னும் (93) அகப்பாட்டினுள்,

"நலங்கே ழாகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப
முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே"

என்பது மலிதல்,

"நாணுக்கடுங் குழைய ளாகிப்
புலவி வெய்யள்யா முயங்குங் காலே"

என்பது புலவி.

"நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீ சேர்ந்த வில்விணய் வாராமற் பெறுகற்பின் (கலி:77)

என்பது ஊடல்.

"விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சூ ளஞ்சவும்
அரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு
மாங்ஙவிந் தொழியுமென் புலவி" (கலி;75)

என்பது உணர்தல்.

"திறனல்ல யாங்கழற யாரை நகுமிம்
மகனல்லான் பெற்ற மகன்" (கலி:86)

என்பது துனி. துனித்தலென்பது வெறுத்தல். அறுவகைப் பிரிவும் பிரிவெனவே அடங்கும். அவை மேற்காட்டப் பட்டன

(187)

கைகோள்வகை

500. [1]மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே.

இது, புறத்திணைக் கைகோளுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பொருள்கள் பெற்ற கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே (எ-று).

கைகோளென்பது, ஒழுக்கங்கோடல்; எனவே, அகத்திற்குப் புறனாயினும் புறத்திணைக்குச் கைகோள் அவ்வாறு வேறுவகைப்படக் கூறப்படா; பொதுவகையானே மறைந்த ஒழுக்கமும் வெளிப்பாடுமென இரண்டாகி அடங்கும் அவையுமென்றவாறு. அவை வெட்சியுள்ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளுங் காட்டப்பட்டன. (188)

களவின் கண்வரும் கூற்றிற்குரியார்

501. பார்ப்பான் பாங்கன் றோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் [2]கிழத்தியோ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.

இது, கூற்றென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) எண்ணப்பட்ட அறுவருங் களவொழுக்கினுள் (107) நிகழ்ந்தன கூறினராகவல்லது ஒழிந்தோர், கூறினராகச் செய்யுள் செய்யப்பெறார் (எ-று).

பார்ப்பானென்பான், நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவானெனப்படும். பாங்கனென்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழிநின்றொழுகி வருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான் தோழி அவன்போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவளைப் பின் வைத்தான். செவிலி மாற்றஞ் சிறுவரவிற்றாதலின் அவளை அவளின்பின் வைத்தான். அவரிற் சிறந்தமையிற் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையுங் கிழத்தியையும் அவர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளுந் தலைமகளது கூற்றே பெருவரவினதாகலின் அவளை ஈற்றுக்கண் வைத்தானென்பது.

---

1. மெய்பெற அவையே என நச்சினார்க்கினியரும் மெய்பெறும் அவையே என இளம்பூரணரும் பாடம் கொள்வர்
2. கிழத்தி யொடு எனப்பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்

உ-ம்: “சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

--- --- ---

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமஃங் கனையனே” (கலி:9)

என்பது, பார்ப்பான் கூற்று.

‘காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே” (குறுந்:204)

என்பது, பாங்கன் கூற்று.

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லள்

--- ... ---

சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே”

என்பது, தோழி கூற்று.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தன னென்றனள்

... --- ...

ஆம்பல் மலரினும் தான்தண் ணியளே” (குறுந்:84)

என்பது, செவிலி கூற்று.

“பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி” (அகம்:48)

என்பது அது.

“கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளுமென்

--- --- ---

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே”

(குறுந்:280)

என்பது, கிழவன் கூற்று.

“விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்றி
நின்மார்பு அடைதலின் இனிதா கின்றே” (அகம்-58)

என்பது, கிழத்தி கூற்று. பிறவும் அன்ன. (189)

கற்பின்கண் வரும் கூற்றிற்குரியார்

502. பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) இவ்வெண்ணப்பட்ட எல்லாருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப்பெறுங் கற்பினுள் (எ-று.)

'முன்னுறக் கிளந்த கிளவி' யென்பது, பொருளுணர்க்கிற்று. இசையின் பின்னரது நாடகமாகலிற் பாணன் பின் கூத்தனை வைத்தும், பெண்பாலாகலான் விறல்பட ஆடும் விறலியைக் கூத்தன் பின் வைத்தும், அவ்வினத்துப் பரத்தையரை அதன்பின் வைத்தும், பொருட்குச் சிறந்தாராகலின் நற்பொருள் உணரும் அறிவரை அவர்பின் வைத்தும், ஏதிலராகிய கண்டோரை அவர்க்குப்பின் வைத்துங் கூறினானென்பது. இவ்வாற்றான் இவரோடு முன்னர்க் களவொழுக்கத்திற் கூறிய அறுவருங் கூறப்பெறுவரென்றவாறு. 'தொன்னெறி மரபின்' என்றதனாற் பாகனுந் தூதனுங் கூறவும் அமையும்: அவை புறப்பொருட்குச் சிறந்துவரும். அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

"செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுள் மெய்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்கவெனக் கண்டனென் யானே"
(அகம்-14)

என்பது, பாணன் கூற்று.

"ஆடலிற் பயின்றனை யென்னு தென்னுரை
யூடலில் தெளிதல் வேண்டும்"

என்பது, கூத்தன் கூற்று.

"மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து
... ...
நறுங்கண் ணியன்கொல் நோகோ யானே" (நற்றிணை:394)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுக் கண்டோர் கூற்று.

---

1. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. அறுவரொடு எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"விதையர் கொன்ற முதையற் பூழி

... ...

மெல்லிறைப் பணைத்தோள் துயிலமர்ந் தேனே"

(நற்றிணை-121)

என்னும் நற்றிணைப்பாட்டுப் பாகன் கூற்று.

ஒழிந்தனவுங் கற்பியலுட் கூறியவாற்றான் அறிக. (190)

கூற்றிற்கு உரியரல்லாதார்

503. ஊரு மயலுஞ் சேரி யோரு
நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுங்
கொண்டெடுத்து மொழியப்[1] படுத லல்லது
கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.

(இ-ள்) இவ்வெண்ணப்பட்ட அறுவகையோருஞ் சொல்லிய சொல்லாகச் செய்யுள் செய்யப் பெறார் (எ-று)

இவை, களவிற்குங் கற்பிற்கும் பொது. 'கொண்டெடுத்து மொழியப்படுதலல்ல' தென்பது இவர் கூற்றாகப் பிறர் சொல்லினல்லது இவர்தாங் கூறாரென்றவாறு. அவை

"ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென

... ...

ஆனா தலைக்கும் அறனி லன்னை" (குறுந்-262)

எனவும்,

"தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கிச்

......சாய்த்தார் தலை" (கலி : 39)

எனவும் வருவன போல்வன.

'யாப்புறத் தோன்றும்' என்றதனான் அகத்திணைக்கண் இவ்வாறு நிலைபெற்றதென்பது; எனவே, புறத்திணைக்கண் அவர் கூறவும் பெறுமென்பது. இது நோக்கிப்போலுங் கூறுதாரையுங் கூறுவாராயிற்றென்பது. 'நோய்மருங் கறிநரை' இடைவைத்தான் முன்னைய மூன்றும் பெண்பாலெனவும் ஒழிந்தன ஆண்பாலெனவும் அறிவித்தற்கென்பது. எனவே, நோய்மருங்கறிநர் பெண்பாலும் ஆண்பாலுமாயினரென்பது.

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. படுவதல்லது எனப் பாடம் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.

நற்றாய் தலைவன் தலைவியொடு கூறாள் எனல்

504. கிழவன் தன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு
நற்றாய் கூறல் முற்றத் தோன்றாது

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; விலக்கியல் வகையால் விதித்ததெனவும் அமையும்.

(இ-ள்.) கிழவனொடுங் கிழத்தியோடும் இடையிட்டு நற்றாய் கூறுதல் நிரம்பத்தோன்றாது (எ-று)

'நற்றாய்' என்று ஒருமை கூறியவதனால் தலைமகள் தாயையே கொள்ளப்படும். இதனானே தந்தை தன்னையரென்பன போல்வனவற்றுக்கும் இஃதொக்கும். 'முற்ற' வென்றதனால் தானே தலைவனாதலால் தலைவன் தமர் யாவருங் கூறார்; முற்கூறப் பட்டார் அல்லரென்பது கொள்க. முற்றுதென்னாது 'தோன்றாது' என்றதனாற் புறத்திணைக்கண் இவை வரைவின்றி வழக்கினொடு பொருந்துமாற்றாற் கொள்ளப்படுமென்பது. 'கிழவன் றன்னொடும் கிழத்தி தன்னொடும் கூறாள்' எனவே, அல்லுழிச் சொல்லப்பெறும் நற்றாயென்பதாம்; அஃது,

"எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
* * *
செறிந்த சேரிச் செம்மல் மூதூர்
அறிந்த மாக்கமட் டாகுக தில்ல
* * *
மென்தோள் அஞ்ஞை சென்ற வாறே" (அகம்:15)

எனவரும். (192)

கண்டோர் கூற்று

505. ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

(இ-ள்) தலைமகனொடும் தலைமகளோடும் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் மொழிதல் (40) அறியப்பட்டது (எ-று).

'ஒண்டொடி மாதர் கிழவன்' எனவே அவ்விருவர் கூட்டத்துக்கண்ணுமன்றி அவ்விருவரோடும் தனித்துக் கூற்றில்லையென்றவாறு. 'கண்டது' என்ற மிகையான் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் செவிலிக்குரைப்பனவுங் கொள்க. அவை,

"இளையள் மெல்லியள் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்கான் யாறே" (சிற்றெட்டகம்)

எனவும்,

"அணித்தாத் தோன்றுவ தெம்மூர்
மணித்தார் மார்ப சேர்ந்தனை சென்மே"

எனவும் வரும்.

இதனுள், ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் எனச் செவ்வனந் தோன்றக் கூறியது தலைமகனையாதலின்,

"வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலன சிலம்பே" (குறுந்:7)

என்பது செவிலிக்குக் கண்டோர் கூறியது. (193)

இடைச்சுரத்துத் தலைவன் கூறுமாறுணர்த்தல்

506. இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.

இதுவும் கூற்றுவிகற்பமே கூறுகின்றது

(இ-ள்) இடைச்சுரத்து உடன்போகிய கிழத்தியொடும் கிழவன் நீதிநூல்வகையாற் கிளத்தற்கு முரியன் (எ-று)

நீதிநூல் வகையாற் கிளத்தலென்பது கிழத்தி தன் தமர் இடைச்சுரத்துக் கண்ணுறின் அவர் கேட்பத் தலைவிக்குச் சொல்லுவானாய் வழக்கியல் கூறுதலு முரியனென்பது. 'வழக்கிய லாணை' யென்றதனான் நீதநூல் விதிபிறழக்கூறின் அஃது இராக்கதம்போன்று காட்டுமென்பது. உம்மையாற் கிழத்தியோடு வழக்கியலாணையானன்றி மருட்டிக்கூறவும் பெறுமென்பது.

"அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கண்கண் டாஅங்கு
அலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்
னலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழில்தகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மானனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலு

நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாறே" (நற்றிணை:9)

என்பதனுள், 'வருந்தா தேகுமதி' யெனவே, 'வழிபடு தெய்வங் கட்கண்டால்' விடுவார் இல்லாததுபோல நின்னை விடுதல் எனக்கு அறனன்றெனக்கூறி மெல்லெனச் செல்கவென மருட்டிக் கூறியவாறு காண்க (194)

கண்டோர் தலைவன் தலைவியொடு கூறுமாறுணர்த்தல்

507. ஒழிந்தோர் கிளவி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தி னெடுத்தே

இதுவுங் கண்டோர் கூற்று

(இ ள்.) மேலைச்சூத்திரத்துக் கூறிய தலைமகனையுந் தலைமகளையும் ஒழித்து ஒழிந்தோரெனப்படுவார் கண்டோரெனப் படுப. அவர் கூற்றுங் கிழவன் கிழத்தியொடு மொழிந்தாங்கு வழக்கியலானை (:06)யிற் கிளத்தற்கும் உரியர் என்பான் முன்னத்தினெடுத்துக் கூறுப என்றுனென்பது.

முன்னத்தினெடுத்தலென்பது அதிகாரத்தான் அறநாற்குத் தக ஒத்திஞனெடுத்துரைப்பவென்றவாறு; அவை,

"பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினையுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கனையளே' (கலி:9)

என்றாற் போல்வன.

இவ்வாறு வழக்கியலானையாற் கிளவாது (40) வாளாதே அவரைக் கண்டனமெனவும் அவரின்னுழிப் புகுவரெனவுஞ் சொல்லுவன,

"கண்டோர் மொழிதல் கண்டதென்ப"
(தொல்-செய்:193)

என்புழிக் கூறினும். (195)

கேட்போர்

508. மனையோள் கிளவியுங் கிழவன் கிளவியு
நினையுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.

இது, கேட்போரென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) முன்னர்க் கூற்றிற்குரியரெனப்பட்ட பன்னிருவருட் கேட்டற்குரியார் தலைமகனுந் தலைமகளும் ஒழித்து ஒழிந்த பதின்மரும் (எ-று.)

அவர் கேட்பனவும் அவ்விருவர் கிளவியுமேயெனவுந் தத்தங்கிளவி கேளாரெனவுங் கூறியவாறு. 'மனையோள் கிளவியும் கிழவன் கிளவியு மென்பதனை மேற்போயின கூற்றிற்குங் கூட்டியுரைக்க. உரைக்கவே கூறுவனவுங் கேட்பனவு மெல்லாம் அவ்விருவர் கிளவியுமேயெனவுந் தத்தங்கிளவி கூறவுங் கேட்கவும் பெறாரெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனம் விலக்கப்பட்டனவற்றுள் வேறுபட வருவனவும் மேற்கூறுகின்றும். மற்றுக் கூற்றுக்கு உரியரெனப்படுவார், அவ்வயின் தலைவியுந் தலைவனுங் கூறக் கேளாரோவெனின், அவை தங் கிளவியாகலின் தாங்கேட்டல் விதந்தோத வேண்டுவதன் றென்பது.

'நினையுங்காலை' யென்றதனால் தலைமகள் சொல்லக் கேட்போருந் தலைமகன் சொலலக் கேட்போருந் தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட் கேட்டனவற்றுக்குரியனவும் ஆராய்ந்து கொள்ளப் படும் மேற்கூறிய வகையானென்பது; எனவே, தலைமகன் கூறப் பரத்தை கேட்டலுந் தலைமகள் கூறப் பரத்தை கேட்டலும் முதலாயின புலனெறி வழக்கிற் செய்தாதன விலக்கப் பட்டன. ஒழிந்தனவற்றுட் சில வருமாறு:

"விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார்பு அடைதலின் இனிதா கின்றே" (அகம்:58)

என்னுந் தலைமகள் கூற்றுத் தலைமகன் கேட்டது'

'வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே'' (நற்:9)

என்பது, தலைமகன் கூற்று தலைமகள் கேட்டது.

"நின்கேள்,
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானும்
இதுவொன் றுடைத்தென எண்ணி (கலி:24)

எனவும்,

"மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
யாங்கா குவங்கொல் பாண" (அகம்:14)

எனவும்,

"உயங்கின் றன்னையென் மெய்யென்று அசைஇ' '(அகம்:17)

எனவும்,

"ஒண்தா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே" (குறுந்:362)

எனவும்,

"எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ" (கலி:42)

எனவும் இன்னோரன்னவெல்லாந் தோழியும் பாணனுஞ் செவிலியுங் கண்டோரும் அறிவருங் கேட்பத் தலைமகள் கூற்று வந்தன. பிறவும் அன்ன

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
... ...
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே" (குறுந்:58)

எனவும்,

"எலுவ சிறாஅ ரேம்முறு நண்ப
... ...
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்று லெம்மே" (குறுந்:129)

எனவும்,

"ஊர்க பாக வொருவினை கழிய"

எனவும்,

"பேரமர் மழைக்கண் நின் தோழி யுறீஇய
ஆரஞ ரெவ்வங் களையா யோவென"

எனவும்,

"சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்'; (கலி:139)

எனவும் இவை பார்ப்பானும் பாங்கனும் பாகனுந் தோழியுங் கண்டோரும் கேட்போராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்ந்தன. பிறவும் அன்ன; இனி.

"ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி" (தொல்-அகத்:39)

என்றமையின், தோழி கூற்றுந் தலைமகள் (225) கூற்றேயாமென்பது. (196)

பார்ப்பார், அறிவர் கூற்றுணர்த்தல்

509. பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் கிழவர் கிளவி
யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே

இதுவுமது.

(இ-ள்) இது மேற்கூறிய பார்ப்பாரும் அறிவரும் கூறிய கூற்றுக் கேட்போரை இன்னாரென்று வரையப்படாது (எ-று)

என்றவழி, 'யார்க்கும்' என்றது அகத்திணையோர்க்கும், புறத்திணையோர்க்கு மென்றவாறு 'யார்க்கும் வரையா' ரென்றதனை, எச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படுமென்பது கொள்க. என்னை? பார்ப்பார் கூற்று, தலைமகனுஞ் செவிலியும்,

நற்றாயுங் கேட்பினல்லது பிறர் கேட்டற்கேலா அறிவர் கூற்று. தலைமகளுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டற்குரியர்

புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்கரந்தையோர்க்கும் (185) பார்ப்பார் கிளவி ஏலாவெனவும் அறிவர் கிளவி ஏற்றாவெனவும். பிறவு மின்னோரன்ன கொள்க.

'யாப்பொடு புணர்ந்து' என்பது அகப்பொருளும் புறப் பொருளுமாகயாக்கப்படுஞ்செய்யுளெல்லாவற்றோடும் பொருந்து மென்றவாறு. இவர் கிளவி வரையப்படாதெனவே அவர் வாயிலாகிய வழித் தலைமகள் வாயின் மறுத்தலிலளென்பதூஉம் புறத்திணைத் தலைவர்க்கும் அவ்வாறே வழிநிற்றல் வேண்டு மென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று; என்னை? அறிவரெனப்படு வார் மூன்றுகாலமுந் தோன்ற நன்குணர்ந்தோரும் புலனன் குணர்ந்த புலமையோரு (647) மாகலானும், இனிப் பார்ப்பாரும் அவ்வாறே சிறப்புடையராகலானும், அவர்வழி நிற்றல் அவர்க்குக் கடனாகலானுமென்பது. (197)

பரத்தையும் வாயில்களும் தலைவி கேட்பக் கிளக்க வேண்டுமெனல்.

510 பரத்தை வாயி லெனவிரு[1] கூற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய[2] னிலவே.

இது, பயனில் கூற்றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பரத்தையும் வாயில்களுமென்னும் இரண்டு வேறுபாட்டின்கண்ணும் எழுந்த கிளவி கிழத்தி கேட்பாளாகக் கருதிச் சொல்லாக்காற் பயனில (எ-று).

கிழத்தியைச் சுட்டுதலெனவே பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லினும் அமையுமென்பதாயிற்று.

"செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதவ
ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி" (அகம்: 106)

என்றக்கால் தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்பக்கூறல் வேண்டுமென்பது. வாயில்களுந் தலைமகளை ஊடல் காப்ப

---

1. வீற்றும் எனப்பாடங்கொள்வர் நச்சரும், இளம்பூரண ரும்.

2. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. "பயமிலவே" எனப் பாடங்கொள்வர் நச்சர்.

அல்லது சொல்லாராகலான் தலைமகள் கேட்பாளாகச் சொல்ல வேண்டுமென்பது. 'சுட்டாக் கிளப்புப் பயனில' வென்றதனான் வாயில்கள் கூறுவனவுங் கிழத்திக்குப் பாங்காயின தோழி கேட்பச் சொல்லினும் அமையும். அவற்றுக்குச் செய்யுள்.

"ஒருயிர் மாத ராகலி னிவளுந்
தேரா துடன்றனள் மன்னே"

என்பது கிழத்தி கேட்ப வாயில்கள் கூறியது! தோழி கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். (198)

வாயில்கள் தம்முள் உரையாடவும் பெறுவரெனல்.

511 வாயி லுசாவே [1]தம்முளு முரிய.

இதுவுமது.

(இ-ள்.) மேனின்ற அதிகாரத்தால் தலைமகனைச் சுட்டி ஒருவர்க்குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட் கூறவும் பெறும், அவையுந் தலைமகள் கேட்பன (எ-று).

அதற்குச் செய்யுள்:

"தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்முள் நாணிக் கரப்பா டும்மே" (குறுந்-9)

என்பது, பாடினி பாணர்க்குரைத்தது. 'தம்முளும்' உம்மை எதிர்மறை யாகலான், கேட்குநன் அவளெனப்பட்டவாறன்றித் தம்முள் தாங் கேட்டல் சிறுபான்மை யெனக்கொள்க. (199)

சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும் கூறற்குரியன

**512 ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
யவையல பிறவு [2]நுவலிய நெறியாற்
சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவுஞ்
சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்.**

இது, கேளாதன சில பொருள், கேட்பனவாகப் பொருளியலுள் (196) வழுவமைக்கப்பட்டனவற்றை இலக்கணவகையாற் கூறுவனவும் கேட்குநவும் ஆகற்கண்ணும் ஆராய்கின்றனென்பது.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "தம்முளுரிய" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

2. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "நுதலிய" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ள்.) ஞாயிறுந் திங்களும் அறிவும் நாணுங் கடலுங் கானலும் விலங்கும் மரனும் பொழுதும் புள்ளும் நெஞ்சும் இன்னோரன்ன பிறவும் மேற் பொருளியலுள்,

"செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்"
(தொல்-பொரு:2)

என்று பொதுவகையாற் கூறியவற்றுள் அவைதாஞ் சொல்லுவனபோலவுங் கேட்பன போலவுஞ் சொல்ல அமையும் (எ-று).

ஈண்டுக் கூற்றும் உடன் கூறினன் மேலிவற்றை வரையறுத்துக் கூற்றிற்கு உரியவென்றிலனாகலின்- புலம்புறு பொழுதென்பது மாலையும் யாமமும் எற்பாடும் காரும் கூதிரும் பனியும் இளவேனிலும் போல்வன. 'பிறவு' மென்றதனால் புல் புதல் முதலியன கொள்க. அவற்றுட் சிலவருமாறு:

"கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயின் தவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ" (கலி:142)

என்றாற் போல்வனகண்டுகொள்க. (200)

களன் என்பது

513. ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப

இது, களனெனப்பட்ட உறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) பலவும் ஒருவழிப்பட்டு ஓரிலக்கணத்தான் முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை இடமென்று கூறுப (எ-று)

இடமெனினுங் களமெனினும் ஒக்கும். ஒரு செய்யுட் கேட்டால் இஃது இன்னவிடத்து நிகழ்ந்ததென்று அறிதற் கேதுவாகியதோர் உறுப்பினை இடமென்றானென்பது. ஒரு நெறிப்படுதலென்பது, ஒருவழிப் பலவுந் தொகுதல்; ஓரியலென்பது அவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கணமொன்றாதல்: அஃதாவது, காட்சியும் ஐயமுந் துணிவும் புணர்ச்சியும் நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்னோரன்ன எல்லாம் ஒருநெறிப்பட்டு இயற்கைப்புணர்ச்சி யென்னும் ஓரிலக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சி யென்பது காமப்புணர்ச்சி

யென்னுஞ் செயப்படு பொருணிகழ்ச்சி. அஃது இடமெனப் பட்டது. இது வினைசெய்யிடம். நிலமாயின முன்னர்த் திணை யெனப்பட்டன. காலம் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

"எலுவ சிறாஅ ரேம்முறு நண்ப" (குறுந்: 129)

என்னும் பாட்டும்,

"கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளுமென்
நெஞ்சுபிணிக் கொண்ட அஞ்சில் லோதிப்
பெருந்தோள் குறுமகள் சிறுமெல் லாக
மொருநாள் புணரப் புணரி
னரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே"(குறுந்:280)

என்னும் பாட்டும் பாங்கற்கூட்டமே இடனாக ஒருவழிப்பட்டன என்னை? நின்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்று வினவிய பாங் கற்கு இதனினானாயிற்றென்று உரைத்ததூஉம் அதற்குப் பாங் கன் கழறினானை எதிர்மறுத்ததூஉமென இரண்டும் பாங்கற் கூட்டத்துப் பட்டு ஓரியலான் முடிந்தன. அவை மேற்கூறிய வகையானே கண்டுகொள்க. (201)

காலவகை

514. இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன [1]ருள்ளப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.

இது, காலமுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) மூன்று காலத்தினும் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சி அச்செய்யுளுட்டோன்றச் செய்யிற் காலமென்னும் உறுப் பாம் (எ-று).

பொருணிகழ்ச்சியைக் காலமென்றதென்னை? காலமென வேறு பொருள் இல்லதுபோலவெனின், அஃது ஈண்டாராய்ச்சி யின்று: நியாயநூலாராய்ச்சி யென்க.

"வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்

... ...

வேய்பயி லழுவம் முன்னி யோரே" (குறுந்:7)

1. "உணரப்" எனப்பாடங்கொள்வர் நச்சரும், இளம்பூரணரும்.

என்னும் பாட்டினுள் வில்லோனுந் தொடியோளும் பொருளெனப்படும்;

"வேய்பயி லழுவம் முன்னி யோரே"

என்பது அப்பொருணிகழ்ச்சியான் இறந்தகாலமெனப்படும். அப்பாட்டிற்குச் சிறந்தார் அவராகலின் அவரே பொருளாயினு ரென்பது.

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசுப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே" (குறுந்:71)

என்பது, நிகழ்காலம்;

"பகலும் பெறுவையிவள் தடமென் றோளே" (கலி:9)

என்பது எதிர்காலம்.

புறத்திற்கும் இவ்வாறே இன்றியமையாதென்பது. பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்பன ஈண்டுத் திணையெனப்பட்டடங்கின; என்னை? முதலும் கருவும் உரிப்பொருளுங் கூட்டித் திணையாகலின். (202)

பயன்

515. இதுநனி பயக்கு[1]மிதனு னென்னுந்
[2]தொகை நிலைக் கிளவி பயனெனப்படுமே.

இது, முறையானே பயனென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது

(இ-ள்.) இது மிகவும் பயக்கும் இதனுனெனத் தொகுத்துச் சொல்லப்படும் பொருள் பயனென்னும் உறுப்பாம் (எ-று).

"மாறுக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறுக் கட்பனி வரலா னாவே
வேறு மென்தோள் வளைநெகி ழும்மே"
கூறுய்தோழியான் வாழு மாறே"

என்னும் பாட்டு, தோழியைத் தூதுவிடுவாளாதற் பயன்பட

1. "இதன்மாறென்னும்" எனப்பாடங்கொள்வர் நச்சரும் இளம்பூரணரும்.

2. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "தொகுநிலை" எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

வந்தது. இவ்வாறெல்லாப் பாட்டும் பயனுறுப்பாகவன்றி வாரா வென்க. இவை புறத்திற்கும் ஒக்கும். [203]

மெய்ப்பாடு

516. உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு [1]பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்

இது, மெய்ப்பாட்டுறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) உய்த்துணர்ச்சியின்றிச் செய்யுளிடத்துச் சொல்லப்படும் பொருள் தானே வெளிப்பட்டாங்குக் கண்ணீரரும்பல் மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தல் முதலாகிய சத்துவம் படுமாற்றான் வெளிப்படச் செய்வது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்பாம் (எ-று.)

கவிப்பொருளுணர்ந்தால் அதனுளே சொல்லப்படும் பொருள் உய்த்து வேறு கண்டாங்கு அறிதலை மெய்ப்பாடென்றான், அது தேவருலகங் கூறினும் அதனைக் கண்டாங்கறியச்செய்தல் செய்யுளுறுப்பாம் என்றவாறு. அவை,

"மையற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன்
மெய்பெறா மழலையில் விளங்குபூ ணனைத்தர" (கலி:81)

என்றாற்போல வருவன. 'தலைவரு பொருளா' னெனவே நோக்குறுப்பால், உணர்ந்த பொருட் பிழம்பினைக் காட்டுவது மெய்ப்பாடென்பது இதன் கருத்து. இக்கருத்தினாற் 'கவி கண்காட்டும்' எனவுஞ் சொல்லுப. [204]

அதன் இயல்பு

516 எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின தது வே.

இஃது, எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தது.

(இ-ள்) இதுவும் மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே; பிறிதிலக்கணத்தனவென்று கொள்ளற்க (எ-று).

எனவே,

"நகையே யழுகை யிளிவரன் மருட்கை
யச்சம் பெருமிதம் வெகுளி யுவகை" (தொல்-மெய்ப்:3)

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "பொருண்மையின்" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என அவை நந்நான்காமெனவும் மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறியவா றெல்லாம் பிறவாற்றான் வேறுபடுவனவுங் கொள்ளப்படுமென்ற வாறு. [205]

எச்சம்

518 சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொளியற்கை
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்

இஃது, எச்சங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கூற்றினானுங் குறிப்பினானும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்தோடு பொருந்திய கிளவி, எச்சமென்னும் உறுப்பாம் (எ-று).

'முடிவுகொள் இயற்கை' யெனவே, செய்யுளின்கண்ண தன்றிப் பின்கொணர்ந்து முடிக்கப்படுமென்பது பெற்றாம்.

(உ-ம்) "செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே" (குறுந்: 1)

எனச் செய்யுண் முடிந்தவழியும், 'இவற்றான் பயங் குறையுடையம் அல்லேமென்று தலைவற்குச் சொன்னாளேல் அது கூற்றெச்சமாம். என்னை? அவ்வாறு கூறவுஞ் சிதைந்ததின்மையின். தலைமகட்குச் சொன்னாளேல் அது குறிப்பெச்சம்; என்னை? அது காண்பாயாகிற் காணெனத் தலைமகளை இடத்துய்த்து நீக்கிய குறிப்பினளாகி அது தான் கூறுளாகலி' னென்பது. (206)

முன்னம்

519. இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவென்
றவ்விடத் தவரவர்க் [1]குரைப்பது முன்னம்.

இது, முன்னமென்று கூறப்பட்ட உறுப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) யாதோரிடத்தானும் யாதானுமொரு மொழி தோன்றியக்கால் இம்மொழி சொல்லுதற்குரியாருங் கேட்டற்

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. "உரைப்பதை" எனப் பாடங் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.

குரியாரும் இன்னாரென்று அறியுமாற்றான் அங்ஙனம் அறிதற்கு ஓரிடம் நாட்டி அவ்விடத்துக் கூறுவார்க்குங் கேட்பார்க்கு மேற்ற செய்யுட்கு ஈடாகச் சொல்லுவது முன்னம் (எ று).

'இவரிவர்க் குரியவென்று' அறிவான், செய்யுட் கேட்டா னெனவும், அவ்விடத்தவரவர்க் குரைக்கவென்றான் ஆசிரிய னெனவுங் கொள்க. என்றென்பது எனவென்பதுபோலச் சொல்லினெச்சமாதலும் வினையெச்சமாதலும் உடைமையின் இஃது,

"எனவெ னெச்சம் வினையொடு முடிமே"
(தொல்–சொல்-எச்-42)

என்பதொரு வினையெஞ்சி நிற்கும். அவ்வினைதான் எச்சமாக லான் உரைப்பதென்னும் வினைகொண்டு முடியுமென்பது.

"யாரிவ னெங்கூந்தற் கொள்வா னிதுவுமோ
ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து" (கலி:89)

என்றக்கால் இம்மாற்றஞ் சொல்லுகின்றாள் தலைவியெனவுஞ் சொல்லப்பட்டான் தலைமகனெனவும் முன்னத்தான் அறியப் படுத்தலின் இது முன்னவுறுப்பாயிற்று. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவையெல்லாம், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறுகின்றானென்பது. (207)

பொருள் வகை

520. இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
ஒழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்கு நெறியின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குரிப்பொரு[1] ளன்னாது
பொதுவாய் நிற்றல் பொருள்வகை யென்ப.

இது, பொருள்வகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்பமுந் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் ஒழுக்கமுமெனப்பட்ட இவை இழுக்காதவாற்றான் இத்திணைக்கு இது பொருளென்று ஆசிரியனோதிய உரிப்பொருளன்றி அவற் றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட் கூறெனப்படும் (எ-று).

1. "பொருள் என்னாது" எனப் பாடங்கொள்வர் நச்சரும், இளம்பூரணரும்.

'வகை'யென்றதனாற் புலவன்றான் வகைந்ததே பொருளென்று கொள்க. அஃதன்றிச் செய்யுள் செய்தலாகாதென்பது இதன் கருத்து. அவை,

"கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்
அந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்தோள் பெறல்நசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே"

என்றாற்போலச் செய்யுள் செய்தவன் தானே வகுப்பன வெல்லாங் கோடல்; இது பாலைப்பாட்டினுள் வந்ததாயினும் முல்லை முதலாயவற்றுக்கும் பொதுவாமென்பது. பொதுமை என்பது எல்லா வுரிப்பொருட்கும் ஏற்கப் பலவேறு வகையாற் செய்தல். (208)

துறை

521. [2]அவ்வம் மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி னாடித்
தத்த மியலன் மரபொடு முடிவின்
அத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.

இது, துறையென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) ஐவகை நிலத்திற்கும் உரியனவெனப்படு பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஓதிவந்தவாறன்றிப் படைத்துச் செயினும் அவ்வத்திணைக்கேற்ற இலக்கணமும் வரலாற்று முறைமையும் பிறழாமைச் செய்யின் அது மார்க்கமெனப்படும் (எ-று).

மார்க்கமெனினும் துறையெனினும் ஒக்கும்.

"ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்" (கலி:56)

என்னுங் கலியினுள்,

---

2. "அவ்வ மாக்களும் என இளம்பூரணரும்" நச்சரும் பாடங் கொள்வர்.

3. "இயலான்" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும்.

"கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு
கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை"

என, நெய்தற்றலைமகள்போலக் கூறி அவளை மருதநிலத்துக் கண்டான்போல,

"ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள்"

எனவுஞ் சொல்லிப் பின் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்தலுரிப் பொருளான் முடித்தான்; இவ்வாறு மயங்கச்செய்யினுங் குறிஞ்சித் துறைப்பாற்படச் செய்தமையின் அத்துறையுறுப்பான் வந்ததென்பது. இதுவும் மேலைப்பொருள்வகைபோலப் புலவராற் செய்துகொள்ளப்படுவதாகலான் அதற்குப் பின் வைத்தானென்பது. மற்று,

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்" (தொல்-அகத்: 19)

என்றதனுன், இது முடியாதோவெனின், அது கருப்பொருளை மயங்குதற்குக் கூறினுன், இது மக்களேயன்றித் தலைவனுந் தலைவியும் மயங்குமாறும் நான்கு திணையும் ஒன்றுென்றனோடு மயங்குமாறுங் கூறி அது புலவராற் செய்துகொள்ளுவதோர் உறுப்பெனவும் ஓதிவந்த இலக்கணத்ததன்றுயினும் அது பெறுமெனவும் கூறினுனென்பது. [209]

மாட்டு

522. அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகியநிலையினும்
[1]இயற்பொருள் முடியத் தந்தன [2]ருணர்த்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.

இது, மாட்டென்னும் உறுப்புணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பொருள் கொள்ளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக் கிடப்பச் செய்யினும் இருவகையானுஞ் சென்று பொருள்முடியுமாற்றுற் கொணர்ந்துரைப்பச் செய்தலை மாட்டென்னும் உறுப்பென்று சொல்லுவர் செய்யுள் வழக்கின் (எ-று)

---

1. "இயன்று பொருள்" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர்.
2. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே "உரைத்தல்" எனப்பாடங் கொள்வர் நச்சினுர்க்கினியர்.

இதுவும் நால்வகைப் பொருள்கோளன்றிப் புலவரது வேறு செய்கை; அது,

"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" (பத்துப்:பட்டின: 218.20)

என நின்றது, பின்னர்,

"வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென்தோளே"
(பத்துப்:பட்டின:.00.20)

எனச் சேய்த்தாகச் சென்று பொருள் கோடலின் அஃது அகன்று பொருள் கிடப்பினும் இயன்று பொருண்முடியத் தந்து உரைத்ததாம்,

"திறந்திடுமின் தீயவை பிற்காண்டு மாதர்
இறந்து படிற்பெரிதா மேதம்—உறந்தையர்கோன்
தண்ணார மார்பில் தமிழர் பெருமானைக்
கண்ணாரக் காணக் கதவு" (முத்தொள்ளாயிரம்:42)

என்பது, அணுகிய நிலையெனப்படும்; பிறவும் அன்ன; மாட்டுதலென்பது கொண்டுவந்து கொளுத்தல். [2.0]

மாட்டும் எச்சமும் இன்றியும் செய்யுள் அமையுமெனல்

523. மாட்டு மெச்சமு நாட்ட லின்றி
உடனிலை மொழியினுந் [1]தொடர்நிலை பெறுமே.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒருசாரனவற்றுக்குப் புறனடை

(இ-ள்.) மேற்கூறிய எச்சமும் மாட்டும் இன்றியும் அச்செய்யுளுட் கிடந்தவாறே அமையச் செய்யவும்பெறுஞ் செய்யுள் (எ-று).

எச்சமும் மாட்டும் என்னாது மாட்டும் முற்கூறியதென்னையெனின் எச்சம் முதலாகிய ஐந்து உறுப்பும் இவ்விதிபெறுமென்று கோடற்கு எதிர் சென்று தழீஇயினானென்பது.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "தொடைநிலை" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(உ-ம்) "வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழி நீர
நீலப் பைம்போ துளரிப் புதல
பீலி யொண்பொறிக் கருவிளை யாட்டி
நுண்முள் ஈங்கைச் செவ்வரும்பு ஊழ்த்த
வண்ணத் துய்ம்மல ருதிரத் தண்ணென்
றின்னு தெறிதரும் வாடையொடு
என்னா யினள்கொ லென்னு தோரே"

என்பது, எச்சமின்றி வந்தது.

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி"(குறுந்; கடவுள் வாழ்த்து) என்பது, முன்னமின்றி வந்தது.

"மருந்தெனின் மருந்தே" (குறுந்:71)

என்பது, பொருளின்றி வந்தது.

"ஈயற்புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த" (அகம்:8)

என்பது. துறைவகையின்றி வந்தது.

"யானே யீண்டையேனே" (குறுந்:54)

என்பது, மாட்டின்றி வந்தது. இடைநின்ற மூன்றினை இலேகினுற்கொண்டு இரண்டினை எடுத்தோதினன். இவை இரண்டும் அவற்றது துணை இன்றியமையாச் சிறப்பினவல்ல என்றற் கென்பது. (211)

வண்ணத்தின் வகை

524. வண்ணந் [1]தாமே நாலைந் தென்ப.

இது, முறையானே ஈற்றுநின்ற வண்ணம் இத்துணைப்பகுதித் தென்கின்றது.

(இ-ள்) வண்ணம் இருபது வகைப்படும் (எ-று)

வண்ணமென்பது, சந்தவேறுபாடு. நூறும் பலவுமாகி வேறுபடினும் அவை ஈண்டடங்குமென்பதூஉம், அவ்வேறுபாடெல்லாம் சந்த வேற்றுமை செய்யாவென்பதூஉங் கூறியவாறு அது நுண்ணுணர்வுடையார்க்குப் புலனாமென்பது. (212)

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "தாமே" எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

அவையாவன

525. அவைதாம்
பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண
மியைபு வண்ண மளபெடை வண்ண
நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண
மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண
மொழுகு வண்ண மொரூஉ வண்ண
மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணந்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ணம்
உருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
[1]றாங்கன மொழிப வறிந்திசி னோரே.

இது, மேற்கூறப்பட்ட வண்ணங்களது பெயர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லிய நாலைந்து வண்ணமும் இவ்விருபது பெயர் வேறுபாட்டினவென்று சொல்லுப அவற்றை உணர்ந்த ஆசிரியர் (எ-று).

இது, முறையாயினவாறென்னையெனின், இது வரலாற்று முறைமையென்றற்கு 'ஆங்ஙனம் மொழிப அறிந்திசினோ'ரென்று னென்பது. அதையாமர்று சொல்லுகின்றான். (213)

பாவண்ணம்

526. அவற்றுள், பாஅ வண்ணஞ்
சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.

இது, நிறுத்த முறையானே பாஅவண்ண முணர்த்துதல் நுதலிற்று,

(இ-ள்) பாஅவண்ணமென்பது, நூற்பாவண்ணம் (எ-று). எற்றுக்கு? 'நூற்பாற்பயிலு'மென்றமையின் இது சொற்

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "ஆங்கென" எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

சீரடித்தாகி வருமென்பது. இதனுட் 'பயிலு'மெனவே அந்நூற் 'பாவினுளல்லது அகவலுள் இத்துணைப் பயிலாதென்பது; இது,

"வடவேங்கடந் தென்குமரி" (தொல்: பாயிரம்)

எனவும்

"எழுத்தெனப் படுப அகரமுத
னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப" (தொல்-எழுத்து-நூன்:1)

எனவும்,

"அவற்றுள், அஇஉ,
எஒ என்னு மப்பா லைந்தும்" (தொல்-எழுத்-நூன்:8)

எனவும் பயின்று வரும்.

"சிறியகட் பெறினே" (புறம்:255)

என்பது சொற்சீராகி அகவலுட் பயிலாது வந்தது. சொற்சீரடியென்னுது 'சொற்சீர்' என்றான் அடியோடு தொடராதுஞ் சொற்சீர் வருமாதலினென்பது. அவை,

"நன்றுபெரி தாகும்" (தொல்-சொல்-உரிச்:45)

என்றாற்போல வேறாகி நிற்பன. கலியுள்ளும் பரிபாடலுள்ளுஞ் சொற்சீர்வருமென மேற்கூறினானாகலின் அவற்றுள்ளுஞ்சந்தவேற்றுமைப்பட்டன பாஅ வண்ணமேயா மென்பது. [214]

தாவண்ணம்

527 தாஅ வண்ண
மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.

(இ-ள்.) இடையீடுபடத் தொடுப்பது தாஅவண்ணம் (எ-று).

அவை பொழிப்பும் ஒரூஉவுமாகலின் எதுகையென வரைந்து கூறினானென்பது. அடியிடையிட்டு வருவது தொடை வேற்றுமையாவதல்லது வண்ணவேற்றுமை யாகாதென்பது ஒரு செய்யுளுட் பல அடிவந்தால் அவைஎல்லாம் இடையிட்டுத் தொடுத்தல் வேண்டுமோவெனின், வேண்டா; அவை வந்தவழித் தாஅ வண்ண மெனப்படுமென்பது; எனவே, இவ்வண்ண வகைகளெல்லாஞ் செய்யுண் முழுவதுமே பெறுவனவாகக் கொள்ளக் கிடந்தனவல்ல; இவற்றை உறுப்பென்ற தன்மையாற் கந்திருவ நூலார் வண்ணங் கூறியவாறு போல ஒரு செய்யுளுட் பலவும் வரப்பெறுமென்பதாம். அவை,

"உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" (திருமுரு:1)
எனவும்,
"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
(ஐங்குறு-ப: 456)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. [215]

வல்லிசை வண்ணம்

528. வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் [1]பயிலும்

(இ-ள்.) வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயின்று வரும் (எ-று).

வல்லெழுத்துப் பயின்று வருதலால் அப்பெயர்த்தாயிற்று,
"முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்"
(பத்துப்-பட்டினப்:218)
எனவும்,
"முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி" (பத்துப்-திருமுருகு:73)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. [216]

மெல்லிசை வண்ணம்

529. மெல்லிசை வண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே

(இ-ள்.) மெல்லெழுத்து மிகுவது மெல்லிசை வண்ணம் (எ-று).

ஒரு செய்யுண் முழுவதும் ஓரினத்தெழுத்தே பயிலச்செய்தால் இன்னாதாதலின் இவை உறுப்பெனப்பட்டு இடையிட்டு வருமென்றுணென்பது. அவ்வாறு செய்யின் அவை மிறைக்கவி யெனப்படும். ஒழிந்த எழுத்திற்கும் இஃதொக்கும்.
"பொன்னி னன்ன புன்னை நுண்தாது" (யா-வி-ப: 352)
என மெல்லெழுத்து பயின்றவாறு. [217]

இயைபு வண்ணம்

530. இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.

(இ-ள்.) இடையெழுத்து மிகுவது இயைபு வண்ணம் (எ-று).

"அரவி னதிர வுரீஇய வரகுகதிரின்"

1. நச்சர்பாடமும் இதுவே. "மிகுமே" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

என இடையெழுத்து மிக்கு வந்தமையின் இயைபு வண்ணமா யிற்று. மென்மை வன்மைக்கு இடைநிகரவாகிய எழுத்தான் வருதலின் இயைபுவண்ணமென்றார். (218)

அளபெடை வண்ணம்

531. அளபடை வண்ண மளபெடை பயிலும்.

(இ-ள்.) இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வன அள பெடைவண்ணமாம் (எ-று).

"மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்' (அகம்:99)

என்பது அளபெடை வண்ணம்.

"கண்ண் டண்ண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்"

[பத்துப்: மலைபடு:352]

என்பதும் அது. (219)

நெடுஞ்சீர் வண்ணம்

532. நெடுஞ்சீர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும்

[இ-ள்] நெட்டெழுத்துப் பயின்றுவருவது நெடுஞ்சீர் வண்ணம் [எ-று].

அது,

"மாவா ராதே மாவா ராதே" [புறம்:273]

என்பது, நெடிதாய் வருவது நெடுஞ்சீரெனப்பட்டது. [220]

533. குறுஞ்சீர் வண்ணம் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.

(இ-ள்.) குற்றெழுத்துப் பயில்வது குறுஞ்சீர்வண்ணம் (எ-று).

"குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவல் புரவி" (அகம்-4 எனவரும். (221)

சித்திரவண்ணம்

534. சித்திர வண்ணம்
நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் [1]வருமே.

(இ-ள்) சித்திரவண்ணம் நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத் தும் ஒப்ப விராஅய்ச் செய்யப்படுவது (எ-று.)

---

1. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. "வரூஉம்" எனப்பாடங் கொள்வர் நச்சர்.

அது,

"சாரல் நாட நீவர லாறே"

என வரும்,

சித்திரவண்ணமென்பது பலவண்ணம்படச் செய்வதாக லின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. [222]

நலிபு வண்ணம்

535. நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்

(இ-ள்.) ஆய்தம் பயின்று வருவது நலிபு வண்ணமாம் (எ-று).

அஃது,

"அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை"

எனவும், (குறள்: 178)

"எஃகான் றஃகா ஞன்க னுருபிற்கு"

[தொல்-எழுத்-புணர்: 21]

எனவும் வரும் நலிபென்பது ஆய்தம். [223]

அகப்பாட்டு வண்ணம்

536 அகப்பாட்டு வண்ண
முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.

(இ-ள்.) அகப்பாட்டு வண்ணமென்பது இறுதியடி இடை யடி போன்று நிற்பது [எ-று].

அவையாவன: முடித்துக் காட்டும் ஈற்றசை ஏகாரத்தா னன்றி, ஒழிந்த உயிரீற்றானும் ஒற்றீற்றானும் வருவன; அவை:—

"தவழ்பவை தாமு மவேற்று ரன்ன" [தொல்-மர; 5]

எனவும்,

"உண்கண் சிவப்ப தெவன்கொ லன்னாய்" [ஐங்குறு: 21]

எனவும்,

"கோடுயர் வெண்மணை லேறி
யோடுகலன் எண்ணுந் துறைவன் தோழி"

எனவும்,

"ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி"

[கலி: கடவுள் வாழ்த்து]

எனவும்.

"சென்றீ பெருமநின் தகைக்குநர் யாரோ" [அகம்:46]
எனவும், இவை ஆசிரிய ஈற்றன.

"குளிறு குரலருவிக் குன்றத் திதண்மேற்
களிறு வருவதுகண்டு—வெளிறெனன
லாயினன் பின்னை யணங்கிற் குயிரளித்துப்
போயினன் யாண்டையான் போன்ம்"

என இதனுள் இறுதியடி முடியாத்தன்மையின் முடிந்ததாகலின் அகப்பாட்டு வண்ணமாயிற்று.

"கொடி யுவணத் தவணரோ"

எனக் கலிப்பாவுள் அரோவந்து பின் முடியாத்தன்மையின் முடிந்தது.

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ என்பனவற்றுள் ஆசிரியம் இறுமெனா வரையறுப்பாருண்மையின் அவ்வச் சொல்லானே அவை முடிந்தனவென்று கொள்வலெனின், — அங்ஙனம் வரையறை யில வென்பது மேற்காட்டிய உதாரணங்களால் அறிந்தாமாக லின் அக்கடா வரையறுப்பார் மேற்றெனவிடுக்க.

புறப்பாட்டு வண்ணம்

537. புறப்பாட்டு வண்ண
முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.

[இ-ள்] புறப்பாட்டு வண்ணமென்பது, இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான்முடிந்ததுபோல நிற்றல் [எ-று].

"இன்று லைவகல் வாரா முன்னே
செய்ந்நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே" [புறம்:363]

என்புழி. ஈற்றயலடி 'முன்னிய வினையே' யென முடிந்தது போன்று முடியாதாயிற்று. [225]

ஒழுகு வண்ணம்

538. ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.

(இ-ள்) முற்கூறிய வகையானன்றி ஒழுகிய லோசையாற் செல்வது ஒழுகுவண்ணம் (எ-று).

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமாயினும் அவை வேறு வேறிலக்கண முடையன என்பது.

"அம்ம வாழி தோழி காதலர்க்
கின்னே பனிக்கு மின்று வாடையொடு
புன்கண் மாலை யன்பின்று நலிய
வுய்யல ளிவள்" (யா. வி. ப. 638)

எனவரும். (226)

ஒரூஉ வண்ணம்

539. ஒரூஉ வண்ண [1]மொரீஇத் தொடுக்கும்.

(இ-ள்) யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றனோ அவாவாமை அறுத்துச் செய்வது ஒரூஉவண்ணம் [எ-று]

ஒரீஇத்தொடுத்தலென்பது எல்லாத் தொடையும் ஒரீஇச் செந்தொடையால் தொடுத்தலென்பாரும் உளர். செந்தொடையுந் தொடையாகலான் அற்றன்றென்பது; அது,

"யானே யீண்டை யேனே யென்னலனே
யானு நோயொடு கான லஃதே
துறைவன் தம்மூ ரானே
மறையல ராகி மன்றத் தஃதே" [குறுந்:97]

என வரும்.

"சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே" [புறம்:235]

என்பதும் அது.

யாப்புப் பொருள்நோக்கியவாறுபோல இது பொருள்நோக்காது ஓசையே கோடலானும் அடியிறந்து கோடலானும் யாப்பெனப்படாது. (227)

எண்ணு வண்ணம்

540. எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.

(இ-ள்) எண்ணுப் பயில்வது எண்ணுவண்ணம் (எ-று)

இஃது, அடியெண்ணுப் பயிறலான் எண்ணுவண்ணமெனக் காரணப்பெயராயிற்று. அவை,

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "ஒரூஉத் தொடை தொடுக்கும்" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி
துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன் கட்டி" (அகம்:44)
என்றாற் போல்வன.
"நுதலுந் தோளுந் திதலை யல்குலும்" (அகம்:19)
என்பதும் அது. (228)

அகைப்பு வண்ணம்

541. அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.

(இ-ள்) அறுத்தறுத்துப் பயில்வது அகைப்பு வண்ணம் (எ-று)

இது விட்டுவிட்டுச் சேறலின் அகைப்புவண்ணமென்னும் பெயர் பெற்றது.

"வாரா ராயினும் வரினு மவர்க்
கியாரா கியரோ தோழி" (குறுந்:110)

என்புழி, ஒருவழி நெடில் பயின்றும் ஒருவழிக் குறில் பயின்றும் அறுத்தொழுகிய அகைப்புவண்ணமாம். (229)

தூங்கல் வண்ணம்

542. தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.

(இ-ள்) தூங்கல்வண்ணந் தூங்கலோசைத்தாகி வருவது (எ-று)

வஞ்சியென்பது, வஞ்சித்தூக்குப்போல இதுவும் அற்றுச் சேறலுடைத்தென்பது.

அது,
"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
தானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்"
(முத்தொள்ளாயிரம்:104)

என நின்ற தொடர்நிலைக்கண்ணே அத்தூங்கல் கண்டுகொள்க. இக்கருத்தறியாதார் கலிப்பாவினுள் வஞ்சிப்பாப் பிறக்குமென வும் வஞ்சியுட் கலிப்பாப் பிறக்குமெனவும் மயங்குப. (230)

ஏந்தல் வண்ணம்

543. ஏந்தல் வண்ணஞ்
சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.

[இ-ள்] சொல்லிய சொல்லானே சொல்லப்படும் பொருள் சிறப்பச் செய்வது ஏந்தல் வண்ணம் [எ-று]

ஏந்தலென்பது, மிகுதல்; ஒரு சொல்லே மிக்கு வருதலின் ஏந்தல்வண்ண மென்றுயிற்று. அது,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்" [நாலடி: 4-9]

என வரும். [231]

உருட்டு வண்ணம்

544. உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.

[இ-ள்.] உருட்டிச் சொல்லப்படுவது அராகமாகலின் அராகந் தொடுப்பது உருட்டுவண்ணமாம் [எ-று].

"உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇய" [அகம்:158]

எனவும்,

"எரியுரு வுறழ விலவ மலர" [கலி-33]

எனவும் வரும். இது நெகிழாது இருண்டவோசையாகலிற் குறுஞ்சீர் வண்ணமெனப்படாது உருட்டுவண்ணமெனப்படு மென்பது. [232]

முடுகு வண்ணம்

545. [1]முடுகு வண்ணம்
அடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே.

(இ-ள்) முடுகுவண்ணமென்பது, நாற்சீரடியின் மிக்கு ஓரடி அராகத்தோடொக்கும் (எ-று).

அது,

"நெறியறி செறிகுறி புரிதிரிபு அறியா அறிவினை முந்துறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்தோட் பசலையு மம்பலும்" (கலி:39)

என வரும்.

இவற்றைக் கொச்சகம் அராகமெனவுஞ் சொற்சீரடியும் முடுகியலடியுமெனவும் பரிபாடற்கு வேறுபடுத்தோதினன் இவ் வேறுபாடு நோக்கியென்பது. (233)

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "முடுகுவண்ணமுடிவறியாமல், அடியிறந்தொழுகி அதனோரற்றே" எனப்பாடங்கொள் வர் இளம்பூரணர்.

வண்ணம் இவையல்லதில்லை எனல்

546 வண்ணந் தாமே[1] யிவையென மொழிப.

இது புறனடை.

(இ-ள்.) வண்ணமென்பன சந்தமாதலான் அச்சந்த வேற்றுமை செய்வன இவையல்லதில்லை (எ—று.)

எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம்; நான்கு பாவினோடும் இவற்றை வைத்துறழவும் அவைமயங்கிய பொதுப்பா இரண்டினோடும் உறழவும் நூற்றிருபதாகலும், உயிர்மெய் வருக்க மெல்லாவற்றோடும் உறழ்ந்து பெருக்கின் எத்துணையும் பலவாக லும், இனிப் பிறவாற்றாற் சில பெயர்நிறீஇ அவற்றால் உறழ்ந்து பெருக்க வரையறையிலவாகலும் உடையவாயினும் இவ்விரு பது வகையானல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காதென்பது கருத்து (234)

அம்மை

547. [2]வனப்பியல் தானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியாற்[3] றாய பனுவலோ
டம்மை [4]தானே யடிநிமிர் பின்றே

இது தொகைச் சூத்திரத்துள்.

"ஆறுதலை யிட்ட வந்நா லைந்தும்" (தொல்—செய்:1)

எனக் கூறு செய்து நிறீஇப், பின்னர் எட்டுறுப்புக் கூறினு னன்றே? இவை அவற்றோடொத்த இலக்கணத்த அன்மையான்; என்னை? அவை ஓரோர செய்யுட்கே ஓதிய உறுப்பாகலானும் இவை பல செய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெண்வகையும் பற்றித் தொடுக்கப்படுமெனக் கூறப்பட்டதாகலானுமென்பது. இவற்றை வனப்பென்று கூறப்படுமாறென்னை? அச்சூத்திரத்துப் பெற் றிலமாலெனின், வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "அவை" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. இவ்வடி மற்ற உரையில் இல்லை.
3. "சீர்புனைந்தியாப்பின்" என இளம்பூரணரும், தாயபனு வலின்" என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொள்வர்.
4. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. தாமே எனப்பாடங் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர்.

உறுப்புந்திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும். அதனாற் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர்நிலையதே வனப்பென்னும் பெயர்ப்பகுதி வகையான் ஏற்பதென்பது. அஃதேல், இவ்வெட்டுந் தனிவருஞ் செய்யுட்கண் வந்தால் அழகுசெய்யாவோவெனின், அவை போல் இவை தனிவரும் செய்யுட்குமாகும் என்றற்கன்றே அவ்விருபத்தாறுறுப்போடும் இவற்றை ஓரினப்படுத்து ஓதிய தென்பது. அஃது, இயைபிற்கொப்ப வாராதென்பது முன்னர்ச் (522) சொல்லுதும். இதனானே முன்னையுறுப்புக்கள் தொடர் நிலைச் செய்யுட்கு வருமென்பதூஉங் கொள்க. அல்லாக்கால், மாத்திரை முதலாகிய ஒரோவுறுப்பான் அழகு பிறவாதாகிய செல்லும் இவற்றையே வனப்பென்று ஒரோ செய்யுட்கே கொள்ளினென்பது. இங்ஙனம் இருபத்தாறும் எட்டுமென வகுப்பவே அவை அகமென்பன, தனிநிலைச் செய்யுட்கு முற் கூறப்படா, இத்தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு முழ்கூறுமென்பது; இனி, இவற்றைச் சூத்திரத்தான் வனப்பென்ஹறுங் குறியெய்து விக்கவேண்டுவாளுகச் சூத்திரத்தை,

"வனப்பியல் தானே வகுக்குங் காலைச்
சின்மென் மொழியால் தாய பனுவலின்"

என்பது பாடமாக உரைத்தானென்க; அதுவும் அறிந்தவாறே கொள்க.

(இ-ள்.) சிலவாய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடை யிட்டு வந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர்வில்லது அம் மையாம் (எ-று.)

'அடிநிமிராதெனவே அம்மையென்பது முழுவதும் ஒரு செய்யுளாகல் வேண்டும்; வேண்டவே, அஃது உறுப்பன்றாகிய செல்லும்; அதனை உறுப்பெனல் வேண்டுமாதலான் அடிநிமி ராதெனப்பட்ட செய்யுள் உறுப்பாக அவை பல தொடர்ந்து முடிந்து ஈண்டுச் செய்யுளாமென்பது. சிலவாகவென்பது, எண்ணுச் சுருங்குதல், மெல்லியவாதல், சிலவாகிய சொற்கள் எழுத்தினான் அகன்றுகாட்டாது சிலவெழுத்தினான் வருவது. அடிநிமிராதென்றது, ஐந்தடியின் ஏறாதென்றவாறு.

தாயபனுவலோடென்றது, அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப (போன்று) வேறிடையிடை

அவையன்றியுந் தாய்ச்செல்வதென்றவாறு, அஃதாவது பதி ணெண் கீழ்க்கணக்கென வுணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோ செய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும், அறம்பொருளின்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறுங் கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டு கொள்க.

"பொருள்கருவி காலம் வினையிடனோ டைந்து
மிருடீர வெண்ணிச் செயல்" (குறள்:675)

என்பது இலக்கணங் கூறியதாகலிற் பனுவலோடென்றான்.

"மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று" (குறள்:1112)

என இஃது இலக்கியமாகலாற் றூயபனுவலெனப்பட்டது.

இவை தனித்துவரினும் அவ் வனப்பெனப்படும். தாவுத லென்பது, இடையிடுதல். இவ்விருவகையுஞ் செய்யுளெனப் படும். அம்மையென்பது, குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்ற லின் அம்மையென்றாயிற்று. அதனுள் உறுப்பாகிய பாட்டுக் கடோறும் மாத்திரை யுறுப்பு முதலாகிய உறுப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வருமாறும், இவ்வனப்பினுள் ஏற்பன பலவும் வரு மாறும் அறிந்துகொள்க. (235)

அழகு

548. செய்யுள் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.

இஃது, இரண்டா மெண்ணுமுறைமைக்க ணின்ற அழ குணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) திரிசொற் பயிலாது செய்யுளுட் பயின்று வரும் மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட்ட யாப்பின் பொருள் அழகு (எ-று).

'அவ்வகை'யென்றதனால் அவை வேறு வேறு வந்து ஈண்டிய தொகைநிலைச் செய்யுளென்றவாறு. அவையாவன, நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையெட்டு மென்றவாறு. அழகு

செய்யுண் மொழி யென்றதென்னையெனின், அது பெரும்பான்மையாற் கூறினன். அம்மொழியானே இடைச்சங்கத்தாருங் கடைச்சங்கத்தாரும் இவ்விலக்கணத்தாற் செய்யுள் செய்தார்; இக்காலத்துச் செய்யினும் விலக்கின்றென்பது. மற்று மூவடி முப்பது முதலாயின அம்மையெனப்படுமோ அழகெனப்படுமோ வெனின்,—தாயபனுவலின்மையின் அம்மையெனப்படாவென்பது. இவற்றுள்ளும் ஒரோ செய்யுட்கண்ணே மாத்திரை முதலாகிய உறுப்பும் ஏற்றவகையான் வருவன அறிந்துகொள்க, ஒழிந்தன வற்றிற்கும் இஃதொக்கும். (236)

தொன்மை

549. [1]**தொன்மை தானே**
உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே.

இது தொன்மையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ—ள்). தொன்மையென்பது உரைவிராஅய்ப் பழைமைய வாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது (எ—று).

அவை பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன. (237)

தோல்

550. **இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்**
பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப[2] **தொன்மொழிப் புலவர்.**

இது, முறையானே தோலென்னும் வனப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று. அஃதிருவகைப்படும்; கொச்சகக்கலியானும் ஆசிரியத்தானுஞ் செய்யப்படுவன.

"யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது"

என்றவழித் தேவபாணியுங் காமமும் பொருளாக வன்றியுங் கொச்சகக் கலி வருமென்றானாகலான் அவை மேல் வருதல் கண்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "தொன்மைதானே சொல்லுங் காலை" எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. "தொன்னெறிப்புலவர்" எனப்பாடங் கொள்வர் நச்சரும், இளம்பூரணரும்.

[இ-ள்] இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்-மெல்லென்ற சொல்லான் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் விழுப்பொருள் பயப்பச் செய்வன; அவை செய்த காலத்துள்ளன கண்டிலம்; பிற்காலத்து வந்தன கண்டுகொள்க.

பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந்து ஒழுகினும்-ஆசிரியப் பாட்டான் ஒரு கதைமேல் தொடுக்கப்பட்டன; அவை பொருட்டொடர்நிலை.

தோல் என மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்-தோலென்று சொல்லுப புலவர் (எ-று)

'தொன்மொழி யென்றார் பழைய கதையைச் செய்தல் பற்றி; இது முன்வருஞ் சூத்திரத்தானும் பெறுதும். (238)

விருந்து

551. விருந்தே தானும்
புதுவது [1]கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.

(இ-ள்) விருந்துதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேற்று (எ-று)

'தானு'மென்ற உம்மையான் முன்னைத் தோலெனப்பட்டதூஉம் பழைய கதையைப் புதியதாகக் சொல்லியதாயிற்று இது பழங்கதை மேற்றன்றிப் புதிதாகச் சொல்லப்படுதல் ஒப்புமையின் உம்மையான் இறந்தது தழீஇயினானென்பது. 'புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்று' என்றதென்னையெனின், புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது. அது, முத்தொள்ளாயிரமும். பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமென உணர்க. கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப.

---

1. நச்சர் பாடமும் இதுவே. "புனைந்த" எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

இயைபு

552. [1]ஞகாரை முதலா [2]ளகாரை யீற்றுப்
புள்ளி யிறுதி யியையெனப் படுமே.

இஃது, இயைபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஞ ண ந ம ன, ய ர ல வ ழ ள வென்னும் பதி னொரு புள்ளியீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதியாகச் செய்யுஞ் செய்யுள் பொருட்டொடராகவுஞ், சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபெனப்படும் (எ—று)

இயையென்றதனன் பொருளும் இயைந்து சொல்லும் இயைந்து வருமென்பது கருத்து; சீத்தலைச் சாத்தனாராற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையுங் கொங்குவேளிராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச்செய்யுளும் போல்வன அவை னகார ஈற்றான் இற்றன. மற்றையீற்றான் வருவனவற்றக்கும் ஈண்டிலக்கணம் உண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கொள்க. இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்.

பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந்தொழுகிய தோலோடு இத னிடை வேற்றுமை யென்னையெனின், அவை உயிரீற்றவாதல் பெரும்பான்மையாகலான் வேறுபாடுடைய சொற்றொடரான் வருதலுமுடையவென்பது. சொற்றொடரென்பது, அந்தாதி யெனப்படுவது; என்றதனன், உயிரீற்றுச் சொற்றொடர் சிறு பான்மை யெனபது கொள்க. (240)

புலன்

553. [3]சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.

இது, புலனுமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

1. ஞகார முதலா எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. இளம்பூரணர் பாடமும் இதுவே. "னகார ஈற்றும்" எனப் பாடங் கொள்வர் நச்சர்.
3. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. தெரிந்த மொழியான் எனப் பாடங் கொள்வர்.

(இ—ள்) சேரிமொழியென்பது பாடிமாற்றங்கள். அவற்றானே செவ்விதாகக் கூறி ஆராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்வது புலனென்று சொல்லுவர் புலன் உணர்ந்தோர் (எ—று)

அவை விளக்கத்தார் கூத்து முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள் போல்வனவென்பது கண்டு கொள்க. (241)

இழைபு

554. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் [1]தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்து
ஓங்கிய மொழியா [2]னுங்கன் மொழுகின்
இழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.

இஃது, இறுதிநின்ற இயைப்பிலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ—ள்.) ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்து அடக்காது — வல் ஒற்றடுத்த வல்லெழுத்துப் பயிலாது; குறளடி முதலா ஐந்து அடி ஒப்பித்து — இருசீரடி முதலாக எழுசீரடியளவும் வந்த அடி ஐந்தினையும் ஒப்பித்து: ஒப்பித்தலென்பது, பெரும் பன்மையான் நாற்சீரடி படுக்கப்பட்டென்றவாறு; ஓங்கிய மொழியான் — நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்துப் போல் ஓசை எழும் மெல்லெழுத்தும் லகார ளகரங்களும் உடைய சொல்லான்; ஆங்ஙனம் ஒழுகின் — இவையும்,

"சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல் வேண்டாது" (513)

பொருள் புலப்படச் சென்று நடப்பின்;

இயைபின் இலக்கணம் இயைந்ததாகும் — இயைபென்று சொல்லப்படும் இலக்கணத்தது (எ—று)

---

1. அடங்காது எனப் பாடம் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. ஆங்கவன் மொழியர் என இளம்பூரணரும், இங்ஙனம் ஒழுகின என நச்சரும் பாடம் கொள்வர்.

அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறைமார்க்கத்தன வென்பது. இவற்றுக்குக் காரணந் தேர்தல் வேண்டாது பொருள் இனிது விளங்கல் வேண்டுமென்றது, அவிநயத்திற்கு உரியவாதல் நோக்கியென்பது. மற்றிதனை வெண்டுறைச் செய்யுட்குமுன் வைப்பினென்னெனின், இஃதிசைப்பாட்டாகலின் இனி வருகின்றது இசைத்தமிழாகலின் அதற்குபகாரப்பட இதனை, இறுதிக்கண் வைத்தானென்பது. (242)

புறனடை

555. செய்யுள் மருங்கின் மெய்பெற நாடி
யிழைத்த விலக்கணம் பிழைத்தன போல
[1]வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலாற்
[2]றிரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே.

இஃது, இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ—ள்.) செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து தந்திரம் செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தின் வழிஇயின போன்று பின் தோன்றுவனவுளவேல் முற்கூறப்பட்ட இலக்கணத்தோடு திரியாமல் முடித்துக் கோடல் அறிவுடையோரது கடன் (எ—று).

அவை எண்சீர் முதலாயின வரிற் கழிநெடிலடிப்பாற் சார்த்திக் கோடலும், ஏது நுதலிய முதுமொழியோடு, பாட்டிற்கு இயைபின்றியுந் தொடர் படுப்பனவும் யாப்பென்னும் உறுப்பின் பாற்கோடலும், பிறவும் ஈண்டோதாதன உளவெனின் அவையுமெல்லாஞ் செய்யுளிலக்கண முடிபாகுமென்றவாறு: (243)

செய்யுளியல் முற்றிற்று

1. 'வருவனை உளவேனும்' என இளம்பூரணரும், 'வருப உளவேனும்' என நச்சினார்க்கினியரும் பாடம் கொள்வர்.
2. நச்சினார்க்கினியர் பாடமும் இதுவே. திரிபின்றி எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

ஒன்பதாவது

மரபியல்

பொருளமைப்பு

எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர் செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபாம். ஆசிரியர் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்கச்செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி இவ்விலக்கணத்தைச் செய்தவராவர். ஆதலின் எழுத்ததிகாரத்தும் சொல்லதிகாரத்தும் அவ்வவ்விலக்கணம் பற்றிய மரபுகளை அவ்வவ்விடங்களில் கூறி வந்தது போல இவ்வதிகாரத்து இறுதியிலும் பொருள் பற்றிய மரபுகள் பல வற்றையும் கூறுகின்றார். இவ்வியற்கண் கூறப்படும் மரபுகள் இருதிணைக்கும் உரியவாம்.

இளமைப்பெயர்கள்: பார்ப்பு, குட்டி, குருளை, கன்று, பிள்ளை, மகவு, மறி, குழவி ஆகிய ஒன்பதும் இருதிணை பற்றி வரும் இளமைப் பெயர்களாம்.

பார்ப்பு, பிள்ளை என்பன பருந்து, கிளி போன்ற பறப்பனவற்றிற்கும், ஆமை, உடும்பு முதலை, போன்ற தவழ்வனவற்றிற்கும் உரிய இளமைப்பெயர்களாம்

கீரியுள் ஓரினமாய மூங்கா என்பதும், பூனையுள் ஓரினமாய வெருகு என்பதும் எலியும், அணிலும் குட்டி, பறழ் என்ற இளமைப் பெயர்களைப் பெறும்.

நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி ஆகிய ஐந்தின் இளமைப் பெயர் குருளை, குட்டி, பறழ் என்பனவாம். மேற்கூறிய ஐந்தனுள் நாய் நீங்கலாக ஏனையவற்றிற்குப் பிள்ளை என்னும் பெயரும் உரியதாகும்.

மறி என்பது, ஆடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய் ஆகிய ஐந்தின் இளமைப்பெயர் ஆகும்.

குட்டி, மகவு, பிள்ளை, பறழ், பார்ப்பு ஆகிய ஐந்தும் குரங்கின் இளமைப்பெயர்களாம்

யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, மான் எருமை, மரை கவரி, கராம், ஒட்டகம் ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயர் கன்று என்பதாம்.

குஞ்சரம், ஆ, எருமை, கடமை, மரை குரங்கு, முசு, ஊகம், ஆகியவற்றின் இளமைப்பெயர் குழவி என்பதாம்.

மேற்கூறிய ஒன்பான் இளமைப்பெயர்களில் குழவியும் மகவும் மக்கட்குரிய இளமைப்பெயர்களாம். அவ்வொன்பான் பெயர்களுள் பிள்ளை, குழவி, கன்று, போத்து என்பன ஓரறிவு உயிர்களின் இளமைப்பெயர்களாகவும் வரும்.

ஆனால் நெல் புல் என்பன மேற்கூறிய இளமைப்பெயர்களைப்பெறு

ஆண்பாற் பெயர்கள். :- ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சே, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, ஆண், கடுவன் ஆகியன ஆண்பால் பற்றி வரும் மரபுப்பெயர்களாம்.

வேழம் கேழல் ஆகிய இரண்டும் களிறு என்னும் ஆண்பாற் பெயர் பெறும். புல், வாய், புலி, உழை, மரை, கவரி, கராம், யானை, பன்றி, எருமை ஆகியன ஒருத்தல் என்னும் ஆண்பாற் பெயர் பெறும்.

பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி, எருமை, மரை, பெற்றம், சுறவு, ஆகியன ஏறு என்னும் ஆண்பாற் பெயர் பெறும்,

பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, புல்வாய், சுறு, முதலை, இடங்கர், கராம், வரால், வாளை, மயில், வல்லூறு ஆகியன போத்து என்னும் பெயர் பெறற்குரியது.

இரலை, கலை, என்பன புல்வாய்க்குரிய ஆடு, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர் ஆகிய நான்கின் பெயர் பெறற்குரியது.

பறப்பனவற்றுள் ஆண்பால் எல்லாம் சேவல் என்னும் பெயர்க்குரிய. அவற்றுள் மயில் அப்பெயர் பெறுவதில்லை. முருகவேள் ஊர்ந்த மயில் எனின் அப்பெயர் பெறும்.

புலி, செந்நாய், முதலை, முதலிய ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற் பெயர்களெல்லாம் ஏற்றை என்னும் பெயர் பெறும்.

பெண்பாற் பெயர்கள்:—. பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், மூடு, நாகு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு. பிடி ஆகிய பதின்மூன்றும் பெண்பாற் பற்றிவரும் மரபுப் பெயர்களாம்.

ஆண்பாற் பெயர்களெல்லாம் ஆண் என்றும், பெண் பாற் பெயர்கள் எல்லாம் பெண் என்றும் பெயர் பெறும்.

பிடி என்னும் பெண் பெயர், யானைக்குரியது.

ஒட்டகம். குதிரை, கழுதை, மரை, பறவைகள் ஆகியவை பெட்டை என்னும் பெயர் பெறற்குரியன.

பறவைகள் பேடை, பெடை என்னும் பெயர் பெறும்.

கோழி, கூகை, மயில் ஆகியன அலகு எனும் பெயர் பெயற் குரிய.

புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவிரி, ஆகிய நான்கும் பிணை என்னும் பெயர் பெறற்குரிய.

பன்றி, புல்வாய், நாய் என்பன பிணவு, பிணவல் என்னும் பெயர் பெறற்குரியன.

பெற்றம், எருமை, மரை என்பன ஆ என்னும் பெயர் பெறற்குரியன.

எருமை, மரை, பெற்றம், நந்து ஆகியன நாகு என்னும் பெயர் பெறற்குரியன.

ஆடு, மூடும் கடைமையுமாகிய பெயர் பெறற்குரியது.

பன்றி, நாய், நரி, என்பன பாட்டி என்னும் பெயர் பெறற் குரிய. குரங்கு மூசு, முசுகம் ஆகிய மூன்றும் மந்தி எனும் பெயர் பெறற்குரிய.

மருவி வந்த மரபுப் பெயர்கள்:

ஆண் குரங்கினைக் கடுவன் என்றலும், கூகையைக் கோட்டான் என்றலும், கிளியைத் தத்தை என்றலும், வெருகினைப் பூசை என்றலும், ஆண் குதிரையைச் சேவல் என்றலும், பன்றியை ஏனம் என்றலும், ஆண் எருமையைக் கண்டி என்றலும் மருவி வந்த மரபுப் பெயர்களாம்.

பெண், ஆண், பிள்ளை என வாளா கூறியவழிய அவை உயர்திணைக்குரியவாம்.

பெண் பிணா என்பன மக்களுள் பெண்மைக்கு உரியன.

உயிரினங்கள் :

உயிரினங்கள் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு ஈறாக அறுவகைப் படும். ஓரறிவுயிர் என்பது தீண்டியவழி அறிவதாகும். புல், மரன் முதலியன இவ்வகையன.

அகத்தே வயிரம் உடையது மரமாகும். புறத்தே வயிரம் உடையது புல்லாகும். புறத்தே வயிரமுடைய பனை தெங்கு முதலிய வற்றின் உறுப்புக்கள் தோடு, மடலை, ஓலை, ஏடு, இதழ், பாளை, ஈர்க்கு, குலை, எனப் பெயர் பெறும். அகத்தே வயிர முடைய இருப்பை, புலி, முதலிய மரங்களின் உறுப்புக்கள் இலை தளிர், தோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை எனப்பெயர் பெறும். மேற்கூறிய இரண்டற்கும் காய், பழம், தோல், செதிள், வீழ் என்பன உறுப்புக்களாக அமையும்,

ஈரறிவுயிர்: மேலைய உணர்வோடு நாவுணர்வும் உடையதாம். நந்து, முரள், முதலியன இவ்வகையினவாம்.

மூவறிவுயிர்: மேலைய உணர்வுகளோடு மூக்கு உணர்வும் உடையதாம். சிதல், எறும்பு முதலியன இவ்வகையினவாம்.

நாலறிவுயிர்: மேலைய உணர்வுகளோடு கண் உணர்வும் உடையதாம். நண்டு, தும்பி முதலியன இவ்வகையின வாம்.

ஐயறிவுயிர்: மேலைய உணர்வுகளோடு செவி உணர்வும் உடையதாம். விலங்கும், அவைபோலும் உணர்வுடைய மாக்களும் இவ்வகையினவாம்.

ஆறறிவுயிர்: மேலைய உணர்வுகளோடு மன உணர்வும் உடையதாம். மக்களும், தேவர் முதலாயினோரும் இவ்வகையினராவர்.

இனம் பற்றி வரும் மரபுகள்:

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என மக்களினத்தை நான்கு வகைகளாகப் பிரிப்பர்.

அந்தணர்: முந்நூலும், குண்டிகையும், முக்கோலும், யாமை வடிவாகச் செய்த இருக்கைப்பலகையும் இவர்க்கு உரியவாம். அரசரில்வழி ஒரோ வழி இவர் அரசியலை மேற்கொள்ளுதற்கும் உரியர்.

அரசர்: இவர் முடியுடை மன்னரும் குறுநிலமன்னரும் என இருவகைப்படுவர். முடியுடை மன்னர்: படை, கொடி முரசு, குதிரை, யானை, தேர், தார், முடி, செங்கோல் முதலியன இவர்க்கு உரியவாம். இவையன்றி மேல் அந்தணர்க்குரிய எனக்கூறப்பட்ட முந்நூல், இருக்கை போல்வனவும் இவர்க்கு உரியவாம். பரிசில் வேண்டியும், பரிசில் பெற்று விடை கொண்டு கூறும்பொழுதும், கைக்கிளைப் பொருண்மைப் படக்கூறும் பொழுதும், கொடைத்தொழில் பற்றிக்கூறும் பொழுதும், காளை, இளையோன், நெடுந்தகை, செம்மல் முதலிய பெயர்களால் இவர்கள் அழைக்கப்படுவர்.

குறுநிலமன்னர்: வில், வேல், கழல், கண்ணி, தார், மாலை தேர், வாள் ஆகியன இவர்க்கு உரியவாம்.

வணிகர்: இவர்களுக்கு வாணிக வாழ்க்கை உரியது. பயறு, உளுந்து, கடுகு, கடலை, எள், கொள், அவரை, துவரை ஆகிய எண்வகை உணவுப்பொருள்களையும் விளைத்து இவர் வாணிகம் செய்வர். இவர்களுக்குச் சூடும் பூவும், நற்குடிப் பிறந்தார்க்கென வரையறுக்கப்பட்ட தாரும் உரியவாம்.

வேளாளர்: இவர் உழவுத்தொழிலையே சிறப்பாக மேற்கொள்வர். அரசரால் கொடுக்கப்பெற்ற படையும் கண்ணியும் இவர்க்கு உரியவாம்.

அரசரும் வணிகரும் வேல், வாள், முதலிய படைக்கலங்கள் வைத்திருத்தற்கு உரியவராவர்.

நால்வகை வருணத்தார்க்கும் உரிய மரபு:

மேற்கூறிய நால்வகை வருணத்தாரும் அவரவர் பிறந்த ஊர், அவரவர்க்குரிய தொழில், கருவிகள் ஆகியவற்றோடு சார்த்திக்கூறற்கும் உரியர். இந்நால் வகை இனத்தார்களும் தத்தம் நிலைமைக்கேற்ப உயர்த்திக் கூறவும் பெறுவர்.

இருதிணை ஐம்பாற்பொருள்:

நிலம், தீ, நீர், வளி, விண் எனும் ஐம்பெரும் பூதமும் கலந்த கலவையே உலகம் ஆகும். ஆயினும் இவ்வைம்பெரும் பூதங்களையும் தனித்து வழங்குமிடத்து அஃறிணை வாய்பாட்டால் வழங்குதல் வேண்டும். இவ்வைந்தும் சேர்ந்த உலகத்துக் காணப்படும் பொருள்களை அவ்வாறன்றி இருதிணை ஐம்பாலாகப் பிரித்து அவ்வவற்றின் இயல்பு மாருது நெறிப்படக்கூறல் வேண்டும். இவ்வாறு கூறற்கு இதுகாறும் வழங்கி வந்த மரபே காரணமாகும். வழக்கில் இத்தகைய மரபு பிறழாதிருப்பின் அல்லது செய்யுளில் இவற்றை ஏற்கச் செய்தல் இயலாதாம். வழக்கென்பது உயர்ந்தோர் கூறும் வழக்கே ஆகும். காரணம் அவர்களை அன்றி உலகியல் அமையாதாகலின். மரபு என்ற ஒன்றின்றேல் உலகத்துச் சொல் எல்லாம் பொருள் இழந்தும் பிறழ்ந்தும் விடும். செவிப்புலனுய ஓசை கேட்டுக் கட்புலனுகப் பொருள் உணர்வதெல்லாம் இம் மரபு பற்றியதன்றி வேறில்லை.

நூல்மரபு: மரபுநிலை திரியாதவாறு மாட்சிமைப்பட்ட குணங்களையுடைய நூல் இருவகைப்படும். ஒன்று முதனூல் என்பது. பிறிதொன்று வழிநூல் என்பது.

முதனூல்: இயல்பாகவே வினையினின்று நீங்கியவனும், விளங்கிய அறிவை உடையவனும் ஆன முன்னவனுல் செய்யப் பட்டதே முதனூலாம்.

வழிநூல்: முதனூலின் வழித்தோன்றியது வழிநூலாகும். அது தொகுத்துச் செய்தல், விரித்துச் செய்தல், தொகுத்தும் விரித்தும் செய்தல், மொழி பெயர்த்துச் செய்தல் என நால் வகைப்படும்.

இத்தகைய வழிநூல் சூத்திரம், உரை, உத்தி, அழகு, முதலிய அனைத்துச் சிறப்புக்களும் பொருந்தயிருப்பினும் முதனூலோடு மாறுபடின் அது சிறப்பிலதாம். முதனூலின் வழித்தாய், வழிநூல் செய்யப்படினும் தொகுத்தல், விரித்தல் தொகைவிரி ஆகிய மூன்றனும் பிறழ்தலின்றிச் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்வது இசை புணர்ப்பான் முதற்கூறு புணர்த்ததற்கு மாறுகாது பிற்கூறு புணர்ப்பான் புணர்த்துவ தோடு ஒக்கும்.

நூல் இலக்கணம்: சூத்திரமும், அதனை விளக்குதற்குரிய சொற்படு பொருளும், அதனையும் விளக்குதற்குரிய விளக்க உரையும் அமைந்ததாய்ப் பத்துவகைக் குற்றமும் இன்றி 32 வகை உத்தியோடு கூடியதாய் அமைவதை நூல் என்பர்.

சூத்திரத்திலக்கணம்: யாப்பமைதி பெற்றதாய், சில்வகை எழுத்தினை உடையதாய், நுண்மையொடு புணர்ந்த உரைகள் பலவற்றையும் தன்னகத்தடக்கிய ஒண்மை யுடையதாய், நிலைபேறுடைய கருத்து வகையான் முன்னும் பின்னும் உள்ள நூற்பாக்களின் கருத்தோடு இயைபு உடையதாய், எத்துணை நுண்ணறிவாளர் கூறும் பொருளினும் மேலும் பல அறிதற்கரிய பொருளாழம் உடையதாய்ப், பொருள் விளங்கத்தக்கதாய் அமைவதே சூத்திரத்தின் இயல்பாகும்.

உரை இயல்பு:- காண்டிகை உரையும், விருத்தியுரையும் என உரை இருவகைப்படும்.

1. காண்டிகை உரை:- சூத்திரத்தின் உட்பொருளை மறைவின்றி விளக்கிக்கூறுவது காண்டிகை உரையாம். சூத்திரம் குறித்த பொருளை ஐயமின்றி விளக்குவதற்கு உரிய விரிவும், அதற்கு ஏதுவும், எடுத்துக்காட்டும் கொண்டு விளக்கும் திட்பமும் இவ்வுரைக்கண் மிளிரும்.

2. விருத்தியுரை:- மேற்கூறிய வகையான் எல்லாம் சூத்திரத்தின் உட்பொருளை விளங்கச்செய்வதோடு அச்சூத்திரப் பொருளை உணர்தற்கு இன்றியமையாததாயும் அதற்கு இயைபானதாயும் உள்ள அனைத்தும் பொருந்த உரைப்பது விருத்தியுரையாகும். இவற்றிற்கும் மேலாக இடையிடையே வினாவும் விடையுமாக உள்ளுறுத்துக்கூறவும்படும். தன்னூலானும் அதற்கு

ஒத்த பிற நூலானும் ஐயம் திரிபற விளங்க உணர்த்தும் உரை நுட்பம் கொண்டும் இவ்வுரை விளங்க வேண்டும்.

பத்துவகைக் குற்றங்கள்.

கூறியது கூறல், மாறுகொளக்கூறல், குன்றக்கூறல், மிகை படக்கூறல், பொருளில மொழிதல், மயங்கக்கூறல், கேட்போர்க் கின்னுயாப்பிற்றாதல், பழித்த மொழியான் இழுக்கம் கூறல், தன்னால் ஒரு பொருள் கருதிக்கூறல், என்ன வகையினும் மனங் கோள் இன்மை என்பனவாம். இப்பத்து வகைக்குற்றமும் இன் றிச்செய்வதே நூலின் மாண்பாகும். இவற்றுள் கூறியது கூறல், மாறுகொளக்கூறல், மிகை படக்கூறல், பொருளில மொழிதல், மயங்கக்கூறல், ஆகிய ஐந்தானும் ஆசிரியன் குறித்த பொரு ளுடன் மற்றொரு பொருளும் விளங்கக்கூறுமாயின் அவற்றை ஏற்கலாம் என்பர் பேராசிரியர்.

பத்துவகை அழகுகள்.

மேற்கூறிய பத்து வகைக் குற்றங்களுக்கும் மறுதலையாக வருவன நூலிற்கு அழகு எனப்படும். அவையாவன:- சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல் முதலாயினவாம்.

உத்திகள்:- நூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பப் பொருந்தி ஏற்பது அறிந்து இதற்கிவ்வகையாம் எனப்பகுத்துக் கூறல் உத்தியாம். அவ்வுத்திகளாவன:-

1. நுதலி அறிதல்! சூத்திரத்தின் பொருளை அறிந்து அதற் கேற்ற வகையான் உணரப்படும் பொருள் இன்னதென்று கொள்ளுதல்.

2. அதிகார முறைமை: முன் சூத்திரப் பொருண்மை பின்வரு வதற்கும் பெற வைத்தல்.

3. தொகுத்துக்கூறல்: கருத்துக்களைத் தொகுத்து உரைத்தல்.

4. வகுத்து மெய்நிறுத்தல்: தொகுத்ததனைப் பின்னும் வகுத்தும் முறை நிறுத்தியும் கூறதல்.

5. மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்றி முடித்தல்:- சொன்னதனோடு பொருந்தச் சொல்லாத வற்றையும்தடையின்றிக் கூறல்.

6. வாராததனுன் வந்தது முடித்தல்:- ஒரு பொருளுக்கு வேண்டும் இலக்கணம் முழுமையும் வாராததோர் சூத்திரத்தானே அங்ஙனம் வந்த பொருளுக்கு வேண்டும் முடிபினைக்கூறல்.

7. வந்தது கொண்டுவாராததுணர்த்தல்:- வந்த பொருண்மையைக் கொண்டு வராததனை அறிய வைத்தல்.

8. முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்றம்:- முன்னே கூறியதற்கு மாறுகப் பின்னர்த் தலைதடுமாற்றமாகக்கூறல்.

9. ஒப்பக்கூறல்:- ஒன்றினைக்கூறும்பொழுது இருபொருட் குரித்தாக ஒப்பக்கூறல்.

10 ஒருதலை மொழிதல்:- ஓர்அதிகாரத்திற் சொல்லுவதனை வறு அதிகாரத்தில் சொல்லி அவ்விலக்கணமே ஆண்டும் கொள்ளச்செய்தல்.

11. தங்கோட்கூறல்:- சொல்லாதன பிற உளவாயினும் அந்நூலுக்கு வேண்டுவதே கொள்வல் என்றல்.

12. முறை பிறழாமை:- காரணமில்லாமல் சில பொருள்களை எண்ணிக்கூறிய பின்னர் அம்முறை பிறழ்ந்த வழியும் குற்றமில் வழியும் அம்முறையினையே கூறல்.

13. பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல்:- உள் பொருள் அன்றுயினும் வழக்கியலால் கொள்பொருள் இதுவெனக்கூறல்.

14. இறந்தது காத்தல்:- முன் கூறியதோர் சூத்திரப்பொருண்மையைப் பின்ஞெரு சூத்திரத்தான் விலக்குதல் என்பர் பேராசிரியர். மேற்கூறப்பட்ட சூத்திரத்தால் கூறப்படாத பொருளைப் பின் வருகின்ற சூத்திரத்தான் அமைத்தல் என்பர் இளம்பூரணர்

15. எதிரது போற்றல்:- வருகின்ற சூத்திரப்பொருண்மைக்கு ஏற்ப வேருெரு பொருள் முற்கூறுதல்.

16. மொழிவாம் என்றல்:- ஒரு பயன் நோக்கி முற்கூறுதும் என்றல்.

17. கூறிற்று என்றல்:- முற்கூறிய இலக்கணத்தினை மீட்டும் கூற வேண்டிய வழித் திரும்பவும் கூருது மேற்கூறிய வாற்றுனே கொள்க என்றல்.

18. தான் குறியிடுதல்:- உலகு குறியின்றித் தன்னூலுள்ளே வேறு குறியிட்டாளுதல்.

19. ஒருதலையன்மை:- யாண்டும் ஒரு தலையாக வாராது வருஞான்று வருவது ஆண்டொன்று கொள்ள வைத்தல்.

20. முடிந்தது காட்டல்:- சொல்லுகின்ற பொருட்கு வேண்டுவன எல்லாம் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினர் என்று கூறல்.

21. ஆணை கூறல்:- இவ்வாசிரியரின் கருத்து இது எனக்கொள்ள வைத்தல்.

22. பல்பொருட்கேற்பின் நல்லன கோடல்:- ஒரு சூத்திரத்துட் பயந்த சொற்றொடர் பல் பொருட்கு ஏற்றதாயினும் நல்லது கொள்கின்றார் எனக்கருதி அவ்வாறு செய்தல்.

23. தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்: ஒரு வாய்பாடு எடுத்து ஓதப் பல வாய்ப்பாடு அதற்கு வந்து பூணுமென்று வகுத்துக்கொள்ள வைத்தல்

24. மறுதலை சிதைத்துத் தன் துணிபுரைத்தல்:- ஒரு பொருளினை ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வு தோன்றியக்கால் அவ்வேறுபாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற்கும் அறிவுறுத்தல்.

25. பிறன் கோட் கூறல்:- தன்னூலே பற்றாகப் பிற நூற்கு வருவதோர் இலக்கணம் கொள்ளுமாறு கூறுதல்.

26. அறியாதுடன்படல்:- தானோதிய இலக்கணத்தின் வேறுபட வருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன் புறத்துச் செய்வதொரு புறனடை செய்தல்.

27. பொருளிடையிடுதல்: வேற்றுமைப்பொருளினைச் சொல்லின்ற பொருண்மைக்கு இடையே பெய்து சொல்லுதலும் சொல்லின்ற பொருட்கு இயைபுடையதனை ஆண்டுச்சொல்லாது இடையிட்டுப்போய்ப் பிறிதொரு வழிச்சொல்லுதலும் போல்வன.

28. எதிர்பொருள் உணர்த்தல்:- தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபு படினும் படுமென்பது முற்கால முதனூலும் கொண்டுணர்ந்த ஆசிரியன் எதிர்காலத்து வருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர் இலக்கணம் கூறிப் போதல்.

29. சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங்குணர்த்தல்:- சொல்லின் ஆற்றலால் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ளவைத்தல்.

30. தந்து புணர்ந்து உரைத்தல்:- உள் பொருள் அல்லதனை உள போலத்தந்து கூட உணர்த்தல்.

31. ஞாபகங்கூறல்:- சூத்திரம் செய்யுங்கால் அதற்கு ஓதிய இலக்கணவகையானே சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகவும் நாடுதலின்றிப் பொருள் நனி விளங்கவும் செய்யாது, அரிதும் பெரிதுமாக நவிந்து செய்து மற்றும் அதனானே வேறு பல பொருள் உணர்த்தல்.

32. உய்த்துக்கொண்டுணர்தல்:- ஒரு வழி ஒரு பொருள் சொல்லியக்கால் அதன் கண்ணே மற்றொரு பொருளையும் கொணர்ந்து கொண்டறியுமாறு தோன்றச்செய்தல்.

ஒன்பதாவது

மரபியல்

இளமைப் பெயர்கள்

556. மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்
பார்ப்பும் பறழுங் குட்டியுங் குருளையுங்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றொன்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், மரபியலென்னும் பெயர்த்து இதனானே ஓத்து நுதலியதூஉம் மரபு உணர்த்துதலென்பது பெற்றாம்.

மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனின், கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுள் (செய்யுளியல் 1-உரை) மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப் பொருட்குணனாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பெண்மையும்பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வரும் உலகியன் மரபும், நூன்மரபுமென இவையெல்லாம் மரபெனப்படுமென்பது.

மற்றுப் பொருள்களின் இளமைபற்றி வரும் மரபு கூறினான் மூப்புப்பற்றி வரும் மரபு கூறானோவெனின்,- அது வரையறையின்மையிற் கூறானென்பது.

மற்று மேலை ஓத்தினோடு இவ்வோத்திடை இயைபென்னையெனின், முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறியதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினான், அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று.

மற்று, வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகலின் இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யுளியலின்முன் வைக்கவெனின்,- அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்ற இரண்டுமல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின் இது செய்யுளியலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வோத்தின் முதற்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் எல்லாப் பொருளின் கண்ணும் இளமைக்குணம்பற்றி நிகழுஞ் சொல் இவையென்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்-விலக்கருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மரபிலக்கணங்கூறின்: பார்ப்பும் பறழும் குட்டியும் குருளையும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று குழவியோடு இளமைப்பெயர் - குழவியோடு இவை யொன்பதும் இளமைப்பெயர் (எ-று).

மேலன எட்டுங் குழவியுமென இளமைப்பெயர் ஒன்பதாயின. குழவியோடொன்பதென்னது 'ஒன்பதுங் குழவியோ' டென மயங்கக் கூறியதனாற் போத்தென்பதும் இளமைப்பெயரெனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும். இவற்றையெல்லாம் மேல்வரையறுத்து இன்ன பொருட்கு இன்ன பெயர் உரித்தென்பது சொல்லும்.

''மாற்றருஞ் சிறப்பின்''

என்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தம் மரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதூஉம், ஈண்டுக் கூறுதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழவுஞ் செய்யுளின்பட்படின் அவ்வாறு செய்பவென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று

''அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி'' (பெரும்பாண்:1-2)

எனவும்,

''நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்று
அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே'' (நற்றிணை: 172)

எனவும் வரும். இவற்றுள் பரிதியஞ் செல்வனைப் 'பருகும்', காலும்' என்றலும், புன்னைமரத்தினை 'நுவ்வை' யென்றலும் மரபன்மையின் வழக்கினுள் மாற்றுதற்கு உரியவாமென்பது, கருத்து.

நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்'' (குறுந்:123

எனவும்,

''இருண்துணிந் தன்ன வேனங் காணின்',(பத்துப்-மலை:247

எனவும்,

"இருள்நூற் றன்ன விரும்பல் கூந்தல்"
எனவும் வருவனவும் அவை.

(வி-ரை)

கிளவியாக்கத்துள் மரபென்று ஓதப்பட்டன—மரபு வழா நிலையாகவும் மரபு வழுவமைதியாகவும் கூறப்பட்டனவாம். செய்யுளியலுள் மரபென்று ஓதப்பட்டன— 391, 392 ஆகிய நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டனவாம். — நான்கு சாதி—அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர்.

வழக்கிலக்கணம்—அகத்திணை புறத்திணை பற்றிய வழக்கு.
நுவ்வை—நுமது தங்கை.
நிலவைக்குவித்தலும், இருளைத்துணித்தலும், நூற்றலும் வழக்கில் வரும் மரபன்று. எனினும் செய்யுட்கண் வருதல் மரபாம். (1)

ஆண்பாற் பெயர்கள்

557 ஏறு மேற்றையு மொருத்தலுங் களிறுஞ்
சேவுஞ் சேவலு மிரலையுங் கலையு
மோத்தையுந் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்துங் கண்டியுங் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த வாண்பாற் பெயரென மொழிப.

(இ-ள்.) ஆண்பாற்பெயர் இவ்வெண்ணப்பட்ட பதினைந்தும் (எ-று).

'பிறவும்' என்றதனான் ஆணென்றும் விடையென்றும் வருவன போல்வனவுங் கொள்க.

இவற்றை வரையறை கூறும்வழி (589-605) உதாரணங் காட்டுதும். 'யாத்த ஆண்பாற்பெயர்' என்றதனாற் போத்தென்பது இளமைப்பெயராமாயினும் இங்ஙனம் ஆண்பாற்குச் சிறந்து வருமாறுபோலச் சிறவாது அதற்கென்பது கொள்க.

---

1. எருதும் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

பெண்பாற் பெயர்கள்

558. பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்
மூடு நாகுங் கடமையும் அளகும்
மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்
அந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே.

(இ-ள்.) கூறப்பட்ட பதின்மூன்று பெயரும் பெண்மைப் பெயர் (எ-று.)

கடமையென்பதோர் சாதிப்பெயர் உண்டேனும் அது வன்று, ஈண்டெண்ணப்பட்டது. பெண்மை மேற்றென்று கொள்க.

'அந்தஞ் சான்ற' என்பது, முடிபமைந்தன இவையென்ற வாறு. எனவே, ஆ என்பது பெண் பெயராதலும் பெண் ஆணென்பன ஒருசார் புல்லிற்கு நேர்தலுங் கொள்க; என்னை? ஆனேறென்பது ஆவினுள் ஏறெனப்படுதலின். ஆவென்பது ஆண்பாற்கும் பொதுவாகலின் அடி முடிபமையாதெனப் பட்டது; அது மேற்காட்டுதும்.

ஆண்மை பெண்மை புல்லிற்கின்மையின் அவையும் முடி புடையன ஆகாவாயினுங் காயாப்பனையை ஆண்பனையென்றுங் காய்ப்பனவற்றைப் பெண்பனையென்றும் வழங்குப இவை யெல்லாம் வழக்காகலிற் செய்யுளுள் வருமாறு அறிந்து கொள் ளப்படும். இவற்றுக்கு மேல் வரையறை கூறும்வழி (606–22) உதாரணங் காட்டுதும்.

(விரை)

கடமை என்பது காட்டுப் பசுவையும் குறிக்குமாதலின் அதனைச் சாதிப்பெயர் என்றார்.

ஆன் என்பது பசு, காளை இரண்டையும் குறிக்கும். 'ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்', 'ஆனேறு உயர்த்தோன் அருளில் தோன்றிய' என்பன காண்க. ஆ என்பதே பெயர். னகரமெய் சாரியையாம்.

ஆண்பனை பெண்பனை என வழங்கும் வழக்காறு ஞான சம்பந்தர் வரலாற்றாலும் அறியப்படும். (3

பார்ப்பும் பிள்ளையும் இவற்றிற்குரியவெனல்

559. அவற்றுட்
பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்று இளமை

இது, நிறுத்த முறையானே இளமைப்பெயருண் முற்கூறிய பார்ப்பினைக் கூறுவான் அதனோடொப்புமை கண்டு பிள்ளைப் பெயருங் கூறுகின்றது

(இ-ள்) இவ்விரண்டும் புள்ளிளமைக்குரிய (எ-று).

இவையெல்லாம் இக்காலத்து வழக்கினுள் அரியவாகலிற் சான்றோர் செய்யுளுட் காணப்படும்; அல்லன வழக்கின்மேற் காட்டுதும்.

"மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங் கட்கு" (அகம்:31)
எனவும்,

"இல்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்" (குறுந்:46)
எனவும்,

"பைதற் பிள்ளைக் கிளிபயிர்ந் தாஅங்கு" (குறுந்:139)
எனவும் இவை பருந்தும் ஊர்க்குருவியும் கிளியுமென்னும் பறவைமேல் வந்தன; பிறவும் அன்ன.

புள்ளுக்குலம் பலவாகலான் இச்சூத்திரத்தினுள் அடங்கிய மரபு எத்துணையும் பலவாத னோக்கி முதற் சூத்திரத்துட் பார்ப்பினை முற்கூறினானென்பது.

(வி-ரை)

புள்ளுக்குலம்—பறவை இனம். இவ்வினம் பலவாதலின் இவற்றிற்கு வரும் மரபாகிய பார்ப்பும் பலவாம். இத்தகைய மிகுதி நோக்கி இவற்றை முற்கூறினர். 'நீர்பறவை நாற்கால் ஓர்பப்பத்து' எனச் சான்றோர் தொகை கூறுவனவும் காண்க.

தவழ்பவைக்கும் பார்ப்பும் பிள்ளையும் உரிய எனல்.

560. தவழ்பவை தாமு மவற்றோ ரன்ன.

(இ-ள்.) பார்ப்பும் பிள்ளையுத் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய (எ-று).

அவை, ஆமையும் உடும்பும் ஓந்தியும் முதலையும் முதலாயின. ஆமையும் முதலையும் நீருள் வாழினும் நிலத்தியங்குங்கால் தவழ்பவை யெனப்படும்.

(உ-ம்). "யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே" (குறுந்:152)

எனவும்,

"தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலை" (ஐங்குறு:41)

எனவும்

"தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவணூர்" (ஐங்குறு:24)

எனவும் வரும்.

'தாமும்' என்றதனான் ஊர்வன நடப்பனவுஞ் சிறுபான்மை பிள்ளைப்பெயர்க்கு உரியன கொள்க. அது, பிள்ளைப்பாம்பென ஊர்வன மேல் வந்தது.

"பிள்ளை வெருகிற் கல்கிரை யாகி" (குறுந்: 107)

என நடப்பனமேல் வந்தது. 'மூங்காப்பிள்ளை' என்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும். பார்ப்பும் அவ்வாறே வருவன உள வேற் கொள்க. இதுவுஞ் தவழுஞ் சாதிக்கெல்லாம் பொது வாகிய பரப்புடைமையின் இரண்டாவது வைத்தானென்பது,

(வி-ரை)

யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன காமம்—யாமைப் பார்ப்பு தன் தாயின் முகம் நோக்கி வளரும். அது போலத் தலைவியின் காமமும் தலைவன் முகம் நோக்கி வளரும். ஆதலின் இவ்வாறு கூறினார்.

வெருகு—காட்டுப்பூனையுள் ஓரினம் - மூங்காப்பிள்ளை—கீரிப் பிள்ளை. (5)

குட்டியெனப்படுவன

**561. மூங்கா வெருகெலி மூவரி யணிலோ
டாங்கவை நான்குங் குட்டிக் குரிய.**

இது, மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் அதிகாரப்பட்ட தவழ்வனவும் நடப்பனவும் பற்றிக் குட்டியென்னும் பெயரினையு முறையன்றிக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குட்டியெனப்படுவன இவை நான்கும் (எ-று)

அவை, மூங்காக்குட்டி, வெருக்குக்குட்டி. எலிக்குட்டி, அணிற்குட்டி யெனவரும்.

'மூவரியணி' லென்றதனுள் ஒழிந்த மூன்றுந் தம்முள் ஒரு பிறப்பினவாம்; இது யொருநிகரனவே என்பது கொள்க.

'ஆங்கவை நான்கும்', என்றதனுல் தத்துவனவற்றுக்கும் குட்டிப்பெயர் கொடுக்கப்படும்; தவளைச்குட்டி யெனவரும். மேல் ஊர்வனவற்றுக்குந் தவழ்வனவற்றிலக்கணம் எய்துவித்தமையாற் பாம்புக்குட்டி யென்பதுங் கொள்க

மற்றுக் கீரியும் நாவியும் போல்பவற்றையுங் குட்டியென்ஞரோவெனின், என்ஞர்: அவற்றைப் பிள்ளையென்றலே பெரும். பான்மையாகலின்.

'உரிய' வென்றதனுற் சிறுபான்மை குட்டியென்பதுங் கொள்க. மூங்காவின் விகற்பமென்பாரு முளர். (6)

மூங்கா முதலியன பறழெனவும் கூறப்படுமெனல்

562. பறழெனப் படினும் உறழாண் டில்லை

(இ-ள்) மேற்கூறிய நான்கும் பறழெனவும்படும் (எ-று)

இவை இக்காலத்து வீழ்ந்தன. மற்று முற்கூறிய நான்கினையும் இப்பெயரானே முற்கூறுக, முதற்சூத்திரத்துள் ஓதிய முறைமைக் கேற்பவெனின், அற்றன்று: அவற்றுக்கு இப்பெயர் சிறுபான்மை யென்பான் பிற்கூறினனென்பது.

'உறழாண்டில்லை' யென்ற மிகையானே;

"கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி" (குறுந்:69)

என்பதுங் கொள்க. (7)

குருளை என்னும் பெயர்க்குரியன இவையெனல்

**563. நாயே பன்றி புலிமுய லென்கு
மாயுங் காலைக் குருளை யென்ப.**

இது, முறையானே நான்காம் எண்ணு முறைமைக்கணின்ற குருளையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ-ள்) நாயும் பன்றியும் புலியும் முயலும் என நான்கும் குருளையென்று சொல்லப்படும் (எ-று).

"திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை" (சிறுபாண்:130)

எனவும்,

"விழியாக் குருளை மென்முலை சுவைப்பக்
குழிவயின் துஞ்சுங் குறுந்தாள் பன்றி"

எனவும்,

"இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றுங் காட்டிடை" (குறுந்:47)

எனவும்,

"குருளை கோட்பட லஞ்சிக் குறுமுயல்
வலையில் தப்பாது மன்னுயி ரமைப்ப"

எனவும் வரும்.

'ஆயுங்காலை' யென்றதனால்,

"சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை" (குறுந்:119)

என்பதுங் கொள்க. (8)

நரியும் குருளையென்னும் பெயர்க்குரியதெனல்

564. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே.

(இ-ள்) நரியுங் குருளையெனப்படும் (எ-று)

"பிணந்தின் பெண்டிர்க்குக் குருளை காட்டிப்
புறங்காட் டோரி புலவுத்தசை பெறூஉம்"

என வரும்.

'நாடினர் கொளினே' யென்றதனானே,

"வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டுங்
குன்ற நாடன் கேண்மை" (குறுந்: 38)

என்றாற்போல முசுவிற்குங் குருளைப்பெயர் கொடுக்க.

(வி-ரை)

ஓரி—நரி (9)

மேற்கூறிய ஐந்தற்கும் குட்டியும் பறழும் உரியவெனல்

565. குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண் வரையார்.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய ஐந்திணையுங் குட்டியென்றும் பறழென்றுங் கூறுதல் வரையார் (எ-று).

அவை நாய்க்குட்டி பன்றிக்குட்டி புலிக்குட்டி முயற்குட்டி நரிக் குட்டி என வழக்கினுள் வந்தன.

"பாசிப் பரப்பிற் பறழொடு வதிந்த
வுண்ணாப் பிணவி னுயக்கஞ் சொலிய
நாளிரை தரீஇய வெழுந்த நீர்நாய (அகம்:336)

எனவும்,

"வயநா யெறிந்து வன்பறழ் தழீஇ
... ...
தறுகட் பன்றி (அகம்: 248)

எனவும்,

"புலிப்பற ழன்ன பூஞ்சினை வேங்கை"

எனவும்,

"பதவுமேயல் பற்றி முயற்பற ழோம்புஞ்
சீறூ ரோளே நன்னுதல்"

எனவும்,

"நரிப்பறழ் கவர நாய் முதல் சுரக்கும்"

எனவும் முறையானே வந்தன.

நாயெனச் செந்நாய் நீர்நாய் முதலாயினவும் அடங்குமென்பது.

'மூவரியணி' யென்றவழிச் (561) சொல்லப்பட்டவாறும் உய்த்துணர்க. பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

நாய் பன்றி நரி ஒரு நிகரன. புலியும் முயலும் தனி வகையன.

மேற்கூறிய ஐந்தனுள் நாயொழித் தேனைய பிள்ளைப்
பெயர்க்குமுரிய எனல்

566. பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை
கொள்ளுங் காலை நாயலங் கடையே.

(இ-ள்). மேற்கூறிய ஐந்து சாதியுள்ளும் நாயொழித்து ஒழிந்த நான்கற்கும் பிள்ளையென்னும் பெயர்க்கொடையும் உரித்து (எ-று).

இவை செய்யுட்கண் வருவன கண்டுகொள்க. 'கொள்ளுங் காலை'யென்றதனுன் முற்கூறிய நாய் முதலாகிய நான்கும் விலக்கி நரிப்பிள்ளை யென்பதே கோடலும் ஒன்று. (11)

விரை)
பெயர்க்கொடை—பெயர் கொடுத்துக் கூறுதல். (11)

மறியெனும் பெயர்க்குரியன இவையெனல்

**567. யாடுங் குதிரையு நவ்வியும் உழையும்
ஓடும் புல்வா யுளப்பட மறியே.**

(இ-ள்.) இவ்வைந்து சாதியின் இளமைப் பெயர் மறியெனப்படும் (எ-று).

அவை,

"மறித்துரூஉத் தொகுத்த பறிப்புற விடையன்"
(அகம்: 94)

எனவும்,

"உள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி" (அகம்:104)

எனவும் யாட்டின்மேல் வந்தன. மறிக்குதிரையெனவும் மறி நூக்கிற்றெனவுஞ் சொல்லுதலின் இது குதிரைக்கும் உரித்தாயிற்று.

"நவ்வி நாள்மறி கவ்விக்கடன் கழிக்கும்" (குறுந்:282)

எனவும்,

"மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளறல் தழீஇய......" (அகம்:34)

எனவும்,

"தெறித்துநடை மரபில்தன் மறிக்குநிழ லாகி"
(குறுந்:213)

எனவும் இவை, நவ்வியும் உழையும் புல்வாயும் முறையானே மறியென்னும் பெயர் எய்தியவாறு அவ்வச்செய்யுளுட் கண்டு கொள்க.

நவ்வியும் உழையும் புல்வாயுள் அடங்குமன்றே, அவற்றை மூன்றாக ஓதியதென்னை? நாயென்றதுபோல அடங்காதோ வெனின், மாவென்பது, குதிரையும் யானையும் புலியுஞ் சிங்கமும் முதலாயவற்றுக்கெல்லாம் பெயராகலின் அவ்வாறு ஓதானென்பது.

'ஓடும் புல்வா' யென்றதனானே மடனுடையன நவ்வியெனவும் இடைநிகரன உழையெனவுங் கொள்க.

எட்டாம் முறைமைக்கண் ஓதிய மறியினை ஐந்தாம்வழிக் கூறியவதனானே,

"செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான்மறி" (குறுந்:187) என்றது போல்வன கொள்க.

(வி-ரை)

மா என்பது குதிரை யானை புலி சிங்கம் முதலியவற்றிற் கெல்லாம் பெயராயினும் அவற்றின் வேறுபாடு கருதி தனித் தனியே கூறப்படுவது போலப் புல்வாய் என்பதனுள் நவியும் உழையும் அடங்குமேனும் அவற்றின் வேறுபாடு பற்றித் தனித்தனியே கூறினர். (12

குரங்கும் குட்டியெனும் பெயர் பெறுமெனல்

568. கோடுவாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப.

(இ-ள்.) கோட்டினையே வாழ்க்கையாகவுடைய குரங்கும் குட்டியென்று கூறப்படும் (எ-று).

"கோடுவாழ் குரங்கு' எனவே குரங்கின் பிறப்புப் பகுதி யெல்லாங் கொள்க. அவை குரங்குக்குட்டி முசுக்குட்டி ஊகக் குட்டியென்பன.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றுதலான் மேற் கூறிய யாடு முதலாகிய ஐந்துசாதிக்குங் குட்டியென்னும் பெயர் கூறப் படுமென்பது. அவை யாட்டுக்குட்டி குதிரைக்குட்டி நவ்விக் குட்டி உழைமான்குட்டி புல்வாய்க்குட்டி எனவரும்

(வி-ரை)

கோடு—மரக்கிளை. குரங்கேயன்றி ஏனைய முசு ஊகமும் ஆகியவற்றையும் ஈண்டுக் கூறியது 577 ஆம் நூற்பாவினை நோக்கியாம். அந்நூற்பா உரையையும் காண்க. (13)

குரங்கிற்கு மகவு முதலியனவும் உரியவெனல்

569. மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பும்
அவையு மன்ன வப்பா லான.

(இ-ள்) மேலைச்சூத்திரத்தெடுத்தோதிய குரங்கிற்குக் குட்டியென்னும் பெயரேயன்றி மகவும் பிள்ளையும் பறழும்

பார்ப்புமெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும் பெயர் போல அக்குரங்கின் பகுதிக்கு உரியவாம் (எ-று).

"உயர்கோட்டு
மகவுடை மந்திபோல" (குறுந்:2)

எனவும்,

"குரங்குப் பிள்ளை"

எனவும்,

"வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தை" (குறுந்:26)

எனவும்,

"ஏற்பன வேற்பன வுண்ணும்
பார்ப்புடை மந்திய மலையிறந் தோரே" (குறுந்:278)

எனவும் வரும்,

'அன்ன' வென்பதுன் முன்னையவற்றோடொக்கும், மிகுதி குறைவு இலவென்பதாம்.

வெயிலாடு முசுவின் குருளை யுருட்டும்" (குறுந்:38)
என (564) இலேசினாற் கூறிப்போந்தமையின் ஈண்டு அது கூறு துயினன்; அன்றி, அஃது இத்துணைப் பயிலாமையானுமென்க. ஏழாமுறை நின்ற மகவினை ஈண்டு வைத்தான் அதிகாரப்பட்ட பெயர்க்குரிமையானென்பது.

வி ரை)

குரங்கினைக்குட்டி என்றற்கு இயைவது போலவே மகவு, பிள்ளை, பறல், பார்ப்பு எனக் கூறற்கும் இயைவதாம். அதிகாரப் பட்டது குரங்காம். (14)

கன்றென்னும் பெயர்க்குரியன இவையெனல்

570. யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையும்
ஆவோ டைந்துங் கன்றெனற் குரிய

(இ-ள்) ஐந்தாம் எண்ணுமுறைமைக்கண் நின்ற கன் றென்னும் பெயர்க்கு இவை உரிய (எ-று)

அவை, யானைக்கன்று குதிரைக்கன்று கழுதைக்கன்று கடமைக்கன்று ஆன்கன்று எனவரும்.

"கன்றுகா லொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவும்" (அகம்-8)
என்பது, யானைக்கன்று.

"கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்தி" (அகம்-?)

என்பது ஆன்கன்று. பிறவும் அன்ன உளவேற் கொளுக. இனி உரியவென்றதனானே மான்கன்று குதிரைக்குட்டி யென்பனவுஞ் சொல்லுப.

(வி-ரை)

கால் ஓய்யும்—காலை இழுக்கும் (15)

கன்றென்னும் பெயர் இவற்றிற்கும் உரியதெனல்

571. எருமையு மரையும் வரையா ரண்டே.

(இ-ள்) எருமையும் மரையுங் கன்றெனப்படும் (எ-று).

அவை, எருமைக்கன்று, மரையான் கன்று என்பன வழக்கு.

"[1]கன்றுடை மரையா துஞ்சும்" (குறுந்:115)

கன்றூற்றுப் படுத்த புன்தலைச் சிறுஅர்
— ... ... —
குன்ற நாடற் கண்டவெங் கண்ணே" (குறுந்:241)

எனவும் வரும். - 'வரையா' ரெனவே அவையெல்லாம்போலாது சிறுவரவின என்பது பெற்றும். (16)

கன்றென்னும்பெயரை இவையும் பெறுமெனல்

572 கவரியுங் கராமு[2] நிகரவற் றுள்ளே.

இஃது, அவற்றொடு மாட்டெறிந்தது.

(இ-ள்) கவரியுங் கராமுங் கன்றெனப்படும் (எ-று).

---

1. மென்னடை மரையா என்றே பாடம் உள்ளது.
2. கராகமும் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

கவரிமான்கன்று கராக்கன்று எனவரும். 'அவற்றுள்ளே யென்பது முற்கூறிய ஏழனுண் முதனின்ற (571) யானையோ டொக்கு மென்றவாறு.

இதன் பயம்,

''குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை''

(தொல்-மர:19)

என வருகின்ற பெயரும் இவற்றுக் கெய்துவித்தலாயிற்று. அது முன்னர்ச் சொல்லும். இவையெல்லாந் தம்மினொத்த வரவின அன்மையின் வேறுவேறு சூத்திரஞ் செய்கின்றவா றுயிற்று. (17)

ஒட்டகமும் கன்றெனப்படும் எனல்

573. ஒட்டக மவற்றோ டொருவழி நிலையும்.

(இ-ள்) சிறுபான்மை ஒட்டகமுங் கன்றெனப்படும் (எ-று.)

அஃது, ஒட்டகக்கன்று எனவரும். 'ஒருவழி'யென்றதனானே எவற்றினும் இது சிறுபான்மை யெனவுணர்க. (18)

குழவி எனும் பெயர் யானைக்குரியதெனல்

574. குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை.

(இ-ள்.) ஒழிந்துநின்ற குழவிப்பெயர் குஞ்சரத்திற்கு உரியது எ-று.)

அது,

''ஒய்யென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி'' (அகம்: 165)

எனவரும். நிகரவற்றுள்ளென மேற் 572 குஞ்சரத்தோடொக்கு மேனப்பட்ட கராத்தின் குழவியுங் கவரிக் குழவியும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (19)

ஆவும் எருமையும் குழவியெனப்படும்எனல்

575. ஆவு மெருமையு மவைசொலப் படுமே.

(இ-ள்.) ஆவும் எருமையும் அவைபோலக் குழவிப் பெயர்க் கொடைபெறும் (எ-று)

குஞ்சரம், ஆணும்பெண்ணுமென இருகூற்றனவாகலான் 'அவை' யென்றான். மக்கண்மேல் வருங்காலும் இஃதொக்கும்.

"மடக்கண் குழவி யணவந் தன்ன
நோயே மாகுத லறிந்துஞ்
சேயர் தோழி சேய்நாட் டோரே" (குறுந்: 64)

என்பது ஆன்குழவி

"மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழல் துயில்வதியும்" (பத்துப்-பட்.டி: (14)

என்பது, எருமைக்குழவி (20)

இவையும் குழவிப்பெயர் பெறுமெனல்.

576. கடமையு மரையு முதனிலை யொன்றும்.

(இ ள்.)இவையும் அப்பெயர்க்கு உரிய (எ-று).

குஞ்சரம்போலக் குழவிப்பெயர் பெறுமென்பான் 'முதனிலையொன்று' மென்றானென்பது. அவை வந்துழிக் கண்டு கொள்க.

(வி-ரை)

முதனிலை—மூந்திய சூத்திரத்திற்கு முதல் சூத்திரத்தின் நிலை:574 ஆம் நூற்பா காண்க. (21)

இவையும் குழவியெனப்படும் எனல்

577. குரங்கு முசுவும் ஊகமு மூன்றும்
நிரம்ப நாடி னப்பெயர்க் குரிய.

(இ-ள்.) இம்மூன்றுங் குழவியென்னும் பெயர்க்கு உரிய (எ-று).

'நிரம்ப நாடின்' என்பது, மூன்றுபெயரும் ஒருபிறப்பின் பகுதியாகலின் அம்மூன்றற்கும் ஒப்பவருமென்றவாறு.

இக்கருத்தானே

"கோடுவாழ் குரங்கு" (தொல்-மர: 13)

என்றவழி இம்மூன்றுங் கொண்டாமென்பது. இவற்றுக்கு உதாரணங் காணாமையிற் காட்டாமாயினும், இலக்கணம் உண்மையின் அமையுமென்பது. (22)

மக்கட்குரிய இளமைப் பெயர்

578. குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை
கிழவ வல்ல மக்கட் கண்ணே.

(இ-ள்) குழவியும் மகவுமென்னும் இரண்டுமல்லது மக்கட்கணின்ற இளமை தமக்கு வேறுபெயருடையவல்ல (எ-று.)

ஆணிளமையும் பெண்ணிளமையுமென இரண்டாகலின் 'அல்லவை, யெனப் பன்மை கூறினான்.

"காவல்,
குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி" (புறம்: 5)

எனவும்.

"மான்தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி"
(பத்துப்-பெரும்பாண்: 89)

எனவும் வரும்.

'கிழவ வல்ல' என்ற மிகையானே ஆண்பிள்ளை பெண்பிள்ளையெனப் பிள்ளைப்பெயரும் மக்கட்பாற்படுவன கொள்க. (23)

இளமைப் பெயர்கள் ஓரறி வுயிர்க்குரியன

579. பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்
கொள்ளவு மமையு மோரறி வுயிர்க்கே.

(இ-ள்.) பிள்ளை குழவி கன்று போத்தென்னும் நான்கும் ஓரறிவுயிரின் இளமைப்பெயர் (எ-று).

ஓரறிவுயிரென்பன முன்னர்ச் (583) சொல்லப்படும். ஓரறிவுயிரென்பது, பண்புத்தொகை.

'கமுகம்பிள்ளை' 'தெங்கம்பிள்ளை,

எனவும்.

"வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர்"
(பத்துப்-பெரும்பாண்: 357)

எனவும்.

'பூங்கன்று'

எனவும்,

'போத்துக்கால்'

எனவும் வரும்.

வீழிருழை யெனப்பட்டது தெங்கு. போத்துக்காலென் பது கரும்பு.

ஓரறிவுயிர்க்குக் கொள்ளவும் அமையும் என்னும் உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவழியுங் கொள்ளப்படும்; அவை,

'குழவிவேனில்' (கலி:36)

எனவும்,

'குழவித்திங்கள்' (கலி-103, சிலப் 2:38)

எனவும்,

'குழவிஞாயிறு' (பெருங்1--33:29)

எனவும்,

''பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து'' (அகம்:36)

எனவும்,

''புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை'' (பெரும்பாண்;138)

எனவும் இவையும் இளமைக்குறிப்பினவாகலிற் காட்டப்பட்டன

மற்று, ஓரறிவுயிர் ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின், குழவிப் பெயர் அதிகாரப்பட்டமையானென்பது.

மற்றுப் புல்லும் மரனும் உயிரெனப்படுமோவெனின்,— அவற்றை யுயிரென்றன் மரபுபட்ட வழக்காகலின் அம்மரபுங் கோடற்குக் கூறினன், மரம் உய்ந்த'தென்பவாகலின். (24)

மேற் கூறப்பட்ட பெயர்களை நெல்லும் புல்லும் பெறுவெனல்

580. நெல்லும் புல்லு நேரா ரீண்டே

இஃது, எய்தியது விலக்குகின்றது.

(இ-ள்) அந்நான்கு பெயரானும் நெல்லும் புல்லுஞ் சொல்லப்படா (எ-று).

மற்றுப்,

''புறக்கா ழனவே புல்லென மொழிப'' (தொல்-மர:85)

எனுமாகலான் மேற்காட்டிய கமுகு முதலாகிய புல்லும் விலக்குண்ணும் பிறவெனின், அற்றன்று; புல்லென்பது பல பொருளொரு சொல்லாகலான் நெல்லென்னும் இனத் தானே வேறுபடுத்துப் புல்லென்பது (புறம்;248) உணவின்மேற் கொள்க. (25)

இளமைப் பெயர் அவையன்றி வேறிலவெனல்

581. சொல்லிய மரபி னிளமை தானே
சொல்லுங் காலை யவையல விலவே

இது, புறனடைச் சூத்திரம்.

(இ-ள்). சொல்லிய மரபின் இளமை "பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை" (தொல்-அகத்:3) எனவும், "பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கு" (தொல்-அகத்:53) எனவும், அகத்திணையியலுட் கூறிய புலனெறி வழக்கிற்றாகிய இளமை; சொல்லுங்காலை அவையல இல—அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறுங்கால், வேறு பலவின்றி வரும்; இங்ஙனம் வரையறைப் பட்டன அன்றி (எ-று)

'இளமையும் அவையல இல'வெனவே அதற்கு மறுதலையாகிய முதுமையாயின் அவையலதிலவென்பதோர் வரையறைப் படுத்து இலக்கணங் கூறப்படாவென்பது கருத்து.

'சொல்லுங்காலை' யென்றதனாற் சொல்லாத இளமைப் பெயருங்கொள்க, அவை,

"நன்னாட் பூத்த நாகிள வேங்கை' (அகம்:85)

எனவும்,

"நாகிளவளை" (புறம்:266)

எனவும்,

"கணைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சூல் மடநாகு" (குறுந்:164)

எனவும்,

"எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்" (பத்துப்-பெரும்பாண்:165)

எனவும் வரும், இவற்றுள் ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தறிவுயிரளவும் நாகென்னும் இளமைப்பெயர் வரையறையின்றிச் சென்றது; வண்டென்பதற்கும் ஒக்கும், அது விரவுப் பெயராகலின்

(வி-ரை)

நாகு என்பது ஓரறிவு முதல் ஐயறிவுவரையுள்ள உயிர்க்கும் பொதுவாகலின் அதனை விரவுப் பெயரென்றார். (26)

ஓரறிவுயிர் முதலியன

582. ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
யைந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
யாறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே.

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட ஓரறிவுயிர் உணர்த்தும்வழி அவ்வினத்தனவெல்லாங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒன்றறிவதென்பது ஒன்றனையறிவது; அஃதாவது உற்றறிவதென்பதும்; இரண்டறிவதென்பது அம்மெய்யுணர்வினோடு நாவுணர்வுடையதெனவும், மூன்றறிவுடையது அவற்றோடு நாற்றவுணர்வுடையதெனவும், நான்கறிவுடையது அவற்றோடு கண்ணுணர்வுடையதெனவும், ஐந்தறிவுடையது அவற்றோடு செவியுணர்வுடையதெனவும், ஆறறிவுடையது அவற்றோடு மனவுணர்வுடையதெனவும், அம்முறையானே நுண்ணுணர்வுடையோர் நெறிப்படுத்தினார் (எ-று).

இது முறையாதற்குக் காரணமென்னையெனின், — எண்ணு முறையாற் கூறினாரென்பது; அல்லதூஉம், எல்லா உயிர்க்கும் இம்முறையானே பிறக்கும் அவ்வவற்றுக்கோதிய அறிவுகளென்றற்கு அம்முறையாற் கூறினாரென்பது; என்னை அது பெறுமாறெனின், — நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரென்பதனாற் பெறுதும்.

மற்று, ஒன்றுமுதல் ஐந்திறுகிய பொறியுணர்வு மனமின்றியும் பிறப்பனபோல வேறு கூறியதென்னையெனின், — ஓரறிவுயிர்க்கு மனமின்மையின் அங்ஙனங் கூறினாரென்பது. அதற்கு உயிருண்டாயின் மனமின்றாமோ எனின், உயிருடையவாகிய நந்து முதலாகியவற்றுக்குச் செவி முதலாய பொறியின்மை கண்டிலையோவென்பது. அவ்வாறே ஒழிந்தவற்றிற்கும் மனவுணர்வில்லையென்பாரும் மனமுண்டென்பாருமென இருபகுதியர். அவையெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதூஉம் பொறியுணர்வென்ப தாமே உணரும் உணர்ச்சி; அங்ஙனம் உணர்ந்தவழிப் பின்னர் அவற்றை மனஞ் சென்று கொள்ளுமென்பதென்னையெனின், — மனம் ஒன்றினை நினையாநிற்க மற்றொன்று கட்புலனாயக்கால் அதனைப் பொறியுணர்வு கொள்ள அதன்வழியே மனந்திரிந்து செல்லுமாகலின்; என்னை? மனனுணர்வு மற்றோர் பொருட்கண் நின்றகாலத்துப் பிறபொருட்கட் சென்றதெனப் படாதன்றே? பின்னர் அதனை அறிவித்தது பொறியுணர்வாகலான் அவை தம்மின் வேற்றுமையுடையன வென்பது.

அல்லதூஉந் தேனெய்யினை நாவின்பொறி உணர்ந்தவழி இன்புற்றுங், கண்ணுள் வார்த்து மெய்யுணர்வுணர்ந்தவழித் துன்புற்றும், நறிதாயின் மான்மதத்தினை மூக்குணர்வுணர்ந்தவழி இன்புற்றுங், கண்ணுணர்வுணர்ந்தவழி இன்பங்கொள்ளாமையும் வருதலின் அவை பொறியுணர்வெனப்படும். மனவுணர்வும் ஒருதன்மைத்தாதல் வேண்டுமாலெனின்,- ஐயுணர்வின்றிக் கனாப்போலத் தானே யுணர்வது மனவுணர்வெனப் படும். பொறியுணர்வு மனமின்றிப் பிறவாதெனின், முற்பிறந்தது மனவுணர்வாமாகவே பொறியுணர்வென்பது ஓரறிவின்றாகியே செல்லுமென்பது.

அற்றன்றியும், ஒருவனுறுப்பிரண்டு தீண்டியவழி அவ்விரண்டும் படினும் ஒருகணத்துள் ஒருமனமே இருமனப்பட்டு அவ்வுறுப்பிரண்டற்கும் ஊற்றுணர்வு கெடாது கவர்ப்ப வாங்கிக் கைக்கொண்டு மீளுமென்பது காட்டலாகாமையானும் அஃதமையாதென்பது.

(விரை)

உற்று அறிவது—தொட்டு அறிவது

இவற்றை இம்முறையே கூறுதற்குரியகாரணம் இரண்டாம் ஒன்று ஒன்று இரண்டு என எண்ணுமுறை பற்றியாம். பிறிதொன்று உயிர்கட்கு அறிவு வளர்ச்சி இம்முறையானே வளருமென்பது பற்றியாம்.

ஓரறிஉயிரும் மன உணர்வுடையது என்றும் இன்பதுன்ப உணர்வுடையது என்றும் தொட்டால் சுருங்கி, அனிச்சமலர் முதலியன கொண்டு அறுதியிடுவர்.

பொறியுணர்வு முன்னதாய் மனஉணர்வு அதன் பின்னதாய் எழுதல் இயற்கை எனினும் பொறியுணர்வு இன்றியும் மனவுணர்வு நனவிலும் கனவிலும் செயற்படுதல் கண்கூடு. ஆனால் மனவுணர்வோடு இயைந்து பொறியுணர்வு செயல்பட்டாலன்றி உயிர் அப்பொறியுணர்வால் மட்டும் செயற்படுவதில்லை.

தேன் நெய்—தேன் குழம்பு. மன உணர்வும் ஒரு தன்மைத்தாகல்—மனவுணர்வு பொறியுணர்வாதலன்றித்தனக்கென ஒரு தன்மை உடையதாகும். கனாக் காண்புழி இந்நிலை உண்டென்பது தெளிவு. நனவிலும் ஒரோவழி பொறியுணர்வின்றிச் செயற்படுதலுமுண்டு. (27)

ஓரறிவுயிர்

583. புல்லு மரனு மோரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது முறையானே ஓரறிவுடையன வுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) புறக்காழனவாகிய புல்லும் அகக்காழனவாகிய மரனும் ஓரறிவுடைய; பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள்ளன (எ-று)

'கிளைப்பிறப்' பென்பது கிளையும் பிறப்புமென்றவாறு. கிளையென்பன; புறக்காழும் அகக்காழுமின்றிப் புதலுங் கொடியும் போல்வன. பிறப்பென்பன, மக்களானும் விலங்கானும் ஈன்ற குழவி ஓரறிவின் ஆகிய பருவமும், எஞ்ஞான்றும் ஓரறிவினவே யாகிய என்பில் புழுவுமென இவை. இவை வேறு பிறப்பெனக் கொள்க.

மற்று இவற்றுக்கு அறிவில்லை பிறவெனின், பயிலத் தொடுங்காற் புலருமாகலின் ஓரறிவுடையவென வழக்கு நோக்கிக் கூறினன், இது வழக்குநூலாதலின் - அஃதேல் இவை உணர்ச்சியாயின் இன்பதுன்பங் கொள்ளுமோவெனின் அதற்கு மனமின்மையின் அது கடாவன்றென்பது

(வி-ரை)

பிறவாவன—கொட்டியும் தாமரையும் கழுநீரும் என்பர் இளம்பூரணர். (28)

ஈரறிவுயிர்

584. நந்தும் முரளு மீரறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இது, முறையானே ஈருணர்வுடையன உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நந்தும் முரளும் ஈரறிவாகிய ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வுமுடையன. பிறவும் அக்கிளைப் பிறப்பு உள (எ-று.)

இரைசுவைகோடலும் பிறிதொன்று தாக்கியவழி அறிதலுமுடைமையின் மெய்யுணர்வோடு நாவுணர்வு முடையன வென்றவாறு. இவற்றுக்குக் கிளையென்பன கிளிஞ்சிலும் முற்றிலும் முதலாகிய கடல்வாழ் சாதியும் பிறவுமெனக் கொள்க. பிறப்பென்பன முற்கூறியாவாறே கொள்ளப்படும்.

(வி-ரை)

முற்றில்—மட்டிச் சுண்ணும்பு என்பர். இது பொருந்துமா என்பது ஆய்தற்குரியது. நந்து என்றதனால் சங்கு, நத்தை, அலகு, நொள்ளை என்பனவும், முரள் என்றதனால் இப்பி, கிளிஞ்சில், ஏரல் என்பனவும் கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். (29)

மூவறிவுயிர்

585. சிதலு மெறும்பு மூவறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே

இது, மூவறிவின கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சிதலும் எறும்பும் ஊற்றுணர்வும் நாவுணர்வும் மூக்குணர்வு முடைய; அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் அவ்வாறே மூவறிவுடைய (எ-று).

இவை உற்றுணர்ந்து மீடலும் நாச்சுவை கோடலும் நெய்யுள்வழி மோந்தறிதலுமென மூன்றறிவினையுடையவாறு கண்டு கொள்க இவற்றுக்குக் கண்ணுஞ் செவியுமின்மை எற்றால் அறிதுமெனின்-ஒன்று தாக்கியவழியன்றி அறியாமையிற் கண்ணிலவென்பதறிதும்; உரப்பியவழி ஓடாமையிற் செவியில வென்பதறிதும் இவற்றின் கிளையென்பன ஈயன்மூதாய்

போல்வன. பிறப்பென்பன, முற்கூறியவாறே மக்கட் குழவியும் விலங்கின் குழவியும் இம்மூன்றுணர்வாகிய பருவத்தனவும் அட்டை முதலாகியவுமெல்லாங் கொள்க.

(வி-ரை)

சிதல்—கறையான் உரப்பியவழி—ஒலி எழுப்பிய விடத்து. ஈயல் மூதாய்—இந்திர கோபம்; தம்பலப் பூச்சி.

இவ்வாறும் அறிதலாவது; உடம்பினுல் வெப்பம் தட்பம் வன்மை மென்மை அறியும் நாவினுற் கைப்பு, காழ்ப்பு, துவர்ப்பு' புளிப்பு, மதுரம் என்பன அறியும், மூக்கினுல் நன்னுற்றம் தீய நாற்றம் அறியும். கண்ணினுல் வெண்மை, செம்மை, பொன்மை பசுமை, கருமை நெடுமை, குறுமை, பருமை, நேர்மை, வட்டம், கோணம், சதுரம் என்பன அறியும். செவியினுல் ஓசை வேறுபாடும் சொற்படும் பொருளும் அறியும். மனத்தினுலறியப் படுவது இது போல்வன வேண்டுமெனவும், இது செயல் வேண்டுமெனவும், இஃது எத்தன்மையெனவும் அனுமானித்தல் அனுமானித்தலாவது புகை கண்ட வழி நெருப்புண்மை கட்புலன் அன்முயினும் அதன் கண் நெருப்பு உண்டென்று அனுமானித்தல் என்பர் இளம்பூரணர்.

நன்னூலார் உயிரினத்தை ஐவகையாகப் பிரிப்பர்.

'மெய்ந்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளின், ஒன்று முதலாக் கீழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலின், ஓரறி வாதியா வுயிரைந் தாகும்' என்னும் நன்னூல். ''ஆறறிவதுவே அவற்றெருடுமனனே', ''மக்கட்தாமே ஆறறி வுயிரே' பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே'' (மரபு-சூ 27,33) எனத் தொல்காப்பியம் ஆருவது அறிவும் அதனையுடைய உயிரும் உண்டென்று கூறும்; 'அவர்' மனத்தையும் ஒரு பொறியாக்கி அதனுன் உணரும் மக்களையும் விலங்கினுள் ஒரு சாரனவற்றையும் ஆறறிவுயிரென்முர்; இவர் அம்மனக்காரிய மிகுதி குறைவாலுள்ள வாசியல்லது அஃது எல்லாவுயிர்க்கும் உண்டென்பார் மதம் பற்றி இவ்வாறு சொன்னுரென்க! எனவும் கூறுவர் மயிலைநாதர். (.0)

நான்கறிவுயிர்

586. நண்டுந் தும்பியு நான்கறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவெனவும், அந்நாலறிவினை யுடைய கிளையும் பிறப்பும் வேறுளவென்பதூஉங் கூறியவாறு.

(இ-ள்.) நண்டிற்குந் தும்பிக்குஞ் செவியுணர்வொழித்து ஒழிந்த நான்கு உணர்வும் உள; அவற்றுக் கிளையும் பிறப்பும் பிறவும் உள (எ-று.)

மெய்யுடைமையின் ஊற்றுணர்வும், இரைகோடலின் நாவுணர்வும், நாற்றங்கோடலின் மூக்குணர்வும், கண்ணுடைமையிற் கண்ணுணர்வுமுடையவாயின. நண்டிற்கு மூக்குண்டோவெனின், அஃது ஆசிரியன் கூறலான் உண்டென்பது பெற்றாம். இவற்றுக்குக் கிளையென்பன வண்டுந் தேனீயுங் குழவியும் முதலாயின. பிறப்பென்பன நான்கறிவுடைய பிற சாதிகளென முற், கூறியவாறே கொள்க.

(வி-ரை)

நன்னூலார் 'தும்பி, வண்டு, ஆதி, கண்ணறிவின் நாலறியுயிர்' என்பார். நச்சினார்க்கினியரும் தும்பியும் வண்டும் செவியறிவும் உடையன என்பர். ஆதலின் வண்டும் தும்பியும் எனப் பாடம் இருந்திருக்குமோ என நினைய இடனுண்டு. நண்டுக்கு மூக்கில்லை என்பது இக்காலத்தார் கருத்து. பிறவும் என்றதனால் ஞிமிறு, சுரும்பு என்பன கொள்க என்பர் இளம்பூரணர். (31)

ஐயறிவுயிர்

587. மாவு மாக்களும்[1] ஐயறி வினவே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஐயறிவுடையன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஐயறிவுடையன விலங்கும் அவை போல்வன ஒருசார் மானிடங்களுமாம். அக்கிளைப்பிறப்புப் பிறவும் உள (எ-று).

1. ஒத்து என்னும் பாடம் உளது.

மாவென்பன - நாற்கால்விலங்கு. மாக்களெனப்படுவார்-மனவுணர்ச்சியில்லாதார். கிளையென்பன எண்கால் வருடையுங் குரங்கும் போல்வன. எண்காலவாயினும் மரவெனப்படுதலின் வருடை கிளையாயிற்று. குரங்கு நாற்காலவாகலிற் கிளையாயிற்று. பிறப்பென்பன கிளியும் பாம்பும் முதலாயின.

மற்றுப் பாம்பிற்குச் செவியுங் கண்ணும் ஒன்றேயாகிக் கட்செவி யெனப்படுமாகலின் ஐயறிவில்லை பிறவெனின்,-பொறி யென்பன வடிவுநோக்கின அல்லவாகலின் ஒன்றே இரண்டுணர் விற்கும் பொறியாமென்பது. கிளியென்பது பறவையாகலின் அதனை வேறோதுகவெனின், [1]முன்னையவற்றிற்கும் பறவையென் றோதிய திலனுகலான் அவ்வச்சூத்திரங்களானே எல்லாம் அடங்குமென்பது.

மற்றுப் புல்லும் மரனும் முதலாக (583-587 வரை) இவ் விரண்டு பிறப்பெடுத்தோதி ஒழிந்தனவற்றையெல்லாம் பிறவு முளவெனப் புறனடுத்ததென்னையெனின், - அவை வரையறை யிலவாகலின் அங்ஙனங்கூறினுன். அல்லதூஉம், மக்களும் புள் ளும் விலங்கும் முதலாயின ஓரறிவினவென்றும் ஈரறிவினவென் றும் எண்ணி வரையறுக்கப்படாமையானும் அவ்வாறு கூறினு னென்பது.

(வி-ரை)
எண்கால் வருடை-செங்குத்தான மலையில் வசிக்கும் ஒரு வகை விலங்கு: குறுந்தொகை 187 உரை நோக்குக. முன்னைய வற்றிற்கும்-மூற்கூறிய பிறப்புகளுக்கும். (32)

ஆறறிவுயிர்

588. மக்கள் தாமே யாறறி வுயிரே
பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே.

இஃது, ஆறறிவுயிர் கூறுகின்றது.

---

1. முன்னையவற்றிற்குப் பறவை வேறு ஓதியது இலனுகலான் என்றிருப்பின் பொருத்த முடைத்து.

(இ-ள்.) மக்களெனப்படுவோர் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோர் அறிவும் உடையர்; அக்கிளைப் பிறப்பு வேறும் உள (எ-று).

முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறிவொடு புணர்ந்த ஆடூஉ மகடூஉ மக்களெனப்படும். அவ்வாறு உணர்விலுங் குறைவுபட்டாரைக் குறைந்தவகை அறிந்து மூற்கூறிய சூத்திரங்களானே அவ்வலப் பிறப்பினுட் சேர்த்திக்கொள்ள வைத்தானென்பது. அவை, ஊமுஞ் செவிடும் குருடும் போல்வன. கிளையெனப்படுவார் தேவருந் தானவரும் முதலாயினர். பிறப்பென்றதனாற், குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறிவுடையன வெனப்படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராயடங்குமென்பது. 'நாமே'யெனப் பிரித்துக் கூறினமையான் நல்லறிவுடையாரென்றற்குச் சிறந்தாரென்பதுங் கொள்க.

(வி-ரை)

உறுப்பானும் உணர்வானும் நிறைவுடையவரே மக்களாவர். இவ்விரண்டனுள் ஒன்று குறைந்த வழியும் 'சிறப்பில் சிதடும் உறுப்பில் பிண்டமும் கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும் மாவும் மருளும் உளப்படவாழ்நர்க்கு எண்பேரெச்சம் என்று இவையெல்லாம் பேதமையல்லது ஊதியம் இல்லென முன்னும் அறிந்தோர் கூறினர்' 'உறுப்பு ஒத்தல் மக்கள் ஒப்பு அன்று' என்றும், 'ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல நாணுடைமை மாந்தர்தம் சிறப்பு' என்றும் கூறுமாறு காண்க.

அநுமன், வாலி, சுக்ரீவன் முதலியோர் குரங்கினத்தவராயினும் அவர்கள் தம் அறிவுடைமை மிக உயர்ந்தது என்பது இராமாயண வரலாற்றால் அறிந்ததொன்று. எனவே உயர்வு இழிவு என்பது பிறப்பினாலன்று என்பது விளங்கும்.

பிறவாவன தேவர், அசுரர், இயக்கர் முதலாயினோரின் பிறப்புக்கள் என்பர் இளம்பூரணர். நன்னூலார் "வானவர் மக்கள் நரகர் விலங்கு புள், ஆதிசெவியறிவோடு ஐயறிவுயிரே" என்பர். இங்குக் கூறப்பெற்ற மக்கள் நரகர் வானவரையே" 'மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை' என முன்னும் கூறினர். எனவே

நன்னூலார்க்கு ஆறறிவுடைய உயிரினம் இல்லையென்பது கருத்தாகின்றது. தொல்காப்பியர்க்கோ ஆறறிவுடை உயிரினம் உண்டென்பதும், அதுவே மக்களினம் என்பதும் அம் மக்களிடம் தானும் நன்கு மதித்தற்கு உரிய உயர்நிலை இருக்கும் பொழுதே உயர்திணையெனப்படும் என்பதும் கருத்தாகும். இதனை இந்நூற்பாவில் 'உயர்திணையென்மனார் மக்கட் சுட்டே' எனக் கூறுமாற்றானும் நன்கறியலாம். அங்ஙனமாகவும் சிவஞானமுனிவர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "மக்கடாமே யாறறி வுயிரே" எனக் கூறியிருக்க மக்கள் முதலியோரை ஐயறிவுயிரெனக் கூறல் மாறுகொளக் கூறலாம் பிறவெனின்-: மக்கள் முதலியோர் மனவறிவோடு ஆறறிவுயிரென்பது நோக்கியன்றே முன்னர் 'மக்கடேவர் நரக ருயர் திணை' எனக் கூறிப் போந்ததூஉம் ஆதலின் இங்ஙனம் ஐம்புலன் மாத்திரையே நுகரும் அறிவுடைய மக்கள் முதலியோரை விலங்கு முதலியவற்றோடு எண்ணி ஐயறிவுயிரெனக் கூறினாரென உய்த்துணர்ந்து கொள்க எனக் கூறுவது பொருத்தமில் கூற்றேயாம்.

இந்நூற்பாவை அடுத்து இளம்பூரணத்தில் ஒரு நூற்பா உளது. ஒரு சார் விலங்கும் உளவென மொழிப என்பது அந் நூற்பாவாகும். அவையாவன: கிளியும் குரங்கும் யானையும் முதலாயின என்பர் இளம்பூரணர். (33)

யானையும் கேழலும் களிறெனப்படுமெனல்

589 [1]வேழக் குரித்தே விதந்துகளி றென்றல்
கேழற் கண்ணுங் கடிவரை யின்றே.

'மக்கடாமே ஆறறிவுயி'ரெனப் பிரித்துக் கூறினமையால் ஆண்பால் அதிகாரப்பட்டது கண்டு மற்றை விலங்கினுள் ஆண் பாற்குரியன கூறிய தொடங்கியவாறு.

நிறுத்தமுறையாற் கூறாது களிற்றினை முற்கூறினான் அப் பொருள் விலங்கினுட் சிறந்தமையானென்பது. ஏறும் ஏற்றையும் பயின்ற வரவினவாகலின் முதற்சூத்திரத்துண் (557) முற் கூறினானென்பது.

1. இந்நூற்பாவில் முதலடியை ஒரு நூற்பாவாகவும், அடுத்த அடியைப் பிறிதொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் இளம் பூரணர்.

(இ-ள்.) யானைக்கு விதந்து களிறென்றலுரித்து; கேழற் கண்ணுஞ் சிறுபான்மை வரும் (எ-று).

'விதந்'தென்ற விதப்பினாற் களிறென்பது சாதிப்பெயர் போலவும் நிற்குமென்பது; அஃதாவது, யானையென்னுஞ் சாதிப் பெயரினைக் களிறென்னும் பெயர்வந்து குறிப்பித்தால்.

"கடுங்களிற் றொருத்தல்" (கலி: 2)

என்றும் ஆகுமென்பது.

"இரலைமா னேறு"

என்பதும் அதனாற் கொள்க.

பன்றிக்கும் அவ்வாறு வருவனவுளவேற் கொள்க.

"கேழற் பன்றி" (புறம்: 152)

என்பதனைக் களிற்றுப்பன்றியென்றுஞ் சொல்லுப.

(விரை)

நிறுத்தமுறையால்-மேல் 557-ஆம் நூற்பாவிவ் கூறிய முறையால். முதல் சூத்திரத்துள்-முனபு கூறப்பட்ட 557-வது சூத்திரத்துள்.

களிறு என்பது யானையுள் ஆணைக்குறிப்பதன்றிப் பொதுப் பட அவ்வினத்தையுணர்த்துவது முண்டு என்பது கருத்து. கடுங் களிற்று ஒருத்தல் என்ற விடத்து ஒருத்தல் என்பது ஆண்பால் என்பதை உணர்த்திற்று. களிறு என்பது யானையை உணர்த் திற்று இரலைமான் ஏறு என்ற விடத்து இரலை என்பது மான் இனத்தையே பொதுப்பட உணர்த்திற்று. (34)

ஒருத்தலெனும் பெயர் பெறுதற்குரியன.

590. புல்வாய் புலியுழை மரையே கவரி
சொல்லிய கராமோ டொருத்த லொன்றும்.

591. வார்கோட்டியானையும் பன்றியு மன்ன.

592. ஏற்புடைத் தென்ப வெருமைக் கண்ணும்.

இவை, உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப்பட்டன.

(இ-ள்.) இவை, ஒன்பதுபெயரும் ஒருத்தலென்னும் பெய ருக்கு ஒன்றும் (எ-று).

இவற்றைப் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை பற்றி மூன்று சூத்திரத்தான் ஓதினானென்பது. உதாரணம்,

"காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்தல்" (அகம்: 65)

என யானை ஒருத்தலென்றாயிற்று. பிறவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க.

(வி-ரை)

590 வது நூற்பா முதல் இந்நூற்பாவரை கூறப்பட்ட விலங்கினங்கள் ஒன்பதாம். அவை ஒன்பதும் ஆண்பாலாய் வருமிடத்து ஒருத்தல் எனப் பெயர் பெறும். அங்ஙனமாக அவற்றை ஒரே நூற்பாவாகக் கூறாது மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறியது, அவ்வவ்வினங்களிற் இவ்வாண்பாற் பெயர் வருதலில் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை இருத்தல்பற்றியாம். (.7)

ஏறெனப் பெயர் பெறுதற்குரியன

593. பன்றி புல்வா யுழையே கவரி
யென்றிவை நான்கு மேறெனற் குரிய

594. எருமை மரையும் பெற்றமு மன்ன

595. கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே

இம்மூன்று சூத்திரத்தான் ஓதிய எட்டுச்சாதியின் ஆண் பாலும் ஏறெனப்படும் (எ-று).

"காற்றுச்சுவ டொற்றுக் கடிபுனங் கவரு
மேற்றிளம் பன்றியி னிருளை வெரூஉம்"

எனவும்,

"வெருளேறு பயிறு மாங்கண்" (அகம்: 121)

எனவும்,

"பொரிமலர்ந் தன்ன பொறியமை மடமான்
திரிமருப் பேறொடு தேரறேர்க் கோட" (கலி: 13)

எனவும்,

"ஏற்றிளங் கவரி யெரியென வெருவப்
பூத்த விலவத்துப் பொங்க ரேறி"

எனவும்,

"ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டு" (கலி: 103)
எனவும்,
"வரிமரற் பாவை மரையேறு கறிக்கும்"
எனவும்,
"புலம்பயி ரருந்த வண்ண னல்லேறு (குறுந்: 344)
எனவும்,
"சுறவே றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்" (கலி: 84)
எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன. (40)

போத்தெனும் பெயர் பெறுதற்குரியன.

596. பெற்ற மெருமை புலிமரை புல்வாய்
மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே.

597. [1]நீர்வாழ் சாதியு ளறுபிறப் புரிய.

598. மயிலு மெழாலும் பயிலத் தோன்றும்.

(இ-ள்) போத்தென்னும் பெயர் இப்பதின்மூன்று சாதியின் ஆண்பாற்கு முரியது (எ-று).

'மற்றிவை யெல்லா' மென்றதனாற் பன்றியும் ஒந்தியும் முதலாயினவும் கொள்ளப்படும். நீர்வாழ்சாதியுள் அறுபிறப் பென்பன சுறவும் முதலையும் இடங்கருங் கராமும் வராலும் வாளையுமென இவை.

'பயிலத் தோன்று' மென்றதனானே நாரை முதலியனவுங் கொள்க. மற்றிவை பயிலத்தோன்றுமெனிற் சூத்திரம் வேறு செய்ததென்னை? முதற்சூத்திரத்துள் எண்ணுக பிறவெனின், இவை பறவையுட் பயிலத்தோன்றுமாகலின் வேறோதினு னென்க.

'எறிபோத்து' உழுபோத்து, எருமைப்போத்து'
எனவும்,
"புலிப்போத் தன்ன புல்லணற் காளை"
(பத்துப், பெரும்பாண்: 138)
எனவும்,

---

1. நீர் வாழ் சாதியும் அதுபெறற்குரிய என்பது இளம்பூரணரின் பாடம் ஆகும்.

"மரைப்போத்து"

எனவும்,

"கவைத்தலை முதுபோத்து காலி ஞெற்றி

— — — ...

தெறித்துநடை மரபில்தன் மறிக்குநிழ லாகும்" (குறுந்: 13)

எனவும் வரும்.

'எல்லா' மென்றதனாற் பன்றிப்போத்தெனவும் வரும்.

"முதலைப் போத்து முழுமீ னாரும்" (ஐங்குறு: 5)

எனவும்,

"பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்து" (அகம்:36)

எனவும்,

"வாளை வெண்போத் துணீஇய" (அகம்:276)

எனவும், நீர்வாழ்சாதியுட் சில வரும்.

"மயிற்போத் தூர்ந்த அயிற்படை நெடுவேள்"

எனவும்,

"போத்தொடு வழங்கா மயிலு மெழாலும்"

எனவும் வந்தவாறு.

'பயில' என்றதனால்,

"நாரை நிரைபோத் தயிரை யாரும்" (குறுந்:166)

எனவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க. மற்று முதலையும் இடங்கருங் கராமுந் தம்மின் வேறெனப்படுமோ வெனின்,

"கராஅங் கலித்த குண்டுகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத்து உடன்தொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதூஉங்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ ரிலஞ்சி" (புறம்:37)

என வேறெனக் கூறப்பட்டனவென்பது.

இனிச், செம்போத்தென்பதும் கண்டுக் கொள்ளாமோ வெனின், அது பெண்பாற்கும் பெயராகலின் ஒரு பெயரே: பண்புகொள் பெயரன் றென்பதுணர்க.

(வி-ரை)

எழாஅல்-வல்லூறு. போத்தொடு வழங்கா மயிலும் எழாஅலும் என்னும் வரி இந்நூற்பாவொடு மாறுபாடுடையதாம்.

அன்றியும் மயிற் போத்து உளர்ந்த என மயிலுக்குப் போத்தென்னும் பெயர் உளவாகக் காட்டியதற்கேற்ப அதனையடுத்து எழாஅலுக்கும் காட்டியிருத்தல் வேண்டும். அன்றி எழாஅல் அப்பெயர் பெறுதாயினும் அதனை யட்டும் விலக்குதலே தக்கதாம். எனவே இவ்வரி இங்கிருத்தல் பொருத்தமன்று. (45)

இரலை, கலையெனும் பெயர் பெறுதற் குரியன

599. இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய.

600. கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே.

601. நிலையிற் றப்பெயர் மூசுவின் கண்ணும்.

இவை மூன்று சூத்திரமும் எண்ணிய மூன்று சாதிக்கும் இரலையுங் கலையுமென்னும் ஆண்பாற் பெயர் இன்னவாறுரிய வென்கின்றன.

(இ-ள்) இரலையுங் கலையுமென்பன புல்வாய்க்குரிய; அவற்றுட் கலையென்பது உழைக்குமுரித்து; அக்கலையென்பது மூசுவிற்கு வருங்கால் உழைக்குப்போலச் சிறுவரவிற்றன்றி வரும் (எ-று).

"புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன" (புறம்:374)

எனவும்,

"கலைத்தலை முதுகலை காலி னெற்றி" (குறுந்:213)

எனவும்,

"கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை" (அகம்:97)

எனவும்,

"மைபட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை"

எனவும் வரும்.

மூசுவிற்கு நிலைபெற்றதெனவே அத்துணை நிலைபெறின்றிக் குரங்கிற்கு வருவனவுங் கொள்க. அது,

"கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென" (குறுந்:69)

என வருமாற்றான் அறிக. (46)

யாட்டிற்குரிய பெயர்கள்

602. மோத்தையுந் தகரும் உதளு மப்பரும்
யாத்த வென்ப யாட்டின் கண்ணே.

(இ-ள்) இக் கூறப்பட்ட நான்கு பெயரும் யாட்டிற்குரிய (எ–று)

அவை,

"வெள்யாட்டு மோத்தை"

எனவும்,

"தகர்மருப் பேய்ப்பச் சுற்றுபு சுரிந்த" (அகம்: 101)

எனவும்,

"உதள
நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில்"
(பெரும்பாண்: 151-2)

எனவும் வரும்.

அப்பரென்பது இக்காலத்து வீழ்ந்தது போலும்.

யாத்த வென்றதனற் கடாவென்பதும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க. அது,

"நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நரல்செவிக் கடாஅய்" (அகம்: 155)

என வரும்.

இனிக் குரங்கினை அப்பரென்றலுங் கொள்க. (47)

சேவலெனும் பெயர் பறப்பனவற்றுக்கு உரித்தெனல்

603. சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும்
மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே.

(இ-ள்) பறப்பனவற்றுள் ஆண்பாற்கெல்லாம் சேவற் பெயர் உரித்து; அவற்றுண் மயிற்காயின் அஃதாகாது (எ-று)

"காமர் சேவ லேமஞ் செப்ப" (அகம்: 103)

எனவும்,

"வளைக்கண் சேவல் வாளாது மடியின்" (அகம்: 122)

எனவும்,

"தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள்சேவல்" (குறுந்: 107)

எனவும்,

---

1. கடா என்ற பாடமும் உள்ளது.

"கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவல்"
(குறுந்: 242:புறம், 395:மலைபடு:510)

எனவும்,

"உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்" (குறுந்:85)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன

'மாயிருந் தூவி மயில்' என்றதனுன் அவை தோகையுடைய வாகிப் பெண்பால் போலுஞ் சாயலவாகலான் ஆண்பாற்றன்மை இலவென்பது கொள்க. எனவே, செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் நேரவும்மடுமென்பது.

(வி-ரை)

செவ்வேள் ஊர்ந்த மயிற்காயின் அதுவும் நேரவும் படும் என இந்நூற்பா உரையுள்ளும், 598-வது நூற்பாவில் "மயில் போத்து உளர்ந்த அயிற்படை நெடுவேள்" என மேற்கோள் காட்டுதலானும் இவர்தம் சமய நெறி உய்த்துணர்ந்தற்குரிய தாம் (48)

ஏற்றையெனும் பெயர் பெறுவன இவையெனல்

604. ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற்கெல்லாம்
ஏற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப.

(இ-ள் ஏற்றையென்னுஞ் சொல் ஆற்றலொடு கூடிய ஆண்பாற்கெல்லாம் உரித்து (எ-று)

அவை

"குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வலேற்றை"
(ஐங்குறு:216:நற் 36:குறுந்:141)

எனவும்,

"செந்நா யேற்றை கம்மென வீர்ப்ப" (அகம்:111)

எனவும்,

"கொடுந்தாள் முதலைக் கோள்வ லேற்றை" (குறுந்:324)

எனவும் வரும்.

"பிணர்மோட்டு நந்தின் பே ழ் வா யேற்றை" (அகம்:246)

எனவும்,

"புன்றாள் வெள்ளெலி மோவா யேற்றை" (அகம்: 133)
எனவுங் கூறினர்.

அவையும் அப்பெயரானே வழங்குதல் ஆற்றலுடையவாகத் தோன்றும். 'எல்லா' மென்றதனாற் சிறுபான்மை ஆற்றல் இல்லாதனவுங் கொள்க. அது, "இடுகாட்டு ளேற்றைப் பனை" (நாலடி-96)
என்பது போன்று வருவன; பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

ஏற்புழிக் கோடலென்பதனால் அஃறிணைக்கண்ணும் கொள்ளப் படும் என இந்நூற்பா உரையில் குறிக்கின்றார் இளம்பூரணர், இந்நூற்பாவிற்கு முன்னும் பின்னும் அஃறிணைப் பொருள் பற்றியே வருதலின் இக்குறிப்பு வேண்டுவதின்று. பேராசிரியரும் 616 வது நூற்பாவில் அஃறிணை அதிகாரம் பட்டு வருவது எனக் குறித்தல் காண்க. இளம்பூரணர் உரையில் உயர்திணைக்கண்ணும் என இருப்பின் பொருத்தமாகுமோ என்பது ஆராயத் தக்கது. (49)

ஆண்பால் பெண்பால் பெயர்களுக்குப் புறனடை கூறல்

605. ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய
காண்ப வவையவை யப்பா லான.

இது, மேற்கூறிய ஆண்பாற் பெயர்க்கும் இனிவரும் பெண்பாற் பெயர்க்கும் புறனடை.

(இ - ள்) ஆணென்னுஞ் சொல் எல்லாச் சாதியுள் ஆண்பாற்கு உரித்து; பெண்ணென்னுஞ்சொல் எல்லாச்சாதியுள் பெண்பாற்கு உரித்து; வழக்கினுள் அவ்வாறு காணப்படும் அவை (எ - று)

அவை ஆண்யானை, பெண்யானை, ஆண்குரங்கு, பெண் குரங்கு; ஆண்குருவி, பெண்குருவி என்றாற்போல்வன. இவை காணப்படும் எனவே, இத்துணை விளங்கவாராது சிறுவரவினான் வருவனவுமுள இருபாலு மல்லாதனவென்பது. ஆணலி பெண்ணலி எனவும், ஆண்பனை பெண்பனை எனவும் வரும்; பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

இத்துணை விளங்க வாராது—இவ்வாறு பெரு வழக்காக வாராது. ஆண்அலி—பெண்மையுற்று ஆண் அவாவுவது. பெண் அலி—ஆண்மையுற்றுப் பெண் அவாவுவது. ஆண்பனை - காயவப் பனை; பெண்பனை—காய்க்கும்பனை.

வேழக்குரித்தென்னும் சூத்திர (35) முதலாக இத்துணையும் ஆண்பெயர் கூறினார். இனிப் பெண் பெயர் கூறுகின்றாரா கலின் அதிகாரப்பட்டபொருள் சே, கடுவன், கண்டி என்பன சிறப்புச் சூத்திரத்தாகலின் அதற்குரியவெனக் கூறிற்றிலரா லெனின்; அவற்றுள் கடுவனும் கண்டியும் முன்னரெடுத்தோ தப்படும். சே என்பதுஆவினுள் ஆனையே குறித்து வழங்கலின் ஓதாராயினர் ஈண்டு ஓதப்பட்டன பல பொருள் ஒரு சொல்லும் ஒரு பொருட் பல சொல்லும் என்று கொள்க. (50)

பிடியென்னும் பெயர் யானைக்குரித்தெனல்

606. பிடியென் பெண்பெயர் யானை மேற்றே

இது முறையானே மூன்றும் எண்ணு முறைமைக்கணின்ற பெண்மைப்பெயர் கூறிய தொடங்கி ஆண்பாலிற் களிறு முற் கூறியவாறு போலப் பிடியினை முற்கூறியது.

(இ-ள்), பிடியென்னும் பெயர் யானைக்கண்ணது (எ-று).

"பிடிபடி முருக்கிய பெருமரப் பூசல்" (அகம்:8)

என வரும். பெய'ரென்றதென்னை யெனின், அவை தொடங்கு கின்றதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. (51)

பெட்டையென்னும் பெயர் பெறுவன இவையெனல்

607. ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரையிவை
பெட்டையென்னும் பெயர்க்கொடைக்குரிய.

(இ-ள்) ஒட்டகமுங் குதிரையுங் கழுதையும் மரை யாவும் பெட்டையென்னும் பெயர்பெறும் (எ-று).

ஒட்டகப்பெட்டை குதிரைப்பெட்டை கழுதைப்பெட்டை மரையான்பெட்டை என வரும்.

(வி-ரை)

பெயர் கொடைக்குரிய—பெயர் கொடுத்துக் கூறுதற்குரிய.

(52)

பறவைகளும் பெட்டை என்று அழைக்கப்படும் எனல்

608. புள்ளு மூரிய வப்பெயர்க் கென்ப

(இ-ள்). எல்லாப்புள்ளும் பெட்டை யென்னும் பெய ரான் வழங்குதற்குரிய எ-று).

அவை, கோழிப்பெட்டை மயிற்பெட்டை யென வரும்; பிறவும் அன்ன. (53)

பறவைகளுக்குப் பேடையும் பெடையும் உரியவெனல்

609. பேடையும் பெடையு நாடி னொன்றும்.

(இ-ள்) பேடையும் பெடையுமென்னும் இரண்டும் முன் னர் நின்ற புள்ளிற்கு ஒன்றும் (எ-று).

அவை குயிற் பேடை அன்னப்பெடை என வரும். 'நாடின்' என்றதனாற் பெட்டையென்பது வழக்கினுட் பயிலாவென்பது.

அளகெனும் பெயர் பெறுவன இவையெனல்

**610. கோழி கூகை யாயிரண் டல்லவை
சூழுங் காலை யளகென லமையா (55)**

611. [1]அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே.

(இ-ள்) கோழியுங் கூகையும் மயிலுமென்பனவற்றுக்கு அளகென்னும் பெயர் உரியது (எ-று).

"மனைவாழ் அளகின் வாட்டோடு பெறுகுவிர்"

(பெரும்பாண்: 256)

என்பது கோழி; பிறவும் அன்ன. (56)

பிணையெனப் படுவன

**612. புல்வாய் நவ்வி யுழையே கவரி
சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே.**

(இ-ள்) பிணையென்னும் பெண்பெயர்க்குரியன இவை நான்கும் (எ-று).

---

1. இளம்பூரணத்தில் பெண்பாலான என்றொரு தொடர் இந்நூற்பாவின் முதற்கண்ணுள்ளது.
1. உரிய எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"அலங்கல் வான்கழை யுதிர்நெல் நோக்கிக்
கலைபிணை விளிக்குங் கானத் தாங்கண் (அகம்:129)

எனவும்,

"சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை (புறம்:2)

எனவும்,

"சிறுதலை நவ்விப் பிணையில் திரிந்த
நெறிகோட்டு இரலை மான்" (குறுந்: 183)

எனவும்,

"கவரி மான்பிணை நரந்தங் கனவும்" [பதிற்-11]

எனவும் வரும்.

"சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே"

என்பது பிணையென்னுஞ் சொற்பொருளினை உண்மை நோக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிற சாதிக்குஞ் சேவற்குஞ் செல்லுமாயினும், மரபுநோக்கப் பிணையென்றதற்குச் சிறப்புடையன இவை என்றவாறு.

(வி-ரை)

பிணையும் பிறசாதிக்கும்—ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடிய பிற இனத்திற்கும். சேவற்கு—கோழிக்கு. (57)

பிணவெனும் பெயர்பெறுவன

613. பன்றி புல்வாய் நாயென மூன்றும்
ஒன்றிய வென்ப பிணவென் பெயர்க்கொடை

(இ-ள்) இவை மூன்று சாதியும் பிணவென்னும் பெயர் குரியன [எ-று].

"நெடுந்தாள் செந்தினைக் கெழுந்த கேழல்
குறுந்தாள் பிணவொடு குறுகல் செல்லாது"

எனவும்,

"குறியிறைக் குரம்பைக் குறத்தி யோம்பிய
மடநடைப் பிணவொடு கவர்கோட் இரலை"

எனவும்,

"நாய்ப்பிண வொடுங்கிய கிழநரி யேற்றை"

எனவும்,

"மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பசுங்கண்
செந்நா யேற்றைக் கேழல் தாக்க" [அகம்: 21]
எனவும் வரும்,

'ஒன்றிய' என்றதனுன்.

"ஈருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய" [அகம்: 72]
எனப் புலிக்குங் கொள்க; பிறவும் அன்ன. [58]

பிணவென்னும் பெயர் பெறுதற்குரியன

614. பிணவ லெனினு மவற்றின் மேற்றே.

[இ-ள்.] பிணவலென்பதூஉம் அம்மூன்றற்கும் உரித்து [எ-று].

"இரியற் பிணவல் தீண்டலின்" [அகம்: 21]
என்பது பன்றி

"நால் முலைப் பிணவல் சொலியக் கானெழிந்து"
]அகம்: 248]
என்பதுவும் அது; ஒழிந்தனவும் அன்ன. [59]

ஆவெனும் பெயர்பெறுவன

615. பெற்றமு மெருமையு மரையு மாவே.

இது, மேல் 'அந்தஞ் சான்ற' [558] வென்னும் இலேசினுனே ஆவென்பது தழீஇக்கொண்டமையின் அஃது இன்னுழி அல்லது ஆகாது என்கின்றது.

[இ-ள்.] ஆவென்னும் பெயர் பெற்றமும் மரையும் எருமையும் [எ-று].

அவை,

"புனிற்றுப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி" [அகம்: 58]
எனவும்,

"சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்"
[அகம்: 46, குறுந்: 261]
எனவும்,

"மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப" [கலி: 6]
எனவும் வரும். [60]

உயர்திணைப் பெண்மைக்குப் பெண்ணும் பிணவும் உரியவெனல்

616. பெண்ணும் பிணவும் மக்கட் குரிய.

[இ-ள்.] பெண்ணும் பிணவும் உயர்திணைப் பெண்மைக் குரிய [எ-று].

பெண்ணென்பது,

"பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய"
[தொல். மர: 50]

என்றமையின், ஈண்டுக் கூறுதலின் மிகையாம் பிறவெனின், அற்றன்று; அச்சூத்திரம் அஃறிணையதிகாரமாகலின், ஈண்டு விதந்தோதினானென்பது.

ஒன்றென்முடித்த [665] லென்பதனான், உயர்திணை ஆணென்பதும் ஈண்டே கொள்ளப்படும்.

"பெண்கோ ளொழுக்கங் கண்கொள நோக்கி" [அகம்- 112]
எனவும்,

"பிணவு வொழியப் போகி" [பெரும்பாண்: 90]
எனவும் வரும்.

"ஆண்கட னுடையின்மை பாண்கட னாற்றிய" [புறம்: 201]
என ஆணென்பது உயர்திணைக்கண் வந்தது. பிறவும் அன்ன பிணாவென்னும் ஆகாரவிறுதி வன்கணமன்மையிற் குறியதன் இறுதிச் சினைகெட்டு உகரம்பெறாது நின்றது. 'மக்கட்குரிய வெனவே, உரியவன்றித்

"துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தென" (அகம்:146)
எனப் புலி முதலியவற்றிற்குங் கொள்க.

(வி-ரை)

பிணவும் என்பது பிணா உம் எனப் பிரிக்கப்படும். இங்கு வருமொழி வன்கணம் அன்மையின் பிணவு என ஆகாது பிணா என நின்றது என்றார். (31)

நாகெனும் பெயர்க்குரியன

617. எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே (62)

---

1. பிணவும் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

618. நீர் வாழ் சாதியு ளந்து நாகே.

(இ-ள்.) இந்நான்கற்றும் நாகெனும் பெயர் உரித்து (எ-று).

"எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்" (பெரும்பாண்:165)
எனவும்,

"உடனிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதின்" (அகம்:64)
எனவும்.

"நாகிள வளையொடு பகன்மணம் புகூஉம்" (புறம்-266)
எனவும் வரும். (63)

ஆட்டிற்கேயுரிய பெயர்கள்

619. மூடுங் கடமையும் யாடல பெறு.

(இ-ள்.) இவ்விரு பெயரும் யாட்டிற்கேயுரிய பெண்மைப் பெயர் (எ-று.)

இவை இப்பொழுது வழக்கினுள் அரிய (64)

பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன

620. பாட்டி யென்பது பன்றியு நாயும்.

621. நரியு மற்றே நாடினர் கொளினே.

(இ-ள்.) பாட்டியென்று சொல்லப்படுவன பன்றியும் நாயும் நரியும் (எ-று).
இவையும் அன்ன

வி-ரை)

இவையுமன்ன — இவையும் மேற்கூறியவாறு வழக்கினுள் அரிய என்றவாறும். (66)

மந்தியென்னும் பெயர்பெறுவன

622. குரங்கு முசுவும் ஊகமு மந்தி.

(இ-ள்.) இம்மூன்று சாதிப் பெண்பாலும் மந்தியென் னும் பெயர் பெறும் (எ-று).

"கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி" (குறுந்:69)

எனவும்,

"கருமுக மந்தி[1] செம்பி னேற்றை"

எனவும் வரும்.

ஊகத்துக்கும் இஃதொக்கும். (67)

மரீஇ வந்த மரபுப்பெயர்கள்

623. [2]குரங்கி னேற்றினைக் கடுவ னென்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலுஞ்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை யென்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலுங்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலு
மிருணிறப் பன்றியை யேன மென்றலு
மெருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலு
முடிய வந்த [3]வவ்வழக் குண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே.

இது, மரீஇவந்து முடிந்த மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஆண் குரங்கினைக் கடுவனென்றலும், மரப் பொதும்பினுள் வாழுங் கூகையைக் கோட்டானென்றலும், செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தையென்றலும், வெருகினைப் பூசை யென்றலும், ஆண் குதிரையைச் சேவலென்றலும், இருணிறப் பன்றியை ஏனமென்றலும், எருமையேற்றினைக் கண்டியென்றலும், அவ்வாறு முடிந்த வழக்குண்மையிற் கடியப்படா கடப்பாடு அறிந்தோர்க்கு (எ-று.)

"கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே" (குறுந்:26)

கடுவன் - ஆண்குரங்கு. இதனைக் 'கடியலாகா' தெனப்பட்ட இழுக் கென்னையெனின் - மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப்

1. செம்பினேற்றை என்பது இடக்கரடக்கலாம். எனவே இத்தொடர் இருப்பது பொருத்தமின்று.

2. குரங்கினுள் 3. வந்த வழக்கு எனப் பாடங்கொள்வர், இளம்பூரணர்.

பயின்றனபோலுமாதலின். கூகையைக் கோட்டானென்றலும் வழக்காகலான் அமையும்; 'மரம்பயில் கூகை'யென்ற தென்னை யெனின், — மரக்கோடு விடாமையிற் கோட்டானென்னும் பெயர்பெற்றதென்றற்கு. தத்தை யென்பது பெருங்கிளியாதலின் சிறுகிளிக்கும் அப்பெயர் கொடுத்த லமையுமென்றவாறு. 'செவ்வாய்க் கிளி' யென்றதனைச் சிறுகிளிமேற் கொள்க.

'வெவ்வாய் வெரு' கென்றதனாற் 'படப்பை வேலியும் புதலும் பற்றி, விடக்கிற்கு வேற்றுயிர்கொள்ளும் வெருகினை இல்லுறை பூசையின்' பெயர்கொடுத்துச் சொல்லலும் (புறம் : 117, 326) அமையுமென்றவாறு.

குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத்தரிதாயிற்று. அதுவுஞ் சிறகொடு சிவணுதாயினும் அதனைக் கடுவிசைபற்றிப் பறப்பதுபோலச் சொல்லுதல் அமையுமென்பது கருத்து.

எருமை யேற்றினையுங் கண்டியென்பபோலும்: அது காணலாயிற்றில்லை; அதனை, இலக்கணவகையானுடைய பெய ரென்றலுமாம்: இதுபொழு தின்றென்பது.

'கடனறிந்தோ' ரென்றதனன், வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் அவை வந்தமையிற் கடப்பாடறிவோர்க்குக் கடியலாகாதென்ற வாறு. இன்னும் இப்பரிகாரத்தாலே கோழியை வாரணமென் றலும் வெருகினை விடை யென்றலும் போல்வன பலவும் கொள்க. அவை,

> 'கான வாரண மீனுங்
> காடாகி விளியு நாடுடை யோரே'' (புறம்:52)

எனவும்,

> ''வாரணக் கொடியோடு வயிற்பட நிறீஇ'' (திருமுரு-219)

எனவும்,

> ''வெருக்கு விடையன்ன வெருணோக்குக் கயந்தலை''
> (புறம்:324)

எனவும் வரும்.

(வி–ரை)

மரீஇ வந்து. — மருவி வந்து கோடு பற்றி வாழ்தலின் கோட்டான் ஆயிற்று. தத்தை பெருங்கிளி, சிறுகிளி, பூசை– பூனை: இது வீட்டில் வாழ்வது, சாதுவானது. வெருகு – பூனை;

இது தோட்டத்து வேலிகளிலும், புதரிலும் வாழ்வது. தன் உணவிற்காகப் பிற உயிரினங்களைக் கொன்று தின்பது. விடக்கிற்கு – உணவிற்கு. குதிரை பறவை போன்று விரைந்து செல்லும் இயல்பினது. இதனை'', புள்ளியற் கலிமா உடைமையான'', புள்ளியல் மான்தேர்ஆழி போன வழியெல்லாம்'' எனவரும் கூற்றால் தெளியலாம்.

இப்பரிகாரத்தால் — இப்பாதுகாப்பால் (78)

இதுவும் அது

624 பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மவையே

இதுவுமது. பெண் ஆணென்பன இருதிணைப்பெண்மைக்கும் ஆண்மைக்கும் பொதுவென்பன முற் கூறினன்; மேல் ஒன்றற்குரிய பெயர் மரீஇ வந்து பிறிதொன்றற்காய வழியுங் கடியலாகாதென நின்ற அதிகாரத்தான் இவையும் அவ்வாறே திரியினுங் கடியலாகாதென்றவாறு.

(இ-ள்) பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையுமென வாளாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேற்றன மரீஇவந்த மரபு (எ-று)

மக, குழவியென்பனவோவெனின் - அவை அத்துணைப் பயின்றில உயர்திணைக்கென்பது; எடுத்தோதிய மூன்றும் ஆயின[1] வாளாதே 'பெண்வந்த' தென்றவழி அஃறிணைப்பொருளென்பது உணரலாகாது; 'பெண்குரங்கு வந்தது' என விதந்தே கூறல்வேண்டுமென்பது. 'பெண் பிறந்தது' 'ஆண் பிறந்தது' 'பிள்ளை பிறந்தது', என அடையடாது சொல்லியவழி உயர்திணைக்கேயாம். அஃறிணைக்காயின் அற்றன்றென்பது.

(வி-ரை)

பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் பற்றி வரும் சொல் மேல் எடுத்தோதினவை என உரை காண்பர் இளம்பூரணர். (69)

---

1. இவ்விடத்துச் சிதைவுண்டு போலும்.

அந்தணர்க்குரியன

625. நூலே கரக முக்கோ மணையேல்
யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய.

இஃது, உயர்திணை நான்குசாதியும் பற்றிய மரபு உணர்த்து வான், முறையானே அந்தணர்க்குரிய மரபுபட்டுவருங் கலப்பை வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) முந்நூலுங் குண்டிகையும் முக்கோலும் யாமை மணையும் போல்வன அந்தணர்க்கு உரிய (எ–று).

'ஆயுங்காலை' யென்றதனாற் குடையுஞ் செருப்பும் முதலா யினவும் ஒப்பன அறிந்துகொள்க.

உதாரணம்:

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும் (கலி:9)

எனவும்,

"தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண் டலத்துப்
படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே" (குறுந்:156)

எனவும் வரும்.

இன்னும் 'ஆயுங்காலை' யென்றதனான், ஒருகோலுடை யார் இருவருளர், அவர் துறவறத்து நின்றாராகலின் உலகிய லின் ஆராயப்படாரென்பது. முக்கோலுடையார் இருவருட் பிச்சை கொள்வானும் பிறண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகிய லின் நீங்காமையின் அவரையே வரைந்தோதினனென்பது.

மற்று அரசர்க்கும் வணிகர்க்கும் உரிய நூலின் ஈண்டு வரைந்தோதினதென்னையெனின், - ஒருகோலுடையான் நூல் களைவானாகலின் அவனுஞ் சிறுபான்மை அந்தணனெனப்படு மென்பது கோடற்குங் கரகமும் மணையும் உடைய னென்றற்கு மென்பது. நூலினை முற்கூறினான் பிறப்புமுறையானுஞ் சிறப்பு முறையானுமென்பது. இனிக் குடுமியுங் குசையும்போல்வன கூறிற்றிலன், அது முன்னரும் பின்னரும் வருதலானும் மன்ன ரும் வணிகரும் பெறுதலானுமென்பது.

(வி-ரை)

கலப்பை வேறுபாடு — துணைக் கருவிகளின் (உபகரணங்களின்) வேறுபாடு. குண்டிகை — நீர் முகந்து வைத்திருக்கும் கலம். யாமை மணை — யாமை வடிவால் செய்த இருக்கைப் பலகை. ஒரு கோலுடையார் இருவர் — கம்சன், பரம கம்சன் என்னும் பெயருடைய துறவியர். முக்கோலுடையார் இருவர் பகூதகள் குடீசகன் என்பார்.
பிறப்புமுறை—இருபிறப்பாளன் என்னும் பிறப்பு முறை. சிறப்பு முறை—நூல் தாங்கிய பின்னரே கரகம் முதலிய தாங்குதல் பற்றிய சிறப்பு முறை. குசை—தருப்பை. (70)

அரசர்க்குரியன

626. படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு
நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந்
தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந்
தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய.

இது, முறையானே அரசர்க்குரியன கூறுகின்றது.

(இ-ள்) கொடிப்படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசுங் குதிரையும் யானையுந் தேருந் தாரும் முடியும் பொருந்துவன பிறவும் அரசர்க்குரிய (எ-று).

'பிறவும்' என்றதனாற் கவரியும் அரியணையும் அரண்முதலாயினவுங் கொள்க: 'தெரிவுகொள் செங்கோல் அரச'ரென்றதனானே செங்கோல் கொளப்பட்டது.

'தாரெ'னவே போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் அடங்கின. படை, யென்புழி 'நடை.நவில் புரவியுங் களிறுந் தேரும்' அடங்காவோ வெனின், — அடங்கும், அவைநோக்கிக் கூறினானல்லன்; அவை பட்டஞ்சாத்தியவாதல் நோக்கிக் கூறப்பட்டன. அஃதேல், தேர்கூறியதென்னையெனின் - அதுவும் அவைபோல அரசர்க்கே உரியதென்றுளதென்றற்கும், அது பூண்ட குதிரையும் அவர்க்கே யுரியவென்றுளவென்றற்குங் கூறினானென்பது. இக்கருத்தினாற்போலும் நடைநவில் புரவியெனச் சிறப்பித்து அதனை முற்கூறியதென்பது.

எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தாதலான் முடி பிற் கூறப்பட்டது. தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசரென்பதனுன் அரசரெல்லாம் தந்நாட்டு நன்றுந் தீதும் ஆராய்ந்து அதற்குத் தக தண்டஞ் செய்தற்கு உரிமையும் அதுவெனக் கொள்க.

(வி-ரை)

போர்ப்பூ—போர்குறித்துச் சூடும் பூ. வெட்சி முதலாயின. தார்ப்பூ-அடையாளங் குறித்துச் சூடும்பூ; 'உறுபகை ஏந்திடைத் தெரிதல் வேண்டி ஏந்துபுகழ்ப் போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம் மாபெரும் தானையர் மலைந்த பூவும்' என ஆசிரியரும் கூறுவர். (71)

அந்தணர்க்குரியன சில அரசர்க்கும் உரியவாய் வருமெனல்

627. அந்த ணாளர்க் குரியவு மரசர்க்கு
ஒன்றிய வரூஉம் பொருளுமா ருளவே.

இது. மேலதற்கோர் புறனடை.

(இ-ள்) அந்தணாளர்க்கு உரியவென மேல் (625) ஓதப் பட்டனவற்றுள் முந்நூலும் மணையும்போல்வன அரசசாதிக் குரியவாகியும் வரும் (எ று).

'பொருளுமாருள' வென்றதனுன், அந்தணாளர்க் குரியன வற்றுள் வேள்விக்கலப்பை யொன்றிவருதற் பெரும்பான்மை யென உணர்க; ஈண்டு அவற்றை விதந்தோதினுன் ஒழிந்த புலனெறிவழக்கினுட் பயிலாமையினென்பது.

"அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபி னரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்" (தொல்-புறத்;20)

பற்றி வாகைப்பொருள் பிறத்தலின் அவற்றைப் புறத்திணை யியலுட் கூறினுயினும், ஈண்டுத் தழீஇக்கொள்ளப்படும் மரபுவகையானென்பது; என்போலவெனின்,

"அ இ உ அம் மூன்றுஞ்சு ட்டு" (தொல்-எழுத்-நூல்:31) என நான்மரபினுள் ஓதிய மூவகைச்சுட்டினை இடைச்சொ லோத்தினுள் ஓதாணுயினுன், அது போலவென்பது.

"கொன்றுகளம் வேட்டஞான்றை" (அகம்:36)
எனவும்,

அடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய" (புறம்:26)
எனவும் அரசர்க்கு வேள்வி கூறினவாறு; பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

வேள்விக் கலப்பை-வேள்வி செய்தற்குரிய துணைக்கருவிகள். அரசர்க்கும் ஒன்றி வருதற்குரியன நான்கு தொழிலாம். அவை ஈதல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஓதல் என்பன என்பர் இளம்பூரணர்". (72)

அரசர்க்கே உரியன

628. பரிசில்பா டாண்டிணைத் துறைக்கிழ[1] மைப்பெயர்
நெடுந்தகை செம்ம லென்றிவை பிறவும்
பொருந்தச் சொல்லுத லவர்க்குரித் தன்றே.

இஃது, ஐயம் அறுத்தது; அந்தணாளர்க்குரியன அரசர்க்கு முரியன உளவெனக் கேட்ட மாணுக்கன் 'அரசர்க்குரியனவும் அந்தணர்க்குரிய கொல்' லென்று ஐயுறுமற் காத்தமையின். இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியெனினும் அமையும்; என்னை? ஈண்டு ஓதப்பட்டவை அரசர்க்குரியவென்பது கொள்ளவைத்தமையின்.

(இ-ள்) பரிசில் - பரிசில்கடாநிலையும், பரிசில்விடையும் போல்வன; பாடாண்டிணைத்துறைக்கிழமைப்பெயர் - பாடாண்டிணைக்குரிய கைக்கிளைப் பொருள்பற்றியுங் கொடைத்தொழில் பற்றியும் பெறும் பெயர்; அவை காளை இளையோன் என்பன போல்வன (அவையும்), நெடுந்தகை செம்மலென்பன முதலாயினவும், இவைபோல்வன பிறவும் புனைந்துரை வகையாற் சொல்லினல்லது சாதிவகையாற் கூறுதல் அந்தணர்க்குரித்தன்று (எ-று).

பரிசில்கடாநிலையும் பரிசில்விடையும் போல்வன கூறியுங், கைக்கிளைப்பொருள் கூறியுங், கொடைத்தொழில் கூறியும், அவற்றுக்கேற்ப எடுத்தோதிய பெயர்கூறியும், அந்தணரைத் தன்மை வகையாற் செய்யுள் செய்யப் பெறுவென்பது கருத்து.

1. கிழப்பெயர் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

புனைந்துரை வகையான் அவையாமாறு:

"எண்ணுணப் பலவேட்டு
மண்ணுணப் புகழ்பரப்பியும்" (புறம்:166)

என வரும்.

கொடுத்தல்தொழில் வேள்விக்காலத்ததென வரையறுத் தலிற் பொருந்தக் கூறுதல் அவர்க்குரித்தன்றுஎன்றுனென்பது.

பாடாண்டிணைத் துறைப்பெயரென்றது, கிழமைப்பெய ரென்ற தென்னையெனின்,—அவை, ஐந்திணைப்பெயராகி வருங் காலும் அவர்க்குரியவல்லவென்றற்கு; எனவே, அரசர்க்காயின் இவையெல்லாம் உரியவென்பவாயிற்று.

மற்றுப் பாடாண்டிணைக்குரியவல்லவென மற்றைத்திணைக் கிழமைப்பெயர் உரியவாம் பிறவெனின், அஃது,

"இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்
படைவகை பெறுஅர்" (தொல்-மர-76)

என மேற்கூறி விலக்குமென்பது.

(வி-ரை)

பரிசில் கடாநிலை—பரிசில் வேண்டும்நிலை. தன்மை வகை—யால் இயற்கை வகையால். (73

நாற்சாதியினரும் பெறுதற்குரியன

629. ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே.

இது, மேற்கூறிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியன வற்றெடு ஒழிந்த சாதியோர்க்கும் ஒப்பன உடன்கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நான்கு சாதியாரும் பிறந்த ஊரும், அவர் தம் பெயரும், அவர்சாதிக்கு உரித்தென்றற்கேற்ற கருவியும், யாரும் சார்த்தப்பட்டு அவை அவை பெறுப (எ - று).

இம்மூன்றும் வரையறுத்துச் சொல்லப்படா, எல்லாச் சாதியார்க்கும் ஒப்பச்செல்லுமென்பது கருத்து; [1]எற்றுக்கு? இவை சாதிபற்றி வேறுபடாப் பொருளாகலின். ஊரும் பெயருமென்பன: உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்

---

1. என்னை யென இருப்பின் பொருத்தமாகும்.

குன்றூர்ப்பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன; உறையூர்ச் சோழன், மதுரைப் பாண்டியன் என்பன அரசர்க்குரியன; காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணன், மதுரை அறுவைவாணிகன் இளவேட்டன என்பன வாணிகர்க்குரியன; அம்பர்கிழான் நாகன், வல்லங்கிழான் மாறன் என்பன வேளாளர்க்குரியன.

'இனி உடைத்தொழிற் கருவி' யென்பன, அந்தணாளர்க்குச் சுருவையுஞ் சமிதைகுறைக்குங் கருவியும் முதலாயின; அரசர்க்குக் குடியும் கூழும் அமைச்சும் நட்பும் முதலாயின; வணிகர்க்கு, நாவாயும் மணியும் மருந்து முதலாயின; வேளாளர்க்கு நாஞ்சிலுஞ் சகடமும் முதலாயின. பிறவும் அன்ன. அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுட்குரியவென்பது.

(வி-ரை)

யாரும் சார்த்தி—எல்லா இனத்தவரையும் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு. சுருவை—நெய்யை முகந்து ஓமம் செய்யும் கருவி சமிதை—ஓமத்திலிடும் சுள்ளிகள். குறைக்கும் கருவி—சிறு சுள்ளிகளாக ஆக்குதற்குரிய அரிவாள் முதலியன. (74)

தலைமைக் குணச் சொல்லும் நான்கு இனத்தவரும் பெறுவரெனல்

630. தலைமைக் குணச்சொலுந் [2]தத்தமக் குரிய
நிலைமைக் கேற்ப நிகழ்த்துக வென்ப.

இதுவும் அது.

(இ - ள்) அந்நான்குசாதியார் தலைமைக்குணம்படச் சொல்லுஞ் சொல்லும் அவரவர்க்குரிய நிலைமைக்கேற்ப நிகழ்த்தவும் படும் (எ - று).

அந்தணர் தலைமைக்குணங் கூறுங்காற் பிரமனோடு கூறியும், அரசரை மாயனோடு கூறியும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடு கூறியும், வேளாண்மாந்தரை வருணனோடு கூறியுந் தலைமைக் குணச்சொல் நிகழ்த்தப்படும். அவையெல்லாம் அவரவர் செய்யுளுட் கண்டு கொள்க. (75)

---

2. தத்தமக்குரியதோர் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(வி-ரை)

நிதியின் கிழவன்—குபேரன். தலைமைக்குணமுடையராகக் கூறுதலும் தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருந்துமாறு நிகழ்த்துப என உரை கண்டு, எனவே இறப்ப உயர்தல் இறப்ப இழிதல் ஆகாதென்றவாறும் என விளக்கங் காண்பர் இளம் பூரணர்.

அரசரும் வணிகருமே படை பெறுவாரெனல்

631. இடையிரு வகையோ ரல்லது நாடிற்
படைவகை பெறாஅ ரென்மனார் புலவர்.

மேல் நான்கு வருணத்தாரையும் உடன் கூறிவந்தான், இது முதலும் கடையும் ஒழித்து இடைநின்ற இருவருணத்தார்க்கும் ஆவதோர் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அரசரும் வணிகருமல்லது படைப்பகுதி பெறார் (எ – று.)

படைப்பகுதியென்பன: வேலும் வாளும் வில்லும் முதலா யின. 'நாடி' னென்பதனான், ஒருசார் அந்தணரும் படைக்குரியா ரென்பது கொள்க. அவர் இயமதங்கியாருந் துரோணனும் கிருபனும் முதலாயினாரெனக் கொள்க. வேளாண்மாந்தர்க்கும் இஃதொக்கும். இவை விகாரமெனவும் எடுத்தோதிய வருணங்கட்கே இஃதியல் பெனவும் கொள்க.

(வி-ரை)

இயமதங்கியார்—பரசுராமர். இவை விகாரம்—அந்தணரும் வேளாளரும் படைவகை பெறுதல் விகாரமாம். எனவே ஏனைய இருவரும் அதனைப் பெறுதல் இயல்பாம். (76)

வணிகர்க்கு வாணிகம் மரபென்றல்

632. வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை.

இது, வணிகர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) வணிகர்க்குத் தொழிலாகிய வாணிகவாழ்க்கை உள்ளுறையாகச் செய்யுள் செய்தல் பெரும்பான்மையுமாம் (எ - று).

அவையும் அவர் செய்யுளிற் காணப்படுமாறு அறிந்து கொள்க.

(வி-ரை)

உள்ளுறையாக—செய்யுளுள் இடம் பெறும் பொருளாக. (77)

வாணிகர்க்கே உரிய தொழில்

633. மெய்தெரி வகையி னெண்வகை யுணவின்
செய்தியும் வரையா ரப்பா லவ்ன.

இன்னும் வணிகர்க்கே உரிய தொழில் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பொருள் தெரிந்த வகையான் எண்வகைக் கூலமுஞ் செய்து விளைத்தலும் அவர் கடன் (எ-று).

அவையும் அவர் பண்டத்தோடு உபகாரப்படுமாகலின் வரையப்படா தென்றானென்பது.

எண்வகையுணவென்பன பயறும் உழுந்துங் கடுகுங் கடலையும் எள்ளுங் கொள்ளும் அவரையுந் துவரையுமாம்.

(வி-ரை)

எண்வகை உணவாவன. நெல்லு, காணம், வரகு, இறுங்கு, தினை, சாமை, புல்லு, கோதுமை என விளக்கங் கூறுவர் இளம் பூரணர். (78)

வணிகர்க்குரிய மாலைகள்

634. கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) இவையும் வணிகர் திறத்தன (எ-று).

கண்ணியென்பது சூடும்பூ. தாரென்பது ஒருகுடிப் பிறந்தார்க்குரித்தென வரையறுக்கப்படுவதாயிற்று. எண்ணப்படுமெனவே அவரவர்க்குரியவாற்றாற் பலவாகி வரும்; அவை வந்த வழிக்கண்டு கொள்க.

(வி-ரை)

இப்பர் கவிப்பர் பெருங்குடி என வணிகருள் குடிவகை இருத்தலின் அவரவர்க்குரியவாற்றால் பலவாகி வருமென்றார்.

வேளாண்மாந்தர்க்கு உழவுத்தொழில் உரித்தெனல்

**635. வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி.**

இது, வேளாண்மாந்தர்க்குக் கூறப்படுந் தொழில் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேளாண்மாந்தர் பலவகைப்பட்ட தொழிலரேனும் உழுந்தொழிலே பெரும்பான்மைத்தாகலான் அதனையே சிறப்பித்துச் சொல்லுதல் மரபு (எ-று).

"உழுதுண்டு வாழ்வார்" (குறள்:1033)
என்பது, இதன் பொருளாயிற்று.

மற்றுப் பார்ப்பியன் முதலாகிய நால்வகைத் தொழிலும் வாகையுட் (தொல்-புறத்-20) கூறினமையின் இச்சூத்திரமும் மேலைச் சூத்திரங்களும் மிகையாம் பிற வெனின், அற்றன்று; பார்ப்பியலும் அரசியலும் வாணிகத்தொழிலுமாகிப் பொதுப் படநின்ற ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் இவர்க்கு ஒத்த சிறப் பினவாகலானும், அவருள் வணிகர்க்கும் ஒழிந்த வேளாளர்க்கும் ஒத்த செய்தியனவாகிய உழவுத்தொழிலும் நிரை காத்தலும் வாணிகமுமென்பன அவற்றின் ஒத்த சிறப்பினவன்றி அவற்றுள் ளும் ஒரோவொன்று ஒரோவருணத்தார்க்கு உரியவாமாகலா னும் ஈண்டு அவை விதந்து கூறிஞனென்பது நிரை காவலும் உழவுத்தொழிலும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்குந் தடுமாறுதல் போலாது வணிக வாழ்க்கை வேளாண் மாந்தர்க்குச் சிறுவர விற்றெனவும், உழுதுண்டல் வணிகர்க்குச் சிறுவாவிற்றெனவும், எண்வகைக்கூலத்தோடு பட்டதே பெருவரவிற்றெனவும், கூறி ஞன் இச்சூத்திரங்களானென்பது. இதனது பயம்: புலனெறி வழக்கினுள் இவர்க்கு இவை சிறந்த மரபென்றலாயிற்று.

(வி—ரை)

நால்வகை வருணத்தார்க்கும் உரிய தொழில்கள் புறத் திணையுள் பொதுப்படவே கூறப்பட்டன. ஈங்கு அத்தொழில் கள் சிறப்பு வகையான் உரிமை கூறுதற்காக மீண்டும் கூறப் படுகின்றன என்பது பேராசிரியர் கருத்தாம். அச்சிறப்பு முறையாவன:- ஓதல், வேட்டல், ஈதல் என்பன பார்ப்பனர்,

அரசர், வணிகர் ஆகிய மூவர்க்கும் உரிய என ஆண்டுப் பொதுப் படக் கூறப்பட்டது. ஈண்டு அம் மூத்தொழில்களும் அம்மூவர்க்கும் ஒத்த சிறப்பின என்பது கூறப்பட்டது. உழவு, நிரையோம் பல், வாணிகம், ஆகிய முத்தொழில்களும் வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரியவென ஆண்டுப் பொது வகையால் கூறப் பட்டது. வாணிகம் ஒன்றும் வணிகர்க்கே சிறப்புடையது. உழவு வேளாளர்க்கே சிறப்புடையது. நிரையோம்பல் இரு பாலார்க்கும் ஒத்த சிறப்புடையது என ஈண்டுச் சிறப்பு வகை யால் கூறப்பட்டது. (80)

வேளாண் மாந்தர்க்கோர் புறனடை

636. வேந்துவிடு தொழிலிற் படையுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தன ரென்ப வவர்பெறும் பொருளே

இது, நான்காம் வருணத்தார்க்கோர் புறனடை.

(இ-ள்.) வேந்தர் கொடுப்பின் வேளாண்மாந்தர்க்குப் படைக்கலமுங் கண்ணியும் பெறும்பொருளாகச் சொல்லப்படும் (எ-று).

'வேந்து விடுதொழி' லென்பது, வேந்தனாற் கொடுக்கப் படுந்தண்டத் தலைமையாகிய சிறப்புக்காரணத்தானென்ற வாறு; அகத்திணையியலுள், "உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தினான' என்புழிக் கூறப்பட்ட தெனின், வேளாளரை யொழித்து ஒழிந் தோரை நோக்கிற்று அச்சூத்திரமென்பது

மேற்கூறியவற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறை கூறு கின்றவாறெனக் கொள்க. அவையும் அவரவர் பாட்டுக்களுட் கண்டுகொள்க.

(வி-ரை)

தண்டத் தலைமை—சேனைத்தலைமை. ஈண்டு 'உயர்ந்தோர்க் குரிய ஓத்தினான' என்ற இந்நூற்பாவை எடுத்தாளுதற்கு இயைபில்லை. அதற்குமாறாக 'வேந்து வினை இயற்கை வேந்த னின் ஒரீஇ இய, ஏனோர் மருங்கினும் எய்திடனுடைத்தே' என்னும் நூற்பாவைக் கூறி அமைதி கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்நூற்பாவில் ஏனோர் என்பது குறுநிலமன்னரையேயாம். ஈண்டு அவ்வேந்துவினை இயற்கை வேளாளர்க்கும் உரியவாங்கால் படையும் கண்ணியும் அவர் பெறலாம் எனக் கூறப்பட்டிருத்தலின் அதனினும் இது வேறாகக் கூறப்பட்டதென அமைதி கூறுதலே பொருத்தமாம். (81)

அந்தணர்க்கு அரசுத் தொழிலும் நீக்கப்படாதெனல்

637. அந்த ணாளர்க் கரசுவரை வின்றே

இஃது, எல்லாவற்றினுஞ் சிறுவரவிற்றாகி அரசர்க்குரிய தொழில் அந்தணர்க்குரியவாகலின் ஈண்டுப் போதந்து கூறுகின்றது.

(இ ள்.) அரசர் இல்வழி அந்தணரே அவ்வரசியல் பூண்டொழுகலும் வரையப்படாது (எ - று).

மக்களைத் தின்ற மன்னவர்க்குப் பின்னை மறையோரான் அரசு தோற்றப்பட்டாற்போலக் கொள்க.

(வி-ரை)

மக்களைத்தின்ற—மக்கட் பேறில்லாத அல்லது இருந்து இறந்துவிட்ட, அத்தகைய மன்னர்க்குப்பின் மறையோர் அரசு செய்யலாம் என்பது இவர் கருத்து. இத்தகைய மரபு நாம் அறிந்தவரை இன்று. இதற்கு இளம்பூரணர் கூறும் உரை வேறாகும். அது வருமாறு, அமாத்திய நிலையும் சேனாபதி நிலையும் பெற்ற அந்தணாளர்க்கு அரசர் தன்மையும் வரைவில வென்றவாறு என உரை கண்டு அஃதாவது அந்தணர் மந்திரி புரோகிதனாகிய வழிக் கொடியும் குடையும் கவரியும் தார் முதலாயினவும் அரசராற் பெற்று அவரோடு ஒரு தன்மையராகி யிருத்தல் என விளக்கம் காண்பர் அவர். இதுவே சிறப்புடைத்தாம். (82)

குறுநில மன்னர்க்குரியன

638. வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியுந்
தாரு மாலையுந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபி னேனோர்க் குரிய.

இது, முடியுடைவேந்தரல்லாக் குறுநில மன்னர்க்குரியன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இவ்வெண்ணப் பட்டனவெல்லாங் குறுநில மன்னர்க்கும் உரியன (எ-று).

'மன்பெறு' மரபின் ஏனோ ரெனப்படுவார் அரசுபெறுமர பிற் குறுநிலமன்னர் எனக் கொள்க. அவை பெரும்பாணாற்றுள் ளும் பிறவற்றுள்ளுங் காணப்படும்.

(வி-ரை)

குறுநிலமன்னர் — கடையெழு வள்ளல்களும் அவர்களை யொத்தாரும். மன்பெறு மரபின் ஏனோர்—வைசிகரும் வேளாளரும் என்பர் இளம்பூரணர். (83

இழிகுலத்தோர்க்கு உரியன

639. அன்ன ராயினு மிழிந்தோர்க் கில்லை.

இஃது, எய்திய திகந்துபடாமைக் காத்தது.

(இ-ள்) மன்னவர் போலுஞ் செல்வத்தாராகிய இழிகுலத் தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு இவை கூறலமையாது (எ-று).

"மன்பெறு மரபி னேனோர்" (தொல்-மர:83)
எனவே, அரசர் வைசியரன்றிக் கீழ் அமையாவாயிற்று.

(வி-ரை)

இழிந்தோர்—வணிகர் என்பது இவர் கருத்து. கீழ் அமை யாவாயிற்று வேளாளர்க்கு அமையாவாயிற்று. 637வது நூற்பா முதல் இந்நூற்பாவரை பேராசிரியர் உரையால் அறியத்தக்கன ஆவன—அரசாளும் உரிமை அரசர்க்கே உரியது. அவர் தம் பரம்பரையினர் இலராயின் அந்தணர் அவ்வரசாட் சியை ஏற்கலாம். இவ்விருவரன்றி வைசியரும் ஒரோவழி நாடாட்சி பெறலாம். அவர் அதைப் பெறினும் வில், வேல், கழல் முதலிய அரசர்க்குரிய பெருஞ் சிறப்புக்களைப் பெறுதல் இல்லை.

எனவே வேளாண் மக்களுக்கு எவ்வாற்றானும் நாடாட்சி பெறும் உரிமை இல்லை என்பது இவர் கருத்தாகின்றது. இவ்வாறு அவரை ஒழித்தற்கோ, ஏனைய பார்ப்பனர், வைசிகர் ஆகியோர் அரசியற் சிறப்பும், அச்சிறப்பு இன்றியும் அரசாண்

டனர் என்பதற்கோ வரலாற்று வழிச் சான்று இன்மையின் இவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தமின்றாம். இளம்பூரணர் அன்னர் தாமிழிந்தோராயினும் மேற் சொல்லப்பட்ட மன்னனால் வில்லு முதலாயின பெற்ற மரபினராயினும் நான்கு குலத்திலும் இழிந்த மாந்தர்க்கு அவை (படை, கொடி முதலியன) உளவாகக் கூறப்படா என்றவாறு எனவே அவரவர்க்குரியவாற்றால் கூறப்பெறும் என உரை காண்பர். (84)

ஓரறிவுயிர்கள் வழங்குமாறு

640 [1]புறக்கா ழனவே புல்லென [2]மொழிப
வகக்கா ழனவே மரமென [3]மொழிப.

இது, மக்களை வழங்குமாற்றுக்கண் மரபு கூறி இனி ஓரறிவுயிர்க்கு இன்னவாறு சொல்லுதன் மரபென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) புறத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றைப் புல்லெனவும் அகத்துக் காழ்ப்புடையனவற்றை மரமெனவுஞ் சொல்லுப (எ-று).

'புறக்காழன' வெனவே, அல்வழி வெளிறென்பதறியப்படும்; பனையுந் தெங்குங் கமுகும் முதலாயின புல்லெனப்படும். இருப்பையும் புளியும் ஆச்சாவும் முதலாயின மரமெனப்படும்.

இங்ஙனம் வரையறைகூறிப் பயந்ததென்னை? புறத்தும் அகத்துங் கொடி முதலாயின காழ்ப்பின்றியும், அகின்மரம் போல்வன இடையிடை பொய்பட்டும் புல்லும் மரனும் வருவன உளவாலெனின், - இரண்டிடத்தும் ஏகாரம் பிரித்துக் கூறினமையானும் 'எனமொழிப' என்று இருவழியுஞ் சிறப்பித்து விதந்தமை யானுஞ் சிறுபான்மை அவையும் புல்லும் மரனுமென அடங்கு மென்பது.

"இரும்பனம் புல்லின் பசுந்தோட்டுக் குடம்பை"
எனவும்,

1. இந்நூற்பாவின் முதல் அடியை ஒரு நூற்பாவாகவும் இரண்டாம் அடியைப் பிறிதொரு நூற்பாவாகவும் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

2. படுமே, 3. படுமே எனப்பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவின்" (குறுந்;198)

எனவும் வரும்.

"நிலாவி னிலங்கு மணன்மலி மறுகிற்
புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை" (அகம்:200)

எனப் புறக்காழும் அகக்காழும் அல்லன புல்லெனப் பட்டனவென்பது. அது பனையோலையுமாகலிற் புறக்காழுடைய பனையுமாமென்பது. உதிமரக் கிளவியுமாமென்பது சிறு பான்மை. பிறவும் அன்ன.

(விளை-ர)

காழ்—வைரம், அல்வழி—புறம் அல்லாத அகத்து. வெளிறு—வைரமின்மை. பொய்பட்டும்—உள்ளீடு இன்றியும்.

புல்—கூரை வேய்தற்குரிய புல். கூரை வேய்தற்குப் பனை யோலையும் பயன் படுதலின், புல் பனையுமாம் என்றனர். இவ் வாறே அகத்தும் புறத்தும், வைரம் இல்லாத உதியையும் மரம் என்பர். உதிமரக் கிளவி (தொல்-எழுத்து-உயிர் 49) என் பர் தொல்காப்பியரும். இக்காலத்தார் இதனை ஒதிய மரமென் பர். (85)

புல்லின் உறுப்புக்கள்

641. தோடே மடலே யோலை யென்று
ஏடே யிதழே பாளை யென்று
ஈர்க்கே குலையென நேர்ந்தன பிறவும்
புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர் புலவர்.

இது, முறையானே புறக்காழனவற்றுறுப்பினைச் சொல்லும் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எண்ணப்பட்ட வாய்பாடும் பிறவும் புல்லுறுப் பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு (ஏ-று)

'பிறவு' மென்றதனாற் குரும்பை நுங்கு நுகும்பு போந்தை யென்றற் றொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

"இரும்பனை வெண்தோடு மிலைந்தோ னல்லன்" (புறம்;45)

எனவும்,

மாவென மடலு மூர்ப" (குறுந்:17)

எனவும்,

"துகள்தபு காட்சி யவையத்தா ரோலை" (கலி:94)

எனவும் வரும். ஒழிந்தனவுங் கொள்க.

"வண்டோட்டு நெல்லின் வருகதிர் வணங்க"

(பத்துப் - நெடுநல்:22)

என்பதும் அது.

'நேர்ந்தன பிறவும்' என்பது கேட்டாரை உடம்படுவிப்பன பிறவுமென்றவாறு.

"வண்கோட் பெண்ணை வளர்ந்த நுங்கின்" (சிறுபாண்:27)

எனவும்,

"பனைநுகும் பன்ன சினைமுதிர் வராலொடு" (புறம்:249)

எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

(வி-ரை)

நுகும்பு—சுருண்ட குருத்து அல்லது இளமடல் வாழை, ஈந்து, தாமரை, கழுநீர் முதலாயினவும் புல் எனப்படும் என்பர் இளம்பூரணர். (86)

மரத்தது உறுப்புக்கள்

642. இலையே தளிரே முறியே தோடே
சினையே குழையே பூவே யரும்பே
[1]நனையுள் ளுறுத்த வனையவை யெல்லா
மரனொடு வருஉங் கிளவி யென்ப.

இஃது, அகக்காழனவற் றுறுப்பினைச் சொல்லும் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எண்ணப்பட்டனவும் பிறவுமெல்லாம் மரத்துறுப்பினைச் சொல்லும் வாய்பாடு (எ-று).

'அனையவை யெல்லாம்' என்ற புறநடையானே புல்லுந் தழையும் பொங்கரும் முதலாயின கொள்க. அவை,

---

1. நனையே உள்ளுறுத்த எனப்பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

"தெய்வமடையின்தேக்கிலை குவைஇ' (பெரும்பாண்:104)
எனவும்,

"முறிமே யாக்கை" (பதிற்-மலைபடு:313)
எனவும்,

"யாஅ வொண்டளிர் அரக்கு விதிர்த்தன்ன" (அகம்:166)
எனவும்,

"தோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே" (அகம்:166)
எனவும்,

"மேக்கெழும் பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை" (குறுந்:26)
எனவும்,

"கொய்குழை யகைகாஞ்சித் துறையணி நல்லூர"
(கலி:74)
எனவும்,

"நனைத்த செருந்தி" (அகம்:150)
எனவும்,

"அண்டர் மகளிர் தண்தழை யுடீஇயர்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல" (அகம்:59)
என்றாற்போல வருவனவுமெல்லாங் கொள்க.

மேலைச் சூத்திரத்துப் "புல்லொடு வருமெனச் சொல்லினர்" எனவும் இச்சூத்திரத்து "மரனொடு வரூஉங் கிளவி" யெனவும் மிகைபடக் கூறியதென்னையெனின்-, அம்மிகையானே எடுத்தோதிய புறக்காழனவும் அகக்காழனவுமன்றி அவற்றொடு தழீஇக்கொள்ளப்படுவனவுமெல்லாம் இவற்றுக் குரிய வென்பது கொள்க. அவை, ஊகம்புல்லுஞ் சீழகம்புல்லும் பஞ்சாய் முதலியனவும்; புழற்கால் ஆம்பல் முதலியனவும் புல்லெனப் பட்டடங்கி யவற்றின் பெயரும் பெறுமென்பது. பிடாவுங் காயாமுதலிய புதலும், பிரம்புமுதலாகிய கொடியும் மரமெனப்பட்டவற்று உறுப்பின் பெயர் பெறுமென்பது. அவை ஊகந்தோடு சீழகந்தோடு எனவும் பிடவிலை காயாம்பூ முல்லைப்பூ எனவும் வரும். பிறவும் அன்ன.

மற்றுப் பிறப்பு முறையால் தளிர் முற்கூறுது இலை முற் கூறியதென்னையெனின்,-புல்லினுள் ஒருசாரன இலையெனவும் பூவெனவும் படுமென அதிகாரங்கோடற்கென்க. அவை,

"ஈத்திலை வேய்ந்த வெய்ப்புறக் குரம்பை"

(பெரும்பாண்:88)

எனவும்,

"ஆம்பலிலை; தாமரையிலை"

எனவும்,

"ஆம்பற்பூ, தாமரைப்பூ"

எனவும் வரும், பிறவும் அன்ன கொள்க.

இன்னும் இவ்விலேசானே புல்லிற்குரியன மரத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க; அவை,

"ஈனறவ டிதலையோ வீர்பெய்யுந் தளிரொடும்" (கலி:32)

என ஈர்க்கென்பது மாவிலைமேல் வந்தது, பிறவும் அன்ன. (87)

புல்லுக்கும் மரத்தும் உரிய பொது உறுப்புக்கள்

643. காயே பழமே தோலே செதிளே
வீழொ டென்றுங் கவையு மன்ன.

இது மேற்கூறிய இரண்டற்கும் பொதுவுறுப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்,) இவையும் அவ்விருதிறத்தோடொக்கும் (எ-று).

உதாரணம்; தெங்கங்காய் கமுகங்காய் எனவும், வேப்பங் காய் மருதங்காய் எனவும், காயென்பது அவ்விரண்டற்கும் வந் தது. பழமென்பதற்கும் இஃதொக்கும். பனந்தோல் வேப்பந் தோல், பனஞ்செதிள் வேப்பஞ்செதிள், தாழைவீழ் இத்திவீழ் என இவையும் இருபாற்குமுரியவாயின.

மற்று இவையெல்லாம் வரையறையின்றிச் செல்லுமாயிற் புறக்காழன அகக்காழனவென வரையறுத்துப் பயந்ததென்னை யெனின்,- அவ்விருபகுதியுள் அடங்கக் கூறியவெல்லாம் புல் லெனவும் மரமெனவும் படாவென்றற்கும் அவற்றுறுப்பு ஓதிய வாற்றாற் புல்லின் கண்ணும் மரத்தின் கண்ணும் பெறுவர னவாமென்றற்கு மென்பது.

(வி-ரை)

அடங்க-முழுமையாக. (88)

இருதிணை ஐம்பாற் பொருள்களை மரபு திரியாமல் கூறல்வேண்டுமெனல்

644. நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலின்
இருதிணை யைம்பா லியனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.

இஃது, உலகியலெல்லாம் மரபிற்றிரியாமையின் அதன் சிறப்புணர்த்தி அதற்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நிலனுந் தீயும் நீருங் காற்றும் ஆகாயமுமென்னும் ஐம்பெரும் பூதமுங் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமையின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது இரு திணைப்பொருளென வேறுபடுத்தும் ஐம்பாலென வேறு படுத்தும் வழங்குகின்ற வழக்கெல்லாம் மரபியல் திரியாத சொல்லொடு தழீஇ வரல்வேண்டும் (எ-று).

இதன் கருத்து; "நிலம்வலிது, தீவெய்து, நீர் தண் ணென்றது, வளியெறிந்தது, விசும்பு அகலியது" என அஃறிணைவழக்கினவாயினும் இவை கலந்த வழியும் அவ்வாய் பாட்டான் வழங்காது உயர்திணை வாய்பாடு வேறாகவும், அஃறிணை வாய்பாடு வேறாகவும் அவைதம்முட் பகுதியாகிய ஐந்துபாற்சொல்லும் வெவ்வேறாகவும் வழங்குகின்ற வழக்கிற் குக் காரணம் மரபல்லது பிறிதில்லை யென்றவாறு; எனவே மரபினை வலியுறுத்தவாறு.

மற்று'நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயமென ஒன்று ஒன்றனுள் அடங்குமுறையாற் கூறுதல் செய்யாது மயங்கக் கூறியதென்னை யெனின்,—அவை கலக்குங்கால் ஒரோபொருளின் கண்ணும் அம்முறையானே நிற்குங்கொலென்று கருதினுங் கருதற்க, மயங்கிநிற்குமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது.

(வி-ரை)

கலத்தலாவது முத்தும், பவளமும், நீலமும், மாணிக்கமும் விரவினாற் போறல்.

மயக்கமாவது பொன்னும், வெள்ளியும், செம்பும், உருக்கி ஒன்றுதல் போறல். உலக மென்றது உலகினையும் உலகினுட்

பொருளையும். உலகமாவது முத்தும் மணியும். கலந்தாற் போல நிலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம் என விரவி நிற்கும். உலகினுட் பொருள், பொன்னும், வெள்ளியும், செம்பும், உருக்கி யொன்ற ஹற் போல வேற்றுமைப்படாது நிற்கும். அவ்விரண்டினையும் உலகம் உடைத்தாகலின் கலந்த மயக்கமென்றார். இப்பொருள் எல்லா உலகத்தையும் விட்டு நீங்காமையின் இவற்றை ஒரு முகத்தான் நோக்க வேறுபாடிலவாமாதலான் மேற்கூறிப் போந்த முறையினான் வேறுபடுத்து இருதிணையாகவும், ஐம்பாலாகவும் இயன்ற நெறி வழுவாமைத் திரிபுபடாத சொல்லோடே புணர்க்க என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

செய்யுள் மரபு பிறழாமல் செய்யபடுமெனல்

645. மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான.

இது, மரபினையே வற்புறீஇயது.

(இ-ள்.) வழக்கினகத்து வரலாற்றுமுறைமை பிறழாது வருதலே தக்கது, மற்றுச் செய்யுள்செய்த சான்றோர் அதற் கேற்ற வகையாற் செய்யப்பெறுவராகலின் (எ-று).

அவர்க்கு இம்மரபு வேண்டுவதன்றுகொலென்று கருதினுங் கருதற்க.

"மரபே தானு, நாற்சொல் லியலான் யாப்புவழிப்பட்டன'
(தொல்-செய்; 80

என்றதனான், மரபுவழிப்படுங்காலென்பான், 'மரபு வழிப்பட்ட சொல்லி னான" என்றானென்பது. ஆண்டுக் கூறிய மரபு உலகியலாகலான் அவ்வுலகியல் அவ்வாறாதற்குக் காரணம் ஈண்டுக் கூறிச் செய்யுட்கும் அதுவே காரணமெனக் கூறினானென்பது.

இதனது பயன்: 'செஞ்ஞாயி' றென்பது வழக்கன்றாயினும் உண்மைநோக்கி அதனைச் செய்யுள் செய்யுஞ் சான்றோர் (புறம்-38) அவ்வாறு வழங்கினாற்போல உயர்திணைப் பொருளையும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அஃறிணையான் வழங்குதலுண்மை நோக்கி அவ்வாறுஞ் சொல்லப்பெறுவகொலென்று ஐயுற்றானை ஐயம் அறுத்தவாறு. அஃறிணைப் பாற்கும் இஃதொக்கும்;

அல்லதூஉம் இன்ன செய்யுட்கு இன்னபொருளுரித் தெனவும், இன்னபகுதியாற் பெயர்பெறுமெனவும் மரபுபற்றியே சொல்லப் படுமென்றற்கும், இனி 'நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி. போல் வன சில மிறைக்கவி பாடினருளரென்பதே பற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தன் மரபன்றென்றற்கும் இது கூறினனென்பது; அவை: சக்கரஞ் சுழிகுளங் கோமூத்திரிகை, ஏகபாதம்,எழுகூற் றிருக்கை, மாலைமாற்று என்றாற்போல்வன. இவை மந்திரவகை யானன்றி வாளாது மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கும் அகனைந் திணைக்கும் மரபன்றென்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அன்னவகை யான் வேறு சில பெய்துகொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணையென்று வரையறுக்கலாகா; என்னை? 'ஒற்றை இரட்டை புந்தி வித்தார'' மென்றாற்போல் வன பலவுங் கட்டிக்கொண்டு அவற்றானே செய்யுள் செய்யினுங் கடியலாகாமையின், அவற்றிற்கு வரையறைவகையான் இலக்கணங் கூறலாகாவென்பது,

''ஐயைதன் கையு ளிரண்டொழித் தெனைம்பான்மேற்
பெய்தார் பிரிவுரைத்த தில்லையால்''

எனவும்,

''கோடாப் புகழ்மாறன் கூடலனையானை
யாடா வடகினுளுங் காணேன்'' (திணை நூற்;4)

எனவுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுவனவற்றுக்கொல்லாம் வரை யறை யின்மையின் அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறார் பண்ணத்திப் பாற் (4/2) படுப்பினல்லதென்பது. (90)

(வி·ரை)

செய்யுள் செய்யும் சான்றோர் மரபுநிலை பிறழாது செய்யுள் செய்வார் ஆதலின், வழக்கினகத்தும் மரபு நிலை பிறழலாகாது என்பது கருத்தாம்.

உண்மை நோக்கிட — ஞாயிறு செம்மையுடைத்து என்பதை நோக்கி. மிறைக்கவி — சித்திரகவி.

இவ்வாறு செய்யுள் செய்தல் நிறைமொழி மாந்தர் தாம் கூறும் மறைமொழிக்கே உரியது என்பது இவர் கருத்து. அன்ன வகையால் வேறு சில பெய்து கொண்டு — அப்படிப்பட்ட வகை

யால் ஆசு, மதுரம், வித்தாரம், போல்வனவாய செய்யுள் வகைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு,

ஒற்றை—முத்தகச் செய்யுள்: தனியே நின்று ஒரு பொருள் பயப்பது. இரட்டை—குளகச் செய்யுள். இரண்டு முதலிய பல பாடல்களால் ஒரு பொருள் பயந்து நிற்பது. புத்தி—நுட்ப அணி எனக் கூறப்படுவது போல்வது. வித்தாரம் – அகல கவி

ஐயைதன் கையுள் — காளியின் கைகள் எட்டனுள் இரண்டு ஒழித்து - 8—2=6, 6 என்றது கார்த்திகை: ஈண்டு அது கார்த்திகைப் பூவாகிய காந்தள் பூவைக் குறித்தது. ஐம்பால்—கூந்தல். அடா அடகு—விளை பாட்டு, அது நீண்டது.

மரபு நிலைதிரிதல் செய்யுட்கில்லை எனவே வழக்கினுள் சில திரியவும் பெறும். அவை ஆணியைப் போத்தென்றல் போல்வன என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

மரபுநிலை பிறழ்ந்தால் பொருள் வேறுபடுமெனல்

646. மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்.

இது, மேற்போன வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வருகின்ற இலக்கணத்திற்கும் பொது.

(இ ள்.) மரபினை நிலைதிரித்துச் சொல்லுபவெனின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிதுபிறி தாகும் (எ-று).

செவிப்புலனாய ஓசை கேட்டுக் கட்புலனாய பொருளுணர்வ தெல்லாம் மரபுபற்றாக அல்லது மற்றில்லையென்றவாறு. (91)

வழக்கெனப்படுவது

647 வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான.

இது, வழக்கினுள் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுவனவும் உளவென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ ள்.) வழக்கென்று சொல்லப்படுவது உயர்ந்தோர் வழங்கிய வழக்கே; என்னை? உலகத்து நிகழ்ச்சியெல்லாம் அவரையே நோக்கினமையின் (எ-று).

அவரையே நோக்குதலென்பது அவராணையான் உலக நிகழ்ச்சி செல்கின்றதென்றவாறு; எனவே உயர்ந்தோரெனப் படுவார் (509) அந்தணரும் அவர்போலும் அறிவுடையோரு மாயினாரென்பது.

(விரை)

வழக்கினுள் மரபினைப் பிழைத்துக் கூறுதல் என்பது இழிந்தோர் அவ்வாறு கூறுதலை நோக்கியாம். அன்றி உயர்ந்தோராயின் மரபு பிழையார் என்பது கருத்து. உயர்ந்தோர்—அறிவானமைந்த சான்றோர்.

வழக்கென்று சொல்லப்பட்டது உயர்ந்தோர் மேலது; நூலின் நிகழ்ச்சி அவர் மாட்டாதலான் என்றவாறு.

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லையெனவும் அதனானே வழக்கிற் சிறுபான்மை வருமெனவும் செய்யுள் மரபு ஒழியவரின் அது வழுவாமெனவும் கூறினாராயிற் பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலினெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி' என்றதனோடு மாறு கொள்ளுமோவென ஐயுற்றார்க்கு ஆண்டு வழக்கென்று சொல்லப்பட்டது உயர்ந்தோர் வழக்கினை எனவும் இழிந்தோர் வழக்கு வழக்கெனப்படாதெனவும் கூறியவாறு.

(92)

நூலது வகை

648. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
யுரைபடு நூறா மிருவகை யியல
முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்.

இது, மேற்கூறப்பட்ட மரபு வழக்கிற்கேயன்றி இலக்கணஞ் செய்வார்க்கும் வேண்டுமெனவும் அவ்விலக்கணம் இனைப் பகுதித்தெனவுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்) மரபுநிலையில் திரியாமை தமக்குக் குணனாக உடையவாகி எல்லாரானும் உரைக்கப்படும் நூல் இரண்டிலக் கணத்தவாகும்; முதனூலெனவும், வழிநூலெனவுங் கருதிக் கொள்ளும் அடிப்பாட்டான் (எ-று).

"மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும்" (தொல்-மர:91) என்பதனை இதற்குமேல் எய்துவித்தானன்றே, அதனான் மரபு நிலை திரியாமையே தமக்குத் தகுதியாவதெனவும் இவ்விரு வாற்றானும் ஒன்றனைச் செய்தலே மரபெனவுங் கூறியவாறு.

'நுதலிய நெறி' (648) யென்றதென்னையெனின்,- இன்னதே முதனூல் இன்னதே வழிநூலென்பதோர் யாப்புறவில்லை; ஒரு நூல்பற்றி ஒருவன் வழிநூல் செய்தவழி அவ் வழிநூல்பற்றிப் பின்னொருகாலத்து ஒரு நூல் பிறந்ததாயின் அது வழிநூலெனப் பட்டு முன்னை வழிநூலே முதனூலெனப்படுமென்றற்கென்பது. இதனைச் சார்புநூலென்னுமோவெனின், வழிநூலுஞ் சார்புநூலு மாகலின் அங்ஙனங் கூறானாயினான், எற்றுக்கு? சார்புநூலினைப் பற்றி ஒருநூல் பிறந்தவழிச் சார்பின் சார்பெனக் கூறல் வேண்டுவதாகவமனும் அதனைச் சார்ந்து தோன்றிற் சார்பென னுஞ் சொல்லை மும்முறை சொல்லியும் அதன்பின் தோன்றிய நூற்கு நான்முறை சொல்லியும் எண்ணிகந்தோடுதலானு மென்பது.

மற்று இரண்டாமென்னு முறைமைக்கண்நின்ற நூலினையே வழிநூலெனக் கொண்டு மூன்றாவது தோன்றிய நூலே சார்பு நூலாகாவும் அதன்பின்னர் நூல் செய்யப்பெறாரெனவும் கொள் ளாமோ வெனின்,- முதனூலிற் கிடந்த பொருளை ஓர் உபகாரப் பட வழிநூல் செய்த ஆசிரியன் செய்தக்காற் சார்புநூலெனப் பின்னர் ஓர் ஆசிரியன் நூல் செய்ததனாற் பயந்ததென்னை யெனக. என்றார்க்கு, வழிநூலும் பிற்காலத்தரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்தலன்றே இதனாற் பயந்ததெனின், அதுதானும் பின்னொருகாலத்து அரிதாமாயின் அதனையும் எளிதாகச் செய்வானல்லனோவென்று மறுக்க. இவ்வாராய்ச்சி வேண்டா வென்றற்கன்றே இவ்விருவகையானும் வருதலே மரபெபன்னானுபிற்றென்றொழிக

ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றானும் நூல்செய்யப் பெறுரோவெனின்,- அது மரபன்று; அதுநோக்கி யன்றே "மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறி தாகும் (646) என்ற விதி நூலிற்கும் எய்துவித்துப் புகுந்ததென்பது; என்னை? பிறிது பிறி தாகுமாறெனின்,- ஒரு பொருட்கண்ணே மாறுபட்ட இலக்

கணங் கூறின் அவ்விரண்டும் அதற்கிலக்கணமாகாது; என் போல? மாணிக்க மணியினைச் செவ்வண்ணம் முதலாயின சில இலக்கணங்கூறிய நூல் கிடப்பக் கருவண்ண முதலாயினவும் அதற்கிலக்கணமென்று ஒருவன் எதிர்நூலென்பதோர் நூல் பிற்காலத்துச் செய்யுமாயின் அஃது அதன் இலக்கணமெனப் படாதாகலானென்பது.

மற்றுக் காலந்தோறும் வழக்கு வேறுபடுதலின் வழக்கு நூலும் வேறுபட அறையும்பிற எனின்,-

வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றே நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான்" என்றமையானும் அங்ஙனம் காலந்தோறும் ஒரோர்நூல் செய்யின் வழக்கல்லது எஞ்ஞான்றும் அவ்விலக்கணத்தாற் பயமின்றாகிய செல்லுமாகலானும் அது பொருந்தாதென்பது. அல்லதூஉம், முற்காலத்து வழங்கிவந்ததனை வழுவென்று களைபவாயினன்றே பிற்காலத்துப் பிறந்த வழக்கு இலக்கணமெனத் தழிஇக்கொள்வதென்க.

இந்நூல் இலக்கணத்தினை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தான் வழக்குஞ் செய்யுளுமென்று விதந்து புகுந்த இரண்டிலக்கணமும் முடித்தல்லது அவற்றைக் கூறும் இலக்கணங் கூறலாகாமையினென்பது. இக் கருத்தறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஓத்தென்ப.

அல்லதூஉம் இந்நூலிலக்கணம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமேயன்றி அங்ஙனமாகப் பொருண்மேவும் பண்டம் முதலாயவற்றிற்கு இலக்கணஞ் செய்யுங்காலும் நியாயஞ்செய்யினுந் தமிழ்நூலதற்கிலக்கணம் எவ்வாற்றானும் இதுவே யென்றற்கும் கண்டுக் கூறினானென்பது, எனவே, பிறபாடை நூல்களாயின் இம் மரபு வேண்டுவதன்றாயிற்று.

மற்று முதனூலினை இன்னதென்பது துணிந்து உரையாரோவெனின்,-அது வன்றே இனிக் கூறுகின்றதென்பது.

(வி- ரை)

பண்டம் முதலாய—திரவியம் முதலாய. இவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுவது தர்க்க நூலாம். நியாயம் செய்யினும்—நியாய இலக்கணம் செய்யினும்.

சார்புநூல் என்பதும் ஒன்றுண்டாலெனின், அஃது இருவர் ஆசிரியர் கூறியவதற்கு உடம்பட்டு வருதலின் அதுவும் வழி நூலென அடங்கும்; எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அதுவும் ஒரு முனைவனாற் செய்யப்படின் முதனூலாம்; பிறர் செய்யின் வழங்காது என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

முதனூலின் இலக்கணம்

649. வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.

மேல் ஒன்றற்கு முதனூலாகியும் ஒன்றற்கு வழிநூலாகியும் வந்து தடுமாறுமென்றான், இனி அவ்வாறன்றி ஒன்றே முதனூலாகவுஞ் சிறுபான்மை உண்டென்கின்றது.

(இ-ள்) செய்வினையின் பயன் துவ்வாத மெய்யுணர்வுடையனாகிய முன்னோனாற் செய்யப்பட்டதே ஒருதலையாக முதனூலாவது (எ-று).

எனவே, மேலைச்சூத்திரத்து முதனூலும் வழிநூலுமெனப் பட்டன முதலுஞ் சினையும் போலத் தடுமாறுமென்பதூஉம் இதுவாயின் தடுமாறாது எஞ்ஞான்று முதனூலாமென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வினையென்பன இருவினை, இன் நீக்கத்துக்கண் வந்தது. 'விளங்கிய அறி' வென்பது முழுதும் உணரும் உணர்ச்சி. 'அறிவி'னென நின்ற இன் சாரியை. இன்ன அறிவினொடு கூடிய முனைவன் அறிவின் முனைவனெனப்படும். முன்னோனை முனைவனென்பது ஓர்சொல் விழுக்காடாம். முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்.

மற்று 'வினையி'னென்ற வேற்றுமை நிற்பதன் நிலையும் நீங்குவதன் நீக்கமுங் கூறுமாகலின் ஒருகாலத்து வினையின்கணின்று ஒருகாலத்து நீங்கினான்போலக் கூறியதென்னையெனின்,- அற்றன்று; வினைப்பயந் தொடரற்பாற்றுள்ளும் இலனென்பதன்றி அவர்க்குச் சில செய்கையுளவென்பது பல்லோர்க்கும் உடம்பாடாகலின், அவ்வினைக்கணின்றே; போகமும் பாவமும் மெய்யுணர்வு பற்றித் தெறப்பட்ட வித்துப்போலப், பிறப்பில்

பெற்றியனாகி நீங்குமாகலின் அவ்வாறு கூறல் அமையுமென்பது. என்னை? 'குற்றங் கெடுத்து முற்ற உணர்ந்தோரும்', 'கெடுப்பதோர் குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோரும்' எல்லாம் பிறர்க்குறுதியாகிய ஆகமஞ் செய்யினுந் துறக்கம் முதலாகிய பயன்றுய்ப்பாரல்லராகலின்.

இனி முனைவனாற் செய்யப்படுவதோர் நூலில்லையென்பார் அவன்வழித் தோன்றிய நல்லுணர்வுடையார் அவன்பாற் பொருள் கேட்டு முதனூல் செய்தாரெனவும், அம்முனைவன் முன்னர் ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழியைப்பற்றி அனைத்துப் பொருளுங் கண்டு பின்னர் அவற்றவற்றுக்கு நூல்செய்தார் அவரெனவும், அவ்வாகமத்தினையே பிற்காலத்தாரும் ஒழுக்கம் வேறுபடுந்தோறும் வேறுபடுத்து வழிநூலுஞ் சார்புநூலுமெனப் பலவும் செய்தாரெனவுங் கூறுப. அவை எவ்வாற்றானும் முற்ற உணர்ந்தோர் செய்த நூலன்மையின் அவை தேறப்படா; அல்லதூஉம் அவை தமிழ்நூலன்மையின் ஈண்டு ஆராய்ச்சியில வென்பது.

மற்று, மேலைச்சூத்திரத்து நுதலிய நெறியானே முதலும் வழியுமா மெனவே, எல்லார்க்கும், முதல்வனாயின் செய்தது முதனூலேயாமென்பது பெறுமாகலின், ஈண்டு இச்சூத்திரங் கூறியதென்னையெனின்,- தாமே தலைவராவாரும் அத்தலைவரை வழிப்பட்டுத் தலைவராயினாரும் பலராகலின் தாமே தலைவராயினார் நூல் செய்யின் முதனூலாவ தெனின், அற்றன்று; தாமே தலைவராயினார் முற்காலத்துத் தமிழ்நூல் செய்திலராகலின் தலைவர் வழிநின்று தலைவனாகிய அகத்தியனாற் செய்யப்பட்டதும் முதனூலென்பது அறிவித்தற்கும், பிற்காலத்துப் பெருமானடிகள் களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத்தானும் முதனூலாவதென்பது அறிவித்தற்கும், அங்ஙனம் 'வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவினான்' முதனூல் செய்தானென்பது அறிவித்தற்கும் இது கூறினானென்பது. எனவே, அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉம், அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் பெற்றாம்.

என்றார்க்கு முத்துநூலெனப்பட்டன முற்காலத்து வீழ்ந்தனவெனக் கூறித் தொல்காப்பியர் அகத்தியத்தோடு பிறழவும்

அவற்று வழி நூல் செய்தாரென்றக்கால் இழுக்கென்னையெனின் அது வேத வழக்கொடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் இறந்த காலத்துப் பிற பாசாண்டிகளும் மூன்று வகைச் சங்கத்து நான்கு வருணத்தொடு பட்ட சான்றோரும் அது கூறுரென்பது. என்னை? கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் "இடைச்சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்" என்றாராகலானும், பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினேரும் அது கூறிக் கரிபோக்கினாராகலானும், அவர் புலவத் துறந்த நோன்புடையாராகலாற் பொய்கூறாராகலானுமென்பது. இங்ஙனங் கூறுக்கால் இதுவும் மரபுவழுவென்று அஞ்சி அகத்தியர் வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லாருள்ளுந் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லா ஆசிரியருங் கூறுபவென்பது; எங்ஙனமோவெனின்,-

"கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்ந்த தொல்காப் பியன்றன்
ஆணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே"

இது பல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரம்.

"வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக
ழானாப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்"

என்பதனால் அகத்தியர் செய்த அகத்தியத்தினை முதனூலெனவும் அவர் வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ் ஆனாப் பெருமையுடையாரெனவும், அவராற் செய்யப்பட்ட முதனூல் பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோருள் தலைவராயினார் தொல்காப்பியனாரெனவும், பன்னிருபடலத்துப் புனைந்துரைவகையாற் பாயிரச் சூத்திரத்துள் உரைக்கப்பட்டது. இனிப், பன்னிருபடலம் முதனூலாக வழிநூல் செய்த வெண்பாமாலை ஐயனா ரிதனாரும் இது கூறினார்; என்னை?

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த"

எனப் பாயிரஞ் செய்தற்கு உடன்பட்டமையினென்பது.

இவற்றானெல்லாம் அகத்தியமே முற்காலத்து முதனூலென்பதூஉந், தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம், அதுதானும் பனம்பாரனார்,

"வடவேங்கடந் தென்குமரி" (தொல்:பாயிரம்)

எனக் குமரியாற்றினை எல்லையாகக் கூறிப் பாயிரஞ்செய்தமையிற் சகரர் வேள்விக்குதிரை நாடித் தொட்ட கடலகத்துப் பட்டுக் குமரியாறும் பலைநாட்டோடு கெடுவதற்கு முன்னைய தென்பதூஉம், அவ்வழக்குநூல் பற்றியல்லது ஈண்டு மூன்று வகைச் சங்கத்தாருஞ் செய்யுள் செய்திலரென்பதூஉம், ஆசிரியரும் அவர் போல்வாரும் அவர்வழி ஆசிரியருஞ் செய்யுள் செய்த சான்றோருஞ் சொல்லாதன சொல்லப்படாவென்பதூஉம் அவருடம் படாதன சொல் உளவென்று எதிர்நூலென ஒருவன் பிற்காலத்து நூல்செய்யுமாயின் தமிழ்வழக்காகிய மரபினோடுந் தமிழ்நூலோடும் மாறுபட நூல்செய்தானாகுமென்பதூஉம், இனித் தமிழ்நூலுள்ளுந் தமது மதத்துக்கேற்பன முதனூல் உளவென்று இக்காலத்துச் செய்துகாட்டினும் அவை முற்காலத்து இலவென்பது முற்கூறி வந்த வகையான் அறியப்படுமென்பதூஉம், பாட்டுந் தொகையும் அல்லாதன சிலநாட்டிக் கொண்டு மற்று அவையுஞ் சான்றோர் செய்யுளாயின; வழுவில் வழக்கமென்பார் உளராயின் இக்காலத்துள்ளும் ஒருசாரார்க் கல்லது அவர் சான்றோரெனப்படாரென்பதும், இங்ஙனங் கட்டளை செய்யவே காலந்தோறும் வேறுபடவந்த அழிவழக்கும் இழிசினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கெல்லாம் நூல்செய்யின் இலக்கணமெல்லாம் எல்லைப்படாது இகந்தோடுமென்பதூஉம், இறந்தகாலத்து நூலெல்லாம் பிறந்த காலத்து வழக்குப்பற்றிக் குன்றக்கூற லென்னுங் குற்றந்தங்குமென்பதூஉம், ஒன்றாகப் புறனடுத்து ஒரு சூத்திரமே செய்துபோத அமையினன்றி ஒழிந்த

சூத்திரங்களெல்லாம் மிகையாமென்பதூஉமெல்லாம் படுமென்பது.

(வி-ரை)

செய்வினையின் பயன் துவ்வாது—தாம் செய்கின்ற செயல்களின் பயனை நுகராது. இறைவன் அருள் வழிப்பட்டோர் தம் மனத்தைத் அதன்கண் அழுந்த வைத்து வாழ்வர். 'ஆதலின் அவர் தம் செயல்களின் பயன்கள் அவரை அடைவதில்லை. ஆசையினில் வெறுப்பில் இவையல்லாதும் எல்லாம் அடைந்தாலும் ஞானிகள் தாம் அரனடியே அகலார்' என வரும் சிவஞான சித்தியாரும் காண்க. அவர் தம் உள்ளம் இறையருள் வழி நிற்றலால் வினைப்பயன் அவர்களைத் தொடருவதில்லை எனினும், உடல் ஊழாக சில செய்கை உளவாகும் ஆயினும் அச்செய்கையின் பயன் அவரைத் தாக்குதலில்லை. வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவன் என்பதற்கு இறைவன் அருள் வழிப்பட்டோர் என்பது இவர் உரையாகின்றது. ஆயினும் இறைவனே எனக் கோடல் பொருந்துவதாம். சங்கரநமச்சிவாயரும் இறைவனென்றே உரை காண்பர்.

நிற்பதன் நிலையும்—வினைக்கண் நிற்பதும். நீங்குவதன் நீக்கமும் - அதனின்றும் நீக்குதல். வினையின் நீங்கி என்பதால் ஒரு காலத்து வினைக் கண் நின்று பின் நீங்கியது என்பது போதருகின்றது. அதனையே இவ்வாறு விளக்குகின்றார். தெறப் பட்ட வித்து-வறுத்த வித்து வறுத்த வித்து முளையாகாதவாறு போல இவர்கள் அறமும் பாவமும் வினைப்பயன் தாரா என்பது கருத்து. குற்றம் கெடுத்து முற்ற உணர்ந்தோர்—ஒரு காலத்து வினை வயப்பட்டுப்பின் அதனின் நீங்கியோர். குற்றமின்றி முழுதுணர்ந்தோர்-இறைவனின் ஆணை வழி நின்று இயங்குவோர்.

'மன்னுமாமலை மகேந்திரமதனிற் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருளியும்' எனவரும் திருவாக்கால் இறைவனே ஆகமம் செய்தனன் என உணரலாம்.

ஆகமத்துப் பிறந்ததோர் மொழி — உய்வதற்குரியதோர் நெறி: உபதேசம். பெருமானடிகள்—இறைபணர்.

பாசாண்டிகர்—வேத நெறியோடு மாறுபட்ட சமயத்தவர்கள். கரி போக்கினர்—சான்று பகர்ந்தார்: அடியார்க்கு நல்லார். அவர் புலவுத் துறந்த நோன்புடையார்—நக்கீரர்; உடம்பு மிகையெனக் கருதி அதனை ஒறுத்த விரதமுடையார்.

பனைநாடு குமரியாற்றிற்கும் பஃறுளியாற்றிற்கும் இடையே இருந்து அழிந்து பட்டதெனக் கூறும் ஏழ்குறும்பனை நாடு. அழி வழக்கு—கால வகையால் அழிந்து வரும் வழக்கு. (69)

வழிநூல் இலக்கணம்

650. வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்.

இது, வழிநூலர்மா றுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) நுதலிய நெறியானன்றி வழிநூலென்றற்குச் சிறப்புடையது அம்முதனூல்வழிப் பிறந்த வழி நூல் (எ-று).

அது தொல்காப்பியம். மற்றுப் பல்காப்பியம் முதலியன வோவெனின்,- அவை வழிநூலே; தொல்காப்பியத்தின் வழித் தோன்றினவென்பது; என்னை?

"கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்த றொல்காப் பியன்ற
ணாணையிற் றமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே"

என்பவாகலானும், இவ்வாசிரியர் பல்காப்பியர் பல்காயனார் முதலாயினாரை அவ்வாறு கூறுராகலானுமென்பது; என்றார்க்குத், தொல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல்செய்த தெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர்செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமெல்லாஞ் செய்திலர். செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்து கிடந்ததனை இவ்வாசிரியர் சுருங்கச்செய்தலின் அருமை நோக்கிப் பகுத்துக்கூறினாராகலானும், அவர் தந்திரத்துக்கேற்ப முதனூலொடு பொருந்த நூல்செய்தாராகலானும் அமையுமென்பது. பிற்காலத்துக் காக்கைபாடினியாருந் தொல்காப்பியரோடு பொருந்தவே நூல்செய்தாரென்பது; மற்று,

"வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே"

எனத் தெற்குக் குமரியன்றிக் கடலெல்லையாகிய காலத்துச் சிறுகாக்கைபாடினியார் செய்த நூலினையும் அதன் வழிநூலென்று என்னு மோவெனின்,- ஈண்டுக் கூறிய பொருளெல்லாந் தழுவு மாற்றாற் செய்தாராயின்' - அது வழிநூலாதற்கு இழுக்கின்மை யென்க. இனிச், சில குன்றக்கூறினுர் தொகுத்து நூல் செய் தாராகலினென்பாரும் உளர். ஒழிபொருளவாயின் அது தொகை யெனப்படாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் வழிநூலிலக்கண மன்றென்பது.

(வி-ரை)

அவர் தந்திரத்திற்கு ஏற்ப—அவர் செய்த நூலிற்கு ஏற்ப, ஒழிபொருளவாயின் — பொருள் வகையால் குறைவுபட்ட நூலாயின். [95]

அதன் தொகை

651. வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்.

இது, வழிநூல் இனைத்துவகைத்தென்கின்றது.

[இ-ள்.] மேல், வழிநூலெனப்பட்டது நான்குவகையாற் செய்யப்படும் [எ-று].

இதன்பயன்; ஒருநூலுள் ஒன்றல்லது பல வாராவெனவும் அதனனே நான்குவகைய வழிநூலெனவும், முதனூலாயின் ஒன்றேயாமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று.

அவையாவன மேற்கூறுப.

அதன்வகை (96)

652. தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.

இந்நான்கு வகையுங் காரணமாக மேற்கூறிய நால்வகை வழிநூலும் பெறலாம் என்றவாறு.

தொகுத்தலென்பது முதனூலுள் விரிந்ததனைச் சில்வாழ் நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு அறியத் தொகுத்துக்கூறல். விரித்த லென்பது முதனூலில் தொகுத்துக் கூறப்பட்டு விளங்காது நின்றதனை விளங்குமாற்றான் விரித்துக்கூறல், தொகைவிரி

யென்பது அவ்விருவாறும்பற்றித் தொகுத்து முன்னிறீஇ அந் நிறுத்த முறையானே பின்விரித்துக் கூறுதல். மொழிபெயர்த் தென்பது பிறபாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளினைத் தமிழ் நூலாகச் செய்வது. அதுவுந் தமிழ்நூலுள் வழிநூற்கு மரபா மென்றவாறு. அதர்ப்படவென்பது, நெறிப்படவென்றவாறு; நெறிப்படுதலென்பது அவ்வாறு மொழிபெயர்த்துச் செய்யுங் கால் அது கிடந்தவாற்றானே செய்யப்படும்; தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரியாகவுஞ் செய்ததனாற் பயமில்லை, தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்குமென்பது. மொழிபெயர்த்தெனவே பொருள் பிறழாமை பெற்றாம்.

வழக்குநூலுள்ளும் மொழி பெயர்த்து யாக்கப்படுவன உள வோவெனின் அது வேண்டுமே? வேதப்பொருண்மையும் ஆகமப் பொருண்மையும் நியாயநூற் பொருண்மையும் பற்றித் தமிழ்ப்படுக் குங்கால் அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமென்றற்கு மொழி பெயர்த்தலையும் இவற்றுக்கட் கூறினானென்பது.

இனிப் பரந்துபட்ட பொருண்மையவாகிய மாபுராணம், பூத புராணமென்பன சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவின் மாக்கட்கு உபகாரப்படாமையின், தொகுத்துச் செய்யப்பட்டு வழக்கு நூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றுகாறும் உளதாயிற்றெனக் கொள்க. (97)

நூலது இலக்கணம்

653. ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரின்
நூலெனா மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்.

இஃது, எல்லா நூற்கும் ஆவதோர் இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல் வேண்டின வழிப் பிறந்த காண்டிகையும், அக்காண்டிகையானும் விளங்காத காலத்து அதனையும் விளங்கக்கூறும் உரைவிகற்பத்ததுமாகிப் பத்துவகைக் குற்றமுமின்றி நுண்பொருளவாகிய முப்பத்திரு வகை உத்தியோடு பொருந்திவரின் அதனை நூலென்று சொல்லுப நுண்ணிதின் உணர்ந்துரைக்கும் புலவர் (எ-று).

'ஒத்த சூத்திர'மென்றதனான் நூலின் வேறாகிய இருவகைப் பாயிரமுஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணத்தவென்பது கொள்க. 'உரைப்பி' னென்றதனான்,

"உண்ணின் றகன்ற உரையொடு பொருந்தி"
(தொல்.செய்-166)

வருதலை நூலிலக்கணமெனச் செய்யுளியலுட் கூறிப்போந்தாம்; அங்ஙனம் வேறாகிப் பொருந்திவருமெனப்பட்ட உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டென்பதாம்.

இதனது பயம்; உரையுங் காண்டிகையுமின்றிச் சூத்திரத்தானே சொற்படுபொருள் உரைத்தலுமுண்டு, அஃது அவற்றையொழிய ஆகா இக்காலத் தென்றலாயிற்று.

'உரைப்பி' னென்னும் வினையெச்சங் 'கிளத்த'லென்பதனோடு முடியும்.

'வகை'யென்றதனான் உரையெனப்பட்டது தானும் அக்காண்டிகையின் மெய்ப்படக்கிளந்ததே யாகலின் அவ்விரண்டுஞ் செய்யுளியலுட் கூறிவந்த உரைவிகற்பமே யென்பதுணர்த்திய வாறு. அஃதேற் காண்டிகையென்றாற்போல இதற்குப் பெயர் வேறு கூறானோவெனின் வேண்டியார் வேண்டியவாறு "மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும்" எல்லையின்றி இகந்துவருவன வெல்லாம் உரையுள் எழுதப்படாமையின். அதுவுங் காண்டிகைப் பகுதியேயென்பது அறிவித்தற்கு வேறு பெயர் கூறாது, 'மெய்ப் படக் கிளந்த வகை'யென்றே போயினானென்பது.

மற்று இல்லதற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுவார்போல ஈரைங்குற்றமுமின்றி யென்றதென்னையெனின், அவற்றை எதிர் மறுத்துக்கொள்ளும் பத்துவகைக் குணமுங் கோடற்குத் தந்து கூறினானென்பது. அவை,

''எதிர்மறுத் துணரின் திறத்தவு மவையே'' (தொல்.மர.109) என்புழிச் சொல்லுதும். அல்லதூஉம் இவை கூறியவதனானே பிறிதொரு பொருள் கொள்ளப்படும் இடங்களும் உள; அவை நோக்கி அங்ஙனங் கொள்ளாதனவுந் தொகுத்து உடன்கூறினா னென்பது. அவையும் அவற்று விரிச்சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

''ஈரைங்குற்றமு''மென்ற உம்மையை எச்சப்படுத்துப் பிறவுங் குற்றம் உளவென்பதுங் கொள்க. அவை முதனூ லோடு மாறுகோடலும் யாப்பினுட் சிதைதலும் போல்வன. அவை முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

'நேரிதி'னென்றதனான் முதல்வன் செய்த நூலாயினும் வழி நூலாயினும் அவ் வழிநூலின் முழுவதூஉந் தெரிந்துணரும் நுண்ணுணர்வினார்க்கே முப்பத்திருவகை உத்தியும் புலனாவதெனக் கொள்க அவையும் முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

'வகையதாகி'யென்பது 'புணரி'னென்பதனோடு முடிந்தது 'புணரினென்பது' 'மொழிப' வென்பதனோடு முடிந்தது.

ஒத்த சூத்திரத்தினை உரைநடாத்தல்வேண்டிற் காண்டிகைப் பொருளினை விளங்கச்சொல்லும் உரைவிகற்பத்ததாகி யெனவே சூத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையுமென மூன்றும் அவற் றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகையுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின.

இதனது பயம்: இவற்றது விரிச்சூத்திரங்களான் உய்த் துணர்வான் எடுத்தோதித் தொகுத்துக் காட்டலாயிற்று.

மற்றுக் குற்றத்தினை இடைவைத்து உத்திவகையினை ஈற்றுக்கண் வைத்த தென்னையெனின், ஈரைங்குற்றமுமின்றி வரும் இலக்கணம் முதனூற்கண் இல்லையென்பது 'முதல்வன் கண்' (தொல்-மர-106) என்புழிச் சொல்லுமாகலின், அவை போல முதனூற்கண் உத்திவகையும் வாரா, சிறுவரவின வென்றற்கென்பது.

இனி, 'ஒத்த' வென்றதனாற் பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப் பாயிரமும் சூத்திரமுந் தம்மின்வேறென்றலும், அவ்விருவகைப் பாயிரவுரையுஞ் சூத்திரவுரையும் வேறெழுதப்படுமென்றலுஞ் சூத்திரவுரையுட் பாயிரவுரை மயங்கிவருவன உளவென்றலும் அவ்விருவகை யுரைக்கும் வேறுயினும் அவ்வுரைசெய்தான் பெயர் கூறுதன் முதலாகிய பாயிரவுரை கூற அமையுமென்ற லுஞ், சூத்திரந்தானே பாயிரமில்லாதவழிப் பாயிரம்போல நூன்முகத்து நிற்குமென்றலும், அங்ஙனம் நின்றவழிப் பொதுப் பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் உரைவகைத்தாற் செய்துரைத்த லும், அவ்விருவகைப் பாயிரமுஞ் செய்தார் இன்னாரென்றலு மென்று இன்னோரன்ன கோடலாயிற்று. இவை யெல்லாஞ் சூத்திரத்தோடு ஒத்த இலக்கணமேயாதலின் ஒத்த வென்னும் மாட்டேற்று னடங்கின.

அவை வருமாறு:

"வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்" என்னும் பொதுப் பாயிரமும், "வடவேங்கடந் தென்குமரி" என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிர மும், ஒழிந்த சூத்திரங்கள் போல நூற்பாவகவலாகி நூலின் வேறாகி இன்றியமையாவாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திரவுரையோடு மயங்காமல் வேறுரையும் ஆண்டெழுதப்பட்டன.

"எழுத்தெனப் படுப" (தொல்-எழுத்-1)

என்னுஞ் சூத்திரத்தினை நிறீஇ, என்பது சூத்திரமெனவும் இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோவெனவும், இவ்வதிகாரம் யாதனை நுதலியதெனவும், இவ்வதிகாரம் எனைப்பகுதியான் உணர்த்தினானெனவும் அவற்றிற்கு விடை கூறலும் கூறி ஒழிந்த ஓத்திற்கும் இவ்வாறே சூத்திரவுரையோடு பாயிரவுரை மயங்கச் சொல்லியவாறும் அவற்றவற்றுட் கண்டுகொள்க.

இனி, இவ்வுரைசெய்தார் யாரோ வெனின், என்றவழி, மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரென உரையெழுதினான் பெயர் கூறுதலுஞ் சூத்திரஞ்செய்தான் பெயர் கூறுதலோடு ஒத்த இலக்கணத்ததாயிற்று.

"அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுள்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்" (இறையனார்-1)

என்பது பாயிரமின்றித் தானே நூன்முகத்துநின்று இருவகைப் பாயிரவுரையும் செய்து உரைக்கப்பட்டது.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தார் பனம்பாரனரெனவும், "வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்" என்னும் பொதுப், பாயிரஞ் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியனெனவும் பாயிரஞ் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு.

என்பது பாயிரம்; என்னுதலிற்றோ எனின், எனப் பாயிர வுரைக்த முகவுரைவந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவும் அன்ன. (வி-ரை)

நூலின் வேறாகிய இருவகைப்பாயிரம்—பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமும். உரைப்பின் என்றதனால் உரையின்றிச் சூத்திரத் தானே பொருள் கிடந்த காலமும் உண்டென்பதாம் என இயைத்து விளக்கம் காண்டல் தக்கதாம். சூத்திரத்தால் பொருள் விளங்கும் என உரையாசிரியர் ஆங்காங்கு கூறிப் போயதும் காண்க.

அஃது அவற்றை ஒழிய ஆகா—அவ்வாறு சூத்திரத்தால் பொருள் விளங்கும் என அக்காலத்து உரைத்தவற்றை நீங்கலாக இக்காலத்திற்கு அவ்வாறு கூறுதல் ஆகா, எனவே சூத்திரத்தாலேயே பொருள் விளங்கிக் கொள்ளும் அறிவு இக் காலத்து இல்லையென்பது போதரும்.

மறுதலைக்கடாம்—உரையாசல் தாமே எழுப்பிக் கொள்ளும் தடை. மாற்றம்-அதற்குரிய விடை. இவையனைத்தும் காண்டிகைப் பகுதியேயாம்.

பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரங்கட்கு வேறு உரையும் ஆண்டு எழுதப்பட்டன என்பதால் பேராசிரியர் நூல் முழுமைக்கும் உரை எழுதியுள்ளமை புலனாகின்றது.

நன்னூலார் இந்நூற்பாவையும், இதனால் கொள்ளக் கிடந்த விளக்கங்களையும் ஏற்றே, 'நூலினியல்பே நுவலின் ஓரிரு, பாயிரந்தோற்றி மும்மையின் ஒன்றாய், நாற்பொருட் பயத்தோடு எழுமதம் தழுவி, ஐயிரு குற்றமும் அகற்றி அம்மாட்சியோடு எண்ணான்கு உத்தியின் ஓத்துப் படலம் என்னும் உறுப்பினிற் சூத்திரம் காண்டிகை விருத்தியாகும் விகற்ப நடைபெறுமே" எனக் கூறுவாராயினர். (02)

இதுவும் அது (89)

654. உரையெடுத் ததன்முன் யாப்பினுஞ் சூத்திரம்
புரைதப வுடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்
[1]விடுத்தலும் விலக்கலு[2] முடையோர் வகையொடு
[3]புரைதப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே.

இஃது, ஐயம் அறுத்த னுதலிற்று; என்னை? மேற்கூறிய சூத்திரம் உரைபெறுங்காற் காண்டிகையும் உரையும் வேறு வேறு பிறக்கக்கண்ட மாணுக்கள் ஒழிந்தனவும் ஒன்றொன்றனை ஒழித்துவருங்கொலென்று ஐயுற்றாற்குக் காண்டிகையும் உரையுமே கண்டாய் ஒன்று ஒன்றனை ஒழிந்துவருவன வென்று ஐயம் அறுத்தமையின். மேலதற்கே புறனடையெனவும் அமையும்.

(இ-ள்). உரையெடுத்து அதன்முன் யாப்பினும் - காண்டிகையினை விளக்குங் கருத்தினானும் அக்கருத்தின்றியும் அச்சூத்திரத்திற்கு உரைதொடர்ந்தெழுதினும்;

சூத்திரத்தினை அதுவென்று சுட்டினன், 'முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளு ளுரித்து' (தொல்-சொல்-கிள .39) என்பதனு னென வுணர்க.

சூத்திரம் புரைதப உடன்படக் காண்டிகை புணர்ப்பினும்-அச்சூத்திரத்திற்கு இடையின்றிக் காண்டிகை பொருந்தச்செய்யினும்.

'புரை தப' என்பதனுன் மேல் இடைபுகுமெனப்பட்ட பாயிரவுரையின்றிச் செய்தல் காண்டிகைக்கும் பெரும்பான்மை யெனக் கொள்க. 'உடன்பட' என்பதனுற் காண்டிகையல்லாத முகவுரைக்கண்ணே முன்னும் பின்னுங் காண்டிகை பெய்து உரைத்தலுங் கொள்க. கொள்ளவே, முற்கூறிய ஐந்தும் ஒருங்கு வருதலும் இவ்வாறே பெற்றாம்.

விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் வகையொடு—கடாவிற்கு விடைகூறுவாரும் போலி மறுப்பாருஞ் சொல்லுஞ் சொற்பகுதியோடு:

---

1. விதித்தலும், 2. எனஇரு வகையொடு, 3. புணர்ந்தவை நாடி எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

'வகை' யென்றதனான் அவ்விருபகுதியும் காண்டிகைக்கு வருங்காற் குறிப்பினாற் கொள்ளவருமெனவும் உரைக்கண் வருங்காற் கூற்றினாற் கொள்ளவருமெனவுங் கொள்க. அஃதேற் கூற்றினாற் கோடன், மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்' (தொல்-மர- 104) என வருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறுதுமெனின், அற்றன்று; அது பிறன்கோள்பற்றி மறுதலைக்கடாஅ மாற்றமுங் கூறுதற்குச் சொல்லினான்; இஃது அன்னதன்றி அறியாது வினாவுந் துணையே யாகலின் வேறெனப்படும் விடுத்தலெனவே வினாவினை விடுத்தல் பெற்றாம். விலக்கலெனவே அஃதல்லாப் போலியை விலக்குதலென்பது பெற்றாம்.

புரை தப நாடிப் புணர்க்கவும் படுமே—காண்டிகை யிரண்டும் உரையிரண்டுமென்று வருகின்ற நான்கன்கண்ணும் இடை அந்தரமின்றிப் புணர்க்கவும்படும் அவ்விருபகுதியும் (எ - று).

அஃதாவது, காண்டிகைப்பகுதி இரண்டற்கும் விடுத்தலும் விலக்கலும் உடையோர் குறிப்பினாற் கொள்ளவைத்தலும் ஒழிந்த உரையிரண்டன் கண்ணும் அவை கூற்றினாற் கொள்ள வைத்தலுமென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று; என்னை? காண்டிகையும் உரையும் ஒன்று ஒன்றனை ஒழிந்தும் வருமென்றமையின் ஒழியாதுவருதல் 'உடன்பட' வென்றதனால் தழுவப்பட்டது. இவற்றிற்கு உதாரணமாமாறு தத்தம் விரிச் சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்.

(வி–ரை)

போலி மறுப்பார்–உண்மையல்லாத உரையை மறுப்பார், இடையந்தரம்– இடைவெளி.

காண்டிகைப் பகுதி இரண்டு 101, 102 ஆம் நூற்பாக்களில் காண்க. உரைப்பகுதி இரண்டு 103, 104 ஆம் நூற்பாக்களில் காண்க. ஈண்டு உரையெனப்படுவது விருத்தியுரையாம். இதற்கு இளம்பூரணர் இச்சூத்திரத்தின் முன்னர் உரையை விரித்துரைக்குமிடத்தும் சூத்திரப்பொருள் விளங்கக் காண்டிகை புணர்க்குமிடத்தும் ஆசிரியன் இப்பொருள் இவ்வாறு

கூறல் வேண்டுமென விதித்தலும், இப்பொருள் இவ்வாறு கூறப் பெறுனென விலக்கலுமாகிய இருவகையோடே கூடப் பொருந் தினவை ஆராய்ந்து புணர்க்கவும் ஆம் எனப் பொருள் கூறு வர். அதுவே பொருத்தம் உடைத்தாம் (99)

சூத்திரம்

655. மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்தின்செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை யெய்தி
யளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகை யானும் பயன்றெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்.

இது, நிறுத்த முறையானே சூத்திரமாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ ள்.) மேற் கிளந்து எடுத்த யாப்பின் உட்பொரு ளொடு—

"சூத்திரந் தானே,
ஆடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்க
யாப்பினுள் தோன்ற யாத்தமைப் பதுவே"

(தொல்-செய். 169)

என மேற் செய்யுளியலுள் விதந்தோதிய இலக்கணமுடைத்தாய்;

எனவே வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்து முதற்கண்ணே வினையியலுட் கூறப்படும் இலக்கணத்தினை ஆண்டு ஓர் உபகாரப் படக் கூறியதுபோல, அடிவரையின்மைக்கு ஆண்டுக் கூறியதல் லது இச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம், ஈண்டு இனிக் கூறுகின்ற இலக்கணத்தோடு கூடி மரபெனவே படும் என்றும் ஆண்டுப் பொதுவகையாற் கூறிய நூலிற்கும் இஃதொக்கும்; என்னை? பல சூத்திரந் தொடர்ந்து நூலாகி ஈண்டே மரபுகூறப்படுத லின். உரையாயின் அன்னதன்றி நால்வகையுரையுள் ஏற்பது

பகுதி வேறுபடும் மரபு கூறுகின்றமையின் அது செய்யுளிலுட் கூறியவாறு போலாது வேறெனவே படுமென்டென்பது.

இனி, முற்கூறிய பாயிர இலக்கணத்தினை இன்றியமையாதது சூத்திரமென்றற்கும் இதுவே ஒத்தாகக் கொள்க. என்னை மேற்புறத்துநின்று 'மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பென'வே படுமாகலினென்பது.

இதனது பயம்: பாயிர இலக்கணங்களோடு பொருந்தச் சூத்திரஞ் செய்த லென்பதாயிற்று! இஃது ஒப்பக்கூற(665) லென்னும் உத்திவகை.

மேற்கிளந்தெடுத்த இலக்கணமாவது, ஆடிநிழற்போல் பொருளானுந் தேர்தல்வேண்டாமற் பொருட்பெற்றி உணர் கின்றாங்குச் சூத்திரத்தொடருள் இலக்கியமின்றாயினும் அதனை? இதுகேட்டான் காணுமாற்றாற் செய்தலாயிற்று.

இனி, மேற்கிளந்தெடுத்த பாயிர இலக்கணம் சூத்திரத் தோடு பொருந்துங்காற் பொதுப்பாயிர இலக்கணம் பொருந்தா சிறப்புப்பாயிர இலக்கணம் எட்டுமே பொருந்துவனவெனக் கொள்க. அஃதென்னை பெறுமாறெனின், மேற்கிளந்த யாப் பென்றது எடுத்த யாப்பென்றதனானே ஒரு நூற்குச் சிறப்பு வகையான் இன்றியமையாததாகி எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' (பாயிரம்)

என்றாற்போலும் சிறப்புப்பாயிரமாகலானும், பொதுப்பாயிரம் எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுமென்றற்கும் அங்ஙனங் கூறப்பட்டது.

சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட்டாகி—ஆடிநிழலின் அறியச் செய்யுங்கால் அதுபோல ஒருவழிப் பொருளடக்கி ஒருவழி வெள்ளிடைகிடப்பச் செய்யப்படாது பொருட்கு வேண்டுஞ் சில சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்கைத்தாகி;

செய்யுளென்றான் அடிவரைச் செய்யுளின் வேறுபட்ட பொருட்பாட்டிற்றாகிய அடிவரைப்பாட்டினுட் சிறப்புடைய ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானும் செய்யவும்படுஞ் சூத்திரமென் றற்கென்பது; என்னை? மண்டிலப்பாட்டின் உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தமையானுஞ், "சின்மென் மொழியிற் றாய பனுவல்" வென்பாட்டாகி வருமாதலானுமென்பது.

சொல்லுங் காலே உரையகத்து அடக்கி—பொருளானும் போலியானுஞ் சொல்லுவார் சொல்லுங்கால் அவ்வுரையெல் லாந் தன்னகத்தடக்கி;

நுண்மையொடு புணர்ந்த ஒண்மைத்தாகி—பருப்பொருட் டாகிய பாயிரம்போலாது நுண்பொருட்டாகிய பொருள் கேட் டார்க்கு வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத்தாகி;

துளக்கலாகாத் துணைமை எய்தி—முன்னும் பின்னுங் கிடந்த சூத்திரங்களானே தன்னுட்பொருள் இன்றியமையா தாகலெய்தி; எனவே, ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாத உறுப் புப்போலச் செய்யல் வேண்டுமென்றவாறாயிற்று.

அளக்கலாகா அரும்பொருட்டு ஆகி - அளத்தற்கரிய பெரும்பொருட்டாகி;

பல்வகையானும் பயன் தெரிபுடையது—பலவாற்றானும் பொருள் விளங்க வருவது;

சூத்திரத்து இயல்பென யாத்தனர் புலவர்—இவையெல் லாஞ் சூத்திரத்திலக்கணமென்று முதனூல்செய்த ஆசிரியராற் சொல்லப்பட்டன (எ று).

இஃதியல்பெனவே இவற்றிற் சிறிய வேறுபட்டன விகார மென்றானும்.

''உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி யகரமு முயிரும் வரு வழி யியற்கை'' (தொல்-எழுத்து - தொகை:21). என்றவழி, யகரமும் உயிரும் வருவழியெனவே இது நிலைமொழித் தொழி லென்பது ஆடிநிழலின் அறியத்தோன்றிற்று இனி, நிலை மொழித்தொழில் வேறு கூறினமையின், ''மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி'' (தொல்-பாயிரம்) எனப் பாயிர இலக்கணத்துடன் பொருந்துவதாயிற்று.

இனி, எண்வகையாற் பரந்துபட்ட புள்ளியீற்றுச்சொல்லினை யெல்லாம் 'உகரமொடு புணரும் புள்ளி'யென அடக்கினமையிற் சில்வகையெழுத்தின் செய்யுளுமாயிற்று. 'யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை'யென வருமொழிப்பரப்பெல்லாம் அடக் கினமையின் அதற்கும் இஃதொக்கும். இதனைப்பற்றி யெழுந்த பொய்ப்பொருளும் மெய்ப்பொருளும் பலவாகலின் உரையகத்

நடக்கலும் உடைத்தாயிற்று. தொகைமரபினுள்ளும் உயிர்மயங்கி யலினுள்ளும் புள்ளி மயங்கியலினுள்ளும் குற்றியலுகரப்புணரியலினுள் ளும் பரந்துபட்ட பொருளினை நுழைந்து வாங்கிக்கொள்ள வைத்தமையின் நுண்மையொடு புணர்ந்ததூஉமாயிற்று. இச் சூத்திரம் பொருளுரைத்த வழியும் வெள்ளிதன்றி உள்ளுடைத் தாகலின் நுண்மையுடைத்தெனவும் பட்டது "குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலும்" (தொல் எழுத் தொகை-18) என்பதூஉம், "ஞாயிறு யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்" (தொல்-எழுத்து-புள்ளி 1) என்பதூஉம் முதலாயவற்றிற்கும் இஃது இன்றியமையாதாகலும் இதற்கு அவை இன்றியமை யாவாகலும் உடைமையின், துளக்கலாகாத் துணைமையெய் தியதூஉமாயிற்று. இருபத்துநான்கீறும் இருபத்திரண்டு முதலும் பற்றி எழுந்த மொழிகளெல்லாம் வேற்றுமைக் கண்ணும் அல்வழிக் கண்ணும் இருமொழித்தொழிலும் ஒருவகையால் தொகுத்துக் கூறினமையின் அளக்கலாகா அரும் பொருட்டாதலும் பெற்றும்.

இங்ஙனம் வருதல் இயல்பெனவே சிறிய வேறுபட்டுவருவன உளவாயின் அவையும் அமையுமென்றூஉம். அவை; "அந்நா லேந்து மூன்றுதலை யிட்ட முன்னுறக் கிளந்த வுயர்திணை யவ்வே" (தொல்-சொல்-வினை-11) என்றாற்போல்வனவும் பிற வும் இலேசுச் சொல்லும் இயல்பின்றி விகாரமெனப்படும்.

(வி-ரை)

செய்யுளியலுள் சூத்திரத்து இலக்கணமும் (169) நூலின் இலக்கணமும் (165) உரையின் இலக்கணமும் (179) கூறப்பட்டன. அவை ஈண்டும் கூறப்படுதற்குரிய காரணத்தை எடுத்து விளக்கு கின்றார் பேராசிரியர். இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிதற் குரிய வினையீறுகளை வினையியலுள் கூறவேண்டும். அங்ஙனமாக வும் வழுக்களைந்து சொற்களை அமைத்துக் கொள்ளும் இயைபு உடைமை பற்றி அவற்றைக் கிளவியாக்கத்துள்ளும் கூறினார். அதுபோல அடிவரையரையின்றி வரும் பாவின் பகுதியை விளக்குதற்குச் சூத்திரத்தியல்பைச் செய்யுளியலுள் கூறினார். அதுவன்றி அதன் இலக்கணத்தை ஆண்டுக் கூற வந்தாரல்லர் ஆதலின் அதன் இலக்கணத்தை ஈண்டுக் கூறுதல் கூறியது கூறலன்றாம். இதைப் போன்றே நூலது இலக்கணமும் செய்யுளி

யலுள் பொதுவகையால் கூறப்பட்டதேயன்றி சிறப்பு வகை யால் கூறப்படாமையின் அச்சிறப்பு வகையால் அதன் மரபு விளங்க ஈண்டுக் கூறுதல் இன்றியமையாததேயாம். இவ்வாறே செய்யுளியலுள் கூறப்பட்ட உரைவகை நான்கனுள்ளும் ஈண்டு ஏற்பது பாவின்றெழுந்த கிளவியேயாம். அதுவும் காண்டிகை யும் விருத்தியுரையுமெனப் பகுதி வேறுபட்டு அவை ஒவ்வொன் றும் இரண்டிரண்டு வகையாய்ப் பகுதி வேறுபட்டும் நிற்றலின் அவற்றின் இலக்கணங்களெல்லாம் மரபு வகையான் விளங்க ஈண்டுக் கூறுதல் இயைபுடைத்தேயாம்.

மேற்புறத்தினின்று — முன்னதாக நூற்குப் புறம்பாய இடத்திலிருந்து. அதனை இது கேட்டான் காணுமாற்றால் செய்தலாயிற்று—சூத்திரத்தின் இலக்கணத்தை விளங்குதற் குரிய இலக்கியம் வேறாகக் கூறப்படாவிடினும் இச்சூத்திரத் தைக் கேட்ட மாத்திரத்தால் அதற்குரிய இலக்கியம் இவ்வாறு இருக்கும் என உணருமாறு சூத்திரம் செய்தலாம்.

அடிவரைச் செய்யுள்—அடிவரையறை உடைய செய்யுள். வேறுபட்ட, பொருட்பாட்டிற்குரிய—பொருள் வகையான் தம் முள் வேறுபட்ட பாக்களையுடைத்தாகிய மண்டிலப்பாட்டின்— நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவின் வெண்பாவகையான் அமைந்த சூத்திரம் நேமிநாதத்துள் காண்க. வெண்பாட்டு—வெண்பா

எண் வகையால் பரந்துபட்ட புள்ளியிறுகள்—ஞ, ங, ண ந, ம, ல, வ, ள, ன. இதற்கு இளம்பூரணர் மேல் தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி, மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல் என நால்வகையினும் சொல்லப்பட்ட பொருளோடு சில எழுத் தினான் இயன்ற செய்யுட்டாகி, உரைக்குங் காலத்து அவ்வுரை யின் பொருளெல்லாம் தன்னகத்தடக்கி, நுண்ணிய பொருண் மையொடு பொருந்திய விளக்கமுடைத்தாகி, கெடுக்கலாகாத துணைச் சூத்திரங்களை உடைத்தாகி வரையறுக்கப்படாத அரிய பொருளுடைத்தாகிப் பலவாற்றானும் பயனை ஆராய்தல் உடை யது அளக்கலாகா அரும்பொருளாவது-பல முகத்தானும் பொருள் கொள்ளக் கிடத்தல் என விளக்கம் காண்பர். (100)

காண்டிகை

656. பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும்.

இது, முறையானே காண்டிகையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று;

(இ-ள்). குற்றமில்லாத சூத்திரந் தனதுட்பட்ட இலக்கணத்துள் ஒன்றுங் கரவாது முடியச்செய்வது காண்டிகையாம், (எ-று).

'பழிப்பில் சூத்திர'மென்றதனாற் காண்டிகை செய்யத்தகாதென்று இகழ்ச்சிப்படப் பரந்தன உளவாயின் மறுத்துச்செய்கவென்பதாம். இதனை வருகின்ற காண்டிகைக்கும் அகலவுரைக்கும் ஏற்பித்துக் கொள்க.

உதாரணம்: "எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவன அகரமுத, னகரவிறுவாய் முப்பஃது என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர், சார்ந்து வரலிலக்கணத்த மூன்று மல்லாத இடத்து" (தொல். எழுத்து. சூ: க) எனவரும். பிறவும் அன்ன இனி மறுத்துச் செய்யுங்கால்,

"வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்" (தொல்-புறத்:5)

என்பது தெய்வச்சிறப்பினை அறியுஞ் சிறப்போடு வெவ்வாயுடைய வேலனது வெறியாட்டினை ஆடிய காந்தளுமென்றாற் போல வருவன பலவுங் கொள்க. இங்ஙனங் கூறிய உதாரணங் காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்களென்பது கருத்து.

அஃதேல், உதாரணத்தோடு வருங் காண்டிகையிலவோ வெனின்,—அது வருகின்ற சூத்திரத்துட் சொல்லுதும். கரப்பில்லதென்னாது முடிவதென்றான், அதனாற் பரந்துபட்ட சூத்திரத்தினை அங்ஙனம் மறுத்துச் செய்யாது தொகுத்துக் காண்டிகையான் உரைக்குங்கால் உட்பொருளெல்லாம் விளங்காமற் கரந்துசெய்தலும் உண்டென்பது கொள்க; அது,

'வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளும்" (தொல்.புறத்:5)

என்பது முதலாக இக் கூறப்பட்ட இருபத்தொரு துறையுங் கரந்தை யெனப்படுமென்றாற்போல மாட்டெனுஞ் செய்யுளுறுப் பினைத் தோற்றுவாய் செய்துவிடுதல். பிறவும் அன்ன.

(வி–ரை)

சில நூற்பாக்கள் உரை செய்யுமாறு இல்லை எனக் கூறு வார் உளராயினும் அவரை மறுத்து அச்சூத்திரங்களும் உரை செய்தற்கு இயன்றனவே எனக் கூறி அவற்றிற்குரிய உரையும் கூறுக என்பார் பழிப்பில் சூத்திரம் என்றார். மறுத்துச் செய்த லாவது சூத்திரம் முழுமைக்கும் உரை கூறாது அதன் தொடக் கத்தே உள்ள ஒரு செய்திக்கு மட்டும் விளக்கம் கூறி, ஏனைய வற்றிற்கு என்றாற் போல வருவனவும் கொள்க என முடித்து விடுவதாம். 21 துறையும் கரந்தை என்றது தொகுத்துக் கூறுவதாம். (101)

இதுவும் அது

667. விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா
வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு
மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே.

இது, மேலதற்கொரு புறனடை; எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுமாம். என்னை? காண்டிகையை மேலதனோடு இருவகைய என்றமையின்.

(இ–ள்) விட்டகல்வின்றி விரிவொடு பொருந்தி—சொற் படுபொருள் சொல்லுங்கால் தொடர்மொழிகளைத் தொகைநிலை பயனிலை முதலாயவற்றாற் பகுத்துக்கூறுது பகுத்துக்கூறும் உரைவிகற்பம் போன்று மற்றப் பொருள் தோன்றி; விடுத்த லென்பது, கண்ணழிவு; அக்கண்ணழிவான் அகன்றுபடுதல் விட்டகல்வெனப் பட்டது. அங்ஙனம் அகன்றுபடுதலின்றி யெனவே, 'இஃது இன்னவேற்றுமைத்தொடர் இஃது இன்ன பயனிலைத்தொட' ரென்றாற்போலச் சொன்னிகழ்ச்சியுடைத்தா யின் அஃது உரையெனப்படுமென்றாறும்.

சுட்டிய சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா—இது நியமச்சூத் திரம் அதிகாரச்சூத்திர மென்றாற்போல முதற்கட் சொல்லிய

சூத்திரப்பெயரினை அவ்வாறாகி முடிந்த முடிபு சொல்லுதல் பொருட்டாக; ஏது நடையினும்—நியமச் சூத்திரமென்றானும் பிறிதொன்றென்றானும் மேற்கொண்டக்கால் இன்னது காரணத்தினெனக் காரணங் கூறும் வழக்கினானும்; எடுத்துக்காட்டினும்—அங்ஙனங் காரணங் கூறியக்கால் அதற்கேற்பது ஒன்றாயினும் உதாரணமாயினும் வழி நூற்காயின் முதனூல் எடுத்துக் காட்டுதலாயினும் ஒன்றுபற்றியும்; மேவாங்கமைந்த மெய்ந்நெறித்து அதுவே—சூத்திரஞ் செய்த ஆசிரியன் வேண்டியதே சொல்லிவிடும் பொருளிலக்கணத்திற்று மேற் கூறிவருகின்ற காண்டிகை (எ-று).

இனி, 'மெய்ந்நெறி' யென்பது சூத்திரத்துச் சொல்லிற் கருதிய பொருளிலக்கணம். அதனை அவன் வேண்டியாங்குச் சொல்லி முடிப்பினல்லது சூத்திரத்துச் சொற்கண் வந்த சொல்லாராய்ச்சியும் எழுத்தாராய்ச்சியும் அறியவேண்டுவன வெல்லாஞ் சொல்லாரென்பது கருத்து. இதனை ஈற்றுக்கண் வைத்ததனானே வருகின்ற உரையும் இங்ஙனம் விட்டகல்வின்றி வருதலுடைத்தெனக் கொள்க

உதாரணம்:

"இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்"
(தொல்-சொல்-கிள: 19)

என்பது தன்றன்மையான் நிகழ்பொருளை இன்னதன்மைத்தென்று சொல்லுக வென்றவாறு. அது 'நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்து, வளி யுளரும்' என்றாற்போல்வன. இதற்குக் கருத்தோதுதல் பாயிரவகையாற் பெறுமென்பது,

"உரைப்பிற் காண்டிகை" (தொல்-மர:98)

என்புழிக் கூறிவந்தாம்.

மற்று, 'உயர்திணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மக்கட் சுட்டின்கண், அஃறிணையென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண் அவ்விருதிணைப் பொருண் மேலும் இசைக்குஞ் சொல்லினை' (தொல்-சொல்-1) யென்றக்காலும் 'வேற்றுமை யெனப்பட்ட பொருள் ஏழு' என்றக்காலும் உதாரணம் காட்டுமா றென்னை? அவற்றவற்றுப் பின் வேறு சூத்திரங்களான்

"ஆடூஉ வறிசொன் மகடூஉ வறிசொற்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி"
(தொல்-சொல்-கிள-2)

எனவும்,

"ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று"
(தொல்-சொல்-கிள-3)

எனவும்,

"அவைதாம், பெயர்ஐ யொடுகு
இன் அது கண்" (தொல்-சொல்-வேற்-3)

எனவும் உதாரணங் கூறுமாலெனின்,—அவை துளக்கலாகாத் துணைமை யெய்தி நின்றமையின் அவ்வாறு உதாரணம் ஆண்டுக் காட்டாக்காலும் அமையும், அவற்றைப் பிற்கூறுமாகலினென்பது. அல்லதூஉம் எதிரது நோக்கி உயர்திணைச்சொன் மூன்றும் அஃறிணைச்சொல் இரண்டுங் காட்டியக்காலும் இழுக்கன் றென்பது. ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

(வி-ரை)

மேலதற்கோர் புறனடை என்றது இதுவும் காண்டிகையுரையின் இலக்கணம் என்பது பொருத்தமுடைத்தாம். இளம் பூரணர் இவ்வாறே கருதுவர்.

சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடருங்கால் பயனிலை வகையானும் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலை வகையானும் தொடருமென்பர். பயனிலை வகையான் தொடருமாறு சாத்தன் வந்தான் என்பது. தொகை நிலை வகையான் தொடருமாறு யானைக்கோடு என்றாற் போல்வது. எண்ணுநிலை வகையாடன் தொடருமாறு நீநீர் என்றாற் போல்வது. கண்ணழிவு—சொற்களைப் பிரித்துப் பொருள் கூறுதல்.

நியமச் சூத்திரம்—இதனை இவ்வாறு சொல்லுக எனக்கூறுவதாம். "இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்" (தொல்-சொல்-19) என்றாற் போல்வன. அதிகாரச் சூத்திரம் ஒரு வேந்தன் இருந்துழி இருந்து தன் நிலம் முழுவதும் தன் ஆணையில் வரச்செய்வது போல ஒரு சூத்திரம் அதிகாரம் முழுவதும் தன் பொருளே நுதலிவரச் செய்வது. வேற்றுமை தாமே எட்டென மொழிப என்றாற் போல்வது.

'சூத்திரத்திற்படுஞ் சொற்பொருளை விட்டு நீங்குதலின்றி விரிவோடே பொருந்திக் குறித்த சூத்திர முடித்தற்காக ஏது நெறியானும் எடுத்துக் காட்டினானும் பொருந்தியாங்கமையும் பொருணெறியையுடைத்துக் காண்டிகை யென்றவாறு.

'விட்டகல்வின்றி விரிவொடு பொருந்தலாவது மிக அகலாமை. இம்மனை நெருப்புடைத் தென்றது சூத்திரப் பொருள்; புகையுடைத்தாதலானென்பது ஏது. அடுக்களை போல வென்பது எடுத்துக்காட்டு. இவ்வகையினுற் சூத்திரப் பொருளுரைக்க வென்றவாறு'

என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். இவ்விரு நூற்பாக் களின் பொருண்மையை உளம் கொண்டே நன்னூலாரும் ''கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும் அவற்றொடு வினு விடை ஆக்கலானும் சூத்திரத்துட் பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை'' என்றுர். (102)

உரை

658. சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்
ஒன்ற வுரைப்ப துரையெனப் படுமே.

இது மேல்,

'ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி'' (தொல்-மர- 98)

என நிறுத்தமுறையானே காண்டிகையின மெய்ப்படக்கிளந்த வகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேல் "பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பின்" (தொல்-மர-10) வருதலும், அதுவே ஏதுவும் எடுத்துக்காட்டும் உடைத்தாகி வருதலுமென இருவகையும் உடைத்தென்றுன்; இனிச் சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது பொருந்துவனவெல்லாம் அதனேடு கூட்டிச் சொல்லுதல் உரையெனப்படும் (எ-று).

அவை, 'இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்'' (தொல்-சொல்-கிளை-19) என்றவழி எடுத்தோதுதின்றி 'நிலம் வலிதாயிற்' றென்னும் வழுவமைதி கோடலும், 'ஒத்த சூத்திரம்' (653) என்றவழிப், பாயிரம் ஒத்த சூத்திரமென்று கோடலும் இன்னேரன்ன கொள்க.

எல்லாமென்றதனுற் சூத்திரப்பொருளேயன்றி எழுத்துஞ் சொல்லும்பற்றி ஆராயும் பகுதியுடையவாதல் வேண்டும் அவ்வுரையென்பது கொள்க.

இனி, மேற் காண்டிகைக்கு ஓதிய இலக்கணங்களுள் இதற்கேற்பனவெல்லாம் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும் அவை ஏதுவும் நடையும் எடுத்துக் காட்டுஞ் சூத்திரஞ் சுட்டுதலு மென்று இன்னேரன்ன கொள்க. இவையெல்லாந் தழுவுதற்குப் போலும், "இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லாம்" என்று எடுத்தோதுவாளுயிற்றென்பது.

(வி ரை)

எடுத்தோத்தின்றி — இலக்கண விதியாகச் சூத்திரமின்றி. இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல் என்ற விதிப்படி நிலம் வலிது எனக் கூற வேண்டுமே; அன்றி ஆயிற்று எனும் ஆக்கச் சொல் கொடுத்துக் கூறுதல் வழுவாம். ஆயினும் வழுவமைதி என ஆசிரியரின் இலக்கண விதியின்றி உரையாசிரியர் ஏற்கின்றனர். சூத்திரம் சுட்டுதல்—இது நியமச் சூத்திரம் அல்லது அதிகாரச் சூத்திரம் எனக் குறித்துக் கூறுதல். (103)

அதன் பகுதி

659. மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்
தன்னூ லானு முடிந்தநூ லானும்
ஐயமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி னீக்கித்
தெற்றென வொருபொரு ளொற்றுமை கொளீஇத்
துணிவொடு நிற்ற லென்மனார் புலவர். [இத்

இதுவுங் காண்டிகைபோல உரையும் இருவகைத்தென்பது அறியுமாற்றுன் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ ள்.) மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்— மறுதலை மாற்றத்தினை இடைசெறித்துக் கடாவுதலும் அதற்கு மறுமாற்றமாகிய விடை கூறுதலும் உடைத்தாய்; தன் நூலானும்— உரையெழுதுவானுற் கூறப்படுகின்ற உரை தனக்கு முதனூலாகிய சூத்திரத்தானும், இதனுனே உரையின்றிச் சூத்திரமே நூலெனப்படுவதூஉமாயிற்று; முடிந்த நூலானும்—

அதன் முதனூலானும்; முடிந்தநூலென்பது இணைநூலென்பாரும் உளர்: இணைவன கூறத் தான் கூறுனுயின் அது குன்றக்கூறலென 'மறுக்க அங்ஙனங் கொள்ளும் பொருண்மை யுளவாயின் அவை 'சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும்'' என்பதனான் அடங்கும்.

மற்று, முதனூலாற் கூறிய பொருள் சில குன்றக்கூறினுன் போல முடிந்த நூலாற் கொள்க என்றதென்னையெனின் அற்றன்று; இப்பொருண்மை முடிந்த நூலினும் உண்டென்று, எடுத்துக்காட்டப்படுமென்றுனென்பது; இது, மேல்; "ஏது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினும்'' (தொல்.மர.102) என்றவழிப் பெறுதுமாயினும் முதனூலல்லது எடுத்துக்காட்டப் பெறுஅரென்றற்கு ஈண்டு வரைந்து கூறினுனென்பது; எனவே, இணைநூலும் அவற்று வழிநூலும் எடுத்துக் காட்டுங்கால் தனக்கு முதல்வராயினுரை நாட்டி அவர் கருத்தே பற்றிப் பிறர் செய்தாரெனினல்லது பிறர்மேல் தலைமைநிறீஇ அவர் கருத்துப் பற்றி இவர் செய்தாரெனக் கூறுர். அங்ஙனங் கூறின் அவர் நூற்கே உரையெழுதுவா னல்லனேனெவன மறுக்க.

இனி,

"வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ''

(தொல்-மர-94)

னுற் செய்யப்பட்ட முதனூற்காயின் முடிந்தநூல் எடுத்துக் காட்டுத லென்னும் இவ்விலக்கணமின்றென்பது கொள்க; ஒரு தலையன்மையென்னும் உத்திவகைபற்றியென்பது.

ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதின் நீக்கி—ஐயவுணர்வும் பொய்யுணர்வுஞ் செம்பொருளினுன் நீக்கி; தெற்றென ஒரு பொருள் ஒற்றுமை கொளீஇ—அச்செம்பொருள் கருவியாகக் கேட்பான் உணர்வு மருட்கை நீக்கி மெய்யுணர்ந்து தெற்றெனவும் இரட்டுறுதனீக்கி ஒற்றுமை கொளுத்தியும்; துணிவொடு நிற்றல் என்மனுர் புலவர்—கவர்படச் சொல்லாது ஒருபொருள் துணிந்துரைத்து மாறுதலும் அதிகாரத்தான் நின்ற உரையிலக்கணம் (எ-று).

மறுதலையும் மாற்றமுமென்பது கடா விடை; ஐயமும் மருட்கையுஞ் செவ்விதினீக்கல் ஒருபுடை யொப்புமையுடைய போலியும் அதற்கு ஒன்றும் இயைபில்லாத பொய்ப்பொருளு மெனப்படும்.

"பிறிது பிறிதேற்றலு முருபுதொக வருதலும்"
(தொல்-சொல்-வேற்,ம- 21)

என்றவழிப் பிறிதென்று ஒருகாற் சொல்ல ஆறுமுருபெனவும் பின்னொருகாற் பிறிதென ஒழிந்த உருபெல்லாந் தழுவுமெனவுஞ் சொல்லுதல் போலியெனப்படும்; என்னை? அவ்வாறுவதனோடு ஏழாமுருபும் பிறவுருபேற்கும் வழக்குள்வழி ஒன்றனைக் கொண்டமையின் அஃது ஒருபுடை யொப்புமையுடைத்தாகி அப்பொருளன்றெனவும்படாது. மற்றொன்றினைக் கோடல் பொருளெனத் துணியவும்படாது ஐயவுணர்வு செய்தலைமயின் அது போலியாயிற்று.

இனிப்,

"பிறிதுபிறி தேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்"

என்னும் இரண்டும்மையும் பொருளிலவென்று பிறிது பிறிதேற்றலும் உருபுதொக வருவதற்கண்ணென்று பொருள் கூறுதல் போல்வன சூத்திரத்தின் கருத்தறியாது பொய்யை மெய் யென்று மயங்கிய மருட்கை யெனப்படும். இவ்விரண்டனையும் நீக்கி உண்மை உணர்த்துதல் உரையெனப்படுவதாயிற்று. நிற்ற லென்பது நிற்க அவ்வுரை யென்றவாறு. தன் நூலானும் முத னூலானும் ஐயமும் மருட்கையும் நீங்குங்கால் அவற்றுட் கிடந்த செம்பொருளானே நீக்கப்படுமென்பது 'இரண்டு கண் ணுனுங் கூர்மையாற் பார்த்தா' னென்பதுபோலக் கொள்க.

(வி-ரை)

மறுதலைக்கடாம்-சூத்திரக்கருத்தை உணர்தற்கு உரையா சிரியர் தாமே எழுப்பிக் கொள்ளும் வினா. மாற்றம்- விடை. ஒருதலையன்மை - ஓரிடத்துக் கூறப்படும் விதி யாண்டும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்னும் வரையறையின்மை.

ஐய உணர்வு-இதுவோ அதுவோ என ஐயப்படும் உணர்வு. பொய்யுணர்வு ஒன்றைப் பிறிதொன்றாகக் கருதும் உணர்வு. துணிந்து உரைத்து மாறுதல்-துணிந்து உரைத்து நிற்றல்.

பிறிது-ஆறும் வேற்றுமையாகிய உருபு'. பிறிதேற்றலும் - இரண்டு முதலிய உருபுகளை ஏற்று நிற்றலும் என்பது இதற்கு உரையாம். ஆறும் வேற்றுமை உருபு பிற உருபுகளை ஏற்று வரும் என்பது பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது. இவ்வாறே ஏழன் உருபோ அன்றிப் பிற உருபுகளோ, பிற உருபுகளை ஏற்று வரி

னும் அவற்றுள்ஒவ்வொன்றையும் பிறிது என்றற்கு இழுக்கில்லை. ஆகவே பிறிது பிறிதேற்றலும் என்பது ஒருதலையாகப் பொருள் கூறுதற்கன்றி அமைந்துள்ளது என்பது கருத்து.

இனி உருபு தொக வருதலும் என்ற விடத்துள்ள உம்மைக் குப் பொருள் கூறுது ஆறும் வேற்றுமை உருபு பிற உருபை ஏற்று வரும் என்பது வேற்றுமைக் கண்ணேயாம் எனப் பொருள் உரைப்பின் அது பொய்யுரையாம். நீக்கப்படுவன ஐயமும் மருட்கையுமாம் நீக்கி அறிதற்குரியார் உரையாசிரியராம். இரண்டு கண்ணாலும் பார்த்தான் என்புழிப் பார்ப்பதற்குரிய கருவி கண்களாயினும் அவற்றைக்கொண்டு பார்ப்பதற்குரியார் ஒருவரேயாம். இவ்விரு நூற்பாக்களின் பொருண்மையைத் தொகுத்தே நன்னூலாரும், 'சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றி யும் ஆண்டைக்கு இன்றியமையா யாவையும் விளங்கத், தன்னு ரையானும், பிறநூலானும், ஐயம் அகல ஐங்காண்டிகை உறுப் பொடு மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி' என்றனர். (104)

முதனூலோடு மாறுபட வழிநூல் செய்யின் குற்றமாம்

660 சொல்லப் பட்டன வெல்லா மாண்பு
மறுதலை யாயினு மற்றது சிதைவே.

இது; வழிநூற்கே ஆவதோர் வேறுபா டுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய சூத்திரமுங் காண்டிகையும் உரையு மென்னும் மூன்றற்குஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்கணமெல்லாஞ் சிதையாது மாட்சிமைப்படினும் முதனூலோடு மாறு கொள் ளின் அவற்றுள் எல்லாஞ் சிதைந்ததெனவே படும் அந்நூல் (எ-று).

'மறுதலையாயினு'மென்ற உம்மை எதிரதுதழீஇயிற்று; மேற்கூறும் பத்துவகைக் குற்றமுமே (653) யன்றி வழிநூற்கு இதுவுங் குற்றமாமென்றமையின். 'ஈரைங்குற்றமுமின்றி' (653) என்பதனை நோக்க இறந்தது தழீஇயிற்றுமாம். இதனானே, பிற் காலத்து நூல்செய்வார் நூலிலக்கணம் பிறழாமற் செய்யினும் முற்காலத்து நூலொடு பொருண் மாறுபடச் செய்யின் அது மர பன்று வழி நூற்கெனவிலக்கியவாறாயிற்று. எனவே, முதனூற் கரயின் இவ்வாராய்ச்சியின்றென்பது கருத்து; என்னை? முதல்வ

னூன் மாறுபடுவதற்கு அதன் முன்னையதோர் நூல் இன்மையி னென்பது. அல்லதூஉம் 'மற்றது' என்று ஒருமை கூறினமை யானும் இது வழிநூற்கே விலக்கிற்றென்பது கொள்க.

மற்று மேல். "முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின"

(தொல். மர: 39)

எனவே, முதனூலின் வழித்து வழிநூலென்பதூஉம் மறுதலை யாயிற் சிதைவென்பதூஉம் பெறதுமாதலின் இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின், - அற்றன்று; முதல்வழியென்பன முன்னும் பின்னும் காட்டினன்றி மாறுபடாமைக் கூறல்வேண்டு மென்பதூஉம் பெறுதுமாயின் அது கூறல்வேண்டுமென்பது. பெறுமாகலின் இது கூறல்வேண்டுமென்பது. அல்லாக்கால் "முன் னோர் நூலின் முடிபுஒருங் கொவ்வாமைப் பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறுவான்" செல்லுமென்பது.

(வி-ரை)

வழிநூற்குரிய சூத்திரமும் உரையும் அவ்வவ்விலக்கணங் களான் வழுவின்றி அமையினும் அந்நூல் முதல் நூலொடு மாறு கொள்ளுமாயின் குற்றம் உடையது எனவே படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

முதல் நூல் பற்றியும், வழிநூல் பற்றியும் முன்னும், பின்னும் கூறப்பட்டிருப்பினும் முதல் நூலொடு வழி நூல் மாறு கொள்ளலாகாது எனக் கூறப்பெறவில்லை. அவ்வாறு கூறியிராப் பின் இந்நூற்பா மிகையாம். அங்ஙனம் கூறாமையின் இது வேண்டும் என்பதாம். (105)

முதனூற்கண் குற்றம் இன்றெனல்

661. சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே.

இது மேற்கூறிய வழிநூற்குப்போல முதனூற்கே ஆவ தோர் வேறுபாடுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேற் பொதுவகையாற் கூறப்பட்ட நூலிலக் கணம் ஐந்தனுள் ஈரைங்குற்றமுமின்றியென முன்னே ஓதிய இலக்கணம் ஒன்று; முதனூற்காயின் அம்மரபின இலக்கணம் வேண்டுவதன்று (எ-று).

சிதைவிலக்கணத்தைச் சிதைவென்று ஓதினான் ஆகுபெயரானென உணர்க. மற்று, "வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவற்கு" (649) சிதைவிலவென்பது அறிவானே உணர்வலெனின், எடுத்தோத்துக் களைந்து உய்த்துணர்தல் பயமின்றென்பது. அல்லதூஉம் முதனூற்கு முன்னையதோர் நூலினை இலக்கியமாகப் பெறினன்றே முதல்வன்றான் நூலிலக்கணஞ் செய்வது. மற்று அன்னதோர் நூலின்மையின் அவன் செய்யாத நூலிலக்கணம் யான் செய்தேனெனவும், அவற்றுள் சிதைவினையே முதனூற்கண் இல்லையெனவும், ஒழிந்த நான்கும் முதல்வனூற்கண்ணே உளவாகலின் அவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறினேன் எனவும், இனிக் குற்றங்களும் பிறரேன்றுங்கொலென்று அஞ்சி இங்ஙனம் அவற்றை வரையறுத்து யான் பாதுகாக்கின்றேனெனவும், அங்ஙனம் பாதுகாத்து இவ்விலக்கணங்கள் ஓதியதும் அவன் முதனூலே இலக்கியமாகப் பெற்றெனவும் கூறியது கூறல் (663) போல்வன வேறோர் பொருள் விளக்குமாயிற் குற்றமன்றென்பதனையும் யானே கூறியதன்றி முதல்வனாயிற் சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகவே அவற்றை வேறுவேறு விதித்துப் பரந்து படச் செய்யுமெனவும், இவையெல்லாம் அறிவித்தற்குச் "சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்"(661) என்றானென்பது.

மற்று, முதல்வன்யாப்பே கூறுமாயின் அந்நூற்குத் தந்திர வுத்தியும் வேண்டுவதன்றாம் பிறவெனின்,-அங்ஙனமே முதனூற்காயின் முப்பத்திருவகையுத்தி வாராது சிறுபான்மையான் வருமென்றற்கன்றே, "ஈரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின், முப்பத் திருவகை யுத்தி யொடு புணர்ந்து' (653) என ஈண்டு விலக்கப் பட்ட குற்றத்தின் பின்னர் அவ்வுத்தியை வைத்த கருத்தென்பது ஆண்டுங் (633) கூறுவாமாயிற்றென்பது.

மற்று, முதனூலினால் நூல் இலக்கணங் கூறானோவெனின்' கூறினானே யன்றோ? தான் ஒருவகையான் நூல்செய்து மற்று அதுவே நூலிலக்கணமெனப் பிற்காலத்தார்க்கு அறியவைத்தமையினென்பது.

மற்றுச் சிதைவிலவென்பார் யாரோவெனின்,-நிகழ்காலத்தாசிரியரும் எதிர்காலத்தாசிரியருமென உணர்க.

(வி-ரை)

சூத்திரம், காண்டிகை, விருத்தியுரை குற்றமின்மை, உத்தி வகை ஆகிய ஐந்தும் நூலிலக்கணம் என முன் கூறப்பட்டன. இவற்றுள் குற்றமின்மை என்ற ஒன்று முதனூலுக்கு வேண்டு வதின்று. காரணம் முதனூல் செய்வோன் வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவினனாதலின் அவன்மாட்டு யாதொரு குற்றமும் உள வாகா என்பதாம். (106)

முதனூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழிநூற்குக் குற்றம் எனல்

662. முதல்வழி யாயினும் யாப்பினுள் சிதையும்
வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே.

இது. முதனூலொடு மறுதலைப்படுதல் வழிநூற்குக் குற்ற மென்கின்றது.

(இ-ள்) முதல்வழியாயினும் யாப்பினுட்சிதையும் - அதி காரத்தானே முதனூலினைக் குற்றமின்றி வருவதென்று ஈண்டு இலக்கணங்கூறல் வேண்டுவதன்றென்றான் இனி அம்முதனூ லினை மாறுபடாமல் ஆண்டோதிய பொருண்மை கூறுமாயி னும் நால்வகையாப்பினுண் (652) முதனின்ற மூன்றும் பற்றி வழி நூற்குக் குற்றம் பிறக்கும்; மற்று மொழிபெயர்த்தலொழியக் கொள்ளுமாறென்னை யெனின்,-'யாப்பினுட் சிதையு' மென்று இடமும் இடத்தியல் பொருளுமாக ஓதினாகலின் அஃதொழிக் கப்படும். மற்று அஃதொழிக்குமாறென்னை யெனின்,- தமிழ் நாட்டு வழக்கிற்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழி பெயர்த்துச் செய்யவேண்டும் பொருளிலவாகலானும், பிற பாடைக்கும் பொதுவாயின பொருளவாயின் அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே இலக்கணஞ் செய்யப்படுமாகலானும், அவர்க் கும் மொழி பெயர்த்தல் வேண்டுவதன்றாகலின் அதுவே ஒழிக் கப்படும். இக்கருத்தினானன்றே ''வழியி னெறியே நால்வகைத் தாகும்'' (தொல்-மர-96) என வழிநூலையே விரித்து நால்வகை யாப்பிற்கும் உரிமை கூறியதென்பது. அங்ஙனம் முதனூற்கு மொழிபெயர்த்தலின்மையின் யாப்பொன்றும் பற்றிச் சிதைவு பிறவாது, ஒழிந்தன பற்றி வழிநூற்குச் சிதைவுண்டாமென்பது கருத்து.

வல்லோன் புணரா வாரம் போன்றே-வாரம் புணர்ப்பான் வேறொருவனுயவழி முதற்கூறு புணர்ந்தாற் புணர்ந்தவாற்றோடு பொருந்தச் செய்யாதவாறுபோல (எ-று).

வாரமென்பது கூறு; என்னை? ஒரு பாட்டினைப் பிற் கூறு சொல்லுவாரை, "வாரம் பாடுந் தோரிய மகளிரும்" (சிலப்-14-155) என்பவாகலின்.

யாப்பினுட் சிதைதலென்பது முதனூலும் வழக்குநூலாயின் இழிந்தோர் வழக்கும் வழக்கன்றேவெனக் கூட்டிவிரித்து யாத்துச்செய்தலும் அழான் புழான் (தொல்-எழுத்து-193) என்பன போல்வன இக்காலத்திலவென்று களைந்து தொகுத்து யாத்துச் செய்தலும் தொகையும் விரியும் மயங்குமாற்றான் விரிந், தது தொகுத்தலென்னும் நூற்புணர்ப்பினைத் தொகைவிரியெனும் யாப்பெனக் கூறியதல்லாதவழித் தொகுத்து யாத்தே செய்தலும் இம்மூவகை யாப்பினொடு மெய்த்திறங் கூறுவலென மொழி பெயர்த்தலை மயக்கிக் கூறுதலுமெல்லாம் யாப்பினுட் சிதைவேயாம் அது பண்ணும் பாணியும் முதலாயின ஒப்பினும் வல்லோன் புணர்த்த இன்னிசையதன் நீர்மைப்படக் காட்டா; வாரம் புணர்ப்பான் புறநீரதாகிய இசைபடப் புணர்த்தல் போல்வதாயிற்று.

மற்று இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோருந் தகுதி பற்றி வழங்குபவாகலான் அவையும் அமையாவோவெனின், - அவை சான்றோர் செய்யுட்குதவாது; கற்றுணர்ந்தாருங் கற்றுணராதாரும் மற்று அவை கேட்டே மனமகிழ்வாரைப்பற்றி நிகழ்ந்தனவாயினும், ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகை நில்லா; பெற்ற காலந்தோறும் பிறிதுபிறிதாகிக் கட்டளைப் படுத்து நூல்செய்வார்க்குங் கையிகந்து, வரையறை யின்றுமாகலின் அஃது இலக்கணமெனப்படாதென்பது.

(வி-ரை)

தொகுத்தும் விரித்தும் அவ்விரண்டும் ஒருங்கமையுமாறு செய்தும் மொழி பெயர்த்தும் வழி நூல் செய்யலாம் என்பது இலக்கணம். இவற்றுள் முன்னைய மூன்று நெறியானும், வழிநூல் செய்துழி முதனூலொடு மாறுபடுதற்கு இடனுண்டு. அவ்வாறு மாறுபடின் அது பிழையாம் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாம்.

பாடலை இசையொடு புணர்த்தி முன்னொருவர் கூற அதன் பிற் கூறு பாடுவோன் வல்லோனாயின் முன்னோன் கூற்றொடு வேறு படா: அல்லோனாயின் வேறுபடும். அது போல வழி நூல் செய் வானும் வல்லோனாயின் முன்னூலொடு மாறுபடா. அல்லனாயின் மாறுபடும் என்பதாம்.

மெய்த்திறம்—உண்மை வகை.

இழிந்தோர் வழக்கினைப் பிற்காலத்து உயர்ந்தோரும் தகுதி பற்றி வழங்குதலைக் கற்றாரும் கல்லாதவரும் ஒருங்கு கேட்டு மனமகிழ்வு பற்றி அதனையும் நூலாக ஏற்றுக் கொள் ளின் அவ்வாறே காலந்தொறும் வேறுபட்டு வரும் இழிந்தோர் வழக்கினைப் பின்னுள்ளோர் தாம் செய்யும் நூற்கண் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டி வரும். அவ்வாறு செய்யின் நூல் மரபு கெட்டு விடும் என்பதாம்.

மனமகிழ்வாரைப்பற்றி நிகழ்ந்தன வாயினும் மனமகிழ்தல் பற்றி நூற்கண் ஏற்றிக் கொள்ளினும், ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவகை நில்லா - உயர்ந்தோர் வழக்கும் இழிந்தோர் வழக்கும் ஒற்று மைப்பட்டு ஒருவகையாக நிற்றலில்லை, கட்டளைப்படுத்து- நெறிப்படுத்தி. (107)

ஈரைங் குற்றங்கள்

663. சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
[1]பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூறல்
தன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூறல்
என்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்.

இது, நிறுத்த முறையானே ஈரைங் குற்றமும் உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

1. பொருளில கூறல் என்பது இளம்பூரணர் பாடம்

(இ ள்.) சிதைவு எனப்படுபவை வசையற நாடின்-குற்றமென்றற்குச்சிறப்புடையனவற்றைக் குற்றந்தீர ஆராயின்;

இவற்றை எனப்படுபவென்பதென்? குற்றமாதற்குச் சிறந்திலவாம் பிறவெனின்,-இவ்வாசிரியர் எஞ்ஞான்றுங் குற்றத்திற்கு இலக்கணங் கூறுராகலான் இலக்கணத்தோடு கூறுந்துணைப் பயம்படுதலும் ஒருவாற்றாற் சிறப்பெனவேபடுமென்பது; அல்லதூஉம் ஒழிந்த செய்யுட்காயின் இவையனைத்தும் ஆகாவென்பது ஈண்டே தழாஅல் வேண்டுமாகலானுஞ், செய்யுட்காயின் அவை அமையாச் சிறப்பு உடைமையானும் இது வழக்குஞ் செய்யுளுமேயன்றி அவற்றின் வேறுபடவுஞ் செய்யப்படும் நூலிலக்கணமாகலானும் எழுவகை வழுப்போல அமைவனவே கூறுது நூலுள் வரப்பெறுதனவும் வரைந்து கூறினுனென்பது. அமைவனவற் றினஞ்சார்த்தி ஒழிந்தனவுங் கூறினுன்; அல்லாக்கால், அவையே குற்றமாகி ஒழிந்தன புகுதப்பெறுவான் செல்லுமென்றஞ்சியென்பது.

'வசையற நாடின்' என்றதனுன் இங்ஙனங் குற்றமென்று வரையப்பட்டனவற்றைக்கொண்டு புகுந்து மற்றொரு பொருள் கொள்ளின் அவை வசையற்றனவாமென்பது. அவை கூறியது கூறன், [2]மாறுகொளக்கூறல், [3]மிகைபடக்கூறல், [4]பொருளில மொழிதன் [5]மயங்கக்கூறல் என்னும் ஐந்துமாயின.

[1]கூறியது கூறல் முன்னொருகாற் சொல்லிய பொருள் பின்னுமொருகாற் சொல்லுதல்; அது,

' உட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறைத்து" (தொல்-புறத்-1)

எனவும்,

"வந்த ஈரேழ் வகையிற் ருகும்" (தொல்-புறத்:3)

எனவும் இருகாற்சொல்லி ஒருகாற் பயன் கொண்டவாறு.

[2]மாறுகொளக்கூறல்

"மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை
(தொல்-எழுத்-குற்:10)

என்றவழிப் புல்லினையும் மரமென அடக்குதல். இக்கருத்து நோக்கி (யும்) (யே) போலும்; ஆண்டு

"ஒன்றென முடித்தல் தன்னின முடித்தல்"

என்பதனுற் புல்லினையும் மரமென்று தழீஇயின அக்கருத்தென்பது.

[3]குன்றக்கூறல் சொல்லப்புகுந்த பொருளினை ஆசறக் கூறுது ஒழியப்போதல்; இஃதோர் பயன்படாக்குற்றம்.

[4]மிகைபடக்கூறல் சில்வகை யெழுத்தின் செய்யுட்டாகச் செய்யாது சூத்திரத்துட் சிலசொல் மிகையாகச் செய்தல் போல்வன; அவை,

"ஆயி ரியல புணர்நிலைச் சுட்டு" (தொல்-எழுத்-புண-5)

என்றாற்போல்வன. இங்ஙனம் மிகைபடச் செய்யுங்கால் முன்னின்ற சொல்லிற்கு ஒன்றும் இயைபில்லன கூறலாகா; என்னை? "முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன"

(தொல்-எழுத்-நூல்:2)

என்றவழி 'அவைதாம் முப்பாற் புள்ளியு' மெனப் பயனிலை கொண்டு மாறிப் பின்னர் 'எழுத்தோரன்ன' என்றது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்லென்று இலேசு படாது தான் சொல்லுகின்ற பொருட்கும் இயைபுபடச் சொல்லியே மிகைப் படுத்தல் வேண்டுமென்பது: என்னை? "எழுத்தெனப்படுப"

(தொல்-எழுத்-1)

என்பதனுண் மூன்றுமே சிறப்புடையவென்பது கொண்டா னாயிற் பின்னர் அம்மூன்றினையுஞ் சிறப்பில்லா முப்பதினோடும் ஒக்குமென உவமிக்கலாகாதெனவும் மாட்டேற்றுச் சூத்திரங் களானெல்லாம் ஒப்புமை பெறுவதல்லது சிறப்பின்மை காட்டப்படாதாகலானும் முப்பஃதுமே சிறந்தனவென்னுங் கருத்தினனாயின் மூன்றுஞ் சிறப்பிலவென்பது முதற்சூத்திரத்துட் பெறப்படுமாகலின் பின்னர் இவ்விலேசு கூறிச் சிறப்பழித்தல் வேண்டாவாகலானும் 'பலபொருட்கேற்பினல்லது கோடல்' என்றி ஐயுறற்றோறுஞ் சூத்திரஞ் செய்யானாகலானும் "எழுத்தோ ரன்ன" (தொல்-எழுத்து:2)வென்பது ஆண்டு இயைபில்லதோர் சொல்லென்றதனை ஆண்டுப்பெய்து இலேசு காண்டானெனல் ஆகாதென்பது

பொருளிலமொழிதல் - நானுதலிய பொருளன்றி "என்மனார் புலவர்" என்றாற்போல வழிநூல்வாய்பாட்டு மாத்திரையே பயனாகச்செய்வன.

மயங்கக்கூறல் - நிறுத்தமுறையானன்றி, "அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை" (தொல்-எழுத்-புண;23) என மயங்கக் கூறிப் பிறிதொன்றுகோடல்;

கேட்போர்க்கின்னா யாப்பிற்றாதல் - சூத்திரச்செய்யுள் கேட்போர்க்கு இன்னாதிசைப்பச் செய்தல்.

பழித்தமொழியான் இழுக்கங்கூறல் - முடிவில்லாத சொல்லானும் இழிந்த சொல்லானும் எடுத்து முடிப்பனவற்றை மறு முடிபுபற்றி இழுக்கங் கூறலாயிற்று.

தன்னானொருபொருள் கருதிக் கூறல்- முன்னோரால் கூறவும்படாது வழக்கினுள்ளதுமன்றித் தன்னுள்ளே ஒருபொருள் படைத்துக் கூறுதல்; தன்னானென்பது ஒரு சொல்லெனத் தானென்பதோர் சொற்றாய் மெய்யினுள் உணரநின்றது. தன்னாற் றானொரு பொருள்படைத்துக் குறுகச்செய்தன் மூன்றாவ தெனினும் இழுக்காது. என்னை? நுதலிக்கூறலென்னும் பயனிலைக் குத் தானென்னும் பெயர் வெளிப்படா நின்றது வெளிப் படுத்துக்கொளப் பெறுதுமாகலின்.

என்னவகையினு மனங்கோளின்மை - எவ்வாற்றானும் பொருளறிதற்கு அரிதாகச் செய்தல். இவை நான்குங் குன்றக் கூறலொடு கூட்ட ஐந்தும் எஞ்ஞான்றும் பயன்படாதனவாயின.

அன்ன பிறவும் அவற்றுவிரி யாகும் - அவைபோல்வன பிற வும் ஈரைங்குற்றமெனப்பட்ட தொகை எண்ணிற்கு அவ்வாறு தொகுத்தற்கேற்ற விரியெண்ணும், இவையும் இவைபோல்வன பிறவும் (எ-று).

'விரிந்தது தொகுத்த'லென்பதனான் எதிரதுநோக்கி ஆண்டுத் (6்ப) தொகுத்தானாதலின் ஈண்டு அவற்றைத் தொகை கூறாது விரித்தெண்ணினானென்பது.

'பிறவும்' என்றதனான் 'வெற்றெனத் தொடுத்தன், மற் றொன்று விரித்தல், 'சென்று தேய்ந்திறுதல், நின்று பயனின்மை' என்றாற்போல்வன கொள்க. இவை மேல் ஈரைங்குற்றமுமென உம்மையால் தழுவி அவற்று விரியாயின. முதனூலொடு மாறுத லும் யாப்பினுட் சிதைதலும் இவைபோல ஒரோ வழி வாரா: அந்நூலின் முழுவதூஉங் கொள்ளக்கிடந்தமையின் ஈண்டல்வ புறனடையால் தழுவப்பட்டவாறென்பது. இவையெல்லாங் குற்றமென்று களையப்படுவனவாயினும் ஈரைங் குற்றமுமின்றி யென முதற்சூத்திரத்துள் ஓதிப்புகுந்தான். அல்லாக்கால் இவற்றுட் சில நூலுட் புகுதுமாறும் அவற்றாற் பயன்கொள்ளு

மாறும் இன்மையினென்பது. பயன்கொள்ளப்படுவன ஐந்தென்பது மேற்காட்டினும்:

இனி, அப்பதினொன்றுங் குற்றமேயாகி வருமாறு:

"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யெனாஅ"

எனவும்,

"உருவக முவமை வழிநிலை மடக்கே
விரிசுடர் விளக்கென மரீஇ வருவன"

எனவுஞ் சில சூத்திரங்களை முதனிறீஇப் பின்னரும் அவ்வாய் பாட்டானே,

"தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பு வேற்றுமை யென்றாங்
கெண்வகை யியல செய்யுட் கணியென
மையறு புலவர் வகுத்துரைத் தனரே"

என்றாற்போலப் பின்னரும் அவ்வாறே சூத்திரஞ்செய்தல் கூறியது கூறலாய்ப் பயன்படாதாயிற்று. என்னை? இவற்றது வேறுபாடு தொகைச் சூத்திரத்துத் துணித்தெண்ணியதனானே பெற்றவழிப், பின்னும் அவ்வாறே மற்றோர் சூத்திரஞ் செய்ததனாற் பயந்ததின்மையினென்பது.

"அன்றென வொருதலை துணிந்த குற்ற
நன்றறி புலவர் நாட்டுதற் குரிய"

என்றாற்போல்வன வரையாது குற்றமென்றதனையே சான்றோர்க்காயிற் குற்றமாகாதென்றல் மாறுகொளக் கூறலாம், செய்யுட்கெல்லாம் அணியிலக்கணங் கூறுவான் குற்றங் கூறும்வழி வரைந்து கூறுதலின்.

செய்யுட்குரிய பொருட்படை யெல்லாவற்றுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவையென்று சொலப்புகுந்தான் அவற்றுட்சில சொல்லியொழிதலும், வழக்கொடு மெய்ப்பொருளும் ஆராய்வலென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வழக்கிற்கு வேண்டுவ கூறி மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சி முழுவதூஉஞ் சொல்லாது நெகிழ்ந்து போதலும், எடுத்துக்கொண்ட நூலுட் காட்டும் இலக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வனென்று புகுந்து சில

மறுத்துச் செய்து, சிலவற்றுக்குச் செய்யாது போதல் போல்வனவுங் குன்றக்கூறலாம். அவை முடிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

"இடையிடை திரியா தியனெறி மரபி
னுடைய கருப்பொரு ளொரோவழித் துவன்றவு
மியற்கை மரபி னுரிப்பொரு டோன்றவும்
பன்னிரு காலமும் நால்வகை யிடத்தொடுந்
தொன்னெறி மரபிற் றோன்றினர் செயலே"

எனச் சூத்திரஞ்செய்து நாற்பத்தெட்டினும் நாற்பத்தெட்டு காலமுந் தொக்க சூத்திரத்தால்,

"துடைப்பன துடைத்துச் செயற்கை போல
வழியிட னொழித்துக் காலங் கூறுவல்"

என்று புகுந்து அக்காலத்துள்ளுஞ் சிறுபொழுது கூறாது இட இலக்கணமே கூறி இடத்திற்குச் சுருங்க வேறு சூத்திரஞ்செய்த வாறு போலாது அதற்கு இன்றியமையாதனவெல்லாங் குன்ற மற் கூறாது சென்றுபட்ட பரப்பிற்றாகச் சூத்திரஞ்செய்தல் போல்வன மிகைபடக்கூறலாம். அஃதாவது இன்னிளவேனி லென்பது,

"தண்ணிழல் அறல்யாற் றடைகரைத் துறைதொறு
மிலங்கு முலைக்க ணேய்ப்பக்கோங் கவிழ்ந்து
வண்டுதா தூதுந் தண்தளிர்க் காவிற்
பருமல ருதிர்ந்து முருகுகமழ் பரப்பின்
மண்வயிறு குளிர்க்குந் தண்நறுங் கயத்து
நிழலிருள் நடுவண் அழலவிர் தாமரைத்
தாள்கறித் தருந்தும் வாளெயிற் றிளமீன்
புள்ளுக வெறிய வெள்ளென்று பிறழும்
பளிங்குநெகிழ்ந் தன்ன துளங்காத் தெண்ணீர்
தளிர்குடைந்து தெவிட்டிய குயில்குனிந்து குடிப்ப
மரவந் தாழ்ந்த கரைமரச் சாரல்
தேனுறு தேறல் வேனிற் கண்ணும்
வாரா கொல்லோ நீர்வார் கண்ணொடு
புலம்புடை மகடூஉக் கலங்கு றெய்த
யாறுங் குளனுங் காவு மாடி

> "பேரூருயிர் மைந்தரு மகளிருங் களிப்பக்
> காம விழவொடு கன்னியர் நோற்ப
> நிலவுஞ் சாந்தும் பலவயிற் பயன்படத்
> துன்பக் காலந் துடைத்தனர் பெறூஉ
> மின்பக் கால மென்மனார் புலவர்"

என்றுபோலக் காலம் பற்றிக்கூறிப் பெருஞ்சூத்திரஞ் செய்த வழியும் பருவத்திற்கு வரையறையிலக்கணம் போதுதலின்றி விடுதலையிற்று.

இனி,

"அம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே"

(தொல்-சொல்-இடை-4)

எனவும்,

"அப்பா லெட்டே யும்மைச் சொல்லே"

(தொல்-சொல்-இடை-7)

எனவும்,

"ஆயி ரைந்தொடு பிறவு மன்ன"

எனவும் இன்னோரன்ன பலவும் மிகைபடச் செய்தார் இவ்வாசிரியராகலிற் பிற்காலத்து நூல்செய்தார்க்கும் மிகைபடச்செய்தல் அமையுமென்பாருமுளர். அற்றன்று,

"யாவயின் வரினுந் தொகையின்று இயலா"

(தொல்-சொல்-இடை-42)

எனப்பட்ட எண்ணுகளின் தொகைகூறினமையானும் வழக்காதலானும் அதுமுதலாக அல்லது சூத்திரச்செய்யுளுஞ் செய்யாராகலானும் அங்ஙனந் தொகைதொடராக்கால் இரண்டாகப்பட்டு விகாரவகையால் தொகுத்தானுமெனவும் அவை பலசொல்லாகலால் தொகுக்கப்படுவனவல்லவெனவுஞ் சொல்லி மறுக்க; அல்லதூஉம், மன்னென்பது ஓர் இடைச்சொல்; அது தானடைந்த சொற்பொருளன்றித் தனக்கு வேறு பொருளின்மையிற் பொருள்பற்றி மூன்றெனலாகாது, பலபொருளொரு சொல் எனப்படுவதன்றி, அதனுன் அதனைநோக்கி மூன்றென்றுனல்லன், அஃது அடுத்த சொல்லினை மன்னைச் சொல்லென்றுன், அவை மூன்றன்றி எத்துணையும் பலவாயினும் ஒன்றாயினும் மூன்றுபகுதிப்படுமென்று கோடற்கென்பது. ஒழிந்த இடைச்சொல்லாயினும் அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். மன்னைச் சொல்லென்பது வேற்றுமைத்தொகையே யன்றிப் பண்புத்

தொகையாகலுமுடைத்து. மன்னடுத்த சொல்லினையும் மன்னென ஆகுபெயராற் கூறினுனென்பது.

"வழக்கு வழிப்பட்ட சொல்லீறு திரியினும்
படைத்துக் கொண்ட சொல்லொடு சிவணித்
திரிசொல் லென்றே செப்பினர் புலவர்
வரிவளைப் பணைத்தோள் மடநல் லோயே"

என்றாற்போல இயைபில்லன கூறுதல் பொருளிலமொழிதலாம். இவை ஒழிந்த செய்யுட்காயின் 'தடங்கண்ணு'யென்றாற் போல் வரப்பெறுமென்றற்கு ஒத்தென்னையெனின்,-அது செய்யுள் செய்வார் வேண்டியவாறு செய்பவாகலின் ஈண்டுச் 'சில்வகையெழுத்தின்' (655) செய்யுட்டாகச் செய்யுநூற்கே இது விலக்கினமையின் அதன் திறத்துக் கடாவின்றென மறுக்க.

மயங்கக்கூறலென்பது.

"மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டுவல்" (பாயிரம்)

என்று புகுந்தாற்போல இன்னது சொல்லுவலென்று புகுந்தான் மெய்ந்நூலும் வழக்குநூலும் உடனாராய்தலும் ஆரியமுந் தமிழும் போல்வன உடனாராய்தலும் போல்வன.

கேட்போர்க்கின்னா யாப்பாவது, (தொ.எழு:61)

"கதந பம"
"சஞயவ"
"உயிர்முன் பின்வல்லினம்"
"லரயநதா மென"

என்றாற்போலச் சூத்திரச்சுருக்கமும் மொழிக்கு முதலாமெழுத்தும் ஈறுமெழுத்தும் பொதுவகையான் அடங்க ஓதுதற்பயனோக்கி இங்ஙனம் இன்னாவோசைத்தாகச் சூத்திரஞ்செய்தல் போல்வன.

பழித்தமொழியா னிழுக்கங் [illegible]றல்,

"விளாமெ னிறுதி பழமொடு புணரிற்
றளாவியற் றன்றி யியற்கை யாகும்"

என்றாற்போல விளாமென்பதோர் வழூச்சொல்லாற் சூத்திரஞ் செய்தல் ஒன்றற்கொன்றென்பதனை,

"ஒன்றினுக் கொன்று"

எனச் சூத்திரஞ் செய்தலும் அது.

தன்னானொருபொருள் கருதிக் கூறலென்பது,

 ஆனந்தக் குற்றமென பிற்காலத்தா ரொருவன் ஒரு சூத்திரங் காட்டுதலும், பதமுடிப் பென்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும் போல்வன.

என்னவகையினு மனங்கோளின்மை வருமாறு:

"இருதிணைப் பிறந்த வைம்பாற் கிளவிக்கும்"
(தொல்-சொல்-பெயர்:7)

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கும்,

"எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி"
(தொல்-எழுத்-புணர்:26)

என்பதற்கும் வேறுபொருள் உரைப்பாருரைக்குமாற்றான் அறியப்படும்.

இனி மற்றொன்று விரித்தலென்பது,

ஆறுறுப்பும் பாவினமுங் கூறுவலென்று புகுந்து பொருளாராய்ச்சி பலவுங் கூறுதல். இதுவும் இன்னோரன்ன மிகைபடக்கூறலாய் அடங்குமெனினும் அமையும்.

நின்றுபயனின்மை யென்பது,

பிற்காலத்துத் தோன்றிய வழக்கேபற்றி அவற்றிற்குங் குற்றந்தீர இலக்கணங் காட்டியவழி அது சான்றோர் செய்யுட்குப் பயன்படாது தம்மோரன்ன செய்யுட்குப் பயன் பட்டொழியச் செய்தல். அவை வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. பாட்டியன்மரபெனக் காட்டுவனவும் அவை.

இனி வெற்றெனத்தொடுத்த லென்பது,

கேட்போர்க்கின்னா யாப்பின்பாற் பட்டு அடங்கும்.

சென்றுதேய்ந்திறுத லென்பது,

சொல்லப்புகுந்ததொரு பொருள் எல்லாவிடத்துஞ் சொல்லப் படுவதாகவும் ஈற்றுக்கண் மாய்ந்து மாறுவது. அதுவுங் குன்றக்கூறலாய் அடங்கும். ஒழிந்தனவும் அன்ன.

மற்றுக் கூறியதுகூறல் முன்வைத்ததென்னையெனின், அது நூலுட்போலச் செய்யுட்கண்ணும் பயன்படவரின் அமையுமென்றற் கென்பது. அவை,

"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்"
(நாலடி:39)

எனவும்,

"வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ" (யா-வி-ப; 230)
எனவுஞ் சொல்வகையான் இரட்டித்தவாறு. இனியமைவன வற்றிடையே குன்றக்கூறல் வைத்தான் அவற்றுத்துணைச் சிறப்பிலவென்பது ஐயுறுமை யென்பது.

இவ்வாசிரியர் யாண்டும் இலக்கணமே கூறி இவ்விலக்கணத் திற் பிறழவருதலைக் குற்றமென்று கொள்ள வைப்பினன்றி இல்லாதகுற்றங்கட்கு இலக்கணங் கூறுதார் இது கூறினார் "எதிர்மறுத் துணரின் றிறத்தவு மவை" (தொ.பொ.மர-109) எனவருகின்ற சூத்திரத் தான் இவையும் இலக்கணத்திற்கு உபகாரப்படுதலினென்பது.

(வி-ரை)

கூறுத்துணைப் பயன்படுதலும் - கூறும் அளவிற்றுப் பயன் படுதலும். எழுவகை வழு-திணைபால் முதலிய எழுவகை வழுக் கள். அமைவனவற்று இனம் சார்த்தி இக்குற்றங்களுள் சில வற்றை வழுவமைதியாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் எனப்பின்னர்க் கூறப்படவுள்ளன. எனினும் அவற்றையும் குற்றமென்ற வகை யில் இனம் பற்றி சேர்த்துக் கூறினான் என்பது கருத்தாம்.

உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ்துறைத்து என முன்னர் கூறிய ஆசிரியர் வந்த ஈரேழ் வகையிற்றானும் எனப் பின்னரும் கூறியது ஆநிரை கவர்தலும் மீட்டலும் பற்றி ஒன்றை இரண் டாக்கி இருபத்தெட்டாகக் கோடற்காம்.

மாறுகொளக் கூறுதலாவது ஒருகால் கூறியபொருளொடு மாறு கொள்ளுமாறு பின் கூறுதலாம். புறக்காழுடையது புல்லா கும். அகக்காழுடையது மரமாகும் என மரத்திற்குக் கூறப் பட்ட விதியை புல்லிற்கும் கூறுதல் ஒன்றென முடித்தல் என்பத னால் ஆம். எனினும் இவ்வாறு கூறுதல் மாறுகொளக் கூறுதல் என்பது கருத்து.

மிகைபடக்கூறல் சொல் வகையால் மிகையாய் இருப்பினும் முன்னர்க் கூறியவற்றிற்கு இயைபுடையதாயும் ஓராற்றான் சிறப்புத் தருவதாயும் இருப்பின் ஏற்கலாம் என்பது கருத்து.

மிகைபடக் கூறலாவது அதிகாரப் பொருளன்றிப் பிற பொருளும் கூறுதல். அஃதாவது தமிழிலக்கணம் சொல்லுவான் எடுத்துக் கொண்டபின் வடமொழி இலக்கணமும் கூறல் என

விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். சார்பெழுத்து மூன்று எனச் கூறவந்த ஆசிரியர் அதை மூற்கூறிய முப்பது எழுத்துக்க ளோடும் ஒத்த சிறப்பினவாம் எனவும் கூறுதல் மிகைபடக் கூறலாம்.

இலேசு கூறி சிறப்பு கூறுவார் இளம்பூரணர். ஐயுறல் தோறும்—ஐயுற்றுக் கூறுந் தொறும் இலேசு படாது மிகையி னுல் கொள்ளாது. வழிநூல் வாய்பாட்டு மாத்திரையே - வழிநூலாசிரியர் கூறும் சொற்கிடக்கை முறையிலேயே.

பொருளில கூறலாவது மூன்னும் பின்னும் வருகின்ற பொருண்மைக்கு ஒப்பின்றிப் பயனில்லாதன கூறல் என உரை காண்பர் இளம்பூரணர்.

அத்து அவண் வரினும் வரைநிலையின்றே என்பதால் மகப் பெயர் அத்துப் பெற்று நின்றது. இந்நூற்பாவின்படி அத்தின் அகரம் கெட்டு மகத்துக்கை என நின்றது. ஆயினும் இவ்விதி விளவத்துக் கண் என்றவிடத்து அத்தின் அகரம் கெடாமை யின் ஏலாதாயிற்று. இது பிறிதொன்று கோடலாம்.

கேட்போர்க்கின்னு யாப்பிற்றுதல் என்பது பொருள் யாக்கப் பட்ட சூத்திரம் சந்த இன்பமின்றி இருத்தல் என்பர் இளம் பூரணர்.

சொற்றாய் - சொல்லாய். மெய்யினுள் உணர நின்றது — உடலொடுகூடிய நிலையில் தன்னுன் - தன்னுள் என ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட விரிப்பினும் இழுக்காது.

அன்று என - பொருந்தாது என, சில மறுத்துச் செய்து- எடுத்துக் கூறவேண்டிய பொருள்களுள் சிலவற்றைக் கூறி அவைபோல வருவனவும் கொள்க எனக் கூறுதல்.

பன்னிருகாலம் - சிறுபொழுதாறும் பெரும்பொழுது ஆறு மாம். நால்வகை இடம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன. நால்வகை இடத்தொடும் பன்னிருகாலமும் உறழ நாற்பத்தெட்டு காலமாகும்.

அது முதலாக - அவ்வாறு கூறிய வழக்கே அடிப்படையாக.

வரிவளைப் பணைத்தோள் மடநல்லோயே எனச் சூத்திரத்து வருதலின் இதனைப் பொருளில மொழிதல் என்றார். ஒழிந்த

செய்யுட்காயின் மகடூஉ முன்னிலை என ஏற்றுக் கொள்ளப் படும்.

மெய்நூல் - மெய்ப்பொருளை ஆராயும் நூல்.

மலைபடு கடாத்தினை ஆனந்தக் குற்றமென்பார் யாப்பருங்கலவிருத்தியுரைக் காரர் பதமுடிப்பு என்பதோர் இலக்கணத்தைப் படைத்தவர் நன்னூலார்.

ஆறுறுப்பு - எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என்பன. தாழிசை, துறைவிருத்தம்.

பாட்டியல்மரபு - யாப்பருங்கல விருத்தியுள் இந்நூல் எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது. தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களுக்கும் இலக்கணம் கூறும் முகமாகப் பாட்டியலுள் பல கூறப்படுவன. (102)

ஈரைங் குணங்கள்

664. எதிர்மறுத் துணரின் றிறத்தவு மவையே.

இது,மேற் குற்றம் பத்துங் கூறி இனிக் குணமும் பத்துளவென்கின்றது.

மேலெல்லாம் இவ்வாசிரியன் இலக்கணவழக்கினையே விதந்தோதி அதனிற்பிறழ்ந்தது குற்றமென்று கொள்ள வைத்தான்; இவ்வோத்தினுள் 'ஈரைங்குற்றமு' மென்பன சிலகுற்றங் கூறினான், இது மாறுகொளக்கூறலாங்கொல்லோ வெனின்,—அற்றன்று: இவையும் இலக்கணமே கூறினனென்பான் இவற்றை யெதிர்மறுத்துக்கொள்ள வென்றானென்பது. இதனது பயன்: உள்ளதுசொல்லுதலேயன்றி இல்லது சொல்லுதலும் நூலிலக்கணமென்றறிவித்தலாயிற்று: அவை, 'பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா'' (தொல் சொல்-வேற்:9) எனவும், ''வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது'' (தொல்-சொல்-வினை:1) எனவும், வரும். எனவே, 'கூறியது கூறுமையும்' 'மாறு கொளக் கூறுமையு'ங் 'குன்றக்கூறுமை'யும் போல்வனவும் பத்து உள நூலிலக்கணமென்றானும்.

மேல், ''ஈரைங் குற்றமு மின்றி''

என்றதல்லது அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு எதிர்மறுத்துக் கோடல்பெருமையின் இது கூறினானென்பது.

(வி-ரை)

ஈரைங்குற்றத்திற்கும் மறுதலையாக உள்ள குணங்களை நன்னூலார் அழகு என்பர். இந்நூற்பாவின்வழி அவர் கூறும் குணங்கள் பத்தாம் 'சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க்கு இனிமை நன்மொழி புணர்த்தல், ஓசையுடைமை யாழமுடைத்தாதல், முறையின் வைப்பே, உலக மலையாமை விழுமியது பயத்தல் விளங்குதாரணத்த, தாகுதனூலிற் கழகெனும் பத்தே.' என்பது நன்னூல்.

இளம்பூரணர் எதிர்மறுத்து உணர்வாராயின் அத்திறத்தவும் குற்றமாம் என்றவாறு. பாவஞ்செய்தான் நிரயம்புகுமெனக் கூறுவான் தவஞ் செய்வான் சொர்க்கம் புகுமென்றல். இவ்வாறு கூறி சுவர்க்கம், பெறுமென்னும் பொருட் நிரையம் புகுமென்ற பொருள் தோன்றாமையிற் குற்றமாயிற்று என விளக்கம் காண்பர். (103)

உத்திகளும் புறனடையும்

665. ஒத்த காட்சி யுத்திவகை விரிப்பி
னுதலிய தறித லதிகார வகையே
தொகுத்துக் கூறல் வகுத்துமெய்ந் நிறுத்தன்
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற [1]வவ்வயின்
மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்
வாரா ததனான் வந்தது முடித்தல்
வந்தது கொண்டு [2]வாராத துணர்த்தன்
முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே
யொப்பக் கூற லொருதலை [3]மொழிதல்
தன்கோட் கூறன் [4]முறைபிற ழாமை
பிறனுடம் பட்டது தானுடம் படுத
லிறந்தது காத்த லெதிரது போற்றன்

1. வைத்தல் எனப் பாடங் கொள்வர் இளம்பூரணர்.
2. வாராதது முடித்தல், 3. மொழியே, உடன்பாடு புணர்த்தல் எனப் பாடங்கொள்வர் இளம்பூரணர்.

மொழிவா மென்றல் கூறிற் றென்ற
ருங் குறி யிடுத லொருதலை யன்மை
முடிந்தது காட்ட லாணை கூறல்
பல்பொருட் கேற்பி னல்லது கோட
லொருத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடன்
மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணி புரைத்தல்
பிறன்கோட் கூற லறியா துடம்படல்
பொருளிடை யிடுத லெதிர்பொரு ளுணர்த்தல்
சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்த
றந்துபுணர்ந் துரைத்தன் ஞாபகங் கூற
லுய்த்துக்கொண் டுணர்த்தலொடு மெய்ப்பட
சொல்லிய வல்ல பிறவவண் வரினுஞ் [நாடிச்
சொல்லிய வகையாற் சுருங்க நாடி
மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
டினத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்
நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.

இது. முறையானே இறுதிக்கணின்ற முப்பத்திருவகை யுத்தியுங் கூறி மற்றும் இந்நூலுள் அதிகாரம் மூன்றற்கும் வேண்டும் புறனடையுங் கூறுத னுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒத்தகாட்சி யுத்திவகை விரிப்பின் — முற்கூறிய குற்றங்களோடு ஒப்பத்தோன்றுந் தோற்றத்தினை உடையவாகிய உத்திக் கூற்றினை விரித்துச் சொல்லின்:

பத்துவகைக் குற்றத்தோடும் ஒத்துவருமெனவே இவையும் நூற்கணன்றி ஒழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும், முற்கூறிய குற்றம்போல இவையும் வேறு சில பொருள் படைத்தலுமுடையவாயின காட்சியுத்தி யென்று இவற்றைக் கூறியவதனான் நூலுட் காணப்படுமென்ற ஐந்து குற்றத்தோடும் ஒத்தல் கொள்ளப்படும்; அவ்வந்நூற்குப் பயம்படவரும் பகுதி யானென்பது.

உத்தி யென்பது, நூல்செய்யுங்கால் இயல்புவகையாகிய வழக்குஞ் செய்யுளும் போலச் செவ்வனஞ் சொல்லுதல் ஒன்மை

யுடைத்தன்றும் பிறவெனின்,-அற்றன்று; அவ்வாறு செய்தக்கால்,

"நுண்மையொடு புணர்த்த ஒண்மைத்தாகல் வேண்டும்"(655)

என்பது முன்னர்ச் சொல்லினுஞ், சண்டூச் செவ்வனஞ் சொல்லாத தந்திரவுத்தி வகையும் அவ்வாறே ஒண்மையுடையவா மென்பது கருத்து; என்றார்க்குச் செவ்வனஞ் செய்தலே உத்தி யென்னுனோ வெனின்,-அது சொல்லாமை முடிந்ததாகலின்றே உத்தியென்னுது இவற்றை உத்திவகையென்பானுயிற்றென்பது: அஃதேல், இவற்றை முன் தொகுத்தான் போல விரிப்பினென்ற தென்னையெனின்,-முன்னர் எதிரதுநோக்கி (மரபியல்:98) முப்பத்திரண்டெனத் தொகைகூறிப் பின்னர்,

"மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்"

என்கின்றுகலான், அங்ஙனம் இனம்பற்றி அவற்றோடு அடங்குவனவெல்லாம் அவற்று விரியாகுமென்னுங் கருத்தினற் கூறினனென்பது

"அவள்இவ ளுவளென வரூஉம் பெயரும்
அவளிவள் உளுவளென வரூஉம் பெயரும்
அவரிவ ருவரென வரூஉம் பெயரும்
யான்யா நாமென வரூஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவ ரென்னு
மாவயின் மூன்றே டப்பதினைந்தும்
பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே"

(தொல்-சொல்-பெயர் 8

என்பதனுள்,

"ஆவயின் மூன்றே டப்பதினைந்தும்"

எனல் தொகுத்துக் கூறியவழி அது மிகைபடக் கூறலாகாது; என்னை? உம்மையெண்ணுகலின் தொகையின்றியுஞ் சில்வகையெழுத்திற் செய்யுட்டாக வழக்கியலானே சுருங்கச்செய்வதோர் ஆறுளதாயினும் அப்பதினைந்துமெனத் தொகுத்து கூறல் உத்திவகையான் அமையுமாகலினென்பது கருத்து. இங்ஙனந் தொகைகூறுதல் வெள்ளிதன்றி ஒள்ளிதாகல்; அவை, பதினைந்து பெயருமே ஒருநிகரனவென்பது, அறியலாகுமென்பது.

இனி, "மெய்பெறு மரபில் தொடைவகை தாமே". (தொல்-செய்:101) என்னுஞ் சூத்திரம்போல்வன பிறிதொரு பொருள் பயக்குமென்றலும் அச்சூத்திரத்துட் காட்டப்பட்டது இவ்வாற்றான் இவ்வுத்திவகை எல்லா நூற்கும் இன்றியமையா வாயின.

மற்று, வகையெனப்படாது செவ்வனஞ்செய்யும் உத்தியா வன யாவையெனின், "இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்" (தொல்-சொல்-கிள:19) என்றாற்போலச் சொல்லி யொழிவன. பிறவும் அன்ன.

'விரிப்பி'னென்ற வினையெச்சஞ் 'சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டு'மென்ற முற்றுவினைகொண்டு முடிந்தது மெய்ப்பட நாடி' யென்பன போல்வனவற்றுக்கும் இதுவே முடிபு; அதற்கு நூலென்னும் பெயர்கொடுத்து முடிக்க. நூலையென்று ஐகாரம் விரிப்பின், வேண்டுமென்பது தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் பெற்றதோர் பெயர்கொண்டு முடியும்.

(1) நுதலியதறிதல் சூத்திரத்துள் ஓதிய பொருளாற் சொல்லப்படும் பயன் இல்லதுபோலச் சொல்லியதனானே அதற் கேற்றவகையாற் கருதியுணரப்படுபொருள் இன்னதென்று கொள்ளவைத்தல்: அது "வேறுவினைப் பொதுச்சொ லொரு வினை கிளவார்" (தொல்-சொல் கிளவி;16) எனவும், "சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கு மியற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்" (தொல்-சொல்-கிளவி;41) எனவும், இவை வழுவற்க வழுவமைக்க என்னும் இருபகுதியுள் வழுவமைத்தற்கெழுந்தன வென்பது கருதினான் ஆசிரியனென்பது அறியவந்தன.

இதனை முதற்கண் வைத்துப்போய் இறுதிக் கண்ணே உய்த்துக்கொண்டுணர்தலை வைத்தான் இதுவும் அது போல் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் ஒருவகையானுடைத்தாயினும் அதனாற் பெற்ற பயன் பிறிதுமொன்று உளதாதல் வேற்றுமை யுடைமையினென்பது; அது முன்னர்ச்சொல்லுதும்.

இனி, மூவகைத் தமிழ்வழக்கமும் நுதலியதும் அவற்றுள் இயற்றமிழே நுதலியதும், அதிகாரம் நுதலியதும், அதிகாரத் துள் ஓத்து நுதலியதும், ஓத்தினுட் சூத்திரம் நுதலியதுமென வும் இவை நுதலியதறிதற் பகுதியாய் அடங்குமென்பான்,

"மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு
இனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்"

என்கின்றுனென்பது மல்வருகின்றவற்றுக்குமொக்கும். அஃதேல், இதனை ஆண்டுவைத்து மற்றதனை ஈண்டுவைப்பினும் இஃதொக்கும் பிறவெனின்,—அற்றன்று; நூலின்வேருகிய பாயிரத்துள்ளாயினும் இந்நுதலியதறிதல் வருதலும் உத்தியன்றற்கு இதனை முன்வைத்தானென்பது.

(2) அதிகாரமுறைமை — என்பது முன்னின்ற சூத்திரப் பொருண்மை பின்வருஞ் சூத்திரத்திற்கும் பெறற்பாலன பெற வைத்தல்; அவை, "இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்" (தொல்-சொல்-கிள:19) என்றவழி இற்றெனக் கிளத்த லுரிமை பூண்டதன்றே, அதனைச், "செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்" (தொல்-சொல்-கிள:2) என்புழியுங் கொள்ள வைத்தலும். "குற்றிய லிகர நிற்றல் வேண்டும்" (தொல்-எழுத்-மொழி:34) எனபதனைக், "குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்து" (தொல்-எழுத்-மொழி:36) நிற்றல் வேண்டும் என்று கொள்ள வைத்தலும் போல்வன.

இனி, வழக்கியலும் வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும்பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும்; அச்செய்யுளின்றி அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப் பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும்; இவ்விரண்டன்வழி நிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப் பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும்; இனி இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திற்குஞ் சொல்லதிகாரத்தோடு பொருளதிகாரத்திற்கும் இயைபு கூறுதலும்: அதிகாரத்துள் ஓத்துப் பலவாகலின் அவை ஒன்றன்பின்னென்று வைத்தற்கு இயைபு கூறுதலும்; அதிகாரமுறைமைக்கு இனமென்று சேர்த்தியுணரப்படும். பிறவும் அன்ன.

அதிகாரமென்ற பொருண்மை யென்னையெனின், முறைமையெனவும், இடமெனவும், கிழமையெனவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள், ஈண்டு அதிகாரமென்றெழியாது முறைமையெனவுங்

கூறினமையின் அதிகாரமென்பது முறைமைப் பொருட்டன்றி முன் ஓரிடத்து நிறுத்தி அதன் வழிமுறையாற் பொருள்கோடல் கொள்க; என்னை? முன்னும் பின்னும் நின்ற சூத்திரம் இரண்டனையும் ஓரிடத்தனவாகக் கருதல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கருத்தா தாவியைபு கொண்டன்றி ஒன்றன் பொருண்மை ஒன்றற்கு வருவித்தல் அரிதாகலானும் அங்ஙனம் இடம் பற்றுக்கால் ஒருவன் செய்த நூலோடு பிறிதொரு நூற்கு இயைபு கூறுதவாறுபோல எழுத்ததிகாரத்தோடு சொல்லதிகாரத்திடை இயைபு கூறல் வேண்டுவதன்றுவான் செல்லுமாதலானுமென்பது. எனவே, இடமெனப்பட்டதுதானே முறைமைப் பொருளும் படுமாயினும் இச்சூத்திரத்துள் அதிகாரமெனவும் முறைமையெனவுங் கூறினமையின் ஈண்டு இடமுறைமை யென்பதே கருத்தாயிற்று. இதனானே உடன்பிறந்தாருள் ஒருவற்குரியது வழித்தோன்றினார்க்கும் ஒருவழி உரியவாறுபோல முன்னர் நின்ற விதி பின்னர் வந்ததற்கும் வேண்டியவழிக் கொள்ளப்படுமென்பது உத்திவகையாயிற்று.

இனியொருசாரார், இங்ஙனம் வரைந்துகொண்ட இடத்துள்ளே யாற்றொழுக்குப் போலவன்றி இடையிடையும் பெறுமென்பது நோக்கி அரிமா நோக்குந், தேரைப் பாய்த்துளும், பருந்து விழுக்காடும் ஆகி வருமெனவுஞ் சொல்லுப; அவையும் இதத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தவேபடுமென்பது.

(3) தொகுத்துக் கூறல்—தொகுத்தியாத்த நூலுள்ளுந் தொகுத்துக் கூறுதல்:

அவையாவன: எழுத்து முப்பத்துமூன்று, சொல்லிரண்டு, பொருளிரண்டு என ஆசிரியன்றானே தொகை கூறுதல் போல்வன.

"இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய வீற்றினின் றிசைக்கும் பதினொ ரெழுத்தும்" (தொல்-சொல்-கிளவி:10) எனப் பல சூத்திரத்து விரிந்தன தொகுத்தலும், "ஆவயின் மூன்றொடப்பதி னைந்தும் பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயர்" (தொல்-சொல்-பெய:8) என ஒரு சூத்திரத்து விரித்துத் தொகுத்தலும் போல்வனவும் அதன் பகுதியாய் அடங்கும்.

(4) வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல்—அங்ஙனந் தொகுத்துக்கூறிய வழி எழுத்து முப்பத்துமூன்றென்ற தொகையினைக் குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமுமென்றாற் போலவும் உயர்திணை அஃறிணை யென்ற தொகையினை ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென்றாற்போலவும் வகுத்தல்;

"உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்" (தொல்-சொல்-பெய;6) எனவும், "இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென் றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே" (தொல்-சொல்-எச்:1) எனவும் வருவனவும் அவை. இவற்றுள் இருதிணையெனக் கூறிப் பெயர் மூன்று, வினை மூன்றென்றலும்; இனி அகத்திணை புறத்திணையெனக்கூறி, அகப்புறமெனக் கோடலும் இனமென்றது; அவை குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தென முற்கூறியனவே மற்றொரு பெயர் பெற்றாற்போலாது சொல்வகையான் மூன்றாவதோர் சொல் வேறு பெற்றமையினென்பது. இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருதிணைப் பெயரும் வினையும் மும்மூன்றெனல் ஆகாதன்றேயென்பது.

"சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென் றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே" (தொல்-சொல்-பெய:4) என்றவழி, "இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு மவற்றுவழி மருங்கில் தோன்று மென்ப" (தொல்-சொல்-பெய:5) என வகுத்தலும், இனி ஆராய்ந்த இயற்சொல்லொடு வேறு மூன்று சொற்கூட்டி நான்கென்றலும் அவ்வாறே இனமெனப் படும். என்னை? ஒழிந்த மூன்று சொல்லும் இயற்சொல்லின் வேறுபட்டமை கூறுமாகலி னென்பது.

அஃதேல், எழுத்து முப்பத்துமூன்றெனக் கூறிப் பின்னர் இருநூற்றிருபத்தாறுயிர் மெய்க் குப்பை கோடலும் வேற்றெழுத்தாகி வருமென்பது 'வகுத்து மெய்ந்நிறுத்த'லென்பதனுற் கொள்ளாமோவெனின், — கோடுமன்றே; "புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்" (தொ எழு. 1 என்புழி, "உருவுரு வாகி யகரமொடுயிர்த்தலும்" என ஆசிரியன் இரண்டெழுத்தின்

கூட்டமாகச் சூத்திரஞ் செய்திலனுயினென்பது.

'மெய்' யென்றதனுன் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னே? இயற்சீர்பத்தெனவும் ஆசிரிய வுரிச்சீராறெனவும் வகுத்தவற்றை, "இயற்சீ ரிறுதி நேரவ ணிற்பின் உரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப" (தொல். செய்: 19) என இயலசைமயக்கமாகிய நான்கனேயே இயற்சீரெனவும், "வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே" (தொல்-செய்: 23) என்றவழி; ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறனுள் இரண்டனை ஒழித்து உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனேயே ஆசிரியவுரிச்சீரெனவும் வகுத்து நின்றமையினென்பது.

'மெய்' யென்றதனுன் வகுத்தவற்றைப் பின்னும் வகுத்து நிறுத்தல் கொள்ளப்படும்; என்னே? "இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை யுரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்" (தொல்-செய்: 13) என்று பகுத்தோதியவாற்ருனென்பது; அக்கருத்தினுனன்றே ஒழிந்த இரண்டனையுங் "கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ" (தொல்-செய்: 24) என இறந்ததுதழீஇ உரைப்பானயிற் றென்பது.

5) மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனே முட்டின்று முடித்தல்—எடுத்தோதிய பொருண்மைக்கு ஏற்ற வகையான் அப்பொருண்மைக்கட் சொல்லாததொன்று கொள்ளவைத்தல்

'முட்டின்றி முடித்த'லென்றதனுன் எடுத்தோத்தாதும் எடுத்தோதியதனேடு ஒக்குஞ் சிறப்பிற்றென்றவாறும். அது போல்வன அகற்கு இனமெனப்படும்[1]. மற்று இதனே அருத்தாபத்தியொன்ருேமோவெனின், என்னுமன்றே: "பிறசீ ருள்வழித் தன்றளை வேண்டுப" (தொ. பொ-367) என்னும் பொருட்டன்றித் தன்சீரொடு இயற்சீர் வந்து தளை கொள்ளுமென மொழியாதோர் பொருள்கோடலினென்க.

---

1. இவ்விடத்துச் தன்சீ ருள் பழித் தளை வகை வேண்டா' என்ற எடுத்துக்காட்டு இருந்திருத்தல் வேண்டும்:

இனி, "ரஃகா னொற்றும் பகர விறுதியும்" (தொல்-சொல்: 7) என்றவழி ஒழிந்த நான்கெழுத்தும் ஈற்றினிற்குமென்று கோடல் போல்வனவும் அதன் இனமெனப்படும். என்னே? ஒன்றென முடித்தறன்னின முடித்த லெனினும் இழுக்காது. இனிச் "சீரியை மருங்கினேரசையொப்பின்" (தொல்-பொருள்:56) என்றவழி., ஒன்றுதது இயற்சீர்வெண்டளை யென்றுகோடல் அருத்தாபத்தி யாகி, "எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்து" (தொல்-சொல்:61) என்ற வழக்கியலானே வழுவன்றி அடங்குமென்பது.

(6) வாராததனுன் வந்தது முடித்தல்—ஒரு பொருண்மைக்கு வேண்டும் இலக்கணம் நிரம்ப வாராததோர் சூத்திரத் தானே அங்ஙனம் வந்த பொருண்மைக்கு வேண்டும் முடிபு கொள்ளச் செய்தல்; அது,

"தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்
லகரம் றகரவொற் றாகலு முரித்தே"
(தொல்-எழுத்-உயிர்:12)

என அகரத்திற்குக் கேடு வாராத சூத்திரத்தானே லகரம் றகர வொற்றாய் வருமெனப் பிரித்துத் திரிபு கூறியதே பற்றாக லகரம் ஆண்டு நில்லாது கெடுமென்று கொள்ளவைத்ததனானே 'சிற்சில வித்திப் பற்பல கொண்டா'ரென்று வந்த புணர்ச்சி முடித்தவாறு கண்டுகொள்க.

"எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்"
(தொல்-எழுத்-உரு:17)

என்றவழி, எல்லாமென்னும் விரவுப்பெயருன் உயர்திணை கூறி வற்றுச்சாரியை பெருமையான் அது பெற்றுவந்த அஃறிணைக் கூறே முடித்தலும் அது; பிறவும் அன்ன.

இனி, இங்ஙனம் முடிபுகோடலன்றி ஆண்டுக் குறியிடு தலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்குநிகழ்ந்தது பின்னர் ஆட்சிக் கண் வாராமையும் வந்தவழிப் பிறவற்றோடு கூறுதலும் அதற்கு இனமெனப்படும். அவை,

"அவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி"
(தொல் சொல்-வினை: 31)

என முடிந்ததனை மீண்டும்,

"நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி"
(தொல்-சொல்-எச்ச:34)

எனக் குறியிடுதல் எச்சவியலுள் வந்ததாயினும் முன்னர் அக் குறியீடு வந்ததின்மையின் அது வாராததெனப்படுமாகலின் அஃது ஈண்டுக் குறியிடுதலாயிற்று. வினையியலுட் பெயரெச்சமென்று ஆளுதலும் அது

'வண்ணச்சினைச்சொல்' 'முற்றுச்சொல்' என்பனவும் குற்றியலிகரத்தைப் புள்ளியென்றலும் ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகலின் அவையும் இனி வாராமையான் வந்துழி வந்துழி அவ்வாறு ஆண்டானென்பது.

இனிப், புள்ளியென மேல் ஆளவாராததனைப் புள்ளியென்று ஆள்வனவற்றொடு மயக்கங் கூறுதலென்பது, "அவைதாங், குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர மாய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன' (தொல்-எழுத்-நூன்:2) என்புழிக் குற்றியலிகரம் புள்ளியென்று யாண்டும் ஆளவாராமையானும் அது தான் அவ்வழி வரவேண்டுதலானும் அங்ஙனம் புள்ளியென்று ஆளவருங் குற்றுகரத்தோடும் ஆய்தத்தோடும் உடன் கூறுதலாயிற்று. இங்ஙனம் உடன்கூறுக்காற் புள்ளியுங் குற்றிகரமுமெனச் சூத்திரம்பெறுதல் வேண்டுவதாவான் செல்லுமென்பது. இனி, "ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா" (தொல்-எழுத்-நூன்:32) எனவும், "மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்" (தொல்-எழுத்-உயிர்:48) எனவுங் கூறுவனவும் அவை. என்னை? இடைச்சொல்லோத்தினுள் வினாவென்றோதாத ஆகாரம் வாராததுடன் ஆண்டு வினாவென்று ஓதிய ஏகார ஒகாரங்கள், "ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா" என்று உடன் கூறினமையானும், அவ்வாறு இடைச்சொல்லோத்தினுள் எடுத்தோதாத மாறுகொளெச்சத்தோடும் ஐயத்தோடும் ஆண்டோதிய வினாவினையும் எண்ணினையும் எழுத்தோத்தினுள் விதந்துடன் கூறினமையானுமென்பது; இது நோக்கிப்போலும், "ஈற்றசை யிவ்வைந் தேகாரம்" (தொல்-சொல்-இடை:9) என இடைச்சொல்லினை எழுத்துச்சாரியை பெய்தோதிய கருத்தானே இப்பொருண்மைகொள்ள வைப்பானாயிற்றுமென்பது.

மற்று இவை எதிரதுபோற்றலாகாவோவெனின்,—அது பொருட்படைக் கண்ணதெனவும், இவை ஆட்சியுங் குறியீடும் பற்றியதோர் பகுதியெனவும் கூறி விடுக்க. அஃதேற், குறி

யிட்டால் ஈண்டாராயாதேனோவெனின்,—இவை உத்திவகையாக லானும் அதுதானே உத்தியெனப் படுமாதலானும் அதனை ஈண்டு ஆராயாதென்பது.

(7) வந்ததுகொண்டு வாராததுணர்த்தல் — பின்னொரு வழி வந்ததுகொண்டு முன்வாராததோர் பொருள் அறியவைத்தல்; அது, "ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்" (தொல்-எழுத்-உயிர்:2) என்பது. "எஞ்சிய மூன்று மேல்வந்து முடிக்கு மெஞ்சுபொருட் கிளவி யிலவென மொழிப" (தொல்-சொல்-எச்ச:43) என, வந்தது கொண்டு மேற்கூறப்பட்ட ஏழெச்சத் திற்கும் மேல் வந்து முடிக்குஞ் சொல் வாராததனை வருமென்றுணர்ந்து கொள்ளவைத்தமையின் இதுவும் அதுவே யாயிற்று.

"ஆயிரு திணையி னிசைக்குமன சொல்லே"

என்றவழித் திணையென்னும் பெயர் எப்பொருட்கும் எய்துவித்தல் ஒரு சூத்திரத்துள்ளே கோடலின் அதனை அதற்கு இனமென்று கொள்ளப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(8) முந்து மொழிந்ததன் றலைதடுமாற்று—முன்னொருகாற் கூறிய முறையன்றிப் பின்னொருகால் தலை தடுமாறுசக் கூறுதல்; அது, "பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்" (தொல்-எழுத்-மொழி:26) எனவும், "உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா" தொல்-எழுத்-மொழி:27) எனவும்; உயிரும் மெய்யும் நிறுத்த முறையானன்றிக், "கதநபமவெனு மாவைந் தெழுத்து மெல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார்" (தொல்-எழுத்-மொழி:28) எனவும் மெய்பற்றி வரையறை கூறுதலும், "எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலு மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல" (தொல்-எழுத்-புண:1) என முற்கூறிய முறைபிறழக் கூறுதலுமாயின.

மெய்யும் உயிரும் பற்றி விதந்து வரையறுப்பினும் அஃது இரண்டற்குஞ் செல்லுமென்று கோடற்கும். இனி இயல்புவகையான் ஈருக ஒருதலையாக உடையன மெய்யென்றற்கும் அவ்வாறு கூறினனென்னுமோவெனின், அங்ஙனமே அக்கருத்தினானன்றே 'ஒத்தகாட்சி'யெனக் குற்றத்தோடு ஒப்புமைகூறி மற்றுப் பொருள் பயத்தலின் அமையுமென்று கொள்வாமாயிற் றென்பது.

இனி, "மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்" (தொல்-எழுத்-புண:1) என்றாற்போல்வன இனமெனப்படும்.

"புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்" (தொல்-எழுத்-நூன்:17) என்பது மெய் முற்கூறினமையின் இதுவும் இதற்கு உதாரணமெனப்படும்.

மற்று, மயங்கக்கூறலோடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின்,—அஃது, "இன்னே வற்றே" (தொல் எழுத்-புண:17) என நிறுத்தமுறையாற் கூறாது மற்றதுவே பற்றாக மற்றொரு பொருள் கொள்ளப்படும். இஃது அன்னதன்றி இங்ஙனம் மயங்கக்கூறல்வேண்டும் பொருண்மைத்தாகி வருமென்பது:

அஃதேல், இது மாறுகொளக்கூறலென்னுங் குற்றமாகாதோ வெனின்,—ஆகாது; என்னை? இது முற்கூறிய பொருளினை மாறுபடாமையானும் நிறுத்தமுறை தலைதடுமாற வைக்குந் துணையாகலானுமென்பது.

(9) ஒப்பக்கூறல்:—ஒன்று கூறுங்கால் இருபொருட் குறித்ததென்று இரட்டுறச்செய்தல். அது, "இன்னி னிகர மாவி னிறுதி முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்" (தொல்-எழுத் புண:18) என்றாற்போல்வன.

"வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியும்" (தொல்-எழுத்-உயிர்:2) எனவும், "அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்" (தொல்.எழுத்-உயிர்:8) எனவும் இனமல்லனவற்றை உடனெண்ணுதலும், "மாமரக் கிளவியு மாவு மாவும்" (தொல்-எழுத்-உயிர்:29) என மாட்டெறியுங்கால் வேறுவேறு விதியுடையனவற்றை ஒருங்கு மாட்டெறிதலும், ஆண்டு ஆறு வல்லெழுத்தினையும் உடன்கோடலும், நிலைமொழித்தொழிலொடு வருமொழித் தொழிலும் ஒப்புக்கொண்டு மாட்டெறிதலும் போல்வன ஒப்பக் கூறலென்னும் பகுதியாய் அடங்குமென்பது.

(10) ஒருதலை மொழிதல்—ஓர் அதிகாரத்தாற் சொல்லற் பாலதனை வேறு அதிகாரத்துச் சொல்லி அவ்விலக்கணமே ஆண்டுங் கொள்ளவைத்தல்; அது, "அ இ உ அம்மூன்றும் சுட்டு" (தொல்-எழுத்.நூன்:31) எனவும், "ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை" (தொல்-எழுத்.புள்ளி:8) எனவும் இவை

எழுத்ததிகாரத்துக் கூறியவாற்றானே சொல்லதிகாரத்துள்ளும் அவ் விலக்கணங் கொள்ள வைத்தமையின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

உடம்பொடுபுணர்த்துச் சொல்லுவன அதற்கு இனமெனப் படும். என்னை? விதியல்லாதது விதிபோல மற்றொருவழிச் சேறலின்.

(11) தன்கோட் கூறல்—சொல்லாதன பிறவுளவாயினும் அந்நூற்கு வேண்டுவதே கொள்வலென்றல்; அது, "அஃதிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கு மெய்தெரி வளியிசை யளவு நுவன் றிசினே" (தொல்-எழுத்-பிறப்:20) எனவும், "சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே அஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே" (தொல்-எழுத்-மொழி:29) எனவும், "குற்றெழுத் தைந்து மொழி நிறை பிலவே" (தொல்-எழுத்-மொழி:11) எனவும், "பாடலுள் பயின்றவை நாடுங் காலை" (தொல்-அகத்:3) என வும் வரும். இவ்வாற்றானே, "அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து" (தொல்-எழுத்-பிறப்:20) ஆயினும் அது கூறினே னெனவும், இயற்சொல்லிற்கல்லது நிலை மொழியாக்கங் கூறேனெனவும், "வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்வல்" பாயிரம் என்று புகுந்தான் பாடலுட் பயின்ற வழக்கே கூறுவலெனவுங் கூறுதலின் அவை தன்கோட்கூறுதலாம்.

இனி, ஒன்பது மயக்கத்துண் மெய்ம்மயக்கங்கூறி ஒழிந்தன கூறாமையும், வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் எடுத்தோதி முடியாமையும் "நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" (தொல்-அகத்:53) பற்றிப் பொருளிலக்கணங் கூறுவலென்றலும், பெரும்பான்மை இலக்கண வழக்கென்ப என்றலும், அதனானே சிறு பான்மையை மயக்க மென்றலும், அம் ஆம் எம் ஏம் என்பன முதலாயவற்றை அங்ஙனம் பகுத்தோதுதற்பயனும், அவை வினையின்றி அவ்வினை செய்தான்மேல் நிகழ்கின்ற கூறுதலுமே பற்றி, "வினைசெயன் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்" (தொல்.சொல்-இடை 2) என்று இடைச்சொல்லோடு ஓதுதலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்; என்னை? இவைதாங் கூறுவலென்று புகுந்த வற்றுள்ளும் ஒரு பொருளானவற்றை வரைந்துகொண்டமையின் அவற்றுள் விரியெனப்பட்டன.

(12) முறைபிறழாமை—காரணமின்றித் தான் சில பொருள் எண்ணி நிறுத்தியபின்னர் அம்முறை பிறழ்ந்தாலுங் குற்றமில் வழியும் அம் முறையினையே இலக்கணமாகச் சொல்லுதல்: அது. "பெயர் ஐ ஒடு கு இன் அது கண்விளி யென்னும் ஈற்ற") (தொல்-சொல்-வேற்;3 என நிறுத்தமுறை பற்றி எழுவாய் வேற்றுமை இரண்டாவது மூன்றாவதெனப் பெயர்கொடுத்தல்.

"அகரமுதல் னகர விறுவாய்" (தொல்-எழுத்-நூன்:. எனவுங், "கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்"(தொல்-அகத்:1) எனவும், வழக்கியலானும் இலக்கணவகையானும் உள் பொருளை விதந்தே எண்ணி நிறுத்தாத வழியும்,

"அவற்றுள், அ இ உ எ ஒ" எனவும். "அவற்றுள் நடுவணைந்திணை நடுவண தொழிய" (தொல்-அகத்:2 எனவும் முறைபிறழாமற் கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(13)பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல்—உள்பொருள் இன்றாயினும் வழக்கியலாற் கொள்பொருள் இதுவெனக் கூறுதல்; அது; "பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபு" (தொல் சொல்-வேற்-ம:7) என்றாற்போல்வனவற்றான் அறிக.

இனி. "மீயென மரீஇய விடம்வரை கிளவியும்" (தொல்-எழுத்-உயிர்:.8) என்புழி மேலென்பது இலக்கணமென்று எடுத்தோதியதனை மரூஉவென்றமையின் அதுவும் அதன்பாற்படும்: என்னை? முதனூலுட்கொண்டவாறறிந்து மற்று அதனைத்தான் இச்சொல் இன்னவாறாயிற்றென்று இலக்கணங்கூறுது உடம்படுதலின். மற்று அதனை இனமென்பதெற்றுக்கு? இதுதானே பிறனுடம் பட்டது தானுடம்பட்டதாகாதோ முதனூலாசிரியன் உடம்பட்ட தாகலினெனின், அற்றன்று; முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்னுமையானும், முதனூலின் வழித்தாகிய நூலுள் அவன் உடம்பட்டதொன்று உடம்படுமென்று உத்திவகையாற் கொள்ளாது முழுவதூஉங் கொள்ளுமாகலானும் அவ்வாய்பாடு கூறலாகாதென்பது.

இனி, முதனூலுள் மேலென்பது மீயென மரீஇயிற்றென்று விதந்தோதப்பட்டதனை அங்ஙனங் கூறாது மீயென மரீஇயிற்றென்று வாளாது கூறினமையின், அதனை இனமென்று கொண்டாமென்பது; எனவே, ஈண்டுப் பிறனென்றது வழக்கி

னுள்ளோரை நோக்கியாயிற்று; என்றற்கு ஒழிந்த வழிநூ லாசிரியரைப் பிறனென்றனென்றுமோவெனின், — அவருடம் பட்டது உடம்பட்டதனாற் பயந்ததென்னை? முதனூலிற் பிறழாமை நூல்செய்யுமாயினென மறுக்க.

அல்லதூஉம் இசைநூலுங் கூத்தநூலும்பற்றிப் பிறன் கோட்கூறலென்பதனாற் பிறனென்னினன்றி இயற்றமிழ்க் கண்ணே முதனூலாசிரியனைப் பிறனென்றனென்பது; அஃ தேல் வழக்கு நூல்செய்வான் அவ்வழக்கினை வழங்குவாரைப் பிறனென்னுமோவெனின், இலக்கணமும் வழக்குமென இரண்ட னுள் இஃதிலக்கணமாதலின் அவ்வழக்கினுள் வழங்குவாரைப் பிறனென்றல் அமையுமன்றேவென்பது; என்றற்கு அவருடம் பட்டது உடம்படுதல் உத்திவகையென்ப தெற்றுக்கு? அஃது இயல்பேயன்றேவெனின்,- அங்ஙனம் மரீஇயினும் இலக்கண மென்பது திரிபில்லாதாகலிற் றிரிபுபடும் வழக்கினை உடம்படுதல் இலக்கணமன்றாயினும் அது வழக்கினுள்ளார் வேண்டுமாற்றான் இலக்கணமேயாமென்பது கருத்து; அல்லாக்கால் எள்ளேபோல எட்குப்பையுந் தன்றன்மையான் உள்பொருளாகலும் வேண்டு' மன்றேவென்பது.

(14) இறந்தது காத்தல்—என்பது, முற்கூறியவோர் சூத்திரப்பொருண்மையைப் பின்னொருசூத்திரத்தான் விலக் குதல்; அது,

"பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே" (தொல்-பொரு:5) எனக் கூறிய பின்னர், "நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே" (தொல்-பொரு:6) என்றாற்போல விலக்குதல்.

நூற்புறனடையும் ஓத்துப்புறனடையும் அதிகாரப்புற னடையும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும். அவை, "ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக் கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லா மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே" (தொல்-எழுத்-தொகை: 29) எனவும், "புள்ளி யிறுதியு முயிரிறு கிளவியுஞ் சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாம்" (தொல்-எழுத்-உரு: 30) எனவும் வருவனபோல்வன.

(15) எதிரதுபோற்றல்—வருகின்ற சூத்திரப் பொருண்மைக்கேற்ப வேறொருபொருண் முற்கூறுதல்; அது,

"ஈறுகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்" (தொல்-எழுத்-தொகை: 16) என வருகின்றதனை நோக்கி, "ஆறனுருபி னகரக் கிளவி யீறு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்" (தொல்-எழுத்-புண: 13) எனக் கூறுதலும்,

"பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை" (தொல்-சொல்-வினை: 30) என வருகின்றதனை நோக்கித் "தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவியென் றெண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்" (தொல் சொல்-கிளவி: 4.) என வழுவமைத்தலும் போல்வன.

இனி, ஒரு சூத்திரத்துள்ளே "ஈறுகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்" (தொல்-எழுத்-தொகை: 19) என வருவதனை நோக்கிக் கூறிய 'குற்றொற் றிரட்ட லில்லை" (தொல்-எழுத்-தொகை; 19) என்றல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(16) மொழிவாமென்றல்—ஒரு பயனோக்கி முற்கூறுது மென்றல்; அவை, "உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்" (தொல்-எழுத்-மொ: 2) எனவும், "கடப்பா டறிந்த புணரிய லான" (தொல்-எழுத்-மொழி: 4) எனவும், "அவ்வே இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப" (தொல் சொல்-விளி: 2) எனவும் வரும்.

இங்ஙனங் கூறியதனாற் பயன்: குற்றுகரவீற்றுக்கணன்றிப் புணர்மொழிக் குற்றிகர மின்றென்பதூஉம், இனிப் புணர்மொழிக் குற்றிகரம் பெருவரவிற்றென்பதூஉம் அறிவித்தலாயிற்று.

"அவ்வே, இவ்வென வறிதற்கு மெய்பெறக் கிளப்ப" (தொல்.சொல்:121) என்பதூஉம்,

'தாம்விளி கொள்ளா' என்றதூஉம் அவ்விளியிலக்கணமென்றற் பயம் பட வந்தது.

ஈற்றுப் பொதுவினால் விளியேற்குமென்று ஓதப்பட்ட பெயருள் இவை விளியேலாவென விளிவிலக்கல் வேண்டுதலானும், நீ வாராயென்பது இயல்புவிளியன்றென விலக்குதலும் விளியிலக்கணமே யாதலானு மென்பது.

இனி, "மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கு மைகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப" எனவும், "மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான் ஙஞநம வென்னு மொற்று குமே" (தொல்-எழுத்-தொகை:1) எனவும் வருவன அதன்பாற்படும்; என்னே? அவையும் முன்னர்ப்போய் மொழிவனவற்றை அவாவி நின்றமையினென்பது.

(17) கூறிற்றென்றல்— முற்கூறியதோர் இலக்கணத்தினை மற்றொரு பொருட்கும் விதிக்கவேண்டிய வழி, அவ்விலக்கணத்தினை மீட்டுங் கூறாது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்கவென்பான் அவை கூறினமென்று நெகிழ்ந்து போதல்.

அவை, "கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்" (தொல்-செய்:1ʼ5) எனவும் "எண்வகை யியல்நெறி பிழையா தாகி முன்னுறக் கிளந்த முடிவின ததுவே" (தொல்-செய்:205) எனவும் வரும். இவை அகப் பொருட்கும் புறப்பொருட்கும் ஓதிய இலக்கணஞ் செய்யுளுள்ளும் அவ்வாறெய்துவித்த வாறாயிற்று.

"முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே" (தொல்-அகத்:17) எனவும், "மெய்பெறு வகையே கைகோள் வகையே" (தொல்-செய்.188) எனவும், "மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்" (தொல்-செய்:2)

எனவும் வருவன அதற்கு இனமெனப்படும்; என்னே? கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இவையே முதலென்றலானுந், திணையுங் கைகோளும் போல்வன புறப்பொருட்குங் கோடற் பயன்பட வைத்தமையானும், முற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்தும் பிற வாற்றாற் செய்யுட்குப் பயன்படுமாற்றான் வேறுபட்டதல்லது அவை மேற்கூறிய மாத்திரையும் எழுத்துமே என்றமையானு மென்பது.

(18) தான் குறியிடுதல்— உலகு குறியின்றித் தன்னூ லுள்ளே வேறு குறியிட்டாளல்:

அவை, உயர்திணை அஃறிணையெனவும், கைக்கிளை பெருந்திணை யெனவும், சொல்லிற்கும் பொருளிற்கும் வழக்கியலானன்றி ஆசிரியன்தானே குறியிடுதல். வண்ணச் சினைச்சொன், முற்று வினைச்சொல் லென ஆட்சியுங் குறியீடும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவும் வினையெஞ்சுகிளவியும் பெயரெஞ்சுகிளவியு மென்று ஆண்டு, "...ஆயீ ரைந்து நெறிப்படத் தோன்று மெஞ்சுபொருட் கிளவி" (தொல்-சொல்-எச்:34) எனக் குறியிடுதலும் அது.

'இரண்டாகுவதே யைஎனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி" (தொல்-சொல்-வேற்.:10) எனவும், "மூன்றனு மைந் தனுந் தோன்றக் கூறிய வாக்கமொடு புணர்ந்த வேதுக் கிளவி" (தொல் சொல்-வேற். ம:9) எனவும் பெயர் கொடுத்தல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

(19) ஒருதலையன்மை—

"வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகும்"
(தொல்-எழுத் உயிர்:3:)

என விரித்தாற் போலாது இலக்கணங் கூறி ஒழிதல்:

அது, "குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி யுயிரொடு புணர்ந்த வல் லாறன் மிசைத்தே" (தொல்-எழுத்-மொழி:5) என்றக்கால் யாண்டும் ஒருதலையாக வாராது, வருஞான்று வருவது ஆண் டென்று கொள்ளவைத்தல்.

இனிச், சொல்லோத்தினுள் வேற்றுமையென்று ஓதப்பட்ட எட்டனுள் எழுவாய் வேற்றுமையினையும் விளிவேற்றுமையினையும் வேற்றுமையென்னது எழுத்தோத்தினுள் அல்வழியென்றல் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(20) முடிந்தது காட்டல்—சொல்லுகின்ற பொருட்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ் சொல்லாது தொல்லாசிரியர் கூறினா ரென்று சொல்லுதல்.

அஃது 'ஒன்றறிவது உற்றறிவ' தென்றற்கும், 'இரண்டறி வது உற்றுஞ் சுவைத்தும் அறிவது' என்றற்கும் முறைமையாற்

சூத்திரஞ் செய்வான் அவை அவ்வாறுதற்குக் காரணங் கூறுது,

"நேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே"

(தொல்-மர; 7)

என முடிந்தது காட்டல்.

"நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்டவாறே"

(தொல்-எழுத்-நூன்:7)

என்றுற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

(21) ஆணை கூறல்—இவ்வாசிரியன் கருத்து இதுவெனக் கொள்ள வைத்தல்:

அது, "அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத் தன்மெய் திரிந்து ஙஞந வாகும்" (தொல்-எழுத்-புண:27) எனக் கருவியோத்தினுட் சாரியை மகரம் பகரவருமொழிக்கண் திரியாதென்று போய்ச் செய்கையுள் வல்லெழுத்தினது இயற்கை மெல்லெழுத்தாதல் அறிவித்தற்கு 'அல்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்தாகு'மெனச் சொல்லுதல் போல்வன. ஙஞந ஆதற்கும் இஃதொக்கும்.

"ஒப்படை ஆணையிற் கிளந்தவற்று இயலாற் பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்" (தொல்-சொல்.உரிச்:9்) என்றுற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்.

மற்றுத் தன்கோட்கூறலொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின், அது தந்திரஞ்செய்யும் பகுதிக்கண்ணது; இஃது அன்னதன்றிப் புணர்ச்சிக்கட் சிறப்புடைய நிலைமொழி வருமொழிக்குத் திரிபுபோலாதென்று கருவியாகிய இடைச் சொற்காயின் இத்துணை யமையுமென்று ஆணை செய்தலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று.

(2') பல்பொருட்கேற்பின்நல்லதுகோடல் — ஒரு சூத்திரத்துட் பயந்த சொற்றொடர் பல பொருட் கேற்றதாயினும் நல்லது கொள்கின்றுரெனக் கருதி அவ்வாறு செய்தல்:

அவை, "ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி யிருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை" (தொல் சொல் பெய.37) என்றவழி, ஒருவரென்பதொரு சொல் தன்கண்ணே இரு

பாலாரையுந் தழீஇ நிற்குமெனவும், அது கருவியாக இருபாலா ரையுஞ் சொல்லப்படுமெனவும் கவர்த்தவழி, ''தன்மை சுட்டிற் பன்மைக் கேற்கும்'' (தொல்-சொல்-பெய::8) என்பதனோடு படுத்துநோக்க இருபாலாரையும் ஒருசொல் தன் கட்டழீஇ நிற்றலே நல்லதென்று கொள்ளவைத்தல்.

''நும்மெ னிறுதி யியற்கை யாகும்' (தொல்-எழுத்-உரு:15) என்புழி, எழுத்து விகாரமுடையதனைக் களைந்து சாரியைக் கண்ணே இயற்கை கோடலும் அதன்பாற்படும். இதனை ஏற்புழிக் கோடலெனவும் ஒருபுடைச் சேறலெனவுஞ் சொல்லுப.

(23) தொகுத்தமொழியான் வகுத்தனர் கோடல் — ஒரு வாய்பாடு எடுத்தோதப் பலவாய்பாடு அதற்கு வந்து பூணு மென்று வகுத்துக் கொள்ளவைத்தல்: அது, ''செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச் செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற் கென வவ்வகை யொன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி'' (தொல்-சொல்-வினை:31)

எனவும், ''காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்'' (தொல்-சொல்-வேற்:11)

எனவும் ஒரு வாய்பாடு தொகுத்து ஓதியவாற்றானே பல வாய் பாடு வகுத்துக் கொள்ளவைப்பதென்பது. செய்தென்பதனை உக்கு வந்து கண்டு நின்று பாடிப் போய் எனப் பலவாக்குதலும் முற்றுவாய்பாடு பலவுமாக்குதலும், இனிக் 'காப்பி'னென்றவழிப் ''புரத்தல் புறந்தர லோம்புதல் போற்றல்'' எனப் பலவாக வகுத்தலுங் கண்டு கொள்க.

''உருவென மொழியினும்'' (தொல்சொல்-கிளவி:24) என்றலும், ''இதன தியிற்று'' (தொல்சொல்-வேற்ம:27) என்றலும் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்

(24) மறுதலைசிதைத்துத் தன்றுணிபுரைத்தல் — ஒருபொரு ளினை ஒருவன் வேறுபடக்கொள்வதோர் உணர்வுதோன்றியக் கால் அவ் வேறுபாட்டினை மாற்றித் தான் துணிந்தவாறு அவற் கும் அறிவுறுத்தல். இது மறுதலை சிதைத்தலுடைமையின் வாளாது தன்கோட் கூறலின் அடங்காதாயிற்று.

''மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே'' (தொல்-எழுத்-நூன்:5)

எனவும்,

"நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய" (தொல் எழுத் நூன்:6) எனவும், "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கும்" (தொல்-எழுத்-மொழி:8 எனவும் மூன்று மாத்திரையான் ஓரெழுத்து உண்டென்பாரை விலக்கி வழக்கியலான் இல்லையென்று தன்றுணிபு உரைத்த வாறு. உயிர்மெய் வேறெழுத்தன்றென்பான், 'புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யு முருவுரு வாகி யகரமோ டுயிர்த்தலு ம்" (தொல்-எழுத்- நூன்:17) எனவும், "மெய்யின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே" (தொல் எழுத்-நூன்:18) எனவும் வேறுபடாத கூறுதலும் அது.

வழக்கினுள் அறியாதார்மாட்டு ஒன்றுபோல் இசைப்பன வாயினும் அன்றென்று கூட்டமுணர்த்தினமையின், "மொழிப் படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினு மெழுத்திய றிரிய" (தொல்-எழுத்-மொழி:20) என்றலும் அதன்பாற் சார்த்தியுணரப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(25) பிறன்கோட்கூறல்—தன்னூலை பற்றுக்ப் பிறநூற்க வருவதோர் இலக்கணங் கொள்ளுமாறு கூறுதல்:

அது, "அரையளபு குறுகல் மகர முடைத்தே யிசையிட னருகுந் தெரியுங் காலை" (தொல்-எழுத்-நூன்:13) எனவும்,

"அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்
நரம்பின் மறைய வென்மனார் புலவர்"

எனவும், "பண்ணைத் தோன்றிய வெண்ணான்கு பொருளுங் கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப" (தொல்-மெய்ப்:.) எனவும் இவை அவ்வந்நூலுட் கொள்ளுமாற்றான் அமையு மென்றவாறாயின.

"அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து" (தொல் எழுத்-பிறப்:20) என்பது அதற்கு இனமெனப்படும். என்னை? அவர் மதம்பற்றி இவர் கொள்வதொரு பயனின்மையாகலினென்பது

(26) அறியா துடம்படல்—தானோதிய இலக்கணத்தின் வேறுபடவருவன தான் அறிந்திலனாகக் கூறி அதன்புறத்துச் செய்வதொரு புறனடை:

அவை "கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங் கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே" (தொல்-சொல்-வேற்-ம:35 எனவும், "வருவ வுளவெனினும் வந்தவற் றியலால் திரிவின்றி முடித்த றெள்ளியோர் கடனே" (தொல் செய்:243) எனவும் வரும்

இறந்தது காத்தலோடு இதனிடை வேற்றுமையென்னை யெனின், இறந்ததென்பது தான் துணிந்து சொல்லப்பட்ட பொருளாகல் வேண்டும். இஃது அன்னதன்றிச் சொல்லப் படாத பொருண்மேற்றாகி அதுவுந் தான் துணியப்படாத பொருளாகித் தான் நூல்செய்த காலத்தே உள்ளவற்றுள் ஒழியப்போயின உளவாயினுங் கொள்கவென்பான், வேறுபிற தோன்றினும் எனவும்; வருபவுளவெனினும் எனவுந் தேருது அதன் ஐயப்பாடு தோன்றச் சொல்லுதலின் இது வேறென்க முழுதுணர்ந்தாற்கல்லது பழுதறச் சொல்லலாகாமையின் அஃது அவையடக்கியல் போல்வதோர் உத்தியெனக் கொள்க.

"குறியதன் முன்னர்த் தன்னுரு பிரட்டலு மறியத் தோன்றிய நெறியிய லென்ப" (தொல்-எழுத்-தொகை:18) எனவும் "செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான" (தொல்-எழுத்-புள்.17 எனவும் வருவன அதற்கு இனமென வுணர்க.

(27) பொருளிடையிடுதல்—வேற்றுமைப் பொருளினைச் சொல்கின்ற பொருண்மைக்கிடையே பெய்துசொல்லுதலும், சொல்கின்ற பொருட்கு இயைபுடையதனை ஆண்டுச் சொல்லாது இடையிட்டுப்போய்ப் பிறிதொருவழிச் சொல்லுதலும் போல் வன.

அவை, "முறைப்பெயர்க் கிளவி யேயொடு வருமே"(தொல் -சொல்-விளி:19) என்றாற்போலச் சொல்கின்ற உயர்திணைப் பெயரிடை விரவுப்பெயர் பெய்துரைத்தலும் போல்வன. வழுவமைக்கின்ற கிளவியாக்கத்துள் ஓதாது எச்சவியலுட் போக்கி, "அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்" (தொல்-சொல்-எச்:46) எனச்சொல்லுதலும் போல்வன.

"தானென் பெயரும் சுட்டுமுதற் பெயரும் யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரு மன்றி யனைத்தும் விளிகோ ளிலவே"

(தொல்-சொல்-விளி:20)

என்றவழித், தானென்னும் விரவுப் பெயரினை இடைப்பெய்து விலக்குதலும், வேற்றுமைக் கிளவியோத்தினுட் கூறுது எஞ்சி நின்ற வேற்றுமைத் தொகை முதலிய எச்சங்களை எச்சவியலுட் சொல்லுதலும் போல்வனவும் அதன்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(28) எதிர் பொருளுணர்த்தல் – தான் கூறிய இலக்கணத்திற் சில பிற்காலத்துத் திரிபுபடினும் படுமென்பது, மூற்கால முதனூலுங் கொண்டுணர்ந்த ஆசிரியன் எதிர்காலத்து வருவது நோக்கி அதற்கேற்றதோர் இலக்கணங் கூறிப்போதல்:

"மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப புகரறக் களந்த வஃறிணை மேன" (தொல்-எழுத்-மொழி:49) என்று ஓதிய இலக்கணத்துச் சில பிற்காலத்துக் குறையவருதல் எதிர் பொருளெனப்படும். அதனைத் தான் உணர்ந்து, "கடிசொல்லில்லைக் காலத்துப் படினே" (தொல்-சொல்-எச்:56) என்று கூறவே முற்கூறிய பொருளினை வற்புறுத்தலாம் அது வென்பது. இங்ஙனம் திரிபு படுதல் அறிந்தே கூறுதலானும் எதிர்பொருளாகலானும் இஃதறியாது உடம்படுதலின் அடங்காதாயிற்று.

"பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்ன ரையர் யாத்தனர் கரணம்" (தொல்-கற்:4) என்பதூஉம் அதன்பாற் படும்.

(29) சொல்லி னெச்சஞ் சொல்லியாங் குணர்த்தல் சொல்லினாற்றலாற் பெறப்படும் பொருளினையும் எடுத்தோதியாங்குக் கொள்ளவைத்தல்:

அஃது, "எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லில்"

(தொல்-எழுத்-மொழி 44)

என்புழி, எல்லா மென்பதனை எச்சப்படுத்துஈருகாதன இருபத்தாறு கொண்ட வழியும் அதனை எடுத்தோதிற் சிறப்பின்றென்று கொள்ளற்க என்பது இதன் கருத்து,

எச்சவியலுட்கூறியபொருள் அகத்தோத்துக் கூறிய பொருளோடு ஒப்புக் கூறுதலும் அதன்பாற்படும்.

'மொழிந்த பொருளோடொன்ற வவ்வயின் மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்த'லொடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னையெனின், அஃது எடுத்தோதப்பட்ட பொருட்கண்ண தெனவும், இஃது எடுத்தோத்தினுடு ஒப்ப எச்சப்பட வைத்துக் கொள்ளும் இலக்கணம் எனவும் அதனோ டிதனிடை வேற்றுமை யுணர்க.

(30) தந்து புணர்ந்துரைத்தல்—உள்பொரு ளல்லதனை உளபோலத் தந்து கூட உணர்த்தல்;

அவை, "அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே"

(தொல்-சொல்:17)

எனவும், "குறிலிணை யுகர மல்வழி யான" (தொல்-செய்:5) எனவுங் கூறுங்கால் அளபெடையினை எழுத்துப்போலவுங் குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்துப் போலவும் ஓதுதல் போல்வன

"மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்"

(தொல்-எழுத் புண:2).

எனவும், "மெய்யுயிர் நீங்கின் தன்னுரு வாகும்"

(தொல்-எழுத்-புண:36)

எனவும் மேற்கூறிய புள்ளியொடு ஒருபயனோக்கி மீட்டும் உள் வழி பெறுமெனக் கூறுதல் அதற்கு இனமெனப்படும்.

'குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலின்
தொடர்மொழியெல்லா நெட்டெழுத் தியல"

(தொல் எழுத்-மொழி:17)

என்பதே பற்றி, "நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்"

(தொல-எழுத்-தொகை:18)

என்புழித் தொடர்மொழியை நெட்டெழுத்தாக்கிக் கோடலும் அது.

(31) ஞாபகங்கூறல்—சூத்திரஞ் செய்யுங்கால் அதற்கு ஓதிய இலக்கண வகையானே சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட் டாகவும் நாடுதலின்றிப் பொருணனி விளங்கவுஞ் செய்யாது அரிதும் பெரிதுமாக நலிந்து செய்து மற்றும் அதனானே வேறு பல பொருளுணர்த்தல்:

அது" மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே
உணர்ந்திசி னோரே" (தொல்-செய்: 101)

என வருதல். இதனாற்கொண்ட பொருண்மையெல்லாஞ் செய்யுளியலுட் காட்டப்பட்டன.

"எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி யக்கி னிறுதி மெய்ம் மிசையொடுங் கெடுமே" (தொல் எழுத்-புண: 26) என்றாற் போல்வன அதற்கு இனமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

(32) உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் – ஒருவழி ஒரு பொருள் சொல்லியக்கால் அதன்கண்ணே மற்றொரு பொருளினையுங் கொணர்ந்து கொண்டறியுமாறு தோன்றச் செய்தல்:

அவை, "நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங் குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே" (தொல் எழுத் மொழி: 3) என இடனும் பற்றுக்கோடும் கூறி அதனான் ஈறு ஆக்கங் கோடலும், "குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்" (தொல்-எழுத்-மொழி: 34) என முதலாக்கங் கூறியதனானே இடனும் பற்றுக்கோடும் அதுவேயெனக் கோடலும் போல்வன.

பெயர்வினைக்கு ஓதிய இலக்கணம் ஒழிந்த சொற்குஞ் செல்வனஞ் செல்லுமென்று கோடல் அதற்கு இனமெனப்படும்; பிறவும் அன்ன.

மற்று நுதலியறிதலொடு இதனிடை வேற்றுமையென்னை யெனின்,– அது வாளாது பயமில கூறியதுபோலக் கூறியவழி இவ்வாறு கூறியது இன்ன கருத்துப் போலுமென்று அறிய வைத்தலும், உரைவகையானும் நுதலியதறியச் சொல்லுதலு மாய்; இஃது அன்னதன்றி அச்சூத்திரந் தன்னான் ஒருபொருள் பயந்ததன்றலையும் பின்னொருபொருள் பெறவருதலின் இது வேறென்பது.

மற்று ஞாபகங் கூறலோடு இதனிடை வேற்றுமை யென்னை யெனின்,– பயமில்லது போலவும் அரிதும் பெரிதுமாகவும் இயற்றி எளிதுஞ் சிறிதுமாக இயற்றாது சூத்திரஞ் செய்தல் வேறுபாடே நிமித்தமாகத் தோற்றிக் கொள்வதொரு பொருள் பெற வைத்தலின் இதுவும் வேறெனப்படுமென்பது.

மெய்ப்பட நாடிச் சொல்லிய அல்லபிற அவண் வரினும்— உய்த்துக்கொண்டுணர்தலொடு மேற்கூறிய முப்பத்திரண்டும் இச்சூத்திரத்துள் எடுத்தோதிய பொருள்வகையான் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டனவன்றே? அங்ஙனஞ் சொல்லாதன பிறவும்

இந்நூலுள் வரினும்; சொல்லியவகையாற் சுருங்க நாடி—உத்தி வகையென வகுத்துக்கொண்டு ஓதிய முப்பத்திரண்டு பகுதியான் அடங்குமாறு ஆராய்ந்து; மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்டு - ஓதப்பட்ட உத்தி பலவும் ஒருங்குவரினும் உள்ளத்தால் தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து மயக்கந்தீர வேறு வேறு தெரிந்து வாங்கிக்கொண்டு; இனத்தில் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்—முப்பத்திரண்டாகும் ஏற்றவகையான் இனஞ் சார்த்தி மற்றவற்றை இன்னதிதுவெனப் பெயர் கூறல்வேண்டும், அங்ஙனந் தொகநின்ற வழியும் வேறுவேறு கொண்டு; நனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே—தலைமை சான்ற ஆசிரியராற் கூறப்பட்ட நூல் (எ-று).

எண்ணிய முப்பத்திரண்டுமல்லன தோன்றினும் அவற்றுள் அடக்கி, அவைதாம் ஒருங்குவரினும் வேறு தெரிந்து இனந் தோறுஞ் சேர்த்துதலே அவாவி நிற்கும் ஈண்டு ஓதியநூலென்பது கருத்து.

சொல்லிய அல்ல பிற அவண் வருமாறும், அவை சொல்லியவகையாற் சுருங்க நாடி இனத்திற் சேர்த்துமாறும் மேற் காட்டப்பட்டன.

இனி, ஒருங்கு பலவுத்தி வந்தவழி உள்ளத்தால் தெள்ளிதினெண்ணித்தெரிந்து கொண்டுஇனத்திற் சேர்த்துதல் வருமாறு;

"அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉம்
உரிச்சொ லெல்லாம் பொருட்குறை கூட்டல்
இயன்ற மருங்கி னனைத்தென வறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைபிடித்
தோம்படை யாணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற வுணர்த லென்மனார் புலவர்"
(தொல்-சொல்-உரி: 98)

என்றவழி, "அன்ன பிறவுங் கிளந்த வல்ல பன்முறை யானும் பரந்தன வரூஉ மூரிச்சொல்" என்பது, இறந்தது காத்தலாம்; என்னை? இசையுங் குறிப்பும் பண்புமேயன்றிச் சீர்த்தியும் புனிறும் போல்வன வேறும் உள எடுத்தோதப் பட்டன எனவும், எடுத்தோதாது இசையுங் குறிப்பும் பண்புமன்றிச்

சேனைன்றுந் தொறுவென்றும் வருவன உளவென்றுங் கூறினமையின். ''வரம்புதமக் கின்மை யில்'' என்பது எதிர்பொருளுணர்த்தலும் அறியாதுடன்படலுமாம். "ஓம்படை யாணை" என்பது ஆணை கூறலாம். இங்ஙனம் ஒரு சூத்திரத்துட் பல வந்தவழி ஒன்றே உத்தியென்றுணராது மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்து கொண்டு இவ்வாற்றான் இனத்திற் சேர்த்துக என்றான் ஆசிரியனென்பது.

''மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி யுரைபடு நூல்தாமிருவகை நிலைய'' (தொல்-மர 93) என்பது முதலாக இத்துணையும் வழக்கு நூலிலக்கணங் கூறினான். எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளின் (476) இதுவும் ஒன்றாகலின் இதனைச் செய்யுளியலிற் கூறினான், ஈண்டு மரபு கூறும் வழி ஒழிந்த செய்யுட்குப் போலாது, நூலிற்குப்பொருட்படையாகிய யாப்புக் குற்றங்களும் உத்திவகையுங் கூறல் வேண்டுதலிற் கூறினானென்பது. அங்ஙனங் கூறாக்காற் 'பாட்டின் மரபு கட்டுரை போலவுங், "கட்டளை அரங்கின்றி வட்டா டியது'' போலவும் வரம்பின்றி வேண்டியவாறு நூல் செய்தல் விலக்கின்றாவான் செல்லும்; செல்லவே, எழுசீரானாகிய முடுகியலடியானும் எத்துணையும் நீண்டதொரு வஞ்சிப்பாட்டானும் பிறவும் வேண்டியவாறுஞ் சூத்திரஞ் செய்தலும், ஒருவன் பெயரினை அவ்வச் சூத்திரச் செய்யுளுட் சார்த்துவகையாற் பெய்து கூறலும், உணர்த்தப்படும் பொருளினை முதனூலுட் கிடந்தவாறுபோலாது மரபு நிலை திரியச் செய்தலும், நால்வகை யாப்பொடு மாறுபடச் செய்தலும், வேண்டியவர் வேண்டியவாற்றாற் சில பொருள்களை வேறு தோற்றிக்கொண்டு நூல்செய்தலும் விலக்கின்றாகல் படுமென்பது.

இனி உத்திவகையும் அவ்வாறே இன்றியமையாதன எனப்படும். என்னை? உணர்த்தப்படும் பொருள் இதுவென்று அறிவித்தலும், எழுத்துச் சொற்பொருளெனப் பகுத்துக் கொண்டு அதிகாரஞ் செய்தலும், உணர்வு புலங்கொள்ளு மாற்றால் தொகுத்துக் காட்டலும், மற்று அவற்றை வகுத்துக் காட்டிய வழிப் பயமில்கூறலென்று கருதாமல் அது தன்னானொரு பயம்படச் செய்தலும், முதனூலாயின வெல்லாம் நூற்பொருளுணர்தற்குக் கருவியாகலுஞ் சூத்திரச்சுருக்கத்துக் கேதுவாகலும் உடைமையின் அவையும் வேண்டப்பட்டன வென்பது.

இனி, அவற்றை இத்துணையென வரையறுக்கால் எத்துணை யும் பலவாகி இகந்தோடுதலும், வழிநூன் முதனூல் வழித் தன்றாகலும் படும். முப்பத்து மூன்றெழுத் தென்றானயினும் அப்பெற்றித்தன்றி அறுபத்தாறாகக் கொள்ளவைத்தானென்று உத்தி கூறலும் உடம்படுவானாதல் செல்லுமென மறுக்க.

இனி, "நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூல்" என்றதனானே; பாயிரச்செய்யுளுஞ் சூத்திரச்செய்யுளும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் பெற்று வருதலும், அவ்விருபாவும் பெற்று வருதலும், பாட்டுப் போல எல்லாவுறுப்பும் பெறுதற்குச் செல்லா வென்பதூஉம், மாத்திரை முதலாகப் பாவீறாக வந்த பதினொன்றும் வண்ணங் களுள் ஏற்பன கொள்ளினுங் கொள்ளுமெனவும் யாப்புறுப்புக் கொள்ளுங்கால் ஈண்டோதிய மரபுங் கொள்ளப்படுமெனவுங் கொள்க உரைக்குங் காண்டிகைக்கும் இவற்றுள்ளும் ஏற்பன அறிந்து கொள்க.

இன்னும் 'நுனித்தகு புலவர்' என்றதனானே தந்திரமுஞ் சூத்திரமும் விருத்தியுமென மூன்றும் ஒருவரேயன்றி ஒன்று ஒருவர் செய்தலும், இரண்டு செய்தலும் பெறப்படுமென்றலும், ஒருசாலை மாணாக்கருந் தம்மாசிரியருந் தம்மிடை நூல் கேட்ட மாணாக்கரும் பாயிரஞ் செய்யப்பெறுப வென்றலும், பொதுப் பாயிரமுஞ் சிறப்புப் பாயிரமுமென அப்பாயிரந்தாம் இரண்டா மென்றலும், [1]ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன் றன்மையுங் கோடன்மரபுமென்ற நான்குறுப்புடையது பொதுப் பாயிரமென்றலும், அதன்வழியே கூறப்படுஞ் சிறப்புப்பாயிரந் தான் எட்டிலக்கண முடைத்தென்றலும், அவை ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் நுதலிய பொருளுங் கேட்போரும் பயனு மெனப்படுமென்றலும், அவை தாம் நூற்கின்றியமையாவெனக் கொள்ளப்படுதலுங் கூறி முடிக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தானே நூலிலக்கணம் ஒரு வகையான் உணரப்படும்; பொதுப்பாயிரத்தானே ஆசிரியரும் மாணாக் கரும் நூலுரைத்தலும் நூல்கேட்டலும் மாசறவறிந்து உரை

1. நன்னூலில் பொதுப்பாயிரமும் சிறப்புப்பாயிரமும் இவ்விலக்கணம் பற்றிக் கேட்ட முதலறியசமை

நடாத்துவாராக அதனுனே இவை நூன்முகத்திினின்று நிலாவுமென்பது.

"நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னெழினல
மண்மாண் புனைபாவை யற்று" (குறள் :407)

"ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தொடு
சொல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே"

(வி-ரை)

செவ்வனம் சொல்லல்—வெளிப்படையாகச் சொல்லல்.

ஒருநிகரன—ஒத்த தகுதியுடையன.

ஒத்த காட்சி உத்திவகை விரிப்பின்—நூற்குப்பொருந்திய காட்சியினுல் உரைக்கும் உத்தி வகையை விரிக்கும் காலத்து என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர். இவ்வாறு உரைப்பதே பொருத்தமுடைத்தாம்.

வேறுவினைப் பொதுச் சொல்லைப் பொதுவினையால் கிளத்தல் இயற்பெயர்க் கிளவியைப் பிற்படக் கிளத்தல் ஆகிய இரண்டும் வழுவற்க என்பதாம். பேராசிரியர் வழுவமைதியாகக் கொண்டது அத்துணைப் பொருத்தமின்றும். நுதலியது அறிதல்-சூத்திரத்தில் சொன்ன பொருள் உணர்த்தலின்றி இதன் கருத்து இதுவென உணர்த்தல். அஃதாவது எழுத்தெனப்படுவ என்னும் சூத்திரத்தில் எழுத்து இனைத்தென வரையறுத்தல் நுதலிற்று என்றல் என விளக்கம் காண்பர் இளம்பூரணர்.

அரிமா நோக்குமுதலாயின கொள்வார் நன்னூலார். ஆற்றொழுக்கு, அரிமா நோக்கம். தவளைப்பாய்த்து, பருந்தின் வீழ் வன்ன சூத்திரநிலை' என்பது நன்னூலாகும்.

குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து என்பன மற்றொரு பெயர் பெறுவதென்பது சுட்டுவினு எனக் கூறுவனவாம். உயிர் மெய்க் குப்பை - உயிர் மெய் எழுத்துக்களின் கூட்டம்.

ஒழிந்த இரண்டுமாவன—நீடுகொடி குளிறு புறி என்பன வாம்.

ஒழிந்த நான்கெழுத்தும்—ள, ள, ர, மார் என்பன.

சிலசில— சிற்சில; பலபல—பற்பல; இவற்றிலுள்ள அகரக் கேட்டிற்கு இலக்கணமின்மையின் இவ்வுத்தியால் கொள்ள வைத்தார்.

ஆண்டுக் குறியிடுதல்-எழுத்ததிகாரத்தும், சொல்லதிகாரத்தும் பெயரிடுதல், பிறவற்றேடு கூறுதல்—குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரங்களை ஆய்தம் என்பவற்றேடு சேர்த்துப் புள்ளி என்று கூறுதல்.

ஒன்பது மயக்கம் என்று கூறுவது அறிதற்கரிதாய் உள்ளது. வினைத்தொகையும், பண்புத்தொகையும் எடுத்தோதி முடியாமை புணர்ச்சியுள் எடுத்தோதி முடியாமை. ஒன்றன் இலக்கணத்தைப் பெரும்பான்மை பற்றி சொல்வாராயின் அது இலக்கண வழக்காம் சிறுபான்மை பற்றிச் சொல்லின் வழுவமைதியாம்நி

முன்னர் போய் மொழிவனவற்றை அவாவி நின்றமையின் என்றது, உயிர் மயங்கியலிலும், புள்ளி மயங்கியலிலும் கூறப் பெற்ற சிறப்பு விதிகளைக் கருதியதாம்.

இயற்கை மெல்லெழுத்து, பகரத்திற்குரிய மகரமாம். (110)

மரபியல் நிறைவுற்றது

—x—

நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை
எண் - நூற்பா எண்

அ

அஃதான்றெனப 394
அஃதொழி 405
அகப்பாட்டு 536
அகவல் 393
அகன்று 522
அசைப்பு 541
அங்கதந் 436
அங்கதப் 471
அசைகூன் 360
அசைச்சீர் 385
அசையுஞ் 323
அடக்கியல் 456
அடிதொறும் 404
அடிநிமிர் 494
அடியிகந்து 495
அடியிறந்து 346
அடியின் 347
அடியுள்ள 345
அடுக்கிய 311
அடைநிலைக் 447
அணங்கே 256
அதுவே...பிசி 493
அதுவே...மீ 479
அதுவே...மோ 486
அதுவேவண் 451
அந்தணாளர்க்க 637
அந்தணாளர்க்கு 627
அந்நிலை...வஞ்சி 343
அந்நிலை...னற 418
அப்பெயர் 611
அப்போத 463
அல்குறை
அவ்வம் 521
அவ்விய 398
அவற்றுட், கூ 481
அவற்றுட், பாஅ 526
அவற்றுட், பாரிப் 559
அவற்றுண்மாத் 314
அவற்றுள், நாலே 478
அவற்றுள், ஒத் 443
அவைதாம், அன்ன 286
அவைதாம், நா 477
அவைதாம், பாஆ 525
அவையடக் 425
அளபெடைத 401
அளபெடைய 329
அளபெடை வ 531
அளபெழ 409
அளவடி 371
அளவியல் 475
அளவும் 370
அறுசீர் 376
அன்னபிற 267
அன்னதா 639
அன்னவா 287
அன்னவென் 288

ஆ

ஆங்கவை 260
ஆங்கனம் 363
ஆசிரியப்பா 469
ஆசிரியநடை 420
ஆசிரியம் 417
ஆசிரியமருங் 379
ஆண்பா 605
ஆயிரு 406
ஆவுமெரு 575
ஆற்ற 604

இ

இசைநிலை 339
இடைச்சுர 506
இடைநிலை...டொ 444
இடைநிலை...டே 446
இடையிரு 631
இடையும் 381
இதுநனி 515
இயலசை...ம 325
இயலசைமுத 318
இயலசையீர் 328
இயற்சீர்ப் 340
இயற்சீர்வெள் 374

இயற்சீர்றுதி	331
இயைபு	530
இரட்டைக்	297
இரலையுங்	599
இருசீ	411
இருவகை	316
இலையே	642
இவ்விடத்	519
இவையுந்	269
இழுமென	550
இளிவே	253
இறப்பே	514
இறுவா	408
இன்சீ	342
இன்பத்	270
இன்பமு	520
இனிதுறு	

ஈ

ஈரசை	324
ஈற்றய	380

உ

உய்த்துணர்	516
உயர்ந்ததன்	278
உயிரில்	356
உருட்டு	544
உரை	6 4
உவமத்	309
உவமப்பொருளி	265
உவமப்பொருளை	296
உவமப்போலி	259
உவமையும்	283
உறுப்பறை	258

ஊ

ஊரும்பெ	629
ஊருமயலும்	503

எ

எண்ணிடை	458
எண்ணு	540
எண்வகை	517
எதிர்மறு	664
எருத்தே	464
எருமையு...அ	594
எருமையு...நா	617
எருமையு...வ	571
எழுசீரடி	377
எழுசீரிறு	388
எழுத்தள	355
எழுத்தமுத	390
எழுத்தொடு	491
எழுநிலத்	476
எள்ளலி	252
எள்ளவிழைய	259

ஏ

ஏந்தல்	543
ஏழெழுத்	349
ஏற்புடை	592
ஏறுமே	554
ஏனை	450

ஐ

ஐவகையடி	364
ஐவகை ... விதி	362

ஒ

ஒட்டகங்	607
ஒட்டகமவ	573
ஒண்டொடி	505
ஒத்தகா	665
ஒத்தசூத்	653
ஒத்தாழிசைக்	442
ஒத்தாழிசையு	427
ஒத்து	454
ஒப்பொரு	488
ஒரீஇக்	398
ஒருசீரி	410
ஒரு நெறிப்	513
ஒரு நெறியி	483
ஒரு பாண்	462
ஒருபொரு — சூ	480
ஒரு பொரு — வெ	465
ஒரு போகி	459
ஒருஉ	539
ஒழிந்தோர்	507
ஒழுகு	538
ஒற்றள	330
ஒற்றெழு	320
ஒற்றெடு	554
ஒன்றறி	582
ஒன்றே	487

க

கட்டுரை	435
கடமை	5,6

கடல்	5 5
கடுப்ப	290
கண்ணியுந்	634
கண்ணினுஞ்	275
கல்வி	257
கலித்தளைமரு	336
கலித்தளையடி	337
கலிவெண்	548
கலை.ாண்	649
கவரியுங்	572
கா	
காமப்	498
காயே	64
கி	
கிழக்கிடு	280
கிழவன்	504
கிழவி	301
கிழவோட்	304
கிழவோற்	302
கிழவோர்க்காயி	305
கிளரியல்	495
கு	
குஞ்சரம்	574
குட்ட	428
குட்டி	565
குரங்கினை	623
குரங்கு...மந்தி	622
குரல்கு – மூ	577
குழவி	578
குற்றியலுகர	322
குறளடி	369
குறிலிணை	317
குறிலே	315
குறுஞ்சீர்	533
கூ	
கூழை	262
கூற்று	468
கை	
கைக்கிளைதானே	43
கைக்கிளைமு	497
கொ	
கொச்சகம்	433
கொச்சக வொ	460
கோ	
கோடுவாழ்	568
கோழி	610
சி	
சித்திர	
சிதலு	585
சிதைவில	661
சிதைவெ	663
சிறப்பே	279
சீ	
சீர்கூ	361
சீர்நிலை	353
சீரியை	368
சு	
சுட்டி	282
சூ	
சூத்திர	658
செ	
செம்பொரு	437
செய்யுட்டா	439
செய்யுண்மரு	555
செய்யுண்மொ	548
செல்வம்	259
செவியுறை	426
சே	
சேரி	553
சேவற்	
சொ	
சொல்லப்	660
சொல்லியதொ	412
சொல்லியமர	381
சொல்லொடுங்	518
சொற்சீ	434
ஞ	
ஞகாரை	552
ஞா	
ஞாயிறு	512
த	
தடுமா	310
தத்த	262
தரவிய	449
தரவிற்கு	455
தரவின்	461
தரவும்	466
தரவே...நால	445
தரவே...நான்	453
தலைமை	630

தவலருஞ் 300
தவழ் 560
தன்சீர் 366
தன்சீருள் 367
தன்சீரெழுத் 358
தன்பா 333
தனி 319

தா

தாஅ 527

து

துகளொடும் 440
துள்ள - கலி 395

தூ

தூக்கியல் 399
தூங்கல் 542
தூங்கலோ 39

தெ

தெய்வ 272
தெரிந்த 414
தெரிந்து 265

தொ

தொகுத் 652
தொடை 465
தொன்மை 549

தோ

தோடே 641
தோழி 306

ந

நகையே 251
நண்டுந் 586
நந்து 584
நரியு 564
நரியு 621
நவிபு 535

நா

நாயே 563
நாவிர 250
நாவிரண் 293
நாலெழு 348
நாற்சீர்

நி

நிம்பிரி 274
நிரனிறுத் 312
நிரனிறுத்தமை 403
நிரைமுதல் 372
நிரைய 387
நிலந்தீ 6.4
நிலையித் 601
நிலை 4.0

நீ

நீர்வா...ணந்து 618
நீர்வாழ்...ளறு 597

நு

நுண்மை 487

நூ

நூலே 645

நெ

நெடுஞ்சீர் 532
நெடுவெண்பா 430
நெடுவெண்...மூ 470
நெல்லும் 580

நே

நேர்நிலை 354
நேரவ 327
நேரினை 482
நேரிற் 386

ப

படையு 626
பண்ணை 249
பத்தெழு 350
பரத்தை 510
பரிசில் 628
பரிபாட் 474
பரிபாடல் 432
பழிப் 656
பறமெனப் 562
பன்றிபுல் 593
பன்றி நா 613

பா

பாட்டிடைக் 492
பாட்டிடைவை 485
பாட்டியென் 620
பாட்டுரை 391
பாணன் 502
பாநிலை 467
பார்ப்பார 509
பார்ப்பான் 501
பாராட் 264
பாவிரி 419

பி	
பிடி	606
பிணவ	614
பிள்ளைகு	579
பிள்ளைப்	566
பிறடபே	273
பிறிதொடு	298
பு	
டகுமுகம்	261
புதுமை	255
புல்லு	383
புல்வாய்நவ்	612
புல்வாய்புலி	590
புள்ளு	608
புறக்கா	640
புறஞ்செ	260
புறநிலை	473
புறப்பாட்டு	537
பெ	
பெண்ணும்	6.6
பெண்ணுமா	624
பெருமையுஞ்சி	294
பெருமையு மெ	285
பெற்றமு மெகு	615
பெற்ற - மெரு	596
பே	
பேடையும்பெ	558
பேடையும்பெ	609
பொ	
பொருளே	284
பொழிப்பு	402
போ	
போக்கியல்	448
போல	291
ம	
மக்க	588
மகவும்	569
மண்டிலங்	429
மயிலு	598
மரபுநிலைதிரி	645
மரபுநிலைதிரியா	648
மரபுநிலைதிரியி	646
மரபே	49
மருட்பா	397
மறுதலை	659
மறை	499
மனை	508
மா	
மாட்டு	523
மாத்திரைமு	416
மாத்திரைபெ	313
மாவு	587
மாற்றஞ்	556
மு	
முச்சீர்	382
முச்சீரானும்	359
முட்டு	271
முடுகி	378
முடுகு	545
முதல்வழி	662
முதலுஞ்	281
முதற்றொ	457
முற்றிய	321
முன்னிரை	326
மூ	
மூங்கா	561
மூடுங்	619
மூப்பே	254
மூவா	352
மூவை	351
மூன்றுறு	484
மெ	
மெய்திரி	633
மெய்பெறுமா	413
மெய்பெறுவ	500
மெல்லி	529
மே	
மேற்கிள	655
மொ	
மொழிகரந்து	438
மொழியினும்	407
மோ	
மோத்தையும்	602
மோனை	400
யா	
யாடு	567
யானை	570
வ	
வகையொடு	441
வஞ்சிச்சீ	332

